

У СВІТЛІ ІСТИНИ

**Послання Граля
Абдрушина**

(1931)

*Хто
не намагається
Слово Господа осягнути правильно,
той бере на себе провину!*

У ПУТЬ!

Пов'язка спадає, і віра стає переконаністю. Тільки в переконаності – запорука звільнення і спасіння!

Я звертаюся лише до тих, хто серйозно шукає. Вони мусять бути здатні та готові об'єктивно перевірити цю дійсність! Релігійні фанатики та безплідні мрійники нехай тримаються якнайдалі, бо вони для Істини шкідливі. Зловмисні ж і необ'єктивні повинні знайти в цих словах свій вирок.

Послання сприймуть лише ті, хто відкрито несе в собі іскру Істини й томління бути справжньою людиною. Усім їм стане воно також світочем і опорою. Без манівців виведе їх з усього хаосу теперішньої плутанини.

Наступне Слово не пропонує нової релігії, проте має стати факелом для всіх серйозних слухачів або читачів, аби вони віднайшли правильний шлях, який приведе до жаданих Висот.

Лише той, хто рухається самотужки, здатен духовно просуватися вперед. Дурнем є той, хто для цього спирається на сторонню допомогу в готових уявленнях; він ітиме своєю стежкою, наче на милицях, тоді як його власні здорові ноги залишатимуться нерухоми.

Щойно ж він усі здібності, що дримають у ньому в очікуванні його заклику, сміливо застосує як знаряддя для сходження, то скористається довіреними йому талантами, згідно з Волею свого Творця, і завиграшки здолає всі перешкоди, що намагатимуться відвернути його зі шляху.

Тому – пробудіться! Тільки на переконаності ґрунтується справжня віра, а переконаність з'являється саме внаслідок ретельного обмірковування й перевірки! Стійте, сповнені життя, у вашого Бога дивовижному Творінні!

Абдрушин

1. Що ви шукаєте?

Що ви шукаєте? Скажіть, що означає це несамовите поривання? Наче вихор, проходить воно крізь світ, і злива книг поглинає всі народи. Учені риються в стародавніх текстах, досліджують, розмірковують аж до духовного виснаження. Пророки виринають, аби застерегти, провістити... з усіх боків хочуть раптом, мов у лихоманці, нове світло поширювати!

Так шаленіє цей час над стурбованою душею людства, не освіжаючи й наснажуючи, а спустошуючи, стомлюючи, позбавляючи останніх сил, які ще залишилися в неї, розірваної в цій темряві сучасності.

Також то тут, то там пожваблюється шепотіння, гуркіт збудженого очікування чогось прийдешнього. У неспокої кожний нерв, напружений у несвідомому прагненні. Це клекоче та вирує, і над усім нависло якесь похмуре, гнітюче запаморочення. Вагітне нещастями. *Що мусить* воно породити? Плутанину, розпач і загибель, якщо, сповнившись силами, не розірвати темний пласт, який духовно охоплює нині всю земну кулю, який з поступливою в'язкістю брудної трясовини затягує та душить кожную вільну світлу думку, перш ніж вона сповниться сили, який у зловісній тиші болота ще в зародку придушує, розкладає та знищує будь-яке добре воління ще до того, як воно змогло стати дією.

А волання шукачів до Світла, що таїть силу, здатну розірвати цю твань, відводиться, затихає під непроникним склепінням, яке старанно споруджують саме ті, котрі допомагають лише уявно: *вони подають камінь замість хліба!*

Зазирніть до незліченних книг:

Людський дух вони лише втомлюють, а не оживляють! І це є доказом безплідності всього, що в них пропонується. Бо те, що дух утомлює, ніколи не може бути правильним.

Духовний хліб відразу освіжає, Істина наснажує, а Світло оживляє!

Прості люди змушені, однак, упасти в розпач, коли бачать, який мур навколо Потойбіччя споруджено так званою духовною наукою. Хто з простих спроможний зрозуміти вчені фрази, хто збагне чужорідний спосіб висловлювання? Невже Потойбіччя має значення лише для духовно освічених?

І говорять при цьому про Бога! Невже треба засновувати вищу школу, аби тільки в ній набувати здатності пізнати поняття про Божество? До чого призводить ця пристрасть, яка здебільшого закорінена лише в честолюбстві?

Мов п'яні, тиняються читачі та слухачі від одного місця до іншого, невпевнені, невірні самі в собі, однобічні, тому що їх відвели від прямого шляху.

Почуйте це, зневірені! Погляньте вгору, ви, серйозні шукачі: *шлях до Найвищого лежить готовий перед кожною людиною! Ученість не є воротами до нього!*

Хіба Христос Ісус, цей великий Взірєць на істинному шляху до Світла, обирав своїх учнів із-поміж учених фарисеїв? Із-поміж книжників? Він узяв їх із їхньою скромністю і простотою, бо вони не мали потреби боротися з цією величезною помилкою, що шлях до Світла складний для вивчення і мусить бути тяжким.

Ця думка – найстрашніший ворог людини, брехня!

Тому – геть від усякої вчености там, де йдеться про Найсвятіше в людині, яке хоче бути *цілком зрозумілим!* Облиште її, тому що наука, як недосконалий витвір людського мозку, недовершена і недовершеною мусить залишатися.

Поміркуйте: як тяжко вивчена наука має привести до Божества? *Що є знання взагалі?* Знання – це те, що може осягнути мозок. Але ж наскільки обмежена спроможність осягнення мозку, що залишається міцно прив'язаною до простору та часу. Уже вічність і суть нескінченности людський мозок осягнути не здатен. Саме те, що неподільно пов'язано з Божеством. Мовчазно, однак, стоїть мозок перед тією незбагненною Силою, яка струменить крізь усе суще і з якої він сам черпає для своєї діяльності. Силою, котру щодня, щогодини, кожної миті всі відчують як щось самозрозуміле, існування якої також наука всякчас визнає і яку, проте, мозком, себто знанням та інтелектом, марно намагатися осягнути та збагнути.

Тож неповноцінною є нині діяльність мозку, наріжного каменя й знаряддя науки, і ця обмеженість поширюється, звісно, також на витвори його праці, тобто на всю науку як таку. Тому наука, напевно, добре придатна для *подальшого розгляду*, для кращого розуміння, розподілу й сортування всього того, що готовим отримує від Творчої Сили, яка всьому передує; однак вона неодмінно зазнає краху, якщо захоче вивищити саму себе до керівництва або критики, і так триватиме доти, доки наука буде настільки тісно, як досі, пов'язана з інтелектом, тобто зі спроможністю осягнення мозку.

З цієї причини вченість, а також людство, що керується нею, всякчас застрягатимуть у дрібницях, тоді як велике, незбагненне ціле кожна людина несе в собі як дар, цілком придатний, аби без тяжкого вивчення досягти найшляхетнішого та Найвищого!

Тому – геть ці непотрібні тортури духовного рабства! Великий Майстер закликає нас марно: будьте, як діти!

Хто несе в собі стійке воління добра й намагається у своїх думках дотримуватися чистоти, *той шлях до Найвищого вже знайшов!* Йому потім усе інше додасться. Для цього не потрібні ані книги, ані духовні зусилля, ні каяття, ні усамітнення. Він стане здоровий тілом і душею, звільниться від усілякого тиску хворобливих самокопирсань, бо кожна надмірність є шкідливою. Людськими належить вам бути, а не тепличними рослинами, що їх через односторонній розвиток знищує перший порив вітру!

Пробудіться! Роззирніться довкола! Вслухайтеся в себе! Це тільки спроможне відкрити шлях!

Не зважайте на суперечки церков. Великий Приносітель Істини Христос Ісус, втілення Божественної Любові, не запитував про віросповідання. Чим є віросповідання сьогодні загалом? Зв'язуванням вільного людського духу, поневоленням живучої у вас іскри Божої; догмами* (церковними вченнями), котрі Діяння Творця та Його велику Любов прагнуть втиснути в застигли форми людського розуміння, що означає приниження та систематичне знецінення Божественного. Кожного серйозного шукача такий спосіб відкидає назад, оскільки він при цьому ніколи не зможе пережити в собі велику дійсність, через що його прагнення до Істини стає щодалі безнадійнішим, і він зрештою втрачає віру в себе та в цілий світ! Тому – пробудіться! Зруйнують в собі догматичні мури, зірвіть пов'язку, щоб чисте Світло Найвищого змогло до вас проникнути неспотвореним. Радісно тоді ваш дух злетить у височінь; тріумфуючи, відчує всю велику Отчу Любов, яка не знає жодних обмежень земного інтелекту. Ви пізнаєте нарешті, що ви є Її частиною, осягнувши Її без зусиль і сповна, з'єднаєтеся з Нею і так щодня, щогодини здобуватимете нову силу як дар, що робить ваше сходження з безладу самозрозумілим!

2. Пробудіться!

Пробудіться, ви, люди, від важкого сну! Розпізнайте негідний тягар, який ви несете, який невимовно гнітючим тиском давить на мільони людей. Скиньте його! Чи варто його нести? Ні єдиної секунди!

Що він приховує? Порожню половину, котра від подиху Істини лякливо розлітається в повітрі. Ви час і силу змарнували нінащо. Тому розірвіть ланцюги, що вас обтяжують, зробіть себе нарешті вільними!

Той, хто залишається внутрішньо зв'язаним, стає вічним рабом, навіть якщо він король.

Ви зв'яжете себе всім, що прагнете вивчити. Поміркуйте: вивченням ви завжди втискуєте себе в чужі форми, які придумали інші, слухняно долучаєтеся до чужих переконань, сприймаєте за своє лише те, що інші в собі, для себе пережили. Подумайте: одне для всіх не підходить! Що одному корисне, іншому може зашкодити. Кожен окремо має йти до вдосконалення своїм шляхом. Його знаряддям у цьому є здібності, котрі він у собі несе. Ними він має себе спрямовувати, на них покладатися. Якщо він цього не робить, то залишається чужий сам для себе, завжди стоїть *поруч* із вивченим, яке ніколи в ньому не зможе стати живим. Жодної користі для нього з того немає. Він животіє, поступ стає неможливим.

Уважно слухайте, ви, хто серйозно прагне до Світла та Істини:

Шлях до Світла кожен окремо мусить у собі пережити, він мусить його *сам* відкрити, якщо бажає упевнено ним прямувати. Тільки те, що людина в собі переживає, з усіма змінами відчуває, є для неї цілком зрозумілим.

Страждання, а також радість стукають до вас невпинно, щоб спонукати, підштовхнути до духовного пробудження. За кілька секунд тоді людина дуже часто звільняється від усілякої нікчемності повсякденного життя і, сповнена передчуттям, відчуває як у щасті, так і в болю єднання з Духом, що струменить крізь усе живе.

І *все* є життям – ніщо не мертво! Блажен той, хто такі миттєвості єднання вловлює та втримує, підносячись із ними вгору. Йому не слід при цьому триматися застиглих форм, адже кожен має розвиватися сам, виходячи зі свого внутрішнього єства.

Поспівчуйте насмішникам і всім тим, для кого духовне життя ще залишається чужим. Не гнівайтесь на них за їхній сарказм, бо вони про це пошкоднують. Наче п'яні, наче хворі стоять вони перед великим Діянням Творіння, яке нам так багато дає. Наче сліпі, що крізь земне буття просуваються навпомацки і всієї краси навколо себе не бачать!

Найнещасніші заплуталися, вони сплять; бо як може людина, приміром, усе ще стверджувати, що існує лише те, що вона бачить? Що там, де її око не може нічого помітити, немає життя? Що зі смертю її тіла також і вона сама перестане існувати – лише тому, що досі в сліпоті своїй через власні очі не може переконатися в протилежному? Хіба не знає вона вже тепер на багатьох прикладах, як вузько обмежені можливості очей? Хіба вона ще не знає, що вони пов'язані з можливостями її мозку, прив'язаного до простору та часу? Що з цієї причини все, що підноситься *над* простором і часом, вона *не* в змозі пізнати своїми очима? Хоча б одному з цих насмішників таке логічне інтелектуальне обґрунтування стало зрозумілим? Духовне життя, яке ми називаємо також потойбічним, однак, є чимось, що цілковито перебуває над земним просторовим і часовим поділом, отже, потребує відповідного підходу, визнає лише його.

Однак наше око не бачить інколи того, що лишається поділим у просторі та часі. Згадаймо краплину води, про абсолютну чистоту якої свідчить око кожної людини, а якщо роздивитися крізь збільшувальне скло, виявимо мільони живих організмів, котрі безжально борються і знищують один одного. Хіба у воді, в повітрі не присутні бацили, здатні своєю силою руйнувати людське тіло, і які для ока непомітні? Але вони стають видимі завдяки потужним інструментам. Хто після цього все ще наважиться стверджувати, що ви не побачите нічого нового, досі незнаного, якщо збільшаться можливості цих інструментів? Збільшіть їх у тисячу, в мільон разів – споглядання не матиме краю, проте завжди вам відкриватимуться нові світи, яких ви до того не могли ані бачити, ані відчувати, хоча вони існували. Логічне мислення також дійде подібних висновків щодо всього, що змогла досі накопичити наука. Це надає перспективу для невпинного подальшого розвитку, однак ніколи для його кінця.

Що ж таке Потойбіччя? Багатьох це *слово* спантеличує. Потойбіччям є просто все те, що не піддається пізнанню земними засобами. Земні ж засоби – це очі, мозок та всі інші органи тіла, а також інструменти, що допомагають виконувати роботу наших органів ще досконаліше й точніше, розширюючи їхні можливості. Отже, можна сказати: Потойбіччя – це те, що перебуває по той бік здатності пізнання наших тілесних очей. *Але відокремлення Цьогобіччя від Потойбіччя не існує!* Також і жодної безодні! Все єдине, як і сукупне Творіння. *Єдина* Сила струменить як крізь Цьогобіччя, так і крізь Потойбіччя, все живиться та діє з цього потоку Життя, і завдяки цьому перебуває в нерозривному зв'язку. Тоді зрозумілим стає наступне. Якщо частина цілого захворіє, то має відчутно позначатися на інших частинах, як це відбувається в тілі. Хворі речовини цих інших частин надходять потім до захворілої внаслідок притягання спорідненого, і хвороба через це посилюється ще більше. Якщо ж така хвороба невиліковна, то з цього випливає необхідна потреба – видалити хворий елемент силоміць, аби не прирікати ціле на безперервні страждання. І ця небезпека зумовлює здорову взаємодію, яка через хибну позицію ускладнюється, інколи стаючи неймовірною.

З цієї причини – перебудуйтеся. Немає ні Цьогобіччя, ні Потойбіччя, а є лиш єдине буття! Поняття відокремлення вигадала тільки людина, тому що вона не все може бачити і вважає себе центром та головним пунктом видимого їй оточення. Адже коло її діяльності є ширшим. Помилкою відокремлення, однак, обмежує вона лише себе силоміць, заважає власному поступові та відкриває простір нестримній фантазії, що створює страхітливі картини. Тоді хіба це несподіванка, коли внаслідок цього в багатьох виникає недовірливий сміх, а в інших – хворобливе поклоніння, що стає рабським чи навіть перетворюється на фанатизм? Хто може тут ще дивуватися полохливій боязкості, навіть страху та переляку, які більшають у багатьох? Геть це все! Нащо такі муки? Зруйнують цю перепону, яку прагнула спорудити людська помилка, і якої, однак, ніколи не існувало! Досі хибна позиція надає вам також хибну основу, на якій ви марно намагаєтеся без кінця перебудовувати істинну віру, тобто внутрішні переконання. Ви нашттовхуетесь при цьому на місця, підводні камені, що змушують вас вагатися, сумніватися або спонукають навіть зруйнувати всю будівлю, щоби потім, можливо, зневірившись чи сердячись, від усього відмовитися. Шкоди зазнаєте при цьому тільки ви одні, оскільки нітрохи не просуваєтеся вперед, а зупиняєтеся або рухаєтесь у зворотному напрямі. Шлях, який ви все-таки колись мусите здолати, внаслідок цього для вас довшає.

Якщо ви нарешті сприйняли Творіння як одне ціле, таким, яким воно є, не роблячи відокремлення Цьогобіччя від Потойбіччя, тоді ви ступили на прямий шлях, що наближає справжню мету, і сходження дає вам радість, приносить задоволення. Ви тоді

можете також набагато краще відчувати й розуміти взаємодії, що живими, теплими пульсують крізь одне ціле, тому що вся діяльність спонукається та втримується однією Силою. Світло Істини з'яснило з тим для вас!

Ви незабаром розпізнаєте, що для багатьох лише зручність і млявість є причиною для насмішок, адже це потребувало б зусиль, аби відкинути досі вивчене та продумане й побудувати нове. Для інших це – втручання в їхній звичний спосіб життя, тому створює незручності. Облиште таких, не сперечайтесь, однак із готовністю допомогти запропонуйте ваше Знання тим, хто не задовольняється минущою насолодою, *хто* в земному бутті шукає *більшого*, ніж ті, хто, як тварини, дбають лише про те, щоби наповнити своє черево. Дайте їм пізнання, що ви маєте, не закопуйте талант, бо взаємодіючи з даванням, ваше Знання також збільшується, міцніше.

У Всесвіті діє вічний Закон: що тільки в даванні й можна отримувати, якщо йдеться про цінності, які є непроминуцями! Він проникає якнайглибше, крізь усе Творіння проходить як святий заповіт його Творця. Безкорисливо давати, допомагати тим, хто цього потребує, і розуміти страждання ближнього та його слабкості – означає отримувати, бо це є простий істинний шлях до Найвищого!

І серйозне бажання цього надає вам негайно допомогу, силу! Одне-єдине, чесне та глибоко відчуте бажання добра – і наче полум'яним мечем із іншого, наразі вам іще невидимого, боку вже розітнуто стіну, котру ваші думки досі самі споруджували як перешкоду, бо ви ж – одне ціле з тим Потоїбиччям, якого боялися, якого не визнавали або жадали, перебуваючи з ним у тісному та нерозривному зв'язку.

Спробуйте, бо ваші думки є посланцями, яких ви відправляєте, і які повертаються, важко навантажені вашими думками, стаючи добром або злом. Це відбувається. Зважте на те, що ваші думки є речами, котрі духовно формуються, часто стають утвореннями, які існують довше, ніж ваше земне тіло, тоді вам багато що стане зрозумілим. Тож і виходить, що цілком правильно сказано: Бо їхні діла йдуть за ними слідом! Творення думок є діла, які на вас колись очікують! Вони утворюють навколо вас світлі або темні кола, крізь які ви повинні пройти, щоби проникнути до духовного світу. Жоден захист, жодне втручання не можуть тут допомогти, тому що ви маєте самовизначення. Перший крок у всьому мусите тому зробити самі. Він неважкий, він полягає лиш у волінні, що проголошується через думки. Тож несете ви як небо, так і пекло в самих собі.

Вирішувати ви можете, однак наслідкам ваших думок, вашого воління ви тоді беззастережно підвладні! Ви творите самі ці наслідки, тому я закликаю вас: тримайте вогнище ваших думок чистим, ви встановлюєте цим мир і стаєте щасливими!

Не забувайте, що кожна породжена і послана вами думка на своєму шляху притягує все споріднене або пристає до інших, унаслідок чого поступово стає щодалі сильнішою і зрештою вражає ціль – мозок, який, можливо, лише на мить, однораз сам забувається і таким чином дає змогу проникати до вас та діяти мислеформам, які витають довкола. Подумайте лишень про те, яка відповідальність ляже на вас, якщо думка колись спричинить до дії когось, на кого вона змогла вплинути! Ця відповідальність виникає вже внаслідок того, що кожна окрема думка повсякчас тримає з вами зв'язок, мов через нерозривну нитку, щоби потім повернутися з набутою по дорозі силою, аби вас самих знову обтяжити чи ошчасливити, залежно від роду того, що ви породили.

Так стоїмо ми у світі думок і відповідним способом мислення надаємо також простір цим схожим мислеформам. Тому не марнуйте сили мислення, але збирайте її для оборони і для *гострого* мислення, що виходить від вас, як спис, і на все впливає. Творіть таким чином із ваших думок *святий спис*, який за добро бореться, рани зцілює і сприяє розвитку всього Творіння!

До дій та руху вперед налаштуйте тому своє мислення після цього! Щоб це зробити, вам доведеться струснути не одну підпору, що несе стародавні погляди. Часто це хибно засвоєне людиною поняття, котре не дає змоги знайти істинний шлях. Вона мусить повернутися до місця, звідки вийшла. Один промінь світла руйнує всю будівлю, що важко споруджувалася десятиліттями, і після короткої чи довшої апатії вона знову стане до праці! Вона *мусить*, бо у Всесвіті ніде немає стану спокою. Візьмемо, наприклад, поняття часу:

Час минає! Часи змінюються! Повсюди чуємо, що люди так говорять, і мимоволі з'являється при цьому картина в душі: *ми бачимо, як часи, змінюючись, проходять повз нас!*

Ця картина стає звичною, і в багатьох закладається таким чином тверда основа, на якій вони надалі вибудовують усі свої дослідження, згідно з якою спрямовують міркування. Однак це триває недовго, і вони потім наштовхуються на перешкоди, які суперечать одна одній. Попри всі бажання, кінці з кінцями не сходяться. Розгублені, вони лишають прогалини, які всупереч будь-яким розмірковуванням ніяк не вдається заповнити. Тож багатьом людям здається тоді, що в таких місцях треба скористатися *вірою* як заміником, якщо логічне мислення не знаходить жодних пояснень. Але це хибно! Людина не повинна вірити в речі, які не може збагнути! Вона мусить прагнути їх зрозуміти, бо інакше розчиняє ворота для помилок широко, а з помилками також Істина завжди знецінюється.

Віра без розуміння є лише млявістю, лінощами мислення! Це не підносить дух, а пригноблює його. Тож увись погляд, ми повинні перевіряти, досліджувати. Прагнення до цього не дарма закладено в нас.

Час! Чи минає він насправді? Чому біля основного поняття наштовхуємося на перешкоду, коли хочемо мислити послідовно? Дуже просто, тому що основна думка *хибна, бо час стоїть непорушно!* Ми ж поспішаємо йому назустріч! Ми поринаємо в час, який є вічним, і шукаємо відтак у ньому Істину. Час стоїть непорушно. Він залишається таким самим – сьогодні, вчора і через тисячу років! Лише форми змінюються. Ми занурюємося в час, аби черпати з надр його запису, щоби збагатити наше знання в сховищі часу. Бо ніщо для нього не минає намарно, все він зберігає. Він не змінюється, тому що вічний. Також і ти, о людино, завжди є тією самою, дарма що ти зараз юною здаєшся чи старою! Ти лишаєшся тією, якою ти є! Хіба ти цього вже сама не відчуваєш? Не помічаєш чіткої відмінності між формою і твоїм «Я»? Між тілом, що підвладне змінам, і тобою – духом, який вічним є?

Ви шукаєте Істину! Що є Істина? Те, що сьогодні ще відчувається вами як істина, завтра вже ви визнаєте помилкою, щоби згодом знову виявляти в помилках зерна істини. Бо й Одкровення змінюють свої форми. Так трапляється з вами й надалі в невпинному пошукові, однак, змінюючись, ви стаєте зрілими!

Істина ж залишається завжди тією самою, вона не змінюється, бо є вічною! І оскільки вона вічна, то земними почуттями, що знають лише зміну форм, ніколи не буде досягнута чистою та справжньою! Тому станьте духовними! Вільними від усіх земних думок, і ви матимете Істину, перебуватимете в Істині, щоб вас її чисте Світло освітлювало повсякчас, купатиметеся в ній, бо вона оточує вас цілком. Ви будете плавати в ній, щойно станете духовними.

Тоді не треба вам більше науки натужно вивчати, не треба жодних помилок побоюватися, адже ви маєте на кожне запитання вже відповідь у самій Істині, ще більше, не матимете тоді жодних запитань, тому що без роздумів усе знаєте, все охоплюєте, тому що ваш дух у чистому Світлі, в Істині *живе!*

Заради цього станьте духовно вільними! Розірвіть усі пута, що вас сковують! Якщо при цьому з'являються перешкоди, йдіть їм назустріч у радісному піднесенні, бо вони позначають ваш шлях до свободи та сили! Вважайте їх дарунком, із якого вам буде користь, і завиграшки ви їх подолаєте.

Вони або виставляються перед вами для того, щоб ви на них училися та розвивалися, в результаті чого ви примножуєте своє знаряддя для сходження; або це зворотна дія від боргів, які ви можете цим спокутувати і звільнитися від них. У обох випадках вони просувають вас уперед. Тому бадьоро рушайте крізь них, це для вашого блага!

Безглуздо говорити про удари долі або випробування. Поступом є кожна боротьба і кожне страждання. Людям у такий спосіб випадає нагода позбутися тіней минулих прогріхів, бо жодної копійки нікому з них не буде списано, і в цьому полягає непорушність кругообігу вічних Законів Всесвіту, в яких виявляє себе Творча Воля Отця, таким чином даючи нам прощення і стираючи все темне.

Найменше відхилення від них змусить світ розпастися на уламки, так зрозуміло все влаштовано і так мудро.

Але як тепер бути тому, хто має виправити дуже багато помилок із минулого, як цій людині тоді не впасти у розпач, не страшитися сплати боргів?

Вона без хвилювання може спокійно та радісно це розпочинати, щойно *чесно забажає!* Бо *врівноваження* можна досягти завдяки зустрічній течії сили доброго воління, яке в духовному, як і інші мислеформи, стає живою і потужною зброєю, спроможною зняти кожен тягар темряви, кожную тяжкість і ваше «Я» привести до Світла!

Сила воління! Дуже багатьма ще неусвідомлена могутність, яка, мов невичерпний магніт, притягує до себе споріднені сили, що лавиноподібно розростаються і, з'єднуючись із духовно схожими потугами, діє у зворотному напрямку, знову досягаючи вихідного пункту, отже, повертається до початку або, точніше, до породжувача і підносить його високо вгору, до Світла, чи тисне глибше вниз, у твань та бруд! Залежно від того, як призвідник від початку сам захотів. Хто пізнав цю сталу взаємодію, закладену в усьому Творінні, що з непохитною впевненістю виникає, розвивається та здійснюється, і розуміє як її використовувати, той мусить її любити, мусить її остерігатися! Відтак оживає поступово невидимий світ навколо нього, бо він відчуває його впливи настільки виразно, що зникає кожен сумнів. Він мусить відчути потужні хвилі невтомної діяльності, що плинуть до нього з великого Всесвіту, щойно лише трохи на це зверне увагу, і відчує нарешті, що він є фокусом потужних потоків, всякчас віддаючи, мов лінза, що вловлює сонячні промені, концентрує їх в одній точці і створює там силу, яка діє запалюючи, спалюючи та знищуючи, однак може також струменіти зцілюючи і наснажуючи, приносячи благодать, а також спроможна розпалити негасиме полум'я! *І такими лінзами є й ми*, бо здатні, за нашим волінням, невидимі силові потоки, що нас досягають, збирати в одну могутню силу, спрямовуючи її до доброї чи поганої мети, щоби принести людству благодать чи загибель. Негасиме полум'я можемо, повинні ми розпалити в душах, полум'я натхнення до добра, шляхетности, до вдосконалення!

Для цього потрібна лише сила воління, яка в певному сенсі робить людину володарем Творіння, господарем своєї долі. Її власне воління приносить їй знищення або визволення! Створює їй самій винагороду чи покарання з неблаганною впевненістю.

Не бійтеся, що ці Знання відвернуть вас від Творця, послаблять вашу дотеперішню віру. Навпаки! Знання цих вічних Законів, якими ми можемо скористатися, велить нам осягнути все Діяння Творіння ще величнішим, змушує вдумливих дослідників у благоговінні стати на коліна перед його величчю!

Ніколи людина тоді не побажає зла. Вона з радістю вхопиться за найкращу опору, що їй надається, – за Любов! За любов до всього дивовижного Творіння, за любов до ближнього, щоб і його привести до пишноти цього задоволення, до усвідомлення цієї Сили!

3. Мовчання

Коли спалахує думка в тобі, стримай її, не висловлюй відразу, однак підживлюй, бо вона ущільнюється завдяки втримуванню в мовчанні та набуває сили, як пара під зустрічним тиском.

Тиск та ущільнення породжують властивість магнетичної дії згідно із Законом, що все сильніше притягує до себе слабке. Споріднені мислеформи внаслідок цього звідусіль притягуються, міцно втримуються, щодалі більше зміцнюють силу власної первісної думки і, незважаючи на це, діють так, що спершу створена форма завдяки приєднанням до неї чужим формам стає відшліфованою, змінюється та перед досягненням зрілості набуває щораз іншого вигляду. Ти відчуваєш це все, напевно, в собі, однак вважаєш усякчас цілком лише твоїм власним волінням. *Ти не виявляєш, однак, у жодній справі цілком твого власного воління, а маєш завжди чуже при цьому.*

Про що говорить тобі ця подія?

Що тільки у з'єднанні з багатьма деталями може бути створено щось досконале! Створено? Хіба це правильно? Ні, лише сформовано! Бо насправді нічого нового створити не можна, йдеться в усьому лише про нові форми, оскільки всі деталі у великому Творінні вже існують. Треба лиш ці деталі спрямувати на служіння шляху вдосконалення, що дає з'єднання.

З'єднання! Не обминай його легко, але спробуй заглибитися в це поняття, що зрілість і досконалість досягаються завдяки з'єднанню. Ця фраза міститься в усьому Творінні як скарб, що хоче стати піднятим! Вона тісно пов'язана із Законом, що тільки в даванні можна й отримувати! А що зумовлює правильне осягнення цих фраз? Тобто їх переживання? Любов! І тому стоїть Любов також як найвища Сила, як необмежена Могутність серед таємниць великого Буття!

Як з'єднання в одній думці утворює, шліфує і формує, так відбувається і з самою людиною і з усім Творінням, яке у завжди нескінченному з'єднанні з наявних окремих форм завдяки силі воління зазнає перетворення, і так прокладається шлях до досконалості.

Досконалість не може надати тобі хтось окремий, а тільки все людство в ромайтті своєрідностей! Кожен окремий має щось, що безумовно, належить до цілого. Із цього випливає також, що той, хто далеко просунувся, хто всіх земних жадань більше не знає, усе людство любить, а не когось окремого, бо тільки все людство може дати змогу звільненим в очищенні струнам його зрілої душі зазвучати в акорді небесної гармонії. Він несе гармонію в собі, бо всі струни вібрують!

Повернемося до думки, яка притягувала до себе чужі форми і внаслідок цього ставала щодалі сильнішою: вона входить нарешті у міцно замкнені над тобою силові хвилі, пробивається крізь ауру твоєї власної особи і на ширше оточення чинить вплив.

Людство називає це магнетизмом особи. Невтаємничені кажуть: «Ти щось випромінюєш!» Залежно від власної природи – неприємне або приємне. Привабливе чи огидне. Це відчутно!

Однак ти нічого не випромінюєш! Подія, що викликає ці відчуття в інших, бере початок у тому, що ти все духовно споріднене магнетично притягуєш до себе. І це притягання стає для ближніх відчутним. Однак у цьому й закладена взаємодія. Вступаючи у зв'язок з тобою, інший виразно відчуває твою силу, і завдяки цьому пробуджується «симпатія».

Май завжди на увазі: все духовне, висловлюючись нашими поняттями, є магнетичним, і тобі також відомо, що сильніше завжди перемагає слабке внаслідок притягання, внаслідок поглинання. Таким чином «у бідного (слабкого) відбирається і те мале, що він має». Він стає залежним.

У цьому немає жодної несправедливості, це відбувається згідно з Божественними Законами. Людині треба лише зібратися на силі, по-справжньому захотіти, і вона буде від цього захищена.

Зараз ти, напевно, запитуєш: що трапиться, коли всі захочуть бути сильними? Коли ніхто більше не зможе щось відібрати? Тоді, любий друже, *відбудуватиметься добровільний обмін*, в основі якого лежить Закон, що тільки в даванні й можна отримувати. Не станеться жодного застою тому, а все неповноцінне буде стерте.

Тож виходить, що через млявість багато хто стає духовно залежним, інколи насамкінець ледве ще маючи здатність породжувати власні думки.

Варто наголосити, що притягується тільки споріднене. Тому є прислів'я: «Свій свояка вгадає здалека». Тож п'яниці завжди знаходять один одного, курці мають навзаєм «симпатію», базіки, гравці тощо; однак і шляхетні знайдуть один одного задля високої мети.

Але це йде далі: те, що духовно спрямовується, позначається в решті-решт і *фізично*, оскільки все духовне проникає в груборечовинне, внаслідок чого ми повинні звернути увагу на Закон зворотної дії, тому що думка всякчас тримає зв'язок із початком і в цьому зв'язкові викликає зворотне випромінювання.

Я говорю тут завжди тільки про *справжні* думки, які несуть у собі живу силу душевного відчуття. А не про марнування сили довіреної тобі як інструмент мозкової субстанції, яка формує лише скороминущі думки, що проявляються в дикому безладді лиш як химерні марева і, на щастя, дуже швидко розвіюються. Такі думки забирають у тебе лише час і силу, і ти марнуєш цим довірене тобі добро.

Якщо ти замислишся, наприклад, над чимось серйозним, то ця думка в тобі магнетично підсилиться завдяки могутності мовчання, притягне все споріднене ближче і стане таким чином заплідненою. Вона дозріває і виходить за межі буденності, проникає завдяки цьому навіть в інші сфери й одержує звідти приплив вищих думок... натхнення! Отже, в натхненні від тебе самого мусить виходити ґрунтовна думка, на противагу медіумічному сприйняттю вона мусить утворити міст до Потойбічного, до Духовного світу, аби там свідомо черпати з джерела. Натхнення не має тому взагалі нічого спільного з медіумічним сприйняттям. Завдяки цьому думка стає в тобі дозрілою. Ти підходиш до її здійснення і, *згустивши своєю силою, розпочинаєш* виконання того, що раніше уже в незліченних деталях як мислеформи витало у Всесвіті.

У такий спосіб ти завдяки з'єднанню та згущенню з давно наявного духовного створюєш *нову форму!* Так у всьому Творінні завжди змінюються лише форми, оскільки все інше є вічним і непорушним.

Остерігайся безладних думок, передусім поверховості в мисленні. Недбалість помщається гірко, бо вона швидко понизить тебе до місця чужих впливів, через що ти дуже легко станеш буркотливим, вередливим і несправедливим до свого найближчого оточення.

Якщо ти маєш справжню думку і дотримуєшся її твердо, то мусить нарешті зібрана сила проштовхнутися до здійснення, бо хід розвитку всього відбувається цілком духовно, *оскільки кожна сила є тільки духовною!* Те, що потім стає для тебе видимим,

завжди є лише кінцевим впливом попереднього духовно-магнетичного процесу, який невпинно, розмірено відбувається згідно з установленим порядком.

Спостерігай, і якщо ти думаєш і відчуваєш, у тебе незабаром з'являться докази того, що все справжнє життя насправді може бути *тільки духовним*, і тільки в ньому міститься початок і розвиток. Ти мусиш прийти до переконання, що все, що ти бачиш тілесними очима, насправді лише вплив вічно рушійного Духа.

Кожна дія, навіть найменший порух людини перш за все всякчас є бажаними духовно. Тіла відіграють при цьому лише роль духовно оживлених інструментів, які самі набули ущільнення тільки завдяки силі Духа. Так само, як дерева, каміння й уся Земля. Все від Творчого Духа оживає, струменить, рухається.

Але оскільки вся матерія, тобто видиме земним, є лише впливом духовного життя, тобі неважко буде збагнути, що залежно від характеру духовного життя, яке нас *безпосередньо* оточує, створюються й *земні обставини*. Самозрозуміло, з цього логічно випливає те, що людству самому завдяки мудрому влаштуванню Творіння надано силу формувати собі обставини Силою Самого Творця. Блаженне воно, якщо використовує її тільки на добро! Однак горе, якщо спокуситься застосувати її для поганого!

Дух людини лише оточений та затемнений земними жаданнями, що прилипли до неї як шлаки, обтяжують її й тягнуть донизу. Її думки є актами волі, в яких наявна сила духу. *Людина обирає рішення: у добрі мислити чи у злі, а отже, може спрямовувати Божественну Силу як до добра, так і до зла!* У цьому полягає відповідальність, яку несе людина, бо за це вона не позбавляється винагороди чи покарання, оскільки всі наслідки думок повертаються назад до вихідного місця завдяки вміщеній взаємодії, яка завжди невідомна і яка в цьому є цілком непорушною, тобто невблаганною. Таким чином, і непідкупною, суворою, справедливою! Хіба не те саме кажуть і про Бога?

Якщо багато противників віри сьогодні більше нічого не хочуть знати про Божество, то це все нічого не може змінити у фактах, які я навів. Людям треба лише пропустити слівце «Бог», серйозно заглибитись у науку, і вони знайдуть *точно те саме*, тільки передане іншими словами. Хіба не смішно тоді ще сперечатися про це? Природні Закони не зможе обійти жодна людина, ніхто не спроможний плисти проти їх течії. Бог є Сила, яка Законам природи руху надає, Сила, яку ще ніхто не зрозумів, ніхто не бачив, однак *дію* якої кожен щоденно, щогодини, навіть у часточках кожної секунди мусить бачити, відчувати й спостерігати, якщо він тільки *хоче* бачити, – в собі, в кожній тварині, кожному дереві, кожній квітці, в кожній жилці листка, коли він пробивається з набухлої бруньки, щоби прийти до світла. Хіба це не сліпота – вперто цьому опиратися, тоді як кожен, у тому числі ці затяті заперечувальники, сам підтверджує, визнає наявність цієї Сили. Що ж заважає їм цю визнану Силу назвати Богом? Дитяча впертість? Чи соромно признатися, що вони протягом усього часу вперто намагалися заперечити дещо, наявність чого їм одвічно була переконливо показана?

Напевно, не те й не інше. Причина полягає у тому, що людству з багатьох боків подаються спотворені зображення великого Божества, з якими воно за серйозних досліджень не може погодитися. Всеосяжна й усепроникна Сила Божества має стати адже такою зменшеною та зниженою за спроб утиснути її в якийсь образ!

При глибокому розмірковуванні з'ясується, що жоден образ не відповідає дійсності! Саме тому, що кожна людина несе в собі думку про Бога, вона підсвідомо опирається звуженню великої незбагненої Сили, яка її породила, яка її веде.

Догма несе провину щодо поведінки великої частини тих, хто в своїх суперечках прагне переступити всі межі, доволі часто всупереч упевненості, яка живе у їхньому внутрішньому єстві.

Та недалеко година, коли настане духовне пробудження! Коли Слова Спасителя пояснять правильно, його велике Діяння Спасіння осягнуть правильно, бо Христос приніс нам звільнення від темряви, вказавши шлях до Істини; як людина показав він шлях до Світлих Висот! А кров'ю на хресті закарбував він як печаткою свою переконаність!

Істина ніколи не була іншою, ніж була вже тоді та є сьогодні, і буде ще через десятки тисяч років, бо вона вічна!

Отож учіться пізнавати Закони, що містяться у великій Книзі всього Творіння. Підкорятися їм означає любити Бога! Бо ти не завдаєш завдяки цьому жодного розладу гармонії, але сприяєш утворенню дзвінкого акорду в повній величі.

Чи ти кажеш: я добровільно підкоряюся сущим Законам природи, бо вони для мого блага, чи: я скоряюся Волі Божій, яка проявляється в Законах природи, чи незбагненній Силі, що Закони природи рухає... хіба є якась різниця по суті? Сила є, і ти визнаєш її, *мушиш* адже її визнати, бо тобі нічого іншого не залишається, щойно трохи поміркуєш... і цим визнаєш ти твого Бога, Творця!

І ця Сила діє в тобі під час мислення! Не застосовуй її тому для поганого, але думай у добрі! Не забувай ніколи: коли породжуєш думку, використовуєш Божественну Силу, з якою ти здатен досягти найчистішого, найвищого!

Намагайся при цьому ніколи не залишати поза увагою, що всі наслідки твого мислення всякчас повертаються до тебе, залежно від сили, величини й тривалості *дії* думок, як у добрі, так і в злі.

Оскільки ж думка є духовною, то й наслідки повертаються *духовно*. Вони тому спостигнуть тебе чи тут, на Землі, чи потім, після твого відходу, в духовному. Оскільки вони духовні, то й не прив'язані до матерії. З цього випливає, *що розпад тіла спокути не скасовує!* Відплата у зворотній дії настане напевно, рано чи пізно, тут або там, обов'язково. Духовний зв'язок з усіма твоїми думками залишається міцним, бо й земні матеріальні діла мають адже духовне походження завдяки породженим думкам, а вони продовжують існувати, коли навіть мине все земне. Тому сказано правильно: «Твої діла очікують на тебе, доки тебе ще не спіткала спокута у зворотній дії».

Якщо ти під час зворотної дії ще тут, на Землі, або знову тут, тоді позначається сила наслідків із духовного *залежно від їх природи*, як у добрі, так і в злі через обставини, твоє оточення чи безпосередньо в тобі самому, в твоєму тілі.

Тут варто ще раз особливо підкреслити: *істинне, справжнє життя відбувається духовно!* І воно не знає ані часу, ані простору, а тому й жодного роз'єднання. Воно пробуває над земними поняттями. З цієї причини наслідки спостигнуть тебе там, де ти є, в час, коли згідно з вічними Законами вплив повертається до вихідного пункту. Ніщо при цьому не втрачається, це станеться напевно.

Тоді розв'язується й запитання, яке дуже часто ставлять: як може бути, що вочевидь добрі люди інколи мають тяжко страждати в земному житті, тож це здається несправедливістю. *Це спокута, яка мушить їх спіткати!*

Ти знаєш тепер відповідь на це запитання, бо твоє наявне тіло не відіграє при цьому жодної ролі. Твоє тіло це адже не ти сам, воно не все твоє «Я», а лише інструмент, який ти собі обираєш або мушиш прийняти відповідно до високих Законів духовного життя, які також можеш назвати космічними Законами, якщо так вони

здаються тобі більш зрозумілими. Наявне земне життя є лише коротким проміжком твого справжнього буття.

Приголомшлива думка, якби водночас не було жодного уникнення, жодної сили, яка, захищаючи, протидіє цьому. Як багато хто, пробудившись до духовного життя, мусив би тут упасти в розпач і побажав би краще продовжувати спати в колишній рутині. Він адже не знає, *що* на нього очікує, що його ще спіткає в його зворотній дії з минулого! Або, як кажуть люди: «Що йому доведеться виправити».

Однак не турбуйся! З пробудженням у мудрому влаштуванні великого Творіння тобі вказаний і шлях завдяки тій *силі доброго воління*, на яку я вже особливо звертав увагу, яка небезпеку спричиненої собі карми пом'якшує або відвертає вбік. І це також Отчий Дух уклав до твоїх рук. Сила доброго воління розширює біля тебе коло, здатне розсіяти наростаюче зло або ж значно послабити його, так само як шар повітря захищає земну кулю. А сила доброго воління, цей потужний захист, зростає й підтримується завдяки могутності мовчання.

Заради цього закликаю я вас, шукачі, ще раз наполегливо:

«Тримайте вогнище ваших думок чистим і вдавайтеся насамперед до великої могутності мовчання, якщо хочете йти вгору».

Отець силу для всього вже вклав у вас! Вам треба нею лише скористатися!

4. Сходження

Не заплутайтесь у тенетах, ви, що прагнете пізнання, але станьте видючими!

Згідно з вічним Законом над вами тяжіє неблаганний примус спокутування, який ви ніколи не зможете перекласти на інших. Від того, що ви на себе звалили вашими думками, словами чи діями, ніхто не в змозі звільнити, окрім вас самих! Поміркуйте, інакше Божественна Справедливість була б лише порожнім звуком, і з нею б усе інше розпалося на уламки.

Тому – зробіть себе вільними! Не зволікайте ні години, цьому примусові спокутування встановіть мету! Щире воління добра, кращого, завдяки по-справжньому відчутій молитві отримує помножену силу, *приносить звільнення!*

Без щирого сталого воління добра спокутування ніколи не настане. Невпинно низьке потім знову й знову надаватиме собі нову поживу для дальшого існування, а отже, щоразу вимагатиме нового спокутування, безперервно, бо те, що себе всякчас оновлює, здаватиметься вам лише *суцільною* вадою чи стражданням! Адже це єдиний нескінченний ланцюг, який зв'язує знову й знову, перш ніж попереднє змогло звільнитися. Це тоді ніколи не дає звільнення, тому що повсякчас вимагає спокутування. Наче ланцюг, що тримає вас до землі прикутими. При цьому існує небезпека дуже велика, що він затягуватиме ще глибше. Отож, зберіться нарешті до доброго воління, ви, хто ще в Цьогобіччі або, за вашими поняттями, вже в Потойбіччі! За стійкого доброго воління *мусить* настати кінець усьому спокутуванню, бо той, хто бажає добра і відповідно діє, не дає нової поживи для поновленої вимоги спокутування. І завдяки цьому тоді настає звільнення, спасіння, яке єдине є запорукою сходження до Світла. *Прислухайтесь до застереження! Немає іншого шляху для вас! Ні для кого!*

При цьому, однак, кожен отримає впевненість у тому, що це ніколи не може бути занадто пізно. Окремі вчинки, безперечно, ви маєте потім спокутувати, звільнитися від них, але в мить, коли серйозно починається ваше прагнення добра, ви встановлюєте позначку кінця вашого спокутування – будьте певні, що цей кінець колись *неодмінно* прийде, і з цим розпочнеться ваше сходження! Тоді можете ви радісно підійти до відпрацювання всіх спокутувань. Усе, що вам потім іще зустрінеться, буде для вашого блага, наблизить вам годину спасіння, звільнення.

Чи розумієте ви цінність нагоди, коли я вам раджу щосили розпочати добре воління, чисте мислення? Не відмовлятися від цього, а з усім томлінням, з усією енергією за це вчепитися! Це піднесе вас високо! Це змінить вас і ваше оточення! Зважте, що кожен шлях земного життя є короткою школою, що з позбавленням плоти для вас самих кінець не настане. Ви будете повсякчас жити або повсякчас помирати! Повсякчас насолоджуватися щастям або повсякчас страждати! Кому здається, що із земним похованням для нього все закінчується, все врівноважується, нехай повертається та йде своїм шляхом, адже в такий спосіб він хоче лише самого себе ввести в оману. Наляканий стоятиме він потім перед Істиною і розпочати свій шлях страждання... буде *змушений*. Його справжнє ество, оголене, без захисту свого тіла, щільність якого оточувала його мов стіна, буде спорідненим із ним притягнуте, охоплене та затримане.

Зібратися на силі в серйозному волінні до кращого, яке б могло його звільнити, піднести вище, буде йому важче, тривалий час неможливо, тому що він підвладний лише впливу оточення, яке не має в собі нічого подібного до світлих думок, які б могли його пробудити, підтримати. Він мусить подвійно страждати під усім, що сам собі створив.

З цієї причини йти вгору тоді набагато важче, ніж у плоті й крові, де добре і зле ходить поруч, що можливо тільки під захистом земного тіла, оскільки... це земне життя є школою, де кожному «Я» надана можливість дальшого розвитку згідно з його вільною волею. Тому зберіться на силі нарешті! Плід кожної думки повернеться до вас, тут чи там, ви маєте його спожити! Жодна людина не може уникнути цього факту! Що корисного для вас у полохливому прагненні, наче страус, встромити голову в пісок перед цією дійсністю? Подивіться ж сміливо фактам в обличчя! Вам стане від цього тільки легше, бо тут можна швидше рухатися вперед. Розпочинайте! Але з усвідомленням, що все старе мусить стати врівноваженим. Не чекайте, уподібнюючись багатьом дурням, що щастя одразу після цього крізь двері та вікна люб'язно впаде вам до рук. Можливо, декому з вас доведеться ще звільнитися від величезного ланцюга. Однак, хто через це впадає у відчай, той лише шкодить собі, тому що це його не вбереже і прийнятним бути не може. Вагаючись, він усе для себе лиш ускладнює і, мабуть, на тривалий час взагалі унеможлиблює. Це повинно бути йому заохоченням не втрачати більше ні години, бо він починає жити тільки з першим кроком! Блажен той, хто знайшов у собі мужність для цього, – він звільниться від нього, ланка за ланкою. Величезними стрибками може він мчати вперед, тріумфуючи та дякуючи, долаючи останні перешкоди, бо стає вільним!

Каміння, яке через його колишні хибні діяння піднімалося перед ним, наче мур, яке мусило перешкоджати крокувати вперед, аж ніяк не зникає, а, навпаки, ретельно розкладається перед ним, аби він його розпізнав і подолав, бо йому треба виправити всі помилки. Однак, здивований і захоплений, побачить він незабаром любов, яка при цьому запанує довкола нього, щойно він лише виявить добру волю. Шлях йому буде полегшено дбайливим ставленням – як мати допомагає дитині при перших кроках. Є речі в його колишньому житті, яких він боявся торкатися через їхню жадливість і які він залюбки хотів би назавжди забути... зовсім несподівано вони постануть прямо перед ним! Він буде змушений вирішувати, діяти. Надзвичайний збіг обставин тиснутиме на нього. Якщо він наважиться тоді зробити перший крок із вірою в перемогу доброго воління, то розв'яжеться фатальний вузол, він пройде крізь нього і стане вільним.

Однак ледве ця провина спокутується, до нього підступає вже інша в будь-якій формі, ніби вимагаючи, щоб і її спокутували. Так один за одним лопають обручі, які його обмежували, пригнічували. Йому стає так легко! І відчуття легкості, яке багато хто з вас, напевно, вже колись пережив, є не оманною, а наслідком фактів. Так звільнений від гніту дух стає легким і згідно Закону Духовного Тяжіння злітає високо, до того регіону, якому він тепер належить відповідно до його легкості. Так мусить він усякчас йти вгору, назустріч жаданому Світлу. Зле воління тисне дух донизу і робить його важким, а добре здійсмає високо.

Великий Майстер Ісус і в цьому вже показав вам прямий шлях, який неминуче приводить до мети, бо глибоку істину закладено в прості слова: *«Люби свого ближнього, як самого себе!»*

У такий спосіб він дав ключ до свободи, до сходження! Чому? Тому що це незаперечно: що ви чините для ближнього, те насправді чините тільки для себе! Для самого себе, оскільки згідно з вічними Законами все неодмінно повертається до вас – добро чи зло, уже тут чи там. Це відбувається! Отож найпростіший шлях вам указано тим, як ви маєте розуміти крок до доброго воління. Вашою *сутністю* повинні ви давати своєму ближньому, вашою природою! Зовсім не обов'язково грошима та майном. Адже тоді неможливі були б неодмінно позбавлені можливості давання. І в цій сутності, у «віддаванні себе» в спілкуванні з вашим ближнім, в уважному ставленні, пошані, які ви

Йому добровільно пропонуєте, полягає «любов», про яку нам каже Ісус, полягає також допомога, яку ви надаєте своєму ближньому, бо з нею він здатний змінити самого себе або досягти своєї більшої висоти, бо з нею він зможе зміцнитися.

Зворотне ж випромінювання від цього у своїй взаємодії швидко піднесе вас у височінь. Завдяки йому ви повсякчас будете отримувати нові сили. У стрімкому польоті зможете ви тоді поплинути до Світла...

Нещасні дурні, які ще можуть запитувати: «Що я виграю від цього, якщо покину так багато звичного, змінивши себе?» Хіба це торгова угода, яку треба укласти? І якби вони лише як люди виграли, як такі підвищили свою сутність, то цієї винагороди було б уже достатньо. Але це нескінченно більше! Я повторюю: з початком доброго воління кожен ставить позначку кінця свого примусового спокутування, яке він мусить виконати, якого ніколи не може уникнути. Ніхто інший не в змозі його в цьому замінити. Він обирає, отже, рішення про передбачений кінець примусу спокутування. Це коштовність, яку не спроможні замінити всі скарби цього світу. Він виривається таким чином із ланцюгів невільника, які сам собі повсякчас кує. І тому прокидається від сну, що лише ослаблює. Нехай нарешті настане пробудження!

Геть цей дурман, який нав'язує паралітичну вигадку, що порятунок через Спасителя стає охоронною грамотою задля того, щоб ви впродовж усього свого життя могли безтурботно віддаватися «себелюбству», а коли нарешті станете віруючими, повернути назад і з вірою у Спасителя та його Діяння відійти з цієї Землі! Дурні, хто від Божества чекає такого жалюгідного, недосконалого незавершеного діяння! Це означало б адже плекати зло! Задумайтеся над цим, зробіть себе вільними!

5. Відповідальність

Це питання завжди є одним із перших, тому що дуже багато людей занадто охоче зняли б із себе будь-яку відповідальність і звалили її на кого завгодно, крім себе. Те, що це, по суті, є самознеціненням, не відіграє для них при цьому жодної ролі. Тут вони справді дуже смиренні та скромні, однак лише для того, щоб мати можливість жити ще веселіше та безсоромніше.

Було б адже так чудово дозволити собі виконувати всі свої бажання, а також спокійно й безкарно давати волю всім своїм пристрастям навіть стосовно інших людей. Земні закони в крайньому разі можна легко обійти й уникнути конфліктів. Спритніші навіть під їхнім прикриттям уміють цілком успішно ловити рибу в каламутній воді і так багато накоїли, що не витримали б жодної більш детальної перевірки. Вони тішаються при цьому навіть ще часто й славою особливо тямущих людей. Отже, за деякої кмітливості, вони могли б, власне кажучи, досить затишно жити у згоді з власними поглядами, якби... деінде не існувало щось, що пробуджує неприємне відчуття, яке час від часу підвищеним неспокоєм підказує, що в підсумку багато що може бути якимось іншим, аніж те, що формують власні бажання.

Так воно і є! Дійсність сувора та невблаганна. Людські бажання в цьому відношенні не зможуть викликати жодного відхилення. Залізним лишається Закон: «Що людина посіє, те пожне сторицею!»

У цих небагатьох словах приховано і говориться значно більше, ніж багато хто собі гадає. Дуже точно і строго відповідають вони справжньому ходу подій закладеної у Творінні взаємодії. Влучніший вислів для цього знайти неможливо. Так само, як урожай сторицею приносить посіяне, так і людину всякчас спостигає помноженим те, що вона у власних відчуттях пробуджує і розсилає, залежно від характеру своїх думок.

Людина, отже, духовно несе відповідальність за все, що вона чинить. Ця відповідальність настає вже при обранні рішення, а зовсім не після здійсненого вчинку, який є лише наслідком обраного рішення. А рішення – це пробудження серйозного воління!

Немає жодного відокремлення Цьогобіччя від так званого Потойбіччя, навпаки, все є лиш єдиним великим Буттям. Усе велетенське видиме й невидиме для людей Творіння діє як дивовижно налагоджений, безвідмовний механізм, у якому все взаємопов'язано. Єдині Закони об'єднують ціле, як нервові волокна, пронизують, утримують усе разом і впливають у безупинній взаємодії!

Коли школи та церкви говорять про небо і пекло, про Бога та диявола, то це правильно. Хибним, однак, є пояснення про сили добра і зла. Це змушує кожного серйозного шукача відразу припуститися помилки і впасти в сумнів, бо де є *дві* сили, там за логікою мусить бути і два володарі, в такому разі, отже, і два боги – добрий і злий.

А це не так!

Є тільки *один* Творець, один Бог, і тому також тільки *одна* Сила, яка струменить крізь усе суще, оживляючи та сприяючи його розвитку!

Ця чиста Творча Сила Божа безупинно тече крізь усе Творіння, перебуває в ньому, невід'ємна від нього. Повсюди можна її знайти: у повітрі, в кожній краплині води, в гірській породі, що утворюється віками, у рослині, яка прагне світла, у тварині і, звісно, в людині. Немає нічого, де б її не було.

І як вона плине крізь усе, так безперестанно струменить і крізь людину. Її ж властивість така, що вона подібна до лінзи. Як лінза збирає сонячне проміння, що струменить крізь неї, та, концентруючи, передає далі так, що теплі промені з'єднуються в одній точці, посилюються та запалюють полум'я, так і людина завдяки своїй особливій властивості та своєму відчуттю збирає Силу Творіння, що струменить крізь неї, і сконцентрованою передає її далі своїми думками.

Залежно від природи цього відчуття і пов'язаних із ним думок *спрямовує* вона самостійно діючу Творчу Божу Силу до доброго або злого прояву!

І це є відповідальність, яку мусить нести людина!

Ви, хто часто так судомно намагається знайти правильний шлях, чому робите його для себе таким тяжким? Уявіть собі в усій простоті картину, як чиста Сила Творця плине крізь вас і ви спрямовуєте її вашими думками в добрий чи поганий напрям. З нею ви без зусиль і без виснажливих роздумів маєте все! Зважте, що у ваших простих відчуттях і мисленні пробуває те, що викличе ця могутня Сила, – добро чи зло. Яку сприятливу чи згубну владу надано вам із нею!

Вам не потрібно при цьому виснажуватися в поті чола свого, не треба судомно силувати себе так званими окультними вправами, щоб за допомогою всіляких можливих і неможливих тілесних та духовних викривлень досягти ступеня, який зовсім нічого не означає для вашого істинного духовного злету!

Відмовтеся від цих забав, які забирають безліч часу, які вже досить часто призводили до болісних мук, і означають ніщо інше, як колишнє самобичування та умертвіння плоті в монастирях. Це лиш інша форма колишнього, спроможна дати вам так само мало користи.

Так звані окультні майстри та учні – це сучасні фарисеї. У прямому розумінні цього слова. Вони точна копія фарисеїв часів Ісуса з Назарету.

З чистою радістю думайте про те, що ви без зусиль завдяки вашому простому доброзичливому відчуттю і мисленню можете спрямовувати єдину і могутню Силу Творіння. Точно у згоді з вашими відчуттями і вашими думками діятиме тоді ця Сила. *Вона працює сама*, вам потрібно її лише спрямовувати. І це відбувається в усій простоті та щирості! Для цього не потрібно жодної вчености, аніякого читання та писання. Це дано *кожному* з вас однаковою мірою! Без жодних відмінностей.

Як дитина, граючись із вимикачем, може вмикати електричний струм, що має надзвичайний вплив, так і вам даровано вашими простими думками спрямовувати Божественну Силу. Ви можете з цього радіти, можете цим пишатися, якщо використовуєте її на добро! Але тремтіть, якщо ви її змарнуєте або, ще гірше, використаєте з нечистими намірами! Бо ви не зможете уникнути закладених у Творінні Законів Взаємодії. І навіть маючи крила ранкової зорі, вам не вдалося б утекти від правиці Господа, Силою якого ви зловживали; в цій самочинно працюючій взаємодії вона досягне вас скрізь, хоч де б ви намагалися сховатися.

Зло чиниться з тією самою чистою Божественною Силою, що й добро!

І цей кожному наданий спосіб застосування цієї єдиної Божої Сили таїть у собі відповідальність, уникнути якої не може ніхто. Тому закликаю я кожного шукача: «Тримай вогнище твоїх думок чистим – ти встановлюєш цим мир і стаєш щасливим!»

Радійте, ви, необізнані та слабкі, бо вам надано ту саму владу, що й сильним! Ця влада для вас, отже, не занадто важка! Не забувайте, що чиста самодіюча Сила Божа струменить і крізь вас, що й ви як люди здатні цій Силі надавати визначений напрям

згідно з природою ваших внутрішніх відчуттів, тобто вашого воління, до добра чи до зла, руйнуючи чи будуючи, приносячи радість чи завдаючи страждань!

Оскільки існує тільки ця єдина Сила Божа, то цим пояснюється також таємниця, чому темрява мусить поступитися Світлу, а зло – добру в кожній серйозній останній боротьбі. Якщо ви спрямовуєте Силу Божу на добро, то вона лишається у своїй Первісній Чистоті незатьмареною і розвиває завдяки цьому значно потужнішу силу, тоді як із затьмаренням у нечистому водночас відбувається її послаблення. Тож в останній боротьбі *Чистота* Сили завжди діятиме ефективно й буде вирішальною.

Що є добрим, а що – лихим, відчуває кожен аж до кінчиків пальців, не кажучи й слова. Самокопирсання в цьому призвело б лише до плутанини. Натужне самокопирсання – це марнування сили; воно – як болото, як в'язка трясовина, що, паралізуючи, засмоктує і душить усе досягнуте. Чиста радість, однак, розриває пута самокопирсання. Вам не треба сумувати й пригнічуватися! Кожної миті ви можете розпочати шлях до Висот і виправити минуле, хоч що б це було! Вам не потрібно нічого робити, крім як думати про подію, коли чиста Божа Сила всякчас струменить крізь вас, тоді ви самі побоїтеся скеровувати її в брудні канали лихих думок, тому що без жодних зусиль можете в такий спосіб досягти найвищого і найшляхетнішого. Вам достатньо лише *спрямовувати*, Сила діє тоді сама в бажаному вами напрямі.

Отже, ваше щастя чи нещастя – у ваших власних руках. Підніміть тому голову гордо, вільно й сміливо. Зло не наблизиться до вас, якщо ви його не накличете! Як ви *бажаєте*, так з вами і станеться!

6. Доля

Люди говорять про заслужену і незаслужену долю, про винагороду і покарання, про відплату і карму* (долю).

Це все – лише часткове визначення наявного у Творінні Закону: *Закону Взаємодії!*

Закон, який закладено в усьому Творінні від самого початку, який у велике нескінчене становлення було нерозривно вплетено, як необхідну частину самого творення та розвитку. Наче величезна система найтонших нервових волокон, утримує й оживляє він грандіозний Всесвіт і сприяє невинному рухові, вічному даванню та отриманню!

Просто і безпосередньо, проте дуже влучно великий Приносивець Істини Христос Ісус уже сказав: *«Що людина посіє, те вона й пожне!»*

У цих кількох словах показано картину діяння і життя в усьому Творінні так блискуче, що інакше навряд чи можна сказати. Залізною вплетено зміст слів у Буття. Незмінний, недоторканий, непідкупний у безперервній дії.

Ви можете це бачити, якщо *хочете* бачити! Почніть зі спостереження за наразі видимим вами оточенням. Те, що ви називаєте Законами природи, – це ж Божественні Закони, це Воля Творця. Ви швидко розпізнаєте, які непохитні вони в безупинному діянні, бо якщо сієте пшеницю, то не пожнете жито, а якщо розкидали жито, то не може зійти рис! Це для кожної людини настільки самозрозуміло, що вона при цьому навіть не замислюється над тим, що відбувається насправді. Вона тому зовсім не усвідомлює наявного тут суворого й великого Закону. І все-таки вона стоїть перед вирішенням загадки, яка жодної розгадки не потребує.

Цей самий Закон, який ви тут можете спостерігати, діє з однаковою впевненістю та силою навіть у найтонших явищах, які ви можете розпізнати лише крізь збільшувальне скло, і поширюється ще далі в етерноречовинній частині всього Творіння, яка є значно більшою. У кожній події залишається він незмінним, у тому числі в найтоншому розвитку ваших думок, які адже також належать до певної речовинності, бо інакше вони не спроможні були б створити жодну дію.

Як ви можете уявляти, що інакше має бути саме там, де ви цього хочете? Ваші сумніви насправді є не що інше, як відверто виявлені внутрішні бажання!

У всьому видимому і невидимому для вас бутті відбувається не інакше, тобто подібне породжує подібне, незалежно від виду речовини. Так само безперервним є зростання і становлення, досягання плодів і народження собі подібного. Ці події відбуваються *однаково* в усьому, без жодних відмінностей, без жодної прогалини, не зупиняючись перед якоюсь іншою частиною Творіння, навпаки, їхній вплив усепроникний, наче нерозривна нитка, яку не відхилити і не обірвати. Навіть якщо більша частина людства у своїй обмеженості та уяві ізолювала себе від Всесвіту, Божественні Закони, або Закони природи не перестали через це вважати їх приналежними до нього, і незмінно продовжують спокійно та рівномірно працювати.

Однак Закон Взаємодії зумовлює також, що все, що людина сіє, тобто там, де закладає причину дії чи впливу, *мусить* і пожати!

Людина завжди може обрати вільне рішення, вільний висновок на початку будь-якої справи щодо того, куди має бути спрямовано Всемогутню Силу, що струменить крізь неї, – в якому напрямі. Відтак за наслідки, що виникли від спрямування цієї Сили в бажаний для неї напрям, *мусить* вона відповідати. Попри це, багато хто настійно стверджує, що людина таки не володіє вільною волею, якщо вона підвладна долі!

Це безглуздя має за мету лише самоодурманення або в цьому приховується невдоволення підвладністю чомусь невідворотному, буркотлива покора, але переважно це самовиправдання, бо кожна зворотна дія, що вражає її, мала початок, і в *цьому початку* полягала причина пізнішої зворотної дії – в попередньому *вільно обраному* людиною *рішенні*. Це вільно обране рішення колись передувало *кожній* взаємодії, тобто кожній долі! Першим волінням людина щоразу породжує, утворює щось, у чому їй самій рано чи пізно доведеться жити. Коли це станеться, невідомо, але буває по-різному. Можливо, в тому самому земному бутті, в якому його започаткувало перше воління, але з таким самим успіхом це може відбутися після скидання груборечовинного тіла, в Етерноречовинному світі, або ж іще пізніше – знову в груборечовинному земному бутті. Переміни тут не відіграють жодної ролі, вони не звільняють людину від цього. Повсякчас вона несе з собою з'єднувальні нитки доти, доки від них звільниться, що означає «визволення» в остаточній дії, яка відбувається завдяки Закону Взаємодії.

Створювач прив'язаний до власного творіння, навіть якщо він призначав його для інших!

Отже, якщо людина сьогодні вирішує вчинити комусь іншому якесь зло – подумки, словами або діями, – то цим вона щось «привносить у світ»; зовсім байдуже, видиме воно чи ні, тобто груборечовинне воно чи етерноречовинне, – воно має силу і, отже, життя в собі, надалі розвивається та діє в бажаному напрямі.

Як воно позначиться на тому, кому призначене, цілком залежить від душевної властивості згаданої особи, тому воно буде більшим чи меншим, можливо, й іншим, ніж хотів злочливий, чи взагалі не зможе заподіяти жодної шкоди, бо знов-таки тільки душевний стан згаданої особи є вирішальним для неї самої. Отже, перед такими речами ніхто не зостається беззахисним.

Інакше з тим, хто своїм рішенням і своїм волінням заклав причину для цього руху, тобто з тим, хто був породжувачем. Породжене, безумовно, залишається пов'язаним із ним і після коротких чи довгих мандрів у Всесвіті повертається знову до нього – посиленем, як напоєна бджола, внаслідок притягання спорідненого. Закон Взаємодії при цьому здійснюється так, що кожне породження у своєму русі крізь Всесвіт притягує різноманітне споріднене або само притягується ним; унаслідок їх об'єднання потім виникає джерело сили, з якого, наче з центру, зміцніла сила спорідненого розсилається до всіх, хто своїми породженнями, наче шнурами, пов'язані зі збірним пунктом.

Унаслідок цього зміцнення завжди відбувається дедалі більше ущільнення, зрештою, виникає груборечовинний осад, у якому колишній породжувач тепер мусить сам уповні пережити все, що йому тоді забажалося, аби нарешті звільнитися від нього. *Це* – виникнення й становлення такої страхітливої і невизнаної долі! Вона справедлива аж до найменших та найтонших градацій, бо завдяки притяганням *тільки спорідненого* у зворотному випромінюванні ніколи не зможе принести нічого іншого, крім того, що насправді від початку побажала сама людина. Чи призначалося це для когось іншого, чи на загал, не має тут значення, бо той самий хід розвитку є природним також, коли людина не обов'язково спрямовує своє воління на іншу людину або на багатьох, а взагалі живе тим чи іншим родом воління.

Рід воління, який вона для себе обирає, стає вирішальним для плодів, що їх у підсумку вона мусить пожати. Тож висять численні етерноречовинні нитки на людині (або вона на них), через які до неї зворотно струменить усе, що колись вона серйозно побажала. Ці потоки утворюють суміш, яка повсякчас відчутно впливає на формування характеру.

Тож у грандіозній машині Всесвіту є багато речей, що разом впливають на «самопочуття» людини, але немає нічого, для чого, передусім, сама людина не заклала причину.

Вона постачає нитки, з яких на невтомному ткацькому верстаті буття виготовляється покрив, який доведеться їй носити.

Христос висловив зрозуміло і чітко те саме, коли сказав: «Що людина сіє, те вона буде жати». Він не сказав «може» вона пожати, але «буде». Це те саме, що й вона *мусить* пожати те, що посіяла.

Як часто чуємо, коли зазвичай дуже розумні люди кажуть: «Те, що Бог таке допускає, для мене незбагненно!»

Незбагненим, однак, є те, що люди таке можуть говорити. Яким малим виставляють вони Бога у цьому висловлюванні. Цим вони засвідчують, що думають про Нього, як про «Бога, який діє *свавільно*».

Але Бог взагалі не втручається безпосередньо в усі ці малі й великі людські турботи, війни, біди та ще інші земні клопоти! Він від самого початку вплив у Творіння Свої досконалі Закони, які самочинно проводять їхню невіддільну роботу, тож усе здійснюється надзвичайно точно, вічно спрацьовує однаково, завдяки чому як привілеї, так і утиски виключено, будь-яка несправедливість стає неможливою. Богові не треба, отже, особливо про це турбуватися, бо Його Діяння бездоганне.

Головна помилка дуже багатьох людей полягає, однак, в тому, що вони завважають лише груборечовинне і в ньому вбачають себе за центральну точку, беручи до уваги лише *одне* земне життя, тоді як насправді вони мають за собою вже *кілька* земних буттів. Ці, а також проміжні часи в Етерноречовинному світі складають *єдине* буття, крізь яке туго натягнуто нерозривні нитки, тож у наслідках відповідного земного буття лишається видимою лише маленька частина цих ниток. Великою помилкою, отже, є віра в те, що з народженням розпочинається цілком нове життя, тобто що дитина є «невинною»* (Дивись доповідь № 15 «Темниці народження») і що всі події треба зараховувати лише до короткого земного буття. Якби це справді було так, то за вимогами справедливості причини, наслідки і зворотні дії мусили б, самозрозуміло, завершеними припасти на проміжок одного земного буття.

Відверніться від цієї помилки. І тоді ви швидко виявите логічність та справедливість, яких тепер так часто бракує у всіх подіях!

Багато хто при цьому лякається і боїться того, що згідно з цими Законами на нього ще чекає у зворотній дії від минулого.

Однак цей клопіт не потрібен тим, хто має серйозне добре воління, *бо в самочинних Законах закладено водночас і надійну запоруку милости та прощення!*

Не кажучи вже про те, що з твердим започаткуванням доброго воління відразу встановлюється межа в точці, де ланцюг лихих зворотних дій мусить досягти кінця, а потім набуває сили ще одна подія надзвичайної важливості. Завдяки незмінному доброму волінню в усьому мисленні та вчинках зароджується також споріднене джерело сили, що, діючи зворотно, зумовлює невпинне зміцнення, тож добро стає все міцнішим у самій людині, виходить із неї і, насамперед, згідно з цим, формує етерноречовинне оточення, яке оболікає її, наче захисна оболонка, – так само, як шар повітря навколо Землі забезпечує її захист.

Якщо лихі зворотні дії від минулого повертаються для спокутування до цієї людини, то завдяки її чистоті вони зісковзнуть від такого оточення, чи оболонки і таким чином будуть від неї відведені.

Але якщо вони все-таки проникнуть у цю оболонку, то лихі випромінювання негайно будуть або роздроблені, або ж значно послаблені, завдяки чому шкідливий вплив стане цілковито неможливий чи його прояви будуть зовсім незначні.

Крім того, завдяки змінам, що відбулися з людиною, і справжнє її внутрішнє єство, на яке налаштовані зворотні випромінювання, з тривалим прагненням до доброго воління стало значно етернішим та легшим, тож воно більше не споріднене з лихими або нищими течіями, що мають величезну щільність. Щось схоже буває з бездротовим телеграфом, коли приймальний апарат не налаштовано на потужність передавача.

Природним наслідком цього є те, що щільні течії, оскільки вони мають іншу природу, не можуть зачепитись і проходять без шкідливого впливу.

Тому – негайно до справи! Творець вам у Творінні все вклав до рук. Скористайтеся часом! Кожна мить несе вам загибель або виграш!

7. Створення людини

«Бог створив людину за Своїм образом та подобою і вдихнув у неї Своє дихання!» Це дві дії: створення й оживлення!

Обидві події були, як і все, строго підпорядковані сущим Божественним Законам. Ніщо не може вийти за їхні межі. Жоден Акт Божественної Волі не суперечить цим непорушним Законам, що несуть у собі саму Божественну Волю. Також кожне Одкровення та Обітування здійснюється згідно з цими Законами, і мусить у них виконуватися, не інакше!

Як і становлення людини на Землі, що було поступом грандіозного Творіння, переходом груборечовинного до цілковито нового вищого етапу розвитку.

Аби говорити про становлення людини, потрібне знання про Етерноречовинний світ, бо людина в плоті й крові як рушійна з'єднувальна ланка поставлена між етерноречовинною та груборечовинною частинами Творіння, тоді як її коріння залишається в Чистодуховному.

«Бог створив людину за Своїм образом та подобою!» Це творення чи створення було довгим ланцюгом розвитку, який відбувався строго в рамках Законів, вплетених Самим Богом у Творіння. Встановлені Всевишнім, ці Закони працюють залізною, непохитно на виконання Його Волі, самочинно, як її частина, прагнучи досконалости.

Так було й зі створенням людини як вінця всього Діяння, в котрій мали поєднатися всі роди, закладені у Творіння. Тому в Груборечовинному світі із земної видимої матерії в дальшому розвитку поступово сформувалося вмістище, в яке могла бути занурена іскра з Чистодуховного, що була безсмертною. Шляхом неспинного розвитку форм із часом постала високорозвинена тварина, наділена мисленням, яка вже використовувала різні допоміжні засоби для здобування їжі та захисту. Ми можемо й сьогодні спостерігати різновиди нижчих тварин, які використовують окремі допоміжні засоби для здобування та зберігання того, що потрібне для їхнього існування, і які при захисті часто виявляють вражаючу хитрість.

Вищезгаданих найбільш високорозвинених тварин, які зникли в переворотах, що відбулися на Землі, іменують сьогодні «первісними людьми». Але називати їх *пращурами людини* – велика помилка! На тій самій підставі корову можна було б визнати «частковою матір'ю» людства, оскільки більшість дітей у перші місяці свого життя потребують молока корови безпосередньо для побудови своїх тіл, тобто завдяки їй вони є життєздатними і ростуть. Не дуже багато спільного з благородною й мислячою твариною «первісною людиною» має і справжня людина, бо груборечовинне тіло людини є не більше, ніж необхідний допоміжний засіб, якого вона потребує, щоб у груборечовинному земному мати змогу діяти в кожному його напрямку і знаходити порозуміння.

Твердженням, що людина постала від мавпи, буквально «виплескують дитину з водою»! Таким чином далеко відходять від цілі. Часткову подію підносять до абсолютно доконаного факту. І головного бракує при цьому!

Це було б правильно, якби тіло людини справді було «людиною». Однак груборечовинне тіло є лише її вбрання, яке вона скидає, щойно повертається до Етерної речовинности.

Як же відбувалося становлення першої людини?

Після досягнення найвищої точки Груборечовинного світу з найдосконалішими тваринами мусила відбутися переміна для подальшого розвитку, коли не повинен був

виникати застій, що мав у собі небезпеку регресу. І ця переміна була передбачена і здійснилася: як іскра Духа, що вийшла з Духовного і проникла крізь Етерноречовинний світ, оновлюючи й підносячи все притягнуте, на його межі в мить, коли груборечовинне земне вмістище досягло у своєму розвитку найвищої точки, постала етерноречовинна духовна людина, готова пов'язати себе з груборечовинним, аби його просувати й підносити.

Отже, тим часом, коли вмістище в Грубій речовинності дозріло, душа в Етерній речовинності розвинулася настільки, що володіла достатньою силою, щоби при входженні в груборечовинне вмістище зберегти свою самостійність.

Об'єднання обох цих частин означало тісніше злиття Груборечовинного світу з Етерноречовинним світом аж із піднесенням до Духовного.

Тільки ця подія означила народження людини!

Саме зачаття ще й сьогодні є в людині чисто тваринним актом. Високі або ниці відчуття при цьому не мають нічого спільного з самим актом, але вони зумовлюють духовні прояви, наслідки яких у *притяганні* абсолютно спорідненого мають велике значення.

Чисто тваринним є також розвиток тіла до середини вагітності. «Чисто тваринний», власне кажучи, неправильний вислів, але я хочу цим означити його як чисто груборечовинний.

Тільки в середині вагітності при визначеній зрілості майбутнього тіла для народження інкарнується передбачений дух, який до цього довго перебував поблизу майбутньої матері. Входження духу спричиняє перші здригання маленького груборечовинного тіла, що поволі розвивається, тобто перші порухи дитини. Відтепер з'являється і своєрідне почуття блаженства у вагітної жінки; з цієї миті в неї входять зовсім інші відчуття: усвідомлення близькості другого духу в собі, сприйняття його самого. І залежно від природи нового, другого духу в ній виникають і її власні відчуття.

Такою є подія при кожному становленні людини. Але повернімося до становлення першої людини.

Отже, настав великий етап у розвитку Творіння: на одному боці – в Груборечовинному світі – постала найбільш високорозвинена тварина, котра підготувала груборечовинне тіло, як вмістище, для прийдешньої людини; на другому боці – в Етерноречовинному світі – постала розвинена людська душа, що жадала з'єднання з груборечовинним вмістищем, аби цим усьому груборечовинному надати дальшого злету до одухотворення.

Коли відбувся акт зачаття між найблагороднішою парою цих високорозвинених тварин, у годині інкарнування не було, як досі, душі тварини* (Доповідь № 49 «Відмінність у походженні людини і тварини»), натомість інкарнувалася готова до цього людська душа, яка несла в собі безсмертну іскру Духа. Етерноречовинні людські душі з переважно позитивно розвиненими здібностями інкарнувались у відповідні їхній природі чоловічі тіла тварин, а з переважно негативними ніжнішими здібностями – в жіночі тіла, що більше відповідали їхній природі** (Доповідь № 78 «Стать»).

Ця подія не дає жодних підстав для твердження, що людина, справжнє походження котрої коріниться в Духовному, постала від тварини «первісна людина», яка могла лише підготувати груборечовинне перехідне вмістище для неї. І сьогодні найбільшим матеріалістам не спало б на думку розглядати себе як безпосередньо споріднених із твариною; і все-таки як тепер, так і тоді наявна тісна тілесна спорідненість, тобто груборечовинна схожість, тоді як справді «жива» людина, себто справжнє духовне «Я» людини взагалі не має жодної схожості з твариною чи якогось стосунку до неї.

Після народження перша земна людина виявилася по-справжньому самотньою, безбачченком, оскільки, попри високий розвиток тварин, вона не могла визнати їх за батьків і не спроможна була мати з ними якесь спілкування.

Жінка завдяки її ціннішим духовним якостям насправді повинна була і могла би бути досконалішою за чоловіка, якби тільки вона намагалася все більше й більше гармонійно очищати даровані їй відчуття, внаслідок чого стала б силою, яка мусила діяти в усьому Груборечовинному творінні, перетворюючи та підносячи його. Але, на жаль, саме вона, передусім, і схбила, оскільки стала іграшкою довірених їй потужних сил відчуттів, які до того ж ще затьмарила та забруднила почуттями і фантазіями.

Який глибокий зміст закладено в біблійну оповідь про куштування від дерева пізнання! Коли жінка, спокушена змієм, подала чоловікові яблуко. Навіть неможливо краще образно відтворити подію, що сталася в речовинності.

Те, що жінка запропонувала яблуко, означало усвідомлення нею своєї принадності для чоловіка та *зумисне використання* цього. А те, що чоловік його прийняв і з'їв, було згодою на це з пробудженим прагненням привернути увагу жінки тільки до себе; відтоді він розпочав накопичення скарбів та привласнення різноманітних цінностей, аби стати бажаним для неї.

З цього почалося плекання інтелекту з його виявами користолюбства, брехні, гноблення, і люди зрештою цілком підкорилися йому і таким чином добровільно зробили себе рабами власного інструмента. Віддавши ж себе під владу інтелекту з невідворотними наслідками, що є його характерною особливістю, вони міцно прикували себе до простору й часу, і втратили таким чином здатність осягнути або пережити те, що підноситься над простором і часом, тобто все духовне, етерноречовинне. Це було повне *відокремлення* від справжнього Раю і від Етерноречовинного світу, яке вони самі собі спричинили, бо невідворотним було те, що вони більше не могли «розуміти» все духовно-етерноречовинне, яке не знає ні простору, ні часу, через їхній міцно прив'язаний до простору й часу інтелект і, отже, вузько обмежений горизонт спроможности осягнення. Так для людей інтелекту переживання і видіння людей відчуття, як і незрозумілі їм перекази, перетворилися на «казки». Невпинно збільшувалася кількість матеріялістів, тобто людей, спроможних визнавати покищо лише грубу, прив'язану до земного простору та часу матерію, котрі, зрештою, сміялися, глузуючи з ідеалістів, які, завдяки своєму більшому та глибшому внутрішньому життю, ще не зовсім втратили шлях до Етерноречовинного світу, називаючи їх мрійниками, якщо не дурнями або навіть шахраями.

Однак сьогодні стоїмо ми нарешті впритул перед годиною, коли почнеться наступний великий етап у Творінні, який буде безумовним злетом і принесе те, що вже повинен був принести перший етап становлення людини: народження одухотвореної досконалої людини!

Людини, яка впливає на все Груборечовинне творіння, спряючи його розвитку і ушляхетнюючи його, що і є справжньою метою людини на Землі. Тоді ніде більше не буде місця для прикутого до простору і часу гнобителя-матеріяліста. Чужинцем він стане у всіх землях, залишившись без батьківщини. Він висохне і пропаде, як полова, що від'єднується від пшениці. Пильнуйте, аби при цьому від'єднанні ви не виявилися занадто легкими!

8. Людина у Творінні

Людина насправді повинна не жити за колишніми поняттями, а більше бути *людиною відчуття*. Завдяки цьому вона для подальшого розвитку всього Творіння утворила б необхідну сполучну ланку.

Об'єднуючи в собі етерноречовинне Потоїбиччя і груборечовинне Цьогобіччя, а це для неї можливо, вона обидва може оглядати, обидва водночас може переживати. Для цього в її розпорядженні є інструмент, який ставить її на вершину всього Груборечовинного творіння: інтелект. Із цим інструментом вона здатна спрямовувати, тобто вести.

Інтелект є найвищим у земному і має бути *стерном* крізь земне життя, тимчасом як існує *рушійна сила* відчуття, породжена Духовним світом. Основою інтелекту, отже, є тіло, а основою відчуття – дух.

Інтелект прив'язаний до простору та часу, як усе земне, як продукт мозку, що належить до груборечовинного тіла. Інтелект ніколи не зможе діяти поза простором і часом, хоча попри це, сам він етерноречовинніший, ніж тіло, та все-таки ще надто щільний і важкий, аби піднятися над простором і часом. Отже, він повністю прив'язаний до Землі.

А відчуття (не почуття) існує поза простором і часом, тому приходить із Духовного.

Оснащена в цей спосіб, людина могла бути тісно пов'язана з найетерноречовиннішим, більше того, підтримувати зв'язок із самим Чистодуховним і все-таки жити й діяти серед усього земного груборечовинного. Людина тільки оснащена в такий спосіб.

Тільки вона повинна і може надати здоровий бадьорий зв'язок, як єдиний міст між етерноречовинним та Світлимими Висотами і груборечовинним земним! *Крізь неї тільки, завдяки її особливій природі, може пульсувати чисте Життя від Джерела Світла вниз до найглибшого груборечовинного і від нього – знову вгору в найпрекраснішій гармонійній взаємодії!* Вона стоїть між двома світами, зв'язуючи їх, тож завдяки їй вони поєднані в один світ.

Вона не виконала, одначе, цього завдання. Вона *роз'єднала* ці обидва світи, замість того, щоб тримати їх міцно пов'язаними. *І це було гріхопадіння!* —

Людина за своєю особливою, щойно роз'ясненою природою справді була призначена стати своєрідним володарем Груборечовинного світу, бо Груборечовинний світ залежить від її посередництва настільки, що, з огляду на її природу, він змушений був би страждати разом із нею або завдяки їй міг би піднятися вгору, – залежно від того, чи могли течії від Джерела Світла та Життя протікати крізь людство *чистими*, чи ні.

Людина, проте, *перервала* необхідний для Етерноречовинного і для Груборечовинного світу плин цієї перемінної течії. Як гарний кровообіг підтримує тіло бадьорим і здоровим, так відбувається і з перемінною течією у Творінні. Розрив мусить спричинити безладдя та хвороби, які зрештою переходять у катастрофи.

Ця прикра невдача людини змогла статися тому, що інтелект, який постав лише з груборечовинного, вона використовувала не лише як інструмент, а цілковито йому підкорилась і поставила його володарем над усім. Вона зробила себе таким чином рабом свого інструмента і стала лише людиною інтелекту, яка має звичку з гордістю називати себе матеріялістом!

Цілком підкорившись інтелекту, людина сама прикувала себе до всього груборечовинного. Як інтелект не може досягнути нічого над простором і часом, так неспроможний, самозрозуміло, на це і той, хто йому цілковито підкорився. Його кругозір, тобто спроможність досягнення, звужився разом з обмеженою спроможністю інтелекту. Зв'язок з Етерноречовинним при цьому було втрачено, і піднявся мур, який поступово ставав чимдалі щільнішим. Оскільки Джерело Життя, Прасвітло, Бог, значно піднесений над простором та часом і все ще пробуває далеко від Етерноречовинного, то зрозуміло, що через зв'язаність інтелекту будь-яке з'єднання з Ним обірвалося. З цієї причини матеріаліст зовсім не спроможний пізнати Бога.

Споживання від дерева пізнання було не чим іншим, як плеканням інтелекту. Природним наслідком пов'язаного з цим відокремлення від Етерноречовинного стало також замкнення Раю. Люди самі замкнули себе через свій інтелект, цілком схилившись до груборечовинного, тобто принизились і добровільно, або за власним вибором закували себе в кайдани рабства.

До чого ж це призвело? Чисто матеріалістичні, тобто зв'язані земним, ниці думки інтелекту з усіма їхніми побічними проявами – жадобою привласнення і корисливості, брехнею, грабунком та гнобленням тощо – *мусили* призвести до невблаганної взаємодії спорідненого, яка спершу проявилася духовно, а потім перейшла в Груборечовинне, все сформувала відповідно до цього, підганяючи людей, і насамкінець над усім розрядиться... знищенням!

Чи розумієте ви тепер, що події останніх років *мусили* відбутися? Що це продовжуватиметься й далі – аж до знищення? Світовий Суд, згідно з суцисими кармічними* (доленосними) Законами Творіння, неминучий. Наче гроза, що невідворотно насувається і врешті-решт мусить принести розряд та знищення. Але водночас – і очищення!

Людина не послужила, як було необхідно, сполучною ланкою між етерноречовинною та груборечовинною частинами Творіння, не посприяла безперервному наскрізному струмуванню наснажливої, живлющої та необхідної перемінної течії, яка все рухає вперед, а навпаки, роз'єднала Творіння на два світи, ухилившись від їх з'єднання та цілком прикувавши себе до груборечовинного, отже, мусили обидві частини Всесвіту поступово захворіти. Частині, яка цілком позбавила себе потоку Світла або отримувала його дуже послабленим завдяки небагатьом людям, які ще підтримували зв'язок, звичайно, стало значно важче. Це – груборечовинна частина, яку тому й жене назустріч жахливій кризі і яку ближчим часом надзвичайно труситиме, як від величезної пропасниці, доки все хворе в ній буде поглинуте і під новим потужним припливом із Праджерела вона нарешті зможе видужати.

Кого ж буде при цьому поглинуто?

Відповідь на це міститься у самій природній події: кожна *відчута* думка за посередництва живучої у ній творчої сили негайно набуває відповідної до змісту думки етерноречовинної форми, завжди залишаючись, ніби шнуром, пов'язаною з тим, хто її породив, але віддаляється від нього і витягується внаслідок сили притягання спорідненого в усьому етерноречовинному і мчить крізь Всесвіт разом із цими потоками, що повсякчас пульсують, і як усе у Творінні рухаються еліпсоїдно. Тож наближається час, коли в Етерноречовинному постані до життя та дійсності думки разом із притягненим по дорозі спорідненим повернуться до свого початку і *вихідного пункту*, бо вони, попри свої мандри, залишаються з ним у зв'язку, щоб тепер у ньому розрядитися, спокутуватися.

Знищення, отже, *насамперед* уразить в очікуваній тепер останній замкненій дії тих, хто у своєму мисленні й відчуттях був призвідником та безупинним підживлювачем, тобто матеріялістом. Те, що згубна зворотна сила окреслить ще більші кола і мимохідь зачепить навіть лише приблизно споріднених із цими людьми, є неминучим.

І тоді люди виконають те, що вони повинні виконувати у Творінні. Вони стануть сполучною ланкою, завдяки своїм здібностям черпатимуть із Духовного, тобто керуватимуться очищеним відчуттям, і переноситимуть його в Груборечовинне, себто в земне, причому інтелект і накопичений досвід використовуватимуть, аби, враховуючи все земне, впроваджувати ці чисті відчуття в груборечовинне життя, завдяки чому все Груборечовинне творіння буде повсякчас розвиватися, очищатися та підноситися. Внаслідок цього у взаємодії більш здорове зможе потекти з Груборечовинного в Етерноречовинне – і постане новий єдиний та гармонійний світ. Люди ж при правильному виконанні своєї діяльності стануть жаданими, досконалими і шляхетними, бо завдяки правильному налаштуванню у великому Діянні Творіння вони отримають зовсім інші сили, ніж досі, які дадуть їм змогу повсякчас відчувати задоволення та блаженство.

9. Прабатьківський гріх

Прабатьківський гріх виник із першого гріхопадіння.

Гріхом, тобто хибним вчинком, було надмірне плекання інтелекту, поєднане з добровільним прикуттям до простору та часу, до якого потім долучилися побічні прояви безпосередньої роботи інтелекту, такі як користоловство, обман, гноблення тощо, як і багато іншого лиха, а по суті – все зло.

Ця подія, природно, призвела до появи чисто інтелектуальних людей, які з часом розвинулися, що поступово чинило щодалі більший вплив на формування груборечовинного тіла. Передній мозок, що породжує інтелект, унаслідок тривалих зусиль односторонньо ставав щодалі більшим і, цілком зрозуміло, що при зачатті ці змінені форми в продовженні роду відбивалися на земному тілі, і діти при народженні мали щоразу розвиненіший, потужніший передній мозок.

У цьому полягала й досі полягає схильність, або здатність до панівної над усім іншим сили інтелекту, яка приховує в собі небезпеку, що за її цілковитого пробудження носій мозку не лише виявиться міцно прикутим до простору та часу, тобто до всього земного груборечовинного, а отже не буде спроможний зрозуміти ні етерноречовинне, ні чистодуховне, але ще й заплутається в усьому злі, що за верховного панування інтелекту є невідворотним.

Володіння цим добровільно гіпертрофованим переднім мозком, у чому полягає небезпека абсолютного панування інтелекту з немінучими при цьому лихими побічними явищами, і є *прабатьківський гріх!*

Отже, це тілесне успадкування тієї частини, яку тепер через її штучно підвищений розвиток називають великим мозком, унаслідок чого людина при народженні приносить із собою небезпеку дуже легко втягнутися в зло.

Однак це ніяк не звільняє її від відповідальності. Вона лишається на ній, бо людина успадковує лише небезпеку, а не сам гріх. Їй зовсім не обов'язково давати інтелектові змогу беззаперечно панувати і, отже, підкорятися йому. Навпаки, велику силу свого інтелекту вона може використовувати як гострий меч і в земній метушні звільняти цим собі шлях, на який вказує її відчуття, іменоване також внутрішнім голосом.

Якщо ж у дитині внаслідок виховання та навчання інтелект піднято до необмеженого панування, то частина провини, або, точніше, зворотної дії згідно із Законом Взаємодії відпадає від дитини, оскільки ця частина вразить вихователя або вчителя, який таке спричинив. Відтепер він прив'язаний до дитини, аж доки вона звільниться від помилки та її наслідків, навіть якщо це триватиме століття чи тисячоліття.

Однак те, що в такий спосіб вихована дитина чинитиме потім, коли їй буде надано серйозну можливість для самооцінки і виправлення, вразить у зворотній дії тільки її саму. Такі можливості з'являються завдяки усному чи написаному слову, завдяки сильному потрясінню в житті або схожим випадкам, котрі викликають мить глибокого відчуття. Вони не минають безслідно. —

Марно було б і далі про це говорити – при всіх яскравих епізодах то були б лише безупинні повторення, що мусять зійтися в одній точці. У того, хто над цим замислиться, незабаром полуда спаде з очей, багато питань він у самому собі при цьому розв'яже.

10. Син Божий і Син Людський

Велика помилка тягнеться вже крізь тисячоліття: припущення, що Ісуса з Назарету, Сина Божого, водночас можна називати також Сином Людським, – хибне! В Ісусі з Назарету було інкарновано* (вкорінено в земне буття) Частину Божества, щоб над прірвою від Божества до людства навести міст, який людство саме зруйнувало плеканням прив'язаного до простору та часу інтелекту. Отже, Ісус був *Сином Бога*, як Частина від Нього, котрий серед людства виконав свою Місію, яку він міг здійснити тільки в плоті й крові. Він також в інкарнуванні залишався Сином Бога.

Якщо ж він був Сином Божим, то не міг бути Сином Людським, бо це два різні поняття. Він був і є Син Божий! Хто ж тоді Син Людський?*** (Доповідь №60 «Син Людський»)

Ще учні звернули увагу, що Ісус говорив у третій особі, коли розповідав про Сина Людського, і вони розпитували його про це. Перекази писарі записували з власним припущенням, що Ісус, Син Божий, і Син Людський повинні бути однією і тією самою особою. На цьому будувалися всі їхні оповіді від самого початку, і таким чином, не бажаючи цього і не знаючи про це, вони поширювали помилку.

Коли Ісус говорив про Сина Людського, то він говорив, передбачаючи його Прихід. Він сам це провіщував, оскільки Прихід Сина Людського і Діяння Сина Божого перебувають у найтіснішому зв'язку. Він говорив: «Коли ж прийде Син Людський...» тощо.

У цьому проглядається кругообіг, як і всюди у Творінні. Божество через Ісуса спустилося до людства, щоби принести та посіяти Істину. Посів зійшов, плоди дозріли до врожаю, і нині людство в кругообігу повинне завдяки принесеній Сином Божим Істині дозрілим підвестись до Божества в Синові Людському і з його допомогою знову тісно пов'язати себе з Богом.

Це не лише чисто символічно*** (образно) осмислено, як багато хто собі гадає, а Слово буде буквально виконано однією особою, як це було також з Ісусом. Між обома особами – Ісусом, Сином Божим, і Сином Людським – лежить *величезна карма людства***** (доля людства).

Ісус прийшов на свято Пасхи до Єрусалиму, де були представники багатьох народів Землі. Люди послали гінців до Гетсиманії, щоб вони привели Ісуса. Це був час, коли люди, сповнені ненависти, із земною брутальністю наказали своїм гінцям шукати Божого Посланця. Тепер зверніть увагу: в ту мить, коли він вийшов із саду, вони зі зброєю та факелами стояли перед ним із думками про знищення.

Щойно Син Божий промовив слова: «Це я!» – і таким чином віддав себе в руки людству, виникла величезна карма, яку людство звалило на себе. Від тієї миті вона тягарем лежить на людстві, нахилиючи його, згідно з невблаганними Законами Всесвіту, все нижче й нижче до землі, доки наблизиться остаточна розв'язка. Ми стоїмо перед нею впритул!

Вона замикається овальним колом. Розв'язка приходять через *Сина Людського!*

Коли люди під впливом тяжких подій впадуть у розпач, зневіряться та знесиляться і відчують себе маленькими, зовсім маленькими, тоді настане година, коли вони зажадають обітованого Божого Посланця і будуть його шукати! І якщо вони знатимуть, де він, то, як і колись, пошлють від себе гінців. Однак думок знищення та ненависти не матимуть вони тоді в собі, навпаки, в них прийде людство цього разу – знесилене, смиренне – з благанням і довірою до того, хто обраний Найвищим Керманичем усіх

світів, аби врятувати їх із вигнання, хто надасть їм допомогу і принесе звільнення з духовної, а також із земної скрути.

І ці гінці будуть запитувати. І як Син Божий колись у Гетсиманії промовив слова: «Це я!», внаслідок чого карма людства отримала свій початок, так і цього разу Посланець Божий відповість тими самими словами: «Це я!» – і таким чином розв'яжеться тоді тяжка карма людства. Ті самі слова, які великою провиною впали на тодішнє сповнене ненависти людство, знову одержить від нього нині на те саме запитання стривожене але довірливе людство, яке прийде до нього з благанням.

Грандіозний кругообіг цієї карми, і все-таки він рухається настільки впевнено й точно, що в ньому Пророцтва здійснюються. І від тієї години, коли ці слова вдруге Божий Посланець промовить до людства, почнеться сходження. Лише тоді, згідно з Волею Всевишнього, настане Царство Миру, не раніше!

Ви бачите з одного боку гінців охопленого ненавистю людства, які наближаються до Сина Божого, зв'язують його і знущаються, відверто тріумфуючи над ним. Потім настав спричинений самим людством тривалий занепад у неминучій взаємодії. При цьому, однак, також водночас зростав й дозрівав засів Ісуса. Нині ж наближається провіщений самим Ісусом Син Людський, як Божий Посланець, котрий у служінні Сина Божого продовжить і завершить його Працю, що принесе врожай, а також, згідно з Божественною Справедливістю, відокремить половину від пшениці.

Ісус, Син Божий, прийшов із Любови до людей, щоб знову встановити зв'язок, який людство розірвало. Син Людський – це Людина, котра пробуває в Богові й замикає зв'язок у кругообігу, щоб чиста гармонія знову могла текти крізь усе Творіння.

11. Бог

Чому люди так боязко обходять це слово, яке для них адже повинно бути ближчим за все інше? Що це, що їм заважає глибоко замислитися над ним, вслухатися в себе, щоби правильно його осягнути?

Це благоговіння? Ні. Це дивне «зніяковіння» взагалі є чимось великим, гідним похвали чи глибоким? Аніскільки, бо поміркуйте ж: ви молитесь Богові, і в молитві ні разу не можете скласти собі правильне уявлення про Того, кому молитесь, – навпаки, ви збентежені, тому що вам про це ніколи ні в школі, ні у церкві не дали пояснення, яке б утамувало ваш внутрішній порив до Істини. Справжня Трійця залишилася для вас по суті загадкою, з якою ви зрештою щосили намагаєтеся примиритися.

Чи може молитва за цих обставин бути такою глибокою, такою сповненою довіри, якою вона повинна бути? Це неможливо. Якщо ж ви знаєте вашого Бога, і Він завдяки цьому стане для вас ближчим, невже молитва тоді не супроводжуватиметься глибшими відчуттями, значно безпосереднішими, щирішими?

А ви повинні і мусите наблизитися до вашого Бога! Ви не маєте права залишатися навідалі від Нього. Як же нерозумно говорити, що в цьому може бути щось несправедне, коли так ґрунтовно займатися питанням Бога. Млявість і зручність стверджують навіть, що це злочин! Я ж кажу вам: *Бог хоче цього!* Умова зближення пробуває у всьому Творінні! Тому не смиренність має той, хто від цього ухиляється, а навпаки – безмежну самовпевненість! Вимагає він адже цим, аби Бог наблизився до нього, щоб він зміг Його зрозуміти, замість самому намагатися наблизитися до Бога, щоби пізнати Його. Лицемірство, зручність повсюди, хоч куди подивись, хоч до чого прислухайся, – і все це під прикриттям удаваної смиренности!

Ви ж, хто більше не хоче спати, хто палко шукає і прагне Істини, прийміть звістку, спробуйте зрозуміти правильно:

Що є твій Бог? Ти знаєш, Він сказав: «Я Господь, Бог твій, нехай не буде у тебе інших богів, крім Мене!»

Є тільки *один* Бог, тільки *одна* Сила! Що ж є Трійця? Триєдиність? Бог-Отець, Бог-Син і Бог-Святий Дух?

Коли людство само замкнуло Рай, не керуючись більше відчуттям, яке є чисто духовним і тому перебуває поблизу Бога, а за власним вибором виплекало земний інтелект та підкорилося йому, таким чином, зробило себе рабом свого інструмента, який йому було надано для користування, то, цілком природно, воно також усе більше й більше віддалялося від Бога. Розрив відбувся, щойно людство схилилося переважно до земного, безумовно прив'язаного до простору та часу, яке Бога не знає за своєю природою, – відтак Він тому й незбагнений. Із кожним поколінням прірва ставала глибшою, люди все більше приковували себе до Землі. Вони стали прив'язаними до земного людським інтелекту, які називають себе матеріялістами, навіть із гордістю так називають, бо зовсім не здогадуються про свої кайдани, оскільки з міцно прив'язаним до простору і часу буттям звужився водночас, природно, і їхній горизонт. З огляду на це, чи можна було взагалі знайти шлях до Бога? Ніколи!

Це було б неможливо, якби не надійшла допомога від Бога. Тому від Нього довелося б знову прокладати міст, якби треба було допомогти. І Він зглянувся. Сам Бог у Своїй Чистоті не міг більше відкритися нищим людям інтелекту, бо вони через їхню роботу інтелекту більше нездатні були ні відчувати, ні бачити або чути Його вісників, а тих нечисленних, хто на це ще був спроможний, висміювали, тому що звужений,

прив'язаний лише до простору і часу, кругозір матеріялістів кожену думку про наявне над ними розширення цих рамок відкидав як неможливу, бо для нього це незбагнено, неприйнятно. Тому недостатньо було і пророків, сила яких уже не могла проникнути до людей, бо, зрештою, навіть основоположні засади всіх релігійних прагнень стали чисто матеріялістичними. Мусив, отже, прийти Посередник між Божеством і заблудлим людством, який би володів більшою силою, ніж усі попередники, щоб він зумів проникнути до людей. Чи не варто сказати: заради небагатьох, хто посеред затятого матеріялізму ще потребували Бога? Це було би правильно, але супротивники сприйняли б це за самовпевненість віруючих, замість того щоб усвідомити в цьому величезну Божу Любов, а також строгу Справедливість, яка і в нагороді, і в покаранні дає однакове спокутування.

Посередник же, який би володів силою для проникнення в цей безлад, сам мусив бути Божественним, оскільки нище вже поширилося так далеко, що й пророки, як посланці, нічого не досягли. Тому Бог у Своїй Любові Актом Волі відокремив *Частина* від Самого Себе та інкарнував* (опустив у груборечовинне) у плоть і кров, у людське тіло чоловічої статі: Ісуса з Назарету, який відтепер постав як втілене Слово, втілена Божа Любов, Божий Син!

Таким чином відокремлена і, попри це, духовно тісно пов'язана з Богом Частина завдяки цьому стала *особистісною*. Вона й після скидання земного тіла за найтіснішого возз'єднання з Богом-Отцем і надалі залишилася особистісною завдяки її втіленню в людину.

Отже, Бог-Отець і Бог-Син – це двоє, а насправді лише одне! А «Святий Дух»? Христос сам сказав про нього, що гріхи проти Бога-Отця і Бога-Сина можуть бути прощені, але гріхи проти «Святого Духа» – ніколи!

Виходить, «Святий Дух» вищий і більший за Бога-Отця і Бога-Сина? Це питання гнітило і турбувало вже доволі багато душ, бентежило не одну дитину.

«Святий Дух» – це Дух Отця, Дух Істини, який, відділившись від Нього діє окремо в усьому Творінні, та попри це, як і Син, іще тісно пов'язаний із Ним, залишаючись із Ним одним цілим. Залізні Закони у Творінні, що, як нервові волокна, проходять крізь увесь Всесвіт і приносять безумовну взаємодію, долю людини або її карму, виходять... від «Святого Духа!»** (Доповідь №52 «Розвиток Творіння») або, точніше: є його дією.

Тому сказав Спаситель, що ніхто не спроможний безкарно згрішити проти Святого Духа, бо в його невблаганній та непорушній взаємодії відплата повертається до призвідника, до вихідного пункту, чи то добро, чи зло. І як Син Божий вийшов від Отця, так і Святий Дух – від Нього. Обидва, отже, є Частинами Його Самого, цілковито, нерозривно до Нього належачи, бо інакше Йому бракувало б однієї Частини. Як руки тіла, що виконують самостійні дії і, проте, належать до нього, оскільки тіло повинне бути цілим; і можуть виконувати самостійні рухи лише у поєднанні з цілим, тобто вони безумовно – одне ціле з ним.

Таким є Бог-Отець у Своїй Всемогутності та Мудрості, праворуч, як Частина від Нього, – Син Божий, Любов, а ліворуч – Бог Святий Дух, Справедливість. Обидва вийшли від Бога-Отця і однаково до Нього належать. Це Трисидність *єдиного* Бога.

До Творіння Бог був один! Під час Творення Він надав від Себе Частина Своєї Волі, яка діє у Творінні самостійно, внаслідок чого став двоєдиним. Коли виникла потреба надати заблудлому людству Посередника, оскільки Чистота Божа не допускала жодного безпосереднього зв'язку із самозакованим людством, окрім втілення в людину, Він для цього відокремив із Любови Частина від Самого Себе у тимчасовому втіленні в

людину, щоб людство знову змогло Його розуміти, – і з народженням Христа став *триєдиним!*

Що таке Бог-Отець і Бог-Син, було вже багатьом зрозуміло, але поняття «Святий Дух» залишалося заплутаним. Він є виконавча Справедливість, чії вічні непорушні та непідкупні Закони пульсують крізь Всесвіт і яку досі лише в передчутті називали: доля!.. Карма! Божественна Воля!

12. Внутрішній голос

Так званий «внутрішній голос», духовне в людині, до чого вона може дослухатися, – це відчуття!

Недарма каже народна мудрість: «Перше враження завжди правильне». Як і в усіх схожих висловах та приказках, тут прихована глибока істина. Під враженням завжди розуміють відчуття. Те, що людина, наприклад, відчуває при першій зустрічі з незнайомцем, – це або попередження про обережність аж до повного відштовхування, або щось приємне аж до повної симпатії, а досить часто – й байдужість. Якщо під час розмови та подальшого спілкування це враження під впливом суджень інтелекту згладжується або зовсім стирається, і виникає думка, що початкове відчуття було помилкове, то майже завжди наприкінці таких знайомств підтверджується правильність найпершого відчуття. Часто це завдає гіркого болю тим, хто дав змогу інтелектові ввести себе в оману через оманливу сутність іншого.

Відчуття, яке не прив'язане до простору та часу і яке пробуває у зв'язку зі спорідненим, із духовним, вічним, відразу розпізнає в іншому його справжню суть, не давши винахідливості інтелекту себе обманути.

Омана у відчутті повністю виключена.

Доволі часто буває, що люди піддаються омані, і на це є дві причини, що призводять до помилки: або інтелект, або почуття!

Дуже часто чуємо як говорять: «У тій чи тій справі якимось я довірився почуттю і вскочив у халепу. Треба все-таки покладатися тільки на інтелект!» Такі люди припускаються помилки, вважаючи почуття за внутрішній голос. Вони вихваляють інтелект і не здогадуються, що саме він у виникненні почуття відіграє велику роль.

Отож пильнуйте! Почуття не є відчуттям! Почуття виходять від груборечовинного тіла. Вони породжують потяги, які під керуванням інтелекту змушують виникати почуття. Між ними і відчуттям – величезна відмінність. Сумісна ж робота почуття та інтелекту породжує фантазію.

З духовного боку, отже, ми маємо лише піднесене над простором і часом відчуття* (Доповідь №86 «Відчуття»). Із земного ж боку є, насамперед, прив'язане до простору та часу груборечовинне тіло. Від цього тіла виходять потяги, які за участі інтелекту проявляються у *почутті*.

Інтелект, продукт прив'язаного до простору та часу мозку, знову-таки як найетерніший і найвищий у матерії, за сприяння почуття спроможний породжувати *фантазію*. Фантазія ж є результатом спільної роботи почуття та інтелекту. Вона етерноречовинна, але *без* духовної сили. Тому фантазія спроможна лише на *зворотну дію*. Вона здатна впливати лише на почуття того, хто її породив, але ніяк не може посилати силові хвилі на інших. Отже, вона діє лише *зворотно* на почуття того, чиєю фантазією вона є, може запалювати лише його *власне* натхнення, але ніяк не спроможна впливати на оточення. У цьому чітко розпізнається відбиток нижчого рівня. З відчуттям – усе по-іншому. Воно несе в собі духовну силу – творчу та живлющу – і, випромінюючи її, впливає на інших, захоплюючи та переконуючи їх.

Ми маємо, отже, з одного боку відчуття, а з іншого боку – тіло-потяги-інтелект-почуття-фантазію.

Відчуття є чистодуховним, пробуває над простором і часом. Почуття – це етерна груба речовинність, воно залежить від потягів та інтелекту, тобто його рівень нижчий.

Однак попри цю етерну груборечовинність почуття, *змішати* його з духовним відчуттям *ніяк* неможливо, отже, й аніякого помутніння відчуття не станеться. Відчуття завжди чисте й зрозуміле, тому що воно духовне. Його також завжди люди чітко відчуватимуть або «сприйматимуть», якщо... це справді відчуття, яке щось говорить. Більшість людей замкнулися, однак, від цього відчуття, виставивши почуття як щільну оболонку, стіну, і вважають тоді помилково почуття за свій внутрішній голос, через що переживають чимало розчарувань і відтак, тим паче, покладаються тільки на інтелект, не здогадуючись, що саме за участі інтелекту були введені в оману. Через цю помилку вони відкидають необачно все духовне, з яким їхній досвід не має абсолютно нічого спільного, і ще більше замикаються в неповноцінному.

Головне зло – як тут, так і в багатьох інших випадках, – завжди полягає в тому ж таки добровільному підкоренні цих людей зв'язаному в просторі та часі інтелектові!

Людина, яка цілком підкорюється своєму інтелектові, при цьому також повною мірою підкорюється *обмеженостям* інтелекту, що, як продукт груборечовинного мозку, міцно прив'язаний до простору та часу. Отже, приковує себе повністю людина тоді лише до груборечовинного.

Усе, що людина чинить, виходить від неї самої – і притому добровільно. Тож її нітрохи не приковують, а вона приковує себе сама! Вона дозволяє інтелектові панувати над собою (бо якби вона сама не захотіла, то цього б ніколи не сталося), він же, згідно зі своєю природою, прив'язує її до простору та часу, не даючи їй більше змоги ні пізнати, ні зрозуміти те, що існує поза простором і часом. Тому при цьому над позапросторовим і позачасовим відчуттям унаслідок найвужчої спроможності осягнення утворюється міцно прив'язана до простору та часу оболонка, межа, і людина через це або взагалі більше не в змозі нічого чути, її «чистий внутрішній голос» занепав, або він здатен лише на те, щоб «чути» пов'язане з інтелектом почуття замість відчуття.

Тож складається хибне уявлення, коли кажуть: «почуття придушує чисте відчуття», – бо немає нічого сильнішого за відчуття, воно найвища сила в людині, ніколи щось інше не зможе придушити його або зашкодити йому. Правильніше було б сказати: людина робить себе нездатною для того, щоб розпізнати відчуття.

Причина провалу завжди пробуває тільки в самій людині, ніколи – в силі чи слабкості окремих обдарувань; бо якраз головний дар – справжню силу, наймогутніше за все в людині, що несе в собі все життя і є безсмертним, – надано кожній особі *однаковою мірою!* Тому ніхто не має над іншими жодної переваги. Уся відмінність полягає виключно в *застосуванні!*

І цей головний дар, ця безсмертна іскра ніколи не може бути замутна чи забруднена! Чистою залишиться вона навіть посеред найбруднішої багнюки. Лише треба розірвати оболонку, в яку ви самих себе замурували добровільним обмеженням спроможності осягнення. Тоді вона без зволікань спалахне так само чисто і яскраво, як це було на початку, розквітне, свіжа та сильна, і з'єднається зі Світлом, із Духовним! Радійте цьому недоторканному скарбу, який закладено у вас! Байдуже, чи цінують вас ваші ближні, чи ні! Усілякий бруд, що, як гребля, накопичився навколо цієї духовної іскри, можна скинути за допомогою чесного доброго воління. Якщо ви потім виконаєте роботу і знову відкопаєте скарб, то набудете такої самої цінності, як і той, хто його ніколи не закопував!

Однак горе тому, хто повсякчас через схильність до зручності щільно замикається від воління добра! У нього в годину Суду цей скарб буде забрано, і з цим його існування припиниться.

Тому пробудіться, ви, хто тримає себе замкненим, ви, хто накинув покрив інтелекту на своє відчуття, обмеживши спроможність осягнення! Будьте уважні та прислухайтесь до поклику, що вас досягає! Чи це нестерпний біль, сильне душевне потрясіння, глибоке страждання, чи висока чиста радість, яка спроможна розірвати затьмарливий покрив нищих почуттів, – не пропустіть намарне нічого з цього. Це допомога, що вказує вам шлях! Ще краще, якщо ви не будете цього чекати, а з серйозним волінням станете до всього доброго та до духовного сходження. Завдяки цьому нашарування, що вас відокремлює, згодом знову стане тоншим та легшим, доки зрештою розвіється, і повсякчас чиста незаплямована іскра спалахне яскравим полум'ям. Однак цей перший крок може і мусить виходити *тільки від самої людини*, інакше їй допомогти неможливо.

При цьому ви мусите чітко розпізнавати різницю між бажанням і волінням. Бажання ще нічого не означає, його недостатньо для поступу. Воління мусить бути тим, що зумовлює дію, що вже несе її в собі. Із серйозним волінням уже розпочинається дія.

Якщо навіть дуже багатьом при цьому доведеться йти численними обхідними шляхами, тому що досі вони були прив'язані лише до інтелекту, то хай їх усе-таки це не відлякує. Вони також здобудуть своє! Їм треба прояснити свій інтелект, в окремому проживанні всіх обхідних шляхів неквапно відділити і скинути все, що їм заважає.

Тому – сміливо вперед. Із серйозним волінням кожен шлях зрештою приведе до мети!

13. Релігія Любови

Релігію Любови сприймають хибно через різноманітні викривлення та спотворення поняття *Любови*; бо істинна Любов – це здебільшого Строгість! Те, що *тепер* називають Любов'ю, – це все що завгодно, але не Любов. Якщо всієї так званої любови неблаганно дійти до основи, то там не залишиться нічого, крім егоїзму, марнославства, слабкості, зручності, уяви або потягу.

Справжня Любов виявляється не в тому, що іншому подобається, що йому приємне і викликає радість, але вона керується лише тим, що іншому *корисне!* Байдуже, чи викликає це в нього радість, чи ні. Це і є істинні Любов і Служіння.

Отже, якщо написано: «Любіть ваших ворогів!» То означає це: «Робіть те, що їм корисне! Покарайте їх, отже, також, якщо вони інакше не можуть схаменутися!» Це і є Служіння їм. Тільки мусить Справедливість панувати при цьому, бо Любов невід'ємна від Справедливості, вони – одне ціле! Недоречна поступливість означала б примноження помилок ворогів і вони через це ще нижче скотилися б по похилій площині. Хіба це Любов? Навпаки, – звалювання на себе провини!

Релігія Любови лише через приховані бажання людей перетворилася на релігію млявості; так само як і особу Приносителя Істини Христа Ісуса понизили до м'якотілості й поступливості, яких він ніколи не виказував. Саме з огляду на Всеосяжну Любов він був суворим та серйозним серед людей інтелекту. Смуток, який його часто охоплював, з огляду на його високу Місію і той людський матеріал, що протистояв їй, звичайно, був цілком зрозумілий. Цей сум із м'якотілістю взагалі не мав нічого спільного.

Релігія Любови після відкидання всіх спотворень і догматичних* (які стосуються богослів'я) обмежень стане Вченням найсуворішої послідовності, в якому не буде жодної слабкості та нелогічної поступливості.

14. Спаситель

Спаситель на хресті! Тисячами ці хрести встановлено на знак того, що Христос постраждав і помер заради людства. Вони закликають віруючих з усіх боків: «Пам'ятайте про це!» У безлюдному полі, на гамірливих вулицях великих міст, у тихій кімнатці, в церквах, на могилах і на весіллях – усюди слугують вони розрадою, підтримкою та нагадуванням. Пам'ятайте про це! За ваші гріхи сталося так, що Син Божий, який приніс вам Спасіння на Землю, страждав і помер на хресті.

З щирим зворушенням постає віруючий перед ним, сповнений глибокої пошани та вдячності. З радісним почуттям залишає він потім те місце в усвідомленні, що завдяки жертвній смерті звільнився від своїх гріхів.

Ти ж, серйозний шукачу, підійди, стань перед цим знаком священної серйозності і постарайся зрозуміти твого Спасителя! Відкинь м'який покрив зручності, який тебе так приємно зігріває і створює почуття задоволення затишною захищеністю, яке змушує тебе дрімати аж до останньої земної години, коли тебе буде зненацька вирвано з твоєї напівдрімоти – тебе відділять від земної упередженості і ти несподівано постанеш перед незатьмареною Істиною. Тоді швидко розвіються твої марення, за які ти вчепився, з якими занурився в бездіяльність.

Тому – пробудися, твій земний час безцінний! За наші гріхи прийшов Спаситель, це недоторканна і буквальна правда. Як і те, що він помер за провину людства.

Однак твої гріхи цим із тебе не знято! Рятівне Діяння Спасителя полягало в тому, щоб, вступивши в боротьбу з темрявою, принести людству Світло, *відкрити йому шлях до прощення всіх гріхів.* Подорожувати цим шляхом кожен мусить сам, згідно з незаперечними Законами Творця. І Христос прийшов не порушити Закони, а виконати. Не зрозумій же хибно того, хто повинен бути твоїм кращим другом! Не вкладай в істинні слова помилкового змісту!

Якщо цілком правильно сказано: це все сталося за гріхи людства, – то це означає, що Прихід Ісуса був потрібен лише тому, що людство більше не могло самостійно знайти вихід із ним самим створеної темряви та звільнитися від її хвату. Христос мусив знову прокласти цей шлях і вказати його людству. Якби воно не втягнулося так глибоко у свої гріхи, тобто, якби людство не пішло *хибним* шляхом, то Прихід Ісуса не був би потрібен, йому не довелося б проходити шлях боротьби та страждання. Тому цілком правильно, що він мусив прийти лише за гріхи людства, щоб на хибному шляху воно зовсім не зісковзнуло в провалля, в темряву.

Проте це не означає, що цим кожній окремій людині також *миттєво* пробачиться її особиста провина, щойно лиш вона по-справжньому увірує в слова Ісуса та житиме згідно з ними. Якщо вона житиме згідно зі словами Ісуса, то її гріхи *будуть* прощені. Однак лише поступово, з часом, щойно роз'єднання з ними настане завдяки протидії доброго воління згідно зі словами Ісуса у взаємодії. Не інакше. Для тих же, хто не живе згідно зі словами Ісуса, прощення взагалі неможливе.

Цим, однак, не сказано, що тільки приналежні до християнських церков можуть здобути прощення гріхів.

Ісус проголосив *Істину*. Його слова повинні тому охоплювати і всі Істини інших релігій. Він хотів не заснувати церкву, а вказати людству істинний шлях, який так само добре може вести крізь Істини інших релігій. Тому в його словах міститься так багато відгомонів тих релігій, які на той час уже існували. Ісус не мав потреби щось

запозичувати з них, але, оскільки він приніс Істину, в ній мусило міститися також усе, що в інших релігіях уже було від Істини.

А хто слів самого Ісуса не знає, проте серйозно прагне до Істини та ушляхетнення, той часто живе вже цілком у згоді з цими словами, і тому, напевно, також дійде до чистої віри і прощення своїх гріхів. Остерігайся тому однобічного погляду. Це знецінення Діяння Спасителя, применшення Божественного Духа.

Хто прагне Істини, Чистоти, тому не бракує також любови. Якщо він у боротьбі, долаючи інколи найтяжчий сумнів, духовно піднімається від сходинки до сходинки, *байдуже, до якої релігії належить*, уже тут або ж тільки в Етерноречовинному світі зустріне Дух Христа, який потім, у *кінцевому підсумку*, поведе його далі – аж до Отця, у чому здійсниться також Слово: «До Отця не приходять ніхто, якщо не через мене!»

«Кінцевий підсумок» настане, одначе, не в останню земну годину, а на певному ступені розвитку духовної людини, для якої перехід із Груборечовинного до Етерноречовинного світу – лише перетворення.

Тепер – щодо події великого Діяння Спасіння самого: людство заблукало в духовній темряві. Воно само її собі створило, все більше й більше підкорюючись інтелектові, який спочатку старанно виплекало. При цьому також межі спроможности осягнення люди робили все вужчими, доки вони, як і мозок, стали безумовно прив'язаними до простору й часу та були вже не в змозі розпізнати шлях до нескінченного і вічного. Так вони цілком зв'язали себе земним, обмежили себе в просторі та часі. Будь-який зв'язок зі Світлом, із Чистим, духовним із цим перервався. Воління людей було спрямовано лише на земне, крім небагатьох пророків, котрі не мали достатньо сили, аби пробити, прокласти вільну дорогу до Світла.

За цих умов злу було відчинено всі ворота. Духовна темрява линула все вище і, несучи нещастя, розливалася над Землею. Це могло призвести тільки до *одного* кінця: духовної смерті. Найстрашніше, що може спіткати людину.

Винні ж у всіх цих бідах самі люди! Вони їх притягнули, бо добровільно обрали цей напрям. Вони прагнули й плекали його, ще й навіть пишалися досягненнями у своєму безмежному засліпленні, не розпізнавши в так старанно нав'язаній самим собі обмеженості осягнення всієї жадливості наслідків. Від цього людства вже неможливо було прокласти жодного шляху до Світла. Добровільна звуженість уже стала занадто великою.

Якщо порятунок іще взагалі був можливий, то лише за допомогою Світла. Іншого способу зупинити занурення людства у темряву більше не було.

Сама темрява через нечистоту має величезну щільність, яка надає їй духовної важкості. Через цю важкість вона спроможна самостійно піднятися лише до певної межі ваги, якщо їй не надійде на допомогу сила притягання з іншого боку. Світлу ж, завдяки його Чистоті, притаманна легкість, яка не дає Йому можливості спуститися вниз аж до цієї темряви.

Через це між обома частинами утворюється нездоланна прірва, в якій перебуває людина разом зі своєю Землею!

У руках людей лежить вибір, чому, згідно з їхнім волінням і бажанням, піти назустріч – Світлу чи темряві; які ворота відчинити та які шляхи прокласти, щоб або Світло, або темрява заповнили Землю. Вони самі створюють при цьому посередника, спираючись на силу воління якого, Світло чи темрява отримає тверду опору і завдяки цьому зможе діяти більш або менш потужно. Чим більшу могутність здобуває внаслідок цього Світло чи темрява на Землі, тим більшою мірою обране вивергає на

людство те, що воно йому має дати: добро чи зло, благо чи лихо, щастя чи нещастя, райське блаженство чи пекельні муки.

Чисте воління людей стало занадто слабким, аби серед уже панівної важкої темряви, яка душить усе на Землі, знайти для Світла місце, в якому Воно могло б утриматися, з яким можна було б поєднатися в такий спосіб, аби Воно в незатьмареній Чистоті та завдяки цьому, в необмеженій Силі розколело темряву та звільнило людство, яке тоді отримало б силу з виснаженого джерела і знайшло шлях угору до Світлих Висот.

Світлу самому ж неможливо було настільки глибоко спуститися до бруду, не маючи для цього надійної опори. Тому мусив прийти Посередник. Тільки Посланець зі Світлих Висот, *втїлившись у людину*, міг розламати темний мур, зведений за допомогою людського воління, й посеред усього зла утворити груборечовинну основу для Божественного Світла, що твердо стоятиме посеред важкої темряви. Із цього закріплення чисті промені Світла спроможні тоді розщепити та розсіяти темну масу, щоб людство остаточно не занурилося в темряву й не задихнулося в ній.

Тож *прийшов* Ісус заради людства та через його гріхи!

Утворений у такий спосіб новий зв'язок зі Світлом за наявності Чистоти та Сили Посланця Світла вже не міг бути розірваний темрявою. Таким чином для людей було прокладено новий шлях до Духовних Висот. Від Ісуса, який завдяки його втіленню в людину постав як земна опора Світла, в темряву тепер проникли його промені – через Живе Слово, що несе Істину. Він зміг передати цю Істину непідробленою, оскільки його зв'язок зі Світлом завдяки тій самій Силі був чистий і темрява не могла його затьмарити.

Люди стрепенулися зі свого запамороченого стану завдяки чудесам, які відбувалися водночас із цим. Вирушивши слідом за ними, вони зіткнулися зі Словом. Почувши ж принесену Христом Істину та задумавшись над нею, сотні тисяч поступово відчували в собі бажання триматися цієї Істини, більше знати про неї. І таким чином вони поволі попрямували назустріч Світлу. Завдяки цьому бажанню темрява, що їх оточувала, розсіювалася, промені Світла один за одним переможно проривали її, оскільки люди замислювалися над словами й переконувалися в їхній правдивості. Все світліше й світліше ставало довкола них; темрява більше не знаходила твердої опори в таких людях і, відповзаючи від них, зрештою впала донизу, все більше й більше втрачаючи ґрунт. Тож Слово Істини діяло в темряві як гірчичне зерно, що проростає, і як закваска в тісті.

І це було Діяння Спасителя, Сина Божого Ісуса, Приносителя Світла та Істини.

Темрява, яка вже уявляла себе володарем усього людства, вчинила опір, вступивши в шалену боротьбу, аби зробити Діяння Спасителя неможливим. До самого Ісуса вона не могла підступити, зісковзуючи з його чистого відчуття. Отож самозрозуміло, що вона послуговувалася своїми догідливими знаряддями, що їх мала в розпорядженні для боротьби.

Це були люди, котрі цілком справедливо називали себе «людьми інтелекту», тобто тими, хто підкорився інтелектові, і таким чином, як і він, міцно прив'язали себе до простору та часу, внаслідок чого вищі духовні поняття, що перебувають високо над простором і часом, більше не могли досягнути. Тому й були вже не в змозі йти за Вченням Істини. За їхнім переконанням усі вони стояли на «реальному» ґрунті, і таких іще й сьогодні досить багато. Насправді ж ґрунт реальності є ґрунтом найбезпросвітнішої обмеженості. Та саме всі ці люди і являли собою більшість тих, хто уособлював владу, тобто, хто тримав у руках керівні та релігійні важелі впливу.

Так темрява в оскаженілому захисті підхльостувала цих людей аж до грубого перевищення своїх повноважень, яке застосувала проти Ісуса, скориставшись земною владою, що була в їхніх руках.

У такий спосіб темрява сподівалася зробити Ісуса нерішучим і вже в останню мить зруйнувати Діяння Спасителя. Те, що вона взагалі могла застосовувати владу на Землі, було провиною безпосередньо людства, яке своєю самостійно обраною хибною позицією звузило власну спроможність осягнення і, отже, темрява здобула перевагу.

Саме ця провина була гріхом людства, який потягнув за собою все інше зло.

І за цей гріх людства мусив страждати Ісус! Темрява підхльостувала далі аж до крайнощів: Ісус мав зазнати хресної смерті, якби він продовжував стверджувати, що є Приносителем Істини та Світла. Це було останнє рішення. Втеча, повне відречення від усього могли ще врятувати його від хресної смерті. Але це означало б перемогу темряви в останню мить, тому що тоді вся робота Ісуса поступово зійшла б нанівець, і темрява знову переможно зімкнулася б над усім. Ісус не виконав би своєї Місії, розпочате Діяння Спасіння залишилося б незавершеним.

Внутрішня боротьба в Гетсиманії була тяжкою, але короткою. Ісус не злякався земної смерті, а залишився стійким і пішов заради принесеної ним Істини спокійно на земну смерть. Своєю кров'ю на хресті він, як печаткою, підтвердив усе те, про що говорив і чим жив.

Таким вчинком він остаточно здолав темряву, яка пустила в хід останній козир. Ісус переміг. Із Любови до Отця, Істини, із Любови до людства, для якого залишив шлях до свободи у Світлі, бо завдяки цій перемозі воно зміцніло в Істині його Слова.

Зречення через втечу і пов'язане з цим припинення своєї праці мусили б посіяти сумніви.

Ісус помер, отже, за гріхи людства! Якби людство не впало в гріх, не відвернулося від Бога у своїй звуженості через інтелект, то Ісус міг би обійтися без свого Пришестя, без свого шляху страждання і своєї хресної смерті. Тому цілком правильно кажуть: за наші гріхи прийшов Ісус, постраждав та помер хресною смертю!

Але це не означає, що ти свої власні гріхи не повинен спокутувати сам!

Тільки тепер ти можеш це зробити легко, тому що Ісус, передаючи Істину, у своєму Слові вказав тобі шлях. Тож навіть хресна смерть Ісуса не спроможна так просто змити з тебе твої власні гріхи. Якби таке сталося, то спершу мусили б упасти всі Закони Всесвіту. Але цього не буде. Сам Ісус досить часто посилається на все те, «що написано», тобто на давнє. Нова Євангелія Любови не має наміру давню Євангелію Справедливості повалити чи відкинути, *навпаки – доповнити*. Вона прагне об'єднатися з нею.

Не забувай тому про Справедливість великого Творця всього суцього, порушити яку неможливо ні на волосину і яка залізною стоїть від початку світу й аж до його кінця! Вона б у жодному разі не допустила, аби хтось узяв на себе провину іншого, щоби спокутувати її.

Ісус міг за провину інших, тобто через провину інших прийти, постраждати, померти, як Борець відстояти Істину, але він сам залишиться недоторканим та чистим від цієї провини, тому особисто неспроможний взяти її на себе.

Діяння Спасителя тому не применшено, навпаки, воно є Жертвою, більшої за яку бути не може. Ісус зійшов зі Світлих Висот заради тебе в бруд, він боровся за тебе, постраждав і помер заради тебе, щоби принести тобі світло для знаходження правильного шляху вгору, щоби в темряві ти не заблукав і не загинув!

Таким стоїть твій Спаситель перед тобою. *Це* було його грандіозне Діяння Любови.

Божа Справедливість у Законах Всесвіту завжди серйозна й сувора, бо що людина посіє, те вона й пожне, каже й сам Ісус у своєму Посланні. Жодної копійки їй не буде списано згідно з Божественною Справедливістю!

Пам'ятай про це, коли стоїш перед знаком священної серйозности. Щиро подякуй за те, що тобі Спаситель своїм Словом знову відкрив шлях до прощення твоїх гріхів, залиш таке місце з серйозним наміром іти вказаним тобі шляхом, аби здобути собі прощення. Іти цим шляхом, однак, анітрохи не означає лише вивчати Слово й вірити в нього, але цим Словом *жити!* Вірити в нього – значить вважати правильним; але якщо не в усьому діяти згідно з ним, то для тебе не буде від цього жодної користі. Навпаки, ти будеш у гіршому становищі за тих, хто взагалі нічого не знає про Слово.

Тому пробудися – земний час для тебе безцінний!

15. Таємниця народження

Коли люди кажуть, що в природі обставин народження лежить велика несправедливість, то вони не знають, що чинять!

З величезним завзяттям один стверджує: «Якщо є справедливість, то як може дитина бути від народження обтяжена успадкованою хворобою! Безневинна дитина мусить розплачуватися за гріхи разом із батьками!»

Інший: «Одна дитина народжується в багатстві, інша в гіркій бідності та скруті. При цьому не може бути жодної віри у справедливість».

Або: «Припустимо, батьки повинні отримати покарання, то це несправедливо, що воно відбудеться як хвороба і смерть дитини. Адже дитина мусить при цьому безневинно страждати».

Такі й схожі висловлювання тисячами кружляють посеред людства. Навіть серйозні шукачі часом сушать собі голову над ними.

Простим поясненням: «Божі дороги годі збагнути, вони всі просувають до кращого», – не позбутися прагнення знайти відповідь на запитання «чому?». Хто згоден цим задовольнитися, той мусить *тупо* скоритися йому або кожну допитливу думку відразу придушити, як неправильну.

Так чинити не бажано! За допомогою запитань знаходять правильний шлях. Тупоумство чи насильницьке придушення нагадує лише рабство. Але ж Бог не хоче рабів! Він хоче не тупоумної покірності, а вільного, свідомого погляду вгору. Його прекрасні мудрі Установлення не потребують містичних покровів темряви, однак вони лише виграють у своїй піднесеній недоторканній величї й досконалості, коли вільно постають перед нами! Незмінні та непідкупні, в розміреному спокої та впевненості безупинно виконують вони свою вічну роботу. Їх не хвилює ані гнів чи вдячність людей, ані їхня необізнаність, проте вони повертають кожній особі – до найтонших нюансів – дозрілими плодами те, що вона сама посіяла.

«Божі млини мелють повільно, але впевнено», – так влучно говорить народна мудрість про це прядіння безумовної взаємодії в усьому Творінні, непорушні Закони якого несуть у собі та виконують Божу Справедливість. Вона плине, тече й струменить, і ллється на всіх людей, байдуже, хочуть вони цього чи ні, підкоряються їй чи виявляють спротив. Вони мусять прийняти її як справедливе покарання та прощення або як винагороду в піднесенні.

Якби буркотун або скептик зміг хоча б однораз кинути погляд на пронизані й підтримані строгим Духом етерноречовинні хвилі та прядіння, що перетинають, охоплюють усе Творіння, що самі як частина Творіння є живими в ньому, як вічно рухомий ткацький верстат Божий, то він би відразу онімів від сорому і приголомшений визнав, що в його словах прихована гординя. Спокійна величність і впевненість, які він побачить, змусять його впасти ниць, вимолюючи прощення. Яким же малим уявляв він свого Бога! І яку грандіозну Велич знайшов він у Його Діяннях. Він побачить тоді, що у своїх найвищих земних уявленнях він лише намагався принизити Бога, применшити досконалість великого Діяння в марних зусиллях втиснути її в дріб'язкову звуженість, створену виплеканим інтелектом, який повік не здатен піднятися над простором і часом. Людина не має права забувати, що вона перебуває в *Діянні* Божому, сама є частиною Діяння, і, отже, також безумовно підвладна Законам цього Діяння.

Діяння ж охоплює не лише видимі земним очам речі, але й Етерноречовинний світ, на який припадає більша частина справжнього людського буття та людської

діяльності. Окремі земні життя становлять лише малу частину цього буття, *однак це завжди важливі поворотні пункти.*

Земне народження повсякчас являє собою лише започаткування особливого відрізка у всьому бутті людини, але в жодному разі не є його початком узагалі.

Коли людина як така розпочинає свій шлях у Творінні, то вона ще вільна, не зв'язана нитками долі, які лише потім протягуються в Етерноречовинний світ, дорогою міцніючи завдяки силі притягання спорідненого, перетинаючись, переплітаючись із іншими та зворотно впливаючи на призвідника, з яким вони завжди пов'язані і таким чином приносять із собою долю або карму. Прояви одночасно зворотноплинних ниток тоді зливаються, внаслідок чого спершу яскраво виражені барви отримують різноманітні відтінки і формують нові комбіновані картини* (Доповідь №6 «Доля»). Окремі нитки утворюють шлях зворотної дії доти, доки у внутрішній сутності призвідника не зникне остання точка опори для спорідненого; отже, цей шлях більше не є доглянутим і свіжим, тому ці нитки більше не можуть триматися, більше неспроможні за щось зачепитися і, всихаючи, змушені відпасти від нього, байдуже, зло це чи добро.

Кожна нитка долі, отже, завдяки вольовому акту при обранні рішення для дії етерноречовинно сформована, тягнеться назовні, однак, попри це, закріплюється на призвідникові та утворює надійний шлях до спорідненостей, не лише зміцнюючи їх, але водночас і від них отримуючи силу, яка тим самим шляхом повертається до вихідного пункту. У цій події закладено допомогу, що надходить до тих, хто прагне добра, як це й провіщено, або ж обставину, що «зло мусить невтомно породжувати зло»* (Доповідь №30 «Людина та її вільна воля»).

Кожній людині ці біжучі нитки, до яких вона щодня прив'язує нові, приносять зворотні дії, її долю, яку вона сама для себе створює та якій підвладна. Будь-яку сваволю при цьому виключено, а отже, й будь-яку несправедливість. Карма, яку людина несе з собою, і яка здається одностороннім приреченням, насправді є лише безумовним *наслідком* її минулого настільки, наскільки воно ще не звільнилося у взаємодії.

Справжній початок буття людини *завжди* добрий, а для багатьох – також і кінець, за винятком тих, котрі самі себе привели до згуби, оскільки вони спершу, за власним рішенням подали руку злу, яке потім остаточно затягло їх до загибелі. Мінливість долі завжди знаходиться в часовому проміжку, який є періодом внутрішнього становлення та дозрівання.

Людина формує сама, отже, всякчас своє майбутнє життя. Вона пряде нитки і цим визначає колір та візерунок убрання, що буде виткане для неї на Божому ткацькому верстаті в Законі Взаємодії.

Далеко позаду лежать часто причини, що визначають обставини, за яких народжується душа, так само і час, під впливом якого дитина входить у земний світ, щоб він потім протягом її земних мандрів безупинно впливав на неї і досяг того, що потрібно для розв'язання, згладжування, відпадання карми та дальшого розвою саме цієї душі.

Однак і це не відбувається односторонньо лише для дитини, навпаки, нитки самочинно в'яжуться так, що і в земному закладається взаємодія. Батьки дають дитині саме те, чого вона потребує для свого дальшого розвитку, так само дитина повертає батькам те, що вони посіяли, чи то добро, чи зло; адже до подальшого розвитку і до піднесення, звісно, належить і звільнення від зла шляхом зживання його як такого, внаслідок чого воно розпізнається і відштовхується. А слухну нагоду для цього всякчас надає взаємодія. Без неї людина ніколи б не змогла по-справжньому

звільнитися від минулого. Отже, в Законах Взаємодії, як великий дар милости, закладений шлях до свободи або до сходження. А тому про покарання взагалі не може бути й мови. Покарання – це неправильне слово, адже саме в ньому закладено наймогутнішу Любов, руку Творця, простягнуту для прощення та звільнення.

Прихід людини на Землю складається із зачаття, інкарнації та народження. Інкарнація – це, по суті, входження людини в земне буття* (Доповідь №7 «Створення людини»).

Тисячоразові переплетіння ниток беруть участь у визначенні інкарнації. Однак і в цих подіях Творіння завжди до найтонших відтінків вершиться справедливість, яка здійснює вплив і спонукає до руху вперед при цьому *всіх* учасників.

З огляду на це, народження дитини стає ще більш святим, важливим і дорогоцінним, ніж це вважається загальноприйнятим. Адже одночасно і дитині, й батькам, і навіть можливим братам і сестрам та іншим людям, які вступають у контакт із дитиною, з її входженням у земний світ надається нова особлива милість Творця, оскільки всі вони при цьому отримують нагоду якимось чином просунути вперед. Батькам може випасти нагода для духовного зростання через необхідність майбутнього догляду за хворим, важких турбот або горя; це може стати ліками, простим засобом для досягнення певної мети або ж справжньою спокутою колишньої провини, чи, зрештою, навіть дочасним звільненням від навислої карми. Адже буває дуже часто так, що вже при появі у людини доброго воління її *власна* тяжка хвороба, яка, згідно із Законом Взаємодії, мусить її саму вразити як карма, *спокутується наперед* як милість за її добре воління добровільно обрати рішення про самовідданий догляд за чужою або за власною дитиною. Справжнє спокутування може збутися тільки у відчутті, в повному переживанні. При здійсненні справжнього сповненого любови догляду, переживання часто бувають сильніші, ніж від власної хвороби. Вони глибші у тривозі, в болю під час хвороби дитини або когось іншого, кого ми справді вважаємо своїм любим ближнім. Так само велика й радість від його одужання. І тільки ці глибокі переживання надовго залишають свої сліди у відчуттях, у духовній людині, формуючи її таким чином іншою і відрізаючи у цьому перетворенні ті нитки долі, які без цього мали б ще вразити її. Внаслідок цього відрізання чи відпадання нитки, як натягнута гума, відскакують назад – у протилежний бік, до споріднених із ними етерноречовинних місць зібрання, до яких вони відтепер односторонньо прив'язані силою притягання. Відтак будь-який подальший вплив на перетворену людину неможливий, оскільки для цього бракує з'єднувального шляху.

Тож є тисячі варіантів спокутування в такій формі, якщо людина добровільно й охоче бере на себе якийсь обов'язок стосовно інших із любови або з любови до ближнього.

Ісус у своїх притчах навів найкращі приклади цього. Так само у своїй Нагірній Проповіді та всіх інших промовах він цілком чітко вказав на добрі наслідки такого виконання його слів. Він говорив при цьому завжди про «ближнього» й показував найкращий шлях до спокутування карми та до сходження у найпростішій, найжиттєвішій формі. «Люби ближнього свого, як себе самого», – закликав він і цим давав ключ до воріт усього сходження. При цьому не обов'язково мало йтися про хворобу. Діти, необхідний догляд за ними та їх виховання у природний спосіб надають так багато можливостей, що *все*, що вони в собі несуть, взагалі можна розглядати тільки як спокуту. І тому діти приносять благословіння, незалежно від того, як вони народжуються та розвиваються!

Те, що потрібне батькам, потрібне також братам і сестрам, і всім тим, хто багато контактує з дітьми. А ще завдяки новому мешканцеві Землі вони мають можливість

отримати користь від того, аби принаймні постаратися звільнитися від поганих властивостей характеру або схожих речей, терпляче і турботливо надаючи найрізноманітнішу допомогу.

Самій дитині це допомагає, однак, не менше. Кожному при народженні надається можливість пройти величезний відрізок шляху вгору! Де цього не сталося, там він сам винен у цьому. Очевидно, він цього не хотів. Тому кожне народження треба розглядати як милостивий дарунок Бога, що нарівно розподіляється між усіма. А тому, хто, не маючи власних дітей, приймає до себе чужу дитину, благословіння не зменшується, а навпаки, ще побільшується завдяки вчинку приймання, якщо він здійснюється заради дитини, а не для власного задоволення.

При звичайному інкарнуванні сила притягання духовно спорідненого, яка співпрацює у взаємодії, відіграє провідну роль. Риси характеру, які вважають успадкованими, насправді не успадковані, а зводяться лише до цієї сили притягання. Немає нічого духовно успадкованого від матері чи батька, оскільки дитина так само завершена для себе людина, як і вони самі, – вона лише несе в собі спорідненості, завдяки яким відчуває себе притягнутою.

Однак не лише ця сила притягання спорідненого при інкарнуванні є вирішальною – треба сказати ще й про інші біжучі нитки долі, до яких прив'язана інкарнована душа, і якими, можливо, певним чином з'єднується із членами родини, в яку її приведено. Усе це співпрацює, притягує і зрештою приводить до інкарнації.

По-іншому ж складається, якщо душа бере на себе добровільну місію* (завдання), щоб або допомогти певним земним людям, або взяти участь у наданні допомоги всьому людству. Тоді душа також наперед перебирає як бажане все, що спіткає її на Землі, і, отже, тут так само не можна говорити про несправедливість. І за це внаслідок взаємодії вона отримає винагороду, якщо все виконано в самовідданій любові, яка, знову ж таки, не вимагає нагороди. У сім'ях, де є спадкові хвороби, інкарнуються душі, яким унаслідок взаємодії ці хвороби потрібні для спокути, очищення або для просування вперед.

Ведучі та підтримуючі нитки взагалі не допускають неправильної, тобто несправедливої інкарнації. Вони виключають будь-яку помилку в цьому. Адже це було би спробою пливати проти потоку, який із залізною невблаганною силою тече своїм упорядкованим руслом і будь-який опір від самого початку неможливий, тож не варто навіть пробувати. А за пильного врахування його особливостей він принесе тільки благословіння.

І все це дотримується також при добровільних інкарнаціях, коли хвороби добровільно приймаються для досягнення визначеної мети. Якщо, скажімо, батько чи мати за провину отримали хворобу, що настала лише через недотримання природних законів, які вимагають безумовного піклування про збереження здоровим довіреного тіла, то біль від того, що ця хвороба знову з'явилася і в дитини, вже несе в собі спокуту, яка приводить до очищення, якщо цей біль відчуту по-справжньому.

Окремі приклади наводити тут немає потреби, оскільки кожне осібне народження внаслідок багаторазового переплетення ниток долі являє нову, відмінну від інших картину, і навіть кожна спорідненість через взаємодію у змішуванні найтонших відтінків мусить проявлятися в тисячоразових зміненнях.

Лише один простий приклад: мати настільки любить свого сина, що всіма засобами перешкоджає його одруженню, щоб він не пішов від неї. Вона повсякчас прив'язує його до себе. Ця любов несправжня, чисто егоїстична, корислива, навіть якщо мати, на її думку, віддає все, щоб улаштувати земне життя сина якомога прекрасніше. Своєю

егоїстичною любов'ю вона несправедливо втрутилася в життя свого сина. Істинна Любов ніколи не думає про себе, навпаки, завжди тільки про благо любого ближнього, і діє у згоді з ним, навіть аж до самозречення. Година матері настане, коли її покличуть в інший світ. Син залишиться сам. Для нього вже запізно розпочинати здійснення своїх бажань із радісним піднесенням, притаманним юності. Та попри все, він при цьому щось здобуває, бо завдяки здійсненому самозреченню від дечого звільняється. Це може бути щось споріднене з його попереднього буття, при цьому водночас він уникає внутрішньої самотності в шлюбі, яка би спіткала його при одруженні, або щось інше. За таких обставин він отримає тільки здобуток для себе. Мати ж переселилася разом зі своєю егоїстичною любов'ю. Сила притягання духовних спорідненостей притягує її тому непереборно до людей зі схожими властивостями, адже в них вона знаходить можливість зближення, щоб у житті відчуттів таких людей відчутти маленьку частку власної пристрасти, коли вони своєю егоїстичну любов проявляють стосовно інших. Через це вона залишається прив'язаною до Землі. Якщо серед людей, поблизу яких вона повсякчас перебуває, відбувається зачаття, то внаслідок цього сковування себе духовним взаємозв'язком вона інкарнується. Тоді становище змінюється. Тепер вона, як дитина, мусить через таку властивість батька чи матері терпіти те саме, що колись від неї довелося терпіти її дитині. Вона не може покинути батьківський дім, попри своє бажання та сприятливі нагоди. Таким чином провина спокутується, щойно, переживши на собі вплив таких властивостей характеру, вона усвідомить їх як неправильні і завдяки цьому звільниться від них.

Унаслідок з'єднання з груборечовинним тілом, тобто інкарнації, кожній людині накладається пов'язка, яка заважає їй бачити своє попереднє буття. А це, як і всі події у Творінні, людині лише на користь. У цьому, знову ж таки, закладено Мудрість і Любов Творця. Якби кожен точно пам'ятав своє минуле буття, то в новому земному житті, стоячи збоку, він би залишався лише спокійним спостерігачем, переконаний, що в такий спосіб досягне поступу або щось спокутує, що також означає поступ. Однак саме через це для нього не було б тоді жодного просування вперед, а, навпаки, виникла б значно більша небезпека сповзання донизу. Земне життя треба по-справжньому *переживати*, якщо воно має мету. Тільки те, що внутрішньо прожито – з усіма злетами й падіннями, – тобто відчуте, стає власним. Якби людина від самого початку чітко знала, який напрям для неї корисний, їй би не треба було нічого зважувати, нічого вирішувати. Через це, знов-таки, вона не змогла б набути ні сили, ні самостійності, які їй, безумовно, потрібні. За наявних же умов кожен ситуацію свого земного життя вона сприймає реальніше. Все по-справжньому пережите закарбовує відбиток глибоко у відчутті, в нетлінному, яке людина бере з собою в мандри як своє власне, як частину її самої, сформовану завдяки новим враженням. Однак *тільки* по-справжньому пережите, – все інше згасає із земною смертю. *Пережите* ж, як витриманий екстракт, залишається здобутком її земного буття! До пережитого належить не все вивчене. А тільки те з нього, що завдяки переживанню стало особистим. Увесь зайвий непотріб вивченого, на який так багато людей жертвують усе своє земне буття, лишається позаду, як полова. Тому кожен мить життя потрібно сприймати достатньо серйозно, щоби потужне життєве тепло струменіло крізь думки, слова та дії, аби вони ніколи не опускалися до порожніх звичок.

Новонароджена дитина через накладену при інкарнуванні пов'язку видається зовсім необізнаною і тому помилково вважається безневинною. При цьому вона часто приносить із собою величезну карму, яка надає їй можливості для спокутування колишніх хибних шляхів, коли вони проявляються сповна. Карма у приреченні є лише необхідним наслідком уже вчиненого. При здійсненні місії карма приймається

добровільно, щоб цим досягти земного розуміння і земної зрілості для виконання місії, якщо це не є частиною самої місії.

Тому людина повинна не нарікати на несправедливість при народженні, а з вдячністю підвести очі до Творця, який із кожним окремим народженням дарує лише нові милості!

16. Чи радити окультне навчання?

На це запитання треба відповісти категоричним «ні». Окультне навчання, до якого загалом зараховують вправи з набуття здатності до яснобачення, ясночуття тощо, є перешкодою для внутрішнього вільного розвитку та справжнього духовного злету. Таким чином можна виростити тих, кого вважали в глибоку давнину так званими магами* (чаклунами), якщо навчання протікало певною мірою вдало.

Це – одностороннє намацування шляху знизу вгору, причому так званих земних меж здолати ніколи не вдається. Хоч яких би окремих результатів іноді вдавалося досягнути, завжди йдеться лише про речі низького та найнижчого роду, які неспроможні людей внутрішньо піднести вище, але, ймовірно, можуть ввести в оману.

Людина здатна в такий спосіб проникнути лише в найближче до неї етерноречовинне оточення, інтелекти якого часто ще менш обізнані, ніж самі земні люди. Усе, чого вона цим досягає, – це те, що відкриває себе невідомим їй небезпекам, від яких була захищена саме завдяки тому, що не відкривалася їм.

Той, хто за допомогою навчання оволодів яснобаченням або ясночуттям, часто бачить або чує в цьому низькому оточенні також речі, які здаються йому високими й чистими, хоча вони мають із цим дуже мало спільного. До цього долучається також власна ще більш збуджена за допомогою вправ фантазія, котра так само породжує оточення, що його учень відтак справді бачить і чує, і тоді виникає плутанина. Тож людина, котра через штучне навчання невпевнено стоїть на ногах, не може розпізнати, навіть за найкращих намірів не може провести чітку межу між істиною та обманом, зокрема і в тисячах проявів формотворчої сили в етерноречовинному житті. Зрештою, на неї ще діють і низькі, безумовно, шкідливі для неї впливи, яким вона сама добровільно відкрилася, доклавши багато зусиль, яким не може протиставити вищу силу, і, отже, незабаром у невідомому морі стає некерованим уламком, який для всіх, хто з ним стикається, може стати небезпечним.

Точно так, як це відбувається з людиною, котра не вміє плавати. Вона цілком здатна досить безпечно рухатись у човні незнайомою для неї стихією. Це можна порівняти із земним життям. Якщо ж вона під час плавання вийме дошку з човна, який для неї є прихистком, то в захисті з'явиться отвір, крізь який проникне вода і позбавить її захисту та затягне з собою. В результаті людина, яка не вміє плавати, стане жертвою незнайомої для неї стихії.

Такою є подія окультного навчання. Людина в такий спосіб лише виймає дошку із судна, під захистом якого перебуває, але не вчиться плавати!

Проте є також плавці, котрі називають себе майстрами. Плавцями в цій ділянці є ті, хто вже несе в собі сформовані нахили і вдається до цього навчання, щоб ці задатки зміцнити, намагається їх іще більше розвинути. В таких випадках, отже, більш або менш сформовані нахили доповнюються штучним навчанням. Однак і для кращого плавця також встановлено вузькі межі. Наважившись запливти занадто далеко, він утрачає сили і врешті-решт гине так само, як і той, хто не вміє плавати, якщо... до нього, як і до того, хто не вміє плавати, не надійде допомога.

Проте така допомога в Етерноречовинному світі може надійти тільки зі Світлих Висот, із Чистого Духовного. І ця допомога знов-таки може з'явитися лише тоді, коли той, хто в небезпеці, у своєму душевному розвитку досяг визначеного ступеня чистоти, з яким вона може з'єднатися, утворюючи опору. Така чистота досягається не

окультним навчанням із випробуваннями, а може лише прийти завдяки підвищенню справжньої внутрішньої моралі з поглядом, повсякчас зверненим до Чистоти Світла.

Якщо людина тримається *цього* шляху і з часом набуває певного рівня внутрішньої чистоти, який, природно, відбивається тоді в її думках, словах та діях, то вона поступово вступає у зв'язок із більш чистими Висотами та у взаємодії одержує звідти помножену силу. Вона тримає таким чином зв'язок крізь усі проміжні сходинки, які її тримають і на яких вона може триматися. Невдовзі без будь-яких власних зусиль їй буде надано все те, чого марно намагалися досягти плавці. Але з дбайливістю та обережністю, закладеними в суворих Законах Взаємодії, щоб вона отримала саме стільки, аби за протидії мати можливість виставити принаймні рівнозначну силу, чим будь-яку небезпеку усунуто від самого початку. Насамкінець відокремлювальний бар'єр, прирівняний до дощок човна, стає все тоншим і тоншим і зрештою зовсім зникає. А це і є та мить, коли вона відчуває себе в Етерноречовинному світі, аж до Світлих Висот, як риба у воді – цілком як удома. Це єдино правильний шлях. А все передчасне, отримане через штучне навчання, є при цьому помилковим. У воді лише риба почувається справді безпечно, бо це її «стихія», для існування в якій її оснащено всім необхідним, чого *ніколи* не зможе *досягти* навіть тренований плавець.

Перш ніж узятися за навчання, людина добровільно обирає рішення, наслідкам якого вона потім буде підвладна. Тому вона не може розраховувати, що їй *мусить* надійти допомога. Адже раніше вона обрала власне вільне рішення.

Але людина, котра спонукає до такого навчання інших, наражаючи їх через це на найрізноманітніші небезпеки, має взяти на себе значну частину наслідків, тобто провини кожної такої особи. Вона буде до них усіх етерноречовинно прикута. Беззаперечно мусить вона після свого земного кінця спуститися до тих із них, хто відійшов раніше і потрапив у небезпеку, аж до того, хто при цьому опустився найглибше. Сама вона зможе піднятися вгору не раніше, ніж допоможе знову піднятися окремо кожному з них, зітре хибний шлях, а, крім того, ще й надолужить втрачене через це. Врівноваженням у взаємодії і водночас шляхом милости стане це для неї, коли несправедливість буде виправлена і продовжиться сходження.

Якщо ж така людина впливала на інших не лише словом, але й своїми творами, то уразить це її ще тяжче, тому що ці твори і після її власного земного кінця коїтимуть лихо. Вона муситиме в етерноречовинному житті чекати доти, доки переселиться останній із тих, хто дозволив цими творами ввести себе в оману, і кому вона тому знову повинна допомогти підвестися. Століття можуть при цьому минути.

Це, однак, не означає, що сфера Етерноречовинного світу в земному житті повинна залишатися недоторканною та закритою!

Внутрішньо дозрілим усякчас випадатиме слухна нагода для того, аби вони відчули себе вдома там, де на інших чигає небезпека. Вони матимуть право споглядати Істину і передавати її іншим. Але при цьому вони чітко розглядять також небезпеки, що загрожують тим, хто за допомогою однобокого окультного навчання хоче проникнути в низовини невідомого їм краю. Вони ніколи для окультного навчання не дадуть приводу.

17. Спiритизм

Спiритизм! Медiумiзм! Бурхливо палає суперечка за них i проти них. Не моє завдання щось говорити про супротивникiв та їхнiй запал заперечення. Це було б марнуванням часу, тому що будь-якiй логiчно мислячiй людинi достатньо лише прочитати про характер цих так званих перевiрок чи обстежень, аби самiй переконатися, що вони свiдчать про повну необзнанiсть i безсумнiвну неспроможнiсть таких «перевiряльникiв». Чому? Якщо я хочу дослiджувати земне царство, то мушу зосередитися на землi та її властивостях. Якщо ж я, навпаки, вивчаю море, то менi не залишається нічого iншого, як зосередитися при цьому на властивостях води, використовуючи вiдповiднi допомiжнi засоби. Пiдступаючи до води з лопатою i совком або з дрилем, я б, напевно, у своїх дослiдженнях далеко не просунувся. Чи повинен я заперечувати наявнiсть води, тому що, на протипагу до бiльш звичної менi твердої землi, лопата проходить крiзь неї? Чи тому що я не можу ходити по нiй так само, як по твердiй землi? Супротивники скажуть: це не одне й те саме, бо наявнiсть води я *спостерiгаю* i вiдчуваю, чого нiхто не може заперечити!

Скiльки часу минуло вiдтодi, як дуже енергiйно заперечували наявнiсть мiльонiв рiзнокольорових живих iстот у краплинi води, про iснування яких тепер знає кожна дитина? А чому заперечували? Тiльки тому, що їх не бачили! Лише пiсля того, як винайшли iнструмент, пристосований до їхнiх особливостей, можна було новий свiт пiзнавати, бачити i спостерiгати.

Те саме i з позаречовинним свiтом, з так званим Потойбiччям! Станьте ж видючими! I *тодi* ви матимете право на судження! Це залежить вiд *вас*, а не вiд «iншого свiту». Ви маєте в собі, крiм вашого груборечовинного тiла, також iще речовину iншого свiту, тодi як потойбiчнi вже не володiють вашим груборечовинним. Ви вимагаєте i очiкуєте, що до вас наблизяться (подадуть знаки тощо) потойбiчнi, якi вже нiтрохи не мають у собі грубої речовинности. Ви чекаєте на те, що вони доведуть *вам* своє iснування, тимчасом як самi, крiм груборечовинного, мають так само й речовину потойбiчного, очiкувальнo сидючи в позi суддiв.

Наведiть же *ви* мiст, який *ви* навести *можете*, працюйте нарештi з тiєю речовиною, яка є у вашому розпорядженнi, i завдяки цьому станьте видючими! Або мовчiть, якщо цього не розумiєте, i пiдживлюйте далi лише груборечовинне, яке все бiльше обтяжує етерноречовинне. Однораз настане день, коли етерноречовинне мусить вiдокремитися вiд груборечовинного, i тодi лежатиме виснаженим, тому що його зовсiм вiдучили вiд польоту, бо це все також пiдвладне земним законам, як i земне тiло. Тiльки рух надає силу! Вам не потрібнi медiуми, щоби пiзнати етерноречовинне. Спостерiгайте лише життя, яке проводить у вас ваше власне етерноречовинне. Надiлiть його з власної волi тим, чого воно потребує, аби змiцнитися. Чи ви хочете заперечити наявнiсть i вашої волi, оскiльки ви її не бачите i не можете доторкнутися?

Так часто ви вiдчуваєте прояви вашої волi у вас самих. Ви вiдчуваєте їх добре, але не можете нi побачити, нi доторкнутися. Це пiднесення, радiсть або страждання, гнiв чи заздрiсть. Щойно воля чинить вплив, вона мусить мати силу, що породжує тиск, адже без тиску не може бути жодного впливу, жодного почуття. А там, де є тиск, мусить дiяти тiло, щось мiцне з тiєї самої речовини, iнакше жоден тиск не змiг би виникнути.

Мусять iснувати, отже, мiцнi форми з речовини, яку ви ще не можете нi бачити, нi вiдчувати на дотик своїм груборечовинним тiлом. Саме такою є речовиннiсть Потойбiччя, яку ви спроможнi пiзнати тiльки завдяки i вам притаманнiй спорiдненостi з нею.

Дивною є суперечка щодо «за» і «проти» існування життя після земної смерти, власне, часто аж до сміховинності. Хто спокійно, без забобонів та упереджености здатен мислити і спостерігати, той невдовзі виявить, що фактично *все*, адже все говорить про вірогідність існування іншоречовинного світу, який сучасна пересічна людина бачити не спроможна. Є чимало подій, які знову й знову нагадують про це і які не можна так просто без уваги відсунути вбік, наче їх не існує. Натомість побутує думка про безумовне припинення життя після його земного закінчення – як бажання багатьох, хто з цим дуже хоче уникнути будь-якої духовної відповідальности, в якій на шальки терезів кладеться не тямовитість і вміння, а тільки справжнє відчуття. —

Однак тепер стосовно *прибічників* спіритизму, спіритуалізму тощо, хоч як би вони це називали, все зводиться зрештою до одного – до великих помилок!

Прибічники для Істини часто бувають значно небезпечніші за супротивників, значно шкідливіші!

Серед мільонів знайдеться зовсім небагато тих, хто хоче сказати собі правду. Більшість заплуталися в гігантському переплетінні малих помилок, які більше не дають змоги знайти звідти шлях до простої Істини. Хто ж винен? Може, потойбічні? Ні! Чи медіуми? Також ні! *Тільки окрема людина сама!* Вона, не досить серйозна і самокритична до себе, не бажаючи відкинути упереджені думки, боїться зруйнувати саморобну картину Потойбіччя, яка в її фантазії тривалий час *породжувала священний трепет і певне задоволення*. І горе тому, хто спробує її спростувати! Кожен прибічник уже наготові кинути камінь у такого! Він учепився за неї міцно і скоріше готовий потойбічних обізвати духами-брехунами або духами-насмішниками чи звинуватити медіума в некомпетентності, ніж самому спокійно перевірити себе, обміркувавши, чи не було *його уявлення* хибним.

Із чого повинен я почати, аби виполоти багато бур'яну? Це була б нескінченна робота. Тому те, що я тут скажу, – лише для тих, хто справді шукає серйозно, бо тільки такі повинні знайти.

Наприклад: людина відвідує медіума – несуттєво, знаний він чи ні. З нею прийшли ще інші. Розпочинається «сеанс». Медіум «провалюється». Нічого не вийшло. Результат? Є люди, котрі скажуть: медіум ні до чого не здатний. Інші: весь спіритизм – ніщо. Перевірятьники б'ють себе в груди і проголошують: «Випробувані не раз медіумічні здібності медіума були ошуканством, бо щойно *ми* прийшли, медіум ні на що не наважився. І «духи» мовчать!» Увірувані ж та переконані відходять пригнічені. Репутація медіума страждає і за багаторазових «провалів» може зовсім зійти нанівець. Якщо ж у медіума є хтось на взірць менеджера* (підприємця), і з цим пов'язані грошові надходження, то знервований менеджер тиснутиме на медіума, що треба все-таки постаратися, якщо люди віддали за це гроші і т. ін. Коротше: з'являються сумніви, насмішки, невдоволення і за нової спроби медіум судомно намагатиметься увійти в медіумічний стан, при цьому за такого способу нервового самонавіювання несвідомо, можливо, скаже щось, що гадає почути, або ж удасться до прямого обману, що для медіума-віщуна, наприклад, буде не дуже складно. Висновок: ошуканство, заперечення всього спіритизму, оскільки деякі з медіумів під тиском вище зазначених обставин, можливо, вдалися до обману, щоб уникнути чимраз більшої ворожости. Поставмо кілька запитань:

1. У якій категорії людей, хоч яка б вона була, зовсім немає ошуканців? Хіба через окремих ошуканців у інших справах ставиться під сумнів уміння тих, хто працює чесно?

2. Чому саме тут і фактично ніде інде?

На ці запитання кожен може легко відповісти сам собі.

Хто ж найбільше винен у такому негідному стані справ? Не медіум, а, напевно, самі люди! Через їхні дуже вже односторонні уявлення, а, насамперед, через їхню цілковиту необізнаність змушують вони медіума обирати між несправедливою ворожістю або введенням в оману.

Якийсь серединний шлях люди медіуму так просто не дозволять.

Я кажу тут лише про медіумів, яких можна сприймати серйозно, а не про численних ділків із децицею медіумічних знань, котрі намагаються проштовхнути свої незначні здібності на видноту. Я далекий також від того, аби в будь-який спосіб захищати велике коло шанувальників медіумів, бо такі спіритисти, що юрляться довкола медіумів, бувають справді цінними в дуже рідкісних випадках, за винятком серйозних дослідників, які *вивчають* цю нову галузь, але не висловлюють властивих неукам суджень. Для величезної кількості так званих увіруваних ці відвідини або «сеанси» призводять не до поступу, а до застою або руху назад. Вони стають настільки несамотійними, що більше не можуть нічого вирішувати за самих себе, а завжди хочуть спитати поради у «потойбічних». Часто про найсміховинніші речі та здебільшого про земні дрібниці.

Серйозному дослідникові або людині, яка чесно шукає, при цьому завжди буде обурливо дізнатися про невимовну обмеженість саме тих, хто впродовж років постійно відвідує медіумів та почувається при них, «як удома». З надзвичайно розумною і глибокодумною міною верзуть вони нісенітниці і сидять потім із лицемірним благоговінням, аби відчуті приємне нервові лоскотання від спілкування з невидимими силами на рівні своєї уяви. Багатьом медіумам гріють душу улесливі слова таких відвідувачів, які насправді в такий спосіб лише виявляють свої егоїстичні бажання, щоб самим «пережити» якомога більше. «Пережити», однак, для них означає лише почути або побачити, тобто розважитися. «Переживання» ніколи не буває в них чимось внутрішнім.

Що повинна обміркувати *серйозна* людина за таких обставин?

1. Що медіум взагалі нічим не може посприяти «успіхові», окрім як внутрішньо розкритися, тобто віддатися, і потім чекати, бо він є знаряддям, яке використовують, інструментом, який сам не спроможний утворити звук, якщо на ньому не заграють. Так званих *провалів* тому взагалі не може бути. Хто про них говорить, той виявляє обмеженість, він повинен триматися осторонь цього і не висловлювати жодної думки, тому що не може мати жодного судження. Так само як і кожен, кому важко дається навчання, повинен забути про університет. Медіум, отже, просто є мостом, або засобом для досягнення мети.

2. Що при цьому, однак, *відвідувачі* відіграють велику роль! Мається на увазі не їхня зовнішність чи суспільний стан, а їхнє *внутрішнє життя!* Внутрішнє життя, як знають навіть найбільші насмішники, є світ у собі. Зрозуміло, що воно не може бути ніяким «ніщо» зі своїми відчуттями, зі своїми думками, що породжують і підживлюють багато чого, навпаки, згідно логіки, мають бути етерноречовинні тіла або обставини, які внаслідок тиску чи впливу пробуджують відчуття, бо інакше нічого такого не могло б виникнути. Так само не можна було б споглядати в душі картини, якби там нічого не було. Саме таке сприйняття означало б адже величезну діру в законах точних наук. Отже, *мусить* там щось бути, і воно *є* там, тому що запліднювальна думка в Етерноречовинному, тобто Потойбічному світі відразу створює відповідні форми, щільність і життєздатність яких залежить від сили відчуттів тієї думки, яка їх створила.

Так виникає, отже, разом із тим, що назване «внутрішнім життям» людини, також і відповідне етерноречовинне оточення зі схожими формами довкола неї.

І це оточення є тим, що мусить зачепити медіума, сильніше за інших налаштованого на Етерноречовинний світ, впливаючи благотворно чи неприємно, і навіть інколи болісно. Внаслідок цього може статися так, що справжню звістку з Етерноречовинного світу може бути передано не зовсім чисто, якщо медіум через присутність людей з етерноречовинно або духовно нечистим внутрішнім життям буде обмежений у діях, пригнічений чи збентежений. Але це рухається й далі. Така нечистота вибудовує мур для чистішої етерної речовинності, навіть якщо вона супроводжена особистим духом, а в Потойбіччі вільною волею, тож із цієї причини звістка ніяк не може надійти, або надходить лише від нечистого етерноречовинного спорідненого.

Якщо внутрішнє життя відвідувачів *чисте*, то природний зв'язок із відповідно чистим етерноречовинним оточенням можливий. Будь-яка відмінність, однак, утворює нездоланну прірву! Звідси – відмінності під час так званих сеансів, звідси почасти й повні провали чи цілковита заплутаність. Це все спирається на незмінні чисто фізичні закони, які в Потойбіччі діють точно так само, як і в Цьогобіччі.

Таким чином, несхвальні звіти «перевіряльників» постають у іншому світлі. І той, хто спроможний спостерігати етерноречовинні події, мусить усміхнутися, оскільки досить багато перевіряльників у своїх звітах *самим собі* виносять вирок, зрікаються власного внутрішнього життя, ганяють лише *свій* стан душі.

Другий приклад: людина відвідує медіума. Буває так, що родич, який відійшов у інший світ, промовляє до неї через медіума. Вона запитує його поради з приводу, можливо, досить важливої земної справи. Переселенець в інший світ дає їй щодо цього якісь вказівки, котрі відвідувач сприймає як Євангелію, як одкровення з Потойбіччя; потім точно дотримується їх і через це... потрапляє в халепу, часто зазнаючи значної шкоди.

Наслідки? Відвідувач, передусім, засумнівається в медіумі, у своєму розчаруванні та роздратуванні від отриманої шкоди, можливо, діятиме проти медіума; в багатьох випадках навіть почуватиметься зобов'язаним відкрито вказати на небезпеку, щоб інших захистити від такої шкоди і невдачі. (Тут мушу я додатково надати пояснення про потойбічне життя, як така людина під впливом схожих потойбічних течій розкривається за допомогою притягання духовно спорідненого і як згодом вона, перетворившись на знаряддя таких протиборчих течій, може стати затягим прибічником із гордим усвідомленням, що боронить Істину і людству тим здійснює велике служіння, тоді як насправді стає рабом нечистоти та звалює на себе карму, розв'язання якої потребуватиме життя людини і навіть ще більше, і від якої потім виходять нові й нові нитки, тож сплітається сітка, в якій вона заплутується; насамкінець взагалі більше не бачить жодного виходу, і тоді у своїй ворожості стає ще лютішою та запеклішою).

Якщо ж розчарований відвідувач і не вважає медіума за шахрая, то принаймні, дуже засумнівавшись у всьому Потойбіччі, протистоятиме йому або ступить на звичний зручний шлях, яким ідуть тисячі, і скаже собі: «Що мені, зрештою, до того Потойбіччя? Нехай ним інші сушать собі голову. Я маю важливіші справи». А «важливішим» є те, щоб, здобуваючи гроші, служити лише тілу і таким чином ще більше віддалятися від етерноречовинного. І хто ж, власне кажучи, винен? *Тільки знову ж таки він сам!* Він створив собі *хибну* картину, сприймаючи промовлене як Євангелію. Це була цілковито *його* лише помилка, і ніхто інший у цьому не винен. Бо він вирішив, що переселенець до іншого світу завдяки етерній речовинності водночас

стає частково обізнаним у всьому, або ж принаймні більш обізнаним. У цьому полягає помилка багатьох сотень тисяч. Усе, що цей переселенець додатково дізнався завдяки своїй переміні, – це те, що насправді він після так званої смерти не припинив свого існування.

Це все, однак, триватиме доти, доки він не скористається нагодою просунути далі в Етерноречовинному світі, усвідомивши, що й там залежить від власного вільного рішення. Отже, відповідаючи на запитання про земні справи він із доброю волею виконує бажання того, хто його запитує, висловлює свою думку, переконаний, що чинить якнайкраще; проте він сам зовсім не усвідомлює, що нездатний оцінювати земні речі й справи так чітко, як спроможна ще жива людина у плоті й крові, бо йому бракує грубої речовинності, якої він, безумовно, потребує для правильного судження. Його погляд на це мусить бути, отже, зовсім іншим. Однак він дає те, на що спроможний, і з найкращою волею пропонує також найкраще. Тож ні йому, ні медіуму дорікнути нічим. Він тому не є також духом-брехуном; загалом кажучи, ми повинні розрізнити обізнаних духів і необізнаних, бо щойно дух опускається, тобто стає нечистим і важчим, звужується водночас також, цілком природно, його точка зору. Він дає і робить завжди те, що сам відчуває *і він живе тільки відчуттям*, а не метким інтелектом, якого більше не має, бо він був прив'язаний до земного мозку, і таким чином до простору та часу. Щойно після земної смерти це відпадає, він не має більше жодної думки, жодного міркування, а тільки відчуття, *безпосереднє безупинне переживання!*

Помилки припускаються ті, хто хоче про земне, ще прив'язане до простору та часу, отримати пораду в тих, які звуженості вже не мають і тому не можуть його досягнути.

Потойбічні, напевно, в змозі розпізнати, який напрям у тій чи іншій справі правильний, а який хибний, але потім людина зі своїм земним допоміжним засобом, тобто інтелектом і своїм досвідом, мусить обдумати, як вона може йти в правильному напрямі. Вона повинна узгодити це з усіма земними можливостями! Це її робота.

І якщо глибоко занепалому духові трапляється нагода на щось вплинути й заговорити, то ніхто не може сказати, що він бреше або намагається вести неправильно, проте знов-таки він пропонує те, чим живе, і намагається переконати інших у цьому. Він не може дати нічого іншого.

Такими є численні помилки у сприйнятті спиритистів.

«Спіритизм» зажив надто недоброї слави, однак причина не в ньому самому, а в великій кількості прихильників, котрі вже після незначних і часто дуже мізерних результатів захоплено уявляють, що зняли з себе полуду, і потім завзято хочуть ошчасливити інших уявленням про етерноречовинне життя, яке вони самі для себе вигадали, яке витворила невтримна фантазія і яке, передусім, сповна приховує їхні власні бажання. Рідко коли, проте, бувають такі картини цілком узгоджені з Істиною!

18. Прив'язані до Землі

Ці слова часто вживають. Однак хто при цьому розуміє насправді, що він отим каже? «Прив'язані до Землі» звучить як страхітливе покарання. Більшість людей відчувають непевний жах, сахаючись тих, хто ще прив'язаний до Землі. Разом із тим значення цих слів не таке вже й погане. Безперечно, існує чимало похмурого, що змушує того чи іншого бути прив'язаним до Землі. Здебільшого це, однак, зовсім прості речі, які мусять призвести до зв'язування земним.

Візьмемо, наприклад, такий випадок: гріхи батька помщаються аж до третього і четвертого покоління!

Дитина ставить у родині якесь запитання про Потойбіччя або про Бога, про що вона чула в школі чи церкві. Батько уникає відповіді, коротко зауваживши: «Ой, відчепися зі своїми дурницями! Коли помру – всьому кінець». Дитина збентежена, сумнівається. Зневажливі висловлювання батька чи матері повторюються, те саме вона чує також від інших, і зрештою приймає їхню точку зору.

Настає година, коли батько мусить відійти в інший світ. Він усвідомлює на свій жах, що його існування з цим не припинилося. У ньому прокидається палке бажання передати своїй дитині це усвідомлення. Це бажання прив'язує його до дитини. Але дитина його не чує і не відчуває його близькості, бо вона живе з переконанням, що батька більше немає, і це стоїть як твердий непроникний мур між нею і зусиллями її батька. Мука ж батька, змушеного спостерігати, що через його спонукання дитина йде хибним шляхом, який щораз далі відхиляє її від Істини, страх, що на цьому хибному шляху дитина не зможе уникнути небезпеки ще глибшого падіння, і передусім якій найбільше підлягає, є водночас для нього так званим покаранням за те, що спрямував дитину на цей шлях. Зрідка йому вдається передати їй це усвідомлення якимось чином. Він мусить дивитися, як хибна ідея від його дитини передається потім уже її дітям і так далі, як наслідок його особистої помилки. Він залишиться невірним, аж доки діти його дитини розпізнають правильний шлях, підуть ним, а також вплинуть на інших, завдяки чому він поступово звільниться і зможе подумати про своє сходження.

Інший випадок: затятий курець при переході до іншого світу бере з собою сильний потяг до паління, бо це вже *відчуття*, тобто духовне. Цей потяг стає жагучим бажанням, а думка про задоволення потягу утримує його там, де він може отримати задоволення... на Землі. Він знаходить його, бігаючи слідом за курцями, і *разом із ними* насолоджується *їхніми відчуттями*. Коли ж ніщо схоже їх не прив'язує тяжкою кармою до іншого місця, вони почуваються цілком добре, дуже зрідка усвідомлюючи, що відбувають справжнє покарання. Лише той, хто оглядає все буття, розпізнає покарання в неминучій взаємодії, яке полягає в тому, що згадана особа не зможе піднятися вище, доки її прагнення до задоволення, яке повсякчас вібрує в ній, прив'язує її до «переживань» інших людей, котрі ще в плоті й крові живуть на Землі, за допомогою відчуттів яких вона тільки й спроможна отримати задоволення.

Так само це стосується й сексуального задоволення, й пияцтва, і навіть особливої пристрасти до споживання їжі. Також є чимало тих, хто через цю пристрасть ошивається по кухнях і льохах, аби потім під час поїдання їжі іншими відчути й собі хоча б часточку насолоди. Якщо до цього ставитися серйозно, то, звісно, це «покарання». Але настійне бажання «прив'язаних до Землі» не дає їм змоги відчути це – навпаки, глушить усе інше, і тому томління за шляхетним, високим не може настільки зміцнитися, щоб стати головним переживанням, що звільнило б їх від усього іншого та піднесло б угору. Що вони, власне, втрачають із цим, вони взагалі не

усвідомлюють, доки це бажання задоволення, яке завжди може стати лише часточкою задоволення за посередництва інших, саме внаслідок повільного відвикання зменшиться й поблякне; і тоді інші, ще приспані в них, відчуття з менш потужною силою бажання поступово дорівнюються до попередніх, а потім вийдуть на перше місце, внаслідок чого відразу стануть переживанням, а разом із тим здобудуть і силу дійсності. Рід життя здобутих відчуттів приведе її потім туди, де є спорідненість, вище або глибше, доки й вони, як і попередні, поступово звільняться через відвикання, а наступні проявляться повносило. Так із плином часу відбувається очищення від усіляких численних шлаків, які вона взяла з собою до іншого світу. Чи не залишиться вона тоді на місці зі своїм останнім відчуттям? Або ж взагалі чи не збідніє на силу відчуття? Ні! Бо якщо зрештою низькі відчуття поступово буде зжито або вже зжито, і вона піде вище, то пробудиться неспинне томління за вищим і чистішим, а це рухатиме її повсякчас угору. Таким є *нормальний* хід подій! Але трапляються тисячі випадків. Небезпека падіння чи застрягання значно більша, ніж у плоті й крові на Землі. Якщо ти вже перебуваєш вище і дозволяєш оволодіти тобою низькому відчуттю хоча б на мить, то це відчуття стає безпосереднім переживанням і, отже, дійсністю. Ти стаєш щільнішим та важчим і опускаєшся до споріднених регіонів. Твій горизонт звужується при цьому і ти мусиш неквапно знову працювати, щоб досягти вищого, якщо не сталося так, що ти опускаєшся дедалі глибше й глибше. «Пильуйте і моліться!» – тому не порожні слова. Наразі етерноречовинне в тобі ще захищене твоїм тілом, наче міцним якорем. Коли ж потім настане від'єднання в так званій смерті та розпад тіла, то залишишся ти без цього захисту і в етерноречовинному стані будеш нездоланно притягнений спорідненим: або вглиб, або вгору – ти не зможеш цього уникнути. Тільки велика рушійна сила спроможна тобі допомогти піднятися вгору, твоє потужне воління доброго, високого, яке стає томлінням і відчуттям, а також і переживанням та дійсністю, згідно із законами Етерноречовинного світу, який знає тільки відчуття. Отож озбройся, вже тепер розпочни діяти з цим волінням, аби під час відходу, який тебе може спіткати в будь-яку годину, його не заглушило занадто потужне земне бажання! Бережи себе, людино, і тримай пильність!

19. Статева стриманість необхідна чи її можна лише радити?

Якби люди позбулися омани про переваги статевої стриманості, нещастя було б значно менше. Примусова стриманість – це перегин, який може гірко помститися. Закони в усьому Творінні вказують, однак, досить чітко шлях, хоч куди поглянь. Придушення є протиприродним. А все протиприродне – це протидія природним, тобто Божественним Законам, що, як у всіх справах, так і тут, не може принести жодних добрих наслідків. Саме в цьому пункті недопустимо робити виняток. Тільки не має права людина давати змогу статевої нестриманості панувати над нею, не має права робити себе рабом свого потягу, інакше вона виплекає його до жаги великої, через що природне, здорове стане хворобливою вадою.

Людина повинна стояти *над цим*, що означає: не з примусу досягати стриманості, а, виходячи з внутрішньої чистої моралі, контролювати себе, аби цим ні собі, ні іншим не спричинити зла.

Коли якась людина за допомогою стриманості гадає піднятися духовно вище, то може легко статися так, що вона цим досягне якраз протилежного. Залежно від своєї схильності, з більшою чи меншою тривалістю, вона боротиметься з природним потягом. Ця боротьба забирає значну частину її духовних сил, тобто примусово стримує їх, тож вони не можуть бути спрямовані на щось інше. Отже, це перешкоджає вільному розкриттю духовних сил. Така людина страждає часом від тяжкої душевної пригніченості, що заважає її внутрішньому радісному злетові.

Тіло – це довірене Творцем добро, про яке людина зобов'язана піклуватися. Так само вона не може безкарно утриматися від потреб тіла в їжі, питві, спокої та сні, випорожненні сечового міхура та кишечника, як і нестача свіжого повітря та малорухомість незабаром матимуть неприємні наслідки, тож вона також не може штучно обійтися без здорової потреби зрілого тіла у статевих зносинах, не заподіявши собі цим якоїсь шкоди.

Вдоволення природної потреби тіла може тільки сприяти, а жодним чином не перешкоджати внутрішньому єству людини, тобто розвитку духовного, – інакше Творець не наділив би нею. Проте, як усюди, тут шкодить також кожне перебільшення. Потрібно строго слідкувати за тим, щоб ця потреба не була лише наслідком штучно збудженої фантазії через читання або з іншої причини, ослабленого тіла чи розладнаних нервів. Мусить насправді йтися лише про вимогу здорового тіла, яка проявляється не так уже й часто в людині.

Це буває лише тоді, коли між обома статями вже встановилася повна духовна гармонія, яка насамкінець іноді прагне також тілесного єднання.

Всі інші причини для обох сторін є ганебні та нечисті, аморальні, *навіть у шлюбі*. Там, де немає духовної гармонії, подовження шлюбу стає безумовною аморальністю.

Якщо суспільний устрій не знайшов тут іще правильного шляху, то це упущення не спроможне нічого змінити в Законах природи, які ніколи не будуть керуватися людськими встановленнями та хибно сформованими поняттями. Людям же, навпаки, не залишиться тоді нічого іншого, крім як свої державні та громадські установи підпорядкувати нарешті Законам природи, тобто Божественним Законам, якщо вони справді хочуть мати внутрішній мир і бути здоровими.

Статева стриманість із цнотливістю не має також нічого спільного. Стриманість щонайбільше можна віднести до поняття «пристойности», похідного від дисципліни, виховання або самодисципліни.

Під істинною цнотливістю треба розуміти *чистоту думок* – але в *усіх* справах, аж до думок професійних стосунків. Цнотливість є чисто духовна властивість, а ніяк не тілесна. І при вдоволенні статевого потягу можна цілковито зберегти цнотливість завдяки обопільній чистоті думок.

Крім цього, однаке, тілесне єднання має за мету не лише зачаття – повинна відбуватися не менш цінна і необхідна подія глибокого злиття й обопільного обміну потоками енергій для вищого розкриття сили.

20. Страшний Суд

Всесвіт! Коли людина вживає це слово, вона часто промовляє його бездумно, не маючи уявлення, *яким* цей названий нею Всесвіт, власне, є. А багато тих, хто намагається собі уявити при цьому щось визначене, бачить у душі незліченні небесні тіла найрізноманітнішої будови та величини, розташовані в сонячних системах, що впорядковано рухаються своїми орбітами у Всесвіті. Вони знають, що можна спостерігати все більше й більше нових небесних тіл, створивши точніші та далекозоріші інструменти. Пересічна людина задовольняється тоді словом «нескінченний», при цьому вводячи себе в оману *хибним* уявленням.

Всесвіт не є нескінченний. Він є Творінням, тобто *Діянням* Творця. Це Діяння як і кожне діяння, перебуває *поруч* із Творцем і як таке є обмеженим.

Так звані прогресивні часто пишаються тим, що досягли пізнання, що Бог присутній в усьому Творінні, в кожній квітці, в кожному камені, що рушійні сили природи є Бог, тобто все непізнаване, що можна відчути, але насправді неможливо осягнути. Постійно діюча Прасила, Джерело Сили, яке вічно самооновлюється в розвитку, безсутісне Прасвітло. Вони вважають себе надзвичайно просунутими в усвідомленні того, що Бога можна знайти всюди, зустріти Його всюди як всепроникну рушійну Силу, спрямовану завжди до однієї мети – подальшого руху до вдосконалення.

Це, однак, лише в певному розумінні правильно. Ми зустрічаємо в усьому Творінні тільки Його Волю, а з нею Його Дух, Його Силу. Він Сам пробуває далеко над Творінням. Це Творіння як Його Діяння, як вираження Його Воління вже з моменту виникнення було прив'язане до незмінних Законів становлення і розпаду, бо те, що ми називаємо Законами природи, є Творча Воля Божа, яка внаслідок свого впливу повсякчас формує і розкладає світи. Ця Творча Воля *єдина* в усьому Творінні, до якого належать Етерноречовинний і Груборечовинний світи як *одне ціле*. І це сукупне Творіння, як *Діяння*, не лише обмежене, як і кожне діяння, але також і минуше! Безумовна та непохитна єдність Празаконів, тобто Праволі, забезпечує те, що в найдрібніших епізодах груборечовинної Землі завжди все відбувається точно так, як мусить відбуватися в будь-якому явищі, отже, також у найвеличніших подіях усього Творіння, як і в самому Створенні.

Строга форма Праволі безпосередня й проста. Однораз пізнавши, ми легко знайдемо її в усьому. Заплутаність та незбагненність досить багатьох подій полягає лише в багаторазових переплетіннях обхідних і бокових шляхів, створених різноманітним волінням людей.

Діяння Бога, Всесвіт, отже, як Творіння, в усьому підпорядковується незмінним і досконалим Божественним Законам, виникло з них і тому є обмеженим.

Художник, наприклад, також присутній у своєму творі, розкривається в ньому, та однак як особа перебуває поруч із ним. Твір обмежений та минуций, майстерність же художника залишається незмінною. Художник, тобто автор твору, може знищити свій твір, у якому закладено його воління, але його самого це не зачепить. Він, попри це, завжди залишається художником. Ми впізнаємо і знаходимо художника в його творі, він стає близький для нас, потреби ж бачити його особисто в нас немає. Ми маємо його твори, в них міститься його воління, що впливає на нас; він у них постає перед нами, а жити, проте, може далеко від нас – сам по собі.

Художник, який творить самостійно, та його твір дають слабке відображення відносин між Творінням і Творцем.

Вічним і без кінця, тобто нескінченним, є тільки *кругообіг* Творіння в неспинному становленні, розпаді та новотворенні.

У цьому розвитку подій виконуються також усі Одкровення та Обітування. Врешті-решт у ньому для Землі здійсниться і «Страшний Суд»!

Страшний, тобто *Останній*, Суд, настане однораз для *кожного* небесного тіла, але це відбудеться не водночас у всьому Творінні.

Ця подія необхідна у тій частині Творіння, котра в своєму кругообігу досягає точки, в якій мусить розпочатися її розпад, щоб на дальшому шляху знову відродитися.

Цим вічним кругообігом є не обіг Землі та інших зірок навколо своїх сонць, а те велике, грандіозне коло, що його, знову ж таки, повинні обійти всі сонячні системи, які водночас здійснюють у собі окремо ще свої власні рухи.

Точку, в якій має розпочатися розкладання кожного небесного тіла, точно встановлено знов-таки на основі логіки природних Законів. Це цілком визначене місце, в якому *мусить* проявитися процес розпаду незалежно від стану відповідного небесного тіла та його мешканців. Невтримно підганяє кругообіг кожне небесне тіло до неї, невідкладно настане година розпаду, що, як і для всього у Творінні, насправді означає лише зміну, можливість дальшого розвитку. Тоді настає година «або – або» для кожної людини. Або вона піднесеться до Світла, якщо прагне духовного, або залишиться прикутою до Речовинности, в якій застрягне, якщо за своїм переконанням вважає цінним лише матеріяльне. У такому разі в закономірному наслідку власного воління вона не зможе піднятися з Речовинности і буде потім втягнута з нею в розпад на останньому відрізку шляху. Тоді це – духовна смерть! Рівнозначна стиранню зі сторінок Книги Життя. Ця сама по собі цілком природна подія називається також вічним прокляттям, бо втягнута таким чином у розпад людина «мусить припинити своє буття» – вона розсіється і змішається в прасім'я разом із духовними силами, накопиченими нею ще до розкладання. Ніколи вона вже не зможе стати «особистістю». Це найстрашніше, що може спіткати людину. Її визнано «відкинутим каменем», який не годиться для духовної будівлі і тому мусить бути розмелений.

Це відділення духу від матерії, що відбувається на основі цілком природних подій та Законів, і є так званий «Страшний Суд», пов'язаний із великими переворотами та перетвореннями.

Те, що цей розпад відбудеться не за *один* земний день, напевне, для кожного є легко зрозумілим, оскільки у світових подіях тисяча років – як один день.

Але ми перебуваємо саме на початку цього відрізка часу. Земля тепер наближається до точки, в якій вона відхилиться від попереднього шляху, що також груборечовинно мусить бути дуже відчутно. Тоді розпочнеться серед усіх людей виразніший поділ, підготовлений уже останнім часом, який, однак, досі виявлявся лише «в думках та переконаннях».

Кожна година земного буття тепер є тому ціннішою, ніж будь-коли. Той, хто серйозно шукає та хоче вчитися, нехай, доклавши всіх зусиль, виривається від низьких думок, які змушують його бути прикутим до земного. Інакше він наразиться на небезпеку застрягнути в Речовинности та разом із нею бути затягнутим в остаточний розпад. До Світла спрямовані ж будуть поступово звільнятися від Речовинности і врешті-решт піднімуться до батьківщини всього духовного.

Тоді цілковито завершиться розрив між Світлом і темрявою та здійсниться Суд.

«Всесвіт», тобто все Творіння, при цьому не загине, але небесні тіла буде затягнуто в процес розпаду лише тоді, коли у своєму обігові вони досягнуть точки, в якій має

розпочатися їхній розпад і також поділ, який йому передус. Цей початок для Землі вже приведено в дію, все незабаром рушить уперед гігантськими кроками.

Звершення прорветься внаслідок природного впливу Божественних Законів, які споконвіку закладені у Творінні, які спричинили виникнення самого Творіння, а також сьогодні несуть і в майбутньому непохитно нестимуть Волю Творця. У вічному кругообігу виникають невпинні створення, сіяння, дозрівання, жнива та розчинення, щоб у зміні поєднання зі свіжими силами знову набути інших форм, поспішаючи назустріч наступному кругообігу.

Біля цього кругообігу Творіння можна уявити собі величезну воронку або величезну безодню етерноречовинного походження, з якої невтримним потоком повсякчас виливається прасім'я, що в обертальних рухах прагне нового сполучення та розвитку. Точно так само, як це вже знає та правильно змальовує наука. Щільні туманності, стаючи груборечовинними, формуються внаслідок тертя та поєднання, а з них завдяки непорушним Законам у безумовній послідовності небесні тіла знову групуються в сонячні системи і, обертаючись у самих собі, повинні всі разом рухатися великим кругообігом, який є вічним. Як у рослинному, тваринному чи людському організмі з сім'я виникають видимі земному оку розвиток, формування, дозрівання й жнива або руйнація, після чого настає перетворення, розкладання для подальшого розвитку, точно так відбувається й у великих світових подіях. Груборечовинні видимі небесні тіла, що ведуть із собою значно більше етерноречовинне, тобто невидиме земному оку, оточення, підлягають у своєму вічному обігові тим самим подіям, оскільки в них діють ті самі Закони.

Наявність прасім'я не може заперечити навіть найфанатичніший скептик, і все-таки воно недоступне земному оку, тому що є іншоречовинним, «потойбічним». Назвемо його спокійно знову ж таки етерноречовинним.

Також неважко зрозуміти, що, природно, *спочатку* створений із нього світ так само етерноречовинний і земним очам недоступний. Лише потім, *пізніше*, звідти вже вивільяючи *грубіший* осад, поступово формується залежний від Етерноречовинного Груборечовинний світ зі своїми груборечовинними тілами, і *це тільки* відкривається від найменших початків земним очам та всім призначеним для цього груборечовинним допоміжним засобам. Чи йдеться про молекули, електрони, чи про щось інше, воно завжди належить до найгрубішого осаду Етерноречовинного світу, який значно раніше вже мав свої готові форми і своє життя.

Не інакше відбувається з оболонкою справжньої людини в її духовній природі – про неї саму я ще скажу далі. У мандрах через різноманітні світи вона мусить мати вбрання, покриття, шкаралупу, тіло чи інструмент – байдуже, як цю оболонку хочуть назвати – завжди зі спорідненої речовини відповідного оточення, до якого вона входить, аби користуватися нею як захистом і як необхідним допоміжним засобом, якщо вона хоче мати можливість бути дієвою *безпосередньо* в ньому. Оскільки Груборечовинний світ походить і залежить від Етерноречовинного світу, то звідси й витікають зворотні впливи всіх подій у Груборечовинному світі на Етерноречовинний світ.

Це велике етерноречовинне оточення, утворене з прасімені, рухається вічним кругообігом і буде зрештою зі зворотного боку всмоктане у згадану вже величезну воронку, де відбувається розкладання, щоб на іншому боці бути виверженим як прасім'я до нового кругообігу. Як відбувається діяльність серця й кровообігу, так само й воронка – це наче серце в кругообігу Творіння. Процес розкладання вражає, отже, сукупне Творіння, а також його етерноречовинну частину, оскільки *все* речовинне знову розпадається на прасім'я, щоб утворитися заново. Ніде не зустрінемо при цьому

сваволі, навпаки – все розвивається за самозрозумілою послідовністю Празаконів, які не залишають іншого шляху. У визначеному пункті великого кругообігу настає тому для всього створеного грубо- чи етерноречовинного мить, коли процес розкладання самостійно готується всередині створеного і нарешті проривається назовні.

Цей Етерноречовинний світ нині є проміжним місцеперебуванням для тих, хто відійшов від земного, так званим Потойбіччям. Він тісно пов'язаний із Груборечовинним світом, який йому належить і з яким він є одним цілим. У мить відходу людина зі своїм етерноречовинним тілом, яке вона несе разом із груборечовинним, входить у споріднене з нею етерноречовинне оточення Груборечовинного світу, залишаючи в ньому груборечовинне тіло. Цей Етерноречовинний світ, Потойбіччя, належачи до Творіння, підвладний тим самим Законам неспинного розвитку і розкладання. З настанням розпаду знову ж таки цілком природним шляхом відбувається відділення духовного від речовинного. Залежно від духовного стану людини як у Груборечовинному, так і в Етерноречовинному світі духовна людина, її справжнє «Я», мусить або рухатися вгору, або залишатися прикутим до Речовинності. Серйозне прагнення до Істини та Світла зробить кожного, завдяки його пов'язаній із цим зміні, духовно чистішим і, отже, світлішим; тож ця обставина, природно, буде його все більше й більше від'єднувати від щільної речовинності і, відповідно до його чистоти і легкості, мусить спрямувати до Висот. Хто ж через свої переконання вірить лише в речовинність, той утримує себе прив'язаним до речовинності і залишається до неї прикутим, через що не може піднятися вгору. Як наслідок самостійного рішення кожної особи відбувається роз'єднання між спрямованими до Світла і зв'язаними темрявою, згідно із сущим природним Законом Духовного Тяжіння.

Це роз'єднання і є Страшний Суд!

Отже, зрозуміло, що для можливостей розвитку тих, хто відійшов від земного, в процесі очищення в так званому потойбічному світі однораз також настане *справжній кінець*. Останнє рішення! Люди в обох світах є або настільки шляхетними, що можуть піднятися до Обителі Світла, або залишаються зв'язаними своєю ницістю за власним волінням і через це зрештою будуть ввергнуті у «вічне прокляття», що означає, разом із речовинністю, від якої не зможуть звільнитися, їх тягтиме до розкладання, вони зазнають розкладання болючого – і з тим припинять своє існування як особистості. Вони розвіються за вітром як полова, розпорощатся і таким чином їх буде викреслено із золотої Книги Життя!

Цей так званий Страшний Суд, що означає Останній Суд, отже, також є подією, що відбувається під впливом Законів, які несуть Творіння, в цілком природний спосіб, тож по-іншому й не може бути. Людина і тут отримує завжди лише плоди того, що сама побажала, тобто що вона спричинила своїм переконанням.

Знання того, що все, що відбувається у Творінні, здійснюється згідно з найсуворішою закономірністю, що провідну нитку для людських доль завжди визначають лише вони самі за їхнім бажанням та волінням, і що Творець, спостерігаючи, не втручається, щоб нагородити чи покарати, не зменшує Величі Творця, а лише дає підставу для ще більш піднесеного уявлення про Нього. Велич полягає в *Досконалості* Його Діяння, і це змушує до сповненого благоговіння погляду, оскільки найвеличніша Любов та найнепідкупніша Справедливість мусять бути однаково притаманні як для найграндіознішої, так і для найдрібнішої події без різниці. Великою є також людина, постаючи як такою в Творінні, як господар власної долі! Вона спроможна з власної волі піднятися з Діяння, при цьому сприяючи його вищому розкриттю, або ж потягти його донизу та заплутатися в ньому, тож вона ніколи не

звільниться і разом із ним наблизиться до розкладання, перебуваючи в Груборечовинному чи Етерноречовинному світі. Отож звільніться від усіх пут нищих почуттів, бо настає високий час! Година надходить, коли термін для цього скінчиться! Пробудіть у собі поривання до чистого, істинного, шляхетного! —

Далеко над вічним кругообігом Творіння висить наче вінець, у центрі якого — «Блакитний Острів», поля блаженних духів, які очистилися і яким уже дозволено перебувати в Обителі Світла! Цей Острів відокремлено від Всесвіту. Він тому не здійснює кругообігу, але, попри свою висоту, утворює над рухом Творіння опору та центр духовних сил, які звідти виходять. Це Острів, на вершині якого височіє достославне місто із золотими вулицями — небесний Єрусалим. Тут ніщо більше не підвладне змінам. Не треба вже боятись і Страшного Суду. Для тих, хто може тут перебувати, це є «батьківщина». А наостанок — як найвище на цьому Блакитному Острові — стоїть недосяжний для стоп непокликаних... Замок Граля, який так часто згадується в поезіях!

Овіяний легендами, як мета томління незліченних, стоїть він там у Світлі Найвищої Слави, зберігаючи Святу Посудину, символ* (знак) Чистої Любови Всемогутнього — Граль!

Її Хоронителями покликані бути найчистіші духи, котрі стоять якнайближче до Трону Всевишнього. Вони є носителі Божественної Любови в її найчистішій формі, яка є суттєво іншою, ніж уявлялася людьми на Землі, попри це, вони переживають її щодня і щогодини. Цей Замок є Воротами перед сходами Трону Всевишнього. Ніхто не спроможний підійти до сходів, якщо він не пройшов крізь Замок Граля. Суворя варта перед золотими Воротами строга та неблаганна — щоб зберегти недоторканною Чистоту Граля, завдяки чому він може випромінювати благословіння на всіх шукачів.

Завдяки Одкровенням звістка про Замок від Блакитного Острова зійшла багатьма шаблями довгого шляху вниз через Етерноречовинний світ, доки нарешті за допомогою найглибшого натхнення деяких поетів проникла до людей груборечовинної Землі. Від сходинки до сходинки далі передаючись униз, істинне зазнало при цьому різноманітних мимовільних спотворень, тож останнє відтворення змогло залишити лише багаторазово затьмарений відблиск, що й стало причиною багатьох помилок.

Якщо з якоїсь частини великого Творіння, що перебуває у тяжкій біді й стражданні, здійснюються палкі благання до Творця, то буде послано одного зі Служителів Посудини, щоб він, як Носитель цієї Любови своїм втручанням допоміг у духовній скруті. Те, що витає лише як сказання і легенда в Діянні Творіння, проявляється тоді у Творінні живим! Такі місії здійснюються, однак, не часто. Щоразу вони супроводжуються докорінними переминами, великими переворотами. Тисячоліття лежать здебільшого між ними. Ці Посланці приносять Світло та Істину заблудлим, мир тим, хто в розпачі, своїм Посланням простягають усім шукачам руку, збирають усіх віруючих, щоб надати їм нової мужности й нової сили і крізь усю темряву вивести до Світла.

Вони приходять лише заради тих, хто жадає допомоги від Світла, але не заради насмішників і самовпевнених. Найближчий прихід такого Посланця Граля для всіх шукачів є знаком примусом зібратися на силі до добра, шляхетности, бо він нагадує про неминучий Суд, що як Страшний Суд мусить настати одного дня. Блажен той, хто тоді через обмежене розуміння вже не залишиться прив'язаним до речовинности, — аби він зміг піднестися до Світла!

21. Боротьба

Про гостре протистояння двох світоглядів досі не могло бути й мови. Отже, боротьба, – це невдало підібраний термін на означення того, що насправді відбувається між людьми інтелекту і серйозними шукачами Істини. Усе, що досі відбувалося, – це односторонні нападки людей інтелекту, що їх кожен спокійний спостерігач мав сприймати як вражаюче необгрунтовані, а часто й смішні. Проти всіх, хто прагне чисто духовно розвинутися вище, стоять напоготові знущання, вороже ставлення та найсерйозніші переслідування, навіть якщо вони зберігають стриманість. Завжди знаходяться деякі, хто намагається, глузуючи, або й силоміць, тягнути таких спрямованих угору назад і стягувати вниз до тупої дримоти або лицемірства мас. Багато хто змушений при цьому стати справжнім мучеником, бо не лише великий натовп, але й земна влада стоїть на боці людей інтелекту. Те, що вони можуть дати, виражено вже чітко словом «інтелект». Це є звужене обмеження спроможности осягнення чисто земним, тобто наймізернішою частиною справжнього буття.

Що це не може дати нічого досконалого, взагалі нічого доброго людству, буття якого головним чином пролягає крізь частини, замкнені самими людьми інтелекту, легко зрозуміти. Особливо, якщо при цьому зауважити, що саме мізерне земне життя повинне стати важливим поворотним пунктом для всього буття і що воно тягне за собою рішуче втручання в інші частини, абсолютно незбагненні для людей інтелекту. Відповідальність людей інтелекту, які й так уже впали занадто низько, через це колосально зростає; вона тиснутиме тяжким гнітом, сприятиме їхньому щодалі швидшому рухові назустріч обраній меті, примусить їх нарешті спожити плоди того, на захист чого вони висловлювалися так наполегливо і самовпевнено.

Під людьми інтелекту слід розуміти тих, хто беззастережно підкорився своєму власному інтелектові. Вони, як не дивно, протягом тисячоліть вважають, що мають безумовне право нав'язувати свої обмежені переконання за допомогою закону і влади тим, хто бажає жити у згоді з іншими переконаннями. Ця абсолютно нелогічна самовпевненість полягає знов-таки лише у вузькій спроможності осягнення людей інтелекту, яка вище піднятися не здатна. Саме обмеженість приносить їм так звану найвищу точку осягнення, внаслідок чого така зарозумілість мусить перетворитися на гординю, бо вони вірять, що справді зійшли на останню вершину. Для них самих це так і є, оскільки наближається межа, яку вони не можуть переступити.

Їхні нападки на шукачів Істини свідчать, однак, дуже часто про незрозумілу ненависть, при ближчому ж розгляді чітко помітний батіг, яким темрява розмахує позаду них. Зрідка за такого ворожого ставлення можна знайти ознаки чесного воління, що могло б хоч якось виправдати їхню часто нечувану за характером і проявами поведінку. Здебільшого це сліпа нестримна лють, позбавлена всякої справжньої логіки. Розглянемо ці нападки спокійно. Як рідко при цьому трапляється стаття, зміст якої свідчить про спробу справді *об'єктивно* підійти до промов або творів шукача Істини.

Абсолютно вражаюча беззмістовна низькопробність нападків завжди саме тим примітна, що вони *ніколи чисто об'єктивними* не бувають! Завжди це приховане або відверте запламування *особи* шукача Істини. *Це робить лише той, хто об'єктивно нічого заперечити не здатен.* Шукач Істини або Приносивець Істини пропонує адже не себе *особисто*, а приносить те, що він *говорить*.

Слово треба перевіряти, а не *особу*! Те, що повсякчас спочатку намагаються оцінити особу, а потім зважують, чи можна слухати її слова, є звичкою людей інтелекту. Вони у своїй вузькій обмеженості спроможности осягнення *потребують*

такої зовнішньої опори, тому що змушені вчепитися за щось зовнішнє, аби не заплутатися. Адже саме ця порожня будівля, яку вони споруджують, є непридатною для людей, великою перешкодою для руху вперед. Якби вони мали внутрішню міцну опору, то змушені були б факт спростувати фактом, не зачіпаючи при цьому особистостей. На це вони, однак, не спроможні. І навіть навмисно уникають, бо відчують або почасти знають, що на організованому турнірі їх буде швидко вибито із сідла. Часто вживане іронічне вказування на «проповідників-аматорів» або на «аматорське тлумачення» виявляє таку смішну самовпевненість, що кожна серйозна людина відразу відчує: «Тут знадобився щит, аби судомерно приховати порожнечу. Власну пустоту прикрити дешевою вивіскою!»

Незграбна стратегія, яка не здатна протриматися довго. Вона зводиться до того, щоб шукачів Істини, які можуть стати незручними, в очах ближніх від самого початку виставити людьми «нижчого ґатунку», якщо не вдається їх висміяти або принаймні зарахувати до категорії «халтурників», аби їх не сприймали серйозно. У такий спосіб хочуть уникнути того, щоб взагалі хто-небудь серйозно ставився до слів. Приводом для такого способу дій є, однак, не турбота про те, щоби ближні, зважаючи на хибні вчення, втрималися на внутрішньому сходженні, а, навпаки, невизначений страх втратити вплив і через це бути змушеними самим вникати глибше, ніж досі, та змінити багато чого з того, що досі мало вважатися недоторканим і було зручним.

Саме це часте вказування на «аматорів», цей дивний зверхній погляд на тих, хто завдяки своєму посиленому і невідкладному жодним впливам відчуттю стоїть до Істини значно ближче, хто закостенілими формами інтелекту не збудував собі мури, виявляє слабкість, небезпека якої не може прослизнути повз увагу кожного мислячого. *Хто тримається таких поглядів, той від самого початку ніяк не може бути невідкладним жодним впливам учителем та керівником*, бо він із усім цим стоїть від Бога та Його Діяльності значно далі, ніж будь-хто інший. Знання про розвиток релігій зі всіма помилками та вадами не приводить людей ближче до їхнього Бога, так само інтелектуальне тлумачення Біблії або інших цінних писань різних релігій. Інтелект є і залишається зв'язаним у просторі та часі, тобто зв'язаним земним, тоді як Божество і, відповідно, пізнання Бога та Його Волі підносяться над простором і часом та всім минулим і тому ніколи не можуть бути досягнуті вузько обмеженим інтелектом. З цієї простої причини інтелект призначено не для того, аби внести ясність у питання про вічні цінності. Це адже суперечило б саме собі. І тому той, хто в цих речах хизується університетською освіченістю, хто хоче на невідкладних впливам людей дивитися зверхньо, сам виявляє цим свою неспроможність та обмеженість. Мислячі люди відразу відчують однобічність і будуть берегтися того, хто в такий спосіб закликає до обережності!

Тільки покликані можуть бути істинними вчителями. Покликані – це ті, хто несе в собі здатність. Ці здатності, проте, не потребують вищої освіти, а лише вібрацій витонченої здібності відчуття, спроможного піднятися над простором і часом, тобто над межею досягнення земного інтелекту.

Крім того, кожна внутрішньо вільна людина завжди оцінюватиме факт або вчення за тим, *що* воно приносить, а не за тим, *хто* його приносить. Останнє є свідченням духовної бідності перевіряльника, гіршої за яку не буває. Золото є золото, байдуже, чи воно в руці князя, чи жебрака.

Цей незаперечний факт, однак, саме в головних цінностях духовної людини вперто намагаються переглянути і змінити. Саморозуміло, так само безуспішно, як і з золотом. Бо ті, хто по-справжньому серйозно шукає, не дозволять вплинути на себе

такими відхиленнями, які не дають змоги перевірити сам факт. Ті ж, хто внаслідок цього піддається впливу на себе, ще не дозріли до сприйняття Істини – вона не для них.

Однак недалеко година, коли мусить розпочатися боротьба, якої досі бракувало. Односторонність закінчується, настає рішучий контрнаступ, який зруйнує будь-яку фальшиву самовпевненість.

22. Мислеформи

Посидьте в будь-якій кав'ярні чи пивниці та поспостерігайте там за відвідувачами. За столиками вашого оточення. Прислухайтесь до розмов. Почуйте, що говорять люди. Завітайте до якоїсь родини, зверніть увагу на найближче коло ваших знайомих у години дозвілля, коли робота більше не обтяжує.

Збентежені, ви усвідомите всю порожнечу того, про що розмовляють люди, якщо вони говорять не про свої колишні справи. Ви з огидою відчуєте пустоту думок, гнітючу звуженість кола зацікавлень, а також жахливу поверховість, якщо спостерігатимете серйозно і прискіпливо. Нечисленні винятки, які вам при цьому зустрінуться, – ті, чії слова в *години дозвілля* в повсякденному житті пройняті томлінням за душевним удосконаленням, – здадуться вам самотніми чужинцями посеред ярмарку життя.

Саме в так звані години дозвілля зможете ви якнайлегше розпізнати справжнє внутрішнє ество людини – після того, як відпадут зовнішня витримка і спеціальна сфера її знань, разом із тим відкладеться вбік і її звична професійна діяльність. Те, що *тоді* залишиться, і є справжньою людиною. Подивіться на неї та прислухайтесь неупереджено до її слів. Дуже скоро ви припините спостереження, тому що для вас вони стануть нестерпні. Глибокий смуток охопить вас, коли ви усвідомите, що багато хто з людей не дуже відрізняється від тварин. Не зовсім уже тупі, з вищими розумовими здібностями, але загалом такі самі. Ніби з шорами на очах та з одностороннім світоглядом ідуть вони земним життям і бачать завжди лише чисто земне перед собою. Вони дбають про їжу, питво, більшою чи меншою мірою про накопичення земних цінностей, прагнуть тілесного задоволення, а всі роздуми про речі, які не можна споглядати, вважають марнуванням часу, який, на їхню думку, значно краще витратити на «відпочинок».

Те, що земне життя з усіма своїми задоволеннями і радощами набуде правильного змісту лише тоді, коли певною мірою стане близьким належний до нього Етерноречовинний світ, що знає взаємодії, які зв'язують нас із ним, і таким чином більше немає відчуття, що ми гра випадку, цього вони не зможуть зрозуміти і ніколи не зрозуміють. Вони відхиляють це рішуче в омані, що, коли цей Етерноречовинний світ справді існує, то може їм спричинити лише незручності або навіть жахіття, шойно вони цим займаються.

Чужою є для них думка, що тільки з прагненням вищого все земне життя отримує справжню цінність, аби таким чином найчудесніше життєве тепло пульсувало й крізь усі земні радощі й задоволення. Вони, отже, анітрохи вбік не відтискуються, але для спраглих чистішого та вищого і для серйозних шукачів стають частиною життя як найпрекрасніша взаємодія палкого життєствердження, що часто відгомонить у радісному захопленні за все суще і нам запропоноване.

Дурні ті, хто проходить повз це! Боягузи – хто завжди відмовляється від чудесної радості тих, котрі мужньо просуваються вперед.

Звеселіться ж, що все навколо вас *живе* – далеко, аж до краю, здавалося б, неосяжних нив! Немає нічого мертвого, нічого порожнього, як це здається. І все діє і пряде в Законі Взаємодії, всередині якого ви, як люди, стоїте, щоб заново формувати і направляти нитки – як вихідні пункти і як кінцеві цілі. Повновладні володарі, кожен із яких окремо створює собі царство, щоб воно його піднесло або поховало під собою. Пробудіться! Використайте могутність, надану вам, з повним знанням грандіозних подій, щоб ви, як тепер, із дурости, впертости або й із млявості не породжували

звиклих лише шкодити потвор, які здорове, добре глушать, мов бур'ян, і які врешті-решт спричиняють хитання та падіння саме тому, хто їх породив.

Уже найближче етерноречовинне оточення людини спроможне багато чому посприяти, піднести її або притиснути донизу. Це дивний світ мислеформ, який за своєї жвавості становить лише малу частку велетенського механізму всього Творіння. Його нитки ж тягнуться в груборечовинне, далі в етерноречовинне вгору, одначе так само і вниз, у царство темряви. Як гігантська мережа кровоносних судин або нервова система, все одне з одним пов'язано та сплетено – нерозривно, нероздільно! Майте це на увазі!

Привілейовані спроможні то тут, то там углядіти частину цього, але про багато чого іншого вони можуть лише здогадуватися. Тож деякими знаннями людство вже володіє. Воно намагалося далі спиратися на них, щоб отримати завершену картину. Однак при цьому не вдалося оминати прогалин і помилок. Багато дослідників етерноречовинної ділянки дозволили собі стрибки, що мусило призвести до втрати взаємозв'язку. Інші, знову ж таки, заповнювали прогалини фантастичними картинами, що призвело до викривлення та спотворення, які змусили похитнутись віру в єдине ціле. Наслідком було обґрунтоване глузування, яке, спираючись на нелогічність так званих духовних дослідників, мусило здобути перемогу.

Якщо вже є потреба про це говорити, то мусимо насамперед протягти лину крізь усі події в Діянні Творіння, за яку спостерігач зможе триматися, щоб він зміг піднятися вгору. Багато незрозумілих йому подій знаходять свою вихідну точку вже в ближчому оточенні. Єдиний погляд у світ мислеформ мусив би навчити його розуміти дещо з того, що раніше здавалося непоясненим. Також вершители правосуддя при оцінці багатьох випадків справжніми призвідниками визнали б зовсім інших, замість тих, кого було обвинувачено, і саме їх, передусім, притягнули б до відповідальності. Ключем до цього є взаємозв'язок окремої людини зі світом мислеформ, розташованим найближче до земної людини. Поза сумнівом, це благо для багатьох, що вони носять пов'язку, яка не дає змоги бачити більше, ніж здатні сприйняти їхні тілесні очі. Природа теперішніх мислеформ їх би налякала. Паралізуючий жах охопив би багатьох, хто нині через наївність або легковажність бездумно існує без докорів совісті. Бо *кожна породжена мисль*, як і все в Етерноречовинному світі, відразу набуває форми, яка втілює та уособлює справжній зміст мислі.

Жива Сила Творіння, що плине крізь людину, завдяки зосередженій волі завершеної мислі збирає етерноречовинне і з'єднує його, прив'язуючи до форми, яка є вираженням волі цієї мислі. Тобто щось справжнє, живе притягує споріднене в цьому світі мислеформ згідно із Законом Притягання Спорідненого або притягується ним, залежно від власної сили. Як у мить свого виникнення *відчувається* мисль, слабшою чи сильнішою, так і її етерноречовинне утворення нестиме в собі відповідне *життя*. Досить-таки густонаселений цей світ мислей. Унаслідок взаємної сили притягання утворилися справжні місця збору, з яких за допомогою зібраної сили здійснюється вплив на людей.

Передусім, завжди на тих, хто має схильність до споріднености, тобто несе в собі схоже. Вони завдяки цьому підсилюються у своїй відповідній волі і спонукають до все нового й нового породження схожих утворень, які, споріднено діючи, входять у світ мислеформ.

Але й інші люди, котрі не мають у собі цієї особливості, можуть бути обтяжені ними і поступово притягнені до них, якщо ці місця збору завдяки безперервним новим вливанням отримують несподівану силу. Захищені від цього лише ті, хто володіє більшою силою, іншою за природою, внаслідок чого зв'язок із несхожим стає неможливим.

Однак у наш час, на жаль, лише ненависть, заздрість, недобррозичливість, хтивість, жадібність та все інше зло через велику кількість прибічників має найпотужніші місця збору сили у світі мислеформ. Менше прибічників у чистоти та любови. З цієї причини зло поширюється зі страхітливою швидкістю. Доходить до того, що ці місця збору сили мислеформ зрештою встановлюють зв'язки зі спорідненими сферами темряви. Звідти вони особливо розпалюються до наростаючої активності, тож, передаючись далі, серед людства можуть призвести до фактичного спустошення.

Тому благословенна будь, години, коли думки чистої Божественної Любови серед людства знову здобудуть більше місце, аби розвинулися сильні споріднені місця збору у світі мислеформ, які можуть отримати підживлення зі світліших сфер, і завдяки цьому не лише будуть наділені підсиленням ті, хто прагне добра, але, поволі очищуючи, це вплине також на більш темні душі.

Однак іще й інша діяльність спостерігається в цьому Етерноречовинному світі: мислеформи за бажанням призвідників спрямовуються до визначених осіб, до яких вони можуть пристати. Якщо природа цих мислеформ чиста й шляхетна, то вони прикрасять особу, на яку спрямовані, зміцнять навколо неї захист чистоти і, за схожості її внутрішніх відчуттів, можуть піднести вище, надавши їй сил для сходження. Думки нечистоти, однак, мусять забруднити особу, на яку вони спрямовані, так само, як груборечовинне тіло при нападі забруднюється багном та гряззю. І якщо вимазана в такий спосіб людина не має внутрішнього міцного закріплення з місцями збору світлих течій, то може статися, що її відчуття внаслідок цього нападу нечистих думок із часом стануть заплутаними. Це можливо, тому що присталі нечисті мислеформи здатні притягувати споріднене, а, отже, підсилені, вони можуть поступово отруїти думки обплетеної ними особи.

Самозрозуміло, головна відповідальність за це впаде у зворотній дії на людину, яка породила нечисті думки і послала їх до зазначеної особи своїми бажаннями чи жаданнями, оскільки мислеформи залишаються пов'язаними також із їхнім призвідником, на нього відповідно зворотно впливаючи.

Тому мушу всіх істинних шукачів знову й знову закликати: «Дотримуйтеся чистоти своїх думок!» Застосуйте для цього всю свою силу. Ви не здогадуєтеся, що тим створюєте. Є щось грандіозне в цьому! Як сильні борці, можете ви в такий спосіб діяти. Як першовідкривачі для Світла і, отже, для звільнення своїх ближніх із хащ отруйних ліан у світі мислеформ.

Якби людині тепер зняли пов'язку з очей, щоб вона могла побачити найближче етерноречовинне оточення, то вона спочатку б жахнулася, угледівши дикий безлад, який її міг би злякати. Але це тривало б лише доти, доки вона розпізнає силу, приховану в ній, з якою, ніби з гострим мечем, зможе прокласти вільну дорогу. Без зусиль, лише своїм волінням. У сотнях тисяч відмінностей побачить вона мислеформи, усіх можливих і часто неможливих для земних очей обрисів. Кожну з них, однак, яскраво виражено, точно виявляючи те і живучи тим, чим було справжнє воління при народженні мислі. Неприкрашене, позбавлене будь-якого штучного маскування.

Але, попри тисячі різновидів, із часом можна відразу розпізнати сутність кожної мислеформи, а це означає, ти знаєш, із чим їх співвіднести, попри всі різноманітні обриси. Як за обличчям людину можна відрізнити від тварини або навіть розпізнати різні людські раси за певними рисами обличчя, так само й мислеформи мають цілком визначені прояви, які чітко вказують, чи належить ця форма до ненависти, до заздрости, до хтивости, чи до якогось іншого основного типу. Кожен із цих основних типів має свій визначений відбиток, притаманний окремій мислеформі як основа уособлених нею властивостей, байдуже, який зовнішній обрис отримали ці породжені

мислями форми. Отже, попри найчудернацькіше спотворення форми аж до найогиднішої потворности, відразу можна розпізнати, до якого основного виду вона належить. З цим розпізнанням уявне дике безладдя таким уже не здається.

Проглядається неухильний порядок і строгість основних Законів, що пронизують усе Творіння, які, коли їх пізнати й сумлінно пристосуватися до їхнього плину, нададуть неозорий захист і принесуть велике благо. Хто ж опирається цим Законам, того, звісно, буде атаковано, і він відчує їх на собі – якщо його не буде звалено та стерто на порох, то принаймні він зазнає безжального шліфування, яке болем і гірким досвідом перероблятиме його доти, доки він припасується до течії цих Законів, і це означатиме, що перешкод більше немає. Тільки тоді зможе він із течією підвестися вгору.

Ці мислеформи мають зворотний вплив не лише на людство, а й сягають далі, бо в тому ж Етерноречовинному світі до найближчого оточення належить і більша частина істот природи. Хто однораз примириться з фактом, що все живе і, отже, все існує у формі, видимій чи невидимій на Землі, тому зовсім неважко буде зробити крок, уявивши собі, що сили природи також сформовані. До них належать уже багатьма бачені – раніше частіше, ніж тепер – гноми, ельфи, сильфи, русалки та інші істоти, які існують у землі, повітрі, вогні та воді. Вони піддаються впливу мислеформ, унаслідок чого знову-таки виникає багато блага чи лиха. І так це йде далі. Одне чіпляється за інше, як у зубчастій передачі складеного з найвищою майстерністю досконалого механізму.

А посеред усієї цієї механіки стоїть людина! Оснащена засобами для визначення, якого роду тканина повинна вийти із її дій у Творінні, і встановлення зубчастої передачі в різних напрямках. Усвідомте вашу цю безмірну відповідальність, бо все розігрується тільки у власному колі ваших земних меж. За ці рамки, згідно з мудрим Установленням Творця, ніщо не виходить, а повертається тільки до вас самих. Ви здатні отруїти Цьогобіччя і Потойбіччя Землі своїми бажаннями, мисленням і волінням, або ж, очищуючи, піднести вгору, до Світла. Тому станьте керманічем долі, яка поведе вгору завдяки чистоті ваших думок!

23. Моральність

Наче темна грозова хмара нависає над людством. Задушливо в атмосфері. Мляво, під глухим тиском працює здатність відчуття кожної особи. Надзвичайно напружені лише нерви, які впливають на почуття та життєві інстинкти тіла. Штучно збуджувані збоченнями неправильного виховання, хибного уявлення та самообману. Людина на сьогодні щодо цього ненормальна, бо несе в собі хворобливий, вдсятеро збільшений статевий потяг, якому в сторазових формах і способах прагне надавати шану, що мусить призвести до загибелі всього людства.

Заразливо, поширюючись як подих чуми, діє це все з часом також на тих, хто ще судомно намагається вчепитися за ідеал, що мариться їм у тайниках їхньої напівсвідомости. Вони, певне, прохаючи, простягають свої руки, прагнучи його, та полишають це, зітхаючи, знову й знову опускають їх, безнадійні, зневірені, коли спрямовують свій погляд на оточення. У глухому безсиллі бачать вони з жахом, з якою величезною швидкістю затьмарюється ясний погляд на моральність і розпусту, зникає здатність до судження, і спроможність осягнення в цьому змінюється настільки, що так багато з того, що донедавна викликало ще огиду й зневагу, дуже швидко сприймається як цілком природне, і вже нітрохи не насторожує. Але чаша незабаром до краю наповниться. Мусить настати жахливе пробудження!

Уже тепер інколи серед цих чуттєвозбуджених мас трапляється раптове полохливе завмирання – цілком бездумне, несвідоме. Невпевненість охоплює на мить серця багатьох, однак до пробудження, до чіткого відчуття їхньої негідної поведінки не доходить. З подвійною старанністю після цього докладають зусиль, аби скинути чи зовсім заглушити таку «слабкість» або «останні залишки» застарілих поглядів. Прогрес має бути за будь-яку ціну. Але прогресувати можна на два боки. Вгору або вниз. Як оберете. І як свідчить сьогодні, йде донизу людство зі страхітливою швидкістю. Удар неминуче, отже, розтрощить тих, хто мчить донизу, коли проб'є година, бо вони наштовхнуться на сильний опір.

У цьому задушливому середовищі грозова хмара розростається, стаючи все густішою та моторошнішою. Кожної миті можна очікувати на першій спалах блискавки, який розсіче та освітить морок і полум'яно осяє найприхованіше з невблаганністю та різкістю, несучи з собою визволення для тих, хто прагне Світла та ясности, але загибель тим, хто не має жодної потреби у Світлі. Чим довше ця хмара збиратиметься, чим темнішою і важчою вона стане, тим сліпучішою та жахливішою буде породжена нею блискавка. Розвіється м'яке, розслаблювальне повітря, яке в складках своєї млявості приносить скрадливу хіть, бо з першим спалахом блискавки повіє свіжий терпкий вітер, що принесе нове життя. У холодній ясності Світла несподівано постануть усі позбавлені прикриття породження темних фантазій їхньої лицемірної брехні перед очима наляканого людства. Струс могутнього грому відразу викличе пробудження в душах, тож живлюща джерельна вода незатьмареної Істини бурхливо зможе ринути на розпушену при цьому землю. Настане день свободи. Звільнення від тисячолітнього поневолення чарами аморальности, яка нині досягла найвищого розквіту.

Погляньте довкола! Подивіться, що читають, як танцюють, як одягаються! Теперішній час більше, ніж будь-коли через руйнування всіх меж між двома статями намагається планомірно затьмарювати чистоту відчуття, вона в цьому затьмаренні спотворюється, і на неї надягають оманливі маски, щоб за першої нагоди насамкінець зовсім задушити. Сумніви, що нерідко виникають, глушать люди високими промовами,

але, за суворої перевірки, виявляється, що ті промови проростають лише з внутрішніх вібрацій статевого потягу, щоб чуттєвості в незліченних різновидах, спритно й грубо, у прихований і відвертий способи завжди давати нову поживу.

Вони говорять про появу вільного самостійного людства, про зміцнення внутрішніх устоїв, про культуру тіла, красу голизни, облагородження спорту, виховання з метою оживлення слів: «Чистому – все чисте!», коротше: піднесення людського роду завдяки відмові від будь-якої «манірности»* (удаваної смиренности), щоби в такий спосіб створити шляхетну вільну людину, яку мусить принести майбутнє! Горе тому, хто наважиться щось сказати супроти цього! Такого сміливця буде негайно з грізним ревом забито камінням зі звинуваченнями на кшталт того, що лише нечисті думки можуть спонукати його щось «у цьому знаходити»!

Шалений вир прогнилої води, від якої поширюються запаморочливі, отруйні випари, які, наче в морфійному сп'янінні, збуджують приголомшливі видіння, і тисячі тисяч невпинно занурюються в них, доки знесилені, там загинуть. Брат прагне повчати сестру, діти – своїх батьків. Як бурхлива повинь мчить це над усіма людьми, і прибій шаленіє там, де поодинокі, наче скелі в морі, відчуваючи огиду, ще самотньо стоять деякі розсудливі. За них чіпляється багато тих, кому бракує власних сил у цьому вирі. Приємно бачити ці маленькі групи, що стоять, мов оази серед пустелі. Так само, як і вони, освіжаючи, запрошуючи до спокою та відпочинку мандрівника, що зумів із тяжкими труднощами пробитися крізь нищівний шум.

Те, що сьогодні проповідується під привабливим прикриттям прогресу, є не що інше, як прихований виклик великої безсоромности, як отруєння кожного високого відчуття в людині. Це найбільша епідемія, яка будь-коли вражала людство. І дивно: виявляється, є ще досить багато таких, хто тільки й чекав, щоб йому було надано правдоподібний привід, аби самого себе принизити до тварини – безлічі людей це дуже приємно!

Однак той, хто знає Духовні Закони, що діють у Всесвіті, з огидою відвернеться від теперішніх спрямувань. Візьмемо для прикладу лише одну з «найневинніших» утіх – «родинні купання». «Чистому – все чисте!» Звучить настільки гарно, що під захистом цієї благозвучности можна собі багато чого дозволити. Але роздивімося найпростіші етерноречовинні події в таких купаннях. Припустимо, є тридцять осіб різних статей, із них двадцять дев'ять справді у всіх відношеннях чисті. Припущення, яке від початку цілком неможливе; протилежне було б імовірнішим, хоча навіть таке є рідкісним. Однак ми це припустимо. Той один, тридцятий, збуджений жаданням, має нечисті думки, попри те, що зовні він, можливо, тримається бездоганно. Ці думки етерноречовинно втілюються негайно в живі мислеформи, тягнуться до об'єкту його споглядання і пристають до нього. Це – забруднення, незалежно від того, дійшло до якихось висловлювань або гвалтівних дій чи ні! Згадана вимазана особа рознеситиме з собою цей бруд, спроможний притягувати схожі мислеформи, що блукають навколо. Через це вони стають довкола неї дедалі щільнішими, зрештою, бентежачи, можуть впливати на неї та отруювати її, мов паразитична ліана, що часто змушує всихати найздоровіше дерево. Такими є етерноречовинні події під час так званих «невинних» родинних купань, громадських розваг, танців і такого іншого.

Але слід врахувати, що на ці купання і розваги зазвичай ходять саме всі ті, хто безпосередньо щось шукає, щоб мати можливість особливо збуджувати свої думки та почуття таким спогляданням! Який бруд, отже, наростає при цьому, пояснити неважко, зовні ж, груборечовинно, щось помітити неможливо. Також самозрозуміло, що ці хмари чуттєвих мислеформ, які невпинно розростаються та ущільнюються, поступово повинні впливати на незліченних людей, котрі самі нічого такого не шукають. У них

з'являються спершу слабкі, потім сильніші та жвавіші схожі думки, які повсякчас підживлюються деякими різновидами так званого «прогресу» в їхньому оточенні, і так сповзають одні за одними до в'язкого темного потоку, в якому спроможність уявлення про справжню чистоту й моральність усе більше затьмарюється, і зрештою все зривається в безодню непроглядної темряви.

Ці можливості й спонукання до таких буйних збочень треба усунути щонайперше! Вони є не що інше, як розплідники нечистоти, до яких зачумлене поріддя аморальних людей може вкидати свої думки, які потім буйно розростаються і спустошливо впливають на все людство, щоразу створюючи нові місця розмноження, котрі зрештою нагадують покищо величезне поле огидних рослин, які своїм отруйним диханням душать усе добре.

Вирвітьесь з цього запаморочення, що, ніби наркотик, лише вдає зміцнення, а насправді знесилює та веде до загибелі. Це природно, хоча й сумно, що, передусім, саме жіноча стать знову переходить усі межі, й у своєму одязі безсоромно аж до вуличної повії опустилася. Це доводить, однак, лише правильність пояснення етерноречовинних подій. Саме жінка, за своєї від природи потужнішої здатності відчуття, сприймає цю отруту зараженого світу етерноречовинних мислеформ спершу та глибше, само собою, зовсім неусвідомлено. Вона більш доступна для такої небезпеки, і тому її спершу підхоплює течія, а потім вона незбагненно і вражаюче швидко виходить за будь-які рамки. Недарма кажуть: «Коли жінка згрішить, то гірше за будь-якого чоловіка!» Це проявляється в усьому – в жорстокості, ненависті чи в коханні! Вчинки жінки завжди є наслідком впливу етерноречовинного світу, що її оточує! Звичайно, в цьому є винятки. І вона тому від відповідальності не звільняється, бо спроможна спостерігати за враженнями, що її атакують, і власне воління та дії спрямовувати своєю волею, коли... захоче! Те, що цього з більшістю з них, на жаль, не відбувається, є вадюю жіночої статі, можливою тільки через безмежну необізнаність у цих речах. Поганим же для нинішнього часу є те, що жінка насправді також майбутнє народу тримає в руках. Вона несе його, тому що її душевний стан більш вирішально відбивається на потомстві, ніж душевний стан чоловіка. Який занепад мусить через це принести нам майбутнє! Неминуче! Ні зброя, ні гроші або відкриття не зможуть його відвернути. Також ані доброта чи вишколена політика. Тут потрібен більш рішучий засіб.

Але не одноосібно жінку вражає ця безмірна провина. Вона завжди є лише точним відбитком того світу мислеформ, який утворюється над її народом. Про це не можна забувати. *Поважайте й шануйте жінку як таку*, і вона сформується відповідно до *того, що ви в ній бачите*, і тим ви піднесете весь ваш народ! Але спочатку серед жінок мусить відбутися великий процес перетворення. У їхньому теперішньому стані зцілення можливе тільки за допомогою ґрунтового втручання насильницьким безжальним розтином, видаляючи кожну пухлину гострим ножом та кидаючи у вогонь! Інакше вони знищать усі здорові частини.

До цього необхідного втручання на всьому людстві теперішній час поспішає нестримно, щодалі швидше й швидше, призводить зрештою сам до нього! Буде боляче, страшно, проте кінцевою метою є одужання. Тільки тоді настане час говорити про моральність. Сьогодні це було б схоже на промовлені слова, що завмирають посеред бурі. Але коли мине година, о котрій мусить загинути гріховний Вавилон, тому що він розвалиться, згнивши зсередини, тоді зважайте на жіночу стать! Її вчинки та упущення завжди покажуть вам, *якими ви є*, тому що вона у своїй більш тонкій здатності відчуття живе тим, що хочуть мислеформи.

Ця обставина надає нам також упевнености, що з чистим мисленням і відчуттям жіночність першою піднесеться у височінь до того зразка, який ми вважаємо за шляхетну людину. Тоді й запанує моральність у повному сяянні своєї чистоти!

24. Пильнуй і молися!

Часто цей вислів Сина Божого передається як доброзичлива порада і застереження, та при цьому ні порадник, ні той, кому дається порада, не намагаються замислитися над тим, що цими словами, власне, повинно бути сказано.

Що таке молитва, знає кожна людина, або, краще сказати, *вірить*, що знає, тоді як насправді вона цього *не* знає. І що таке пильність, їй здається, точно розуміє, і все-таки вона далека й від цього.

«Пильнуйте і моліться» – це образна передача заклику до пожвавлення здатності відчувати, тобто до діяльності духу! Духу в *істинному* значенні, а не якоїсь діяльності мозку, бо єдиним способом прояву живого людського духу є саме *відчуття*. У ньому і *ні в чому іншому* діє дух людини, тобто його первинне ядро, що сформувалось у власне «Я» в мандрах крізь Подальше Творіння.

«Пильнуй і молись» означає, отже, не що інше як вимогу витонченості і посилення здатності земної людини відчувати, що рівнозначно оживленню духу, єдиної вічної цінності людини, єдиного, що спроможне повернутися до Раю, до Пратворіння, з якого він вийшов. Він *мусить* повернутися туди або зрілим, свідомим себе самого, або знову несвідомим; живим, бажаним Світлу, котрий як «Я» став корисним у Творінні, або як пошматоване, умертвлене «Я», якщо у Творінні був ні до чого не здатний.

Заклик Сина Божого «Пильнуй і молись» є тому найсерйознішим із тих, що він залишив земним людям. Водночас грізним застереженням корисним бути у Творінні, щоб не викликати неминучого прокляття в самочинній дії Божественних Законів у Творінні.

Подивіться на жінку! Як найвище благо жіночності, вона має у відчутті ніжність, якої не може досягти жодне інше створіння. *А тому* треба було б говорити тільки про *шляхетну* жіночність у цьому Творінні, бо жіночність несе в собі найсильніші дари для здійснення всілякого блага. Але цим покладено і найбільшу відповідальність на жінку. З *цієї* причини Люципер із усіма юрбами, які йому належать, своєю головною мішенню обрав жінку, щоб таким чином усе Творіння підкорити своїй владі.

І Люципер знайшов для цього в жінці Подальшого Творіння, на жаль, аж надто легкодоступний ґрунт. Із відкритими очима полетіла вона йому назустріч і отруїла, за своєю природою, все Подальше Творіння, підмінивши чисті поняття, як у відображенні кривого дзеркала, що мусило потягти за собою сум'яття серед усіх людських духів. Чистий цвіт шляхетної жіночності, як вінець цього Подальшого Творіння, через вплив спокусника швидко принизив самого себе до отруйної рослини, яскраві барви і звабливий аромат якої притягує все до місця, де вона зростає, – в *болото*, у м'ясолюбній поступливості якого тонуть усі притягнені.

Горе жінці! Оскільки їй були даровані найвищі всі цінності, які вона застосувала неправильно, то мусить вона бути першою, на кого зі свистом опуститься Меч Божественної Справедливості, якщо з притаманною їй жвавистію духовного відчуття не наважиться зараз очолити необхідне сходження земного людства з уламків фальшивої будівлі зіпсованих понять, що виникли лише з нашпигування Люципера. Земна жінка на місце зразкового прагнення до прикрашання білим цвітом шляхетної чистоти поставила кокетування та марносластво, які знайшли свою сферу дії в бажанні подобатися в хибно виплеканому суспільному житті. Вона відчувала добре, що її істинна окраса жіночності при цьому втрачалась, але захопилася за пропоновану темрявою підробку, намагаючись виставити для огляду свої тілесні принади, ставши безсоромною

модницею, і в результаті лише ще глибше поринула в безодню, тягнучи з собою й чоловіків через посилення їхнього потягу, що мусило перешкодити розкриттю їхнього духу.

Однак цим зростили вони в собі паросток, який нині в необхідному Суді у взаємодії мусить їх усіх погубити, тобто вони стали порочними та гнилими плодами цього Творіння, тому що втратили здатність вистояти у вируючих очищувальних бурях. Ніхто не повинен забруднювати свої руки об цих шанувальниць ідола марнославства і кокетування, коли вони задля порятунку зі скрути захочуть ухопитися за нього. Нехай вони падають, відштовхніть їх – у них немає жодної цінності, придатної до використання в новому, обітованому будівництві.

Вони не бачать сміховинності і пустоти своєї поведінки. Однак їхній сміх та їхнє глузування з небагатьох, котрі гідність і чистоту істинної жіночності ще стараються мати собі за взірець, котрі *не* дозволили умертвити в собі найкращу оздобу дівчини і жінки – ніжне почуття сором'язливості, – незабаром перетворяться на зойки болю і на цьому змовкнуть!

Жінка Подальшого Творіння стоїть ніби на лезі ножа через високі дари, які отримала. Звіт має вона тепер надати про те, як досі ними розпоряджалася. За це їй не буде жодного виправдання! Вороття і повернення неможливі, бо час минув. Усі вони раніше повинні були б подумати про це і знати, що *їхня* думка не може йти всупереч залізній Волі Божій, у якій закладено тільки *Чистоту*, ясну, мов кришталь. —

Але жінка майбутнього, яка зуміла врятуватися зі своїми цінностями в теперішні часи розпусного життя Содому й Гоморри, і та, котра народиться новою, приведе нарешті жіночність до такого розквіту, що все зможе наблизитися до неї тільки зі священним трепетом *найчистішого* шанування. Вона стане *тією* жінкою, котра живе у згоді з Божественною Волею, що означає – стоїть у Творінні *так*, що вважається променистим вінцем, яким вона *може і повинна* бути, все пронизуючи вібраціями, сприйнятими зі Світлих Висот, і незатьмареними може передавати їх силою своєї здібності, закладеної в ніжності жіночого відчуття.

Слово Сина Божого «Пильуйте і моліться» втілиться в *кожній* жінці майбутнього, як уже мало бути втілене в кожній жінці сьогодення, *бо у вібруванні жіночої здатності відчуття, якщо вона спрямована назустріч чистоті й Світлу, міститься повсякчасна пильність і найпрекрасніша молитва, приємна Богові!*

Таке вібрування приносить переживання радості, сповненої вдячності! І *це саме та* молитва, якою вона повинна бути! Таке вібрування передбачає, однак, водночас і постійне перебування насторожі, тобто *пильнування!* Адже все негарне, що намагається наблизитись, і кожне зле воління таким вібруванням ніжною чутливості вже сприймається і помічається, перш ніж воно змогло сформуватися в думку, і тоді жінці легко ще й *завжди* вчасно захиститися, якщо вона сама *не захоче іншого*.

Та попри витонченість цього вібрування, у ньому є сила, здатна перетворити все у Творінні. Немає нічого, що могло б протистояти їй, бо ця сила приносить Світло і, отже, Життя!

Це знав Люципер дуже добре! І тому повернув він також напади й спокуси переважно на всю жіночність! Він знав, що йому дістанеться *все*, якщо жінка лише стане його здобиччю. І, на жаль, на превеликий жаль, це йому вдалося, як сьогодні чітко може бачити кожен, хто хоче бачити!

Передусім заклик Світла звернено тому знов-таки до жінки! Вона *мусила* б тепер усвідомити, наскільки глибоко впала. Мусила б, якби... позбулася марнославства. Однак цим зашморгом Люципер усе жіноче тримає в полоні так міцно, що воно навіть

Світло більше не може розпізнати, та *й не хоче* цього! Не хоче, тому що новітня сьогочасна жінка не може відірватися від своїх легковажних занять дурницями, попри те, що в собі невиразно вже відчуває, що вона через це втратила. *Вона знає це навіть цілком точно!* І, щоб заглушити це рівнозначне знанню застережливе відчуття, мчить вона наосліп, мов підхльостувана батоном, новому посміховищу назустріч, *уподібнюючись чоловікові і в професії, і всією своєю сутністю.*

Замість того, щоби повернутися до справжньої жіночності, до найкоштовнішої окраси в усьому Творінні! І отже – до завдання, яке їй призначено Світлом!

Саме *вона* позбавляє чоловіка всього величного і таким чином перешкоджає розквіту шляхетної мужності.

Там, де чоловік не може звести свій погляд на жінку як на втілення жіночності, ні нація, ні народ не спроможні досягти розквіту і спрямуватися вгору!

Тільки справжня найчистіша жіночність спроможна пробудити чоловіка і повести до великих вчинків! Ніщо інше. І *це* є професія жінки у Творінні згідно з Божественною Волею! Бо цим підносить вона народ і людство, навіть усе Подальше Творіння, бо тільки в ній одній є ця висока сила тендітної дії! Могутність, нездоланна і всепереможна, благословенна Божественною Силою там, де вона є найчистішим волінням! Ніщо не зрівняється з нею, бо вона привносить красу в найчистішій формі в усе, що робить, що виходить від неї! Тому їй прядіння повинне проникати крізь усе Творіння, освіжаючи, підносячи, просуваючи вперед і живлячи, як подих жаданого Раю!

За цю перлину поміж дарів вашого Творця захопився Люципер *щонайперше* – з усією хитрістю і підступністю, знаючи, що цим він підриває вашу опору і ваше прагнення до Світла! Бо в жінці прихована дорогоцінна таємниця, здатна у Творінні запровадити чистоту і піднесеність усіх думок, злет до найвищої творчості, до найшляхетнішої поведінки... за умови, що ця жінка така, якою її хоче бачити Творець, осипавши цими дарами.

І ви занадто легко дозволили себе зачаклувати! Піддалися спокусам зовсім без боротьби. Як слухняна рабиня Люципера спрямовує жінка дію прекрасних Дарів Божих у протилежний бік і робить тим усе Подальше Творіння підвладним темряві! Сьогодні це лише потворно викривлена картина всього, чому Бог хотів дати змогу виникнути у Творінні на радість і на щастя всіх створінь! Певно, все й виникло, але під впливом Люципера змінилося і спотворилося, стало несправжнім! Жінка Подальшого Творіння стала у цьому посередником! Поверх ясної основи чистоти утворилося задушливе болото. Променисте захоплення обернулося сп'янінням почуттів. *Тепер* хочете ви боротися, але проти кожної вимоги Світла! Щоб залишатися в запамороченні марнославного самовдоволення, яке вас п'янить!

Не дуже багато лишилося тих, хто сьогодні здатен витримати ясний погляд. Величезна більшість виявляють себе наче прокажені, чия краса, тобто істинна жіночність, уже роз'їдена настільки, що її ніколи більше не відновити. Огида з'явиться у багатьох із вас до самих себе, якщо ви все-таки ще зможете врятуватися і через роки потім згадаєте все, що сьогодні вважаєте за прекрасне й добре. Це буде як пробудження й одужання від найтяжчого гарячкового марення!

Але як жінка всього Подальшого Творіння спроможна була затягувати вглибину, так само вона має силу, щоб знову підносити і просувати вперед, бо чоловік у цьому піде за нею. Тоді невдовзі після очищення настане час, коли можна буде радісно вигукнути: погляньте на жінку, якою вона повинна бути, – *справжню* жінку в усій її

величі, найшляхетнішій чистоті та могутності, – і ви переживете в ній Слово Христа «Пильуйте і моліться» у всій природності та найпрекраснішій формі!

25. Шлюб

Шлюби укладаються на небі! Цю фразу часто з гнівом і гіркотою вигукують одружені. Але її лицемірно вживають і ті, котрі найбільше віддалені від неба. Як природний висновок щодо цього вислову – люди лише знизують плечима, сміються, глузують і навіть знущаються.

З огляду на всі шлюби, з якими людина знайомиться з плином років у своєму найближчому і дальшому оточенні, це стає зрозумілим. Насмішники мають рацію. Проте було б краще, якби вони глузували не з вислову, а з самих шлюбів! Вони здебільшого заслуговують не лише глузувань і знущань, а навіть зневаги.

Шлюби, якими вони є сьогодні і якими вони вже були сотні років, ганьблять істину цього вислову, не дозволяючи нікому повірити в нього. На жаль, лише за дуже рідкісними винятками, вони становлять собою очевидний аморальний стан, якому не можна достатньо швидко покласти край, аби тисячі вберегти від цієї ганьби, якою вони, не знаючи цього, покривають себе згідно зі звичаями теперішнього часу. Вони гадають, що інакше не може бути, бо так загальноприйнято. Доходить до того, що саме в наш час усе аж до безсоромності пристосовано для того, щоб кожне чисте відчуття затьмарити й задушити. Жодна людина не замислюється над тим, аби й через належну повагу до тілесного зробити особистість такою, якою вона повинна бути, може бути і мусить бути.

Тіло, як і душа, має бути чимось дорогоцінним, а тому недоторканим, що не виставляють як принаду напоказ. Чимось високим, святим! І тому на Землі, зважаючи на це, недопустимо відокремлювати тіло від душі. Обидва одночасно, як святиню, потрібно шанувати і оберігати, якщо вони повинні мати хоч якусь цінність. Інакше стануть мотлохом, об який забруднюються, який заслуговує лише на те, щоб бути закинутим у куток, аби задешево дістатися першому-ліпшому лахмітникові. Якщо сьогодні орда таких лахмітників та скупників рине на Землю, то знайде несподівано велику купу цього мотлоху. З кожним кроком натраплятимуть вони на нові купи, які їх уже чекають. І такі скупники й лахмітники бродять фактично вже щільними натовпами. Вони посланці та зняряддя мороку, які жадібно хапають легко доступну здобич, аби щодалі глибше, тріумфуючи, затягувати у своє темне царство, доки все над ними зімкнеться чорним і вони ніколи більше не зможуть знайти шляху до Світла. Немає нічого дивного, що всі сміються, щойно ще хто-небудь серйозно скаже, що шлюби укладаються на небі!

Укладання офіційного шлюбу – це не що інше, як твереза ділова угода. Тому поєднувані зважуються на неї зовсім не для того, щоб разом серйозно розпочати працю, яка підносить внутрішню і зовнішню цінність обох осіб, щоб спільно прагнути високої мети, аби самим собі, людству, а також усьому Творінню принести благословіння, але розглядають її як простий контракт, за яким вони обопільно матеріально убезпечуються з тим, щоб тілесна зрада будь-якої зі сторін могла здійснитися без обчислювальних роздумів. Де ж тут святість тіла, яку обидві сторони повинні привносити в шлюб і відповідно там її знаходити? Вона взагалі не береться до уваги.

Жінка займає при цьому настільки принизливе становище, що від неї потрібно було б відвернутися. У вісімдесяти випадках зі ста наймається або продає вона себе просто в службу чоловікові, який шукає в ній не рівноцінного товариша, але, крім як виставкового об'єкта, ще й дешеvu та слухняну економку, яка створює йому затишок в оселі, і разом із якою він під прикриттям удаваної пристойности може безтурботно віддаватися пристрастям.

Із найдріб'язковіших причин покидають молоді дівчата часто батьківський дім, аби взяти шлюб. Іноді вони втомлюються від батьківського дому, жадаючи царини діяльності, в якій би могли самостійно вирішувати. Іншим видається принадною роль молодої дружини або вони сподіваються на більше поживлення в житті. Вони вірять, можливо, що так отримають і краще матеріальне становище. Так само бувають випадки, коли молоді дівчата беруть шлюб через норовливість, аби таким чином дошкулити іншому. Також чисто тілесний потяг стає приводом для укладання шлюбу. Через читання непристойної літератури, через непристойні розмови та розваги він пробуджується і штучно розростається.

Зрідка це справжня душевна любов, яка стає причиною для цього найсерйознішого з усіх кроків у земному житті. За відданої турботи багатьох батьків дівчата, як кажуть, стають «надто розумними», щоб дозволити собі керуватися тільки чистими відчуттями, але саме через це справедливо потрапляють у нещастя. Такі отримають свою нагороду за цю поверховість частково вже в самому шлюбі. Проте лише частково! Гірке переживання взаємодії, як наслідок таких штучних шлюбів, приходиться значно пізніше, оскільки головне зло при цьому полягає в легковажно втраченій можливості просування вперед. Тож через це багато земних життів для досягнення справжньої мети особистого буття цілковито втрачаються. Це призводить навіть іще й до тяжкого регресу, який тяжко знову доведеться надолужувати.

Зовсім інакше буває, коли шлюб укладено на правильній основі і він гармонійно розвивається! Радісно, в добровільному служінні одне одному, зростають вони разом до духовного ушляхетнення; пліч-о-пліч, усміхаючись, зустрічають земні знегоди. Шлюб тоді стає надбанням для всього буття завдяки щастю. А в щасті – запорука злету не лише окремих осіб, а й усього людства! Горе тому батькам, котрі своїх дітей умовляннями, хитрістю чи примусом із міркувань розумності спонукають до помилкового шлюбу. Тягар відповідальності, який за це потім обтяжить не лише їхню дитину, впаде рано чи пізно на них так відчутно, що вони побажають, аби у них ніколи не виникали такі «блискучі задуми».

Церковне укладання шлюбу багато людей розглядають лише як частину чисто земного святкування. Самі церкви або їхні представники наводять слова: «Що Бог поєднав, людина нехай не розлучує!» У релігійних культурах однією з основних є думка, що шлюбну пару завдяки цьому обряду вінчання поєднує Бог. «Просунуті» ж обирають замість цього зміст, що таким чином шлюбна пара поєднується *перед* Богом. Останнє тлумачення принаймні більш правомірне, ніж перше.

Але й таке тлумачення цих слів не бажане! Вони повинні говорити про щось зовсім інше. Це є покладений в їхню основу факт, що шлюби справді укладаються на небі.

Якщо цю фразу очистити від усіх хибних понять і тлумачень, то відразу зникає будь-який привід для сміху, глузувань та знущань, і її зміст у всій своїй серйозності та непохитній істині постає перед нами. Природним наслідком є, однак, тоді також усвідомлення, що шлюби мисляться та бажані зовсім інакшими, ніж є сьогодні, а це означає, що укладання шлюбу має здійснюватися тільки за зовсім інших передумов, із зовсім іншими поглядами та переконаннями і з цілковито чистими намірами.

Фраза «Шлюби укладаються на небі» вказує, насамперед, на те, що вже при входженні в земне життя кожна людина приносить із собою визначені властивості, гармонійному розвитку яких можуть сприяти тільки люди з відповідними властивостями. Однак із відповідними властивостями, не схожими з її особистими, а такими, що доповнюють і цим доповненням роблять її повноцінною. У повноцінності ж усі струни звучать у єдиному гармонійному акорді. Якщо одна частина завдяки іншій стає повноцінною, то ця інша відповідна частина завдяки першій також стає

повноцінною, і в поєднанні обох, тобто в спільному житті та діяльності зазвучить цей гармонійний акорд. *Таким є шлюб, що укладається на небі.*

Цим, однак, не сказано, що людині для гармонійного шлюбу підходить тільки *одна* цілком визначена інша людина на Землі, – здебільшого є *кілька* тих, хто несе в собі доповнення іншої частини. Отже, не має потреби, можливо, десятиліттями мандрувати навколо Землі, щоб знайти цю другу, справді відповідну та доповнюючу, частину. Це означає лише застосувати необхідну для цього серйозність, тримаючи очі, вуха та серце відкритими, передусім треба відмовитися від вимог, які досі ставилися як передумова для шлюбу. Саме те, що сьогодні має вагу, і чого *не* повинно бути. Спільна праця та висока мета, безумовно, потрібні для *здорового* шлюбу так само, як для здорового тіла – рух і свіже повітря. Хто розраховує на зручності та найбільшу безтурботність і на цьому намагається побудувати спільне життя, той зрештою лише погне нездоров'я з усіма побічними проявами. Тому постарайтеся нарешті брати шлюби, що укладаються на небі. Тоді щастя знайде вас!

Бути укладеним на небі означає бути призначеними одне для одного вже перед чи водночас із входженням у земне життя. Призначення полягає, однак, лише в притаманних їм властивостях, якими двоє взаємно цілком доповнюють одне одного. Вони завдяки цьому й призначені одне для одного.

Суть вислову «бути призначеним одне для одного» фактично так само правильно можна передати словами «підходять одне одному», тобто справді одне одного доповнюють. У цьому й полягає призначення.

«Що Бог поєднав, людина нехай не розлучує». Нерозуміння цих слів Христа вже заподіяло так багато лиха. Багато хто досі під отим «що Бог поєднав» уявляв укладання шлюбу. Воно ж зі змістом цих слів не має нічого спільного. Те, що Бог поєднав, – це союз, у якому виконано умови, що вимагають повної гармонії, тобто його укладено на небі. Чи був на нього дозвіл держави і церкви, чи ні, в цій справі нічого не змінює.

Самозрозуміло, що це потрібно узгодити також із державним правопорядком. Якщо укладений в такий спосіб союз згідно з певним релігійним культом завершує ще й вінчання з належним благоговінням, то цілком природно, що завдяки внутрішній налаштованості учасників цей союз набуває ще вищого освячення, приносячи справжнє і сильне духовне благословіння подружній парі. Такий шлюб тоді справді *від* Бога, і його поєднано *перед* Богом та укладено на небі.

Тепер іде застереження: «Людина нехай не розлучує!» До якої малої міри понижено також високий зміст *цих* слів. А істина ж при цьому така очевидна! Завжди, де утворюється союз, укладений на небі, тобто, де двоє настільки доповнюють одне одного, що виникає сповнений гармонії акорд, там ніхто третій не повинен намагатися їх роз'єднати. Чи це чиниться, щоб внести розлад, зробити неможливим поєднання, чи щоб призвести до розлучення, – все одно, таке сміливе починання було б гріхом. Несправедливістю, яка у своїй взаємодії мусить важко повиснути на призвідникові, оскільки цим було вражено водночас двоє людей, і разом із ними також благословіння, яке завдяки їхньому щастю поширилося б на Грубо- та Етерноречовинний світ. У цих словах – проста істина, яка лежить на поверхні. Застереження є захистом лише тих союзів, котрі укладено на небі завдяки вище згаданим передумовам, підтвердженням яких є притаманні їм душевні властивості, якими вони взаємно доповнюють одне одного.

Між такими немає місця нікому третьому, навіть батькам! Самим обом дружинам ніколи не спаде на думку побажати собі розлучення. У них завдяки їхнім спільним душевним властивостям, закладеним в основу божественної гармонії, такої думки не

виникне. Їхнє щастя і стійкість їхнього шлюбу забезпечені цим від самого початку. Якщо заяву на розлучення подає хтось із подружжя, то він оцим надає кращий доказ того, що в основі шлюбу *не* було потрібної гармонії, тобто він не міг бути укладений на небі. У такому разі його, безумовно, треба розірвати; для підвищення морального самоусвідомлення обома сторонами подружжя, що дожилися до настільки нездорового рівня стосунків. Такі штучні шлюби являють тепер величезну більшість! Причина цього зла полягає переважно в моральному падінні людства, а також у панівному поклонінні інтелекту.

Роз'єднання того, що поєднав Бог, стосується, однак, не лише шлюбу, а й уже попереднього зближення двох душ, які завдяки взаємодоповнювальним властивостям можуть розвивати тільки гармонію, отже, призначені одна для одної. Якщо такий союз укладено, а третій намагається втрутитися за допомогою наклепу або подібного до нього відомого засобу, то цей намір уже є завершеним перелюбом!

Зміст слів «Що Бог поєднав, людина нехай не розлучує» настільки простий і зрозумілий, що важко осягнути, як щодо нього могли з'явитися хибні думки. Це стало можливе лише через несправедне відокремлення Духовного світу від світу земного, внаслідок чого обмежене інтелектуальне сприйняття так і не змогло набути значення, яке б виявило їхню справжню цінність.

З Духовного було надано ці слова, тільки з Духовного можуть вони тому знайти своє істинне пояснення!

26. Права дітей стосовно батьків

Багатьом дітям відносно батьків притаманна згубна ілюзія, котра завдає їм величезної шкоди. Вони вважають, що можуть звалити на батьків відповідальність за їхнє існування на Землі. Часто чуємо зауваження: «Самозрозуміло, мусять мої батьки піклуватися про мене, адже це вони привели мене на світ. Моєї провини в тому, що я тут, немає».

Щось дурніше взагалі сказати неможливо. Кожна людина або на власне прохання перебуває на цій Землі, або за власну провину! Батьки лише дають можливість для інкарнування, більше нічого. І кожна інкарнована душа мусить бути вдячною, що їй було надано можливість для цього!

Душа дитини є нічим іншим, як *гостем* у своїх батьків. У цьому факті одному вже лежить достатнє роз'яснення, щоб знати, що дитина насправді жодним чином не може заявляти про свої права відносно батьків! Духовних прав стосовно батьків у неї немає! А земні права впливають лише із чисто земного суспільного ладу, встановленого державою для того, щоб їй самій не треба було брати на себе жодних зобов'язань.

Дитина є духовно в собі завершеною особистістю! Крім земного тіла, що як інструмент потрібне їй для діяльності на цій груборечовинній Землі, вона від батьків нічого не отримує. Тобто тіло – це лише житло, яким може скористатися душа, яка була самостійною ще раніше.

Однак унаслідок зачаття батьки беруть на себе зобов'язання доглядати за утвореним у такий спосіб житлом і підтримувати його в належному стані, доки душа, котра ним заволоділа, зможе сама про нього піклуватися. Момент для цього визначає природний хід розвитку самого тіла. Те, що робиться понад це, є дарунком батьків.

Діти повинні тому нарешті колись припинити покладатися на батьків, і краще б вони думали про те, щоб самим якомога швидше за найменшої можливості стати на власні ноги. При цьому, звісно, байдуже, чи займаються вони якоюсь діяльністю в самому батьківському домі, чи поза ним. Але це мусить бути діяльність, яка полягає не в розвагах та у виконанні так званих громадських обов'язків, а у визначеному справжньому та корисному виконанні такого виду обов'язків, щоб відповідну діяльність могла продовжити інша особа, котрій це буде доручено, якщо дитина більше не виконуватиме цю роботу. Тільки так можна говорити про корисне буття на Землі, яке призводить до зрілості духу! Якщо дитина в батьківському домі виконує таке завдання, несуттєво, чоловічої вона чи жіночої статі, то повинні батьки призначити їй *ту* винагороду, яку вони призначили б чужій поставленій на це особі. Іншими словами: дитину, яка виконує свій обов'язок, треба поважати і ставитися до неї як до цілком самостійної людини. Якщо між батьками і дітьми зав'язуються особливі стосунки любови, довіри та дружби, тим краще для обох сторін, бо тоді це добровільний зв'язок за внутрішнім переконанням, і тому такі стосунки найцінніші! Тоді вони справжні, і тримають їх зв'язаними й у Потойбіччі – в обопільній підтримці й радості. Родинний же примус і родинні звички стають нездоровими й вартими осуду, щойно діти переходять певний віковий рубіж.

Звісно, не існує також жодних так званих прав споріднености, на які так часто посилаються, зокрема, тітки, дядьки, двоюрідні сестри та брати і всі інші, хто називає себе родичами. Саме ці права споріднености є вартими осуду зловживаннями, які в самодостатньої людини завжди мусять викликати огиду.

З огляду на традиції, це, на жаль, стало звичкою такої сили, що зазвичай людина взагалі не намагається мислити інакше і спокійно кориться їй, хоча й нехотя. Хто ж однораз наважиться на малий крок і вільно замислиться над цим, тому в глибині душі це все може здатися таким сміховинним, таким бридким, що він із обуренням відвернеться від виниклих при цьому домагань.

Таким протиприродним речам треба однораз покласти край! Щойно внутрішньо пробудиться свіжий і здоровий тип людей, тоді такі зловживання так чи інакше більше не терпітимуть, тому що вони суперечать будь-якому здоровому глузду. З таких штучних перекручень природного життя ніколи не могло виникнути щось справді велике, адже люди при цьому залишаються надто невірні. У цих нібито другорядних речах прихована величезна зв'язаність буття. Тут мусить розпочатися свобода, коли окрема людина вирветься з цієї негідної традиції! Істинна свобода полягає тільки в правильному усвідомленні обов'язку, пов'язаному з добровільним виконанням обов'язку! Виконання обов'язку, одне-єдине, надає *права*! Це стосується й дітей, права яких так само можуть виникнути лише з найвідданішого виконання обов'язку. —

Але є ціла низка найсуворіших обов'язків усіх батьків, не пов'язаних із правами дітей.

Кожен дорослий має усвідомлювати, що, власне кажучи, пов'язане із зачаттям. Колишня легковажність у цьому, бездумність і хибні погляди вже помстилися адже в настільки жахливий спосіб.

Усвідомте лише чітко, що в найближчому Потойбіччі велика кількість душ уже стоїть напоготові в очікуванні можливості нового інкарнування на Землі. Здебільшого це такі людські душі, які міцно втримуються нитками карми, в будь-який спосіб шукаючи звільнення в новому земному житті.

Тільки-но їм випадає можливість, вони чіпляються до місця, де відбувся акт зачаття, щоб, чекаючи, стежити за дозріванням нового людського тіла як їхнього житла. У цьому очікуванні прядуться етерноречовинні нитки від юного тіла до душі, котра вперто тримається якомога ближче до майбутньої матері, та назворот, і за визначеної зрілості ці нитки слугують мостом, яким чужа душа з Потойбіччя впускається в юне тіло, котрого вона відразу для себе й домагалася. Притягується таким чином чужий гість, який зі своєю кармою може завдати вихователям чимало клопоту! Чужий гість! Яка незатишна думка! Це повинна людина все-таки не випускати з ока і ніколи не забувати, що вона може брати *участь* у виборі з-поміж душ, які чекають інкарнування, якщо час для цього легковажно не змарнує. Інкарнування, звісно, підлягає Закону Притягання Спорідненого. Однак для цього, безумовно, не потрібно, щоби спорідненість призвідника слугувала полюсом притягання, інколи цю роль виконує лише людина, котра часто перебуває поблизу майбутньої матері. Як багато лиха може бути відвернуто, щойно люди всю подію зрозуміють правильно і свідомо займаються нею. Але бавляться дурницями вони лише легковажно покищо, ходять на ігри й танці, влаштовують звані вечори і не надто турбуються про те, що протягом цього часу готується щось важливе, щоби пізніше владно втрутитись у їхнє все життя.

Свідомо повинні вони в молитві, в основі якої повсякчас лежить палке бажання, так багато в цьому спрямовувати, ослаблювати зло, підсилювати добро. Чужий гість, котрий тоді як дитина притягнеться до них, завдяки цьому стане настільки своїм, що *бажаним* залишиться у *всіх* відношеннях! Просторікують нерідко про виховання до народження – зі звичним частковим або хибним розумінням деяких наслідків, помітних зовні.

Але як це часто трапляється, тут людський висновок зі спостереження також хибний. Немає жодної можливості виховання до народження, зате є безумовна можливість *впливу притягання*, якщо він відбувається в належний час і з належною серйозністю! Це різниця, наслідки якої сягають далі, ніж може досягти якесь виховання до народження.

Хто ж усе це усвідомив, і все одно ще легковажно продовжує бездумно вступати у зв'язки, той не заслуговує не чого іншого, як втручання в його коло людського духу, який може не лише завдати клопоту, а й, можливо, навіть заподіяти йому зло.

Зачаття для духовно вільної людини повинне бути нічим іншим, як доказом її готовності прийняти чужий людський дух як тривалого гостя в родині, давши йому можливість досягти спокути і зрілості на Землі. Лише там, де з обох боків є щире бажання йти *до цієї мети*, повинна використовуватися можливість для зачаття. Якщо батьків і дітей розглянуть із урахуванням лише цих фактів, то багато що само собою зміниться. Ставлення одне до одного, виховання – все отримає іншу, серйознішу основу, ніж досі побутувало в дуже багатьох родинях. Буде більше уваги і більше пошани одне до одного. Усвідомлення самостійності і прагнення до відповідальності стануть відчутними, що, як наслідок, принесе природне соціальне піднесення народу. Діти ж незабаром розучаться намагатися привласнювати собі права, яких ніколи не існувало. —

27. Молитва

Якщо взагалі щось і треба говорити про молитву, то, samozрозуміло, що ці слова стосуються лише тих, хто займається молитвою. Хто не відчуває в собі пориву до молитви, той може спокійно утриматися від неї, тому що його слова або думки однаково переведуться нінащо. Якщо молитва не пережита в глибокому відчутті, то вона нічого не варта і тому не має жодного успіху. Мить спалаху почуття вдячності у великій радості, як і відчуття глибокого болю в стражданні, є найкращою підставою для молитви, від якої можна чекати успіху. У такі миттєвості людина пройнята певним відчуттям, яке заглушає в ній усе інше. Завдяки цьому головне бажання молитви, чи то вдячність, чи прохання, може отримати незатьмарену силу.

Люди створюють собі взагалі часто хибну картину про хід і становлення молитви та її дальший розвиток. Не кожна молитва проникає до Верховного Керманича Світів. Навпаки, це вельми рідкісний виняток, що молитва справді може проникнути до сходів Престолу. Також тут сила притягання спорідненого, як основний Закон, відіграє величезну роль.

Серйозно продумана, глибоко відчута молитва, притягуючи сама і притягуючись спорідненим, входить у зв'язок із місцем збору сили того роду, яким пройнято головний зміст молитви. Місця збору сили буде так само прийнятно називати підрозділами сфер або якимось інакше, що, по суті, завжди означає те саме. Взаємодія тоді приносить те, що було головним бажанням молитви. Це або спокій, сила, одужання, плани, що зненацька визрівають у душі, вирішення нагальних питань або інші справи. Добра при цьому завжди додається, навіть якщо це власний глибший спокій і зібраність, які своєю чергою приводять до виходу зі скрути, до порятунку.

Можливе й таке, що ці послані молитви поглиблюються у своїй потужності завдяки взаємодії зі спорідненим місцем зібрання сили, знайдуть етерноречовинний шлях до інших людей, спонукавши їх у який-небудь спосіб допомогти і таким чином здійснити виконання молитви. Усі ці події при уважному розгляді етерноречовинного життя є легко зрозумілими. Тут знову ж таки справедливість полягає в тому, що вирішальним у молитві завжди лишається внутрішня властивість молільника, яка, залежно від її глибини, визначає силу, тобто життєздатність і дієвість молитви.

У великих етерноречовинних подіях Всесвіту кожен вид відчуття знаходить призначений для нього споріднений вид, оскільки іншим він би не лише не притягувався, а навіть відштовхувався б. Тільки коли зустрічається споріднене, відбувається з'єднання і з ним взаємне підсилення. Молитва, що містить у собі різноманітні відчуття, які, завдяки заглибленню молільника, і всупереч розчленуванню все-таки ще несуть у собі якусь силу, відповідно, різноманітне притягне і різноманітне принесе назад у взаємодії. Чи зможе вона тоді здійснитися, цілком залежить від роду окремих частин, які можуть впливати одна на одну, або спонукаючи, або затримуючи. Але, в кожному разі, краще, щоб у молитві відсилалася *одна* думка як відчуття, щоб не могла виникнути жодна плутанина.

Тож Христос аж ніяк не хотів, щоб «Отче Наш» неодмінно було промолено в повному обсязі, навпаки, цим він лише дав узагальнено все *те*, що людина за серйозного воління, передусім, упевнено може просити для здійснення.

У цих проханнях – основа *всього*, що потрібно людині для її тілесного благополуччя і духовного сходження. Вони дають, однак, іще більше! Прохання показують водночас *напрямні лінії* для устремління, яким повинна керуватися людина у своєму земному житті. Саме ж компоновання прохань – творення майстра. Одна

молитва «Отче Наш» для людини, котра серйозно шукає, може стати *всім*, якщо та в неї заглибиться і правильно сприйме. Вона взагалі не потребує більше нічого, крім «Отче Наш». Перед нею постає вся Євангелія у найстислішій формі. Це ключ до Світлих Висот для того, хто знає, як правильно пережити цю молитву. Вона може для кожного стати водночас *посохом* і *світочем* для просування вперед і вгору! Так неосяжно багато несе вона в собі* (Доповідь №28 «Отче Наш»).

Уже це багатство свідчить про справжню мету молитви «Отче Наш». Ісус дав людству в «Отче Наш» *ключ до Царства Божого! Це ядро його Послання*. Він, однак, не вважав, що її треба відмолювати в такому вигляді.

Людині варто лише звернути увагу, що коли вона молиться, вона сама помічає, наскільки її відволікає і як послаблює глибину її відчуття те, що вона дотримується послідовності окремих прохань, хоч би як добре вона їх засвоїла.

Вона також не зможе з глибоким, потрібним для справжньої молитви, запалом по черзі переходити від одного прохання до іншого! Ісус, однак, у свій спосіб для людства все зробив легким. Є правильний вислів «по-дитячому легко». Він особливо наголошував на цьому: «Будьте, як діти!» Тобто думайте якомога простіше, якомога менше шукаючи труднощів. Він ніколи не чекав би від людства чогось такого неможливого, як того вимагає справжнє заглиблене прохання молитви «Отче Наш». Це мусить переконати людство в тому, що Ісус хотів цим чогось іншого, чогось більшого. Він дав ключ до Царства Божого, а не просто молитву!

Багатобічність молитви завжди її послаблює. Дитина не приходить до батька одночасно з сімома проханнями, а тільки з тим, що найбільше пригнічує її серце саме зараз – чи то смуток, чи бажання.

Тож і людина в скруті, прохаючи, повинна звертатися до Бога з тим, що її пригнічує. І найчастіше це буває все ж таки лиш *одна* особлива справа, а не багато водночас. Про те, що її по-справжньому не гнітить, вона й не повинна просити. Оскільки таке прохання не може містити в собі достатнього внутрішнього переживання, воно перетвориться на порожню формальність і, природно, послабить інше, можливо, справді потрібне прохання.

Тому завжди треба молитися лише про те, що справді потрібне! Тільки без жодних порожніх формальностей, які неодмінно роздробляться і з часом виплекають лицемірство!

Молитва вимагає найглибшої серйозності. Молися у спокої та чистоті, щоб завдяки спокою сила відчуття зросла, а завдяки чистоті отримала ту ясну легкість, яка здатна піднести молитву до Висот усього Світлого, всього Чистого. Тоді здійсняться те, що найбільш корисне молільникові, що справді просуне вперед у всьому його бутті!

Сила молитви не спроможна здійснити або підштовхнути її у височінь, на це здатна *тільки чистота* в притаманній їй легкості. Чистоти ж у молитві, хоча й не в усіх своїх молитвах, може досягти кожна людина, щойно порив прохання оживе в ній. Для цього не потрібно, щоб у всьому своєму житті вона вже перебувала в чистоті. Це не зможе завадити їй принаймні час від часу, тут і там, однораз у чистоті свого відчуття підвестися в молитві на кілька секунд.

Силі ж молитви сприяє не лише цілковитий спокій та завдяки цьому уможливлена глибша зосередженість, але й кожен сильний душевний порив, як то страх, турбота, радість.

Це не означає, що здійснення молитви завжди неодмінно відповідає *земним* уявленням та бажанням і узгоджується з ними. Здійснення доброзичливо виходить далеко за ці рамки і приводить до кращого *ціле*, а не земну мить! Часто уявне

нездійснення, отже, розпізнається пізніше як єдино правильне та краще здійснення, і людина щаслива від того, що воно прийшло не за її короточасними бажаннями.

Тепер заступницька молитва! Слухачі запитують себе часто, як взаємодія в заступницькій молитві, тобто в проханні іншого, може знайти шлях до людини, яка сама не молиться, оскільки зворотна дія мусить потекти торованим шляхом назад, до самого молільника.

І тут немає жодного відхилення від установлених Законів. Заступник під час своєї молитви думає про іншого настільки сильно, що його бажання завдяки цьому спершу *закріплюються* в іншій особі або міцно пов'язуються з нею, і потім звідти прокладають свій шлях угору, а отже, можуть повернутися до особи, для якої сильні бажання молільника так чи інакше вже ожили й оточили її. При цьому, однак, обов'язковою є умова, що ґрунт в особі, за яку моляться, також сприятливий і завдяки спорідненості годиться для закріплення, і, звичайно ж, що для них немає перешкод.

Якщо ж ґрунт несприятливий, тобто негідний, то в зісковзуванні заступницької молитви міститься знову-таки лише дивовижна справедливість Божественних Законів, які не можуть допустити, щоб на цілком безплідний ґрунт надійшла допомога ззовні, через когось іншого. Таке відскакування чи зісковзування бажаного закріплення заступницької молитви з проханням про згадану особу, яка не гідна цього через її внутрішній стан, зумовлює неможливість надання їй допомоги. І тут, у цій самочинній і самозрозумілій дії, знову ж таки міститься така досконалість, що людина здивовано стоїть перед таким взаємопов'язаним неубутним і справедливим розподілом плодів усього, що вона сама забажала!

Якби це не відбувалося так невблаганно, то механізм Творіння виявив би прогалину, яка уможливила б несправедливості стосовно таких недостойних людей, котрі не можуть мати жодних заступників, незважаючи на те, що заступники постають знову ж таки лише завдяки взаємодії дружби або симпатії, що виникли раніше.

Заступницькі молитви людей, у яких немає свого внутрішнього і безумовного пориву істинного відчуття, не мають жодної цінності, жодного успіху. Вони лише порожня полова.

Є ще один вид дії справжньої заступницької молитви. Це молитва, що вказує шлях! Вона підноситься прямо вгору і вказує на того, хто потребує допомоги. Якщо духовного посланця було послано цим указаним шляхом для підтримки, то можливість допомоги підлягає тим самим законам гідності або негідності, а отже сприйнятливості або відштовхування. Якщо ж той, хто потребує допомоги, внутрішньо звернений до темряви, то у відповідь на заступницьку молитву охочий допомогти посланець не отримає жодного з'єднання, не зможе вплинути на нього і муситиме повернутися ні з чим. Заступницька молитва, отже, не могла бути здійснена, тому що цього не допустили живі закони. А якщо є придатний ґрунт для цього, то справжня заступницька молитва має безцінну вартість! Вона або приносить допомогу, навіть якщо той, хто її потребує, не знає про це, або приєднується до бажань чи молитов останнього і надає йому в такий спосіб велике підсилення.

28. Отче Наш

Лише небагато людей намагаються усвідомити, *чого* вони власне хочуть, коли промовляють молитву «Отче Наш». Іще менше тих, хто справді знає, що є *змістом* фраз, які вони при цьому проказують. Проказують, напевно, єдино правильне визначення події, яку людина в такому разі називає «молитися».

Хто себе в цьому ретельно перевірить, *мусить* це визнати, бо інакше він підтвердить, що все своє життя проводить так само... поверхово, що не здатен і ніколи не був здатен на глибокі думки. На цій Землі ще достатньо тих, хто сам себе, напевно, вважає серйозним, однак інші, хоч би й хотіли, сприймати їх усерйоз не можуть.

Саме початок цієї молитви вже здавна відчували хибно, хоча і по-різному. Люди, котрі цю молитву намагаються сприймати всерйоз, тобто підходять до неї з певним добрим волінням, при цих серйозних словах чи після них відчувають у собі якесь піднесене почуття захищеності буття, душевного заспокоєння! І це почуття залишається в них панівним ще на кілька секунд після молитви.

Це пояснюється двояко. По-перше, що молільник може зберігати свою серйозність лише при перших словах, завдяки чому вони й викликають у нього це почуття, а по-друге, що саме виникнення цього почуття доводить, наскільки він далекий від осягнення того, що він цим каже!

Чітко засвідчує він у цьому свою нездатність триматися глибоких думок або ж свою поверховість, бо інакше при подальших словах мусило б відразу виникнути *інше* почуття, що відповідало б зміненому змісту слів, щойно ті в ньому справді оживуть.

Себто в ньому залишається те, що пробудили лише перші слова. Проте якби він сприйняв правильний зміст та істинне значення слів, то вони мусили б викликати в ньому зовсім інше відчуття, ніж відчуття приємної захищеності буття.

Більш самовпевнені люди знов-таки в слові «Отче» вбачають підтвердження того, що вони походять безпосередньо від Бога, і тому за правильного розвитку зрештою самі можуть стати божественними, а на часі, безумовно, вже несуть у собі божественне. Тож серед людей щодо цієї фрази побутує ще багато помилок. Більшість же вважає її просто *звертанням* у молитві, окликом! При цьому їм потрібно якнайменше думати. І, відповідно, це промовляється бездумно, попри те, що саме в оклик Бога треба вкладати весь запал, на який взагалі здатна людська душа.

Однак усе це не повинно бути сказано першою фразою і не сказано – Син Божий вклав у вибрані слова водночас роз'яснення, або вказівку, *в якій спосіб людська душа* має підходити до молитви, *якою* вона може і мусить стояти перед своїм Богом, якщо бажає знайти відгук на свою молитву. Він каже точно, які властивості вона повинна мати тієї миті, як її внутрішній стан має набути чистого відчуття, якщо вона своє прохання хоче викласти на сходи Престолу Божого.

Отже, вся молитва поділяється на три частини. Перша частина – цілковите самопринесення, самовіддавання душі своєму Богові. Вона розпластується, образно кажучи, розкривається перед Ним, перш ніж підійти з проханням, засвідчує раніше самому собі власну чисту вольову здатність. Син Божий хоче цим зрозуміло пояснити, яким має бути відчуття, що єдине може створити основу для наближення до Бога! Тому це лунає як велика священна обітниця, коли на початку стоять слова: «*Отче Наш, що єси на Небесах!*» Зважте, що молитва не рівнозначна проханням! Інакше не було б молитви вдячності, в якій не міститься жодного прохання. Молитися – не означає просити. Уже в цьому молитву «Отче Наш» досі завжди недооцінювали через лиху

звичку людини ніколи не ставати перед Богом, якщо вона нічого від Нього не чекає чи, тим більше, не вимагає, бо в очікуванні зазвичай лежить вимога. І при цьому людина справді *завжди* на щось чекає – цього вона не може заперечити! Хай навіть, у загальних рисах, це буде лише невиразне почуття, що колись однораз вона отримає місце на Небі. Тріумфальної вдячності в радісній насолоді від наданого їй свідомого буття бажаної і з повним правом очікуваної Богом співучасті у великому Творінні на благо свого оточення людина не знає! Вона навіть не здогадується, що саме це, і *тільки* це таїть у собі її справжнє власне благо та поступ, її сходження.

Саме на такій Богом бажаній основі стоїть насправді молитва «Отче Наш». Іншого взагалі не міг дати Син Божий, який бажав людині тільки блага, що єдино полягає в правильному дотриманні та виконанні Божої Волі!

Надана ним молитва, отже, менше всього є молитвою-проханням, а навпаки – великою всеосяжною обітницею людини, в якій вона припадає до ніг свого Бога! Ісус дав їй своїм учням, які тоді готові були жити в чистому Богошануванні, служити Богові протягом свого життя у Творінні і в цьому служінні поважати Його Святу Волю!

Людина повинна добре і ґрунтовно обміркувати, чи має вона право наважуватися взагалі використовувати і промовляти цю молитву, повинна себе серйозно перевірити, чи в разі її використання вона не намагається обдурити свого Бога!

Вступні фрази застерігають досить чітко, що кожен повинен себе перевірити, чи справді він такий, як при цьому говорить! Чи наважується він із ними без фальші постати перед Божим Престолом!

Якщо ж ви переживете перші три фрази молитви в собі, то вони приведуть вас до сходів Престолу Божого. Вони – *шлях для цього*, якщо в душі вони стали переживанням! Жоден інший не приводить туди. А цей приведе неодмінно! За неспроможности переживання цих фраз, однак, жодне ваше прохання туди дійти не зможе.

Це повинен бути відданий і, однак, радісний вигук, якщо ви наважуєтеся сказати: «Отче Наш, що еси на Небесах!»

У цьому вигукові міститься ваше щире запевнення: «Я віддаю Тобі, о Боже, все батьківське право на мене, якому я по-дитячому слухняно хочу скоритися! Цим визнаю я також Премудрість Твою, Боже, в усьому, що має Твоє визначення, і прошу, розпоряджайся мною так, як батько має розпоряджатися своїми дітьми! Тут я, Господи, щоб чути Тебе і по-дитячому підкорятися Тобі!»

Друга фраза: «*Нехай святиться Ім'я Твоє!*» Вона є запевненням молящої душі в тому, наскільки вона серйозна в усьому, що наважується промовляти до Бога. Що кожне її слово й думка наповнені відчуттям, і вона не зловживатиме легковажно Іменем Божим! Тому що Ім'я Боже надто святе для неї! Подумайте ж, молільники, що ви цим урочисто обіцяєте! Якщо ви хочете бути цілком чесними перед собою, то мусите визнати, що ви, люди, дотепер саме цим брехали Богові в лице, бо ніколи не були *настільки* серйозними в молитві, як, на те сподіваючись, Син Божий вклав у ці слова за *умову!*

Третя фраза: «*Нехай прийде Царство Твоє!*» – знову-таки не прохання, а лише наступна обітниця! Визнання себе готовим до того, що за сприяння людської душі на Землі все повинно стати *таким*, як і в Царстві Божому! Тому й слова: «Нехай прийде Царство Твоє!» Це означає: ми хочемо також тут, на Землі, досягнути того, щоб Твоє досконале Царство могло простягтися аж сюди! Основу повинні ми підготувати для того, щоб усе жило тільки у Твоїй Святій Волі, тобто, щоби Твої Закони Творіння виконувалися цілковито, до того ж *так*, як у Твоєму Царстві, Духовному Царстві, де

перебувають дозрілі та вільні від усієї провини й тягаря духи, котрі живуть, служачи тільки Волі Божій, бо тільки в безумовному виконанні цієї Волі, завдяки сущій у Ній досконалості, виникає добро. Отже, це – завірення в бажанні стати *такими*, щоб і Земля завдяки душі людській стала царством виконання Божої Волі!

Це запевнення завдяки наступній фразі стає ще сильнішим: *«Нехай буде Воля Твоя, як на небі, так і на землі!»* Це не лише проголошення готовності цілком прилаштуватися до Божественної Волі, але в ньому є також обіцянка цікавитися цією Волею, з усім завзяттям прагнути до пізнання цієї Волі. Це прагнення мусить передувати адже прилаштуванню до цієї Волі, бо доки людина її правильно не пізнає, вона не спроможна також керуватися Нею у своїх відчуттях, мисленні, мовленні та поведінці! Яка нечувана злочинна легковажність для кожної людини знову й знову давати це завірення своєму Богові, тоді як насправді вона взагалі не цікавиться тим, якою є ця Воля Божа, непохитно закріплена у Творінні. Людина бреше адже з кожним словом молитви, коли наважується її промовляти! Вона постає таким чином перед Богом як лицемір та ошуканець! Нагороджує на старі провини щодалі нові, та ще й почувається на завершення гідною співчуття, коли в Потойбіччі мусить етерноречовинно зламатися під цією ношею. Для того, аби правильно пізнати Божу Волю, їй уже *три рази* випадала нагода! Спершу – завдяки Мойсею, якого для цього було інспіровано* (осяяно). Удруге – завдяки самому Синові Божому Ісусові, який адже ніс у собі Істину, і нині втретє і, отже, *востаннє* – у Посланні Граля, яке знов-таки зачерпнуто безпосередньо з Істини. —

Лише коли закладене в ці фрази як попередня умова справді виконано душею, тоді може вона промовляти далі: *«Хліба нашого щоденного дай нам сьогодні!»* Це означає те саме що: «Коли я виконав те, в чому запевняв, то нехай Твоє благословення зійде на мою земну працю, щоб у турботах про мої груборечовинні потреби я завжди мав час жити згідно з Твоєю Волею!»

«І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим!» У цьому зосереджене знання про непідкупну справедливу взаємодію Духовних Законів, даних Волею Бога. Водночас це – вияв запевнення в повній довірі до них, бо прохання про прощення, тобто звільнення від провини, ґрунтується на виконанні людською душею *попередньої умови* власного прощення всіх несправедливостей, заподіяних їй ближніми. А хто *на це* здатен, хто своїм ближнім усе вже простив, той *настільки* в собі очищений, що він із власного *умислу* ніколи несправедливості не вчинить! Оцим він і перед Богом вільний від усієї провини, оскільки там за несправедливість вважається лише все те, що вчинено *свідомо з лихим умислом*. Тільки тоді це стає несправедливістю. Величезна відмінність полягає в цьому від усіх чинних наразі людських законів та земних уявлень.

Отже, і в цій фразі основою знову ж таки є обіцянка кожної спрямованої до Світла душі своєму Богові. Проголошення свого істинного воління, для виконання якого в молитві завдяки заглибленню і самоусвідомленню стосовно себе самої вона сподівається отримати побільшену силу, яку за правильного налаштування їй буде надано згідно Закону Взаємодії.

«І не введи нас у спокусу!» Це хибне поняття, якщо людина в цих словах хоче прочитати, що Бог нібито її спокушає. Бог нікого не спокушає! Наразі йдеться лише про сумнівний переказ, у якому невдало підібрано слово «спокуса». У правильному розумінні його слід долучити до таких понять як блукання, відхилення, тобто хибно йти, хибно шукати на шляху до Світла. Це те саме що сказати: «Не дозволяй нам іти хибним шляхом, хибно шукати, не дозволяй нам час спокушати! Марнувати, гаяти! Але, за потреби, втримай нас від цього *силоміць*, навіть якщо така необхідність змусить нас

зазнати болю і страждань». Цей зміст людина мусить уловити вже на слух завдяки наступному і також дослівному тексту безпосередньо належної до цього частини фрази: «*Але визволи нас від лукавого!*» Це «але» вказує досить чітко на їхню пов'язаність. Зміст рівнозначний із: дозволь нам розпізнати зло за всяку ціну для нас, навіть ціною страждання. За допомогою Твоїх взаємодій зроби нас здатними на це при кожній помилці. У розпізнанні міститься також звільнення для тих, у кого є на це добра воля!

Цим закінчується друга частина – розмова з Богом. Третя частина утворює закінчення: «*Бо Твоє є Царство і Сила і Слава навіки. Амінь!*»

Як тріумфальне визнання почуття захищеності у Всемогутності Бога за умови виконання всього того, що душа як обітницю в молитві кладе Йому до ніг! —

Ця Сином Божим надана молитва складається, отже, з двох частин. Вступ до зближення з Богом і розмова. У кінці Лютер додав слова тріумфальної переконаності у знанні про допомогу в усьому, що є в розмові, отримання сили для виконання того, що душа урочисто обіцяє своєму Богові. І це виконання *мусить* тоді піднести душу до Царства Божого, до країни Вічної Радості і Світла! Отож, молитва «Отче Наш», якщо її по-справжньому пережити, стає опорою і посохом для сходження в Духовне Царство!

Людина не повинна забувати, що в молитві вона, власне, лише має здобувати силу, щоби змогти *самій здійснити те*, чого вона просить! Так повинна вона молитися! І саме такою вважається молитва, яку Син Божий дав своїм учням!

29. Богошанування

Можна без перебільшення сказати, що людина взагалі ще не досягнула безумовного самозрозумілого для неї Богошанування, ще менше здійснювала його. Розберіть однораз Богошанування, як його проводили до сьогодні! Адже людина знає лише прохання або, краще сказати, випрошування! Лише подекуди, зрештою, трапляється однораз, що здійснюється молитва вдячності, яка справді тече із серця. Однак ці рідкісні винятки бувають лише тоді і там, де людина *несподівано* одержує цілком особливий дарунок, або коли *раптом* рятується від великої небезпеки. Несподіване й раптове спонукає її до того, якщо вона взагалі однораз піднесеться до молитви вдячності. Коли ж величезні дари незаслужено падають їй до рук, то вона ніколи або лише дуже зрідка подумає про подяку, якщо все відбувається в спокійний, природний спосіб. Коли їй та всім, кого вона любить, даровано незмінно вражаюче здоров'я і вона не має жодних земних турбот, то вона, мабуть, навряд чи піднесеться до серйозної молитви вдячності. Щоб викликати в собі сильніше почуття, людина, на жаль, потребує завжди цілком *особливого* поштовху. Добровільно за гарного самопочуття вона ніколи до цього себе не спонукає. Можливо, якимось і десь вона щось схоже й промовить або ж піде до церкви, щоби при нагоді пробурмотіти молитву вдячності, але віддатися цьому всією своєю душею хоча б одну хвилину їй аж ніяк не спаде на думку. Тільки коли справжня скрута підступить до неї, *отоді* згадає вона дуже швидко, що є Дехто, хто здатен їй *допомогти*. Страх підганяє її до того, щоб нарешті якимось пробубоніти молитву! Але й тоді це все-таки лише прохання, а нітрохи не шанування.

Такою є людина, яка ще й вважає себе *доброю*, називає себе віруючою! І навіть таких небагато на Землі! Гідні ж похвали – винятки!

Уявіть собі однораз цю жалюгідну картину! Якою вона видається за правильного розгляду вам, людям! Наскільки ж нікчемнішою така людина постає перед своїм Богом! Але так і є, на жаль, насправді! Ви можете ухилитись або викручуватись як завгодно, це залишиться фактом, щойно ви однораз спробуєте дійти до суті, відкинувши будь-яке прикрашання. І мусите все ж таки трохи знітитися при цьому, бо ні прохання, ні подяка не належать до шанування.

Шанування – це *повага*! Його не знайдете ви нині ж насправді на цій усій Землі! Придивіться хоча б до врочистостей і свят, які повинні справлятися во Славу Богу, де як виняток однораз відмовляються від прохань і випрошувань. Які ораторії!* (духовні твори) Пошукайте співаків, які співають у шануванні Бога! Подивіться на них, коли вони готуються до співу в залі чи церкві. Вони всі готові зробити що завгодно, щоб сподобатися *людям*. До Бога їм при цьому досить-таки байдуже. Саме до Нього, якому це й повинно бути присвячено! Погляньте на диригента! Він прагне оплесків, хоче показати людям, на що здатен.

Потім ідіть далі. Подивіться на горді будівлі, церкви, собори, котрі во Славу Бога стоять... повинні. Художник, архітектор, будівельник докладає зусиль тільки для досягнення земного визнання, кожне місто *виблискує* цими спорудами... во славу самого себе. Вони мусять навіть слугувати для приваблення чужоземців. Однак зовсім не для Богошанування, а для того, щоб у ці місця потекли гроші внаслідок похваленого в такий спосіб обігу! Лише жага до земної показності, хоч куди б ви поглянули! І все під приводом Богошанування!

Напевно, є ще подекуди люди, котрі в лісах, у горах турбуються про піднесення своєї душі, які при цьому навіть мимохідь згадують про Велич Створителя всієї краси навколо них, однак як про того, хто знаходиться геть далеко на задньому плані. Душа

при цьому підноситься, однак не в радісному злеті у височінь, а... врізнобіч, просто-таки в широчінь від задоволення та насолоди. Тож щось таке не можна плутати зі злетом у височінь. Це можна оцінити не інакше як задоволення гультя від споглядання щедро накритого столу. Піднесення душі такого роду помилково вважають шануванням; воно ж залишається безмістовним, мрійництвом, *власним* гарним самопочуванням, яке сприймають за вдячність Творцеві. Це чисто земна подія. Також багато залюблених у природу саме це замилювання вважають за правильне Богошанування, гадаючи, що в цьому вони перевершили інших, хто не має можливості насолоджуватися красотою земних формоутворень. Це грубе фарисейство, яке має за основу лише гарне самопочуття. Імітація золота, позбавлена будь-якої цінності. Коли таким людям однораз доведеться відшукувати скарби своєї душі, щоби використати їх для свого сходження, то вони знайдуть скриньку в собі зовсім порожньою, тому що уявний скарб був лише замилюванням красою, нічим іншим. Не було в них істинного благоговіння перед Творцем. —

Істинне Богошанування виявляється не в мрійництві, не в бубонінні молитов, не у випрошуванні, стоянні навколішки, заламуванні рук, не в блаженному трепеті, а в радісній *дії!* У триумфальному схваленні цього земного буття! Сповна відчуваючи кожну мить! Відчувати сповна – означає використовувати. Використовувати – значить своєю чергою... пережити! Однак не в марнуванні часу, що шкодить тілу й душі, не в іграх і танцях, яких прагне й потребує інтелект для врівноваження та спонукання своєї діяльності, а в погляді вгору до Світла та *Його* Воління, яке *все* у Творінні суще тільки підтримує, підносить, ушляхетнює!

Для цього ж основною умовою має бути точне знання Законів Бога у Творінні. Вони вказують людині, як вона повинна жити, якщо хоче бути здоровою тілом і душею, вказують точно шлях, який приведе до Духовного Царства, а також дадуть змогу чітко усвідомити, які страхиття неодмінно чекатимуть її, якщо вона опиратиметься цим Законам!

Оскільки Закони у Творінні, самочинні й живі, залізні й непорушні, діють із потужністю, проти якої людський дух цілком безсилий, то, власне, одне samozрозуміло, що *це* мусить бути найнагальнішою потребою кожної людини: сповна пізнати ці Закони, перед впливом котрих вона щоразу залишається справді беззахисною!

І все-таки це людство настільки обмежене, що намагається безтурботно пройти повз таку зрозумілу і просту необхідність, попри те, що чогось очевиднішого взагалі не існує! Людство, як відомо, ніколи не доходило до *найпростіших* думок. Кожна тварина в цьому, як не дивно, розумніша за людину. Вона прилаштовується до Творіння і отримує від нього підтримку, доки людина не намагається завадити їй у цьому. Людина ж хоче панувати над тим, чийй незалежній дії вона повсякчас підвладна і підвладною залишатиметься. У своїй зарозумілості вона гадає, що вже *опанувала* сили, коли навчилася застосовувати лише малу частку випромінювань для своїх потреб або використовує дію повітря, води та вогню найменшою мірою! При цьому їй не спадає на думку, що заради такого порівняно мізерного практичного застосування вона мусила *попередньо* вчитися, спостерігати, щоб уже наявні властивості чи сили використати в повній згоді з *їхньою природою!* Вона мусить при цьому намагатися пристосуватись, якщо хоче добитися успіху! *Вона*, єдино сама! Це ніяке не панування, не підкорення, а, навпаки, пристосування до суцільних Законів, узгодження з ними.

Людина мусила б зрештою при цьому зрозуміти, що тільки пристосування разом із попереднім навчанням може принести їй користь! Вона повинна з вдячністю за надані можливості рухатися далі. Але ж ні! Вона лише вихваляється і поводить ще зухваліше, ніж до того. Саме там, де в служінні вона однораз скоряється Божественній

Волі у Творінні і завдяки цьому відразу має очевидну користь, вона намагається подитинячому подати це так, ніби вона є переможцем! Переможцем природи! Безглузда позиція сягає вершини всілякої дурости, тому, що вона при цьому сліпо проходить повз справжню велич; бо, за правильної позиції, вона фактично була б переможцем... над собою і своїм марнославством, адже за послідовного висвітлення всіх відомих досягнень, вона, спершу навчаючись, схилялася перед уже наявним. Саме в цьому – запорука її успіху. Кожен винахідник, і в тім числі всі справді великі, пристосовували своє мислення та воління до суцільних Законів природи. Усе, що їм опирається чи хоча б намагається чинити опір, розчавлюється, розмелюється, розбивається. Це просто неможливо, щоб воно коли-небудь змогло правомірно втілитися в життя.

Як із досвідом у малому, не інакше відбувається з усім буттям людини, не інакше – з нею самою!

Подорожуючи не лише крізь короткий земний час, а й крізь усе Творіння, вона, безумовно, потребує знання Законів, яким підлягає *сукупне Творіння*, а не лише найближче до кожної земної людини видиме оточення! Якщо вона їх не знає, то її буде затримано й зупинено, ушкоджено, відкинуто назад або зовсім розмелено, тому що через своє незнання вона не змогла прямувати *разом* із потоками сил цих Законів, а, навпаки, повелася настільки хибно, що вони мусять її притиснути донизу, замість того, щоби піднести вгору.

Дух людський виявляє себе не великим, гідним захоплення, а лише смішним, коли факти, які *мусить* щодня і всюди розпізнавати у впливі на себе, намагається вперто й засліплено відхилити, тоді як він повинен вирішально застосувати їх не лише у своїй діяльності та в усій техніці, а й для себе та своєї душі! У своєму земному бутті та діях він *завжди* має можливість бачити безумовну стійкість і схожість усіх основних впливів, якщо легковажно або навіть зловмисно не замикається в собі та не спить.

Щодо цього в сукупному Творінні немає жодного винятку, в тім числі й для людської душі! Вона *мусить* пристосуватися до Законів у Творінні, якщо хоче, щоб їхня дія сприяла їй! І на цю просту самозрозумілу вимогу людина досі найлегковажнішим чином зовсім не зважала.

Вона здавалася їй настільки простою, що саме через це мусила стати для неї занадто важкою для пізнання. І ця важкість із часом стала для неї взагалі нездоланною. Тож стоїть вона сьогодні перед руїною, перед душевним крахом, що мусить зруйнувати все споруджене нею!

Тільки одне може її врятувати: повне знання Законів Божих у Творінні. Це, одне-єдине, зможе зрушити її вперед, піднести вгору, а з нею і все, що вона спробує збудувати в майбутньому.

Не кажіть, що ви, як людські душі, не можете так легко пізнати Закони у Творінні, що важко відрізнити Істину від помилкового висновку. Це неправда! Хто так говорить, той, знову-таки, хоче цим лише прикрити млявість, яку приховує в собі, хоче лиш, аби не викрилась байдужість його душі, чи виправдатися перед самим собою для власного заспокоєння.

Але це йому нічого не дасть, бо кожного байдужого, кожного млявого буде відтепер відкинуто! Лише той, хто збере всю свою силу, щоб *сповна* застосувати її для здобування найпотрібнішого для своєї душі, може сподіватися на порятунок. Будь-яка половинчатість – усе одно що нічого. І кожне зволікання, відкладання є вже цілковитою втратою. У людства більше не залишилося часу, тому що воно вичікувало аж до моменту, який став останньою межею.

Самозрозуміло, що цього разу йому не так легко це зробити і також не так легко на це зважитись, оскільки через колишнє найбезтурботніше недбальство у цих речах воно позбавило себе будь-якої здатності взагалі повірити в глибоку серйозність необхідного *остаточного* рішення! І саме *цей* пункт є найбільшою слабкістю, яка спричинить неминуче падіння дуже багатьох!

Протягом тисячоліть було достатньо багато зроблено для роз'яснення вам Божої Волі або закономірностей у Творінні, принаймні настільки, наскільки ви потребуєте, щоб мати змогу піднятися до Світлих Висот, з яких ви спустилися, аби знову повернутися туди! Не за допомогою так званих земних наук, не за допомогою церков, а з допомогою слуг Божих, пророків давніх часів, як і, крім того, за допомогою потім Послання самого Сина Божого. Таким простим воно було вам надано, ви ж досі лише *говорите* про нього, проте ніколи серйозно не намагалися правильно його зрозуміти, а ще менше – у згоді з ним жити! Згідно з вашим млявим мисленням від вас вимагають занадто багато, попри те, що це ваш єдиний порятунок! Ви хочете врятуватися, не докладаючи при цьому жодних власних зусиль! Якщо ви замислитеся над цим, то змушені будете дійти того ж самого сумного висновку.

З кожного Божого Послання робили ви релігію! Для вашої зручності! *І це було неправильно!* Тому що для релігії ви відвели цілком особливий, підвищений щабель, осторонь повсякденної праці! І в цьому полягала найбільша помилка, яку ви могли зробити, бо поставили тим і Волю Божу осторонь повсякденного життя або, що те саме, поставили *себе* осторонь Волі Божої, замість того, щоб з'єднатися з Нею, визначити Її місце серед життя і турбот ваших буднів! Ставши *єдиними* з Нею! Ви повинні кожне Послання Боже сприймати цілком *природно* і практично, мусите впроваджувати їх у вашу роботу, ваше мислення, у ваше все життя! Ви не маєте права робити з них щось відсторонене від себе, як це нині відбувається, до чого ви звертаєтеся як гість лише в години спокою! Коли ви на короткий час намагаєтеся віддатися каяттю або вдячності, відпочинку. Отже, це не стало для вас чимось самозрозумілим, не стало вашим власним, як їжа чи сон.

Зрозумійте ж нарешті правильно: ви повинні в цій Волі Божій *жити*, щоб орієнтуватися на всіх шляхах, які несуть для вас добро! Послання Божі – це дорогоцінні вказівки, яких ви *потребуєте*, без знання та дотримання яких пропадете! Ви тому не маєте права поміщати їх у скляну скриню, щоб як щось священне споглядати в блаженному трепеті лише в неділю або в скрутні та страху прилинути до цього місця, щоб набратися від нього сили! Злощасні, ви Послання повинні не вшановувати, а *використовувати!* Повинні рішуче діяти не лише у святковому вбранні, а й твердою рукою в трудовому житті, яке ніколи нікого не ганьбить, не принижує, а, навпаки, кожного *шанує!* Коштовність на спітнілій та забрудненій землі мозолястій руці сяє значно чистіше, вище, ніж на пещених пальцях ледачого нероби, який марнує свій земний час лише на споглядання!

Кожне Послання Боже повинно вам було надаватися частинами, щоб *стати частиною вас самих!* Зміст же ви мусите постаратися осягнути правильно!

Ви не маєте права розглядати їх як щось відособлене, що лишається поза вами, до чого ви звикли підступати з боязкою стриманістю. Сприймійте Слово Боже *в* собі, аби кожен знав, як він має жити і йти, щоби потрапити в Царство Боже!

Задля цього пробудіться нарешті! Пізнайте Закони у Творінні. В цьому не допоможуть вам, однак, ні земна тямовитість, ні невеликі знання як результат технічних спостережень – така мізерія недостатня для шляху, який повинна обрати ваша душа! Ви *мусите* свій погляд підняти *над* Землею далеко і розпізнати, куди веде вас шлях після цього земного буття, водночас із цим усвідомити, чому і з якою метою

ви перебуваєте на цій Землі. І знову-таки саме *те*, як вам ведеться в *цьому* житті – бідні ви чи багаті, здорові чи хворі, в мирі чи в боротьбі, радості чи стражданні – ви пізнаєте причини та свою мету, і стане вам від цього радісно та легко, ви будете вдячні за переживання, які випали на вашу долю. Ви навчитеся не лише шанувати цінність окремих секунд, а, передусім, використовувати їх! Використовувати для сходження до сповненого радості буття, до великого чистого щастя!

А оскільки ви самі занадто вже заблукали, заплуталися, прийшло до вас колись як порятунок Послання Бога через Сина Божого – після того, як застереження через пророків не знайшли жодного відгуку. Послання Боже показало вам єдиний шлях до вашого порятунку з болота, що вже загрожувало вас задушити! Своїми притчами Син Божий намагався вивести вас на нього! Охочі вірити і шукачі сприйняли їх своїми *вухами*, однак далі цього не пішло. Вони не намагалися ніколи згідно з ними жити.

Релігія і повсякденне життя лишалися для вас усякчас різними речами. Ви стояли завжди лише поряд, замість того, щоби бути всередині! Роз'яснена у притчах дія Законів у Творінні залишилася для вас зовсім незрозумілою, тому що ви цього в них не шукали!

Нині ще раз у Посланні Граля подається рівнозначне тлумачення Законів для теперішнього часу в більш зрозумілій формі! Насправді це точно те саме, що Христос колись уже приніс у доречній для *того часу* формі. Він показав, як люди повинні думати, мовити, діяти, щоб духовно дозріваючи, підніматись у Творінні вгору! Більшого людство й не потребувало. Немає ні одної прогалини щодо цього в тодішньому Посланні. Послання Граля приносить нині точно те саме, тільки в сучасній формі.

Хто остаточно вирішив керуватися ним у думках, мовленні та поведінці, *той виконує найчистіше Богошанування, бо воно полягає тільки в дії!*

Той, хто слухняно дотримується Законів, чинить завжди правильно! *Цим* доводить він свою глибоку повагу до Мудрости Бога, скоряється радісно Його Волі, яка закладена в Законах. Він завдяки цьому під їхньою дією рухається вперед і стає захищений, вільний від усього страждання і підноситься в Царство світлого Духу, де в тріумфальному переживанні Премудрість Божа перед кожним постає без помутніння, і де Богошанування виникає в самому житті! Де кожен подих, кожне відчуття, кожна дія сповнені радісної вдячності й постійного задоволення. Із щастя народжується щастя, засівається щастя і тому пожинається щастя! Богошанування в житті та переживанні полягає єдино в дотриманні Божественних Законів. Тільки в цьому запорука щастя. Так повинно бути в прийдешньому Царстві, Тисячолітньому, яке зватиметься Царством Божим на Землі! Тож повинні всі послідовники Послання Граля стати світочами і дороговказами поміж людства.

Хто цього не може або не хоче, той знову не зрозумів Послання. Служіння Гралю повинно бути істинним живим Богошануванням. А Богошанування є перше служіння Богові, яке існує не в зовнішніх речах, не лише проявляється зовні, але й у найсамотніші години живе в кожній людині, і виявляє себе в її мисленні та вчинках, як щось самозрозуміле.

Хто добровільно не хоче заявити про свою належність до цього, той не зможе пережити близький час Царства Божого, його буде знищено або ж усе-таки примушено до безумовної покори Божественною Силою і земною владою! На краще цілому людству, якому даровано знайти нарешті в цьому Царстві мир і щастя!

30. Людина і її вільна воля

Аби створити про це закінчену картину, треба врахувати багато зовнішніх факторів, які більшою чи меншою мірою впливають на головний предмет!

Вільна воля! Це те, перед чим зупиняються в роздумі навіть видатні люди, бо відповідальність згідно із Законами справедливості, безумовно, передбачає можливість вільного обрання рішень.

Хоч куди повернися, з усіх боків чути волення: «Де ж у людини вільна воля, коли насправді є провидіння, керування, визначеність, вплив зірок і карма* (доля)? Людину переставляють, обтесують, формують, – хоче вона того чи ні!»

Запально накидаються серйозні шукачі на все, що говорить про вільну волю, цілком правильно усвідомлюючи, що саме в цьому питанні конче потрібне роз'яснення. Доки людина помиляється, вона не спроможна мати правильну позицію, щоб утвердитися у великому Творінні такою, якою вона є насправді. Якщо ж вона займає неправильну позицію щодо Творіння, то мусить залишатися в ньому заблуканим чужинцем, дає змогу переставляти, обтесувати, формувати себе, тому що її усвідомлення мети помилкове. Тож воно тоді стає іншим, і на основі природної послідовності людина зрештою стала такою, якою вона є сьогодні, але якою, власне, не повинна бути!

Її великою вадою є те, що вона не знає, де, власне, знаходиться її вільна воля і як вона себе виявляє. Ця обставина свідчить також, що шлях до своєї вільної волі вона цілковито втратила, і вже не знає, як його знайти.

Вхід на стежку до розуміння, занесений летючим піском, уже не віднайти. Сліди замело. Людина невпевнено бігає по колу, знесилюючись при цьому, доки свіжий вітер зрештою знову розчистить шлях. Звісно, зрозуміло, що при цьому спершу весь летючий пісок підхопиться вгору в шаленому вихорі та, перш ніж зникнути, ще може запорошити очі багатьом, хто зголодніло продовжує шукати прохід до шляху. З цієї причини кожен мусить проявити якнайбільшу обережність, щоб його погляд залишався вільний, доки розвіється остання порохинка цього летючого піску. Інакше може статися так, що він добре бачить шлях, та все-таки через легке затуманення очей його нога ступить убік, він оступиться й упаде, і, хоча шлях уже був перед ним, потоне. —

Нерозуміння, яке люди вперто й послідовно виявляють щодо справді наявної вільної волі, коріниться переважно в неосягненні того, чим, власне, є вільна воля.

І хоча роз'яснення міститься вже в самому визначенні, однак не бачать справді простого, що лежить тут на видноті, а, як і всюди, шукають не в тому місці і через це не можуть уявити собі, що ж таке вільна воля.

Під волею величезна більшість людей сьогодні розуміє певну насильницьку установку земного мозку, коли прив'язаний до простору й часу інтелект вказує та встановлює для мислення і почуттів якийсь визначений напрям.

Однак це не вільна воля, а, навпаки, земним інтелектом зв'язана воля!

Ця плутанина, застосовувана багатьма людьми, призводить до великої помилки, споруджує мур, який унеможливорює пізнання та осягнення. Людина дивується потім, коли виявляє прогалини, нашттовхується на суперечності й не може дошукатися хоча б якоїсь логіки.

Вільна воля, яка сама так рішуче впливає на справжнє життя, що далеко поширюється в Потойбічному світі, накладаючи на душу свій відбиток, здатний

формувавши її, має цілком іншу природу. Значно вищу, аби бути такою земною. Вона не має тому й жодного зв'язку із земним груборечовинним тілом, тобто з мозком. Вона перебуває виключно в духові самому, в душі людини.

Якби людина знову й знову не погоджувалася на необмежене верховне панування інтелекту, то могла б далекоглядною вільною волею свого духовного, справжнього «Я» диктувати інтелектуальному мозкові напрям, керуючись витонченим відчуттям. У результаті зв'язана воля, безумовно, потрібна для досягнення усіляких земних прив'язаних до простору й часу цілей, мусила б тоді дуже часто прокладати інший шлях, ніж це відбувається тепер. Те, що з цим і доля змінить напрям, легко зрозуміло, адже карма, прокладаючи інші шляхи, притягне також інші нитки й принесе іншу взаємодію.

Це пояснення, самозрозуміло, ще не може дати правильного розуміння вільної волі. Для отримання повного уявлення про неї, треба знати, як уже здійснювалася ця вільна воля. А також, у який спосіб склався часто настільки багатобічний збіг обставин уже наявної карми, який своїм впливом здатен так приховати вільну волю, що її існування майже або взагалі вже неможливо виявити.

Проте таке пояснення знову-таки можна зрозуміти лише тоді, коли ми відслідкуємо весь хід становлення духовної людини, починаючи з миті, коли сім'я духу людини вперше занурюється в етерноречовинну оболонку найзовнішнього краю Речовинности.

Тоді ми побачимо, що людина зовсім не така, якою вона себе уявляє. Вона аж ніяк не має безумовного права на блаженство і на вічне особисте подальше життя у своїй кишені* (Доповідь №20 «Страшний Суд»). Вислів: «Ми всі діти Божі» у перейнятому від людей або уявленому значенні – хибний! *Не* кожна людина є дитиною Божою, а стане нею лише тоді, коли достатньо розвинеться для цього.

Людина занурюється у Творіння як духовний зародок. Цей зародок несе в собі все, щоб мати можливість розвинутися до самосвідомої дитини Божої. Але за умови, що вона виявить для цього відповідні здібності та піклуватиметься про них, не даючи їм захиріти.

Велика й грандіозна ця подія, і все-таки цілком природна на кожному ступені розвитку. Ніщо не перебуває при цьому поза логічним ходом становлення, бо логіку закладено в кожну Божественну Дію, тому що вона досконала, а все досконале немислиме без логіки. Усі ці зародки несуть у собі однакові здібності, бо всі вони походять від одного Духа, і кожна з цих окремих здібностей таїть обітницю, яка неодмінно збудеться, щойно ці здібності розвинуться. Але лише тоді! Такий вигляд має *кожен* зародок при сіянні. І все ж таки!..

Сівач вийшов сіяти: там, де Божественне, Вічне, висить над Творінням, де найетерніша частина Творіння сягає Сутнісного, знаходиться нива засіву людських духовних зародків. Іскорки від Сутнісного проходять над межею і занурюються в незайманий ґрунт найетерноречовиннішої частини Творіння, як при електричному розряді під час грози. Ніби творча рука Святого Духа сіє зерна в Речовинне.

У той час, як сходи розвиваються і врожай поступово дозріває, багато зерен гине. Вони не сходять, що означає не розвивають свої високі здібності, а загнивають та всихають, і мусять зникнути в Речовинності. Але ті, що зійшли й заколосилися над нивою, під час жнив буде пильно оглянуто, порожнє колосся відділять від повного. Після жнив потім ще раз ретельно відокремлять половину від пшениці.

Такою є картина ходу становлення в цілому. Щоби пізнати вільну волю, мусимо детально простежити за безпосереднім ходом становлення *людини*:

Як Верховне, як Найчистіше у Своєму сяянні Вічного, Божественне – Вихідний Пункт усього, Початок і Кінець – оточене світлим Сутнісним.

Коли іскри із Сутнісного перестрибують на ґрунт етерноречовинного відростка Речовинного творіння, то навколо цієї іскри відразу змикається газоподібна оболонка спорідненої речовини цієї найніжнішої ділянки Речовинності. Таким чином духовний зародок людини входить у Творіння, воно ж, як і все речовинне, підлягає змінам і розпаду. Він ще вільний від карми і очікує на те, що повинно його спіткати.

Цього найзовнішнього відростка сягають вібрації сильних переживань, які безперервно відбуваються всередині Творіння в усьому становленні та зникненні.

Навіть якщо це лише найніжніші відлуння, що протинають цю газоподібну Етерну речовинність як легкий подих, то їх все одно достатньо, щоби пробудити й повернути до нього увагу чутливого воління в духовному зародкові. Він має потребу «поласувати» тією чи іншою вібрацією, віддатися їй, або, інакше кажучи, приєднатися до неї, що рівнозначно притяганню. У цьому полягає перше рішення схильного до багатосторонніх потягів духовного зародка, якого, залежно від його вибору, буде притягнуто сюди або туди. При цьому вже прядуться й перші найтонші нитки до полотна, яке пізніше має стати килимом його життя.

Однак зародок, швидко розвиваючись, щомиті може скористатися нагодою поринути в різноманітні вібрації, які повсякчас і зусібич перетинають його шлях. Щойно він візьметься за це, тобто захоче цього, він змінить цим свій напрям і піде за новообраним різновидом вібрацій, іншими словами, дасть змогу йому притягнути себе.

Своїм бажанням він може, як стерном, змінювати курс серед течій, щойно якась із них йому вже не подобається. Так може він тут і там «куштувати».

При цьому куштуванні він щодалі більше дозріває, поволі отримує можливість розрізнити і зрештою здатність до судження, стаючи на завершення все свідомішим та впевненішим, аби йти у визначеному напрямі. Обрані ним вібрації, за якими він захотів йти, чинять при цьому глибокий вплив на нього самого. Це лише цілком природна послідовність, що вібрації, в яких він, так би мовити, пливе за своїм вільним волінням, у взаємодії впливають на духовний зародок згідно зі своїм різновидом.

Сам духовний зародок несе, однак, *тільки шляхетні та чисті* здібності в собі! Це талант, який він повинен «вкласти» у Творіння. Якщо він віддається шляхетним вібраціям, то у взаємодії вони пробудять у зародку здібності, що перебувають у стані спокою, струшуючи, підсилюючи, плекаючи їх, тож вони з часом принесуть щедрю віддачу і поширять велику благодать у Творінні. Духовна людина, яка зростає в такий спосіб, стає добрим домовласником.

Якщо ж вона наважиться обрати здебільшого нешляхетні вібрації, то вони можуть із часом вплинути на неї так потужно, що їхній різновид пристане до неї, обволікаючи власні чисті здібності духовного зародка, заглушуючи їх і не даючи їм змоги по-справжньому пробудитися й розквітнути. Доведеться їх зрештою розцінити як по-справжньому «закопані», через що згадана людина стає поганим домовласником для довіреного їй таланту.

Духовний зародок не здатен, отже, сам по собі бути нечистим, оскільки він приходить із чистого і несе тільки чистоту в собі. Але після занурення в Речовинність він може забруднити свою речовинну оболонку внаслідок «куштування» нечистих вібрацій за власним волінням, тобто через спокусу; тож через сильне заглушення шляхетного душевно нечисте зовнішнє може навіть заглушити *власне*, через що воно набуде нечистих властивостей, відмінних від притаманних йому успадкованих здібностей духу. Душа – це лише найетерноречовинніша газоподібна оболонка духу, і є

вона *тільки* в Речовинному творінні. Після можливого повернення в розташоване вище Чисте Духовно-сутнісне душа скидається, залишається тільки дух, який інакше взагалі не може піднятися над межею Речовинного творіння та увійти до Духовного. Його нове входження, його повернення відбудеться, однак, тоді в живій свідомій формі, тоді як іскра, що вийшла з нього, на початку ще такою не була.

Кожна провина і вся карма – *тільки речовинні!* І лише всередині Речовинного творіння, не інакше! Перейти на дух вони не можуть, але можуть повиснути на ньому. Тому є можливість *начисто змити* всю провину.

Це усвідомлення нічого не перекидає, а лише підтверджує все, про що образно говорять релігії та церкви. Передусім, ми дедалі більше пізнаємо велику Істину, яку Христос приніс людству.

Також зрозуміло, що духовний зародок, який у Речовинному обтяжився нечистим, не може з цим тягарем знову повернутися в Духовне, і мусить залишатися в Речовинному доти, доки скине цю ношу, зумівши звільнитися від неї. При цьому він, звісно, мусить залишатися завжди в тому регіоні, до якого його примушує вага власного вантажу, причому ступінь цієї нечистоти стає вирішальним. Якщо йому не вдається позбутися ноші, скинути її аж до Дня Суду, то, попри чистоту, завжди притаманну духовному зародку, який через заглушення нечистим, звичайно, не зміг належно розкрити свої справжні здібності, він не в змозі піднятися вгору. Нечисте своєю важкістю затримає його і разом із собою затягне до розкладання всього речовинного* (Доповідь №20 «Страшний Суд»).

Чим свідомішим стає духовний зародок у своєму розвитку, тим більше його зовнішня оболонка набуває чітких рис внутрішньої своєрідності. Прагнучи шляхетного або нешляхетного, вона стає таким чином прекрасною чи потворною.

Кожен зроблений ним поворот утворює вузол у нитках, які він тягне за собою, які при багатьох хибних шляхах, при багатьох безперервних навсібіч петляннях можуть стати наче сіткою, в якій він заплутується, через що або загине в ній, тому що вона його міцно тримає, або йому доведеться силоміць вириватися з неї. Вібрації, яким він віддавався у своїй ході, ласуючи або насолоджуючись ними, залишаються пов'язаними з ним і, як нитки, тягнуться за ним, а отже, через це посилають йому вслід своєрідні вібрації повсякчас. Якщо він тримається одного напрямку довгий час, то нитки, що лежать позаду, як далекі, так і ближчі, діють із непослабною силою. Але якщо він змінює свій курс, то внаслідок перехрещення вібрації, що лежать позаду, поступово впливають усе слабше, бо спершу вони мусять пройти крізь вузли, які їх затримують, тому що переплетення дає з'єднання та сплавлення вже з новим, відмінним напрямом. Тоді наступний, новий напрям по-своєму, по-іншому впливає на попередній, розкладаючи і припиняючи його, якщо вони не належать до одного, схожого типу. Так рухається він усе далі й далі. Нитки зі зростанням духовного зародка стають щільнішими та сильнішими, утворюють карму, внаслідок чого можуть зрештою набути настільки великої потужності, що нададуть духові тієї чи іншої «схильності», яка насамкінець здатна негативно впливати на його вільне рішення і задає йому вже наперед визначений напрям. Тож вільна воля стає в такому разі затемненою, не даючи більше можливості проявляти себе як такої.

Від початку вільна воля, отже, наявна, лише пізніше так багато волей настільки обтяжені, що вони в уже згаданий спосіб підпадають під сильний вплив, отже, й вільної волі вже не може бути.

У такий спосіб далі й далі розвиваючись, зародок мусить при цьому всякчас наближатися до Землі, оскільки від неї йдуть найсильніші вібрації і він усе свідоміше

прямує, керуючись ними, або, краще сказати, дає їм змогу «притягнути» себе, щоб згідно зі своїми вподобаннями мати можливість усе більше куштувати від обраного роду. Він хоче перейти від «смакування» до справжнього «ласування» і до «насолоди».

Вібрації від Землі настільки сильні тому, що тут з'являється щось нове і дуже потужне: груборечовинно-тілесна сексуальна сила!* (Доповідь №62 «Сексуальна сила в її значенні для духовного сходження»)

Вона має завдання і здатність *«розпалити»* все духовне відчуття. Дух отримує тільки завдяки цьому правильний зв'язок із Речовинним творінням і тому лише тоді може повноцінно діяти в ньому. Отоді він охоплює все, що потрібне для набуття в Речовинності повного значення, аби утвердитися в ній у всіх відношеннях, маючи можливість діяти проникаючи та примушуючи, щоби бути озброєним проти всього і мати також захист від усього.

Тому хвилі неймовірної сили, що виходять із переживань, розходяться завдяки людям на Землі. Вони сягають, правда, завжди лише так далеко, як простягається Речовинне творіння, але вібрують у ньому аж до найніжніших відростків.

Людина на землі, яка була б духовно високою та шляхетною і тому з вищою духовною любов'ю підійшовши до своїх ближніх, залишалася б їм чужою, не в змозі внутрішньо наблизитися до них, якби не мала сексуальної сили. Через це не вистачало б мосту для розуміння і душевного співпереживання, отже, між ними утворилася би прірва.

Але в мить, коли ця духовна любов вступить у чистий зв'язок із сексуальною силою і розпалиться нею, випромінювання для усієї Речовинності отримає зовсім інше життя, вона стане по-земному реальнішою і завдяки цьому зможе повноцінно та зрозуміло впливати на земних людей і на всю Речовинність. Лише так Речовинність її сприйме та відчує в переживанні, і вона зможе нести у Творіння те благо, яке повинен принести дух людини.

Є щось грандіозне у цьому зв'язку. *Це* і є справжньою метою, принаймні, *головною метою* цього для багатьох такого загадкового і неосяжного природного потягу, з яким духовне зможе розкритися в Речовинності з повною дієвою силою! Без нього духовне залишилося б у Речовинності надто чужим, аби змогти по-справжньому проявити себе. Зачаття як мета відходить лише на *друге* місце. Головним у цьому зв'язку є те, що він викликає в людині внутрішнє піднесення. При цьому дух людський також набуває своєї повної сили, свого тепла й жвавості, він із цією подією стає, так би мовити, готовий до всього. *Тому розпочинається тут, однак, і тільки тепер його повна відповідальність!*

Мудра Справедливість Божа дає людині в цьому важливому поворотному моменті, однак, водночас не лише можливість, а навіть природний стимул, аби всю карму, якою вона донині обтяжила свою вільну волю, можна було легко скинути. Завдяки цьому людина спроможна свою волю знову зробити цілком вільною, щоби тоді, свідомо та владно стоячи у Творінні, стати дитиною Божою, діяти згідно зі своєю сутністю і з чистими піднесеними відчуттями підніматися до Висот, куди її пізніше притягне, щойно вона покине своє груборечовинне тіло.

Якщо цього людина не виконує, то це її провина, бо з входженням сексуальної сили в ній, насамперед, активізується могутньої сили порив у височінь – до ідеального, прекрасного і чистого. У незіпсованій молоді обох статей це завжди чітко спостерігається. Звідси й мрійливість юних літ, яка в дорослих, на жаль, часто викликає лише усмішку, – її не варто плутати з мріями дитинства. Тому також у ці роки такі непоясненні й злегка сумні з відтінком серйозності відчуття. Години, коли здається, що юнак чи дівчина мають нести весь світовий біль, коли до них підступають передчуття

глибокої серйозности, не є необґрунтованими. І це так часто притаманне їм почуття нерозуміння їх самих несе насправді багато істинного в собі. Це епізодичне усвідомлення неправильного облаштування навколишнього світу, який не бажає розуміти священного поривання їхніх душ до високого злету і вдоволиться лише тоді, коли це настільки сильне застережливе відчуття в дозріваючих душах стягне до більш зрозумілого йому «реального» та тверезого, яке він вважає краще припасованим до людства і в своєму одnobічному інтелектуальному розумінні визнає за єдино нормальне.

Однак, попри це, безліч закоснілих матеріялістів у тотожну пору свого буття так само відчували серйозне застереження і навіть іноді охоче говорять про золотий час першого кохання з легким присмаком деякої сентиментальности, навіть смутку, в чому несвідомо проявляється якийсь щем за чимось утраченим, що не піддається точному визначенню. І вони в цьому цілковито мають рацію! Найдорогоцінніше було в них забрано або вони його легковажно самі відкинули, коли в сірих буднях роботи або через глузування так званих «друзів» і «подруг», або через вплив поганих книг і прикладів вони боязко закопали цей скарб, блиск якого, попри це, протягом їхнього дальшого життя іноді знову проривається і при цьому їхнє невагомане серце якоїсь миті починає битися частіше в непоясненному трепеті загадкового смутку й томління.

Навіть якщо ці відчуття знову швидко придушують і висміюють у гіркому глузуванні з самого себе, вони все одно свідчать про наявність цього багатства, і, на щастя, небагато є таких, хто може стверджувати, що ніколи не мав цих відчуттів. Таких можна лише пожаліти, бо вони ніколи не жили.

Але такі зіпсовані, або, скажімо, гідні жалю, самі відчувають томління, коли їм випадає нагода зустріти людину, яка цю силу злету використовує в правильному напрямі, тобто завдяки цьому очистилась і вже на Землі досягла внутрішнього піднесення. Вплив такого томління в цих людях, однак, здебільшого зрештою стає небажаним для них усвідомленням власної ницости та упущення, які тоді переходять у ненависть і можуть розростись аж до сліпої люті. Нерідко буває й так, що людина надзвичайно високого душевного розвитку викликає ненависть цілих мас, без навіть зовні справді видимої причини для цього. Такі маси не знають тоді більше нічого, крім як кричати: «Розіпни, розіпни його!» З цієї причини історія людства знає цілу плеяду мучеників.

Підставою для цього є несамовитий біль від споглядання в інших чогось дорогоцінного, що вони самі вже втратили. Біль, який вони усвідомлюють тільки як ненависть. У людей із більшим внутрішнім теплом, які опустилися лише під впливом поганих прикладів або їх було затягнуто в бруд, при зустрічі з внутрішньо високорозвиненою людиною томління за тим, чого самі не змогли досягти, часто перетворюється на безмежну любов і повагу. Хоч би куди приходила така людина, там завжди з'являються думки тільки «за» чи «проти» неї. Байдужість там не затримується.

Тасмнича чарівність, яку випромінює незіпсована юнка чи незіпсований юнак, є не що інше як відчутний у їхньому оточенні завдяки сильним вібраціям *чистий* порив пробудженої сексуальної сили, зарученої з духовною силою, – до Вищого, найшляхетнішого! Турботливо Творець заклав у них умисел, щоб це відбувалося з людиною в тому віці, коли вона може бути цілком свідомою свого воління та вчинків. Тоді настає момент, коли вона все, що було в минулому, вже маючи повну силу, завиграшки може скинути і повинна скинути. Воно б навіть само по собі відпало, якби людина зберегла добре воління, до чого її невпинно вабить у цей час. Тоді вона могла б, як цілком правильно натякають її відчуття, без зусиль підвестись у височінь до щабля, на який вона заслуговує як людина! Придивіться до мрій незіпсованої юности!

Це не що інше як відчуття піднесення, воління звільнитися від бруду, палке томління за ідеалом. А неспокій, що спонукає до дій, – це знак не гаяти часу та енергійно скинути карму й розпочати сходження духу.

Тому Земля має велике значення, є великим поворотним пунктом для людини!

Як прекрасно в цій згуртованій силі стояти і в ній та разом із нею діяти! Доки напрям, обраний людиною, є добрий. Але немає нічого жалюгіднішого, як ці сили однібічно змарнувати в сліпому сп'янінні почуттів і тим паралізувати свій дух, позбавляючи його великої частини стимулу, якого він нагально потребує, щоби підніматися вгору.

І все-таки втрачає людина найчастіше цей такий дорогоцінний перехідний час, дає змогу «обізнаному» оточенню спрямувати себе на хибний шлях, який її стримує і, на жаль, лише занадто часто навіть веде донизу. Через це вона не здатна звільнитися від присталих до неї темних вібрацій, які, на противагу їй, отримують новий приплив сил, і так щодалі більше обплутують її вільну волю, доки вона вже не зможе її розпізнати.

Так відбувається при *першому* інкарнуванні на Землі. При подальших необхідних інкарнуваннях людина приносить із собою значно сильнішу карму. Можливість скинути її, попри це, з'являється щоразу, і жодна карма не може бути сильнішою за повносилий дух людини, щойно завдяки сексуальній силі він отримає повний зв'язок із Речовинністю, до якої адже належить і карма.

Однак, якщо людина втрачає час для скидання своєї карми і нагоду поновлення вільної волі, і, заплутуючись далі, можливо, навіть глибоко впала, то попри це їй і надалі пропонується могутній спільник у боротьбі з кармою і в прагненні до сходження. Найбільший переможець, який здатен здолати все. Творця Мудрість принесла його в Речовинність із собою, щоб згаданий час був не єдиний, коли людина може отримати швидку допомогу, коли вона спроможна віднайти саму себе і свою власну цінність, навіть отримує надзвичайно сильне спонукання, щоб вона звернула увагу на це.

Ця чарівна сила, яка є в розпорядженні кожної людини в незмінній готовності допомогти протягом усього її земного буття, але яка також виходить із того самого зв'язку сексуальної сили з силою духу і може призвести до відштовхування карми, є *Любов!* Не пристрасна любов груборечовинного, а висока чиста Любов, яка не знає нічого іншого і бажає любій людині блага, яка ніколи не думає про саму себе. Вона також належить до Речовинного творіння і не вимагає ні зречення, ні аскетизму, але завжди бажає тільки кращого іншому, тривожиться за нього, страждає з ним, однак поділяє з ним і радість.

За основу вона має схожі відчуття томління за ідеалом незіпсованої юности при входженні сексуальної сили, вона ж підхльостує відповідальних, тобто зрілих людей до повного розкриття всіх їхніх можливостей аж до героїзму, тож творча і звитязна сила напружуються до найбільшої потуги. При цьому вік не встановлює жодних обмежень! Щойно людина дає простір чистій Любові, чи то любов чоловіка до жінки, чи навпаки, або до друга чи подруги, або до батьків, дітей, все одно, якщо тільки вона чиста, то, як перший дарунок, випадає нагода відштовхнути всю карму, яка тоді спрацьовує лише чисто «символічно»* (Доповідь № 37 «Символіка в долі людини») для розквіту вільної та свідомої волі, що може бути спрямована *тільки* вгору. Природним наслідком стане тоді початок сходження, звільнення від негідних ланцюгів, які тиснуть її донизу.

Першим зворушливим відчуттям пробудженої чистої Любові є думка про свою меншовартість перед любою людиною. Іншими словами цю подію можна схарактеризувати як виникнення скромності та смиренності, тобто набуття двох

великих чеснот. Потім до них додається прагнення простягнути руку для захисту іншого, щоб його жодним краєм не зачепило страждання, щоб його шлях пролягав по квітучих сонячних стежках. «Бажання носити на руках» – аж ніяк не порожній вислів, адже він характеризує це піднесене відчуття цілком правильно. Проте в цьому полягає відмова від власної особистості, велике воління служити; його самого може вистачити, щоб усю карму відкинути в короткий час, щойно воління залишиться стійким і зовсім не залишиться місця для чисто чуттєвого потягу. Зрештою, при чистій любові виникає також гаряче бажання здійснити щось справді велике для любого в шляхетному розумінні цього слова, жодною міною, жодною думкою, жодним словом, а надто негарним вчинком не образити, не скривдити його. Найделікатніше відчуття такту оживає.

Потім потрібно ці чисті відчуття втримати і поставити на чолі всього іншого. Ніколи ніхто тоді чогось поганого не побажає і не вчинить. Він цього просто не зможе, а, навпаки, отримає в них кращий захист, найбільшу силу, найдоброзичливішого порадирика і помічника.

Тому вказує і Христос знову й знову на всемогутність Любові! Тільки вона перемагає все, спроможна на все. Проте лише за умови, що це не чисто земна чуттєва любов, яка несе з собою ревності та споріднені з ними пороки.

Творець у Своїй Мудрості, таким чином, кинув у Творіння рятівний круг, який випадає не раз у земному житті *кожній* людині, щоб вона трималася за нього та підіймалася вгору!

Ця допомога існує для всіх. Для неї немає жодного значення ні вік, ані стать, бідна людина чи багата, шанована чи пересічна. І тому Любов є найбільшим Дарунком Бога. Хто це осягне, той матиме порятунок із кожної скрути і кожної безодні неодмінно! Він стане вільним, знову отримавши з тим якнайшвидше і якнайлегше незатьмарену вільну волю, яка поведе його у височінь.

А якщо він уже в безодні і змушений упасти в розпач, то Любов здатна могутнім вихром підняти його до Світла, до Бога, який Сам є Любов. Щойно в людині завдяки якомусь поштовху прокидається чиста Любов, вона отримує найбезпосередніший зв'язок із Богом, з Першоджерелом усієї Любові, а отже, і найбільшу допомогу. Але якби людина володіла всім, а *не* мала Любові, то була б вона, однак, лише як мідь та дзвінка або бубон гудячий, тобто без тепла, без життя... нічим!

Якщо ж вона до когось зі своїх ближніх знайде істинну любов, яка прагне лише того, щоб любій людині приносити світло й радість, не принижуючи її безглуздою чуттєвістю, але оберігаючи і підносячи вгору, то вона *служить* їй, не усвідомлюючи при цьому, що це і є справжнє служіння, оскільки завдяки йому вона щодалі більше робить себе безкорисливим подателем і дарителем. І це служіння завоює їй свободу!

Багато хто тут скаже: точно так я ж і роблю або цього принаймні вже прагну! Докладаючи всіх зусиль, намагаюся своїй дружині чи сім'ї зробити земне життя легким, пропоную їм задоволення, стараючись у різний спосіб, аби влаштувати їм зручне приємне життя без турбот. Тисячі б'ють себе в груди, почувуються піднесеними і вже вважають себе добрими й шляхетними. Вони помиляються! Жива любов полягає *не в цьому!* Вона не є настільки однобоко земною, а, навпаки, водночас із цим значно сильніше спрямовується до Вищого, шляхетнішого, ідеального. Звісно, ніхто не має права безкарно, тобто без збитків, забувати про земні потреби, ви не повинні оминати їх увагою, проте вони не вправі ставати головними в мисленні та вчинках. Над цим витає велике й сильне, для багатьох таке таємниче бажання у власних очах *бути*

насправді *такими*, якими вони видають себе перед любими. І це бажання є правильним шляхом! Він завжди веде тільки вгору.

Істинна чиста Любов не потребує ще детальніших пояснень. Кожна людина відчуває цілком точно, якою вона має бути. Хоча часто намагається саму себе щодо цього ввести в оману, коли бачить при цьому свої помилки і чітко відчуває, як їй, власне кажучи, ще далеко до того, щоб любити істинно, чисто. Але вона мусить тоді зібратися на силі, не має права зволікати і врешті-решт виявитися неспроможною, бо для неї більше ніколи не буде вільної волі без істинної любови!

Як багато можливостей, отже, запропоновано людям, щоб зібратися на силі та підвестися, проте вони їх не використовують. Їхні скарги та пошуки тому здебільшого несправжні! Вони взагалі нічого не хочуть, щойно тільки самі хоч чимось повинні цьому посприяти, хай це буде навіть мала зміна їхніх звичок та поглядів. Найчастіше це брехня, самообман! Бог повинен прийти до них і піднести їх до Себе, щоб їм не довелося відмовлятися від улюбленої зручності і свого самопоклоніння. Тоді б вони вже погодилися йти разом, але не без того, щоб за це від Бога чекати ще й особливої вдячності.

Дозвольте цим трутням йти своїм шляхом до загибелі! Вони не варті того, щоби про них хтось турбувався. Вони знову й знову, скаржачись і молячись, проходять повз запропоновані їм можливості. А коли б така людина все ж таки скористалася нагодою, то вона б, напевно, позбавила істинну Любов її найшляхетніших окрас – чистоти і самовідданості, щоб це найдорогоцініше благо знецінити в багні пристрастей.

Шукачі та обізнані повинні нарешті наважитися на те, щоб обходити таких людей подалі! Хай вони не думають, що чинять цим приємну Богові справу, якщо в такий дешевий спосіб поширюють Його Слово та Його Святу Волю і намагаються повчати, через що мало не створюється видимість, що Творець примушує своїх віруючих ходити упрощувати, аби розширити коло Своїх прихильників. Пропонувати Слово тим, хто хапається за Нього брудними руками, означає забруднювати Його. Не можна забувати Слово, яке забороняє «сипати перли перед свиньми».

І чогось іншого не варто очікувати в такому разі. Марна трата часу, який у таких обсягах і далі розтринькувати не можна, бо зрештою у зворотній дії це виявиться шкідливим. Шукачам лише треба допомагати.

Повсюдно виникає неспокій у багатьох людей; дослідження та розшукування місцезнаходження вільної волі цілком виправдані і є знаком, що найвищий час для цього настав. Посилюється несвідоме передчуття, що дуже скоро, можливо, вже буде занадто пізно. Це підтримує пошук тепер повсякчас жвавим. Однак він здебільшого безрезультатний. *Більшість людей сьогодні вже не можуть проявити вільну волю, тому що вони занадто заплуталися!*

Вони розпродали та розтринькали її... нінащо!

За це вони, проте, не можуть Бога робити відповідальним, як так часто знову й знову намагаються довести за допомогою всіх можливих тлумачень, аби самих себе відмовити від думки про власну відповідальність, яка на них очікує, – навпаки, звинувачувати вони повинні тільки самих себе. І навіть якби ці самозвинувачення були просочені найтерпкішою гіркотою, найтяжчим болем, то все одно їх би виявилось зовсім недостатньо, аби хоча б частково стати противагою цінності втраченого блага, яке безглуздо було придушено чи змарновано.

Та попри це, може людина ще знайти шлях до повернення, якщо серйозно про це потурбується. Щоправда, лише за умови, що вона цього бажає до найбільшої глибини

свої душі. Що це бажання справді в ній *живе* і ніколи не послаблюється. Вона мусить нести в собі це палке прагнення. І якби їй довелося покласти на це все своє земне буття, вона б від цього тільки виграла, бо аж надто серйозним і потрібним є відновлення вільної волі для людини! Ми можемо відновлення назвати також відкопуванням або відмиванням. Це, власне, означає точно те саме.

Доки людина ж лише про це *думає* або над цим *розмірковує*, вона нічого не досягне. Найбільші зусилля і витримка при цьому виявляться неспроможними, тому що з роздумуванням й розмірковуванням вона ніколи не зможе вийти за рамки часу і простору, тобто не потрапить туди, де знаходиться рішення. А оскільки мислення і розмірковування наразі вважаються за головний шлях усіх досліджень, то для просування вперед немає жодних шансів, окрім як у чисто земних речах. Хіба що люди докорінно в цьому зміняться.

Використовуйте час земного буття! Пам'ятайте про великий поворотний момент, який завжди приносить із собою повну відповідальність!

Дитина з цієї причини духовно ще неповнолітня, бо зв'язок між духовним і речовинним у ній за допомогою сексуальної сили ще не утворився. Тільки з миті входження цієї сили її відчуття здатні сягнути такої потужності, що, рішуче впливаючи, перетворюючи та формуючи нове, вони будуть спроможні протинати Речовинне творіння, з чим вона самочинно бере на себе повну й цілковиту відповідальність. У ранньому віці взаємодія не така сильна, оскільки здатність відчувати діє набагато слабше. Карма тому при першій інкарнації* (входження людини в земне буття) на Землі не може бути такою сильною, вона щонайбільше при народженні впливає на те, в яких умовах відбудеться народження, щоб вони допомогли духові в його земному житті спокутувати карму завдяки пізнанню своїх властивостей. Точки притягання спорідненого відіграють при цьому велику роль. Але значення всього цього зовсім *невелике*. Справжня потужна й вирішальна карма розпочнеться лише тоді, коли в людині її сексуальна сила об'єднається з духовною силою, завдяки чому вона в Речовинному стане не лише повноцінною, але й у всіх відношеннях зможе вийти далеко за його межі, якщо відповідно налаштується.

До цього часу ні темрява, ні зло не спроможні впритул наблизитися до людини. Дитина завдяки неповному зв'язку з речовинним захищена від них. Ніби відокремлена. Немає мосту.

Отож тепер багатьом слухачам стане зрозуміліше, чому діти від зла мають значно кращий захист, що навіть стало приказкою. Але, звісно, тим самим шляхом, як по мосту, утвореному сексуальною силою, що вступає у свої права, може йти не лише людина у своїй сповненій звитяги силі, а й усе інше може підступити до неї, якщо вона буде не досить обачною. Проте в жодному разі це не може статися раніше, ніж людина оволодіє необхідною силою оборони. Ні на мить немає нерівності, яка б допускала виправдання. Тому зростає відповідальність батьків колосально! Горе тим, хто позбавляє власних дітей нагоди для скидання їхньої карми і сходження своїми недоречними насмішками або хибним вихованням, якщо й не зовсім лихими прикладами, до яких належить і весь кар'єризм різноманітного гатунку. Спокуси земного життя й без того зваблюють як не на те, то на інше. А оскільки молодій людині становлення її справжньої могутності не роз'яснюють, то вона свою силу або не застосовує взагалі, або застосовує занадто мало, або ж марнує її в найбезвідповідальніший спосіб, якщо не знайде для неї зовсім неправильне й погане застосування.

Так через незнання неминуча карма набуває дедалі більшої сили, кидає свої випромінювання крізь яку-небудь схильність, впливаючи на те чи інше, і обмежує тим

справжню вільну волю в обранні рішення, тож вона стає невільною. З цього випливає, що *більша частина* людства сьогодні вже жодним чином не може проявити вільну волю. Воно зв'язане, скуте, уярмлене через власну провину. Як по-дитинячому і негідно поводяться люди, коли намагаються відхилити думку про безумовну відповідальність і чимшвидше дорікнути Творцеві за несправедливість у цьому! Як сміховинно звучить нарікання, що вони зовсім не мають власної вільної волі, але їх ведуть, переставляють, обтесують, формують без жодної можливості чинити опір.

Якби вони хоча б на мить однораз захотіли усвідомити, яку жалюгідну роль, власне кажучи, відіграють за такої поведінки. Якби вони передусім нарешті однораз самих себе захотіли оцінити справді критично, враховуючи надану їм могутність, аби усвідомити, як безглуздо змарнували себе на дрібниці та мізерну минуцність, як мішуру піднесли до вартої зневаги значущості, відчуваючи себе великими в речах, у яких вони, однак, мусять постати такими малими порівняно зі справжнім призначенням людини у Творінні. Сучасна людина нагадує чоловіка, якому надано царство, а він вважає за краще марнувати час на найпростіші дитячі іграшки!

Хоча, samozрозуміло, не залишається чекати нічого іншого, крім того, що могутні сили, надані людині, неодмінно зітруть її на порошок, якщо вона не навчиться ними управляти.

Це найвищий час для останнього пробудження! Людина повинна сповна використати час і милість, які даровані їй у кожному земному житті. Вона ще не здогадується, наскільки це вже невідкладно. У мить, коли вона невільну тепер волю знову зробить вільною, слугуватиме їй усе те, що тепер, здавалося б, так часто постає проти неї. Навіть страшні для дуже багатьох випромінювання зірок існують лише для того, щоб служити й допомагати їй. Байдуже, яка їхня природа.

І кожен спроможний на це, навіть якщо дуже тяжка карма на ньому ще висить! Навіть якщо випромінювання зірок здаються переважно несприятливими. Несприятливо впливає це все лише за невільної волі. Та й то лиш уявно, бо насправді це для нього все ж таки на благо, якщо він уже не знає іншого способу допомогти самому собі. Це змусить його пробудитися, збадьоритися та оборонитися.

Боятися випромінювань зірок, утім, не варто, бо викликаний ними вплив побічних явищ завжди є не чим іншим, як біжучими нитками карми згаданої людини. Випромінювання зірок лиш утворюють канали, якими вся карма, що в цей час витає навколо людини, притягується настільки, наскільки вона споріднена з цими випромінюваннями. Отже, якщо випромінювання зірок несприятливі, то в ці канали входить лише наявна несприятлива для людини карма, яка точно відповідає природі випромінювань, і нічого більшого. Так само відбувається й за сприятливих випромінювань. Сконцентрована в такий спосіб, вона завжди може впливати на людину відчутніше. Але там, де немає поганої карми, також і несприятливі випромінювання зірок не можуть погано впливати. Одне не відокремлено від іншого. Також у цьому знову ж таки розпізнається велика Любов Творця. Зірки контролюють або спрямовують впливи карми. Відповідно, погана карма не в змозі впливати безперервно, а мусить залишати людині час для перепочинку, бо зірки випромінюють мінливо і зла карма не може впливати під час дії сприятливих випромінювань! Вона мусить тоді зробити перерву й чекати, доки знову вступають у дію несприятливі випромінювання, тож людину не так легко зовсім притиснути донизу. Якщо, крім злої карми, поряд із людиною не витає добра карма, яка впливає за сприятливих випромінювань зірок, то завдяки їм усе ж таки принаймні досягається те, що страждання відступають на час дії сприятливих випромінювань.

Отже, і тут одне колесо подій зчіплюється з іншим. Одне тягне інше у строгій послідовності за собою і контролює водночас, щоб не сталося жодних неполадок. Так це продовжує діяти, – як у велетенському зубчастому механізмі. Зо всіх боків зубці коліс надійно й точно зчеплені один з одним, змушуючи все рухатися далі, підганяючи до поступального розвитку.

А посеред усього цього стоїть людина з довіреною їй безмежною владою, щоб своїм волінням цьому грандіозному зубчастому механізмові задавати напрям. *Однак завжди тільки для самої себе!* Він може її вести вгору або вниз. Кінцевий результат цілком залежить від її особистої налаштованості.

Однак зубчастий механізм Творіння складається не з жорсткого матеріалу, а з усіх живих форм та істот, які, спільно діючи, створюють таке грандіозне враження. Усе це дивовижне прядіння призначене, проте, лише для того, щоб допомагати людині, слугувати їй, доки надану їй владу, заважаючи цьому, вона не розтринькає в дитинячому марнотратстві та неправильному застосуванні. Вона мусить нарешті пристосуватися по-іншому, щоб стати такою, якою повинна бути. Слухатися насправді означає не що інше, як розуміти! Служити значить допомагати. Допомогати ж означає володарювати. За короткий час кожен може свою волю зробити вільною, якою вона й повинна бути. І з тим для нього зміниться все, оскільки він спершу змінився внутрішньо.

Але для тисяч, для сотень тисяч, навіть для мільонів людей буде занадто пізно, тому що вони не хочуть жити по-іншому. І це цілком природно, що машину буде зруйновано хибно застосованою силою, яка інакше мала б служити для того, щоб виконувати благодатну роботу.

І коли це станеться, то всі ті, хто ще зволікав, раптом знову згадають про молитву, але більше не зможуть знайти для неї правильного способу, а тільки вона могла б допомогти. Усвідомивши свій провал, вони в розпачі швидко перейдуть до прокльонів, із докором стверджуючи, що ніякого Бога немає, якщо Він таке допускає. У залізну справедливість повірити вони не хочуть, так само і в те, що їм було надано владу все вчасно змінити. А також у те, що їм про це досить часто говорилося.

Але вони з дитинячою впертістю вимагають для себе люблячого Бога, який, згідно з їхнім розумінням, все прощає. Лише в цьому хочуть вони визнавати Його велич! Як повинен цей Бог згідно з їхніми уявленнями, напевно, вчинити тоді й із тими, котрі Його завжди серйозно шукали, але саме за ці пошуки ті, хто чекає на прощення, гнали їх, кривдили і переслідували?

Дурні ті, хто у своїй щоразу новій умисній сліпоті та глухоті мчить до загибелі, хто свою загибель сам старанно наближає. Нехай вони лишаяються в темряві, якої вперто прагнуть у своєму всезнайстві. Тільки за допомогою власного переживання вони ще можуть отямитися. Тому темрява стане для них найкращою школою. Однак настане день, година, коли і для цього шляху буде занадто пізно, тому що часу вже забракне, аби після остаточного усвідомлення в переживанні ще й вирватися з темряви і піднятися вгору. Тому настав час нарешті серйозно зайнятися досягненням Істини.

31. Сучасна духовна наука

Сучасна духовна наука! Що тільки збирається під її прапором! Що сходиться при цьому, і що бореться один з одним! Арена серйозних пошуків, малих знань, великих планів, марнославства і дурниць, безліч пустих хвастощів та ще більше безсоромного гешефту. Із цієї плутанини розквітає нерідко заздрість і безмежна ненависть, яка зрештою призводить до підступної мстивості найнижчого гатунку.

За таких обставин, звісно, не дивно, що багато людей відходять від цього шляху зовсім навіжених вчинків та поведінки, немовби побоюючись отруїтися, якщо матимуть із цим справу. Вони не так уже й помиляються, оскільки незліченні прихильники духовної науки своїм способом дій справді не виказують нічого принадного, ще менше – привабливого, – навпаки, все в них, швидше за все, закликає кожную людину інших поглядів до якнайбільшої обережності.

Дивно, що вся царина так званої духовної науки, яку зловмисники та невігласи часто плутають із наукою про *духів*, сьогодні все ще вважається певного роду *вільною територією*, на якій кожен може на власний розсуд безперешкодно, навіть розгнуздано та безкарно бешкетувати.

Її *вважають* такою. Однак досвід дуже часто переконував, що це *не* так!

Незліченні піонери в цій царині, котрі були настільки легковажними, що наважилися з лише уявними знаннями зробити в дослідженнях кілька кроків уперед, стали безпорадною жертвою своєї необережності. Сумно при цьому лише, що всі ці жертви впали, не зумівши дати людству хоча б чогось найменшого!

Кожен такий випадок мав би стати, власне, доказом того, що обраний шлях неправильний, тому що він завдає лише шкоди і навіть призводить до загибелі, але не приносить жодної благодаті. Однак із особливою впертістю продовжують триматися цих хибних шляхів, знову й знову приносячи нові жертви; навколо кожної знайденої порошоківки заново пізнаного, самозрозумілого в грандіозному Творінні, піднімають великий галас і пишуть незліченні статті, які мусять відлякувати багатьох людей, котрі серйозно шукають, оскільки в них виразно відчутне лише невпевнене блукання навпомацки.

Усі попередні дослідження насправді можна скоріше назвати небезпечною розвагою з добрими намірами.

Ніколи не можна безкарно вступати на шановану царину духовної науки, як на вільну територію, не навчившись *попередньо* враховувати *Духовні Закони* у їх повному обсязі. Кожне свідоме чи несвідоме протиставлення їм, яке так само означає «недотримання», що є рівнозначним порушенню, мусить у своїй неминучій взаємодії вразити зухвалого, нечемного або легковажного, котрий недостатньо дотримується їх або не спроможний дотримуватися.

В неземне намагатися проникнути за допомогою земних засобів та можливостей є не що інше, як не ознайомлену із земними небезпеками недосвідчену дитину привести до дрімучого лісу й саму залишити там, звідки має шанс вийти неушкодженою лише відповідно для цього споряджена, вкрай обережна людина в розквіті сил.

Із ученими сучасної духовної науки за їхнього теперішнього способу роботи відбувається не інакше, навіть якщо вони у своїх намірах здаються цілком серйозними та справді лише заради знання багато чим ризикують, аби людям допомогти переступити межу, біля якої вони вже давно чекають, нетерпляче стукаючи.

Як діти, стоять ці дослідники сьогодні все ще перед нею, – безпорадні, обмацуючись, не здогадуючись про небезпеки, які щомиті можуть звалитися на них або через них на інших людей, якщо своїми незграбними спробами вони продовжують прохід у природній захисній стіні чи відчинять двері, які для блага багатьох краще б залишалися замкненими.

Легковажністю можна лише назвати це все, а не сміливістю, доки ті, хто хоче перейти межу, не будуть точно знати, що вони здатні здолати відразу всі ймовірні небезпеки не лише для самих себе, але й для інших.

Найбезвідповідальніше чинять ті «дослідники», котрі займаються експериментами. На злочинність гіпнозу вказувалося вже багато разів* (Доповідь №35 «Злочинність гіпнозу»). У іншого роду експериментах дослідники-практики в багатьох випадках роблять прикру помилку, коли, самі нічого не знаючи – бо інакше б її, напевно, не робили, – заводять інших дуже чутливих або медіумічних людей у магнетичний чи навіть гіпнотичний сон, аби тим тілесно наблизити їх до невидимих впливів «потойбічного» світу, сподіваючись у такий спосіб багато чого почути і спостерегти, що в стані цілковитої денної свідомості згаданої піддослідної особи було б неможливо.

У принаймні дев'яносто п'яти випадках зі ста вони таким чином наражають цих людей на велику небезпеку, з якою ті ще не готові впоратися, оскільки *кожний спосіб* штучного сприяння зануренню в такий сон є зв'язуванням душі, яке змушує її увійти у стан чутливості, що переходить межі, допустимі за її природного розвитку.

Наслідком є те, що жертва експериментів несподівано душевно опиняється в царині, в якій вона позбавлена свого природного захисту через штучне сприяння або в неї немає цього природного захисту, який може виникнути тільки завдяки *власному* внутрішньому здоровому розвитку.

Мусимо таку бідолашну людину образно уявити так, ніби вона стоїть оголена, прив'язана до стовпа, виставлена як приманка на видному здалеку місці в небезпечній місцевості, аби там притягувати до себе невідоме життя та діяльність, навіть дозволяючи впливати на себе для того, щоб вона могла про це повідомити або щоб різноманітні впливи за допомогою втрати певних земних складових частин її тіла стали очевидними й для інших.

Така піддослідна особа завдяки зв'язку, який її виштовхнула вперед душа має тримати з земним тілом, спроможна час від часу, ніби по телефону, повідомляти все, що там відбувається і передавати глядачам.

Якщо ж при цьому штучно висунутого вартового буде якось атаковано, то за браком природного захисту він не зможе чинити опір, залишиться беззахисним, тому що за сприяння іншого його було штучно виштовхнуто в ділянку, до якої за своїм розвитком він іще або взагалі не належить. Адже так званий «дослідник», який виштовхнув його заради жаги знання, може допомогти так само мало, оскільки там, звідки приходить небезпека, він сам чужий та недосвідчений, і тому нічого не може зробити для його хоча б якогось захисту.

Тож виходить, що дослідники стають злочинцями, не бажаючи цього, і земна справедливість не може притягти їх до відповідальності. Це не виключає, однак, що проявляться *Духовні* Закони з повною суворістю своєї взаємодії та прикують дослідника до його жертви.

Досить багато піддослідних зазнало етерноречовинних нападів, які з часом, а часто й невдовзі чи відразу вплинули на груборечовинно-тілесне так, що настала земна хвороба або смерть, чим, однак, шкоду, завдану душі, не було виправлено.

Самі ж спостерігачі, які називають себе дослідниками, виштовхуючи своїх жертв у невідомі ділянки, під час таких небезпечних експериментів здебільшого перебувають у гарному земному прикритті під захистом власного тіла та денної свідомости.

Зрідка буває так, що вони разом із піддослідними опиняються в небезпеці, і що вона так само відразу переходить і на них. Але по своїй земній смерті, з переходом у Етерноречовинний світ, вони внаслідок їхнього зчеплення з жертвами *мусять* у кожному разі потрапити туди, куди тих, можливо, було зтягнуто, аби тільки разом із ними мати можливість повільно піднятися знову.

Штучне виштовхування душі в інші ділянки не варто завжди розуміти так, що ця душа виходить із тіла і, витаючи, прямує до іншого регіону. *Здебільшого* лишається вона спокійно в тілі. Проте через магнетичний або гіпнотичний сон вона стає неприродно чутливою, тож реагує на значно етерніші течії та впливи, ніж це було б можливо в її природному стані. Самозрозуміло, що в цьому неприродному стані немає повноти сили, яку інакше душа мала б, якби, завдяки внутрішньому розвитку, сама проникла так далеко, – внаслідок цього вона б твердо та надійно стояла на цьому новому, більш етерному ґрунті, протиставлячи всім впливам рівнозначну їм силу. Брак здорової повноцінної сили через штучність призводить до порушення рівноваги, яке неодмінно викличе викривлення. Наслідком цього є безумовне затьмарення в усіх відчуттях, через що виникає спотворення дійсности.

Причиною хибних повідомлень, незліченних помилок, є знов-таки самі ж дослідники через їхнє шкідливе сприяння. Тому й виходить, що в багатьох уже «досліджених» явищах із окультних ділянок, багато що жодним чином не узгоджується зі строгою логікою. Вони містять у собі безліч помилок, які й досі не можуть бути остаточно розпізнані.

На цих явно хибних шляхах не досягнуто анічогісінько, що могло б дати людям хоч якусь користь чи благодать.

Корисним для людей насправді може бути лише те, що допомагає їхньому *сходженню* або хоча б показує шлях до цього. Але це все при таких експериментах від самого початку і назавжди цілком виключено! За допомогою штучного підштовхування дослідник нечасто, але все-таки спроможний зрештою витиснути якусь чутливу або медіумічну людину із земного груборечовинного тіла в найближче розташований до неї Етерноречовинний світ, але *ні* на волосину *вище* за той, до якого вона все одно належить відповідно до своїх внутрішніх властивостей. Навпаки, штучним підштовхуванням він ніяк не зможе перенести її туди, а лише в найближче оточення всього земного.

У цьому найближчому оточенні земного, одначе, може перебувати лише те потойбічне, котре ще тісно пов'язане із земним, котре через свої неповноцінність, пороки та пристрасті лишається прикутим до Землі.

Природно, що в цьому оточенні то тут, то там щось, що просунулося вперед, тимчасово затримається. Особливо ж сподіватися на це не варто. Високе із чисто закономірних причин там знаходитися не може. Радше світ перевернеться, або... хіба що в людині з'явиться ґрунт для закріплення Світла!

Проте шукати його в піддослідній особі чи в такому дослідникові, котрий іде навпомацки, навряд чи було б доцільно. Отже, небезпека та безцільність усіх таких експериментів нікуди не зникають.

Очевидно також, що без присутности більш розвиненої людини, яка очищає все грубіше, щось справді більш високе *не* може наблизитися до медіума, тим паче промовляти через нього. Про матеріялізації* (перетворення на грубу речовинність) з *вищих*

кіл тут не може бути й мови, менш за все під час популярних забав із постукуванням, пересуванням предметів тощо. Прірва ще занадто велика для того, щоб можна було відразу навести міст через неї.

Усі ці речі, незалежно від волі медіума, можуть бути виконані лише тими потойбічними, котрі ще дуже тісно пов'язані з речовинністю. Якби було можливим інше, тобто Високе могло так легко вступити у зв'язок із людством, то Христос не мав би жодної потреби ставати людиною, а його Завдання могло бути виконано і без цієї Жертви* (Доповідь №14 «Спаситель»). Сучасні ж люди, напевне, душевно розвинуті не вище, ніж за земного часу Ісуса, тож не можна вважати, що зв'язок зі Світлом нині встановити легше, ніж у той час.

Щоправда, представники духовної науки кажуть, що мають за першочергову мету виявлення потойбічного життя, особливо продовження життя після земної смерти, і що за нинішнього панування загального скепсису потребують дуже потужного та грубого озброєння, тобто *реальних земних* доказів, здатних прорвати лінію оборони супротивника.

Таке обґрунтування, однак, не виправдовує того, що людські душі в такий легковажний спосіб знову й знову залучаються до гри! Окрім того, взагалі немає жодної нагальної потреби намагатися неодмінно переконати зловмисних супротивників! Адже відомо, і, в тім числі, з висловлювань Христа, що вони не готові були б повірити, хоча б навіть ангел прямо з неба зійшов, щоби повісти їм Істину. Після його відходу вони стали б відразу запевняти, що це була масова галюцинація, а не ангел, або скористалися б іще якоюсь відмовкою. А якщо з'явиться щось чи хтось, хто залишиться земним, тобто не зникне знов або не ставатиме невидимим, то знову знайдуться інші виверти, бо тим, хто не хоче вірити в Потойбіччя, це здаватиметься, навпаки, занадто земним. Вони не побояться виставити такі докази, як шахрайство, а людину – як фантазера, фанатика або як того ж таки шахрая. Будь це занадто земним чи занадто неземним, або те й інше водночас, щось вони завжди критикуватимуть і сумніватимуться. А якщо більше вже не знатимуть, як собі з тим зарадити, тоді закидають брудом, дійдуть і до брутальніших нападів та не злякаються навіть насильства.

Отже, щоб *таких* переконати, не варто приносити жертви! Та ще менше – заради багатьох так званих прихильників. Вони в дивній зарозумілості гадають, що завдяки своїй здебільшого дещо туманній та фантастичній вірі в потойбічне життя, можуть ставити певні вимоги до нього, щоб зі свого боку щось «побачити» або «пережити». Вони чекають від своїх керівників на потойбічні знаки, як на винагороду за свою слухняність. Просто-таки смішними видаються при цьому часто самозрозумілі очікування, з якими вони носяться, як і поблажливо-вибачливі посмішки всезнайокам, які демонструють їхню власну необізнаність. Це отрута, яку хочуть давати цим масам ще й у вигляді вистав, бо вони уявляють, що знають достатньо багато, щоб вважати ці експерименти не більше, ніж заслуженою розвагою, в якій потойбічні повинні виступати як артисти вар'єте.

Облишмо ж тепер великі експерименти й розгляньмо дрібні, такі як столовертіння. Вони не такі вже й безневинні, якими здаються; навпаки, у своїй надзвичайно легкій можливості поширення становлять *дуже серйозну небезпеку!*

Кожного треба від цього застерегти! Обізнані мусять із жахом відвернутися, коли вони бачать, як легковажно поводяться з такими речами. Як багато прихильників прагнуть показати своє «знання» в широких колах, схиляючи до експериментів із столовертінням, або в родинному колі, посміхаючись чи таємниче шепочучи або майже жартома виконують вправи з літерами та склянкою чи з іншим допоміжним засобом,

який від легкого доторку руки ковзає або тягнеться до різних літер, із яких складаються слова. Із жахливою швидкістю це перетворюється на розваги в компанії, де все відбувається зі сміхом, глузуванням, а іноді з лоскитливим трепетом.

Щодня просиджують у сім'ї літні та молоді дами разом біля столу або й на самоті перед картоном, позначеним літерами, які за можливості ще й мають бути намальовані цілком певної форми, щоби був фокус-покус, що легко збуджує фантазію, в якому, між іншим, немає жодної потреби, бо все вийшло б і без нього, якби відповідна особа була хоч трохи здатна до цього. І таких безліч!

Представники сучасної духовної науки та керівники окультних об'єднань тішаться з цього, оскільки знов-таки складаються справжні слова і фрази, про які виконавець, свідомо чи несвідомо, і гадки не мав. Усе це мусить переконати його та збільшити кількість прихильників «окультного».

Твори окультного спрямування вказують на це, промовці наполягають на цьому, виготовляються та продаються допоміжні засоби, які полегшують усе це бешкетування, і таким чином майже весь окультний світ виказує себе як *ретельних прислужників темряви* з щирою переконаністю, що вони жерці Світла!

Самі лише ці події доводять повну необізнаність, яка міститься в окультних намаганнях такого роду! Вони свідчать, що з них усіх ніхто не є *справді «видючим»!* Не можна вважати доказом протилежного те, що з цього початкового рівня деколи виходить та розвивається якийсь гарний медіум або радше, що є точнішим, якщо гарний медіум на початку свого шляху тимчасово цим захоплювався.

Деякі люди, від самого початку призначені для цього, мають у своєму природному розвитку зовсім інший, надійний захист, що ретельно контролює кожен щабель; інші його *не* мають. Цей захист діє, однак, тільки за власного природного розвитку, *без будь-якої штучної допомоги!* Тому що саме в усьому природному, як самозрозумілому, міститься захист.

Щойно починається хоч найменше підштовхування в цьому, чи то через вправлення самої особи, чи від іншої сторони через магнетичний сон або гіпноз, це стає неприродним і в результаті вже зовсім неузгодженим із природними Законами, які єдині можуть забезпечити захист. Якщо ж до цього додається ще й незнання, як це повсюди наразі відбувається, тоді – біда. Саме лише *воління* ніколи не замінить уміння, коли доходить до дій. Ніхто, однак, не повинен переходити межі своїх можливостей.

Само собою, не виключено, що з-поміж сотень тисяч причетних до цих небезпечних забав іноді якась людина справді уникає кари, маючи добрий захист. Також багатьом дістаються лише такі ушкодження, котрі в земному існуванні ще не помітні; тож лише після переходу в інший світ вони змушені раптом усвідомити, яких дурниць, власне, накоїли. Але багато є й тих, хто вже зазнав видимої в земному існуванні шкоди, справжню причину якої вони до кінця свого земного життя ніколи не усвідомлять.

Тому перебіг етерноречовинних та духовних подій під час цих забав однораз потрібно роз'яснити. Він так само простий, як і все у Творінні, та не такий вже й заплутаний, але все-таки складніший, ніж багато хто вважає.

На Землі, якою вона є нині, через воління людства *темрява* взяла гору над усім речовинним. Вона стоїть, отже, на всьому речовинному так упевнено, як на власному добре знайомому їй ґрунті, й тому здатна також повноцінно впливати на нього. Вона перебуває, отже, у своїй стихії, бореться на знайомій їй території. Через це наразі у всьому речовинному, тобто груборечовинному, вона переважає Світло.

Наслідком цього є те, що в усьому речовинному темрява має більшу силу, ніж Світло. Але при таких розвагах, як столовертіння тощо, про Світло, тобто про Високе, взагалі не може бути й мови. Ми можемо щонайбільше говорити про погане, тобто про темряву, та про краще, тобто світліше.

Якщо людина використовує стіл чи склянку або взагалі будь-який груборечовинний предмет, вона заходить на поле боротьби, добре знайоме темрявою. Територію, яку все темне називає своєю власною. Людина поступається, таким чином, від початку силі, проти якої вона не може застосувати рівноцінного захисту.

Розгляньмо спиритичний сеанс або хоча б світську розвагу зі столом, і простежмо при цьому за духовним або, точніше, за етерноречовинним перебігом подій.

Коли одна або більше людей навмисне підходять до столу, щоб за його посередництва вступити у зв'язок із потойбічними, як це зазвичай відбувається, аби вони виявили себе постукуванням або, що звичніше, почав рухатися стіл, щоб із цих знаків могли формуватися слова, то перш за все, внаслідок зв'язку з речовинним притягується темрява, яка перебирає на себе передавання повідомлень. Почасту вдало використовуючи гучні слова, дуже легко читаючи думки людей, вони намагаються відповідати в бажаний для них спосіб, але в серйозних питаннях завжди вводять в оману і прагнуть, якщо це трапляється часто, поступово підкорити їх своєму впливу, що дедалі посилюється, і так повільно, але впевнено затягують донизу. При цьому введених в оману вони дуже майстерно змушують повірити, що ті рухаються вгору.

А якщо, скажімо, на початку чи в якихось інших випадках родич або друг, котрий покинув цей світ, за посередництва столу отримує слово, що відбувається дуже часто, то введення в оману здійснюється ще легше. Люди розпізнають, що це справді мусить бути певний друг, який передає повідомлення, і після цього вірять, що це завжди він, якщо за посередництва столу надходять якісь висловлювання та назване ім'я знайомого як призвідника.

Це, однак, не той випадок! Не лише тому, що темрява, яка невпинно стежить, уміло використовує ім'я, щоб уведенню в оману надати якомога правдоподібнішого вигляду і завоювати довіру запитувача, але це заходить навіть так далеко, що темний втручається в розпочату фразу одного зі справжніх друзів та навмисне оманливо завершує її. Тут стикаємося з навряд чи відомим фактом, коли в одній суцільній та послідовно повідомленій фразі брали участь двоє. Спочатку справжній і, можливо, цілком світлий, тобто чистіший друг, а потім – темний, зловмисний, але той, хто ставить запитання, нічого цього не помічає.

Наслідки цього легко собі уявити. Того, хто простодушно довірився, обмануто, і він похитнувся у своїй вірі. Супротивник використовує подію для підтвердження своїх насмішок та своїх сумнівів, інколи для гострих нападів на всю справу. Насправді ж помиляються обоє, що пояснюється лише все ще наявною необізнаністю в усій цій ділянці.

Подія ж розігрується цілком природно: якщо світліший справжній друг стоїть біля столу, щоб задовольнити бажання запитувача та виявити себе, а тут протискується темний, то змушений цей світліший від нього відступити, оскільки темний за допомогою матерії столу може проявити більшу силу, тому що все речовинне наразі є справжньою ділянкою темряви.

Помилку робить людина, котра обирає речовинне і тим від самого початку створює нерівні умови. Щільне, важке, тобто темне, вже за щільністю ближче до груборечовинної матерії, ніж світле, чисте, легше, тож завдяки тіснішому зв'язку з матерією має більші можливості прояву сили.

З іншого боку, однак, і світліше, яке спроможне передавати повідомлення за допомогою речовинності, так само має ще досить близьку до неї щільність, інакше зв'язок із речовинністю для будь-якого передавання повідомлень взагалі був би неможливий. Це вже само по собі припускає зближення з речовинністю, яке, своєю чергою, зумовлює можливість забруднення, щойно за допомогою речовинності встановлюється зв'язок із темрявою. Аби уникнути цієї небезпеки, світлішому не залишається нічого іншого, як швидко відійти від речовинності, тобто від столу або іншого допоміжного засобу, щойно темний захопить його, щоб розімкнути сполучну ланку, яка могла б утворити міст над природною прірвою, що розділяє і завдяки цьому захищає.

Потойбічне не може завадити тому, щоб у таких випадках за посередництва столу під час експерименту людина позбулася впливу нищого. Вона у своїх діях, звісно, нічого іншого й не прагнула; *адже незнання Законів і тут не може її захистити.*

Ці події допоможуть багатьом зрозуміти те, що раніше було таким непоясненим; чимало загадкових суперечностей знайдуть своє вирішення, і можна сподіватися, що багато людей стримають тепер свої руки від таких небезпечних іграшок!

Так само докладно можна описати й усі інші експерименти, небезпека яких значно більша та сильніша. Однак покищо обмежимося цими найуживанішими і найпоширенішими речами.

Лиш одну небезпеку треба ще назвати. Внаслідок такого роду запитань і відповідей та настійливих прохань про пораду люди стають дуже несамостійними та залежними. А це протилежне тому, що земне життя має за мету.

Цей шлях хибний в усіх напрямках! Він завдає лише шкоди, не даючи жодної користі. Це заповзаня на територію, де чигає небезпека щоразу зустрінитися з огидними гадами, змарнувати свої сили і зрештою виснаженим залишитися лежати біля межі... задля нічого!

Це «бажання досліджувати», однак, і потойбічним завдає великої шкоди!

Багатьом темним у такий спосіб надається можливість, їх навіть просто вводять у спокусу скоїти зло і звалити на себе нову провину, у чому зазвичай вони не змогли б зайти так легко. Інші ж через безперервне зв'язування бажаннями та думками затримують своє стремління у височінь. За детальнішого спостереження ця дослідницька діяльність проявляється часто то дитячою впертістю, то просочується найбезцеремоннішим егоїзмом, і водночас є такою незграбною, що, стеновши плечима, мусимо себе запитати, як взагалі можливо, що хтось хоче відкрити громадськості країну, в якій він сам не зробив ані кроку, а отже, про яку насправді нічого не знає.

Хибним є вже те, що весь пошук відбувається на очах у широкої громадськості. Це відкриває широкий простір для фантазерів та шарлатанів* (базік, шахраїв) і підриває довіру людства.

У жодній справі так не буває. І кожне дослідження, яке сьогодні визнано цілком успішним, раніше під час пошуку зазнавало безлічі невдач. Але громадськості не давалося достатньо можливості це співпереживати! Вона втомлюється від цього і з часом втрачає будь-який інтерес. У результаті, коли Істину нарешті знайдено, головна сила переламного і вирішального піднесення виявляється вже втраченою. Людство до тріумфальної радості, що всіх переконуючи, захоплює, більше зібратися на силі не спроможне.

Розчарування при виявленні хибних шляхів стає гострою зброєю в руках численних ворогів, які сотням тисяч людей з часом можуть прищепити таку недовіру, що ці нещасні при з'явленні Істини вже не захочуть серйозно її перевірити з одного лише

побоювання нової омани! Вони затулять свої вуха, які зазвичай мали відкритими, і так змарнують останній проміжок часу, який міг би ще дати їм можливість піднятися до Світла. Таким чином темрява здобуває нову перемогу! Дякувати за це вона може дослідникам, які для цього подали їй руку і які охоче та гордо очолили керівництво сучасної духовної науки!

32. Хибні шляхи

Люди, за незначним винятком, перебувають у безмежній та надзвичайно згубній для них омані!

Бог не має потреби бігати за ними і просити їх, аби вони неодмінно повірили в Його буття. І Його слуг послано не для того, щоб невпинно закликати не відмовлятися від Нього. Це було б просто сміховинно. Так думати і на таке сподіватись означає знецінення та приниження величного Божества. Ця помилкова думка завдає великої шкоди. Живиться вона діями багатьох справді серйозних пастирів, які в справжній любові до Бога та людей знову й знову намагаються повернути, переконати й залучити до церкви людей, цілковито налаштованих на земне. Це все призводить лише до безмірно роздутої зарозумілості людей, упевнених у своїй значущості, і багато хто, врешті-решт, справді має ілюзію, що їх треба благати, аби вони бажали добра. Це виявляє також дивну позицію величезної кількості всіх «віруючих», які значно частіше показують приклад, що багатьох скорше відлякує, ніж мотивує до наслідування. Тисячі й тисячі відчують у собі певне задоволення, піднесення від усвідомлення, що вони вірять у Бога, виконують свої молитви з достатньою для них серйозністю і не завдають своєму ближньому жодної зумисної шкоди.

У цьому внутрішньому «піднесенні» відчують вони певну винагороду за добро, вдячність Бога за їхню слухняність, знаходять єднання з Богом, про якого інколи думають із певним священним трепетом, що пробуджує або залишає після себе почуття блаженства і щастя, яким вони насолоджуються.

Проте ці юрби віруючих ідуть хибним шляхом. Вони щасливо живуть у створеній ними самими ілюзії, і цим несвідомо приєднують себе до тих фарисеїв, які зі справжнім, але хибним почуттям вдячності приносять свої маленькі жертви: «Господи, дякую Тобі, що я не такий, як ті». Вони цього не промовляють, навіть фактично не думають, але «піднесене почуття» всередині них є не що інше, як ця несвідома подячна молитва, яку ще Христос позначив як фальшиву.

Внутрішнє «піднесення» в таких випадках є не що інше, як вияв самовдоволення, викликаного молитвою або умисно добрими думками. Ті, хто називає себе смиреним, здебільшого дуже далекі від справжньої смиренності! Часто це потребує зусиль, аби розмовляти з такими віруючими. Ніколи і нізащо з такими настроями вони не досягнуть блаженства, яке, напевно, вже вважали отриманим! Їм треба остерігатися, щоб вони, бува, зовсім не згнули у своїй духовній гордині, яку приймають за смиренність. Багатьом покищо зовсім не віруючим буде легше ввійти до Царства Божого, ніж усім цим юрбам із їхнім пихатим смиренням, котрі насправді, не просто прохаючи, але й побічно вимагаючи, постають перед Богом, аби Він їх нагородив за їхні молитви і побожні слова. Їхні прохання – це вимоги, їхня сутність – лицемірство. Вони перед Його Лицем розвіються як порожня полова. Їм нагородою буде, безсумнівно, зовсім інше, ніж вони гадають. Вони вже на Землі мали вдосталь насититися від усвідомлення власної цінності.

Почуття вдоволення швидко зникне з переходом в Етерноречовинний світ, у якому внутрішнє відчуття, ледь помітне тут, стане головним, тимчасом як почуття, що досі породжувалося переважно лише думками, перетвориться на ніщо.

Внутрішнє тихе, так зване смиренне, очікування кращого насправді є не чим іншим, як вимогою, навіть якщо її висловлено інакше – такими прекрасними словами. А кожна вимога є самовпевненістю. Бог єдино має право вимагати! І Христос приходив до людей зі своїм Посланням, не прохаючи, а застерігаючи та вимагаючи. Він давав

корисні роз'яснення про Істину, а не спокушав привабливою винагородою слухачів, аби тим заохотити їх стати кращими. Він наказував серйозним шукачам спокійно та суворо: ідіть і дійте згідно з ними!

Вимагаючи, стоїть Бог перед людством, а не зваблюючи та прохаючи, не скаржачись та сумуючи. Спокійно віддасть Він усіх поганих, навіть усіх нерішучих темряві, аби спрямовані у височінь більше не зазнавали нападів та щоб решті дати змогу глибоко пережити все, що ті вважали за правильне, аби вони дійшли до усвідомлення своїх помилок!

33. Ідеальні люди

Ми воліємо ж краще сказати: люди, котрі хочуть бути ідеальними! Однак тут нам доведеться спочатку якнайретельніше відділити, насамперед, усіх тих, хто себе залюбки так називає або охоче дозволяє називати, хоча ніскільки не належить до тих, хто хоче бути ідеальним. Вони утворюють велику категорію сентиментально-мрійливих людей обох статей, до яких іще долучаються обдаровані фантазією, котрі ніяк не можуть навчитися опанувати свій дар і застосувати його з користю. Мусять відпасти й ті, хто завжди невдоволений наявними обставинами, і це невдоволення зводиться до того, що вони мають ідеальніші задатки, ніж усі інші, і тому не сумісні зі своїм часом. Потім знайдеться з-поміж представників обох статей іще безліч так званих тих, кого «не розуміють», причому серед них величезну множину становлять дівчата та жінки. Люди цього сорту взяли собі в голову, що їх не розуміють. Це означає досить чітко, що вони повсякчас уявляють, ніби мають у собі безцінні скарби, які інша сторона, з якою вони власне підтримують стосунки, не здатна розпізнати. Насправді ж аніякого скарбу в їхніх душах немає, зате натомість є лише невичерпне джерело надмірних, ніколи не тамованих бажань.

Можемо всіх людей, яких нібито не розуміють, спокійно назвати просто «непридатними» людьми, бо вони виявляються непридатними для справжнього сучасного життя і захоплюються лише нереальним, почасти навіть легковажним. Завжди, однак, тим, що не годиться для здорового земного життя. Шлях таких дівчат і жінок, яких вічно не розуміють, на жаль, дуже часто заводить до такого життя, яке загальноприйнято називати «легковажним», аморальним, тому що вони занадто вже охоче та легко і занадто часто дозволяють себе «втішати», про що, звісно, знають чоловіки певного ґатунку, які безсоромно цим користуються. Саме ті, кого ніхто не розуміє, однак, завжди в усьому були і будуть ненадійними. Вони вважають себе ідеальними, хоч насправді взагалі нічого не варті, тож серйозній людині, яка не має нищих намірів, краще за все уникати зустрічей із ними. Надавати їм допомогу немає сенсу. Зближуються з ними майже завжди лише «втішители» зі злими намірами, причому взаємодія спрацює дуже швидко, бо в серці або в руках так званого утішителя дівчина, яку не розуміють, або подібна жінка після кількох днів чи тижнів уже знову почуватиметься такою, яку «не зрозуміли», і відчуватиме томління за кимось новим, хто буде її розуміти, тому що вона взагалі не знає, чого сама, власне кажучи, хоче. До всіх оцих непридатних груп додається, зрештою, ще й група безневинних мрійників! Вони здаються безневинними, як діти. Безневинність такого мрійника стосується, однак, лише впливу на нього самого, його особистість, а не його оточення та всіх людей, з якими він спілкується. На *багатьох* такий безневинний мрійник у спілкуванні вже безпосередньо впливає як отрута вповільненої дії, руйнуючи, розкладаючи, тому що, розвиваючи свої ідеї, він здатний вирвати їх із нормального і тому здорового земного життя, щоб вести в царство недоречного, нереального для земного буття. Однак зверніть увагу: я не кажу, що такий мрійник нечистий або зовсім поганий, – навпаки. Він може бажати *найкращого*, але для Землі його бажання завжди нереальне, практично нездійсненне, і через це його діяльність для земного буття не сприятлива, а, навпаки, гальмівна, руйнуюча.

Та й з-поміж решти людей, котрі «прагнуть до ідеалу», ми мусимо ще раз зробити поділ, якщо будемо уважно спостерігати. Ми виявимо тоді ще два типи людей: тих, що «рівняються» на ідеал, і тих, що прагнуть до ідеалу. Люди, що рівняються на ідеал, здебільшого слабкодухі, які завжди жадають чогось, чого взагалі неможливо досягти. Принаймні не на Землі, і тому вони ніколи не можуть бути по-справжньому щасливі

або хоча б радісні. Від групи «незрозумілих» вони розташовані дуже близько і з часом впадають у хворобливу сентиментальність, яка ні до чого доброго не доводить. Якщо ж ми таких чітко відділимо, то тих, хто залишиться, мусимо, образно кажучи, фактично шукати вдень зі свічкою – так їх мало. Цих небагатьох треба, щоправда, називати не «ідеальними людьми», як я вже казав, а людьми, котрі «прагнуть до ідеалу». Прагнення до ідеалу вважається діючою на Землі особистісною рисою. *Це* саме ті люди, яких можна вважати повноцінними, які велику, часто грандіозну мету мають перед собою, але при цьому не витають у хмарах, а обома ногами твердо тримаються на ґрунті земного життя, щоб не відірватися від нього задля того, що на Землі є нереальним. Вони, долаючи сходинку за сходинкою, зі здоровим поглядом і вправною рукою прагнуть високої мети, не завдаючи при цьому незаслуженої шкоди іншим людям. Користь, яку приносять люди такого типу, лише зрідка оцінять окремі особи. Визиск у будь-який спосіб при цьому взагалі немислимий, оскільки тоді визначення «той, хто прагне до ідеалу» не мало б жодної правомірності. І такою, що прагне до ідеалу, повинна і може бути кожна людина, байдуже, до якої діяльності тут, на Землі, вона схильна. Вона може таким чином ушляхетнити будь-яку роботу і надати їй високої мети. Вона при цьому лише ніколи не має права забувати дотримуватися рамок *земного життя*. Якщо вона виходить за них, це стає для Землі нереальним і, отже, нездоровим. У результаті ніколи не буде досягнуто *просування вперед*, яке є головною умовою та ознакою всього, що прагне до ідеалу. На Землі людина має обов'язок ставити собі за мету досягнення Найвищого для неї і щосили прагнути досягти цієї мети. *Як людина!* Виключено від самого початку, щоб вона лише, як тварина, дбала про їжу та питво, як це, на жаль, робить так багато людей, або щоб за допомогою інтелекту спонукала себе домагатися чисто земної величі або слави, не маючи перед очима головної мети – загального блага та піднесення людства. Усі вони для Землі мають меншу вартість, ніж тварини, оскільки тварина завжди є природною, *саме такою*, якою вона й повинна бути, навіть якщо її мета полягає лише в підтриманні бадьорого стану створінь, щоб не відбувалося гальмівного розслаблення, наслідком якого може стати занепад та розпад, оскільки *рух* у Творінні є обов'язковою умовою життя. *Пильнуйте!* Людину, яка справді прагне до ідеалу, можна, отже, розпізнати по тому, що вона намагається *піднести* все суще на Землі, не спонукаючи в якомусь інтелектуальному сенсі до звеличення і влади, а до *ушляхетнення!* Усі її ідеї можуть бути здійснені на Землі з користю як для окремих людей, так і для суспільства, тоді як ті, хто лиш хоче бути ідеальним, звернені до ідей, які неможливо практично застосувати в здоровому земному житті, а лише відволікають від нього, тягнуть у світ шкідливих мрій, що відвертають від використання сьогодення для дозрівання їхнього духу, яке кожна людина повинна створювати і розвивати у своєму переживанні сьогодення.

Так само й люди з ідеально-комуністичними поглядами завдають серйозної шкоди людству, бо впровадження цих ідей у життя мусило б призвести до лише нездорових наслідків, попри те, що вони особисто бажають добра. Вони нагадують будівельників, які *в цеху* ретельно складають будинок для іншого місця. Він має ошатний і прекрасний вигляд... у цеху. Після перенесення на справжній будмайданчик він, однак, стоїть косо та ненадійно, тож ніхто в ньому мешкати не може, бо земля була нерівною і, попри величезні зусилля й старання, її не вдалося вирівняти. Саме це врахувати будівельники й забули. Вони неправильно оцінили об'єктивні обставини, які безумовно й непорушно існували ще до спорудження цієї будівлі! Такого не зробить той, хто справді прагне до ідеалу!

Ідеально-комуністичні ідеї не можуть втілитися в життя, зростаючи з такого ґрунту, так само закріпитися в ньому або взагалі поєднатися з ним, оскільки таким ґрунтом є люди, які аніскільки не підходять для них! Він надто нерівний і таким буде завжди,

тому що немає жодної можливості досягнути однакової зрілості всіх людей на Землі. Завжди і повсякчас буде величезна різниця у зрілості людей відповідного періоду, оскільки духовно окремі люди є і будуть цілком *самостійними* особистостями, які можуть розвиватися лише по-різному, оскільки ці духовні особистості ніколи не повинні втрачати вільної волі *стосовно себе самих!* Колишню вільну волю людства зі Світовим Поворотом позбавлено *проявів назовні* внаслідок втілення на Землі Волі Божої, яка відтепер, цілком природно, має панувати над волею людською, тому що вона стоїть над нею і є сильнішою! Тільки внутрішньо кожна окрема людина ще *раз* може обрати рішення про свій духовний шлях, який приведе її до Світла збереження чи до темряви розкладання! Намагайтеся ж розпізнати людей, котрі справді прагнуть до ідеалу на Землі, щоби сприяти їхнім діям, оскільки, будуючи, вони приносять тільки користь. —

34. Перекладіть на нього всю провину

Ці так часто вживані слова є одним із головних заспокійливих засобів для всіх тих, хто називає себе віруючими християнами. Однак такий засіб є отрутою, що викликає сп'яніння. Так само, як це буває з багатьма отрутами, що їх під час хвороби застосовують лише для приглушення нестерпного тілесного болю, досягаючи уявного заспокоєння, відбувається й у духовній площині зі словами: «Перекладіть на нього всю провину, бо він нас урятував, і його ранами ми зцілилися!»

Оскільки віруючі сприймають їх як один із основних стовпів церковно-християнського вчення, то на них вони діють особливо спустошливо. Християни вибудовують усю свою внутрішню позицію згідно з ними. Таким чином вони потрапляють, однак, у смертельні обійми сліпої віри, в якій усе інше можуть бачити лише в дедалі більшому помутнінні, доки зрештою вся картина зміниться і на Істину опуститься сіра поволока, тож вони ще спроможні знайти опору лише в штучній побудові спотворених теорій, яка разом із ними мусить зруйнуватися в день пізнання.

«Перекладіть на нього всю провину!...» Безумна ілюзія! Як вогонь, явиться світла Істина серед стовпища лжевчителів та прогнилих віруючих і, спалахнувши, все неістинне спалить! Приємно гріються маси ще й сьогодні у вірі, що все, що Спаситель витерпів і зробив, звершилося заради них. Вони у млявості свого мислення називають зухвалою, блюзнірською кожну людину, яка думає, що сама мусить хоч чимось посприяти тому, щоб зуміти зійти на Небо. Щодо цього багато хто має дивовижну смиренність і скромність, які в інших проявах їхнього життя даремно шукати. На їхній розсуд, це схоже на богохульство, якщо з'являється хоча б зовсім слабка й боязка думка, що низходження Спасителя на Землю і прийнятих ним страждань та смерти ще не достатньо, щоби стерти всі гріхи тих людей, які в його тодішньому земному бутті вже не сумніваються.

«Перекладіть на нього всю провину...» – думають вони з пристрасним благоговінням і не знають, що вони, власне кажучи, чинять. Вони сплять, але їхнє пробудження колись буде жахливим! Їхня нібито смиренна віра є не чим іншим, як самовдоволенням та безмежною гординою, якщо вони уявляють собі, що Син Божий зійшов, аби, служачи їм, приготувати шлях, яким вони потім бездумно можуть увійти прямо в Царство Небесне. Власне кажучи, кожен мусить відразу, без зволікань розпізнати тут порожнечу. Вона може бути породжена лише безмірним бажанням зручності і легковажністю, якщо не створена кмітливістю як засобом для досягнення земної вигоди!

Людство заблукало посеред тисяч помилкових шляхів і обманулося саме у своїй безрозсудній вірі. Яке приниження Бога приховано в цьому. Що є людина, щоб наважуватися сподіватися на те, що Бог послав Свого Єдинородного Сина, тобто Частину Свого Безсутнісного Життя, для того, щоб люди могли перекласти на нього свій тягар гріхів, аби тільки вони не завдавали собі клопоту прати свою брудну білизну і знімати з себе темний тягар, який вони самі на себе й звалили. Горе тим, кому за такі думки колись доведеться відповідати! Це найзухваліше опоганення Величного Божества! Христова Місія була не настільки низькою – навпаки, вона була сповнена величі, вимогливо вказуючи до Отця.

Уже однораз я вказував на велике Спасительне Діяння Сина Божого* (Доповідь №14 «Спаситель»). Його велике Діяння Любові зійшло в цьогобічному і потойбічному світі й принесло розмаїті плоди. Відтоді ж лише людьми покликані багато разів намагалися зробити себе покликаними Богом, хапали нечестивими руками чисте Вчення і,

затемнюючи, стягували його глибоко вниз до свого рівня. Людство, яке їм довірилося, серйозно не перевірило саме Слово, якого вони навчали, і впало разом із ними. Величне ядро Божественної Істини обволокли земною обмеженістю, тож форма нібито збереглася, однак усе його сяяння в прагненні до земної влади та земної вигоди згасло. Лише тьмяні сутінки панують там, де могло би бути найясніше сяйво духовного життя. Людство, що благало про допомогу, пограбували, позбавили скарбу, який Христос Ісус приніс усім, *хто про це просив*. Приховуючи егоїстичні бажання, вказують шукачам спотворений, хибний шлях, на якому ті не лише марнують дорогоцінний час, але навіть дуже часто їх женуть в обійми темряви.

Швидко розрослися лжевчення. Вони заглушили Простоту, Істину, і покрили їх переливистими шатами, від барвистості яких, однак, ніби від отруйної рослини, струменить небезпека, яка одурманює все близьке оточення, через що пильність віруючих стосовно самих себе паралізується і врешті-решт зникає. З тим завмирає також будь-яка можливість сходження до істинного Світла. Ще раз великий Поклик Істини пролунає над усіма землями. І тоді до кожного прийде розплата у вигляді долі, яку він сам собі зіткнув. Люди нарешті отримають те, що досі з такою впертістю утверджували. Вони мусять пережити всі помилки, яких допустилися у своїх бажаннях або зухвалих думках або які намагалися наслідувати. Для багатьох дике виття буде наслідком, і зчиниться зубовний скрегіт від страху, люті та розпачу.

Отже, ці тяжко вражені злом і відкинуті в Суді відразу ж відчують це як раптову несправедливість і жорстокість, щойно їх спіткає *та* дійсність, яку вони у своєму земному житті досі воліли визнавати за єдино істинну, на що повсякчас наставляли й своїх ближніх. Тоді повинен ще допомогти Бог, якому вони з такою безмежною зухвалістю протистояли! Вони Його благатимуть, волатимуть до Нього, сподіваючись, що Він у Своїй Божественності легко пробачить «необізнаним» людяям і найтяжче зло. Він, на їхню думку, раптом став занадто «великим», щоби бути настільки злопам'ятним. Він, якого вони досі так принижували!

Та Він їх *не* почує, більше їм *не* допоможе, тому що вони раніше не хотіли чути Його Слова, яке Він їм послав! І в цьому й полягає Справедливість, яку неможливо відділити від Його великої Любови.

Це було обов'язком людей – *самим* перевірити Слово, яке Він їм дав. Навіть якщо вони Його Посланців не хотіли розпізнати як таких. Мов грім, тому їм у відповідь пролунає: «Ви самі не хотіли! Тому будьте ж тепер знищені та стерті з Книги Життя!»

35. Злочинність гіпнозу

Дивовижно! Ще двадцять років тому вирували пристрасті проти твердження, що гіпноз справді існує, і передовсім його заперечували багато медиків. Вони не побоялися визначити гіпноз як шахрайство та ошуканство, як незадовго перед цим вони вчинили також із лікуванням магнетизмом, яке сьогодні для багатьох стало великим благом. Практиків-магнетопатів гостро атакували, називали шарлатанами та облудниками.

Сьогодні, знов-таки, саме медики в більшій частині освоїли гіпноз. Те, що двадцять років тому так гостро заперечували, сьогодні вони боронять.

Судити про це можна двояко. Хто тодішню запеклу боротьбу розглядав цілком об'єктивно, той сьогодні, звісно, не може втриматися від усмішки, спостерігаючи, як тодішні вороже налаштовані затяті супротивники ними так спалюваний гіпноз тепер намагаються застосувати із ще більшим завзяттям. З іншого боку, мусимо, знову ж, визнати, що такий майже гротесковий поворот завжди заслуговує на повагу. Потрібна все-таки певна мужність, аби наразитися на ризик бути висміяним, що саме в цій ситуації є цілком імовірним. Мусимо усвідомити серйозність того, хто справді бажає принести користь людству і з цієї причини не боїться навіть піти на такий ризик.

Шкода лише, що з цього не зробили висновків на майбутнє, щоби бути обережнішими з оцінками і – скажемо спокійно – з ворожим ставленням, коли йдеться про речі, які належать до тієї самої ділянки, що й гіпноз. На жаль, становище в багатьох інших частинах тієї самої ділянки, попри весь досвід, сьогодні таке саме, а, можливо, ще й гірше. Попри це, насамкінець неодмінно повторюється та сама вистава – без пояснень раптом починають запекло відстоювати те, що досі з такою впевненістю намагалися заперечувати. Більше того, багато хто намагається всілякими засобами безцеремонно привласнювати й використовувати те, пошук і знаходження чого вони обачно і під безперервними нападками спочатку надали іншим, здебільшого так званим «аматорам». Чи можна це вважати заслугою та мужнім актом, треба ще з'ясувати. Навпаки, скоріше за все, це вічне повторення згаданих дій, які подаються як заслуга, може постати в іншому світлі. Такий далекосяжний висновок при *поверховій* оцінці.

Це видається, однак, набагато сумнівнішим, якщо людина по-справжньому знає *наслідки застосування* гіпнозу. Добре, що *існування* гіпнозу нарешті знайшло визнання та підтвердження, і з тим припинилися багатослівні, але, як показав теперішній досвід, невіглаські викривальні напади науковців. Однак те, що під покровительським захистом колишніх супротивників, які раптом стали обізнаними, *застосування* гіпнозу набуло величезного поширення, свідчить, що ці обізнані знаходяться значно далі від пізнання, ніж багаторазово паплюжені аматори, котрі започаткували його пошук.

Приголомшливо дізнаватися, яке лихо коїться через те, що сьогодні тисячі людей довірливо потрапляють до рук так званих покликаних, щоб добровільно піддатися гіпнозу, дозволивши умовити себе, або, що ще гірше, не знаючи про це, зазнають насилля. Хоча й відбувається все з кращими намірами, з бажанням творити добро, це нітрохи не зменшує безмірної шкоди, яка його застосуванням завдається *в кожному разі!* Не є покликаним той, хто застосовує гіпноз. Покликаним може бути лише той, хто цілком обізнаний у ділянці, до якої належить усе, що він застосовує. Що ж до гіпнозу, то це Етерноречовинна ділянка! І хто її справді знає, а не вигадує у своїй зухвалості, *той ніколи не застосує гіпнозу*, якщо він бажає добра своєму ближньому. Хіба що він цілком свідомо задумав завдати йому тяжкої шкоди. Тому, хоч хто застосовував би гіпноз, це завжди гріховно, – байдуже, аматори це чи ні! Без жодного винятку!

Якщо вже намагатися мислити з усією простотою і тільки логічно, то мусимо дійти висновку, що справді це все-таки безмежна легковажність – працювати з чимось, далекоюсяжністю чого ми можемо спостерігати лише найменшою мірою, і остання кінцева дія чого нам узагалі не відома. Якщо така легковажність щодо блага і горя ближнього не лише завдає шкоди потерпілій піддослідній особі, а й подвоює вагу відповідальности виконувача, то від цього не може бути заспокоєння. Люди не повинні так легковірно погоджуватися на щось, чого вони самі як слід не знають. Якщо це відбувається без їхнього відома і волі, то такий спосіб дій так чи інакше є справжнім злочином, навіть якщо й здійснюється руками так званих покликаних.

Оскільки тепер ніхто не вважає, що всі, хто працює з гіпнозом, мають намір шкодити своїм ближнім, то лишається тільки констатувати факт, що вони абсолютно необізнані щодо суті гіпнозу і зовсім не розуміють наслідків своєї діяльності. У цьому немає ні найменшого сумніву ще й тому, що або одне, або друге можна брати до уваги. Тобто єдине, що залишається, – це нерозуміння.

Якщо людина застосовує до свого ближнього гіпноз, *то зв'язує вона цим його дух!* Це зв'язування саме по собі є духовною провинною, або злочином. Не вибачається, якщо гіпноз застосовують із метою лікування тілесної хвороби або як засіб для поліпшення психічного стану. Так само навряд чи може слугувати захистом те, що завдяки поліпшенню душевного стану стало кращим і воління згаданої особи, тож вона від впливу на неї гіпнозу має отримати вигоду від цього. Жити і діяти в такій вірі є самообманом, бо лише те, що дух здійснює з цілком *вільним* і не підлеглим нічиєму впливу волінням, може принести йому вигоду, якої він потребує для справжнього сходження. Усе інше є несуттєвим, яке може лише тимчасово принести йому уявну користь чи шкоду. Будь-яке зв'язування духу, байдуже, з якою метою воно відбувається, є безумовною затримкою в можливості необхідного поступу. Навіть не кажучи про те, що таке зв'язування несе з собою значно більше небезпек, аніж переваг. Такий зв'язаний дух доступний не лише впливу гіпнотизера, але певною мірою, попри можливу заборону гіпнотизера, лишається беззахисним також перед іншими етерноречовинними впливами, тому що у зв'язаності йому бракує вкрай потрібного захисту від них, який може запропонувати тільки повна свобода руху. Те, що люди не помічають нічого з цієї безперервної боротьби, нападів і власної успішної чи неуспішної оборони, не припиняє активного життя в Етерноречовинному світі та їхньої власної участі в ньому.

Кожен, хто зазнав дії гіпнозу, отже, на більший чи менший термін затримується на шляху справжнього поступу свого найглибиннішого ядра. Зовнішні обставини через це стають іще несприятливішими, або позірною тимчасово сприяючи, відіграють лише другорядну роль, тобто для оцінки гіпнозу не мають вирішального значення. *Дух мусить залишатися вільним у будь-якому разі, бо насамкінець ідеться тільки про нього!*

Припустимо, що настало зовні видиме покращання, на що так охоче спираються ті, хто працює з гіпнозом, та насправді людина, якої це стосується, не має все одно жодної користі від цього. Її зв'язаний дух не може діяти так само етерноречовинно творчо, як цілком вільний дух. Етерноречовинні творіння, породжені її зв'язаним або примушеним волінням, безсилі, тому що від початку їх сформовано з других рук, і в Етерноречовинному світі вони в'януть дуже швидко. А отже, з цієї причини і її поліпшене воління у взаємодії не може принести їй користі, на яку, безумовно, варто очікувати від творінь вільного духу. Те ж саме, природно, відбувається й тоді, коли зв'язаний дух за вказівкою свого гіпнотизера бажає зла і чинить його. Через безсилля етерноречовинні творіння, попри злі груборечовинні вчинки, швидко зникають або поглинаються іншими спорідненостями, тож етерноречовинна взаємодія взагалі не

може відбутися, внаслідок чого, отже, примушений, скоріше за все, може нести земну, але, жодним чином, не духовну відповідальність. *Таке саме відбувається і з божевільними.* У цьому проглядається, знов-таки, бездоганна Справедливість Творця, яка за допомогою недосяжних у своїй досконалості живих Законів проявляється в Етерноречовинному світі. Отже, незважаючи на злі вчинки через вплив чужої волі, примушеного не досягне жодна провина, так само, одначе, й жодна благодать, тому що його кращі вчинки також було здійснено під впливом чужої волі, у чому він як самотійне «Я» жодної участі не брав.

Натомість відбувається дещо інше: насильницьке зв'язування духу під гіпнозом прив'язує, водночас, і того, хто здійснює гіпноз, до його жертви наче найміцнішими ланцюгами. Це не дає йому змоги звільнитися раніше, ніж доки він допоможе тому, у чьому власному вільному розвитку силоміць завадив просунути вперед так далеко, як той мав би зробити, якби його дух не було зв'язано. Він мусить після свого земного відокремлення потрапити туди, куди його тягне зв'язаний ним дух, хай навіть аж до найглибших глибин. Що, отже, через це чекає таких людей, які багато займаються гіпнозом, легко уявити. Коли вони після земного відокремлення, пробудившись, знову прийдуть до тями, то з жахом помітять, як багато зв'язувань тягнуть їх і до тих, хто вже відійшов, і до тих, хто ще мандрує по Землі. Жоден із цих ланцюгів зняти з них не можна. Ланка за ланкою мусить гіпнотизер від них звільнитися, навіть якщо на це підуть тисячоліття. Ймовірно, одначе, що він узагалі не зможе наблизитися до кінця цієї праці, а буде затягнутий у розкладання, яке знищить особистість його власного «Я»,

бо він тяжко згрішив проти духу!

36. Астрологія

Королівським мистецтвом її названо, і не даремно. Однак не тому, що вона королева всіх мистецтв, а також не тому, що призначена лише для земних королів, а тому, що той, хто справді зумів би оволодіти нею, був би здатен у духовному сягнути королівського рангу, оскільки завдяки цьому зміг би керувати перебігом і наслідками багатьох подій.

Проте серед земних людей немає жодної, котра б мала такі здібності. Отже, всі праці в ній мусять залишатися жалюгідними спробами – ненадійними, якщо це серйозний виконавач, і злочинними, якщо замість глибокої серйозності при цьому виникне зарозумілість та хвороблива фантазія.

Обчислення лише за зірками взагалі можуть мало що дати, бо до випромінювання зірок, як справжньої сили впливу, безумовно, додається ще й жива Етерна речовинність зі всією своєю діяльністю, наприклад, світ мислеформ, карма, течії темряви і Світла в Речовинності та ще багато чого. Яка людина може похвалитися, що все це аж до найглибших глибин і до найвищих висот Речовинності окинула гострим та ясным поглядом!

Випромінювання зірок утворюють лише шляхи та канали, якими все етерноречовинне живе зімкнутішим може проникнути до людської душі, щоби справити там вплив. Образно висловлюючись, можна сказати: зірки подають сигнал для часу, коли зворотні взаємодії, скориставшись шляхом, прокладеним їхніми променями, можуть цільніше, зімкнутіше пролитися на людину. Несприятливі або ворожі для згаданої людини випромінювання зірок у Етерноречовинному зникаються в лиховісні зворотні дії, сприятливі ж випромінювання, навпаки, згідно зі своєю природою, – тільки в добрі. Тож виходить, що обчислення самі по собі не так уже й нічого не варті. Однак при цьому безсумнівною передумовою є те, що за несприятливого випромінювання до людини зворотно плинуть несприятливі взаємодії, а за сприятливого випромінювання – сприятливі. Інакше жоден вплив не відбудеться. Знову ж таки, випромінювання зірок не є чимось примарним, таким, що не має самостійного впливу без зв'язку з іншими силами, навпаки, самостійно вони ще й відіграють роль певної *перегороди*. Якщо для якоїсь людини в Етерноречовинному світі чекають до спокути і вимагають праці над ними лише погані зворотні дії, то їхній вплив у дні або години сприятливого випромінювання зірок, залежно від типу випромінювання, перегороджується, відтискується або ж принаймні дуже обмежується. Так само, звісно, відбувається назворот, тож протягом роботи добрих зворотних дій через несприятливе випромінювання все сприятливе усувається на відповідний час цього випромінювання.

Отже, якщо *канали* випромінювання зірок через нестачу *споріднених* дій *лишаються порожніми*, то вони все-таки слугують принаймні для тимчасового *перегороджування* працюючих чужорідних взаємодій, тож ніколи не залишають людину без свого впливу. Хоча добрі випромінювання не можуть самі по собі завжди приносити добро або злі випромінювання – зло, якщо у згаданої особи бракує спорідненості з цими зворотними діями.

Астрологи не можуть на це відповісти: «Отже, тут ми все-таки мали рацію». Бо вони мають рацію лише умовно і *дуже* обмежено. Це не дає права на часту самовпевнені твердження та публічні вихвалання. Наявні порожні канали випромінювання зірок, скоріше, можуть спричинити перерву, але більше нічого, не приносячи ні добра, ні зла. Треба, знову-таки, зазначити, що у певному сенсі тимчасове

припинення лихих зворотних дій само по собі вже є якимось добром. Усе-таки тяжко пригнічені злом отримують час для полегшення і силу для подальшого терпіння.

Обчислення астрологів, попри все це, можна було б вітати, якщо не брати до уваги незліченних вихвалянь та реклами багатьох із них. Однак, окрім цього, треба врахувати ще й інші важливі обставини, що суттєво знижують надійність обчислень, тож насправді вони завдають громадськості більше шкоди, ніж приносять користі.

Бо треба брати до уваги не лише малочисельні зірки, які астрологам сьогодні доступні для обчислень. Безліч інших, зовсім невідомих астрологам зірок, перетинаючись і пересуваючись, зменшуючи або посилюючи впливи, відіграють настільки велику роль, що заключна картина обчислення часто може бути зовсім протилежною до тієї, яку здатен скласти найкращий астролог сьогодні.

Нарешті, є ще один, вирішальний, фактор – найважливіший і найскладніший: *душа* кожної людини! Лише той, хто, крім усіх інших вимог, здатен точно оцінити також кожен з цих душ окремо з усіма її здібностями, властивостями, ускладненнями карми, до того ж з усіма її прагненнями, коротше, в її справжній потойбічній зрілості чи незрілості – аж до останньої градації, у разі крайньої потреби може наважитися на обчислення! Випромінювання зірок для людини можуть бути доволі сприятливими, однак до неї не зможе дійти ніщо світле, тобто ніщо добре, якщо вона багато темряви має навколо себе через стан своєї душі. І навпаки, людину, душевний стан якої допускає навколо себе тільки чистоту і світле, всі найнеприятливіші випромінювання зірок не зможуть притиснути аж так, щоб вона зазнала серйозної шкоди, – зрештою для неї завжди все обернеться на краще. Такими односторонніми, як їх уявляють собі шанувальники астрології у своїх обчисленнях, не є Всемогутність і Мудрість Бога. Він налаштував долю своїх людей, тобто їхнє благо і горе, не лише на випромінювання зірок. Звісно, вони впливають потужно не лише на кожен окрему людину, а й на всі світові події. Однак це лише знаряддя, застосування яких не тільки пов'язане з багато чим іншим, але ще й залежить у своїх можливостях від усіляких впливів. І якщо чимало астрологів гадають, що працюють із внутрішнього переконання, інтуїтивно, з натхненням, то це не допоможе їм заглибитися настільки ґрунтовно, щоб можна було зі значно більшою довірою ставитися до дійсності їхніх обчислень.

Їхнє натхнення не може зійти з вищого рівня, його витягнуто з марева кризь безмежну прірву, яка пролягає між Всевидящим Духом і людством. Ці обчислення однібічні, незавершені та недостатні, з прогалинами, коротше, недосконалі – отже, хибні. Вони викликають неспокій серед людей. Неспокій же для душі є найнебезпечнішим ворогом, бо він струшує мур природного захисту, і саме через це допускає проникнення зла, яке інакше не могло б знайти жодного доступу. Неспокій охоплює багатьох людей, які уявляють собі, що наразі на них впливають лихі випромінювання, та часто стають занадто довірливими й, отже, нерозсудливими ті, хто переконаний, що підлягає саме добрим випромінюванням. Через недосконалість усіх обчислень вони звалюють на себе лише зайві турботи, замість того, щоб завжди мати вільний радісний дух, який надає для оборони більшу силу, котра може придушити найпотужніші лихі течії. Астрологи ж, якщо не можуть інакше, повинні спокійно продовжувати свою роботу і прагнути в ній до якомога більшої досконалості, однак лише в тиші та для самих себе, *як і чинять ті з них, кого справді можна сприймати всерйоз!* Інших людей за такої недосконалості вони не повинні чіпати, тому що діють згубно і в підсумку зумовлюють у них порушення впевненості в собі, шкідливе зв'язування вільного духу, чого неодмінно треба уникати.

37. Символіка в долі людини

Якби люди з головою не занурювались у потреби та безліч дрібниць повсякдення, а захотіли б приділити хоч якусь увагу трохи пильнішому розгляду великих і малих подій у своєму оточенні, то обов'язково їм невдовзі відкрилося б нове пізнання. Вони б здивувалися самим собі й ніяк не йняли б віри, що досі могли бездумно не помічати того, що так упадає в очі. І в них є всі підстави для того, щоб пожаліти самих себе і похитати головою. Достатньо лише трохи поспостерігати, і їм раптом відкриється цілий світ строго впорядкованих живих подій, де чітко розпізнається тверде керівництво вищої руки: світ символіки!

Він глибоко укорінюється в етерноречовинну частину Творіння, і лише його найзовнішніші відгалуження, мов пагони, з'являються у видимій земній частині. Він нагадує море, що здається зовсім спокійним, невинний рух у глибинах якого невидимий, і лише його останні відгомони можна спостерігати з узбережжя. Людина не здогадується, що, не докладаючи великих зусиль, завдяки трошки більшій уважності могла б чітко спостерігати за такою вирішальною і страхітливою для неї діяльністю карми. У неї є можливість досягти більшої посвяченості в цьому, внаслідок чого поступово в мислячої людини почасти спадає зароджений страх і карма втрачає свою страхітливість. Для багатьох це може стати шляхом до сходження, якщо вони, завдяки земним видимим подіям, навчаться відчувати глибинні хвилі етерноречовинного життя і зможуть слідкувати за ним, унаслідок чого з часом виникне переконаність в існуванні безсумнівно послідовних взаємодій. Якщо ж людина хоч раз до цього дійде, то прилаштується до них повільно, крок за кроком, доки нарешті розпізнає строгу логічну й бездоганну рушійну Силу свідомої Божественної Волі в усьому Творінні, тобто в Груборечовинному та Етерноречовинному світах. Із цієї миті вона зважатиме на неї, добровільно схиляючись перед нею. А це означає, що вона пливе за течією Сили, вплив якої може принести їй тільки користь. Ця Сила служить їй, тому що вона вміє її застосовувати, сама правильно підключається, прилаштовуючись до неї. Отже, тоді взаємодія почне діяти для неї, приносячи тільки щастя. Усміхаючись, побачить вона тоді, як здійснюється буквально кожне біблійне слово, яке через його дитячу простоту інколи було для неї каменем спотикання, яке для виконання часто тому загрожувало стати важким, оскільки згідно з її колишньою думкою це вимагало рабської свідомості. Ця неприємна для неї, відчута самовладною вимога слухняності в її щодалі більш видючих очах поступово стає найвищою нагородою, яка може випасти на долю створіння, істинно Божественним дарунком, завдяки чому з'являється можливість для величезного розкриття духовної сили, що дає змогу брати особисту свідому участь у дивовижному Творінні. Вислови: «Лише той, хто принизить себе, підвищиться», людина мусить «смирено схилитися перед своїм Богом», аби могла увійти в Його Царство, вона повинна «слухатися», «служити» та ще більше біблійних порад – від самого початку майже відштовхують сучасну людину цим простим дитячим і все ж таким влучним способом вираження, тому що це зачіпає її гордість, яка прихована в усвідомленні інтелектуального знання. Вона більше не хоче, щоб її вели за руку, як сліпу, але, пізнаючи, сама прагне свідомо брати в усьому участь, аби підійти до всієї величі необхідного внутрішнього злету з *переконаністю*. І в цьому немає *нічого неправильного!*

Людина повинна зі своїм поступальним розвитком у Творінні стояти більш свідомою, ніж це було раніше. І якщо вона з радістю осмислить, що прості біблійні вислови, котрі видаються такими чужорідними для сьогоденного часу, радять точно те саме, на що вона також добровільно і з повною переконаністю наважилась у знанні

грандіозних Законів природи, то ніби пов'язка спаде з її очей. Приголомшена, вона стоятиме перед фактом, що старі вчення досі відкидала лише тому, що хибно їх тлумачила, і ніколи всерйоз не намагалася правильно в них вникнути, узгодити їх із сьогоднішньою здатністю сприйняття.

Бо чи сказано: «У смиренності схилися перед Волею Божою», – чи: «Правильно пізнавши грандіозні Закони природи, зумій скористатися їхніми особливостями та їхньою дією», – *це є одне й те ж саме*.

Корисними для себе зробити сили, які несуть Волю Божу, людина зможе лише тоді, коли їх точно вивчить, тобто пізнає, а потім керуватиметься ними. Брати їх до уваги або керуватися ними насправді означає, однак, не що інше, як прилаштуватися до них, тобто схилитися перед ними! Не *протиставити* себе цим силам, а йти *разом із ними*. Лише тоді людина пристосує свою волю до характеру цих сил, тобто йтиме в одному з ними напрямі, буде спроможна використовувати їхню могутність. Це не підкорення сил, а сповнене смиренності схилення перед Божественною Волею! Якщо людина навіть багато що приписує власній тямовитості або здобуттю знань, то це нічого не змінює у факті, що це все лише так звані «пошуки» впливів суцільних Законів природи, тобто Божественної Волі, яку вона таким чином «пізнає» і, використовуючи або застосовуючи, «прилаштовується» до цієї Волі. Це сповнене смиренності схилення перед Божественною Волею, безперечно, і є «слухняністю»!

Однак – щодо символіки! Усі події у Творінні, тобто в Речовинності, повинні отримати у своєму кругообігу справжнє завершення, або ж, можна сказати, повинні замкнути коло. Тому, згідно із Законами Творіння, все неодмінно повертається до свого висхідного пункту, де тільки й зможе знайти свій кінець, тобто звільнитися, розв'язатися або припинитися як дія. Так відбувається із усім Творінням самим, а також із кожною окремою подією. З цього виникає безумовна взаємодія, яка своєю чергою зумовлює символіку.

Оскільки всі дії мусять закінчуватися там, де виникли, то з цього випливає, що кожна дія мусить закінчитися також у речовинності, однорідній з тією, де вона виникла. Тобто етерноречовинний початок повинен мати етерноречовинний кінець, а груборечовинний початок – груборечовинний кінець. Етерноречовинне люди не можуть бачити, а груборечовинний кінець кожної події вони називають символікою. Він їм добре видимий, але багатьом бракує справжнього ключа для його осягнення – початку, який найчастіше лежить у попередньому груборечовинному бутті.

Хоча при цьому більша частина всіх подій взаємодії здійснюється в Етерноречовинному світі, та попри те, працююча карма ніколи б не змогла здобути повного спокутування, якби кінець у який-небудь спосіб не розігрався у Груборечовинному світі, ставши там видимим. Тільки коли видима подія відповідає змісту взаємодії, біжуче коло може замкнутися, внаслідок чого звершиться повне спокутування, байдуже, несе воно залежно від характеру початку, що лишився в минулому – добро чи зло, щастя чи нещастя, милість чи, завдяки спокуті, прощення. Цей останній видимий вплив *мусить* відбутися в тому місці, де знаходиться витік, тобто біля *тієї* людини, котра якоюсь дією колись поклала цьому початок. У жодному разі цього неможливо уникнути.

Якщо ж згадана людина тим часом внутрішньо змінилася, причому так, що в ній ожило щось краще, ніж колишній вчинок, то зворотна дія не зможе, за своєю природою, придушити її, ніби важкою п'ятою. Вона більше не знайде жодної спорідненої основи у спрямованій увись душі, яка стала світлішою і з тим легшою згідно із Законом Духовного Тяжіння* (Доповідь №6 «Доля»). Природним наслідком є те, що похмуріший вплив при наближенні потрапляє у світліше оточення згаданої особи і,

отже, значно послаблюється. Але, попри це, Закон Кругообігу і Взаємодії повинен цілковито здійснитися у своїй самочинно діючій силі. Скасувати будь-який Закон природи неможливо.

Тому така послаблена зворотноплинна взаємодія, згідно з непорушними Законами, мусить *видимо* проявитися груборечовинно, щоб справді спокутуватися, тобто припинитися. Кінець мусить злитися з початком. Завдяки тому, що оточення згаданої людини стало світлим, темна карма, однак, не зможе завдати шкоди, і станеться так, що ця послаблена взаємодія вплине на її ближче *оточення* лише в такий спосіб, що розгублена, вона потрапить у становище, коли їй доведеться лише добровільно зробити що-небудь, що лише за певними ознаками відповідає *змісту* зворотноплинної взаємодії. Відмінність від справжньої непереборної сили призначеного для неї впливу зворотноплинної темної течії полягає в тому, що це не завдасть їй аніякого болю чи шкоди, а, можливо, навіть принесе радість.

Тоді це *чисто символічне* спокутування певної *тяжкої* карми, але цілком у згоді з Законами у Творінні, самочинно здійснене в такий спосіб завдяки зміні душевного стану. Тому багато людей часто навіть не усвідомлюють цього. Карму цим спокутувано, непохитна справедливість звершилася аж до найтонших течій. У цих узгоджених із Законами Творіння самозрозумілих подіях приховано такі грандіозні акти Милости, на які спроможна тільки Премудрість Творця у Своєму досконалому Діянні.

Таких чисто символічних вирішень тяжко вражаючих взаємодій буває досить багато!

Розглянемо приклад: хтось із важким владолобним характером, застосувавши ці властивості для пригнічення своїх ближніх, поклав на себе тяжку карму, яка, будучи живою, у власній своєрідності проходить кругообігом і потім у багаторазово зміцненому вигляді мусить упасти на нього. При наближенні ця часто надзвичайно зміцнена внаслідок Закону Сили Притягання етерноречовинного спорідненого течія безцеремонного владолобства протне все етерноречовинне оточення згаданої особи настільки, що вирішально вплине на тісно пов'язане з нею груборечовинне оточення і цим створить обставини, що змусять колишнього призвідника страждати від такого владолобства значно більше, ніж раніше страждали гноблені ним ближні.

Якщо ж людина тим часом уже досягла кращого усвідомлення і, завдяки чесним зусиллям у сходженні, здобула світле й легше оточення, то, самозрозуміло, з цим зміниться й характер останнього впливу. Зворотноплинна щільніша темрява залежно від сили світла нового оточення такої особи цим світлом більшою чи меншою мірою розсіється, і завдяки цьому також більшою чи меншою мірою знешкодиться. За великого піднесення такого колишнього владолобця, тобто за надзвичайного покращання винуватця може статися так, що фактичний вплив буде добрий настільки, наскільки він піднявся, і лише тимчасово йому треба зробити щось, що зовні схоже на спокуту. Припустимо, що йдеться про жінку. Було б достатньо, аби вона однораз узяла з рук служниці щітку, щоб цілком доброзичливо показати їй, як натирають підлогу. Якщо навіть це обмежиться рухами такого роду, цього, однак, для втілення символіки найнижчого служіння достатньо. Ця коротка дія є спокутуванням, яке мусить відбутись у *видимий* спосіб і, незважаючи на легкість, здатне покласти край важкій кармі.

Так само перестановка меблів у єдиній кімнаті може стати символом припинення і зняття провини, безпосередня спокута або зворотна дія якої вимагала би значно більшої, болісної та рішучої переміни. Ці речі якимось чином витікають із ослаблених впливів зворотної дії або випадкові вчинки іноді вміло використовуються духовним керівництвом для досягнення спокутування.

При всьому цьому є, звичайно, передумова, що вже відбулися надзвичайно великий злет і з ним пов'язана зміна стану душі. Обставини, які астролог, звісно, не спроможний взяти до уваги, внаслідок чого він викликає своїми обчисленнями зайві клопоти, часом навіть такий страх, що його сила сама вже викликає неприємності, або може створити нові, у зв'язку з чим тоді, щоправда, лише уявно, справджуються обчислення, які інакше без цього страху виявилися б помилковими. У такому разі, однак, згадана людина сама відчиняє двері в замкнутому колі світла довкола неї через свій страх. Де вона добровільно сама просовує руку крізь захисну оболонку, там до неї з жодного боку не зможе надійти допомога. Зі своєї власної волі вона *зсередини* проломить *будь-який* захист, тоді як іззовні без її власного воління завдяки світлу до неї ніщо не зможе дістатися.

Отже, найменша люб'язність, виявлена до тих, хто поруч із вами, по-справжньому відчуте страждання ближнього, одне дружнє слово формують символічне спокутування карми, якщо тільки внутрішньо це закладено на основі серйозного воління добра.

Це мусить, звичайно, передувати всьому, бо інакше про символічне спокутування не може бути жодної мови, тому що все зворотноплинне тоді сповна проявиться в усіх відношеннях. Щойно ж серйозне воління сходження справді утвердиться в людині, то вона досить скоро зможе спостерігати, як поступово щодаля більше входить життя в її оточення, як на її шляху виникають усілякі обставини, які, однак, завжди закінчуються добре. Це просто-таки впадає їй у вічі. Але нарешті, так само впадаючи у вічі, потім настає час, коли приходить спокій або коли всі події виразно й помітно слугують земному злету. Тоді час спокутування минув. У радісній вдячності може вона віддаватися думці, що від неї відпало багато провини, за яку інакше їй довелося б тяжко поплатитися. Тоді хай пильнує, щоб усі нитки долі, які вона знову зв'язує своїм волінням і бажанням, були лише добрими, аби надалі їй могло спіткати тільки добро!

38. Віра

Віра не є такою, якою її виявляє переважна кількість так званих віруючих. Справжня віра з'являється лише тоді, коли цілковито засвоєно зміст Божих Послань і таким чином переконання стало живим і невимушеним.

Божі Послання приходять через Слово Боже, а також через Його Творіння. Усе свідчить про Нього та про Його Волю. Щойно людина зможе свідомо *пережити* все становлення і буття, її відчуття, мислення і дії стануть єдиним радісним Богоствердженням. Але тоді вона замовкне, не говоритиме багато про це, а стане особистістю, котра в цьому мовчазному Богошануванні, яке також можна назвати довірою до Бога, впевнено й надійно стоятиме у всьому Творінні. Вона не витатиме у фантазіях, не впаде в захопленість, так само не житиме на Землі лише духовним, але зі здоровим глуздом і бадьорим завзяттям виконуватиме свою земну працю і при цьому вміло застосує холодний інтелект для необхідної самооборони в разі нападу як гостру зброю, звісно, не допускаючи при цьому несправедливості. Вона аж ніяк не повинна мовчазно терпіти, якщо стосовно неї чиниться несправедливість. Інакше вона б цим підтримувала та посилювала зло.

Проте нині є дуже багато людей, котрі лише *вважають* себе віруючими. Попри все внутрішнє визнання існування Бога і Його Діянь, вони бояться насмішок скептиків. Їм ніяково, незручно, вони тихо відходять із дипломатичним виразом обличчя при розмовах про це і, ніяковіючи, своєю поведінкою ідуть скептикам повсякчас на поступки. Це не віра, а лише внутрішнє *припущення!* Вони зрікаються таким чином насправді свого Бога, якому в тиші моляться, і від якого після цього чекають усілякого добра.

Фальшиву тактовність стосовно скептиків не можна виправдати тим, що для «віруючих» ця справа є занадто «святою і серйозною», щоб вони дозволили віддати її на можливе висміювання. Це в жодному разі не можна назвати скромністю, а лише підлим боягузством! Скажіть нарешті, Чийого Духа ви діти! Без страху перед *будь-якою* людиною, з гордістю, як і належить дітям Божим! Лише тоді навіть скептики змушені будуть нарешті стримати свої насмішки, які свідчать лише про їхню невпевненість. Нинішня ж боягузлива поведінка багатьох «віруючих» їх лише спонукає та підживлює.

Ці люди обманюють самих себе, тому що слову «віра» вони надали зовсім іншого значення, ніж вимагає це слово. Віра мусить бути *живою*, що означає – мусить стати ще більше, ніж переконанням, стати дією! А дією вона стане, коли нею наповниться все – усі відчуття, помисли і вчинки. Вона мусить виходити зсередини в усьому, що причетне до людини, ненав'язливо відчутною і видимою, тобто самозрозумілою. Її не можна тримати перед собою ні як хибне уявлення, ні як щит. Але все, що стає відчутним зовні, мусить становити собою лише природне випромінювання внутрішнього духовного ядра. Просто висловлюючись, отже, справжня віра мусить бути силою, яка, випромінюючи з духу людини, пронизує її плоть і кров та стає абсолютно природною і самозрозумілою. Нічого штучного, нічого вимушеного, нічого завченого – тільки життя!

Подивіться на багатьох віруючих: вони стверджують, що беззаперечно вірять у життя після смерті, гадаючи, що їхні думки спрямовані до цього. Якщо ж коли-небудь їм випаде нагода серед простого повсякденного спостереження отримати доказ наявності цього потойбічного життя, що виходить за звичні рамки, то вони відчувають страх або глибоке потрясіння! Цим, однак, виявляють вони відкрито, що, по суті, все-таки не були переконані в його існуванні, бо інакше такий випадковий доказ мусив би

здатися їм цілком природним. Їм не треба, отже, ні лякатися, ні бути особливо тим враженими. Поруч із цим є ще безліч подій, котрі виразно показують, як усе-таки мало віруючими є так звані віруючі. Віра не стала живою в них.

39. Земні блага

Дуже часто виникає запитання, чи повинна людина відмовитися від земних благ або не звертати на них уваги, якщо вона прагне *духовної* користі. Безрозсудно було б встановлювати такий принцип! Якщо це означає, що людина не має права прив'язуватися до земних благ, коли прагне Царства Небесного, то цим не сказано, що вона повинна роздарувати або відкинути земні блага, щоб жити в бідності. Людина може і повинна в радості насолоджуватися тим, що Бог у Своєму Творінні зробив для неї доступним. До земних благ «не має права прив'язуватися» означає лише, що людина не повинна дозволяти собі зайти так далеко, щоб у накопиченні земних благ убачати головну мету свого земного життя, тобто «прив'язуватися» переважно до однієї цієї думки. Така позиція, цілком зрозуміло, мусила б відвернути її від вищих цілей. Вона б тоді на це зовсім не мала часу і справді всіма нитками свого буття прив'язалася б лише до цієї мети здобування земного майна. Чи відбувається це заради самих благ, чи задля втіхи від володіння цим майном, чи заради іншої мети, все одно – по суті результат завжди однаковий. Людина прив'язує та приковує себе в такий спосіб до чисто земного, через що не може спрямувати погляд у височінь і піднятися вгору.

Через це хибне розуміння, що земні блага несумісні з найвищими духовними прагненнями, у більшості людей виникло безглузде уявлення, що всі духовні прагнення, якщо їх сприймати серйозно, не можуть мати нічого спільного із земними благами. Якої шкоди цим завдало саме собі людство, як не дивно, воно ніколи не усвідомлювало.

Люди знецінили з тим духовні, тобто найвищі дари, які могли їм випасти; оскільки через цю дивну позицію всі духовні прагнення досі змушені були живитися жертвами і дарунками, як *жебраки*, то непомітно таке ставлення, яке виникло до жебраків, перейшло й на духовні прагнення. Вони через це ніколи не могли здобути повагу, на яку, власне, заслуговують щонайперше. Самі ж ці прагнення з цієї самої причини завжди від самого початку мусять нести в собі зародок смерті, тому що вони ніколи не могли надійно спертися на власні ноги, а повсякчас залежали від доброї волі людей. Саме для того, щоб захистити і зберегти перед людством своє найсвятіше, *духовне*, серйозний шукач не має права нехтувати земні дари! Вони в Груборечовинному світі, особливо тепер, мусять слугувати щитом, аби подібне можна було відбити подібним. Виникла б нездорова ситуація, якби в час матеріялістів ті, хто духовно прагне вгору, захотіли знехтувати найпотужнішу зброю безсоромних супротивників! Це така легковажність, за яку довелося б тяжко поплатитися.

Отож ви, істинно віруючі, не зневажайте земних дарів, які також було створено тільки завдяки Волі Бога, якого ви намагаєтеся шанувати! Та не дозволяйте заколисати себе затишком, який приносить із собою володіння земними дарами, а зробіть їх використання здоровим.

Так само відбувається і з особливим даром тієї сили, яка слугує для зцілення від різних хвороб, або зі схожими благодатними здібностями. У найнаївніший, або, точніше, найнахабніший спосіб люди припускають, що ці здібності безкоштовно мають бути запропоновані в їхнє розпорядження, тому що їх також із Духовного як особливий дарунок було надано для використання. Це заходить навіть так далеко, що деякі люди ще й очікують особливого вияву радощів, якщо вони «зволили» у великій скруті скористатися допомогою такого роду. Таких людей треба позбавити будь-якої допомоги, навіть якщо це було б єдине, що могло б їм допомогти!

Отже, обдаровані люди все ж повинні свій дар Божий передусім навчитися цінувати вище, щоб знову й знову не сипати перли перед свинями. Вони потребують для надання серйозної допомоги *значно більше* тілесної та етерноречовинної сили, а також часу, ніж юрист для своєї найкращої промови на захист обвинуваченого або лікар для відвідин багатьох хворих чи художник для створення картини. Жодній людині не спало б на думку вимагати від юриста, лікаря чи художника безоплатної діяльності, хоча хороша здатність засвоювати, як і будь-який інший талант, також є лише «даром Божим», нічим іншим. Скиньте нарешті це лахміття і покажіть себе у вбранні, на яке ви заслуговуєте.

40. Смерть

Щось таке, у що вірять усі люди без винятку, – це смерть! Кожен переконаний, що вона настане. Це один із небагатьох фактів, щодо якого не може бути жодних суперечок та жодної необізнаности. Попри те, що всі люди з дитинства готові до того, що однораз змушені будуть померти, більшість усе-таки намагається відігнати думку про це. Багато хто навіть дратується, коли в його присутності говорять про неї. Інші, знову ж таки, ретельно уникають відвідин цвинтарів, ухиляються від похорон і намагаються якомога швидше стерти з пам'яті враження від зустрічі з похоронною процесією на вулиці. При цьому їх завжди гнітить прихований страх, що однораз зненацька їх може заскочити смерть. Невизначений жах утримує їх від того, щоб із серйозними думками наблизитися до цього невідворотного факту.

Навряд чи знайдеться інший випадок, від думки про який, за всієї його неминучости, знову й знову так ухилялися б, як від думки про смерть. Але навряд чи є ще одна настільки важлива подія в земному житті, крім хіба що народження. Однак це вражає, що саме початком і кінцем свого земного буття людина хоче займатися так мало, тоді як усім іншим подіям, навіть цілком другорядним речам вона намагається надавати великого значення. Досліджуючи й розмірковуючи, вона заглиблюється в усі проміжні події більше, ніж у те, що могло б допомогти їй у розумінні всього: початок і кінець її земної ходи. Смерть і народження адже настільки тісно пов'язані тому, що одне є наслідком іншого.

Проте як же несерйозно ставляться вже до зачаття! Напевно, в дуже рідкісних випадках при цьому можна знайти щось гідне людини. Саме в цій події люди у своїй пристрасності уподібнюються до тварин і все-таки не спроможні дотримуватися такої самої невинности в ній. Це ставить їх *нижче* за тварин. Бо ті чинять відповідно до свого щабля у Творінні. Людина ж не здатна або не хоче зайняти належний їй щабель. Вона опускається дедалі нижче і дивується потім, коли в різних відношеннях усе людство поступово занепадає. Уже весільні обряди – всі – налаштовані на те, щоб укладання шлюбу розглядати лише як чисто земну справу. При цьому здебільшого заходить навіть так далеко, що схильні до серйозности натури воліли б з огидою відвернутися від недвозначних подробиць, які вказують лише на земні статеві зносини. Весільні святкування як у нижчих, так і у вищих колах здебільшого виродилися у справжні оргії для спаровування, бути присутніми на яких усі свідомі своєї високої відповідальности батьки повинні своїм дітям якнайсуворіше заборонити. А юнаків та дівчат, котрі, зіткнувшись із цими звичаями і натяками під час таких святкувань, самі не відчувають у собі відрази та, з цієї причини, бажання триматися подалі від них, беруть на себе відповідальність за власні дії та упущення, так само треба вже зарахувати до такого низького щабля, і, отже, при обговоренні їх можна більше не брати до уваги. Виходить так, ніби люди і тут за допомогою отруйного дурману намагаються обманути себе в тому, про що їм не хочеться думати.

Якщо земне життя побудовано на такій легковажній основі, як це вже стало звичаєм і традицією, то можна зрозуміти, що люди намагаються обманути себе й щодо смерти, судомно силкуючись не думати про неї. Це уникання всіх серйозних думок тісно пов'язане з власним ницим ставленням до зачаття. Невизначений жах, який, мов тінь, супроводжує людину впродовж земного життя, здебільшого бере початок у повному усвідомленні всіх легковажних та неправедних учинків, які принижують людей. І якщо вони зовсім не можуть знайти спокій інакше, то зрештою судомно і неприродно хапаються або за самообман, який полягає в тому, що зі смертю всьому кінець, чим цілком виявляють усвідомлення своєї неповноцінности і своє боягузтво

перед можливою відповідальністю, або за сподівання, що вони також не набагато гірші за інших людей.

Але всі ці вигадки не змінюють ані порошинки у факті, що земна смерть до них наближається. Щодня, щогодини підступає вона ближче! Жалюгідним часто здається те, коли в останню годину в більшості тих, хто заскніло намагався заперечувати відповідальність у подальшому житті, з'являється велике тривожне запитання, котре доводить, як нагло помилилися вони у своїй переконаності. Це вже не може їм, однак, дуже допомогти, бо знову ж таки це лише переляк від того, що незадовго перед важливим кроком із земного життя вони раптом углядели перед собою можливість подальшого життя, а разом із цим відповідальність. Страх же, жах і переляк так само мало сприяють зменшенню чи спокуті безумовної взаємодії всіх вчинків, як і впертість. Усвідомлення, тобто наближення до пізнання, неможливе в такий спосіб. Із людьми, котрі помирають із жахом, їхня так часто випробувана в земному житті інтелектуальна кмітливість уже в останні години утиває злий жарт – людина раптом зі звичної обережності ще намагається швидко стати інтелектуально-благочестивою, коли відокремлення живої етерноречовинної людини від груборечовинного тіла вже досягло такого високого рівня, що інтенсивність відчуттів у цьому відокремленні дорівнялася силі інтелекту, якому воно досі силоміць було підпорядковане.

Вони не мають через це жодної користі! Вони пожинають те, що посіяли в думках і вчинках свого земного життя. Ні на крихту нічого не покращало, ані хоча б змінилося! Невідворотно їх затягне в колеса строго працюючих Законів Взаємодії, щоб у них в Етерноречовинному світі пережити все те, в чому вони помилялися, тобто мислили і діяли з хибним переконанням. Вони мають усі підстави жахатися години відокремлення від земного груборечовинного тіла, яке певний час від багатьох етерноречовинних подій було їм захисною стіною. Ця захисна стіна була для них щитом і укриттям певний час, щоб за нею без турбот, у спокої вони могли багато що змінити на краще і навіть цілком спокутувати те, що без цього захисту мусило б їх тяжко вразити.

Удвічі сумно, навіть удесятеро за тих, хто цей милостивий час земного буття проводить у легковажному самообмані, як у сп'янінні. Жах і страх, отже, у багатьох обґрунтовані.

Зовсім інакше відбувається з тими, хто не змарнував свого земного життя, хто ще вчасно хоч і в пізню годину, але не з жаху та страху ступив на шлях духовного сходження. Свій серйозний пошук вони беруть як посох і опору з собою в Етерноречовинний світ. Вони можуть без жаху й тривоги зробити крок із Груборечовинного в Етерноречовинне, який для кожного є неминучим, оскільки все, що є минулим, як і груборечовинне тіло, однораз знову мусить зникнути. Годину цього відокремлення вони можуть вітати, бо для них це – безперечний поступ, незалежно від того, що вони мають пережити в етерноречовинному житті. Добро їх тоді ошчасливить, тяготи несподівано для них зробляться легкими, бо при цьому добре воління допомагає з більшою силою, ніж вони очікували.

Сама подія смерті є не що інше, як народження в Етерноречовинному світі. Схожа на подію народження в Груборечовинному світі. Етерноречовинне тіло пов'язане з груборечовинним тілом після відділення певний час, ніби через пуповину; вона тим тонша, чим вище душа народженого в Етерноречовинному світі розвинулася ще в земному бутті, до входження в Етерноречовинний світ, як перехід до Царства свого Бога. Чим більше людина своїм волінням приковувала саму себе до Землі, тобто до Груборечовинного, і нічого не хотіла знати про подальше життя в Етерноречовинному світі, тим міцнішою через її власне воління стає ця пуповина, яка прив'язує її до

груборечовинного тіла, а отже, також і її етерноречовинне тіло, якого, мов одягу, потребує дух у Етерноречовинному світі. Чим щільніше, однак, її етерноречовинне тіло, тим важчим воно стає згідно зі звичайними законами і тим темніший мусить мати вигляд. Через цю велику схожість і близьку спорідненість з усім груборечовинним воно дуже важко звільнитиметься від груборечовинного тіла, тож буває, що йому ще доводиться відчувати останній груборечовинно-тілесний біль, як і все розкладання у тлінні. При спаленні воно також не лишається нечутливим. Після остаточного відділення цього з'єднувального шнура воно, однак, опускається в Етерноречовинному світі туди, де його оточення матиме однакову з ним щільність і силу тяжіння. Там виявить вона тоді в однаковій з нею силі тяжіння лише однодумців. Однак те, що це відбуватиметься гірше, ніж на Землі в груборечовинному тілі, є зрозумілим, тому що в Етерноречовинному світі всі відчуття проявляються *сповна* і нестримно.

Інакше з людьми, котрі сходження до всього шляхетного розпочали вже в земному бутті. Оскільки вони живую несуть у собі переконаність у потрібності кроку в Етерноречовинний світ, відокремлення стає значно легшим. Етерноречовинне тіло і пов'язана з ним пуповина не щільні, і ця відмінність у їхній обопільній відчуженості з груборечовинним тілом допускає також дуже швидке відокремлення, тож етерноречовинне тіло під час усієї так званої агонії або останніх мускульних здригань груборечовинного тіла вже давно стоїть *біля* нього, якщо взагалі можна говорити про агонію при нормальному вмиранні таких людей. Завдяки крихкому, нещільному стану з'єднувального шнура етерноречовинна людина, що стоїть поруч, зовсім не відчуватиме болю, оскільки цей легкий з'єднувальний шнур у своєму нещільному стані не може бути провідником болю від груборечовинного до етерноречовинного. І цей шнур внаслідок своєї більшої етерности розірве зв'язок швидше, тож етерноречовинне тіло в досить короткий термін цілком звільниться, і тоді полине до сфери у Висотах, яка споріднена з ним за легкістю та етерністю. І там також може зустріти лише однодумців і в піднесеному доброму переживанні відчуттів здобуде мир і щастя. Таке легше та менш щільне етерноречовинне тіло, звісно, виявиться яснішим та світлішим, нарешті досягне такої значної етерности, що наявне в ньому чисте духовне, випромінюючись, почне пробиватися крізь нього, аж поки, заливаючи все світлом, вступить у Чисто-Духовно-сутнісне.

Присутніх біля готової померти людини, однак, треба попередити, щоб вони утрималися від голосного плачу. Через надмірні прояви болю розлуки, перебуваючи в стані відокремлення або, можливо, стоячи десь поблизу, етерноречовинна людина може бути глибоко зворушена, отже, почує чи відчує його. Якщо через це в ній пробудиться співчуття чи бажання сказати хоч кілька втішних слів, то це прагнення знову міцно зв'яже її з потребою озватися, щоб у *зрозумілий спосіб* привернути до себе увагу тих, хто плаче і відчуває біль. По-земному зрозуміло вона може озватися тільки за допомогою мозку. Це прагнення, однак, призводить до тісного зв'язку з груборечовинним тілом, зумовлює його, і тому як наслідок відбувається те, що не лише перебуваючи ще в стані відокремлення етерноречовинне тіло знову тісніше з'єднується із груборечовинним тілом, а й навіть уже від'єднана етерноречовинна людина, яка стоїть поблизу, ще раз втягується в груборечовинне тіло. Кінцевим результатом є повернення відчуття всього болю, якого вона вже позбулася. Повторне відокремлення відбувається тоді значно важче – воно може тривати навіть кілька днів. Тоді настає так звана затяжна агонія, котра для охочого звільнення буде по-справжньому болісною і тяжкою. Провина за це лягає на тих, хто його з природного розвитку своїм егоїстичним боєм відкликав назад. Унаслідок цього переривання нормального перебігу події відбувається нове насильницьке зв'язування, якщо навіть це сталося через слабку спробу зосередитися для порозуміння. А знову звільнитися від такого протиприродного

зв'язування ще не зовсім обізнаному з цим не так легко. Допомогти йому при цьому неможливо, оскільки він сам захотів нового зв'язування. У це зв'язування можна легко ввійти, доки груборечовинне тіло ще не повністю охолело та існує з'єднувальний шнур, який часто рветься тільки після багатьох тижнів. Отже, це зайва мука для того, хто переходить в інший світ, і безцеремонність та жорстокість тих, хто знаходиться поруч. Тому в кімнаті помираючого повинен панувати цілковитий спокій, належна серйозність, що відповідає значимості моменту! Осіб, які не можуть себе опанувати, треба силоміць видалити, навіть якщо це найближчі родичі.

41. Упокоєний

Розгублено, самотньо стоїть душа в кімнаті померлого. Розгублено, бо чоловік, який лежить на ложі, у своєму земному житті вперто відмовлявся вірити в подальше життя після скидання груборечовинного тіла, і тому ніколи не переймався цією думкою всерйоз, висміюючи всіх, хто про це говорив. Збентежено оглядається він довкола. Бачить самого себе на смертному ложі, бачить знайомих людей, що стоять навколо і плачуть, чує слова, які вони говорять, і, напевно, відчуває біль, який ті переживають від того, що він помер. Хоче засміятись і вигукнути, що він ще живий! Кричить! І здивовано бачить, що його не чують. Знову й знову кричить він щораз голосніше. Люди його не чують, вони плачуть і далі. Страх прокидається в ньому. Він же чує свій власний голос дуже гучний і виразно відчуває своє тіло. Ще раз волає у відчаї. Ніхто не звертає на нього уваги. Вони, плачучи, дивляться на нерухоме тіло, котре він впізнає як власне і все-таки раптом розглядає його як щось чуже, йому більше не належне, адже він стоїть поруч зі своїм тілом, вільний від будь-якого болю, який досі відчував.

З любов'ю вигукує він ім'я своєї дружини, яка стоїть навколішки біля його колишнього ложа. Однак плач не слабшає, жодним словом, жодним рухом вона не виказує, що чує його. У розпачі він підходить до неї і грубо трясє її за плече. Вона цього не помічає. Адже він не знає, що торкається етерноречовинного тіла своєї жінки і трясє його, а не груборечовинне тіло, і що жінка, котра, як і він, ніколи не замислювалася над тим, що є дещо більше за земну плоть, не може відчути його доторку до свого етерноречовинного тіла.

Відчуття невимовного жаху кидає його в дрож. Безсилля самотности тисне на нього, він непритомнює.

Від звучання голосу, який здається знайомим, він повільно пробуджується. Бачить, що тіло, яке носив на Землі, лежить у квітах. Він хоче, проте не може звільнитися від цього стихлого холодного тіла. Виразно відчуває, що досі з ним пов'язаний. Але знову звучить голос, що пробудив його від дрімоти. Це його друг, котрий розмовляє з якоюсь людиною. Вони разом принесли вінок і при покладанні цього вінка розмовляють між собою. Не хтось інший біля нього. Друг! Він хоче, щоб його почули друг і той інший, котрий разом із другом часто був його дорогим гостем. Він мусить їм сказати, що життя, як не дивно, ще в ньому є, що він ще може чути, що говорять ці люди. Він кричить! Але спокійно його друг звертається до супутника і продовжує розмовляти. Однак те, що той говорить, викликає в нього жах. *Це* його друг! І таке говорить тепер про нього. Прислухавшись, він ціпеніє від слів цих людей, з якими так часто гуляв, сміявся, які говорили йому тільки добре, коли сиділи за його столом і бували в його гостинному домі.

Вони пішли, потім прийшли інші. *Як безпомилно* міг він тепер пізнати людей! Багато хто з тих, кого він глибоко шанував, тепер викликали огиду і гнів, а декому з тих, на кого ніколи не звертав уваги, охоче вдячно потиснув би руку. Але вони його не чули, не відчували, попри те, що він шаленів, волав, аби довести, що він живий! —

У величній процесії привезли відтак тіло до склепу. Верхи сів він на свою труну. З гіркотою і розпачем міг він тепер лише сміятися, сміятися! Та сміх дуже швидко знову змінився нестерпним відчаєм, і безмежна самотність охопила його. Стомлений, він заснув. — — —

Коли пробудився, було темно навколо. Як довго спав, — невідомо. Однак він відчув, що не зв'язаний більше, як досі, зі своїм земним тілом, бо став вільний. Вільний у п'їтмі, яка особливо гнітюче тиснула на нього.

Він закричав. Жодного звуку. Він не почув власного голосу. Зі стогоном упав навznak. Та дуже забився при цьому головою об гострий камінь. Коли після тривалого забуття опритомнів, довкола була та сама п'тьма, те саме моторошне мовчання. Він хотів скочити, але ноги були важкі, вони не слухалися його. У жахливому розпачі зібрався на всій силі й, хитаючись, почав обмацувати все довкола. Часто падаючи, він забивався боляче, наштотхувався також праворуч і ліворуч на кути, виступи, але не давав собі спокою, бо нестримний порив спонукав його безупину обмацуватися й шукати. Шукати! Але що? Його думки були заплутані, стомлені та безнадійні. Він шукав щось, чого не міг збагнути. Шукав!

Його гнало все далі й далі! Він знову падав, щоб знову ж підвестися і продовжити рух. Так минули роки, десятки років, зрештою полилися сльози, ридання стрясали його груди і... виникла думка, прохання, як зойк стомленої душі, яка бажала кінця похмурої безнадії. Волання найбезмірнішого розпачу та безнадійного страждання, одначе, породило першу думку про бажання вирватися з цього стану. Він намагався зрозуміти, що привело його до цього такого жахливого стану, що з такою жорстокістю змусило його блукати в темряві. Він відчував навколо себе неприступні скелі! Чи була це Земля, чи, можливо, все-таки інший світ, у який він ніколи не міг повірити? Інший світ! Тоді він по-земному мертвий і все-таки живий, якщо можна назвати цей стан життям. Мислення стало нескінченно важким. Похитуючись, він продовжував пошуки. Знову минули роки. Геть, геть із цієї п'тьми! Бажання стало невгамовним пориванням, із якого сформувалося томління. А томління є чистішим відчуттям, що вивільняється з грубого поривання, і в томлінні досить боязко проросла молитва. Ця молитва томління потекла нарешті з нього, як із джерела, і тихий благодатний мир, смиренність і покірність запанували в його душі. Та коли він підвівся, щоб продовжити свої блукання, потік гарячих переживань пронизав його тіло, бо тепер його оточували сутінки, він несподівано зміг бачити! Далеко, дуже далеко він розгледів світло, схоже на факел, яке стало для нього привітанням. Радісно простягнув він руки до нього, сповнений глибокого щастя, став знову навколішки і дякував, дякував переповненим серцем Тому, хто дав йому світло! З новою силою попрямував він до цього світла, яке до нього не наближалося, але якого після пережитого він усе-таки сподівався досягти, якщо навіть це потребуватиме століть. Те, що з ним тепер відбулося, могло повторитися і вивести його нарешті з кам'яного нагромадження до теплого й осяяного світлом краю, якщо він смиренно прохатиме про це.

«Мій Боже, допоможи мені в цьому!» – вихопилося зі сповнених надії грудей. І – яке блаженство – він почув свій голос знову! Хоча й досить слабкий спершу, однак почув! Щастя від цього надало йому нової сили, і з надією він рушив знову вперед. —

Така історія приходу душі в Етерноречовинний світ. Цю душу не можна назвати поганою. На Землі її вважали навіть дуже доброю. Знаний промисловець, доволі працьовитий, намагався сумлінно дотримуватися всіх земних законів. —

Тепер щодо цієї події одне пояснення: людина, яка у своєму земному житті не хоче нічого знати про те, що є життя й після смерті, і що за всі свої дії та промахи вона змушена буде однораз відповідати, причому в такий спосіб, який не узгоджується з сьогodнішніми земними поглядами, в Етерній речовинності буде сліпою і глухою, щойно їй доведеться туди перейти. Лише доти, доки вона ще пов'язана зі своїм скинутим груборечовинним тілом, а це дні чи тижні, спроможна вона час від часу сприймати те, що відбувається навколо неї.

Після звільнення ж від груборечовинного тіла, яке почало розкладатися, вона цю можливість втрачає. Вона більше нічого не чує і не бачить. Це, одначе, не покарання, а

цілком природна річ, тому що вона про Етерноречовинний світ нічого *не хотіла* ні чути, ні бачити. Її власна воля, здатна швидко формувати відповідне етерноречовинне, перешкоджає тому, щоб це етерноречовинне тіло могло бачити і чути. Так буде доти, доки в цій душі поволі станеться зміна. Чи це триватиме роки, чи десятиліття, чи, можливо, століття, є особистою справою кожної людини. Її воля їй цілковито підлегла. І допомога до неї надійде лише тоді, коли вона сама з нетерпінням чекатиме на неї. Не раніше. Ніколи не буде її до цього примушено.

Світло, яке ця душа, стаючи видючою, з такою великою радістю привітала, було завжди там. Вона не могла його лише раніше побачити. Воно навіть яскравіше, потужніше, ніж раніше сліпа душа його спершу углядела. *Яким* вона його бачить – чи сильним, чи слабким, – залежить знову ж таки тільки від неї єдиної. Воно не наблизиться до неї ні на крок, але воно є там! Вона може ним повсякчас насолоджуватися, якщо хоче цього серйозно і смиренно.

Однак те, що я тут роз'яснив, стосується тільки *цього роду* людських душ. Аніскільки іншого. У темряві самій та її рівнях аніскільки немає світла. Там неможливе таке, щоби той, хто внутрішньо просунувся вперед, раптом міг розгледіти світло, навпаки, він мусить для цього спершу вийти з оточення, яке його утримує.

Звісно, розглянутий тут стан душі варто назвати вже болісним, зокрема тому, що саме там її охопив великий страх і в неї не було жодної надії, проте вона сама не хотіла нічого іншого. Вона отримує лише те, чого для себе добивалася. Вона не хотіла нічого знати про свідоме життя після земного упокоєння. Самого подальшого життя душа позбавити себе таким чином не може, бо не має права ним розпоряджатися, проте вибудовує для себе етерноречовинний безплідний рівень, паралізує органи чуттів етерноречовинного тіла, тож етерноречовинне не спроможна ані бачити, ані чути, доки... *вона* врешті-решт передумає.

Це душі, яких сьогодні на Землі мільони, яких, попри їхнє небажання нічого знати про вічність чи про Бога, можна ще назвати *порядними*. Тим, хто бажає зла, звісно, випадає гірше, але тут треба говорити не про них, а лише про так званих *порядних* людей. —

Коли кажуть, що Бог простягає Свою руку для *допомоги*, то це закладено в *Слові*, яке Він посилає людям, показуючи їм, як можна звільнитися від провини, в якій вони заплуталися. І Його Милість від самого початку закладено в усіх великих можливостях, запропонованих духам людським для використання у Творінні. Це настільки безмірно багато, що сучасна людина взагалі не може собі уявити, бо вона ніколи цим не займалася, не замислювалася над цим досить серйозно, адже там, де таке траплялося, воно робилося донині лише для розваги або на меті було марнославне самозвеличення!

Щойно духи людські ж у Божому Слові розпізнають справжню цінність, Його глибоку серйозність, вони здійснять велике в усьому Творінні! Дотепер вони завжди надавали перевагу лише власним знанням і тому вони лишаються всього-навсього недосконалою діяльністю найнижчого ступеня порівняно з сутністю Божого Слова, яке вони й сьогодні знову нерозпізнаним хочуть відсунути вбік, бо жодна людина не знає *істинної* цінності Послання Граля. Ніхто на Землі. Навіть якщо вона гадає, що знає його зміст, навіть якщо духовно вже відчуває користь, яку для себе здобула в частковому пізнанні... вона *не* знає ні його, ні його справжньої цінності, не досягнувши й сотої його частини! Це кажу я, той, хто приносить це Послання. Ви *не* знаєте, що ви з Ним тримаєте в руках!

Воно є Шлях, Ворота, а також Ключ, які ведуть вас *до Життя*. До Життя, яке не оцінити, не купити за всі скарби цієї Землі, всі скарби сукупного Всесвіту! *Черпайте* з

Послання, яке вам запропоновано. *Приймайте* від Блага, найдорогоціннішого з тих, які вам можуть випасти. Сприймайте таким, яким воно є, проте не шукайте в ньому і не тлумачте його *так і сяк*. У ньому намагатися шукати і тлумачити його *так і сяк* не принесе жодної користі. Не це *Послання* повинні ви зробити зрозумілим для себе, а вашою працею є просто утворити для Нього *місце* всередині вашої душі. Там повинні ви шукати, повинні тлумачити, щоб знайти те, що не допомагає прикрасити простір, якщо цьому Посланню не вдається ввійти у вас! Ви повинні виявити те, що досі заважає у цьому просторі, який всередині вас повинен стати храмом. Творіть цей храм у собі, не зачіпаючи мого Послання при цьому, і тоді всім, хто так чинить, також буде надано допомогу! — — — —

42. Дива

По'яснення цих явищ міститься в самому слові. Диво – це подія, від якої людину охоплює подив. Те, що вона вважає за неможливе. Але лише *вважає*, бо те, що воно можливе, довело вже здійснення дива.

Див, згідно з уявленнями багатьох людей, котрі вірять у Бога, насправді *немає!* Вони вважають за диво те, що відбувається поза межами Законів природи, навіть те, що суперечить усім Законам природи. Саме в цьому вбачають вони Божественне! Диво для них є те, що можливе тільки для їхнього Бога, який у цьому виявляє Свою особливу Милість і застосує для цього Свою Всемогутність.

Бідолашні люди уявляють собі під Всемогутністю помилково можливість актів сваволі, а дива сприймають за такі акти сваволі. Вони не замислюються над тим, наскільки применшують цим Бога, бо такого роду дива не були б нітрохи божественними.

У Божественних Діяннях закладено передусім безумовну Досконалість – без помилок, без прогалин. А досконалість зумовлює найсуворішу логіку, безумовну послідовність у всіх відношеннях. Диво мусить проявлятися, отже, тільки в бездоганній послідовності подій. Відмінність лише в тому, що в дивах хід розвитку подій, який, за земними поняттями, мав би забирати багато часу, хоча й розгортається у звичайний спосіб, однак із надзвичайною швидкістю за участі людини, котра володіє особливою силою, або іншим шляхом, який люди, враховуючи всі неймовірно швидкі події, визначають дивовижним, тобто дивом.

Це також однораз може бути щось, що виходить за рамки нинішньої стадії розвитку, і здійснюється завдяки сконцентрованій силі. Але це ніколи і нізачо не відбувається в обхід сущих Законів природи чи навіть усупереч їм. У такий момент, який сам по собі є неможливим, це все втратило б усі ознаки божественного і відбувся б акт сваволі. Тобто якраз протилежне тому, що уявляють люди, котрі вірять у Бога. Все, що позбавлено строгої послідовності, не є Божественним. Кожне диво, безперечно, є природною подією, проте такою, що протікає з неймовірною швидкістю та сконцентрованою силою, – ніколи не може відбутися щось неприродне. Це абсолютно виключено.

Якщо настає зцілення від хвороб, які досі вважалися невиліковними, то при цьому не відбувається жодної зміни Законів природи, а виявляються лише великі прогалини в людських знаннях. Тим паче, варто розпізнати це як Милість Творця, коли подекуди з'являються окремі люди, обдаровані особливою силою, яку вони можуть застосувати для блага стражденного людства. Завжди, однак, це будуть лише такі люди, котрі уникають усілякої зарозумілості науки, бо прив'язані до Землі знання придушують здатність прийняти високі дари, що є цілком природним.

Прив'язане до Землі знання хоче домогтися цього, але не здатне сприймати їх у чистоті, тобто по-дитячому. Сили ж, які приходять із-поза простору та часу, можна лише просто сприймати, але ніколи не домагатися! Ця обставина сама вказує на те, що є ціннішим, сильнішим, а отже, і правильнішим!

43. Хрещення

Якщо хрещення дитини проводиться духовною особою, котра розглядає його лише як службовий обов'язок, то воно, безумовно, не має жодного значення, як не приносячи користі, так і не завдаючи шкоди. При хрещенні дорослого, навпаки, його внутрішня готовність сприйняття залежно від її сили та чистоти визначає, чи отримав він у ньому справді щось духовне, чи ні.

При хрещенні дитини можна враховувати лише віру того, хто проводить хрещення, як засіб для досягнення мети. Залежно від її сили та чистоти через цю дію дитина отримує якесь духовне підсилення, а також захисну стіну проти злих течій.

Хрещення – це дія, яку ефективно може виконати не кожна призначена земним церковним керівництвом людина. Для цього потрібна людина, яка перебуває у зв'язку зі Світлом. Тільки така особа може бути посередником Світла. Ця здатність, однак, досягається не земним навчанням, не церковним посвяченням або завдяки службовій посаді. Вона взагалі не пов'язана із земними звичаями, а єдино є Дарунком Самого Всевишнього.

Таким чином, обдарований завдяки цьому стає покликаним! Їх небагато, бо необхідною передумовою Дарунку є наявність відповідного ґрунту в самій людині. Коли ця попередня умова у ній відсутня, то зв'язок зі Світлом встановити неможливо. У нерозпушений або в спрямований від Світла ґрунт Світло зануритися не здатне, тому що ця подія, як і всі інші, строго підпорядковується всепроникним Празаконам.

Такий покликаний спроможний, однак, через дійство хрещення справді передати дух і силу, тож хрещення набуває *місі* цінності, яку воно символічно відтворює. Попри це, також завжди бажано, щоб хрещення надавалося тільки тим, хто сам впливу цієї дії сповна свідомий та відчуває пристрасне бажання до нього. Хрещення вимагає, отже, певної вікової зрілості і добровільного бажання охрещуваного, а також покликаного як хрестителя, аби воно справді було повноцінним.

Іван Хреститель, якого й сьогодні всі християнські церкви шанують і визнають за справжнього Покликаного, мав найзапекліших супротивників саме в особі книжників і фарисеїв, котрі себе в той час уявляли найбільш покликаними мати судження щодо цього. Тодішній сам народ Ізраїля був покликаним. У цьому немає жодного сумніву. У його середовищі Син Божий повинен був звершити свої земні Діяння. У цьому Виконанні, однак, покликання всього народу втратило силу. Новий Ізраїль постане до нового виконання. Але в часи Івана тодішній Ізраїль ще був покликаним народом. Отже, й священники цього народу в той час мали би бути найбільш покликаними для хрещення. Однак, попри це, мусив прийти Іван Хреститель, щоб як єдино Покликаний охрестити Сина Божого в його земній оболонці на початку його справжньої земної діяльності. Це свідчить також про те, що земне призначення на посаду немає нічого спільного з Божественним Покликанням. Діяння ж в Імені Божому, тобто за Його Дорученням, як і повинно бути при хрещенні, можуть дієво виконувати, знову ж таки, тільки Божественні Покликані. Тодішнім первосвященником покликаного народу невизнаний Божественний Покликаний Іван Хреститель назвав цих своїх противників «змінним поріддям». Він відмовив їм у праві приходити до нього.

Ці самі священники тодішнього покликаного народу не визнавали адже й самого Сина Божого, переслідували його повсякчас і працювали на його земне знищення, бо він їх переважав і, отже, надокучив їм. Якби Христос сьогодні з'явився поміж людей у новому вигляді, то, без усякого сумніву, зустрів би те саме неприйняття й ворожість, як

і тоді. Так само сталося б і з його посланцями. Навіть гірше, тому що людство сьогодні вважає себе «більш прогресивним».

Не лише цей випадок з Іваном Хрестителем, а й численні схожі випадки, цілком безсумнівно, є доказом того, що земні церковні посвячення та призначення на посади, які завжди належать лише до «церковних організацій» як таких, ніколи не можуть забезпечити великої здатності до духовної дії, якщо людина ще й сама до цього не покликана.

Отже, правильно буде хрещення церковним представником сприймати не інакше, як попередній акт долучення до громади релігійного об'єднання. Долучення не до Бога, а до відповідної *церковної земної* громади. Пізнішу наступну конфірмацію та миропомазання можна розглядати лише як повторне підтвердження і більший допуск до обрядів цієї громади. Священник діє як «уповноважений служитель церкви», тобто чисто по-земному, тому що церква і Бог – не одне й те саме.

44. Святий Граль

Безліч існує тлумачень поезій, які розповідають про Святий Граль. Найсерйозніші вчені та дослідники займалися цією таємницею. Багато їхніх праць мають високу моральну цінність, однак у них усіх наявна одна велика помилка, що зводиться до побудови лише від земного вгору, тоді як бракує головного – променя Світла згори донизу, який тільки і здатен принести оживлення та просвітлення. Усе, що спрямовано знизу вгору, мусить зупинитися на межі Речовинного, навіть якщо йому притаманне досягання найвищого. У більшості випадків можна, однак, за сприятливих передумов пройти ледве половину цього шляху. Але який іще далекий потому шлях до істинного пізнання Святого Граля!

Це відчуття недосяжності дослідники зрештою усвідомлюють. Наслідком цього є те, що вони намагаються уявити Граль як чисто символічне визначення поняття, щоб йому в такий спосіб надати висоти, необхідність якої для цього визначення вони відчують цілком правильно. Таким чином вони, однак, насправді рухаються назад, а не вперед. Униз замість угору. Вони відхиляються від правильного шляху, який поезії вже почасти несуть у собі. Тільки вони дають змогу передчувати істину. Однак лише передчувати, тому що високе натхнення та захоплені образи поетів при дальшому передаванні за участі інтелекту стали занадто приземлені. При відтворенні духовних сприйняттів вони надавали їм образу свого тогочасного земного оточення, щоби таким чином зробити зміст своїх поезій більш зрозумілим людям, що їм, попри це, не вдалося, бо вони самі не змогли наблизитися до справжнього зерна істини.

Так для пізніших досліджень і пошуків від самого початку було закладено ненадійний ґрунт; будь-який успіх таким чином обмежили вузькими рамками. Те, що зрештою можна було думати лише про чисту символіку, а спасіння завдяки Гралю відклалося в найглибшому внутрішньому «Я» кожної людини, є тому не дивним.

Відомі тлумачення не позбавлені високої моральної цінності, але вони жодним чином не можуть претендувати на те, аби стати роз'ясненням поезій, і ще менше – на наближення до істини про Святий Граль.

І під Святим Гралем мається на увазі не та посудина, якою користувався Син Божий у кінці своєї земної ходи на останній трапезі зі своїми учнями і в яку потім стікала його кров із хреста. Ця посудина є святим нагадуванням про високе Діяння Спасіння Сина Божого, але це не Святий Граль, оспівати який були удостоєні поети у своїх легендах. Ці поезії людство сприйняло хибно.

Це повинні бути Обітування з Найвищих Висот, на здійснення яких мають очікувати люди! Якби їх сприйняли саме так, то вже давно, напевно, було б знайдено інший шлях, що зміг би просунути дослідження трохи далі, ніж досі. А так у всьому тлумачення мусили зрештою впертися в мертву точку, тому що ніколи не вдалося досягти цілком бездоганного рішення, оскільки вихідний пункт кожного дослідження через попереднє хибне сприйняття від самого початку стояв на хибному ґрунті. — —

Ніколи дух людський, навіть у своїй найвищій довершеності та безсмерті, не зможе постати перед самим Святим Гралем! І тому не зможе ніколи щедра звістка про нього надійти звідти в Речовинне, в напрямку до Землі; це здійсниться тільки через Посланця, який приходить *звідти*. Для людського духу, отже, Святий Граль завжди і вічно мусить залишатися таємницею.

Людина має залишатися з тим, що вона спроможна духовно досягнути, і намагатися передусім здійснити і довести це до найшляхетнішого розквіту, доклавши всіх зусиль. Але, на жаль, вона відходить надто охоче у своїх бажаннях щораз далі від цього,

залишаючи без розвитку власне вміння, внаслідок чого допускає недбальство, яке не дає їй змоги однораз досягти того, на що вона спроможна, тимчасом бажаного вона все одно ніколи не зможе досягти. Вона позбавляє себе цим найпрекраснішого і найвищого у своєму справжньому бутті, досягаючи лише повного провалу у виконанні мети свого існування. — — —

Парсифаль є великим Обітуванням. Хиби і помилки, привнесені поетами в легенди через своє занадто земне мислення, спотворюють справжню сутність цієї постаті. Парсифаль є єдиним із Сином Людським, Прихід якого провістив сам Син Божий* (Доповідь №10 «Син Божий і Син Людський»). Посланець Божий, він із пов'язкою на духовних очах мусить пройти найтяжчі земні випробування, як людина серед людей. Після визначеного часу, звільнений від цієї пов'язки, він знову мусить розпізнати свій вихідний пункт і таким чином себе самого, а також чітко побачити перед собою своє Завдання. Це Завдання також принесе спасіння людям, котрі серйозно шукають, воно пов'язане зі строгим Судом. Для цього, однак, не може бути обрано якусь людину, ще менше – можливі переживання багатьох людей або загалом усього людства; це буде тільки справжній Визначений, Обранець, особливий Посланець, який нестиме в собі такі можливості.

У незворотній закономірності всієї Божественної Волі ніяк неможливо, щоб кожен після завершення розвитку у своїй найвищій досконалості не зміг знову повернутися до вихідного пункту своєї первісної сутності, ніколи, проте, не виходячи за її межі. Так само і дух людський. Як духовне сім'я, він походить із Духовно-сутнісного, куди після своєї ходи крізь Речовинність за найвищою досконалості і досягнутої живої чистоти може повернутися як свідомий дух у сутнісній формі. Його шлях може там за найсприятливіших обставин привести аж до двору Замку Граля, що як Найвище стоїть у Духовно-сутнісному та утворює в ньому браму до сходів Трону, на якому Першопочаток усього буття, Бог-Отець, у Своєму Божественно-Безсутнісному час від часу накидає на Себе покрив Божественно-Сутнісного, тобто набуває форми. Жоден духовно-сутнісний, будь він навіть найвищий із високих, чистий і сяючий, не здатен перейти межу Божественного. Межа і можливість її переходу існує і тут, як у сферах або рівнях Речовинного творіння, просто в природі речей, у відмінності видів.

Верховним і Найвищим є Сам Бог у Своїй Божественній Безсутності. Потім, як найближче, трохи глибше лежить Духовно-сутнісне. Обое – вічні. Тільки потім, опускаючись щораз глибше й глибше, до них примикає Діяння Речовинного творіння, починаючи із газоподібної Етерної речовинності, стаючи чимдалі щільнішим у низхідних рівнях або сферах, аж до кінцевої, людям видимої Грубої речовинності. Етерноречовинне в Речовинному творінні людина назвала Потоїбчним. Тобто Потоїбчним до своєї земної груборечовинної спроможності бачити. Обидва, однак, належать до Діяння Творіння, й у своїй формі не вічні, – навпаки, підлягають зміні з метою оновлення та освіження.

У найвищому вихідному пункті вічного Духовно-сутнісного стоїть Замок Граля – духовно видимий, відчутний, тому що він іще такого ж самого духовно-сутнісного роду. Цей Замок Граля має в собі простір, розташований, своєю чергою, в найбільш зовнішній межі після Божественного, тобто він іще етерніший, ніж усе інше Духовно-сутнісне. У цьому просторі знаходиться – як запорука вічної Доброти Бога Отця, як символ Його Найчистішої Божественної Любви, а також як безпосередній вихідний пункт Божественної Сили – *Святий Граль!*

Це Чаша, в якій безперестанно вирує і клекоче подоба червоної крові, не переливаючись. Вона осяяна промінням найсвітлішого Світла, і тільки найчистішим духовно-сутнісним дозволено дивитися в це Світло. *Це Хоронителі Святого Граля!*

Якщо в поезіях сказано, що найчистіші люди призначені для того, щоб стати Хоронителями Граля, то це той пункт, який обдарований поет надто приземлив, тому що він по-іншому не міг висловитися. Жоден людський дух не може вступити в цей священний простір. Навіть у своїй найдосконалішій духовній сутності після його повернення з ходи крізь Речовинність він усе-таки недостатньо етерний, аби переступити поріг, тобто межу цього простору. Він навіть у своїй найвищій досконалості в сутнісному ще занадто щільний для цього. Дальша етеризація для нього, одначе, мусила б стати рівнозначною повному розпаду або згорянню, оскільки, за природою свого походження, йому не властиво бути ще променистішим і світлішим, тобто ще етернішим. Його природа цього не витримає.

Хоронителями Граля є вічні, Чистодуховні, котрі ніколи не були людьми, вони – вершина всього Духовно-сутнісного. Вони потребують, одначе, Божественно-Безсутнісної Сили, залежать від неї, як і все залежить від Божественно-Безсутнісного, Першопочатку всієї Сили, Бога-Отця.

Час від часу в День Святого Голуба над Посудиною з'являється Голуб, як оновлений знак незмінної Божественної Любові Отця. Це година, що приносить єднання, Оновлення Сили. Хоронителі Граля приймають її у сповненому смиренності благоговінні і стають спроможні потім цю отриману дивовижну Силу передавати далі.

Від цього залежить існування всього Творіння!

Це мить, коли в Храмі Святого Граля Любов Творця, випромінюючись, виливається до нового буття, до нового пориву творення, що, як удар пульсу, йде донизу крізь увесь Всесвіт. Тремтіння проходить при цьому крізь усі сфери, священний трепет передчуття радості, великого щастя. Тільки дух земної людини лишається ще осторонь, не відчуваючи, що саме з ним при цьому відбувається, який безмірний Дарунок він тупоумно приймає, тому що його самообмеженість в інтелекті більше не допускає сприйняття такої величі.

Це мить Припливу Життя для всього Творіння!

Постійне необхідне повторення підтвердження Союзу, якого Творець дотримується щодо Свого Твору. Якби цей приплив колись припинився, закінчився, то мусило би все суще поволі всохнути, спорохніти і розпастися. Тоді б настав кінець усіх днів, і залишився б тільки Сам Бог, як це було спочатку! Тому що Він єдиний є Життя.

Цю подію відтворено в легенді. У ній навіть зображено, як усе мусить порохніти і гинути, якщо не повториться День Святого Голуба, «зняття покриву» Граля, коли постаріють лицарі Граля за час, протягом якого Амфортас не знімав покриву Граля до години, о котрій приходив Парсифаль як Цар Граля.

Людина повинна відмовитися від сприймання Святого Граля як чогось незбагненого, бо він справді існує! Але дух людський через свою сутність неспроможний хоч коли-небудь глянути на Нього. Однак Благословіння, яке виходить із нього і яке можуть передавати далі і передають Хоронителі Граля, здатні сприймати й насолоджуватися ним і людські духи. У цьому сенсі деякі виклади не можна прямо назвати хибними, якщо вони не намагаються залучити до своїх тлумачень сам Святий Граль. Вони і правильні, і все-таки ні.

З'явлення Голуба у визначений День Святого Голуба вказує на щоразу здійснювану Місію Святого Духа, бо цей Голуб перебуває в тісному зв'язку з Ним. Однак це те, що дух людський здатен сприйняти лише образно, бо то є природна річ, що він навіть за найвищого розвитку насправді може мислити, знати і відчувати лише в тих межах, звідки сам вийшов, тобто в межах того роду, який є *єдиним* із найчистішою сутністю його витoku. Це вічне Чисто-Духовно-сутнісне. Цю межу він навіть у мисленні не

зможе перейти. Інше він ніколи не спроможний сприйняти. Це настільки самозрозуміло, логічно і просто, що такий хід думок може простежити кожна людина.

Але те, що над ним, буде і мусить для людини з цієї самої причини завжди залишатися таємницею!

Кожна людина живе тому в хибній ілюзії, вважаючи, що несе Бога в собі, сама є божественною або може стати такою. Вона несе в собі *чисто-духовне*, але *не* божественне. І в цьому полягає нездоланна відмінність. Вона є створінням, а не частиною Творця, як дехто намагається себе переконати. Людина є і залишиться *твором*, вона ніколи не зможе стати Майстром.

Тому також неправильним є пояснення, що дух людський походить від Самого Бога-Отця і повертається до Нього. Витоком людини є *Духовно-сутнісне*, а не Божественно-Безсутнісне. Вона може тому, досягнувши досконалости, повернутися лише в Духовно-сутнісне. Правильно сказано, що дух людський походить із *Царства Божого* і тому, коли стає досконалим, спроможний знову повернутися в *Царство* Боже, але не до Нього Самого. *Царством* Божим є Чисто-Духовно-сутнісне.

Посередником між Божественно-Безсутнісним і Чисто-Духовно-сутнісним був Син Божий. Він прийшов із Божественно-Безсутнісного в Духовно-сутнісне, так само, як уже колись приходив у Речовинне. Із Приходом Сина Людського завершується висока Божественна Місія Сина Божого. Після її Виконання Син Божий знову цілковито повертається в Божественно-Безсутнісне, тимчасом Син Людський перебирає на себе обов'язки Посередника, зайнявши його місце, і, отже, стає Зверхником Хоронителів Святого Граля, Царем Граля, котрий дбає про Святу Посудину.

Син Людський стає для духів людських тоді А та О, тому що він – Початок і Кінець для спроможности осягнення людського духу, оскільки він спроможний пройти всі межі до Божественно-Безсутнісного, і таким чином усе оглядати.

45. Таємниця Люципера

Сіра завіса висить над усім, що пов'язано з Люципером. Ніби всі бояться підняти краєчок тієї завіси. Цей страх насправді є лише неспроможністю проникнути в царство темряви. Таке невміння, однак, знову ж таки зовсім просто полягає в природі речей, тому що й тут дух людський спроможний проникнути не так далеко, – навпаки, йому, згідно з його властивістю, встановлено межу. Як він не може дійти до Найвищої Висоти, так само не спроможний проникнути й до найглибшої глибини, – і ніколи не буде спроможний.

Тож фантазія створила підміну для заповнення прогалини – різноманітних на вигляд істот. Говорять про диявола в найнеймовірніших формах, про грішного й відкинутого архангела, про втілення злого принципу* (засад, основних положень), і ще багато чого іншого. Про справжню сутність Люципера не розуміють нічого, попри те, що вона зачіпає людський дух і, як наслідок, часто зтягує його в глибокий розлад, який іменують боротьбою.

Ті, хто каже про грішного архангела, а також ті, хто говорить про втілення злого принципу, підходять до фактів найближче. Але й тут існує хибна позиція, котра про все дає несправжнє уявлення. Втілення злого принципу допускає думку про найвищу вершину, кінцеву мету, уособлення всього зла в живому тілі, тобто про завершення, про остаточний підсумок. Люципер же, навпаки, є *витоком* хибного принципу, його *вихідним пунктом* і рушійною силою. Його треба було б назвати не *злим* принципом, причиною якого він є, а *хибним* принципом. Хибним як поняття, неправильно сприйняте, а не неправильне. Ділянкою впливу цього неправильного принципу є Речовинне творіння. У Речовинності тільки існують впливи Світла і впливи темряви, тобто обидва протилежні принципи водночас, і впливають у ній безперервно на душу людську, коли вона проходить у цій Речовинності шлях розвитку. Якому з них людська душа за власним бажанням віддається більше, є вирішальним для її піднесення до Світла або спрямованості вниз до темряви.

Величезною є прірва, що пролягає між Світлом і темрявою. Вона заповнена Діянням Речовинного творіння, форми якого минуці, тобто відбувається розпад суцільних і утворення нових форм.

Оскільки, згідно із Законами, закладеними Волею Бога-Отця, кругообіг можна вважати завершеним і здійсненим лише тоді, коли у своєму кінці він повертається до витоків, то і шлях людського духу можна вбачати завершеним лише тоді, коли він повертається в Духовно-сутнісне, розташоване до Прасвітла якнайближче, тому що його сім'я вийшло з Духовно-сутнісного. Якщо він дозволяє собі поринути в темряву, то наражається на небезпеку бути зтягнутим за межі найбільш зовнішнього кола свого нормального розвитку в глибину, і тоді йому більше не знайти шляху до сходження. Він не спроможний, однак, із найщільнішої та найглибшої етерноречовинної темряви опуститися ще глибше за цю найзовнішнішу межу і вийти з Речовинності, як може це зробити, піднявшись угору, в царство Духовно-сутнісного, бо це його вихідний пункт; і тому неспинно кружлятиме у велетенському кругообігу Речовинного творіння, доки зрештою його буде зтягнуто в розпад, тому що його етерноречовинне темне, і тому щільне та важке, вбрання, або ж, як його називають, потойбічне тіло, тримає його внизу. Потім, у розпаді, його набути в подорожі крізь Творіння духовна особистість як така розкладеться, тож він зазнає духовної смерті і розсіється в духовне прасім'я.

Сам Люципер перебуває *поза* Речовинним творінням, тобто його *не* буде зтягнуто в розпад, як жертв його принципу, бо Люципер є вічним. Він походить із частини

Божественно-сутнісного. Розлад розпочався після початку виникнення всього речовинного. Посланий для того, щоб підтримувати духовно-сутнісне в Речовинному та сприяти його розвитку, він не виконав цього свого завдання, як було задумано Творчою Волею Бога-Отця, але обрав інші, ніж вказані йому цією Творчою Волею, шляхи, виходячи з претензії на краще знання, що виникла в ході його дій у речовинності.

Зловживаючи даною йому силою, він увів, між іншим, принцип спокушання замість принципу підтримки й допомоги, рівнозначного любові служіння. Любов служіння в Божественному розумінні не має нічого спільного з рабським служінням, але має на увазі тільки духовне сходження і, отже, вічне щастя ближнього, і діє відповідно.

Принцип спокушання ж рівнозначний влаштуванню пастки, через що недостатньо зміцнілі в собі створіння швидко оступаються, падають і гинуть, тоді як інші, навпаки, при цьому зміцнюються в пильності та силі, щоби потім могутньо розквітнути у спрямуванні до Духовних Висот. Усе слабке, одначе, від самого початку безнадійно приречено на знищення. Цей принцип не знає ні доброти, ні співчуття, йому бракує Любові Бога-Отця, а отже, і найпотужнішої Сили піднесення та найміцнішої опори, яку вона надає.

Описане в Біблії спокушання в Раю показує вплив запровадження принципу Люципера, образно оповідає, як він спокушанням намагається перевірити на силу і стійкість людське подружжя, щоб його при перших же ваганнях відразу безжально штовхнути на шлях знищення.

Стійкість була б рівнозначна радісній налаштованості на Божественну Волю, закладену в простих Законах природи, або Творіння. І ця Воля, Божественна Заповідь, людському подружжю була добре відома. Не вагатися – це було б водночас і визнанням та виконанням цих Законів, завдяки чому людина може зробити їх для себе посправжньому і необмежено корисними та стати справжнім «володарем Творіння», оскільки вона «йтиме з ними в ногу». Усі сили їй тоді служитимуть, якщо вона не протиставлятиме їм себе, і самочинно працюватимуть на її користь. У цьому й полягає виконання Заповідей Творця, єдиною метою яких є незатьмарене і безперешкодне підтримування у справному стані всіх можливостей розвитку, закладених у Його прекрасному Творі. Це просте дотримання згодом знову-таки стає свідомою співучастю в подальшому здоровому розвитку Творіння, або Речовинного світу.

Хто цього не виконує, той стає перешкодою, – йому або доведеться витримати шліфування до набуття правильної форми, або він потрапить між зубчасті колеса світового механізму, тобто Законів Творіння, і його буде розтерто. Хто не хоче зігнути, мусить зламатися, оскільки не може бути жодних зупинок.

Люципер не хоче в доброті своїй чекати на поступове дозрівання і зміцнення, не хоче, як він повинен, бути люблячим садівником, який йому довірені рослини оберігає, пестить і доглядає, а, навпаки, повівся з ними буквально, як «цап на городі». Він удається до нищення всього слабкого і працює в такий спосіб нещадно.

При цьому він зневажає жертв, які піддалися його спокушанням і потрапили до пастки, та хоче, щоб вони через свою слабкість загинули.

Він також відчуває огиду перед ницістю та підлістю, з якими ці грішні жертви застосовують його принцип, бо лише люди доводять його до такої огидної розпутности, в якій вони себе виявляють, і таким чином підштовхують Люципера ще більше дивитися на них як на створіння, що заслуговують тільки знищення, а не любови й піклування.

А до здійснення цього знищення неабияк докладається принцип вседозволености, що виникає як природний наслідок принципу спокушання. Вседозволеність відбувається в нижчих регіонах темряви, але різні виконавці так званого психоаналізу* (душевного дослідження) відкрили їй дорогу на Землю, припускаючи, що і на Землі вседозволеність може сприяти дозріванню і звільненню.

Але до якої страшної біди призведе виконання цього принципу на Землі! Скільки лиха він накоїть через те, що на Землі не так, як у ділянках темряви, де лише споріднене існує разом, – навпаки, тут темніше і світліше живуть поруч і одне з одним. Подумайте при цьому лишень про статеве життя й таке інше. Якщо дозволити виконання цього принципу серед людства, мусить зрештою настати тільки Содом і Гоморра, з чого немає жодного виходу, хіба що найбільший страх може покласти цьому край.

Але попри це, вже сьогодні бачимо, як світом блукають розбещені таким ученням незліченні жертви, чия мізерна самосвідомість, узагалі все їхнє особистісне мислення були розчавлені та знищені там, де вони довірливо чекали на допомогу. Вони мають вигляд людей, з яких систематично зривали весь одяг, аби вони потім змушені були вбратися в запропонований їм новий одяг. Ці оголені, однак, здебільшого, на жаль, уже не можуть зрозуміти, навіщо їм цей новий одяг. Через систематичне втручання в їхні найособистіші справи й права вони з часом утратили й особисте самоусвідомлення, підтримуване відчуттям сорому, без якого не може бути нічого особистісного, яке само є частиною особистісного.

На такому занедбаному ґрунті неможливо потім спорудити жодну нову міцну будівлю. Несамостійними, за малим винятком, лишаються ці люди, які інколи доходять до безпорадності, оскільки їх позбавили навіть малої опори, яку вони мали раніше.

Обидва принципи – вседозволености і спокушання – настільки тісно пов'язані, що вседозволеності неодмінно мусить передувати спокушання. Тобто це справжнє виконання і розширення принципу Люципера.

Для істинного цілителя душ немає жодної потреби в низькому пориванні. Він лікує спершу, а потім будує далі. Істинний принцип полягає в перебудові хибних бажань шляхом духовного пізнання!

Застосування цього позбавленого любови принципу, однак, змусило Люципера, самозрозуміло за природою речей, щодалі більше відокремлюватися від Люблячої Волі Всемогутнього Творця, що призвело до справжнього відрізання або виштовхування від Світла і з тим до щодалі глибшого падіння Люципера. Люципер є тим, хто сам себе відокремив від Світла, що рівнозначно виштовхуванню.

Відштовхування мусило здійснитися також згідно із суцими Празаконами, згідно з незаперечною Святою Волею Бога-Отця, тому що інший розвиток подій тут неможливий.

Оскільки Всемогутньою є тільки Воля Бога-Отця, Творця всіх речей, яка також міцно вкорінена в Речовинному творінні та його розвитку, то Люципер, напевно, має змогу лише в речовинність впровадити свій принцип, впливи якого, однак, завжди можуть відбуватися тільки в межах встановлених Богом-Отцем Празаконів і повинні формуватися в їхньому напрямі.

Таким чином Люципер, керуючись своїм неправильним принципом, напевно, може підштовхувати людство на небезпечні шляхи, однак він не спроможний силоміць змусити людей до будь-чого, якщо вони самі добровільно не оберуть такого рішення.

Люципер фактично може лише заманювати. Людина як така стоїть, однак, упевненіше за нього в Речовинному творінні, отже, і значно надійніше, маючи більшу

силу, ніж вплив Люципера, якого той зможе досягти. Кожна людина завдяки цьому настільки захищена, що для неї стане десятикратною ганьбою, якщо вона дозволить йому заманити себе слабшою, ніж у неї, силою. Вона повинна врахувати, що сам Люципер перебуває *поза* Речовинністю, тоді як вона міцно вкорінена в добре знайомому їй ґрунті. Люципер у застосуванні свого принципу змушений використовувати лише свої допоміжні війська, що складаються з людських духів, які не встояли перед спокушанням.

Та їм кожен спрямований увись людський дух знов-таки не лише ні в чому не поступається, але й значно переважає їх у силі. Одного-єдиного серйозного вольового акту достатньо, щоб це військо розігнати без сліду. За умови, що їхні заманювання не знайдуть жодного відгомону чи відгуку, за який вони могли б зачепитися.

Люципер був би взагалі безсилим, якби людство потурбувалося пізнати надані Творцем Пракони і дотримувалося їх. Люди ж, на жаль, підтримують щодалі більше його принцип своїм теперішнім способом дій і тому більшість із них мусить загинути.

Неможливо, щоб якийсь людський дух із самим Люципером міг стати на боротьбу, – це виключено з тієї простої причини, що той неспроможний дістатися до нього через різну природу їхньої сутності. Дух людський здатний вступати в контакт лише з тими, хто згрішив через хибний принцип, хто має за основу його сутність.

Походження Люципера зумовлює те, що до нього особисто наблизитися і виступити проти нього може тільки той, у кого таке саме походження, бо лише такий у змозі дістатися до нього. Це мусить бути Божий Посланець, котрий приходить із Божественно-Безсутнісного, і діє, споряджений святою серйозністю своєї Місії, котрий покладається на Першоджерело всієї Сили – на Самого Бога-Отця.

Це завдання доручено обітованому Синові Людському.

Боротьба особистісна, сам-на-сам, а не лише символічна в загальному сенсі, як це чимало дослідників хотіли б вивести з Обітувань. Це – здійснення Обітування в Парсифалі. «Святий Спис», могутність, Люципер застосував неправильно, і тим духовно-сутнісному в людстві як його іскрам та паросткам впровадженням свого принципу завдав болючої рани. Він у нього в цій боротьбі відніметься. Тоді в «праведній руці», тобто при втіленні в життя справжнього принципу Граля – принципу чистої строгої любови – він зцілить рану, раніше завдану ним у неправедній руці, тобто неправильним застосуванням.

Принципом Люципера, тобто неправильним застосуванням Божественної Могутності, що рівнозначно «Святому Спису» в неправедній руці, духовно-сутнісному завдається рана, *яка не може загоїтися!* Таку думку в легенді образно відтворено в блискучій формі, бо ця подія справді схожа на відкрити незагойну рану.

Зважте, що духи людські як несвідомі духовні сімена або іскри витікають чи перелітають із найнижчого краю Духовно-сутнісного в Речовинне творіння в очікуванні, що після своєї подорожі крізь Речовинність ці вилиті частки, пробудившись і розвинувшись до особистісного усвідомлення, по завершенні кругообігу знову повернуться в Духовно-сутнісне. Подібно до кругообігу крові в груборечовинному тілі! Принцип Люципера, однак, відхиляє вбік значну частину цього потоку духовного кругообігу, через що багато духовно-сутнісного гине. Через це кругообіг не може досягти потрібного замикання, і відбувається ніби неспинне виснажливе *витікання* з відкритої рани.

Тепер же, коли «Святий Спис», тобто Божественна Могутність, переходить у *праведну* руку, яка діє за Волею Творця, і, як живлющий чинник, указує духовно-сутнісному, що мандрує крізь Речовинність, правильний шлях, що веде вгору, до свого

вихідного пункту, у світле Царство Бога-Отця, то воно більше не пропаде, навпаки, потече до свого витoku, як кров до серця, завдяки чому в духовно-сутнісному *закривається* досі виснажлива кровоточива рана. Отже, зцілення може настати лише завдяки тому самому Списові, який завдав рани.

Для цього треба, одначе, спершу Спис вирвати в Люципера, щоб він перейшов у праведну руку, що відбувається в *особистій* боротьбі Сина Людського з Люципером!

Потім наступна боротьба, і не одна, що станеться в Етерноречовинному і Груборечовинному світах, буде лише наслідком цієї єдиної великої боротьби, яка принесе обітоване зв'язування Люципера, що проголосить початок Тисячолітнього Царства. Вона означає викорінення наслідків принципу Люципера.

Останній спрямований проти панування Божественної Любови, благословіння якої надається людям у їхній ході крізь Речовинність. Якби людство просто брало за зразок цю Божественну Любов, то відразу б стало зовсім невразливим перед будь-якими спокушаннями Люципера, і він би позбавився всіх своїх страхів, які сплітає довкола нього людський дух.

Витвором нестримної фантазії людського мозку є також надзвичайно потворні образи, що їх помилково намагаються надати Люциперу. Насправді ж із простої причини – відмінності природи їхньої сутності – його не змогла побачити на власні очі ще жодна людина – навіть духовними очима, які здатні споглядати Етерну речовинність Потоїбиччя часто вже під час земного життя.

Люципера, всупереч усім уявленням, можна назвати гордим і прекрасним, неземному прекрасним, сповненим похмурої величі, з ясними великими блакитними очима, холодний погляд яких свідчить, однак, про брак любови. Він є не лише поняттям, як зазвичай намагаються його уявити після невдалих інших тлумачень, – навпаки, він є особистістю.

Людство повинне збагнути, що також і через свою власну сутність йому покладено межу, яку воно ніколи перейти не зможе, зрозуміло, також у мисленні, і що послання з-поза цієї межі можуть надійти тільки шляхом Милости. Однак не з допомогою медіумів, які не здатні змінити свою суть ні за допомогою неземного стану, ні, так само, за допомогою науки. Саме вона адже за допомогою хімії має нагоду виявити, що відмінність родів може утворювати нездоланну межу. Ці Закони, одначе, виходять із Першоджерела, їх можна виявити не лише в Діянні Творіння.

46. Регіони темряви і прокляття

Коли споглядають картини, котрі повинні відтворювати життя в так званому пеклі, то знизуючи плечима, проходять повз них із напівіронічною, напівспівчутливою посмішкою та думкою, що лише хвороблива фантазія або фанатична сліпа віра може вигадати сцени такого роду. Зрідка хтось пробує знайти в них хоча б дрібненьке зернятко істини. А проте, напевно, найстрахотливіша фантазія навряд чи зможе відтворити хоч приблизну картину, яка б виявилася схожою з муками життя в темних регіонах. Бідними сліпцями є ті, хто припускається помилки, хто з глузливим знизуванням плечима легковажно проходить повз них! Настане мить, коли легковажність жорстоко помститься з приголомшливим настанням Істини. Тоді не допоможуть ані впертість, ані відмовки – їх очікувано зтягне у вир, якщо вони вчасно не звільняться від цієї переконаності незнання, яка завжди характеризує лише порожнечу та обмеженість таких людей.

Щойно відбудеться відокремлення етерноречовинного тіла від тіла груборечовинного* (Доповідь №40 «Смерть»), вони вже виявлять першу велику несподіванку при переживанні, що свідоме буття і життя з цим іще не закінчується. Першим наслідком є сум'яття, до якого додається нечувана тривога, що часто переходить у тупу покірність або найстрашніший розпач! Марною буде тоді впертість, марними – всі скарги, а також марними й благання, бо вони мусять пожати те, що посіяли в земному житті.

Оскільки вони насміхалися з посланого їм Богом Слова, яке вказує на життя після земної смерті і пов'язану з цим відповідальність за кожен повноцільний помисел і дію, то найменше, що їх очікує, це те, чого вони хотіли: *цілковита темрява!* Їхні етерноречовинні очі, вуха й уста замкнуло їхнє воління. Вони глухі, сліпі й німі у своєму новому оточенні. Це найкраще, що може з ними статися. Потойбічний керівник і помічник не може з ними порозумітися, тому що вони самі закриваються від цього. Сумний стан, який може поступово змінитися лише внаслідок повільного внутрішнього дозрівання згаданої особи, чому сприяє щодалі більший розпач. З наростаючим томлінням за світлом наче безперервне волення про допомогу лунає з такої пригніченої та змученої душі; нарешті поступово світлішає навколо неї, аж доки вона спроможеться бачити й інших, котрі так само потребують допомоги. Якщо у неї є прагнення підтримати тих, хто чекає в іще глибшій п'їтмі, аби й біля них могло посвітлішати, то вона зміцнюється в цій діяльності надання допомоги завдяки потрібним для цього зусиллям щодалі більше, доки до неї зможе наблизитися інший, хто вже пройшов уперед, щоб і їй надалі допомагати на шляху до світліших регіонів.

Так скулившись, сидять вони печальні, тому що їхні етерноречовинні тіла через брак воління ще занадто слабкі, щоб ходити. Їм залишається лише важко й невпевнено повзати по землі, якщо вони здатні до руху. Інші, знову ж таки, напевно, навпомацки бредуть у цій темряві, спотикаються, падають, знову й знову збираються на силі, то тут, то там забиваються, причому не обходиться без болючих ран, бо тут людська душа завжди лише залежно від ступеня власної темноти йде пліч-о-пліч із сильнішою чи слабшою щільністю, яка, своєю чергою, тягне з собою відповідну важкість, при цьому душа опускається до регіону, який точно узгоджується з її етерноречовинною силою тяжіння, тобто який споріднений з її родом етерної речовинності, тож її нове оточення стає для неї так само очевидним, відчутним і непроникним, як і груборечовинне тіло в груборечовинному оточенні. Кожен поштовх, кожне падіння й кожне ушкодження вона тому відчує там так само болісно, як відчувало її груборечовинне тіло впродовж земної ходи на груборечовинній Землі.

Так відбувається в кожному регіоні, байдуже, до якої глибини чи висоти він належить. Однакова речовинність, однакова чутливість, однакова обопільна непроникність. Кожен вищий регіон, одначе, або кожна інша за природою речовина може безперешкодно проникати крізь нижчу, щільнішу речовину, як і кожне етерноречовинне крізь іншого роду груборечовинне.

Інакше з тими душами, котрі, до того ж, мають спокутувати якусь учинену ними несправедливість. Сам цей факт є річчю в собі. Її можна спокутувати в мить, коли винуватець отримає від потерпілої сторони цілковите щире прощення. Те, що людську душу, одначе, зв'язує *ще тяжче, є потяг* або *схильність*, які стають спонукальною причиною одного чи кількох вчинків. Ця схильність живе в людській душі далі, вже після переходу в інший світ, після відокремлення від груборечовинного тіла. В етерноречовинному тілі вона навіть відразу проявляється ще сильніше, щойно відпаде звуження всього груборечовинного, бо тоді відчуття діють набагато жвавіше й нестримніше. Такого роду схильність знову ж таки стає також визначальною для щільності і, отже, важкості етерноречовинного тіла. Наслідком цього є те, що етерноречовинне тіло після звільнення від тіла груборечовинного відразу опускається до регіону, який точно відповідає його важкості і, відповідно, має однакову з ним щільність. Там вона в такий спосіб знайде всіх, хто віддається такій самій схильності. Їхні випромінювання її ще більше підживлюватимуть, наснажуватимуть, і тоді вона у здійсненні цієї схильності просто-таки шаленітиме. Те саме, звісно, стосується й тих, хто знаходиться там разом із нею. Те, що така невгамовна розбещеність для оточення мусить стати мукою, зрозуміти неважко. Оскільки ж усе в цих регіонах завжди засновано тільки на взаємності, то кожна особа мусить зазнавати тяжких страждань від інших через те саме, що вона, своєю чергою, повсякчас намагається сама заподіяти їм. Отже, життя там стає пеклом, доки така людська душа поступово стомиться і відчує огиду до цього. Потім, через тривалий час, у неї зрештою поступово пробудиться бажання вирватися з оточення такого роду. Це бажання та огида є початком виправлення. Вони посилюються до волення про допомогу і нарешті до молитви. Тільки тоді їй може бути простягнуто руку для сходження, на що часто йдуть десятиліття й століття, інколи навіть іще довше доводиться чекати на це. Схильність у людській душі стає, отже, ще тяжчими кайданами.

З цього випливає, що необдуманий вчинок спокутується значно легше і значно швидше, ніж притаманна людині схильність – байдуже, стала вона вчинком чи ні!

Людина, котра несе в собі нечисту схильність, яка досі не стала вчинком лише тому, що їй сприяли земні обставини, мусить поплатитися тяжче, ніж людина, яка необдуманно провинилася в одному чи кількох вчинках, не маючи при цьому злого наміру. Необдуманий вчинок може бути прощено негайно, без розвитку злої карми, схильність же – лише тоді, коли її цілковито в людині буде стерто. А її проявів буває багато видів. Чи то жадібність, чи близька до неї скупість, брудна чуттєвість, потяг до крадіяства чи вбивства, до підпалу або лише до обрахування та легковажного недбальства, – все одно, така схильність зазначену особу завжди опустить і затягне туди, де є подібне до неї. Відтворювати ці картини життя немає жодного сенсу. Вони почасти настільки жахливі, що дух людський на Землі навряд чи може повірити в їхню дійсність, якщо сам їх не бачив. І тоді він також би подумав, що це лише витвори безмежної збудженої лихоманкою фантазії. Тож він може задовольнитися тим, що відчує моральний острах перед подібним, що звільнить його від кайданів усього нищого, щоб на шляху сходження до Світла більше не було жодних перешкод.

Такими є темні регіони впливів принципу, який намагається запровадити Люципер. Вічний кругообіг Творіння рухається і досягне пункту, в якому розпочнеться розпад,

коли все речовинне втратить форму, щоб розпастися на прасім'я і з тим у подальшому русі принести нове поєднання, нові форми зі свіжою силою та незайманою землею. Те, що доти не зможе ще визволитися як із Грубої, так і з Етерної речовинності, щоб, залишивши позаду найвищу, найетернішу і найлегшу межу над усією Речовинністю, вступити в Духовно-сутнісне, буде неминуче зтягнуто в розпад, унаслідок чого зникне і його форма, й особистісне в ньому. Це і є тоді вічне прокляття, стирання всього свідомо особистісного!

47. Регіони Світла і Рай

Променисте світло! Сліпуча чистота! Блаженна легкість! Це все говорить само про себе вже так багато, що навряд чи ще треба згадувати про подробиці. Чим менше етерноречовинне тіло, тобто вбрання людського духу в Потойбіччі, обтяжене будь-якою схильністю до нічого, будь-якою жагою до володіння груборечовинними речами та до насолоди, чим менше його вабить до них, тим менш щільним і через це менш важким буде його етерноречовинне тіло, утворене за його волінням, і тим швидше завдяки легкості він підніметься у світліші регіони, які відповідають меншій щільності його етерноречовинного тіла.

Чим менш щільним, тобто крихкішим і етернішим буде це етерноречовинне тіло завдяки його очищенню від нищих жадань, тим ясніший і світліший воно матиме вигляд, бо тоді ядро духовно-сутнісного в людській душі, променисте саме по собі завдяки його властивості, щодалі більше просвічує крізь щодалі менш щільне етерноречовинне тіло, тоді як у нижчих регіонах це саме по собі променисте ядро через більшу щільність і важкість етерноречовинного тіла лишається закутаним і затемненим.

У регіонах Світла кожна людська душа, залежно від властивості її етерноречовинного тіла, також знайде споріднене, тобто однодумців. Оскільки прагнути вгору здатне тільки справді шляхетне, спрямоване до добра, вільне від нищих жадань, то вона зі спорідненого зустрине там тільки шляхетне. Те, що мешканець таких регіонів нітрохи не страждає від мук, а насолоджується лише благом шляхетного, яке випромінюють йому споріднені з ним, відчуває там блаженство і, своєю чергою, сам пробуджує радість в інших власними діями, та разом із ними переживає її, також легко зрозуміло. Він може сказати, що пробуває на полях блаженних, тобто відчуває в собі блаженство. Заохочений цим, буде щодалі більше радіти чистому й високому та підніматися щораз вище й вище. Його етерноречовинне тіло, пронизане таким відчуттям, стає все етернішим і все менш щільним, тож сяання його духовно-сутнісного ядра проривається щодалі променистіше, і нарешті останні порошоки цього етерноречовинного тіла ніби в полум'ї розчиняться й відпадуть, завдяки чому, сягнувши досконалости і свідомости, ставши особистісним, людський дух у повній чисто-духовно-сутнісній формі зможе тоді перейти межу Духовно-сутнісного. *Тільки в такий спосіб вступить він у вічне Царство Бога-Отця, в непроминуций Рай.*

Як мало художник може відтворити в картинах муки справжнього життя в темних регіонах, так само мало здатний він зобразити захоплення, яке буває в житті регіонів Світла, навіть якщо ці регіони ще належать до минущої Етерної речовинности і ще немає можливости перейти межу вічного Царства Бога-Отця.

Будь-який опис, будь-яка спроба образно відтворити це життя, безперечно, означали би применшення, і людській душі тому замість користи завдали б лише шкоду.

48. Світові події

Немає більшої небезпеки для справи, як залишити прогалину, необхідність заповнення якої часто відчуватиметься. Тоді ніщо не допоможе, хоч як би хотілося обминути її, бо така прогалина перешкоджає будь-якому поступу, щойно над нею буде зведено будівлю, вона того ж дня змусить останню розвалитися, навіть якщо її споруджено з найбільшою майстерністю та зі справді якісного матеріалу.

Такими являють себе сьогодні різні християнські релігійні громади. Звзято й уперто затуляють вони очі й вуха в багатьох місцях своїх учень, де відчувається нелогічність. За допомогою порожніх слів намагаються вони їх обминути, замість того, щоби по-справжньому однораз серйозно заглибитися в себе. Напевно, вони відчувають небезпеку того, що тимчасово наведені за допомогою вчення сліпої віри мости через такі провалля одного дня можуть не встояти і страшаться миті, коли легковагість цієї споруди завдяки просвітленню змушена буде піддатися розпізнанню. Також знають вони, що тоді нікого більше не вдасться схилити до вступу на такий оманливий шлях, через що, природно, потім наступна міцна споруда і шлях також змушені будуть лишитися порожніми. Так само їм відомо, що єдиний порив свіжого вітру Істини мусить знести такі штучні утворення. Однак за браком кращого, попри всю небезпеку, вони намагаються вперто утримувати хистку дошку. Вони навіть радше готові всіма засобами відстоювати цю позицію і знищити того, хто наважився б на основі самої Істини запропонувати надійніший перехід. Без зволікань вони б спробували повторити ту саму подію, що майже дві тисячі років тому розігралася на цій Землі, що кидає свою тінь аж до сьогоднішнього дня, і яку вони, однаке, самі, як головне звинувачення проти засліпленості і згубної впертості людей, зробили осередком свого вчення і своєї віри. Це були *представники релігій* і тодішні вчені, які у своїй догматичній зашореності й своїй слабкості зрадницької зарозумілості не спромоглися розпізнати Істину і Сина Божого, закрилися від них і його та прибічників зі страху й заздрости ненавиділи і переслідували, тоді як інші люди легше відкрилися пізнанню й швидше відчули Істину Слова. Попри те, що сьогоднішні представники християнських релігійних громад особливо наголошують на страдницькому шляху Сина Божого, вони, однаке, на цьому факті самі нічого не навчилися і не отримали жодної користі з цього. Саме нинішні керівники громад, заснованих на Вченні Христа, а також сучасних рухів і сьогодні знову спробували б знешкодити кожного, хто за допомогою самої Істини міг би загрожувати хисткому переходу через небезпечні прогалини чи провалля в їхніх повчаннях та тлумаченнях. Вони б його переслідували у своїй ненависті, породженій страхом, а ще більше в марнославстві – точно так, як це вже однораз було.

Величі б їм забракло, щоб змиритися, що їхніх знань недостатньо, аби самим пізнати Істину й заповнити прогалини, щоби таким чином людям до легшого розуміння та повного осягнення прокласти шлях.

І все-таки для людства сходження можливе тільки за допомогою повного осягнення, ніколи за допомогою сліпої невігласької віри!

Такою прогалиною через хибний переказ є поняття «Сина Людського». Хворобливо вчепилися за нього ті, подібні до фарисеїв, хто зі своїм традиційним заскнілим вченням не бажав відкритися протиставленій їм Істині, принесеній Сином Божим. Христос говорив про себе *тільки* як про Сина Божого. Нелогічність, називати себе водночас Сином Людським, була йому невластива. Якщо ж намагаються через власні сумніви з великою вправністю й спритністю кидатися навсідч, аби пояснити це очевидне і кожній спокійно мислячій людині відчутне протиріччя між поняттями Сина

Божого і Сина Людського, то все-таки, попри всі зусилля, не можна стверджувати, що вдалося досягти *поєднання* цих понять. Найбільш правдоподібно з усіх тлумачень знову й знову мусить виявляти дві природи, які існують *одна біля одної*, але ніколи не можуть постати як *одна*.

Це кориниться також цілком у природі речей. Син Божий не може стати Сином Людським лише тому, що він мусив народитися з людської утроби, щоб мати змогу мандрувати по Землі.

Кожному християнинові відомо, що Син Божий прийшов єдино з *духовною* Місією, і що всі його слова стосуються *Духовного Царства*, тобто йшлося про *духовне*. Отже, від самого початку і його численні послання на Сина Людського не можна сприймати інакше! Чому тут повинен бути виняток? Духовно, однак, був і залишається Христос єдино *Сином Божим!* Коли він говорив про Сина Людського, то не міг мати на увазі самого себе. У цьому всьому міститься набагато грандіозніше, ніж подають сьгоднішні тлумачення християнських релігій. Очевидне протиріччя уже давно мусило б спонукати до серйозніших роздумів, якби все не прикривала догматична скутість. Замість того, щоб розпочати найсерйознішу перевірку, безумовно, потрібну, коли йдеться про настільки вирішальні речі, судомно вчепилися за слова переказу і з тим надягнули на себе шори, які перешкоджають вільному оглядові. Природним є наслідок, що такі тлумачі та вчителі хоча й знаходяться у Творінні свого Бога, ні разу правильно пізнати його не спроможні, через що єдиною лишається надія наблизитися до Самого Творця, Вихідного Пункту Діяння.

Христос навчав насамперед цілковитої природности, що означає пристосуватися до Законів природи, тобто Творіння. Пристосуватися до них, однак, може лише той, хто їх знає. Закони природи, знову ж таки, несуть у собі Волю Творця і, отже, можуть стати також шляхом до пізнання Самого Творця. Хто ж знає Закони природи, тому відомо також, як непохитно діють вони в тісній взаємодії; тож він обізнаний, що їхня дія у своїй неспинній поступальній послідовності, спрямованій уперед, є незмінною, як і Воля Творця, Бога-Отця.

Будь-яке відхилення означало б зміну Божественної Волі. Зміна, однак, вказувала б на недосконалість. Але ж, оскільки Праджерело всього Буття, Бог-Отець, єдиний і досконалий, то й найменші відхилення в Законах природи, тобто Законах розвитку, просто неможливі й від самого початку виключені. Цей факт зумовлює, що й релігійна наука, й природничі науки у всіх відношеннях мусять бути єдиними в бездоганній зрозумілості й послідовності, якщо вони повинні відтворювати *Істину*.

Те, що частка знань природничих наук сьогодні у співвідношенні до всього Творіння має ще дуже низький рівень, є незаперечним, бо вони зосереджені виключно на груборечовинному, оскільки інтелект у сьгоднішньому розумінні спроможний підступитися лише до зв'язаного в просторі та часі. Єдиною ж, але непростою помилкою при цьому є те, що прибічники цих наук усе, що виходить за їхні межі, намагаються висміяти й заперечити як нереальне, за винятком небагатьох учених, котрі мали рівень, вищий за середній, та були далекогляднішими, й відмовлялися прикривати незнання зарозумілістю.

Релігійна наука ж сягає значно далі, але, попри це, вона також залежить від Законів природи, які виходять далеко за межі всього зв'язаного в просторі й часі, і які, виходячи з Праджерела, вливаються в по-земному видиме без зупинок і без зміни їхньої природи. З цієї причини й релігійні вчення не мають права приховувати ні прогалини, ні суперечності, якщо вони справді повинні відповідати Істині, тобто Законам природи або Божественній Волі, тобто якщо вони повинні нести в собі *Істину*.

Вільностей сліпої віри не мають права припускатися провідні та сповнені відповідальности вчення!

Тяжкою ношею лежить тому помилка в понятті про Сина Людського на прибічниках істинного Вчення Христа, оскільки вони помилкові перекази спокійно сприймають і волочать за собою далі, незважаючи на те, що в багатьох людей як тихі застереження часом виникають суперечливі відчуття.

Саме незмінність Божественної Волі у своїй Досконалості є тим, що виключає свавільне втручання Бога у Творіння. Вона є, одначе, й тим, що після відторгнення Люципера через його хибні вчинки* (Доповідь №45 «Таємниця Люципера») його не можна так просто усунути; так само допускається зловживання Законами природи, Божественною Волею з боку людей, тому що дух людський внаслідок свого походження з вічного Духовно-сутнісного залишає за собою свободу обрання рішень* (Доповідь №5 «Відповідальність»). *У подіях Етерно- і Груборечовинного творіння саме непорушна Досконалість Волі Творця мусить проявлятися у вигляді зв'язаного буття!* Однак лише неповноцінні й дріб'язкові людські душі при цьому пізнанні можуть углядіти обмеження Його Могутности й Величі. Таке сприйняття було б єдино наслідком їхньої власної обмежености.

Неосаяжність цілого заплутує їх, оскільки вони насправді здатні мати уявлення про нього лише тоді, коли воно – відповідно до їхнього розуміння – матиме вужчі межі.

Хто ж усе-таки по-справжньому намагається пізнати свого Творця в Його Діяннях, той на надійному шляху Законів природи отримає переконливе уявлення про далекосяжні події, початок яких міститься в Праджерелі, тобто у Вихідному Пункті всіх подій, аби звідти простягнути крізь Творіння наче непорушною рейковою колією, по якій потім мусить покотитися все далі життя залежно від того, як буде переведено стрілки. Переведення стрілок, одначе, виконує *дух людський* у своїй подорожі крізь Речовинне *самостійно** (Доповідь №30 «Людина та її вільна воля»). Через принцип Люципера більшість людей, на жаль, допускає неправильне переведення стрілок, і отже, їхнє життя тоді згідно з непохитними Законами дальшого розвитку, які, наче рейкові колії, перетинають Речовинне, котиться щодалі більше донизу, залежно від їхньої налаштованости, до цілком визначеної кінцевої цілі.

Переведення стрілок вільним рішенням можна точно спостерігати або відчувати від Витоку, звідки чітко розпізнається дальший плин подій, оскільки після обраного рішення в наступному розвитку він мусить рухатися тільки згідно з рейковими коліями вкорінених у Творінні Законів. *Ця обставина дає змогу передбачати* досить багато подій, тому що Закони Творіння або природи у своєму потоці розвитку ніколи не відхиляються. Тисячоліття не відіграють при цьому жодної ролі. У цьому передбаченні безумовних кінцевих цілей з'являються великі Одкровення, які перед обдарованими духовно розкриваються в образах і завдяки дальшій передачі доходять до відома людства. Але є дещо, що *неможливо з упевненістю передбачити: земний час*, у який здійсняться такі Одкровення та Обітування!

Вони відбудуться в годину, о котрій такий плин життя, рухаючись обраними рейками, досягне задалегідь оголошеної проміжної станції або кінцевої цілі. Долю людини, як і народу та, зрештою, всього людства, можна порівняти з поїздом, що стоїть в очікуванні на одноколіїній залізниці, рейкові колії якої спрямовані в усі напрями. Людина встановлює стрілку, як забажає, стрибає всередину і розводить пару, що означає – оживляє його. При його виїзді на обрану нею колію можна назвати лише окремі станції та кінцеву ціль, але не точну годину прибуття у відповідний пункт, бо це залежить від швидкості руху, яка може змінюватися залежно від характеру людини, адже *людина оживляє* машину і згідно зі своєю природою рухатиме її вперед у

спокійній рівномірності або з палким завзяттям, або змінюючи по-різному цю швидкість. Чим ближче такий особистий, національний або загальнолюдський поїзд, одначе, до станції зміни напрямку колії, або своєї долі, тим впевненіше можна визначити й передбачити час прибуття на наступну станцію. Залізнична мережа має, одначе, також деякі лінії сполучення, які може бути використано при відповідному переведенні стрілки *під час руху*, щоб змінити напрям і таким чином досягти іншої кінцевої цілі, суттєво відмінної від первинної. Це вимагає, звісно, уповільнення руху при наближенні до такої стрілки, затримки та її переведення. Уповільнюючи рух, людина замислюється, обирає рішення, що для неї завжди можливо аж до останнього вирішального пункту, і, переводячи стрілку, робить наступну дію.

Божеественну Волю, яка у твердо встановлених Законах природи, мов рейкова колія, проникає крізь Речовинне, можна також назвати нервами в Діянні Творіння, що дають змогу Вихідному Пункту, Творчому Праджерелу відчувати кожен недуг у грандіозному тілі Діяння або повідомляти про нього.

Цей надійний огляд, що на основі непохитних Законів сягає кожного кінця Всесвіту, дає Творцеві змогу додавати до Своїх Одкровенень *також Обітування*, які при наближенні небезпечного повороту, проміжної або кінцевої станції сповіщають вчасно про прийдешніх від Нього Помічників! Ці споряджені Ним Помічники незадовго до настання неминучих катастроф та небезпечних поворотів повинні провіщенням Істини відкрити очі людським духам, які котяться по цій неправильній колії, щоб надати їм можливість вчасно перевести стрілку, аби уникнути дедалі небезпечнішого наступного місця і завдяки новому напрямку уникнути й згубної кінцевої цілі. Горе людині в Цьогобіччі й Потойбіччі, яка пропускає та марнує останні всі переведення стрілок, а з тим і можливість виправлення напрямку! Вона безповоротно втрачена.

Оскільки Творець не може нічого порушити в Досконалості Своєї Волі, то й допомагаючи, Він буде точно дотримуватися знов-таки найкращих Законів. Іншими словами: Його Воля від самого початку досконала. Кожен новий Акт Його Волі, самозрозуміло, також буде досконалий. Це зумовлює те, що кожен новий Акт Його Волі мусить нести в собі ті самі Закони, що вже існували раніше. Наслідком цього знов-таки є точне прилаштування до розвитку подій Етерно- і Груборечовинного світу. Якусь іншу можливість саме внаслідок Досконалости Бога раз і назавжди виключено. У вже роз'ясненому передбаченні з'явилося Обітування втілення в людину Сина Божого, щоб із провіщенням Істини людство могло перевести стрілку. Дія переведення стрілки відповідно до Законів залишається за самими людськими духами. Внаслідок цього, одначе, неможливо передбачити, яким буде їхнє рішення, бо лише людськими духами *вже обраний* шлях, на який вони перевели стрілку згідно зі своїм вільним рішенням, дасть змогу точно роздивитися їхні всі станції та повороти аж до кінцевої цілі. Відтак, згідно з логікою, природно виключені ті поворотні пункти, в яких вільне рішення людства є вирішальним, бо й це право, відповідно до природних закономірностей виникнення й розвитку внаслідок Божої Досконалости, так само є непохитне, як і все інше; тож, оскільки Творець надав людським духам це право внаслідок їхнього походження з Духовно-сутнісного, то Він і не намагається знати заздалегідь, яким буде їхнє рішення. Лише *наслідки* цього рішення може Він точно розпізнати до кінця, тому що вони тоді мусять проявлятися в межах Його Волі, яка міститься в Законах Етерно- і Груборечовинного творіння. Якби було інакше, то це могло б стати причиною появи на цій підставі вади в Досконалості, що, безумовно, виключено.

Людина повинна завжди сповна усвідомлювати, отже, цю свою величезну відповідальність, яка полягає в тому, що у своїх ґрунтовних рішеннях вона справді незалежна. Але, на жаль, вона уявляє себе або цілковито залежним слугою, або ж,

переоцінюючи себе, вважає частиною Божественного. Ймовірно, причина цього в тому, що в обох випадках вона сподівається, що уникне відповідальності. В одному випадку вона нібито занадто низьке й залежне створіння, в іншому – нібито стоїть значно вище за неї. Але обидві позиції помилкові! Вона може розглядати себе як управителя, якого в певних речах наділено свободою обрання рішення, але який також несе повну відповідальність, отже, має велику довіру і не повинен вводити в оману щодо поганого господарювання.

Саме ця Досконалість зумовлює необхідність того, що Творець, безпосередньо допомагаючи хибно спрямованому людству, мусить врахувати і провал людства при виборі ним рішення. У такому разі у Своїй Мудрості й Любові, які Йому знов-таки закономірно й природно притаманні, Він тримає напоготові подальші шляхи допомоги, які тоді приєднуються до утрачених через провал людства попередніх шляхів, як їх продовження.

Тож уже до часу втілення в людину Сина Божого у вічному Царстві Отця готувався інший Посланець із Місією на випадок, якщо людство, попри велику Жертву Любови Отця, може провалитися. Якби Синові Божому з його чисто Божественною позицією не вдалося досягти, щоб людство на його застереження перевело стрілку свого шляху в напрямі, який він йому вказав, а в засліпленні залишилося б на своєму колишньому шляху, який веде до загибелі, то мусив би тоді прийти ще один Посланець, який за своєю внутрішньою сутністю міг бути ближчим до людства, ніж Син Божий, щоб іще раз в останню годину послугувати йому Застерігачем і Провідником, якщо — — — воно захоче почути його Поклик Істини. *Це є Син Людський.*

Христос, як Син Божий, знав про це. Коли під час своєї діяльності він розпізнав зарослу бур'янами й пересохлу землю душ людських, йому стало зрозуміло, що його земні мандри не принесуть плодів, які мусили б дозріти за доброго воління людства. Він дуже засмутився, бо, маючи за основу так добре відомі йому Закони у Творінні, які несуть Волю його Отця, побачив невідворотний дальший розвиток до неминучого кінця, який мусили притягти до себе природа та воля людей. І тоді він почав говорити про Сина Людського, про необхідність його майбутнього Приходу внаслідок такого розвитку подій. Чим далі він виконував свою велику Місію, яка, залежно від рішення людства, відкривала два шляхи: або великі наслідки його Вчення з наступним сходженням та уникненням усього згубного, або провал і даліше стрімке скочування по похилій площині, що муситиме призвести до загибелі, тим чіткіше він бачив, що рішення великої більшості людства схиляється до провалу і, отже, до загибелі. Після цього сформувалися його висловлювання стосовно Сина Людського в прями Обітування і Провіщення, в яких він говорив: «Коли ж прийде Син Людський...» – і таке інше.

Цим визначив він час безпосередньо перед небезпекою загибелі, яка, з огляду на провал людства щодо його Місії, як кінцева ціль подальшого впертого прямування в тому самому напрямі, мусила настати згідно з Божественними Законами в Речовинному світі. Тяжко страждав він тоді від цього усвідомлення.

Хибним є кожен переказ, який стверджує, що Ісус, Син Божий, водночас визначав себе і як Сина Людського. Така нелогічність не притаманна ні Божественним Законам, ні Синові Божому, як Знавцеві й Носителю цих Законів. *Учні* не розібралися в цьому, як впливає із самих їхніх запитань. Тільки через них сталася помилка, яка тримається аж до сьогодні. Їм здалося, що Син Божий виразно визначив самого себе Сином Людським, і це припущення з такою помилкою вони переказали й нащадкам, які також не підійшли серйозно до наявної в цьому нелогічності, як і самі учні, а просто обминули її, почасти з боязкості, почасти зі зручності, незважаючи на те, що у

виправленні ще чіткіше й сильніше виявилася б усеосяжна Любов Творця. Ідучи вслід за Сином Божим, що означає, прийнявши та продовживши його Місію, Син Людський, як *другий* Посланець Бога-Отця, постане перед людством на Землі, щоб завдяки провіщенню Істини відвернути його з теперішнього шляху і привести до добровільного рішення про вибір іншого напрямку, який відведе від пункту загибелі, що тепер на нього чекає.

Син Божий – Син Людський! Те, що між ними мусить бути відмінність, напевно, не так уже й важко здогадатися. Кожне з цих слів має свій чітко окреслений, строго визначений зміст, їх змішування і злиття треба затаврувати як млявість мислення. Слухачі та читачі доповідей зуміють усвідомити природний розвиток, коли він, виходячи від Прасвітла, Бога-Отця, сягає груборечовинного світового тіла. Син Божий прийшов із Божественно-Безсутнісного, промчавши крізь Духовно-сутнісне та Етерноречовинне до інкарнації в Груборечовинному світі. Тому він із повним правом мусить бути названий втіленою в людину Божою Частиною або Сином Божим. Стрімке проходження як крізь Духовно-сутнісне, саме в якому міститься вихідний пункт людського духу, так і крізь наступну Етерноречовинну частину Творіння, не дало йому змоги закріпитися там настільки, щоб його Божественно-Безсутнісний Дух зміг отримати міцні захисні оболонки того й іншого роду, навпаки, ці оболонки, які зазвичай слугують обладунками, лишилися тонкими. Це стало тією перевагою, що його внутрішнє Божественне випромінювалося, тобто проривалося, вільніше й потужніше, але це було також вадою, тому що у ворожих до Світла низовинах землі його винятковість дуже швидко викликала опір та люті напади на нього. Потужне, але слабо прикрите Божественне в земній груборечовинній оболонці мусило залишатися серед людей чужим, тобто розташованим надто далеко від них. Образно висловлюючись, отже, можна сказати, що його Божественний Дух для низького Груборечовинно-земного через брак пристосувань із Духовно-сутнісного та Етерноречовинного був недостатньо оснащеним і спорядженим. Прірва між Божественним і земним лишилася зовсім слабо заповненою.

Оскільки люди не оцінили й не зберегли цього Дарунку Божественної Любові, а через природний потяг до всього темного виступили проти просвітлого Сина Божого з ворожістю й ненавистю, то мусив прийти другий Посланець в особі Сина Людського, котрий для Груборечовинного світу краще споряджений.

Син Людський також є Посланець Бога і вийшов із Божественно-Безсутнісного. Він, однак, перед початком своєю Місії в Груборечовинному світі був інкарнований у вічному Чисто-Духовно-сутнісному, отже, був тісно пов'язаний з природою духовної сутності, з якої походить сім'я зародку людського духу! Таким чином, Божественно-Безсутнісне Ядро цього другого Посланця наближається до людського духу в його виток, внаслідок чого він здобув як кращий захист, так і безпосередню силу проти нього.

У Найвищих Висотах спорідненого з сутністю людського духу живе для всього суцього досконалий Ідеал того, що може нести в собі весь дальший розвиток із Духовно-сутнісного. Тобто вічний чисто-духовно-сутнісний Ідеал усього жіночного, як Цариця Жіночності з усіма живлющими Чеснотами. Кожен жіночий духовний зародок несе в собі несвідоме томління, рівняючись на цей чистий, у найшляхетнішій формі живлющий Ідеал. На жаль, це несвідоме томління під час ходи крізь Речовинність часто вироджується в марнославство, яке імітує і в самообмані намагається підмінити багатоманітне те, що не стало живим, але до чого все ж є прагнення. Однак це томління стає свідомішим при піднесенні до Світла ще в Етерноречовинному світі. Щойно ниці бажання почнуть відпадати – а вони завжди бурхливо вириваються назовні, – чесноти

нарешті оживають і зміцнюються. Магнітом і фокусом цього шляхетного томління за жіночими Чеснотами є Цариця Жіночності в непроминутому Царстві Отця, в Чисто-Духовно-сутнісному. Божественно-Безсутнісне Ядро другого Посланця Бога було занурене в цей духовно-сутнісний Ідеал Жіночності й виховане ним як духовно-сутнісною Матір'ю у вічному Царстві Бога-Отця, в Замку Граля як батьківщині його духовної юности. Лише тоді звідти вирушив він зі своєю Місією у Груборечовинний світ завчасно, щоб у слушну годину потрапити на поле боротьби, аби вказати правильний шлях у Царство Отця тим, хто просить про духовне керівництво в серйозних пошуках Бога, і водночас захистити від нападів ворожих до них осіб, спрямованих донизу.

Оскільки він, на противагу Синові Божому, свою духовну юність провів у Духовно-сутнісному, тобто у витoku й вихідному пункті людських духів, то укорінений він водночас окрім у Божественно-Безсутнісному також міцно в Духовно-сутнісному, внаслідок чого за своєю природою він перебуває ближче до людства і в поєднанні походження та юности є справжньою *Боголюдиною!* Походячи з Божественно-Безсутнісного, а також із Духовно-сутнісного, Прапочатку людства. З цієї причини його, на противагу чистому Синові Божому, названо Сином Людським, для якого шлях до Божественно-Безсутнісного, завдяки його походженню, завжди відкрито! Тому він несе в собі Божественну Силу та Владу, і, добре споряджений у такий спосіб, протистоїть як усьому людству, так і Люциперу.

Отож пильнуйте, щоб ви його впізнали, щойно настане його час, бо він приносить час і для вас!

49. Відмінність у походженні людини і тварини

Аби роз'яснити відмінність у походженні людини і тварини, потрібен більш ґрунтовний аналіз Творіння, ніж досі. Звичайних заялжених слів на кшталт «групова душа» тварини на відміну від особистісного «Я» людини при цьому недостатньо, хоча ця думка сама по собі вже цілком правильна. Але таким чином окреслюється лише загальне і найближче розташоване до земного, одначе про *справжню* відмінність нічого не говориться.

Тут треба бути обізнаним із розвитком Творіння, який роз'яснено в доповіді «Розвиток Творіння»* (Доповідь №52 «Розвиток Творіння»).

Для легшого огляду ще раз наведемо раніше згадувані основні шаблі згори донизу:

1. Божественне: Божественно-Безсутнісне
 Божественно-сутнісне
2. Духовно-сутнісне: Свідоме Духовно-сутнісне
 Несвідоме Духовно-сутнісне
3. Сутнісне: Свідомо-Сутнісне
 Несвідомо-Сутнісне
4. Речовинне: Етерноречовинне
 Груборечовинне

Людина має своє духовне походження в Несвідомому Духовно-сутнісному. Тварина ж своє сутнісне походження бере в Несвідомо-Сутнісному. Між цими двома шаблями існує величезна відмінність. Живлющим ядром людини є *дух*. Живлющим ядром тварини, одначе, є лише *сутність*.

Дух стоїть високо над сутністю; внутрішнє походження людини, отже, значно вище, ніж тварини, тоді як спільним для обох є лише походження груборечовинного тіла. Дух людини, одначе, своє первісне чисто тваринне тіло з часом розвинув більше, ніж була здатна на це сутність тварини.

Вчення про природний розвиток груборечовинного тіла, починаючи від найнижчого тіла тварини аж до тіла людини, є тому правильним. Воно свідчить про у всіх відношеннях бездоганну спрямовану до високого працю Творчої Волі в природі. Ознаку досконалости.

У цьому вченні допущено лише одну, проте грубу помилку, яка полягає в тому, що воно не виходило за межі Груборечовинного. Якщо сказано, що людське тіло, тобто груборечовинний покрив людини, походить від тіла тварини, яке існувало до виникнення тіла людини, то це правильно. Це тіло, одначе, не є ні людиною, ні твариною, а належить їм лише як необхідне в Грубій речовинності. Якщо ж із цього хочуть вивести, що і внутрішня живильність людини походить від тварини, то це непростима помилка, яка вводить в оману і мусить спричинити розлад. Через цей розлад у багатьох людей виникає здорове відчуття *спротиву* такому неправильному припущенню. З одного боку, їх приваблює правильність припущення, що стосується тіла, з іншого боку, знову ж таки, відштовхує груба недбалість тих, хто без зволікань хоче приплести до цього внутрішнє начало.

Наука, втім, досі навряд чи спроможна була на інше, крім як стверджувати, що в природному розвитку людини, зрештою, мусить походити від тварини, і, насамперед, від мавпоподібної тварини, форма якої найближча до людського тіла, тому що досі

вона могла займатися тільки речовинним. Переважно навіть лише груборечовинним, яке становить зовсім малу частину Творіння. А про нього їй відомі лише його найбільш грубі зовнішні прояви. Тобто насправді нікчемно мало, майже нічого. Дещо цінне вона, напевно, сьогодні зрештою спроможна застосувати, хоча його справжня суть їй невідома, проте вона змушена мимоволі при цьому задовольнятися деякими чужомовними словами, якими підміняє знання. Ці слова визначають лише тимчасову класифікацію чогось наявного і вже певною мірою застосованого, справжня природа якого невідома, і ще менше відоме його походження.

Сутнісне ж і, тим більше, духовне пробуває *над* усім речовинним; вони є продовженням до Витоку всього суцього від Землі вгору або, природніше, згори донизу, оскільки в розвитку вони передували Речовинності.

Слід зважати, що все духовне, як і все сутнісне, самозрозуміло й природно, з плином розвитку зумовлює потребу в покриві груборечовинним тілом, щойно воно, підкорюючись Законам розвитку, проникає в Груборечовинне як утворювальний фактор та живлюще ядро. Будь-який розбрат відразу було б подолано, якби нарешті або просунулися далеко вгору у своїх дослідженнях, виходячи за межі Речовинного, або спромоглися прослідкувати за ходом природного розвитку згори донизу. Настав час зробити перший крок до цього. Однак якнайбільша обережність потрібна при цьому, аби духовне Знання, яке має за основу беззаперечну логіку, не сповзло непомітно в невіглаську фантазію. Треба зауважити, що до сутнісного та духовного можна підступати тільки з *ясним вільним духом*, а не так, як у речовинному, – з терезами, скальпелем і пробірками.

Так само мало, проте, допомагають також *обмежений* дух або упередженість, якими так часто намагаються скористатися. Це заборонено суцими Законами природи згідно з їхньою непереборною природою. Тут дрібне людське створіння навіть із найбільшою самовпевненістю нічого не зможе змінити в залізній за своєю досконалістю Волі свого Творця.

Справжня відмінність людини від тварини міститься, отже, єдино в її внутрішньому єстві. Тварина може повернутися лише в Сутнісне, після того, як позбудеться груборечовинного тіла, тоді як людина повертається в Духовне, яке розташоване значно вище.

Людина, напевно, в якомусь відношенні може часто опускатися до рівня тварини, але, попри це, мусить завжди залишатися людиною, оскільки не спроможна ухилитися від відповідальності, що випливає з її духовного походження; тварина ж, зі своїм сутнісним походженням, ніколи не зможе піднятися до людини. Тілесна відмінність полягає, проте, лише у формі та шляхетному розвитку людини, що було зумовлено впливом *духу*, після того як він увійшов у груборечовинне тіло* (Доповідь №7 «Створення людини»).

50. Розрив між людством і наукою

Цього розриву не повинно бути, бо все людство має цілковите право на науку. Адже вона лише намагається Божий Дар Творіння зробити зрозумілішим. Справжня діяльність кожної галузі науки полягає в спробі краще збагнути суть Законів Творця, щоб завдяки точнішому знанню цих Законів можна було повніше застосувати їх на користь і благо людства.

Це все є не що інше, як бажання підпорядкуватися Божественній Волі.

Оскільки ж Творіння та несучі його Закони природи, або Бога у своїй досконалості надзвичайно зрозумілі й прості, то в природному підсумку також доступне й просте їх роз'яснення мусить дати той, хто справді їх пізнав.

Тут, однак, виникає відчутна відмінність, яка через свій нездоровий нахил утворює щодалі глибшу прірву між людством і тими, хто називає себе прибічниками науки, тобто прибічниками Знання, або Істини.

Вони висловлюються не так просто й природно, як це відповідало б Істині, тобто справжньому Знанню, чого Істина вимагає взагалі як природного наслідку.

На це є дві причини – власне, три. На їхню думку, завдяки особливим зусиллям у навчанні вони заслуговують на особливе становище. Те, що це навчання є лише запозиченням у готового Творіння, на зразок того, як це робить простий землероб у потрібному для нього спокійному спостереженні за природою або інші люди у своїй практичній роботі, вони не дуже хочуть збагнути.

Крім цього, доки прибічник науки по-справжньому не наблизиться у своєму знанні до Істини, в силу природи речей він завжди буде змушений висловлюватися незрозуміло. Лише тоді, коли він справді пізнає саму Істину, так само в силу природи речей йому вдасться в потрібний спосіб дійти до простого й природного висловлювання у своїх описах. Не таємниця, що саме незнайки протягом свого переходу до Знання говорять значно більше самих знавців, при цьому вони завжди змушені послуговуватися незрозумілістю, бо інакше не можуть, доки ще не мають перед собою Істини, тобто справжнього Знання.

А по-третє, справді існує небезпека, що людська спільнота дуже мало приділяла б уваги науці, якби вона захотіла постати у природному вбранні Істини. Людям вона б тоді здалася «занадто природною», аби надавати їй великого значення.

Але що саме *це* є єдино правильним і встановлює мірило всього справжнього та істинного, вони про те не думають. Тільки в природному й самозрозумілому – запорука Істини.

Однак повернути до цього людей не так легко, адже вони не захотіли в Ісусові розпізнати Сина Божого, тому що він прийшов до них «занадто простим».

Про цю небезпеку знали прибічники науки здавна цілком точно. Тому відгороджувалися вони розсудливо від природної простоти Істини щодалі більше й більше. Щоб надати собі та своїй науці значущості, вони після довгих роздумів почали створювати на її шляху щодалі більші перешкоди.

Піднісшись над масою, вчений зрештою зі зневагою відмовився висловлюватися просто й усім зрозуміло. Часто – лише з однієї, і ним самим навряд чи усвідомленої причини, що він би, напевно, залишився без багатьох переваг, якби не сформував спосіб висловлювання, на який спершу йому довелося витратити довгі роки спеціального навчання.

Не всім зрозумілий спосіб висловлювання з часом забезпечив йому штучний авторитет, який підтримували його учні та послідовники за будь-яку ціну, інакше для багатьох довгі роки навчання та пов'язані з цим грошові витрати виявилися б фактично змарнованими.

Сьогодні це зайшло так далеко, що багато вчених більше взагалі не спроможні висловлювати звичайним людям свої думки чітко й зрозуміло, тобто висловлюватися просто. *Це* вимагало б тепер для тих, хто цього прагнув би, мабуть, *найтяжчого навчання*, і воно б забрало більше часу, ніж ціле людське життя. Та, насамперед, для багатьох неприємним наслідком виявилось б те, що тоді видатними вважалися б лише такі люди, котрі справді *здатні* щось дати людству і з тим готові йому служити.

Тепер завуальовування, як незрозумілий для спільноти спосіб висловлювання, є яскраво вираженою характерною ознакою вченого світу, як це, здається, вже стало звичним у церковних справах, причому земні покликані служителі Бога до спраглих благоговіння та охочих до піднесення, як вожді й керівники, говорили латиною, яка була для тих незрозумілою, отже, і їхні напучування вони не могли ні сприйняти, ні засвоїти, з чого не спроможні були отримати жодної користі. Служителі Бога могли би при цьому з таким самим успіхом висловлюватися і по-сіамськи, тобто так само безуспішно.

Істинне Знання не має необхідності бути незрозумілим, оскільки в ньому міститься водночас і здатність, навіть потреба висловлюватися простими словами. Істина без винятку призначена для всіх людей, бо вони походять від неї, тому що Істина в Духовно-сутнісному, вихідному пункті людського духу, є живою. З цього випливає, що Істина у своїй природній простоті може бути зрозумілою всім людям. Щойно вона, однак, у відтворенні стає плутаною та незрозумілою, відразу втрачає чистоту й істинність або її описи губляться в дрібницях, які не мають такого значення, як ядро. Це ядро, справжнє Знання, мусить бути зрозуміле всім. Штучна піднесена риторика у своїй віддаленості від природности може містити в собі зовсім мало мудрости. Кожен, хто *не досягнув* істинного Знання, не може просто й природно викласти його, інакше він мимовільно намагається щось приховати або стає схожим на безживну виряджену ляльку.

Хто допускає в послідовності прогалини і для цього вимагає сліпої віри, той робить із досконалого Бога сповненого вад ідола і тим доводить, що не знає правильного шляху і тому неспроможний впевнено вести за собою. Нехай це кожному серйозному шукачеві буде застереженням!

51. Дух

Настільки багаторазово вживають слово «дух», що промовець уже не усвідомлює, чим є дух, власне кажучи. Один, недовго думаючи, внутрішнє життя людини називає духом, другий зміщує душу і дух, також часто говориться про духовно багату людину, при цьому мають на думці не більше, як просту роботу мозку. Говорять про осяяння духу і про багато що інше. Однак ніхто не дійшов до того, аби по-справжньому пояснити, що таке дух. Найвище з усього, що досі під цим розуміли, міститься у вислові: «Бог є Дух!» Із нього виводиться все. За допомогою цього твердження намагаються зрозуміти також Самого Бога і знайти в ньому роз'яснення про Нього.

Саме це, однак, змусило знов ухилитися від дійсності і тому також потягнуло за собою помилки, бо *хибно* просто сказати: Бог є Дух.

Бог *Божественний*, а не духовний! У цьому вже лежить роз'яснення. Ніколи не можна Божественне визначати як дух. Лише духовне є духом. Попередня помилкова думка пояснюється тим, що людина походить із Духовного, отже, її мислення не спроможне вийти за межі Духовного, тобто для неї все духовне є найвищим. Напрошується тому висновок, що найнезатямареніше і найдосконаліше в ньому вона хотіла би вважати Витоком усього Творіння, тобто Богом. Тож можна припустити, що хибне поняття виникає не лише з потреби уявляти свого Бога за власною подобою, хоча й в усіх відношеннях досконалого, щоб відчувати себе тісніше з Ним пов'язаним, але причина цього головним чином полягає в нездатності осягнення справжньої Височини Бога.

Бог Божественний, лише *Його Воля* є Дух. І з цієї Живлющої Волі виникло найближче розташоване до Нього духовне оточення, Рай із його мешканцями. А з цього Раю, тобто з *Божественної Волі, що стала формою*, вийшла людина як духовне сім'я, щоб розпочати свою ходу крізь дальше Творіння, як порошок Божественної Волі. Людина, отже, є справжнім носієм Божественної Волі, тобто носієм *Духа* в сукупному Речовинному творінні. З цієї причини вона у своїх діях прив'язана до чистої Праволі Бога і мусить нести повну відповідальність, якщо через зовнішні впливи речовинного обростає нечистим і дозволяє обставинам часом себе цілком поховати.

Це скарб або талант, який у її руках повинен принести прибуток і відсотки з прибутку. З хибної передумови, що Сам Бог є дух, тобто того ж роду, що й витік самої людини, впливає чітко, що людина ніколи не могла скласти правильне уявлення про Божество. Вона не має права через це уявляти Його лише найдосконалішим у її роді, навпаки, їй треба вийти далеко за ці межі до роду, який для неї завжди залишиться незбагненим, тому що на це осягнення вона взагалі неспроможна в межах свого власного духовного роду.

Отже, Дух – це *Воля* Божа, Еліксир Життя всього Творіння, яке мусить бути Ним пронизане, щоб залишатися збереженим. Людина частково є носієм цього Духа; шляхом самоусвідомлення вона повинна зробити свій внесок у *піднесення* та подальший розвиток усього Творіння. Для цього їй, однак, треба навчитися правильно застосовувати сили природи і використовувати їх для загального просування вперед.

52. Розвиток Творіння

Уже однораз я вказував на те, що письмово викладені оповіді про Створення Світу не можна сприймати із земної точки зору. Також оповідь про Створення Світу в Біблії не стосується Землі. Створення Землі було лише природним наслідком подальшого розвитку породженого Самим Творцем *Першого* Творіння. Майже незбагненно, як дослідники Святого Письма могли зробити настільки нелогічний і далекий стрибок, що призвів до прогалин, припустивши, що Бог у безпосередній близькості біля Своєї Досконалості без будь-якого переходу повинен був створити груборечовинну Землю.

Не треба змінювати «слово» Святого Письма, щоб наблизитися до істини цієї події. Навпаки, слово оповіді про Створення Світу знов-таки значно чіткіше виявляє цю істину, ніж усі неповні та хибні припущення. Лише помилкові тлумачення спричинили непорозуміння серед безлічі людей.

Вони цілком правильно відчують помилку, яка полягає в тому, що згаданий у Біблії Рай неодмінно хотіли розташувати на настільки віддаленій від Божественного груборечовинній Землі. Однак, зрештою, добре відомо, що Біблія – це, насамперед, *духовна* книга. Вона надає роз'яснення про *духовні* події, в яких люди згадані лише там, де вони безпосередньо причетні до пояснення цих духовних подій, проливають на них світло.

Зрештою, це й людському інтелекту зрозуміло, бо природно, що оповідь у Біблії про Створення Світу *не* стосується настільки віддаленої від Творця Землі. Навряд чи хто-небудь наважиться заперечити той факт, що це безпосереднє і визначене як *Перше* Творіння Бога варто шукати також лише на найближчій відстані від Нього, оскільки воно *першим* вийшло від Самого Творця і через те воно *мусить* перебувати з Ним у тіснішому зв'язку. Жоден спокійно й чітко мислячий не сподіватиметься, що це перше і *справжнє* Створення Світу розігралося якраз на найбільш віддаленій від Божественного Землі, яка виникла лише в ході подальшого розвитку.

Про Рай *на Землі* тому не може бути й мови. Те, що особисто створив Бог, як це чітко зазначено в оповіді про Створення Світу, самозрозуміло, залишилося з Ним також *безпосередньо* пов'язаним і повинно розташовуватися тільки на найближчій відстані від Нього. Так само легко зрозумілим і природним є висновок, що все створене в такій безпосередній близькості від Творця або те, що вийшло від Нього, лишається найбільш подібним до Його власної Досконалості. І *це* також один і єдиний Рай, вічне Царство Боже!

Таке уявляти, однак, на груборечовинній Землі, означає плекати скептиків. Думка про «вигнання» із *земного* Раю, тоді як вигнанці все-таки змушені залишатися на тій самій Землі, має в собі так багато нездорового, є настільки очевидно та грубо приземленою, що її треба назвати просто гротесковою. Це позбавлений життя образ, який несе на собі тавро судомно утвореної догми, до якого жодна розумна людина не знає, як приступитися.

Чим менш досконалим є щось, тим більше віддалене воно від Досконалості. Також із Досконалості створені духовні істоти не можуть бути земними людьми, а мусять пробувати якнайближче до цієї Досконалості і, отже, бути найідеальнішими зразками для людей. Це вічні душі, які ніколи не приходять у Речовинність, тобто не стають земними людьми. Променисті ідеальні образи, що не лише притягують, як магніти, а й підсилюють усі здібності людських духовних зародків і впливають на духів, які пізніше стали свідомими.

Рай, названий так у Біблії, отже, *не* варто плутати із Землею.

Для докладнішого роз'яснення треба ще раз показати повну картину всього суцього, щоб людині, зайнятій пошуком, полегшити його, знайти шлях до вічного Царства Божого, до Раю, звідки походить її духовний першокорінь.

Людина уявляє собі Божественне як Верховне і Найвище. Сам Бог, як Вихідний Пункт усього суцього, як Праджерело всього Життя, у своїй безумовній Досконалості *Безсутнісний*. Він, набуваючи форми, обгортається інколи Покривом прилеглого Божественно-сутнісного. За Самим Богом із первісно властивою Йому Безсутністю розташоване це коло Божественно-сутнісного. Із нього походять ті, хто першим отримав певну форму. До них, по-перше, належать чотири Архангели, по-друге і по-третє – невелике число Старійшин. Ці останні не спроможні увійти в Божественно-Безсутнісне, але мають велике значення для подальшого розвитку до Духовно-сутнісного, так само, як пізніші і свідомо-сутнісні мають велике значення для розвитку Речовинного. Із Божественно-сутнісного було послано Люципера, щоби Творінню в його самостійному дальшому розвитку він був безпосередньою опорою.

Син Божий прийшов, однак, із Божественно-Безсутнісного, як Його Частина, і після своєї Місії Допомоги знову мусив увійти в Божественно-Безсутнісне, щоби знову стати єдиним із Отцем. Син Людський також походить із Божественно-Безсутнісного, безпосередньо від Бога. З відділенням від Витоку через зв'язок зі Свідомим Духовно-сутнісним він підпав під заповідь відокремлення, та все одно й надалі безпосередньо пов'язаний із Божественно-Безсутнісним, аби вічно міг залишатися Посередником між Богом і Його Витвором. Вийшовши з Божественно-сутнісного, Люципер у своїх діях зазнав провалу, після чого на його місце мусив бути посланий сильніший за нього, який зв'яже його й допоможе Творінню. Тому призначений для цього Син Людський походить із Божественно-*Безсутнісного*.

До Божественно-сутнісного прилягає *Рай*, вічне Царство Боже. Це, насамперед, розташоване найближче до Божественного *Свідоме Духовно-сутнісне*, де існують створені вічні духовні істоти, названі також духами. Вони – досконалі ідеальні образи для всього, до чого можуть і повинні прагнути людські духи у своєму найдосконалішому розвитку. Вони, як магніт, притягують спрямованих угору. Цей самочинний зв'язок стає відчутним шукачам і спрямованим угору як почасти не пояснимо томління, що надихає їх на поривання до пошуку та спрямування вгору.

Це духи, які ніколи не народжувалися в Речовинності, яких створив Сам Бог, Праджерело всього Буття і Життя, як перших Чистодуховних, котрі, отже, до Його власної Досконалості перебувають якнайближче. *Вони є й тими, хто справді створений за Його образом і подобою!* Не можна лишити поза увагою те, що в оповіді про Створення Світу чітко зазначено: за Його *образом* і *подобою*. Ця вказівка має тут важливе значення, бо вони можуть бути створені лише за Його *образом*, а не за Ним *Самим*, тобто лише за виглядом, у якому Він *виявляє* Себе, оскільки Саме Чистобожественне є єдине *Безсутнісне*.

Аби виявити Себе, Бог, як уже згадувалося, мусив спершу обгорнутися божественно-сутнісним. Але й тоді Він невидимий для духовно-сутнісних, проте Його можуть бачити тільки Божественно-сутнісні, і то лише малу частину, бо все Чистобожественне у Своїй досконалій Чистоті та Ясності засліплює все не-Божественне. Навіть Божественно-сутнісні не спроможні подивитися на Лик Божий! Відмінність між Божественно-Безсутнісним і Божественно-сутнісним для цього ще занадто велика.

У цьому Раю свідомого духовно-сутнісного живе і *несвідоме духовно-сутнісне*. Воно приховує в собі ту саму основу, з якої складається свідоме духовно-сутнісне, – тобто його зародки. Ці зародки несуть, одначе, в собі життя, а життя в усьому Творінні згідно із Божественною Волею прагне розвитку. Розвитку до самоусвідомлення. Це цілком природний і здоровий процес. Самоусвідомлення ж може виникнути із несвідомого тільки за допомогою досвіду, і це прагнення дальшого розвитку за допомогою досвіду врешті-решт самочинно відштовхує або виштовхує такі спрагли зародки несвідомого духовно-сутнісного, які неспинно зріють, назовні за межі Духовно-сутнісного. Оскільки це виштовхування чи відштовхування зародка не може відбуватися вгору, то він змушений обрати вільний для нього шлях донизу.

І це є природним для духовних зародків, що прагнуть самоусвідомлення, а також необхідним виштовхуванням із Раю, з Духовно-сутнісного!

Це і є насправді згадуване в Біблії вигнання з Раю. Образно це цілком правильно відтворено у словах: «У поті свого лица ти їстимеш хліб свій». Це означає, що в горнилі досвіду в нього виникає при цьому необхідність захисту й боротьби зі спрямованими на нього впливами низького оточення, в яке він проникає як чужинець.

Це відштовхування, виштовхування, або вигнання з Раю – зовсім не покарання, а цілком природна й самочинна необхідність наближення визначеної зрілості кожного духовного зародка внаслідок прагнення розвитку самоусвідомлення. Це народження з Несвідомого Духовно-сутнісного в Сутнісному і потім у Речовинному з метою розвитку. Тобто це *поступ*, а зовсім не регрес!

Цілком правильно в оповіді про Створення Світу сказано й про те, що людина відчула бажання «прикрити свою голизну», після того як у ній пробудилося поняття про добро і зло – початок поступового самоусвідомлення.

Із усе сильнішим поривом до самоусвідомлення настає самочинне відштовхування або виштовхування з Пратворіння, з Раю, щоб, пройшовши крізь Сутнісне, потрапити в Речовинне. Щойно зародок духу виходить за межі Духовно-сутнісного, то як такий у нижчому – чужорідному і щільнішому – оточенні виявляється «оголеним». Інакше кажучи, «непокритим». Таким чином у нього виникає не лише потреба, але й безумовна необхідність у захисному покритті відповідно до роду свого сутнісного або речовинного оточення, в надяганні своєрідного покриву, сутнісної оболонки етерноречовинного, а потім зрештою і груборечовинного тіла.

Тільки з отриманням груборечовинного покриву, або тіла пробуджується абсолютний статевий потяг, а з ним і тілесна сором'язливість.

Чим більша ця сором'язливість, тим *шляхетніший* потяг, і тим вище стоїть також духовна людина. Більше чи менше виражена тілесна сором'язливість земної людини є безпосереднім *мірилом її внутрішньої духовної цінності!* Це мірило безпомилкове і його легко розпізнає кожна людина. Із придушенням чи ігноруванням зовнішнього почуття сором'язливості також водночас завжди придушється значно тонше і зовсім іншого роду душевне почуття сором'язливості, і таким чином внутрішня людина стає нічого не вартою.

Безпомилковою ознакою глибокого падіння й неодмінного занепаду є стан, коли людство під облудою поступу хоче «піднятися» над цим у всіх відношеннях дорогоцінним скарбом, що рухає вперед, – над почуттям сором'язливості! Не має значення, робиться це під прикриттям спорту, гігієни, моди, виховання дітей чи з якогось із багатьох інших підхожих для цього приводів. Занепад і падіння тоді не зупинити, і тільки величезний страх може ще привести до тями декого з тих, хто бездумно дозволив затягти себе на цей шлях.

Із миті природного виштовхування такого зародка духу в ходу крізь Сутнісне і Речовинності дальшого Творіння виявляється не лише одна, а щодалі більше й більше настійних потреб у бутті в цих нижчих колах Творіння для свого дальшого розвитку й піднесення; знову ж таки, у зворотній дії це підсилює і зміцнює зародок, що не лише сприяє розвитку його власної самосвідомості, але передусім уможлиблює його як такий.

Це грандіозне творення і прядіння, тисячі ниток переплітаються одна з одною, але, попри це, вся жива самочинна діяльність настільки строго логічно узгоджена зі своєю взаємодією, що єдина хода такого духовного зародка до свого завершення має вигляд частини барвистого килима, зітканого цілеспрямованою рукою художника, і тоді цей зародок або підніметься до самоусвідомлення, або скотиться донизу для захисту інших від наступного розкладання.

Так багато Законів спокійно і впевнено працюють у дивовижному Діянні Творіння, що про кожну з багатьох тисяч подій у бутті людини можна було б написати окремий твір, але знову й знову все зводилося б до однієї великої основної риси: *до Досконалости Творця як Вихідного Пункту, чия Воля є Живлющий Творящий Дух. Святий Дух! А все Духовне є Його Діяння!*

Оскільки людина походить із Духовно-сутнісного Діяння, то вона несе в собі часточку воління цього Духа, яка хоч і дає змогу обирати вільне рішення, а отже, брати на себе відповідальність, та все ж таки вона не рівнозначна самому Божественному, як це часто помилково сприймають і роз'яснюють.

Увесь прояв Божественної Волі у Творінні, що допомагає і сприяє розвитку як Закони природи, для обізнаного спостерігача мусить відтак сформуватися в прекрасну злагоджену радісну пісню. В єдине, спрямоване до цього Вихідного Пункту мільонами каналів, почуття вдячності і радості.

Вічно повторюваний процес становлення у Творінні, який призводить до такого виштовхування духовного зародка з Раю при його певному ступені зрілості, стає видимим для земних очей у всіх проявах земних подій, оскільки на всьому лежить відбиток однакових подій.

Цю подію виштовхування, що визріває в природному становленні, можна також назвати подією самочинного відділення. Саме так достигле яблуко або кожен дозрілий плід падає з дерева, щоби під дією Творчої Волі, розкладаючись, вивільнити сім'я, *яке потім лише* внаслідок безпосередніх зовнішніх впливів *прориває* оболонку, аби стати зародком та тендітною рослиною. Вона, знову ж таки, лише під дощем, вітром і сонячним промінням пробуджується до спротиву, і тільки так у неї є можливість стати міцним деревом. Таким чином виштовхування дозрілих духовних зародків із Раю є необхідним наслідком розвитку, як і Сутнісне, Речовинне і нарешті Земне творіння в основних рисах є лише наслідком Духовно-сутнісного творіння, причому основні риси Справжнього Творіння завжди повторюються, але з необхідною різницею, тож прояви цих рис будуть різними, залежно від роду сутності і речовини. І в Груборечовинно-земному під час проходження розвитку всього духовно-сутнісного знову відбувається виштовхування душі, щойно настане час зрілості для неї. Це земна смерть, яка означає самочинне відштовхування, або виштовхування з Груборечовинного і, отже, народження в Етерноречовинному. При цьому вони відпадають, як плоди від дерева. У тиху погоду – тільки дозрілі, у бурю та негоду, одначе, незрілі. Дозрілі плоди – ті, чий перехід із дозрілим внутрішнім сім'ям в етерноречовинне Потойбіччя відбувається в слухну годину. Вони духовно «готові» для Потойбіччя, пускають тому швидко коріння й спроможні впевнено рости.

Недозрілі ж плоди – це ті, чиє відпадання, або смерть, і з цим пов'язане розкладання їхнього досі захисного груборечовинного тіла оголює потойбічне *ще незріле* сім'я і, отже, передчасно залишає його напризволяще перед усіма впливами, внаслідок чого воно або хиріє, або йому доведеться дозрівати, перш ніж воно в потойбічному ґрунті (обставинах) укоріниться (приживеться) і зможе рости.

Так продовжується далі й далі. Від одного щабля розвитку до іншого, якщо тимчасом не втрутиться гниття, що розкладає недостатньо дозріле сім'я, котре як таке загине разом із природно притаманним йому живим зростанням до самостійного плодоносного дерева, що може брати участь у дальшому розвитку.

Людина, яка уважно роздивляється довкола себе, може у своєму найближчому оточенні багаторазово точно спостерігати основну картину всіх подій у Творінні, бо в найменшому завжди відбивається найвеличніше. — — —

Найближчим до цього духовно-сутнісного Раю, в долішньому напрямку є царство всього *Сутнісного*. Саме Сутнісне ділиться, знову ж таки, на дві частини. Першою є *Свідомо-Сутнісне*. Воно складається зі стихійних і природних істот, до яких належать ельфи, гноми, русалки тощо. Ці стихійні та природні істоти стали необхідним підготовленням для розвитку на шляху до створення Речовинности, бо лише у зв'язку із сутнісним могло постати речовинне.

Стихійні та природні істоти мали взяти творчу участь у виникненні Речовинности, як це відбувається ще й сьогодні.

Другим у царстві Сутнісного є *Несвідомо-Сутнісне*. З цього Несвідомо-Сутнісного постають до життя душі тварин* (Доповідь №49 «Відмінність у походженні людини і тварини»). Тут треба зважити на відмінність між царством Духовно-сутнісного і царством Сутнісного. Тільки все *духовне* від самого початку несе в собі здатність обрання вільного рішення, що як наслідок зумовлює відповідальність. Не так відбувається в нижче розташованого сутнісного.

Дальшим наслідком розвитку було виникнення Речовинности. Вона розпадається на *Етерну речовинність*, яка складається з багатьох підрозділів, і на *Грубу речовинність*, яка, починаючи з найлегшого туману, стає видимою земним очам! Про Рай же на Землі, як найдальше відгалуження Груборечовинного, годі й думати. Колись на Землі *повинен* настати *відблиск* справжнього Раю, під орудою Сина Людського, на початку Тисячолітнього Царства, а також водночас із цим виникне земна подоба Замку Граля, прообраз якого стоїть на найвищій Вершині справжнього Раю, як єдиний досі істинний Храм Божий.

53. Я Господь, Бог твій!

Де ж люди, які цієї найвищої з усіх Заповідей дотримуються по-справжньому? Де священник, який навчав би її чисто та істинно?

«Я Господь, Бог твій, нехай не буде в тебе інших богів, крім Мене!» Ці слова надано так зрозуміло, так *незаперечно*, що про відхилення від них не може бути й мови! Також Христос указував неодноразово з надзвичайною виразністю й суворістю на них. Тим прикріше, що мільони людей лишають їх без уваги і віддаються культам, які прямо суперечать цій найвищій із усіх Заповідей. Найгірше в цьому всьому те, що вони цю Заповідь свого Бога і Господа з палкою вірою зневажають в ілюзії, що шанують Бога і догоджають Йому в цьому очевидному порушенні Його Заповіді!

Ця груба помилка може мати поживу тільки в *сліпій* вірі, що унеможливило б будь-яку перевірку, бо сліпа віра є не що інше, як недоумство і духовна млявість тих людей, які подібно до ледарів і сонь у всілякий спосіб намагаються зійти зі шляху, який веде до пробудження та вставання, оскільки це несе з собою обов'язки, виконання яких вони бояться. Кожне зусилля наводить на них жах. Адже набагато зручніше дозволяти іншим працювати і думати замість себе.

Хто ж іншим дозволяє думати за себе, той дає їм владу над собою, принижує себе самого до стану прислужника і тим робить себе невольним. Однак Бог наділив людину змогою обирати вільне рішення, дав їй здатність думати, відчувати, і, з огляду на це, звісно, вимагатиме звіту за все те, що зумовлюється здатністю обрання вільного рішення! Він хотів, аби були *вільні* люди, а не прислужники!

Сумно, коли людина через лінощі *на Землі* робить себе рабом, але страшними будуть наслідки, якщо вона себе *духовно* знецінить настільки, що стане тупоумним прибічником учень, які суперечать точним Заповідям її Бога. Ніщо не допоможе людям, якщо вони спробують приспати сумніви, які подекуди пробуджуються, з відмовкою, що найбільшу відповідальність зрештою мусять нести ті особи, які привнесли помилки у вчення. Це само по собі вже правильно, але, крім того, ще й окрема людина особливо ще відповідальна за всі свої помисли і дії. Повною мірою, із цього їй нічого не буде зменшено.

Хто даровану йому здатність відчувати і мислити не використовує у повному обсязі своїх можливостей, той робить себе винним!

Це не гріх, а обов'язок, щоб кожен із пробудженням зрілості, при якій він входить у повну відповідальність за самого себе, починав замислюватися над тим, чому його навчали дотепер. Якщо свої відчуття він не може узгодити з чимось, чому його навчали, то йому не треба сліпо приймати це за правильне. Він шкодить цим лише сам собі, як при невдалій покупці. Від того, що з переконаністю він не може зберегти в собі, йому треба відмовитися, бо інакше його мислення і дії перетворяться на лицемірство.

Той, хто відмовляється від того чи іншого по-справжньому доброго, тому що не може зрозуміти його, ще далеко не такий відкинутий, як той, хто без переконаності присвячує себе культу, який не зовсім розуміє. Усі вчинки й помисли, котрі витікають із такого нерозуміння, є порожніми, і з такої порожнечі, звісно, не вийде жодної доброї взаємодії, тому що в порожнечі немає жодної *живлющої* основи для чогось доброго. У результаті це стає лицемірством, рівнозначним блюзнірству, тому що перед Богом намагаються удавати те, чого не існує. Бракує живих відчуттів! Хто вчиняє таке, робить себе вартим презирства, вигнанцем!

Мільони людей, котрі бездумно схилиються перед речами, які відверто суперечать Божественним Заповідям, попри, можливо, наявну в них пристрасність, безумовно зв'язані та цілком відрізані від духовного сходження.

Тільки вільна переконаність є живою, і на її основі може також утворитися щось живе! Така переконаність може, одначе, пробудитися лише внаслідок суворої перевірки та недремного внутрішнього відчуття. Де є найменше нерозуміння, не кажучи вже про сумніви, там ніколи не може виникнути переконаність.

Тільки повне, без прогалин осягнення рівнозначне переконаності, яка єдина наділена духовною цінністю!

Просто-таки боляче дивитися на те, як у церкві маси бездумно хрестяться, кланяються і стають на коліна. Таких автоматів не можна прирівняти до мислячих людей. Знак хреста є Знаком Істини, отже, Знаком Бога! Провину звалює на себе той, хто використовує цей Знак Істини, тоді як його внутрішнє ество водночас у всіх відношеннях не є істинним, коли його всі відчуття цілковито не налаштовані на безумовну Істину. Таким людям у сто крат було би краще, якби вони відмовилися накладати на себе хрест, і піднеслися в мить, коли вони своєю усією душею налаштовані на Істину, тобто й на Бога Самого та Його Волю, оскільки Бог, їхній Господь, і є Істина.

Це ідолопоклонство ж і відкрите порушення найсвятішої із усіх Заповідей їхнього Бога, коли вони символу виявляють пошану, як належну лиш одному Богові!

«Я Господь, Бог твій, нехай не буде в тебе інших богів, крім Мене!» – сказано недвозначно. Стисло, чітко й зрозуміло, не допускаючи ні найменшого відхилення. Також Христос указав ще особливо на її необхідне дотримання. Він із наміром і багатозначно саме перед фарисеями назвав її *Верховним Законом*, тобто тим Законом, який за жодних обставин не можна переступати або якимось змінювати. Цим визначенням сказано також водночас, що все інше добро і вся інша віра не можуть набути повної цінности, якщо цього *Верховного Закону* не дотримуватися неухильно! Що навіть *усе* від цього залежить!

Розглянемо, наприклад, після цього, цілком звільнившись від забобонів, пошанування святих дарів! Багато людей відчувають у цьому суперечність із чіткою Верховною Заповіддю.

Невже людина очікує, що її Бог спуститься в цю чергову проскуру, як доказ того, що Він дозволяє цей вияв поваги до своєї Божественности? Або з освяченням такої проскури Бог змушений буде увійти в неї? І перше, і друге просто незбагненні. Так само ж унаслідок такого освячення не може утворитися безпосередній зв'язок із Богом, тому що шлях до Нього не такий простий і легкий. Ним людині та людському духові взагалі не дійти до кінцевої цілі.

Якщо одна людина схилиється перед якоюсь вирізьбленою фігурою, друга перед сонцем, третя ж перед святими дарами, то кожна з них грішить у такий спосіб проти Верховного Закону Бога, *щойно Божественне*, тобто Живого Бога Самого, *вбачає в них*, і тому очікує від цього безпосередньої Божественної Милости і Благодаті! У такому хибному припущенні, очікуванні та відчутті лежить *справжнє* порушення, неприкрите ідолопоклонство!

І таке ідолопоклонство прибічники багатьох релігій почасти ревно вчиняють, хоча й у різний спосіб.

Кожна людина, котра виконує покладений на неї її здібностями обов'язок серйозно мислити, *мусить*, одначе, при цьому відчути розлад, який вона силоміць може заглушити інколи лише неправдою сліпої віри, як ледар, що через сон і млявість нехтує

свої щоденні обов'язки. Серйозна людина, проте, неодмінно відчує, що вона насамперед *ясности* має шукати в усьому, що для неї повинно стати святим!

Як часто Христос роз'яснював, що люди повинні *жити* за його Вченням, аби отримати від нього користь, тобто це означає, щоб зуміти досягти духовного сходження й вічного життя. У словах «вічне життя» вже відображено тільки духовну *жвавість*, а не духовну млявість. Указівкою на необхідність *жити* за його Вченням він застеріг виразно й чітко від тупоумного сприйняття цього Вчення, що неправильно і некорисно.

Переживання можливі, звісно, завжди тільки в переконаності, ніяк не інакше. Переконаність же зумовлює повне розуміння. А розуміння, знову ж таки, – ретельне обмірковування та власну перевірку. Треба вчення зважувати власними відчуттями. Із цього випливає само собою, що сліпа віра є цілком хибною. А все хибне може легко призвести до загибелі, до скочування вниз, ніколи, однак, – до сходження. Сходження рівнозначне звільненню від будь-якого гніту. Допоки гніт іще десь лежить тягарем, не може бути й мови про звільнення чи порятунк. Незрозуміле ж є гнітом, від якого можна звільнитися не раніше, ніж коли буде усунуто болісні точки, тобто прогалини, завдяки повному розумінню.

Сліпа віра завжди залишатиметься рівнозначною нерозумінню, не зможе тому ніколи стати переконаністю, а отже, не принесе ні звільнення, ні порятунку! Люди, які обмежилися сліпою вірою, не можуть духовно бути живими. Вони подібні до мерців і не мають жодної цінності.

Щойно людина починає правильно мислити, спокійно й уважно відслідковувати всі події та вибудовувати їх у логічній послідовності, то сама приходиться до переконання, що Бог у Своїй досконалій Чистоті, згідно зі Своєю власною Творчою Волею, *не може прийти на Землю!*

Безумовна Чистота і Досконалість, тобто саме Божественність, унеможлиблює низходження в Речовинне. Відмінність занадто велика, аби безпосередній зв'язок взагалі був можливий без точного врахування необхідних для цього переходів, що їх зумовлюють проміжні види Сутнісного і Речовинного. Врахувати ці переходи можна, однак, тільки втілюючись у людину, як це відбулося із Сином Божим!

Оскільки він «пішов до Отця», тобто повернувся до свого Витоку, то знову перебуває в Божественному і тому так само відокремлений від земного.

Виняток у цьому означав би відхилення від Божественної Творчої Волі, і, знову ж таки, свідчив би про ваду в Досконалоості.

Але оскільки Досконалість невід'ємна від Божественности, то не лишається нічого іншого як визнати, що Його Творча Воля є досконалою, а це рівнозначне сприйманню Її як неухильної. Якби люди також були досконалою, то в силу природи речей кожен із них мусив би і міг би йти точно таким самим шляхом, що й інші.

Лише недосконалість може допускати існування відмінностей!

Саме у виконанні Божественних досконалих Законів полягає те, що після «відходу до Отця» Син Божий, як і Сам Отець позбавлений можливості особисто перебувати в Речовинності, тобто спуститися на Землю. Цього, згідно із Законами Творіння, не буває без втілення в людину!

З цих причин кожне пошанування будь-якого *речовинного* предмета на Землі як Божественного мусить бути рівнозначне порушенню Верховного Закону Бога, оскільки тільки Живому Богові одному личить Божественне вшанування, і саме внаслідок Своєї Божественности Він не може перебувати на Землі.

Груборечовинне тіло ж Сина Божого, знов-таки згідно з Досконалістю Бога в Його Творчій Волі, мусило бути *чисто земним*, тому ніхто не має права називати або вважати його божественним* (Доповідь №58 «Воскресіння земного тіла Христа»).

Усе, що з цим пробуває в суперечності, логічним чином свідчить про сумнів у безумовній *Досконалісті Бога* і, отже, мусить бути хибним! Це незаперечне й безпомилкове мірило правильної віри в Бога.

Дещо інше відбувається з чистою символікою. Кожен символ, сприяючи руху вперед, виконує своє добре призначення, доки до нього як *такого* ставляться серйозно, бо його вигляд дуже багатьом людям допомагає досягти глибшої і більшої зібраності. Багатьом віруючим споглядання символів їхньої релігії полегшує спрямування їхніх думок незатьмареними до Творця, незалежно від того, під яким Іменем Він доступний їхньому осягненню. Неправильно було б тому сумніватись у високій цінності релігійних обрядів і символів, однак при цьому не треба нічого підносити аж до поклоніння *предметам* та їх пошанування.

Оскільки Сам Бог на Землю, в Груборечовинне, прийти не може, то це залежить від людського духу одного, чи вдасться йому піднятися шляхом до Духовно-сутнісного, звідки він походить. І щоб *цей шлях указати*, Божественне зійшло донизу, втілившись у людину, тому що тільки в Божественному лежить Прасила, з якої може линути Живе Слово. Проте людина не має права вважати, що Божественне залишилося на Землі для того, щоб кожна людина, шойно в неї з'явиться бажання, відразу могла бути помилувана в цілком особливий спосіб. Запорука помилування – *залізні Закони Божі* у Творінні, *тільки їх безумовне дотримання може принести помилування!* Нехай керується цим той, хто хоче піднятися до Світлих Висот!

Ніхто не повинен досконалого Бога порівнювати із земним царем, який на свій недосконалий людський розсуд може вчинити свавільний акт милости після того, як подібні до нього за своєю природою судді винесуть вирок. *Ніщо схоже на це неможливе в Досконалісті Творця і в Його з Нею єдино суціль Волі!*

Людський дух повинен нарешті звикнути до думки, що він *сам* і доволі енергійно має поворушитись, аби отримати помилування та прощення, і цим урешті-решт виконати свій обов'язок, який через млявість нехтував. Він повинен зібратися на силі й попрацювати над собою, якщо не хоче впасти в темряву проклятих! Треба покладатися на свого Спасителя, що означає, покладатися на його слова. Діючи, зробити живим те, що він сказав! *Ніщо інше не спроможне допомогти!* Порожня віра не принесе духові жодної користи. Вірити в нього означає не що інше, як вірити йому. Безнадійно втраченим є кожен, хто не працюватиме сумлінно, щоби піднятися вгору по канату, вкладеному йому до рук Словом Сина Божого!

Якщо людина справді хоче знайти свого Спасителя, то мусить уже нарешті зібратися на силі для духовної активності та праці, спрямованої не лише на земну вигоду й насолоди, – вона мусить постаратися піднятися до нього. Вона не має права зухвало чекати, доки він зійде до неї. Шлях туди вкаже їй Слово. Бог не бігатиме за людством, умовляючи, якщо воно створює собі хибне уявлення про Нього, через це звертає вбік і йде хибним шляхом. Настільки приємним це не є. Однак, оскільки таке безглузде переконання через хибне сприйняття вкоренилося в умах багатьох людей, то людство мусить спершу знову навчитися *боятися* свого Бога, коли в неминучій взаємодії зручної, але мертвої віри розпізнає, що Його Воля в Досконалісті закріплена твердо і не допустить свого відхилення. Хто не пристосується до Божественних Законів, той зазнає ушкоджень або його зовсім буде стерто на порох, як це зрештою і станеться з тими, хто віддається ідолопоклонству, небожественному віддає

Божественну пошану! Людина мусить дійти висновку: *Спаситель її чекає, однак не тягне за собою!*

Віра, або, точніше кажучи, омана, яка володіє більшою частиною людства сьогодні, *мусила призвести до провалу і навіть до лиха й загибелі, тому що вона мертва і не має в собі нітрохи істинного життя!*

Як Христос колись очистив храм від міняйл, *так і зараз людей треба підстьобнути, щоб вони позбулися всієї млявості свого мислення в тому, що стосується їхнього Бога!* Однак нехай спить спокійно далі той, хто не хоче нічого іншого, і вмощується приємно на м'якій підстилці самообману, гадаючи, що вірить правильно, якщо він зовсім мало думає, і що роздуми, зрештою, є гріхом. Жахливим буде його пробудження, яке перед ним ближче, ніж він здогадується. Йому має відмірятися тоді відповідно до його млявості!

Як може людина, котра вірить у Бога, замислюється про Його Сутність і Його Велич, котра, передусім, знає, яким чином виявляє себе досконала Воля Бога як працюючі Закони природи у Творінні, як може вона очікувати, що цілком усупереч цим Божественним Законам неодмінної Взаємодії її гріхи внаслідок накладеної на неї якоїсь епітимії буде їй прощено? Сам Творець на таке був би неспроможний, бо Закони Творіння і розвитку, породжені Його Досконалістю, діючи самостійно та цілком самочинно, у своїх впливах несуть у собі винагороду чи покарання в дозріванні й жнивях доброго чи злого посіву людського духу в непорушній справедливості.

І те, чого бажає Бог, кожен Його новий акт Волі, знов-таки, завжди мусить нести в собі Досконалість, отже, не може допустити ані найменшого відхилення від попереднього акту Волі, а мусить бути узгоджений із ним у всіх відношеннях. Усе, адже все, в силу Досконалості Бога, мусить щоразу знову й знову йти таким самим шляхом. Прощення відбудеться не інакше, як у виконанні Божественних Законів, закладених у Творінні, і через це неодмінно мусить пройти кожен людський дух, прямуючи своїм шляхом, якщо він бажає потрапити в Царство Боже, отже, це неможлива річ – будь-яке безпосереднє прощення.

Як може людина при деякому мисленні очікувати якихось відхилень? Адже це було б очевидним применшенням її досконалого Бога! Коли Христос у своєму земному житті тій чи іншій людині казав: «Прощаються тобі гріхи твої», – то це було цілком правильно, бо у серйозному проханні і твердій вірі є запорука того, що зазначена людина житиме за Вченням Христа в майбутньому, і завдяки цьому вона *мусить* досягти прощення гріхів, тому що обрала тим правильну позицію щодо Божественних Законів Творіння і не діятиме більше всупереч їм.

Якщо одна людина на іншу на власний розсуд накладає епітимію, щоби потім оголосити її гріхи знятими, то вводить в оману вона цим і себе, і того, хто звернувся до неї по допомогу, байдуже, свідомо чи несвідомо, і ставить себе безцеремонно набагато вище за Саме Божество!

Якби ж то люди нарешті захотіли сприймати свого Бога *природніше!* Його, чії акти Волі, перш за все, створили живу природу. Але в ілюзії сліпої віри вони роблять із Нього лише фантом, який, однак, анітрохи не схожий на Нього. Саме в природній досконалості та в досконалій природності, як Праджерелі всього буття, як Вихідному Пункті всього живого, Божа Велич є настільки грандіозною і для людського духу незбагненною. Але в положеннях багатьох учень часто міститься насильницьке перекручення та ускладнення, через що для людини чиста віра без потреби утруднюється та іноді стає навіть неможливою, тому що їй при цьому конче бракує

всілякої природности. А скільки неймовірних суперечностей приховано в багатьох ученнях!

У них, наприклад, як основна думка багаторазово підкреслюється Премудрість і Досконалість Волі та Слово Боже, яке виходить із Неї! Однак у цьому, звичайно, мусить бути закладено ні на волосину невідхильну *непохитність*, тому що без неї про Досконалість годі й думати. Дії багатьох представників релігій, одначе, свідчать про *сумнів* у власних ученнях, оскільки вони їм відверто суперечать і їхні основні засади своїми вчинками явно заперечують! Наприклад, таємна сповідь із наступною епитимією, відпущення гріхів за гроші або за молитви, що повинно гарантувати безпосереднє прощення гріхів, та інші схожі звичаї виявляються адже при тверезому обмірковуванні запереченням Божественної Волі, наявної в Законах Творіння. Хто думкою не метається безладно і не ширяє нестримно у хмарах, той зможе розпізнати в цьому лише безумовне применшення Досконалости Бога.

Цілком природно, що людське помилкове припущення, буцімто вони можуть пропонувати прощення гріхів та інші схожі випадки проти Досконалости Божественної Волі, неодмінно призведе до грубих перекручень. Допоки ще триватиме безглуздість в ілюзії, що зі справедливим Богом та Його непохитною Волею можна вести настільки брудну торгівлю!

Якщо Ісус, як Син Божий, колись своїм учням сказав: *«Кому гріхи простите, – простяться їм»*, – то це не має загального значення і не дає права на свавільні дії.

Це було б адже рівнозначним поваленню Божественної Волі в непорушній силі взаємодій, які несуть у собі винагороду й покарання з невідкупною, тобто з Божественною і, отже, досконалою в її живій дії Справедливістю. Допущене порушення.

Такого Ісус ніколи не міг чинити і не чинив – він прийшов «виконати» Закони, а не зруйнувати їх!

Він цими словами мав на увазі у Волі Творця закономірну подію, коли одна людина іншій може простити *те зло*, яке *та* заподіяла *їй особисто!* Прощати це, як скривджена, вона має право, а також владу, бо завдяки її щирому пробаченню інакше неодмінна у взаємодії швидка на розвиток карма для іншого відразу знешкоджується та втрачає силу; тож у цій живій події водночас лежить і справжнє прощення.

Це може виходити, одначе, *тільки* від самої скривдженої особи стосовно кривдника й винуватця – не інакше. Тому така велика благодать і звільнення лежить в особистому пробаченні, якщо воно щире в її думках та відчуттях.

Той, хто не є безпосереднім учасником, відділений від ниток взаємодії в силу природи речей і неспроможний також втрутитися живим, тобто дієвим чином, тому що він не пов'язаний із ними. Для нього в такому разі можлива лише *заступницька молитва*, дієвість якої, однак, залежить від стану душі безпосередньо причетних до даної справи. Він сам мусить лишатися осторонь, тому й не може дати прощення. *Це покоїться єдино в Божій Волі*, яка проявляє себе в Законах справедливої Взаємодії, проти яких Він Сам нічого не вдіє, тому що вони, згідно з Його Волею, від самого початку є досконалими.

Так закладено в Справедливості Божій, що те, що відбувається або відбулося, *може простити тільки потерпілий* іще на Землі чи пізніше, в Етерноречовинному світі, інакше на кривдника неодмінно впаде тягар взаємодії, із впливом якої тоді, щоправда, провина спокутується. Але цей вплив тоді принесе із собою водночас і прощення від скривдженого в будь-який спосіб, котрий буде вплетено в цей вплив, у якому може брати участь скривджений. Оскільки з'єднувальні нитки ще доволі довго залишаються

нерозривними, інакше не може й бути. Це вигідно не лише для кривдника, але й для скривдженого, оскільки він без запоруки прощення також не зможе цілком увійти до Світла. Невблаганність змушена буде його затримати.

Отже, жодна людина неспроможна простити чужі гріхи, від яких вона особисто не постраждала. Закон Взаємодії не впливає на все те, що не вплетено в нього живою ниткою, яку може породити тільки безпосередня причетність. виправлення тільки – живий шлях до прощення* (Доповідь №б «Доля»).

«Я Господь, Бог твій, нехай не буде в тебе інших богів, крім Мене!» – повинно постати в кожному людському духові, наче вогненні літери, як найприродніший захист проти всілякого ідолопоклонства!

Хто справді визнає Бога в Його Величі, той мусить усі дії, що суперечать цьому, сприймати відчуттям як блюзнірство.

Людина може і повинна приходити до священника, щоб отримати *повчання*, якщо він справді на це спроможний. Якщо ж хтось заохочує до применшення Досконалости Божої будь-якими діями або хибним мисленням, то вона повинна відвернутися від нього, бо *служитель* Бога не є водночас і *уповноваженим* від Бога, котрий має право від Його Імени вимагати й милувати.

Щодо цього є цілком природне й просте пояснення, яке без натяків укаже правильний шлях.

Уповноваженим від Бога в силу природи речей взагалі не може бути жодна людина, це сталося б за умови, якби вона прийшла безпосередньо із Божественного, тобто якби вона сама несла Божественне в собі! Тільки єдино в цьому можливе повноваження!

Оскільки ж людина не є божественною, то це неможлива річ, щоб вона могла бути уповноваженим або представником Бога. Владу Божу не може бути передано жодній людині, *тому що Божественна Влада міститься єдино в Божественності Самій!*

Цей логічний факт цілком виключає у своїй безумовній простоті також самочинно будь-які *людські вибори* земного намісника Божого або *проголошення* когось *Христом*. Кожна така спроба, з огляду на це, мусить нести відбиток неможливості.

У цих речах, отже, ні вибори, ні проголошення від людей не можуть враховуватись, а є тільки *безпосередня Місія* від Бога Самого!

Думка людей при цьому не має вирішального значення. Навпаки, як свідчать *усі* попередні події, вона *завжди була далекою від дійсності* і не узгоджувалася з Волею Божою. Для мислячих особистостей є незбагненим, із якою хворобливою несамовитістю люди знову й знову намагаються вийти за межі своєї справжньої цінності. Вони, котрі у своїй найвищій духовній досконалості спроможні досягти лише *найнижчого* щабля свідомого у вічному Духовно-сутнісному! При цьому саме сьогодні велика кількість земних людей своїми відчуттями, мисленням та прагненнями не дуже відрізняються від високорозвинених тварин, окрім свого великого інтелекту.

Мов комахи, метушаться й товчуться вони завзято впереміш, тож може здатися, що в цих напружених змаганнях і перегонах хочуть досягти найвищої мети. Якщо ж їхню мету розглянути ближче та уважніше, то дуже швидко виявляється порожнеча і нікчемність їхніх гарячкових прагнень, які такого запалу насправді не варті. І з хаосу цієї метушні підіймається навіжена зухвалість, що вони можуть Посланця Божого обирати, визнавати або відкидати. Їм хочеться оцінювати те, що вони осягнути ніколи неспроможні, якщо цей Вищестоящий не схилиться до них, аби зробити Себе

зрозумілим. Покладаються всебічно тепер на науку, інтелект і логіку й приймають при цьому найбезглуздіші нісенітниці, закладені в досить багатьох течіях нашого часу.

Тисячі людей не варті того, щоб витратити на них слово. Вони так захоплені своїми знаннями, що втратили будь-яку змогу розмірковувати про щось чітко й просто. Мої слова стосуються лише тих, хто ще зміг зберегти достатньо природности, щоб розвинути власну здорову здатність робити судження, щойно отримає провідну нитку. Хто сліпо не приєднується то до однієї, то до іншої модної течії, щоби потім, після перших же сумнівів, висловлених невігласами, знову так само швидко відійти від неї.

А треба ж не так і багато для того, щоби, спокійно поміркувавши, дійти висновку, що з одного роду сутности не може виникнути інший, який не має з першим нічого спільного. Щоб виявити таке, достатньо найпростішого знання природничих наук. Оскільки ж відгалуження Законів природи в Груборечовинному світі виходять із Живлющого Праджерела Бога, то стає зрозуміло, що з такою самою непохитною логікою та чіткістю вони повинні діяти також на подальшому шляху до Нього – навіть іще чистіше й зрозуміліше, чим ближче вони до Вихідного Пункту.

Як у тварину на Землі неможливо пересадити дух людини, щоб жива тварина внаслідок цього стала людиною, так само неможливо в людину пересадити Божественне. Ніколи щось інше не може розвинути з того, що не відповідає його *походженню*. Джерело походження в ході розвитку допускає виникнення різноманітних видів та формоутворень, у чому можна переконатися на прикладі прищеплення на деревах чи схрещування при заплідненні, але навіть найдивовижніші результати повинні залишатися в межах основної речовини, наданої походженням.

Змішування між земною людиною і твариною може триматися хіба що в межах *груборечовинних* тіл, оскільки вони походять із однакової речовинности. Прірва ж між внутрішнім походженням людини і тварини є нездоланною* (Доповідь №49 «Відмінність у походженні людини і тварини»).

Неможливо внести чи винести щось, що пробуває *над* справжнім походженням, тобто те, що не міститься в ньому, як і при відмінності між *духовним* походженням людини та Божественним* (Доповідь №51 «Дух»).

Христос, як Син Божий, прийшов із Божественно-Безсутнісного, він ніс Божественне в собі за своїм походженням. Але він не зміг би перенести це Животворно-Божественне на іншу людину, яка може походити лише із Духовно-сутнісного. Отже, він не міг також нікого *уповноважувати* на дії, що пасують тільки Божественному, як, наприклад, прощення гріхів. Воно може відбутися *лише* під впливом наявних у Творінні основ *Божественної* Волі у взаємодіях, які точно відміряються, і в яких живе та самочинно діє незмінна Справедливість Творця в незбагненній для людського духу Досконалості.

Повноваження Сина Божого відносно людей могли стосуватися лише таких речей, які, відповідно до походження людського духу, є людськими, а ніяк не Божественними!

Зрозуміло, що й походження людини можна, зрештою, в логічний спосіб вивести від Бога, але воно знаходиться *не в Самому Богові*, а *поза* Божественним, тому походить людина лише *опосередковано* від Бога. У цьому полягає велика відмінність.

Повноваження, наприклад, на посаду намісника могли *тільки самочинно* виходити з такого самого *безпосереднього* походження. Це може бути легко зрозумілим кожному, тому що уповноважений мусить володіти всіма здібностями уповноважувача, щоб зуміти виконувати його вид діяльності чи обов'язки посади. Уповноважений мусив тому прийти безпосередньо з Божественно-Безсутнісного, як це було з Христом.

Якщо ж за це береться людина, навіть із доброю вірою, то, знову ж таки, за природою речей, виходить, що її розпорядження не можуть мати ні великого значення, ні життя, крім *чисто земного*. А ті, хто вбачає в ньому значно більше, припускаються помилки, яка для них лише після переходу в Потойбіччя як така стане очевидною, і тоді їхній увесь земний час для сходження буде втрачено. Заблудлі вівці ті, хто йде за таким лжепастирем.

Як цей Верховний Закон, який проголошує: «Я Господь, Бог твій, нехай не буде в тебе інших богів, крім Мене», – так і інші Закони через нерозуміння дуже часто порушуються й не виконуються.

І все ж Заповіді насправді є нічим іншим, як роз'ясненням Божественної Волі, яку від самого початку закладено у Творінні, яку неможливо обійти ні на волосину.

Наскільки ж безрозсудним, з огляду на це, є суперечний кожному Божественному Помислові, кожній Досконалості принцип дуже багатьох людей, що «мета виправдовує засоби»! Який дикий безлад улаштувався б, напевне, в Законах Божественної Волі, якби їх можна було зрушувати в такий спосіб. Тому, хто може виробити собі хоча б найменше уявлення про Досконалість, не залишиться зрештою нічого іншого, крім від самого початку відкинути таке, як неможливе. Якщо людина спробує сформулювати собі *правильне уявлення про Досконалість* Бога, то це буде їй провідним жезлом і може послугувати до найлегшого осягнення всіх речей у Творінні! Знати про *Досконалість* Бога й ніколи не втрачати цього з поля зору – це ключ до розуміння *Діяння* Божого, до якого належить і сама людина.

Тоді вона розпізнає переконливу силу і серйозне застереження слів: «Над Богом не покепкуєш!» Іншими словами: Його Закони виконуються, або впливають неухильно. Він спонукає колеса механізму крутитися так, як це пішло від дня Створення. Людинка в цьому нічого не змінить. Якщо ж вона спробує, то найбільше, чого досягне, – це те, що всіх, хто сліпо йшов за нею, буде разом із нею розірвано. Їй ніщо не допоможе, навіть якщо вона *вірила*, що буде інакше.

Благодать може зійти тільки на того, хто цілком і повністю пристосується до Волі Божої, яка несе Творіння у своїх Законах природи. Спроможний же на це лише той, хто їх справді знає.

Вчення, що вимагають *сліпої* віри, треба відкинути, як мертві, й тому шкідливі; і тільки ті, які за прикладом Христа закликають *стати живими*, тобто кличуть до обмірковування та перевірки, щоб зі справжнього розуміння могла вирости переконаність, приносять звільнення й порятунк.

Лише в найганебнішому недоумстві можна уявити, що мета буття людини головним чином полягає в гонитві за вдоволенням тілесних потреб і насолод, щоб зрештою в будь-якій зовнішній формі та з красивими словами спокійно дозволити собі звільнитися від будь-якої провини і будь-яких наслідків свого поступливого недбалства в земному житті. Хода земним життям і перехід у Потойбіччя по смерті не є щоденною поїздкою транспортом, для якої треба лише придбати проїзний квиток в останню мить.

З такою вірою *подвоює* людина свою провину! Тому що будь-який сумнів у непідкупній Справедливості досконалого Бога є *богохульством*! Віра у свавільне та отримане без зусиль прощення гріхів, однак, є очевидним свідченням *сумніву* в непідкупній Справедливості Бога та Його Законів, більше того, людина підтверджує безпосередньо віру у свавілля Бога, яке було б рівнозначним недосконалості та неповноцінності!

Бідні, гідні жалю віруючі!

Для них було би краще бути ще невіруючими – тоді б вони невимушено й легко могли б відшукати шлях, який вони вважають уже знайденим.

Порятунок полягає лише в тому, щоб не придушувати полохливо мислення й сумніви, які зароджуються й пробуджуються з приводу досить багатьох речей, бо в них проявляється здорове поривання до Істини!

Боротьба ж із сумнівами є перевіркою, що беззаперечно мусить привести до відкидання догматичного баласту. Тільки цілком звільнений від усього незрозумілого дух спроможний у радісній переконаності злетіти до Сяючих Висот, до Раю!

54. Непорочне зачаття і народження Сина Божого

Непорочне Зачаття треба розуміти не лише в тілесному, а, насамперед, як багато чого в Біблії, в чисто духовному сенсі. Лише той, хто духовний світ визнає та відчуває як справді суший і такий, що животворно працює, спроможний знайти ключ до розуміння Біблії, і тільки це здатне зробити Слово живим. Для всіх інших вона назавжди залишиться книгою за сімома замками.

Непорочним зачаттям у тілесному сенсі є кожне зачаття, яке відбувається з *чистою* любов'ю в щирому погляді вгору, до Творця, причому чуттєвий потяг є не основою, а лише силою, яка сприяє цьому.

Така подія насправді є настільки рідкісна, що потребує обґрунтування, особливого відзначення. Запорукою витіснення чуттєвого потягу на задній план стало Благовіщення, про яке з цієї причини варто згадати окремо, бо інакше бракуватиме ланки в ланцюзі природних подій і тісної співпраці з духовним світом. Діва Марія, так чи інакше, наділена вже всіма дарами, щоб зуміти виконати своє високе завдання, у визначений час завдяки духовному керуванню зустрілася з особами, які глибоко вникли в Одкровення й Пророцтва про прийдешнього Месію. Це було перше приготування на Землі, яке підштовхнуло Марію на шлях до справжньої мети й ознайомило її з усім, у чому вона однораз сама повинна була відіграти таку велику роль, хоча на той час вона цього ще не знала.

Пов'язка на очах обраних завжди послаблюється лиш обережно і поступово, щоб не випередити потрібного розвитку, тому що всі проміжні щаблі треба серйозно пережити, аби нарешті зробити виконання можливим. Передчасне усвідомлення справжнього завдання утворило б у розвитку прогалини, які утруднили б пізніше виконання. При повсякчас прикутій до кінцевої мети увазі виникає небезпека занадто швидкого руху вперед, причому пропускається або лише поверхово вивчається чимало такого, що неодмінно мусить бути серйозно пережитим для здійснення справжнього призначення. Серйозно пережити, однак, може людина завжди тільки те, що вважає справжнім завданням свого життя. Так і було з Марією.

Коли потім настав день її внутрішньої та зовнішньої готовності, вона в мить повного відпочинку й душевної рівноваги набула здатності ясно бачити і ясно чути, тобто її внутрішнє єство відкрилося іншоречовинному світу, і вона пережила описане в Біблії Благовіщення. Пов'язка при цьому спала, й вона свідомо вступила у свою місію.

Благовіщення стало для Марії таким грандіозним і приголомшливим духовним переживанням, що з тієї години воно цілковито заповнило все її духовне життя. Відтепер вона налаштувалася тільки на один напрям – на очікування високої Божественної Милости. Цього стану душі завдяки Благовіщенню Світло досягло *зумисне*, щоби тим від самого початку відтіснити далеко поривання низьких інстинктів і створити ґрунт, на якому могла б виникнути чиста земна оболонка (тіло дитини) для непорочного духовного Зачаття. Завдяки цій надзвичайно сильній душевній налаштованості Марії пізніше тілесне зачаття відповідно до Законів природи стало «непорочним».

Те, що Марія вже володіла всіма дарами для свого завдання, тобто вона ще до народження була призначена стати земною матір'ю прийдешнього Приносителя Істини Ісуса, не важко зрозуміти, трохи знаючи духовний світ і його різноманітну діяльність, яка, підготовлюючи всі великі події, легко підноситься над тисячоліттями.

За таких обставин, як найчистіша оболонка, дозріваюче тіло дитини стало дотриманням земних умов для «непорочного *духовного* Зачаття» – інкарнації, що відбувається посередині вагітності.

Тут не йдеться про численні душі чи духовні іскри, котрі очікують на інкарнацію, і котрі для свого розвитку бажають або змушені мандрувати крізь земне життя, етерноречовинне тіло (чи вбрання) яких більше чи менше потьмарене, тобто нечисте, через що прямий зв'язок зі Світлом затемнюється і часом може зовсім обірватися. Малася на увазі ціла Частина чистої Сутности Бога, дарована з Любови до заблудлого в темряві людства, достатньо потужна, щоб ніколи не допускати розриву в безпосередньому зв'язку з Прасвітлом. І цей тісний зв'язок між Божеством і людством дав той єдиний, подібний до сяючого стовпа ніколи не меркнучої Чистоти і Сили, від якого мусило відступити все низьке. Так з'явилась і можливість передати незатьмарену Істину, зачерпнуту зі Світла, а також Силу для діянь, які здавалися дивами.

Оповідь про спокушання в пустелі свідчить, як потуги темних течій до опоганення відпали від чистоти відчуттів, не заподіявши жодної шкоди.

Після тілесного непорочного Зачаття Марії змогла, отже, посередині вагітності відбутися наступна інкарнація безпосередньо зі Світла, причім із Силою, котра не допускає потьмарення на проміжних щаблях між Світлом і лоном матері, тобто забезпечила «непорочне *духовне* зачаття».

Тож цілком правильно говорити про непорочне Зачаття, яке при зародженні Ісуса відбулося тілесно й духовно, без потреби обминати, змінювати чи створювати заново хоч один Закон Творіння для цього особливого випадку.

Людина не має права думати, що в цьому приховано суперечність, оскільки провіщено, що Спаситель повинен народитися від діви.

Суперечність спричиняється виключно хибним тлумаченням слова «діва» у Провіщенні. Якщо воно говорить про діву, то не варто послуговуватися звуженим поняттям, а тим паче поглядом держави, навпаки, тут може йтися тільки про велике загальнолюдське поняття.

Звужений погляд мусив закріпити факт, що вагітність і народження, не кажучи вже про зачаття, самі по собі виключають дівоцтво у звичайному розумінні. Провіщення, однак, не має на увазі таких речей. Цим сказано, що Христос, безумовно, народився як *перша* дитина діви, тобто від жінки, яка ще ніколи не була матір'ю. У неї всі органи, які стосуються розвитку людського тіла, є незайманими, тобто до цього вони ще не функціонували в такий спосіб, із цього лона ще не виходила жодна дитина. Під час вагітності *кожною* першою дитиною адже органи в лоні матері мають бути ще незайманими. Тільки це єдине в настільки далекосяжних Пророцтвах можна брати до уваги, оскільки кожне Провіщення здійснюється тільки в безумовній послідовності працюючих Законів Творіння, і в цьому безсумнівному передбаченні й надавалося!* (Доповідь №48 «Світові події»)

У Провіщенні йшлося, отже, про «*першу* дитину» й тому було вказано на відмінність між *дівою* та *матір'ю*. Інші відмінності при цьому не враховуються, оскільки поняття про діву і жінку виникли лише внаслідок чисто державних та суспільних установлень шлюбу, які жодним чином не стосуються такого Провіщення.

За досконалости Творіння як Витвору Божого, акт зачаття, безумовно, є необхідним, бо Премудрість Творця у Творінні від самого початку все влаштувала так, що нічого надмірного чи зайвого не буває. Хто допускає таку думку, заявляє тим водночас, що Витвір Творця недосконалий. Те саме стосується того, хто стверджує, що народження Христа відбулося *без* нормального, приписаного Творцем людству зачаття.

Мусило відбутися нормальне зачаття за участі людини в плоті й крові! Також і в цьому випадку.

Кожна людина, яка правильно це усвідомлює, прославляє тим Творця і Господа більше, ніж ті, хто хоче допустити інші можливості. Перш за все, цим встановлюється настільки непохитна віра в Досконалість Свого Бога, що, згідно з її переконанням, у зумовлених Ним Законах якісь винятки чи зміни взагалі неможливі. *І це є більша віра!* Крім того, також усі інші події безсумнівно свідчать про це. Христос став *земною людиною*. Цим рішенням мусив він також підкоритися Законам, установленим його Отцем для груборечовинного продовження роду, тому що це зумовлено Досконалістю Божою.

Якщо на це має бути сказано, що «для Бога немає жодної неможливої речі», то таке замасковане роз'яснення незадовільне, бо в цьому вислові закладено, знову ж таки, зовсім інший зміст, ніж це багато людей уявляють собі у своїй схильності до зручності. Аби заперечити *дослівний зміст* цієї фрази згідно із загальноприйнятими поняттями, слід лише сказати, що недосконалість, нелогічність, несправедливість, сваволя і багато іншого для Бога неможливі. Також можна було б заявити, що коли в *цьому* сенсі для Бога нічого неможливого немає, то з таким самим успіхом одним актом Волі Він зміг би всіх людей Землі зробити віруючими! Тоді б Йому не потрібно було Свого Сина втілювати в людину, прирікаючи на земні негаразди та хресну смерть. Цієї величезної Жертви можна було б уникнути. Але те, що сталося *так*, свідчить про непохитність Божественних Законів, котрі безперервно діють у Творінні від самого початку, насильницьке втручання в котрі з метою якихось змін неможливе через їхню досконалість.

На це засліплені сперечальники знову б уперто заперечили, що Божою Волею було те, як це сталося. Що цілком правильно сказано, проте жодним чином не доводить протилежного, а насправді є *визнанням* вищенаведеного обґрунтування, якщо відкинути наївне сприйняття та глибше осягнути роз'яснення, чого неодмінно *вимагають* усі вислови духовного походження.

Це було Божою Волею! Проте не має нічого спільного зі свавіллям, а, навпаки, означає не що інше як підтвердження закладених Богом у Творіння Законів, які несуть Його Волю, і з цим пов'язане неодмінне прилаштування до цих Законів, які не допускають винятків чи обхідних шляхів. *Саме в необхідності дотримання Законів проявляє себе та діє Божя Воля.*

Тому мусив і Христос для виконання своєї Місії неминуче підкоритися всім Законам природи, тобто Волі свого Отця. Що Христос цього всього дотримався, свідчить його все життя. Нормальне народження, зростання, як також голод і втома, страждання й зрештою хресна смерть. Усього, чого зазнає тіло земної людини, зазнав і він сам. Чому ж тільки лише зачаття мало бути інакшим, адже в цьому не було жодної потреби. Саме в природності Завдання Спасителя постає ще величнішим, аж ніяк не применшуючись! Так само й Марію тому не меншою Милістю було наділено в її високому Покликанні.

55. Хресна смерть Сина Божого і Таємна Вечеря

Зі смертю Христа в храмі розірвалася завіса, яка відділяла Святиню Святинь від людства. Цю подію вважають символом того, що з жертвовною смертю Спасителя тієї миті зникло роз'єднання між людством і Божеством, тобто утворився безпосередній зв'язок між ними.

Таке тлумачення, однак, *хибне*. Розп'яттям Христа люди відхилили Сина Божого як обітованого Месію, через що роз'єднання *збільшилося!* Завіса розірвалася, тому що у Святині Святинь відтоді вже не було потреби. Вона відкрилася поглядам і нечистим течіям, оскільки, символічно висловлюючись, після цього нога Божественного більше не ступала на Землю, тож Святиня Святинь стала зайвою. Отже, це пряма протилежність дотеперішнім тлумаченням, у яких уже вкотре проявилася лише велика зухвалість людського духу.

Смерть на хресті не була *необхідною* жертвою, а стала вбивством, справжнім злочином. Будь-яке інше роз'яснення є перефразуванням, яке або повинне вважатися виправданням, або виникло через необізнаність. Христос прийшов на Землю аж ніяк не з метою дозволити себе розп'яти. *У цьому немає також і спасіння!* Але Христос як надокучливий Приноситель Істини був розп'ятий за своє Вчення.

Не його хресна смерть могла і повинна була принести спасіння, а *Істина*, яку він людству дав у *своєму Слові!*

Істина була, однак, для тодішніх релігійних та церковних керівників незручною, неприємною, тому що вона суттєво підривала основи їхнього впливу. *Так само, як це й сьогодні знову сталося б у дуже багатьох місцях.* Людство в цьому не змінилося. Тодішні керівники, як і сьогоднішні, хоча й спиралися на добрі давні перекази, однак ті через виконувачів та роз'яснювачів набули лише застиглих порожніх форм, позбавлених у собі життя. Та сама картина, що дуже часто спостерігається й сьогодні.

Але той, хто хотів наповнити цим необхідним життям суще Слово, здійснив тим, самозрозуміло, *переворот* у його виконанні та роз'ясненні, а не в самому Слові. Він звільнив народ від гнітючої заскнілості й порожнечі, врятував від них, і це стало, цілком природно, великою неприємністю для тих, хто незабаром зумів усвідомити, як енергійно він при цьому втрутився, аби заволодіти кермом їхнього хибного управління.

Тому Приносителю Істини, Визволителю від тягаря помилкових тлумачень, довелося зазнати підозр і переслідувань. Коли ж, попри всі зусилля, його не вдалося зробити посміховиськом, спробували виставити таким, що не заслуговує довіри. «Земне минуле» сина теслі мусило послугувати тавруванню його як «невченого, і тому не здатного до роз'яснень!» Як «профана». Так само стається й сьогодні з кожним, хто зачепить заскнілу догму, що вже в зародку душить усе вільне, живе прагнення вгору. На зібрання, де він давав роз'яснення, завбачливо ніхто із супротивників не приходив, оскільки вони цілком слушно відчували, що неодмінно програють через його чесні *об'єктивні* відповіді. Тож продовжили вони зловмисні наклепи з допомогою своїх підкуплених знарядь, доки, зрештою, не злякалися в слушну мить відкрито висунути проти нього сфальшовані обвинувачення і прибити до хреста, щоб усунути небезпеку для їхньої влади й пошани.

Ця насильницька, в ті часи широко застосовувана римлянами смерть не була спасінням як таким і не принесла його. *Вона не спокутувала провини людства, не звільнила його ні від чого, навпаки, як найпідліше вбивство обтяжила людство лише ще більше!*

Якщо аж до сьогодні подекуди розвивають культ із нього, в цьому вбивстві вбачають необхідну головну справу Діяння Спасіння Сина Божого, то людину таким чином відводять саме від найціннішого, що одне-єдине спроможне принести спасіння. Це відволікає її від *справжнього* Завдання Спасителя, від того, що зробило необхідним його Прихід із Божественного на землю. Він прийшов, однак, не для того, щоб зазнати смерті на хресті, *а щоб посеред непотребу догматичної заскнілості й порожнечі*, які принижують людський дух, *проголосити Істину!* Щоб взаємини між Богом, Творінням і людьми описати такими, якими вони є насправді. Унаслідок цього все те, що вигадав обмежений людський дух, і те, що закривало дійсність, мусило саме по собі втратити силу й відпасти. Лише тоді змогла б людина перед собою чітко розгледіти шлях, що веде її вгору.

Тільки в Принесенні цієї Істини і в пов'язаному з нею звільненні від помилок *полягає Спасіння, в єдино-одному!*

Це звільнення від затуманеного погляду, від сліпої віри. Слово «сліпа» досить виразно характеризує цей хибний стан.

Таємна Вечеря перед його смертю була прощальною вечерею. Коли Христос сказав: «Прийміть, споживайте, це тіло моє. Пийте з неї всі, бо це кров моя Нового Заповіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів», – то він заявив, що навіть цю хресну смерть на себе готовий прийняти, аби тільки мати можливість принести у своїх роз'ясненнях заблудлому людству Істину, яка одна-єдина вказує шлях до відпущення гріхів.

Він каже виразно: «На відпущення за *багатьох*», – а зовсім не «на відпущення за *всіх*»! Тобто лише за тих, хто його роз'яснення приймає до серця, хто отримує живу користь від них.

Його понівечене хресною смертю тіло і його пролита кров повинні посприяти усвідомленню необхідності і серйозності принесених ним роз'яснень. Ця нагальність особливо мусить бути підкреслена *в повторенні* обряду Таємної Вечері та в самому обряді Таємної Вечері!

Те, що Син Божий не злякався навіть такої ворожості людства, *ймовірність* якої було передбачено заздалегідь, іще до його Приходу* (Доповідь №48 «Світові події»), повинно цілком особливо вказати на безнадійне становище людських духів, які тільки вхопившись за рятівний канат незатьмареної Істини, могли вирватися з тенет загибелі.

Натяк Сина Божого в Таємній Вечері на свою хресну смерть є однозначним останнім виразним наголошенням на нагальній потребі його Вчення, для принесення якого він прийшов!

При споживанні в обряді Таємної Вечері кожна людина повинна щоразу заново усвідомлювати, що Син Божий не злякався навіть передбаченої хресної смерті від людей і віддав своє тіло й кров за те, щоб зробити для людства можливим сприйняття відображення справжніх подій у Всесвіті, які чітко виявляють вплив невідхильних Законів Творіння, що несуть Божественну Волю! З цим усвідомленням надзвичайної серйозності, яка підкреслює невідкладну потребу в Посланні про порятунок, у людині знову й знову повинна виникати нова сила, нове спонукання *справді жити* за ясным Ученням Христа, не лише правильно розуміти його, а й у всьому діяти згідно з ним. *Таким чином* отримає вона тоді також відпущення своїх гріхів і спасіння! Не інакше. І не безпосередньо. Але вона знайде його неодмінно на шляху, що його вказав Христос у своєму Посланні.

З цієї причини обряд Таємної Вечері має знову й знову оживляти, наснажувати, аби тільки не зменшувати рятівний запал для дотримання цього з такою великою жертвою

принесеного Вчення, бо через виникнення байдужості або лише формалізм люди втрачають цей рятівний канат і падають знову в безодню омани й загибелі.

Це величезна помилка, якщо люди вірять у те, що завдяки хресній смерті їм забезпечено прощення їхніх гріхів. Ця думка завдає жахливої шкоди всім, хто в це повірив, – через що стає *недоступним* істинний шлях до спасіння, який полягає *єдино в тому, щоб жити згідно зі Словом Спасителя*, згідно з його роз'ясненнями, котрі він дав як Знавець і Всевидаець. І ці роз'яснення в практичних образах виявляють необхідність дотримання Законів Творіння і поваги до наявної в них Божественної Волі, а також їхні впливи при їх дотриманні і недотриманні.

Його Діяння Спасіння полягало в принесенні цього роз'яснення, яке мусило виявити вади і шкідливість здійснення релігійної практики, тому що несло в собі Істину, яка проливала Світло на щодалі наростаюче потьмарення людського духу. Смерть на хресті не була Діянням Спасіння, так само недостатньо обряду Таємної Вечері або освяченої проскури для прощення гріхів. Така думка суперечить кожному Божественному Законові! Разом із цим відпадає також влада людей прощати гріхи. Людина має лише право і також владу прощати те, що стосовно неї самої вчинив інший, і то лише тоді, коли її серце прагне цього без стороннього впливу.

Хто серйозно розмірковує, той пізнає Істину і, отже, істинний шлях. А мляві думкою та ледарі, які наданому їм Творцем світильнику, тобто здатності перевіряти і освітлювати все незрозуміле, не приділяють усієї уваги та не докладають зусиль повсякчас тримати його готовим і в справному стані, подібні до нерозумних дів із притчі, й можуть легко прогавити годину, коли «Слово Істини» до них прийде. Оскільки вони дозволили приспати себе в лінивому спокої та сліпій вірі, то через свою млявість не зможуть розпізнати Приносителя Істини, або Нареченого. Вони будуть змушені лишитися позаду, коли недремні ввійдуть до Царства Радости.

56. «Зійди з хреста»

«Якщо ти Син Божий, то зійди з хреста! Допоможи сам собі і нам!» Глумливо долинали ці фрази до Сина Божого, коли він під палючими сонячними променями страждав на хресті. Люди, які це кричали, вважали себе особливо розумними. Вони глумилися, сміялися, глузували, сповнені ненависти без справжньої на те причини, адже страждання Христа не давали все-таки жодних об'єктивних підстав для насмішок і глуму, ще менше – для сміху. У них би відразу пропало таке бажання, якби вони хоча б на мить змогли «побачити», що в цей час відбувається в Етерноречовинному і Духовному царствах, бо їхні душі при цьому тяжко поневолювалися на тисячоліття. І хоча груборечовинно покарання, очевидно, могло відбутися не так швидко, та однаково воно наставало в усіх подальших земних життях, до проходження яких відтоді були приречені ці блюзнірські душі.

Ці насмішники вважали себе тоді розумними. Вони не могли підібрати, однаке, жодного більш влучного висловлювання на підтвердження їхньої обмеженості, ніж ці слова, бо в них виявляє себе найдитинячише бачення, яке лише можна собі уявити. Тобто занадто віддалені ті, хто таке говорив, від будь-якого розуміння Творіння і Волі Божої у Творінні. Яким же гнітючим є тому сумне усвідомлення, що й сьогодні ще більша частина тих, хто взагалі ще вірує в Бога і в тодішню Місію Його Сина, з упевненістю вважає, що Ісус із Назарету міг би зійти з хреста, аби лише захотів.

Після двох тисяч років – та ж сама сонна обмеженість, без змін до поступу! Якщо Христос прийшов від Бога, то, згідно з наївними уявленнями багатьох віруючих у Бога, він мусив бути необмежений у своїх діях на цій Землі.

Таке очікування виходить із найбільш нездорової наївності, з віри, що має за основу млявість думки.

Із втіленням у людину Син Божий «підпав під дію Закону», що означає: він таким чином підкорився Законам Творіння, непохитній Волі Бога у Творінні. Тут неможливі жодні зміни, які стосуються земного і прив'язаного до землі тіла. Христос, скорившись Волі Божій, добровільно віддав себе під дію Закону, і він прийшов не скасувати Закон, а, втілюючись у людину на цій Землі, виконати його.

Тому він був прив'язаний до всього, до чого прив'язана земна людина, і як Син Божий не міг зійти з хреста, попри свою Божественну Силу і Могутність, доки був у груборечовинній плоті й крові. Це було б рівнозначним поваленню Божественної Волі у Творінні!

Ця Воля, однаке, є досконалою від самого початку. Всюди – не лише в Груборечовинно-земному, а й в Етерній речовинності, як і в Сутнісному та Духовному – з усіма щаблями й переходами. Не інакше в Божественному, а також у Богові Самому.

Божественні Діяння, Божественна Сила й Могутність проявляють себе зовсім інакше, ніж у театралізованих виставах. Якраз Божественне живе тільки в безумовному виконанні Божественної Волі, не бажаючи нічого іншого. І так само людина, яка має високу духовну зрілість. Чим вищий її розвиток, тим беззаперечніше підкоряється вона Божественним Законам у Творінні – добровільно, радісно. Ніколи, однак, не сподіваючись на акти сваволі, що виходять за рамки неспинних Законів Творіння, тому що вона вірить у Досконалість Божественної Волі.

Якщо груборечовинне тіло справді міцно прибито до хреста, то воно не може звільнитися без сторонньої допомоги, без груборечовинної допомоги. Це Закон, узгоджений із Божественною Волею у Творінні, через який переступити неможливо.

Хто думає інакше та сподівається на інше, той не вірить у Досконалість Бога і в непохитність Його Волі.

Те, що люди, попри їхні уявні досягнення в галузі знань і вмінь, усе ще не стали іншими, що все ще перебувають там, де були й тоді, свідчить про те, що сьогодні вони знову кричали б:

«Якщо він Син Людський, то може викликати катастрофи, проголошені ним, щойно лише забажає». Це вони припускають як samozрозуміле. Те саме сказано, однак, іншими словами: «Якщо він на таке неспроможний, то він не Син Людський».

При цьому людям добре відомо, що Христос як Син Божий сам уже вказав на те, що ніхто, крім Бога одного, не знає години, о котрій розпочнеться Суд. Отже, це подвійний сумнів, якщо люди таке кажуть. Сумнів у Синові Людському і сумнів у Слові Сина Божого. І, крім того, ці слова знов-таки свідчать лише про нерозуміння всього Творіння. Про цілковиту необізнаність саме в усьому тому, що кожній людині конче потрібно знати.

Коли Син Божий мусив підкоритися Божій Волі при своєму втіленні в людину у Творінні, то, само собою зрозуміло, що й Син Людський не може стояти над цими Законами. Над Законами у Творінні стояти взагалі неможливо. Хто вступає у Творіння, той підпадає таким чином під дією Закону Божественної Волі, яка ніколи не змінюється. Це також стосується Сина Божого й Сина Людського. До значних прогалин у можливості осягнення всього цього призводить лише та обставина, що люди ще не шукали цих Законів Божих у Творінні, тобто й до сьогодні вони ще зовсім не знають їх, а лише виявляють їх частини то тут, то там однораз, коли безпосередньо наштовхуються на них.

Якщо Христос творив дива, котрі значно перевищують можливості земних людей, то це не дає підстав для думки, що йому не треба було зважати на наявні у Творінні Закони Божої Волі, що він виходив за їхні межі. Це виключено. Творячи дива, він діяв цілком у згоді з Божими Законами, а не свавільно. Він довів цим лише, що чинив у *Божественній* Силі, а не в духовній, і внаслідок цього, samozрозуміло, прояв цієї Сили виходив надзвичайно далеко за рамки людських можливостей. Однак дива не були поза межами Законів у Творінні, а цілковито узгоджувалися з ними.

Людина у своєму духовному розвитку настільки відстала, що ні разу ще не спромоглася на повне розкриття наданої в її розпорядження духовної сили, інакше й вона б звершувала діяння, які за сьогоднішніми поняттями межують із чудом.

Божественною Силою ж, природно, можна творити вже зовсім інші діяння, яких ніколи не досягти силою духовною і які вже за своєю природою відрізняються від найвищих духовних творінь. Але, попри це, всі події відбуваються в межах Божественної закономірності. Ніщо не виходить за них. Єдиними, хто дозволяє собі акти сваволі всередині відведених їм меж вільної волі, є люди, бо вони ніколи посправжньому не пристосовувалися до Волі Бога там, де, як люди, мають певну свободу діяти за власним волінням. Завжди ставили вони власну волю при цьому попереду. І тим паралізували самих себе, ніколи не могли піднятися вище, ніж допускала їхня власна інтелектуальна воля, прив'язана до Землі.

Люди не знають, отже, взагалі тих Законів у Творінні, які приводить у дію і вивільняє їхня духовна могутність, у яких вони можуть виявити цю свою духовну могутність.

Із тим більшим подивом стоять вони тоді перед виявом Божественної Сили. Із тієї ж самої причини не спроможні вони, однак, й Божественну Силу як таку пізнати або очікують від неї речей, що перебувають за межами Божественних Законів усередині

Творіння. Але ж до них належало б сходження груборечовинного тіла з груборечовинного хреста.

Пробудження з мертвих Божественною Силою *не* лежить за межами Божественних Законів, якщо воно відбувається впродовж певного часу, для кожної людини різного. Чим більше духовно дозрілою є душа, що відокремлюється від тіла, тим швидше вона від нього звільниться і тим коротшим буде час закономірної можливості для поклику повернення назад, оскільки це може відбутися лише протягом часу, коли душа ще пов'язана з тілом.

Божественній Волі, тобто Божественній Силі, мусить підкоритися дух оживої душі, і на Її поклик по етерноречовинному мосту повернутися в уже покинуте груборечовинне тіло, доки міст ще не зруйновано.

Коли тут говориться про Божественну Силу та силу духовну, то це не заперечує того факту, що насправді є тільки *одна* Сила, яка вийшла від Бога й пронизує все Творіння. Але є відмінність між Силою Божественною і духовною. Духовна сила підвладна Божественній Силі, від якої вийшла. Вона ніяк не є послабленою Божественною Силою, а лише *видозміненою* силою, яка внаслідок зміни її природи набула разом із тим і вужчих меж здатності її дії. Отже, наявні дві сили, які діють по-різному, але насправді це лише одна Сила. До них приєднується ще й сутнісна сила, яка є зміненою духовною силою. Тобто є три основні сили, з яких духовна й сутнісна живляться й керуються Божественною Силою. Усі три можна назвати однією. Інших сил немає, існують лише численні різновиди, що виникли на духовній або сутнісній основі і які потім також різняться за родом своєї дії. Кожен різновид у зміні зумовлює знову ж таки відповідно змінені закони, які, однак, завжди послідовно прилягають до основного типу, але зовні різновид зміненої сили все-таки відповідно має зовсім інший вигляд. Усі види, однак, так само як і основні, прив'язані до верховного Закону Божественної Сили й у своїх змінених законах можуть існувати лише в інших зовнішніх формах. Вони здаються тому іншими, бо кожен вид і різновид, окрім Самої Божественної Волі, утворюють лише частинні види, і внаслідок цього є частковостями, обмеженими рамками лиш осібною закону. Вони прагнуть цілого, досконалого, від якого утворилися, тобто чистої Божественної Сили, рівнозначної Божественній Волі, що чинить вплив як непорушний залізний Закон.

Кожна сила разом зі своїми різновидами діє в наявних етерноречовинній і груборечовинній матеріях згідно з її природою і формує в ній завдяки своїй власній різноманітності також *різноманітні* світи, або рівні, які при відособленому розгляді в усьому Творінні можна щораз вважати лише його частковими явищами, тому що сила, яка їх формує, також є лише відповідно зміненою частиною досконалої Божественної Сили, перебуваючи під дією не досконалого, а лиш осібною закону. *Тільки всі закони* окремих рівнів Всесвіту, *разом узяті*, знову надають у підсумку досконалі Закони, які було закладено Божественною Волею в Пратворіння, в Чистодуховне Царство.

Тому мусить і зародок людського духу пройти крізь усі рівні Всесвіту, щоб їхні окремі закони на собі пережити і в собі оживити. Якщо він збере всі добрі плоди при цьому, тоді йому по-справжньому вдалося усвідомити ці закони, і тому може, за правильного, Богом бажаного їх використання увійти до Раю; дія законів приведе його туди, щоб звідти обізнаним він міг втручатися в розташовані під ним окремі рівні, допомагаючи та сприяючи їхньому руху вперед, у чому й полягає найвище завдання кожного зрілого людського духу. Переповнення ніколи не настане, оскільки суцї тепер рівні Всесвіту можуть необмежено розширюватися, бо вони ширяють у нескінченності.

Тож Царство Боже тоді ставатиме дедалі більшим, повсякчас розвиватиметься і розширюватиметься силою чистих людських духів, полем діяльності яких має стати

Подальше Творіння, котрим вони можуть керувати з Раю, тому що вони самі пройшли кризь усі частини Творіння і в результаті детально вивчили їх.

Ці роз'яснення потрібні тут лише для того, щоб не виникало жодних помилок щодо посилань на Божественну Силу і силу духовну, тому що насправді є тільки одна Сила, яка виходить від Бога, з якої формуються всі її різновиди.

Хто знає про всі ці події, той ніколи не буде по-дитячому сподіватися на речі, які жодним чином не можуть статися, тому що вони перебувають поза межами окремих законів Творіння. Тож не може й Син Людський помахом своєї руки викликати катастрофи, які повинні проявитися *безпосередньо*. Це було б проти суцких і незмінних Законів природи. Сина Людського послано як Слугу Божого Божественною Волею, Божественною Силою при окремих основних силах, і вони прямують відтоді в новому напрямку, наданому їм у такий спосіб панівною Божественною Волею. При цьому вони діють у вказаному напрямі, однак точно у згоді з їхніми особними законами, яких вони не можуть обійти. Напевно, при цьому виникає найбільше прискорення, але й воно завжди залишається зв'язаним у своїх можливостях.

Отже, духовне при цьому значно рухливіше й легше, тобто й швидше, ніж сутнісне. Тому сутнісне у своєму впливі потребує більше часу, ніж духовне. Тож, природно, сутнісні, тобто стихійні події, повинні відбуватися пізніше, ніж духовні. Так само, залежно від цих сил, етерноречовинне може рухатися швидше, ніж груборечовинне. Усі закони, які мусять бути виконані, не можна ні обходити, ні порушувати.

У Світлі всі ці закони відомі, і відправлення посланців-виконавців або особливих наказів спрямовані *так*, аби кінцеві прояви збіглися в часі, як того бажає Бог.

Витрати через людей потребували незбагненної для них величини для здійснення теперішнього Суду. Однак він працює точно, тож справді жодних затримок немає... за винятком пунктів, де потрібна співпраця людського воління. Люди ж, і лише вони, всякчас із безглуздою впертістю намагаються уникнути їх виконання або, навіть заважаючи та вороже чинячи спротив, ставати на його шляху... в марносластві, що прив'язує до Землі.

На щастя, великий провал людства протягом земного часу Сина Божого нині вже враховано. Люди через свій провал можуть лише ускладнити земний шлях Сина Людського до певного часу, тож йому доведеться йти манівцями, прокладати обхідні шляхи, але вони не спроможні затримати угодні Богу події або, тим більше, якимось чином відсунути визначену наперед розв'язку, бо їх уже позбавлено підтримки темряви, яка додавала сили їхнім навіженствам, тимчасом мури, зведені зусиллями їхнього інтелекту, з-за яких вони, як з укриття, ще випускають отруйні стріли, скоро буде зруйновано під дією щодалі потужнішого тиску Світла. І тоді це впаде на них, і жодної милости їм не дістанеться після того зла, яке знову й знову створювало їхнє злочинне мислення. Так настане день, якого палко бажали всі спрямовані до Світла, не затримавшись ні на годину.

57. Це моє тіло! Це моя кров!

«Хто приймає моє Слово, той приймає мене, – сказав Син Божий своїм учням, – той воістину їсть мою плоть і п'є мою кров!»

Таке значення слів, які Син Божий промовив при встановленні обряду Таємної Вечері і які він символічно відтворив трапезою на згадку про свої земні мандри. Як могло статися, що з цього приводу спалахнула палка суперечка між ученими і церквою? Цей зміст настільки простий і настільки зрозумілий, якщо людина має за основу те, що Син Божий Христос Ісус був *втіленим* Словом Божим.

Як міг він сказати про це зрозуміліше, ніж цими простими словами: «Хто приймає моє Слово, той їсть моє тіло і п'є мою кров!» Також він мовив: «Слово істинно є моїм тілом і моєю кров'ю!» Він мусив адже так сказати, тому що сам був Живим Словом у плоті й крові. При всіх дальших передаваннях цих слів завжди випускалося головне: вказівка на *Слово*, яке *мандрувало* по Землі! Оскільки цього не зрозуміли, то воно залишилося другорядним. Але через це всю Місію Христа було хибно сприйнято і спотворено, викривлено.

Також учні Сина Божого, попри свою віру, не мали тоді жодної можливості правильно сприйняти ці слова їхнього Майстра, як і багато чого сказаного ним ніколи не сприймали правильно. Через це і самому Христові дуже часто доводилося сумувати. Вони просто надали змісту Таємної Вечері *такого* вигляду, як самі сприйняли його у своїй дитячій простоті. При цьому, певна річ, не зовсім зрозумілі їм слова вони передали далі у відповідний до їхнього власного розуміння спосіб, але не так, як мислив їх Син Божий. —

Ісус був втіленим Словом Божим! Хто, отже, його Слово правильно в собі сприйняв, той прийняв і його самого.

І якщо людина запропоноване їй Слово Боже зуміє тоді в собі оживити настільки, що воно стане для неї само собою зрозумілим у її помислах і діях, то разом зі Словом вона оживить у собі також Дух Христа, тому що Син Божий був втіленим живим Словом Божим!

Людина мусить лише постаратися нарешті однораз *правильно* проникнути в хід цих думок. Вона не має права лише читати й базікати про нього, але мусить також спробувати хід цих думок образно оживити, що означає подумки пережити їхній зміст у живих образах. Тоді переживе вона також Таємну Вечерю *по-справжньому*, за умови, що пізнає в ній сприйняття Живого Слова Божого, зміст і воління якого вона, звісно, заздалегідь ґрунтовно мусить знати.

Це не так зручно, як уявляли собі досить багато віруючих. Неосмислене сприйняття Причастя не може принести їм жодної користі, бо живе, яким і є Слово Боже, хоче і мусить бути *сприйняте* живим. Церква не спроможна вдихнути в Причастя життя для когось іншого, якщо цей запричащуваний сам заздалегідь іще не приготував у собі місця для його *правильного* сприйняття.

Бачимо також картини, які намагаються відтворити прекрасний вислів: «Я стукаю!». Картини цілком правильні. Син Божий стоїть біля дверей хатини і стукає, вимагаючи впустити його. Але людина при цьому вже знову додала від власного мислення, бо крізь трохи прочинені двері в хатині видно накритий стіл. Унаслідок цього з'являється думка, що не треба відмовляти нікому, хто просить їжі та пиття. Думка прекрасна і, до того ж, відповідає Слову Христа, але такого тлумачення

недостатньо. «Я стукаю!» означає більше! Милосердя є лише малою частиною змісту Слова Божого.

Коли Христос каже: «Я стукаю», – то має на увазі, що втілене в ньому Слово Боже стукає в душу людську, не *прохаючи* входу, але входу *вимагаючи!* Слово у його повному, наданому людям обсязі повинні вони сприйняти. Душа повинна свої двері для входу Слова відчинити! Якщо вона керуватиметься цією вимогою, то груборечовинні дії земної людини тоді, самозрозуміло, будуть такими, як вимагає «Слово».

Людина шукає завжди лише інтелектуального осягнення, що означає розчленування і з тим також применшення, втискування у вужчі рамки. Тому повсякчас вона наражається на небезпеку пізнавати лише уламки всього великого, як це сталося знову й цього разу.

Інкарнація, тобто втілення в людину, Живого Слова Божого мусить для земних людей назавжди залишитися таємницею, тому що початок цієї події розігрався в Божественному. Аж у Божественне, однак, не дає змоги проникнути здатність осягнення людського духу і тому перша ланка пізнішого втілення для людей залишиться недоступною. Тому й не дивно, що саме *цю* символічну дію Сина Божого, яка полягала в роздачі хліба й вина, людство ще й досі не спромоглося зрозуміти. Хто ж і після цього роз'яснення, яке дає йому змогу скласти правильну картину, бажає ще затято виступати проти цього, той лише наводить доказ того, що межа його осягнення зупинилася на краю Духовного. Його обстоювання колишнього цілком неприродного роз'яснення цих слів Христа свідчило б лише про безсоромну впертість.

58. Воскресіння земного тіла Христа

Досконалим є Бог, Господь! Досконала Його Воля, яка в Ньому є, і яка з Нього виходить, аби породжувати й підтримувати Діяння Творіння. Досконалі тому й Закони, які за Його Волею протинають Творіння.

Досконалість, однак, унеможлиблює будь-які викривлення від самого початку. Це основа, яка, безперечно, *дає підставу* для сумнівів у досить багатьох твердженнях! Багато вчень суперечать самі собі тим, що цілком правильно навчають Досконалости Божої, але водночас висувають найбільш суперечливі твердження й вимагають вірити в речі, які виключають Досконалість Бога та Його Волі, закладеної в Законах Творіння.

Цим, однак, хвороботворний зародок було привнесено в численні вчення. Хробак, що їх гризе, колись мусить призвести до руйнування всієї будівлі. Крах найбільш неминучий там, де *основи* вчень зведено на ґрунті суперечностей, які не лише ставлять під сумнів Досконалість Бога, а й рішуче заперечують її! Це заперечення Досконалости Бога навіть належить до безумовних символів віри, прийняття яких є необхідною умовою вступу до громади.

Тут ми ведемо мову про *воскресіння плоті*, маючи на увазі воскресіння земного тіла Сина Божого, що більшістю людей приймається цілком бездумно, без найменших слідів розуміння. Інші, знову ж таки, дотримуються цього твердження, цілком усвідомлюючи свою необізнаність, тому що вони не мали вчителя, який би міг правильно це пояснити.

Яка сумна картина відкривається тут людині, котра спокійно і серйозно спостерігає. Якою жалюгідною постає перед нею така юрба, яка дуже часто ще й з гордістю вважає себе подвижниками своєї релігії, ревнителами віри, коли вони виявляють у ній затятість, нерозсудливо в невіглаській зухвалості дивляться зверхньо на інакодумців, не замислюючись, що саме це і є безсумнівною ознакою безпорадного нерозуміння.

Хто *без запитань* сприймає важливі речі і визнає їх за своє переконання, той засвідчує цим свою безмежну байдужість, а зовсім не істинну віру.

У *цьому* світлі постає така людина перед тим, що вона звикла називати Найвищим і Найсвятішим, що повинно означати зміст і опору всього її буття.

Таким чином, вона не жива ланка своєї релігії, спроможна на сходження і звільнення, а мідь *та* дзвінка, лише порожній бубон гудячий, не розуміє Законів свого Творця і навіть не намагається тому пізнати їх.

Для всіх, хто так чинить, це означає застій та відступ на шляху, який повинен привести їх до мети їхнього розвитку і просування крізь Речовинність до Світла Істини.

Також хибне уявлення про воскресіння плоті, як і кожне інше помилкове переконання, є штучно створеною перешкодою, яку вони візьмуть із собою в Потойбіччя, перед якою потім і там змушені будуть стояти, не рухаючись далі, оскільки не зможуть звільнитися від неї, бо хибна віра повисне на них чіпко і зв'яже їх настільки, що для них стане неможливим будь-який вільний погляд на світлу Істину.

Вони не наважуються думати інакше і не можуть тому рухатися далі. При цьому виникає небезпека, що душі, настільки зв'язані та затримані самими собою, ще й змарнують останній час для звільнення і не встигнуть піднятися до Світла, через що змушені будуть зісковзнути в розпад і знайти вічне прокляття своєю кінцевою ціллю.

Вічне прокляття – це повсякчасне від'єднання від Світла. Через самого себе, за природою послідовних подій, назавжди залишатися відокремленим *від того*, щоб зуміти повернутися до Світла цілком свідомою розвинутою особистістю. Ця обставина призводить до зтягнення в розпад, який, крім етерноречовинного тіла, розкладає і розсіює також усе духовне, як здобує свідомо-особистісне* (Доповідь №20 «Страшний Суд»). Це і є так звана «духовна смерть», після чого ніяке сходження до Світла неможливе для свідомого «Я», котре розвинулося до того часу, тоді як за сходження воно не лише збережеться, а й далі зростатиме аж до духовної досконалости.

З хибною або бездумно засвоєною вірою прибулець до іншого світу буде зв'язаний та загальмований у поступі, доки за допомогою іншого переконання оживить *сам себе* та звільниться і тим зруйнує перешкоду, що через його власну віру стримує його від того, аби ступити на правильний та істинний шлях і рухатися вперед.

Це переборення себе, а також здобуття сили, необхідної для того, щоб самому звільнитися від такої глибокої омани, потребує величезних зусиль. Уже сам крок назустріч такій думці вимагає могутнього духовного злету. Отже, мільони тримають самих себе ув'язненими і не можуть через це більше здобути сили, аби хоча б зрушити з місця, перебуваючи в згубній омані, що таким чином зроблять щось неправильне. Вони ніби паралізовані і пропадуть, якщо Живлюща Сила Самого Бога не знайде до них шляху. Однак вона зможе надати дієву допомогу знову-таки лише тоді, коли іскра воління до неї ще жевріє в людській душі та йде їй назустріч.

Ця така проста й природна подія перетворюється на параліч, жажливішого та згубнішого за який не може бути нічого. Адже при цьому благодать довіреної людині свободи обрання рішень через хибне застосування стає прокляттям. Кожен має завжди сам вирішувати, від'єднатися чи приєднатися. І саме в цьому таїться страшна помста, коли людина сліпо довіряє якомусь ученню без найретельнішої та найсерйознішої перевірки! Млявість у цьому може коштувати їй усього її буття!

Найпідлішим ворогом людини в чисто земному є зручність! Зручність же у вірі призводить до її духовної смерті!

Горе тим, хто нескоро пробудиться і не збереться на силі для найретельнішої перевірки всього того, що вони називають вірою! Загибель, проте, чекає на тих, хто такої великої біди є винуватцями! Вони, як облудні пастухи, ведуть своїх овець у безрадісну глушину. Ніщо інше не в змозі їм допомогти, окрім повернення заблудлих овець на істинний шлях. Велике запитання при цьому, проте, постає, чи вистачить у них на це часу. Хай перевірить кожен тому ретельно сам себе, перш ніж повчати свого ближнього.

Хибна віра є глибокою оманною! І вона робить людський дух як тут, так і в Потойбіччі, настільки тісно та міцно зв'язаним, що його може звільнити тільки Живлюща Сила істинного Слова Божого. Тому нехай дослухається до його поклику кожен, до кого він долине. Поклик відчує лише той, для кого він призначений! Нехай такий перевірить тоді та зважить – і стане вільним!

Хай він не забуває при цьому, що *тільки власним рішенням* зможе зламати кайдани, які сам раніше на себе наклав хибною вірою. Як у зручності або млявості однораз вирішив стати сліпим прибічником якогось учення, не перевіривши його серйозно у *всіх частинах*, або як, можливо, намагався заперечити існування Бога лише тому, що досі не спромігся сам знайти до Нього шлях, який відповідав би справедливій потребі в послідовній бездоганності, так і тепер знову *від нього самого* мусить виходити *перше воління* до ретельної перевірки в пошуку! *Тільки тоді* зможе він підняти з власної волі

досі прикуту ногу і зробити перший крок на шляху, який веде його до Істини, а отже, до свободи у Світі.

Він *сам* і завжди тільки він *сам може, повинен і мусить* зважувати, тому що він дар для цього несе в собі. Він мусить адже і всю відповідальність брати на самого себе, так чи інакше, байдуже, чого він хоче і що чинить.

Уже *це* усвідомлення мусить його спонукати до найсуворішої перевірки.

Саме ця відповідальність дає кожній людині не лише необмежене право на таку перевірку, а й робить її найнагальнішою потребою! Вона може спокійно дивитися на це як на здоровий інстинкт самозбереження, що аж ніяк не є неправильним! Вона не підпише адже також якогось земного документа, за яким на неї покладається відповідальність, аж доки слово за словом точно його перевірить і обміркує, чи все її задовольняє. Не інакше має бути, а навіть набагато серйозніше в духовному відношенні, щодо рішення присвятити себе якійсь вірі! Якби люди проявили тут трохи більше здорового інстинкту самозбереження, то це було б не гріхом, а благом!

Воскресіння плоті! Як може плоть грубої речовинності підвестися в Чистодуховне Царство Бога-Отця! Грубої речовинності, яка ніколи не зможе перейти в етерну речовинність Потойбіччя. Усе груборечовинне, і навіть етерноречовинне, згідно з вічними Законами природи, підлягає розпаду. Винятків чи відхилень у цьому немає, тому що Закони є досконалими. Отже, і груборечовинне після смерті не може підвестися в Царство Отця або хоча б лише в також підлегле розпаду етерноречовинне Потойбіччя! Такі відхилення в силу досконалости Божественних Законів природи просто неможливі!

У малому це все цілком чітко можна спостерігати в законах фізики, які так само є не чим іншим як проявами непорушних Законів Творіння, що протинають як усе буття, так і цю ділянку.

Усе суще підкоряється, одначе, єдиним Законам виникнення, які чітко й виразно несуть у собі просту, але непохитну Божественну Волю. Ніщо не спроможне відхилитися від них.

Тому так прикро, коли деякі вчення не бажають визнавати саме цю видиму в них грандіозну Велич Бога, чим Він зримо і якнайближче підступає до людства з його рівнем розуміння!

Кожне вчення цілком правильно вказує на Досконалість Бога. Однак, якщо Витік, або Праджерело настільки досконале, то виходити з Нього може також лише досконале. Отже, неминуче мусять бути досконалими й Закони Творіння, закладені в Актах Волі, котрі вийшли від Нього. Цілком природно, що одне невіддільне від іншого. Ці досконалі Закони Творіння, як Закони природи, протинають усе виникле й підтримують його. Досконалість же рівнозначна незмінності. З цього випливає, що відхилення в цих основних Законах, або Законах природи зовсім неможливе. Іншими словами: за жодних обставин не може бути винятків, які суперечать усім інакшим подіям у їхній природності.

Тож у жодному разі не є можливим і воскресіння плоті, котра, як груборечовинна, безумовно, прив'язана до грубої речовинності!

Оскільки всі Празакони вийшли з Божественної Досконалости, то ніколи новий Акт Волі Бога не може розвинутися в іншій формі, ніж та, яку було надано від самого початку Творіння.

Якщо так багато вчень відгороджуються від цього самозрозумілого факту, що беззаперечно виявляє Досконалість Бога, то вони доводять тим, що їхні основи є

хибними, що їх закладено зв'язаним у просторі й часі людським інтелектом, а отже, вони не мають жодного права претендувати на звання Послань Божих, які б тоді не мали жодних прогалин, оскільки вони могли прийти тільки з Досконалости, із самої Істини, яка є бездоганною та у своїй простій величі зрозумілою. І, передусім, *природною*, тому що названа людьми природа вийшла з Досконалости Божественної Волі і сьогодні ще отримує свою живильність у незмінний спосіб, а отже, й жодних винятків допущено бути не може.

Коли Христос прийшов на Землю, щоб сповістити Боже Послання Істини, мусив він тому також, як і кожна людина, скористатися груборечовинним тілом, тобто плоттю. У цьому, зрештою, кожна мисляча людина мусила б уже розпізнати незмінність Законів природи, так само, як і в тілесній смерті, що настала через розп'яття.

Ця груборечовинна плоть, однак, не могла після смерті також бути винятком, а мусила залишатися в Груборечовинному світі! Вона *не* могла воскреснути, щоб увійти в інший світ! Твердо встановлені Божественні, або природні Закони не допускають цього внаслідок своєї досконалости, яка вийшла з Божественної Волі. Вони на це взагалі неспроможні, інакше були б недосконалі, а це знову ж таки призвело б до того, що й Божа Воля, Його Сила і Він Сам стали б недосконалі.

Оскільки ж це виключено, в чому може переконатися будь-яка наука в самому Творінні, то помилкою і сумнівом у Божій Досконалості є і твердження, що ця груборечовинна плоть воскресла й через сорок днів увійшла в інший світ.

Якщо плоть справді повинна воскреснути, то це може відбутися лише в тому разі, коли душу, певний час іще пов'язану з груборечовинним тілом через етерноречовинний шнур, кличуть повернутися в це тіло* (Доповідь №40 «Смерть»). Згідно з природними Законами це можливо лише доти, доки існує цей шнур. Якщо він порвався, то пробудження з мертвих, тобто закликання душі до повернення в колишнє груборечовинне тіло, неможливе! І це строго підлягає бездоганним Законам природи, і навіть Сам Бог на таке неспроможний, тому що це було б проти Його власних досконалих Законів, проти Його досконалої Волі, яка самочинно працює в природі. Саме виходячи з цієї Досконалости, Він ніколи не зміг би дійти до такої недосконалої думки, яка мусить бути лише актом сваволі. Тут проявляється знов-таки уявна зв'язаність Бога в Діянні Творіння внаслідок Його бездоганної Досконалости, яка в кожному разі мусить виконуватися й не допускає жодної зміни, але ця зв'язаність не є ні умисною, ні необхідною. Жодного справжнього зв'язаного буття Бога взагалі не існує – це лише *здається* таким людині в багатьох речах як таких, тому що вона спроможна оглядати не *всі* події. І ця нездатність оглядати *ціле* призводить до того, що, цілком добре й шанобливо ставлячись до свого Бога, вона чекає від Нього актів сваволі, які після ретельного обмірковування виявляються лише применшенням Божественної Досконалости. Таке в усій смиренності бажане людьми добро не зросло, отже, в цьому разі до сповненого благоговіння погляду вгору, а опустилося до цілком природної обмежености людського духу.

Безумовне дотримання Законів Божественної Волі, або природи відбулося й під час пробудження з мертвих Лазаря, й у випадку юнака із Наїну. Вони були пробуджені, тому що з'єднувальний шнур із душею ще існував. На поклик Майстра душа знову змогла стати єдиною з тілом. Воно, згідно із Законами природи, проте, мусило залишатися в Груборечовинному світі, доки станеться нове роз'єднання між груборечовинним і етерноречовинним тілом, надаючи останньому можливість увійти в етерноречовинне Потойбіччя, тобто відбудеться нове груборечовинне вмирання.

Перехід груборечовинного тіла в інший світ є, однак, річчю неможливою. Якби Дух Христа знову повернувся в груборечовинне тіло або ж зовсім не покидав його, то він змушений був би залишатися в грубій речовинності ще доти, доки відбудеться нове вмирання, – не інакше.

Воскресіння в іншому світі у плоті цілком виключено – як для людей, так і для втіленого на той час у людину Христа!

Земне тіло Спасителя пройшло той самий шлях становлення, що й кожне інше груборечовинне тіло – згідно з природними Законами Творця.

Ісус із Назарету, Син Божий, отже, не воскрес у плоті!

Всупереч будь-якій логіці – а саме в ній полягає набагато величніше Богошанування, – ще знайдеться багато таких, хто в засліпленні та млявості своєї хибної віри не бажає йти таким простим шляхом Істини. Чимало й таких, хто не може йти ним через власну обмеженість. Є також інші, котрі цілком свідомо намагаються люто боротися проти цього, з огляду на обґрунтований страх, що через це тяжко споруджена ними будівля зручної віри змушена буде зруйнуватися.

Вони не отримують жодної користі, якщо за основу мають лише дослівні перекази, – бо учні також були людьми. Це адже чисто по-людськи, коли в той час дуже вражені усіма жахливими подіями учні, повертаючись до спогадів, у свої описи вплели деякі власні думки, в яких через пережиті ними самими потрясіння при неояснених дивах багато що передали інакше, ніж це було насправді.

Їхні записи та оповіді, як і помилкове ототожнення Сина Божого із Сином Людським, часто занадто глибоко коренились у *власних* людських припущеннях, які заклали основу для численних пізніших помилок.

Хоча їм і сприяло найглибше духовне натхнення, та, попри це, при відтворенні минулого втручалася упереджена власна думка дуже відчутно й часто всупереч найкращим намірам затуманювала найяснішу картину.

Сам Ісус не залишив, однак, жодних записів, які могли б бути єдиним беззаперечним доказом при виникненні суперечок.

Він ніколи не сказав і не написав би чогось, що цілком і сповна не гармоніювало б із Законами Його Отця, з Божественними Законами природи, або з Творчою Волею. Сказав він, однак, сам виразно:

«Я прийшов Закони Божі виконати!»

Закони Божі, однак, чітко закладено в природі, яка, звісно, простягається далеко за межі Грубої речовинності, але ж усюди – як у Етерноречовинному, так і в Сутнісному та Духовному світах – залишається «природною». Той, хто здатний мислити, в цих сповнених значення слова Спасителя, напевно, зможе виявити щось, що виходить за рамки плутаних релігійних учень і вказує шлях тим, хто справді серйозно шукає!

Крім того, однак, може кожна людина знайти також підтвердження цього в Біблії, бо Ісус з'являвся багатьом. То що ж сталося? Марія спочатку його при цьому не впізнала, Магдалина впізнала не відразу, двоє учнів на шляху до Еммаусу не впізнавали його протягом годин, попри те, що він разом із ними йшов і з ними розмовляв... Що із цього випливає? *Що тіло, яке вони бачили, мусило бути іншим*, інакше б вони його всі відразу впізнали! —

Однак нехай спокійно залишається глухим той, хто ще не бажає чути, і сліпим, якщо занадто зручно почуваючись, не хоче розплющити свої очі!

Загальне поняття «воскресіння плоті» знаходить свою правомірність у *земних* народженнях, які не припиняються, доки є земні люди. Це велике Обітування допущення повторних земних життів, поновлених інкарнацій із метою швидшого поступу й необхідного звільнення від низьких за своєю природою взаємодій, рівнозначне прощенню гріхів. Доказ безмежної Любви Творця, Милість якого полягає в тому, щоб душам, які покинули цей світ, цілком або частково змарнувавши свій земний час, і тому не готовим до сходження в Потойбіччі, ще раз надати можливість облачитися в нове груборечовинне тіло чи покрив, завдяки чому скинута плоть святкує воскресіння в новій плоті. Душа, що вже перейшла в інший світ, переживає з цим нове воскресіння в плоті.

Яке благо таїться в цьому повсякчас повторюваному здійсненні такої високої Милости, людський дух, котрий не все озирає, спроможний досягнути лише пізніше!

59. Людське розуміння і Божа Воля в Законі Взаємодії

Якщо говорити про людське розуміння та людські погляди, якими керується і земний суд, то ми не маємо права очікувати, що вони рівнозначні Божественній Справедливості або хоча б приблизно відповідають їй. Навпаки, на жаль, мусимо сказати, що здебільшого вони відрізняються одне від одного як небо від землі. При цьому зіставленні популярний вислів «як небо від землі» вжито в якнайточнішому значенні. Цю різницю почасти можна було б пояснити обмеженими рамками простору та часу людським інтелектом, який у своїй обмеженості нездатний розпізнати *справжню* неправоту і відрізнити її від правоти, тому що вона зрідка буває явно помітна зовні, – навпаки, залягає в глибині внутрішнього світу кожної людини, виносити судження про який не годиться, спираючись на застиглий параграф закону і шкільну премудрість. Сумно, однак, що через це так багато вироків земних судів мусять різко протистояти Божественній Справедливості.

Йдеться не про часи середньовіччя, не про похмурий час жахливих тортур, а також не про спалення так званих відьом та інші злочини юстиції. Так само це не стосується численних спалювань, катувань і вбивств, які лежать на совісті *релігійних* громад і у своїй взаємодії з подвійною жахливістю мусять вразити виконавців, тому що вони при цьому зловживали Іменем досконалого Бога, в Його Ім'я вчиняли всі ці злочини, як нібито Йому приємні, і таким чином затаврували Його перед людьми, як відповідального за них. Це зловживання і страхіття, які ніхто не наслідиться так швидко забути, тож коли сьогодні виносять вирок, вони повинні, застерігаючи, щоразу закликати пам'ятати про це, особливо тому, що тодішні виконавці здійснювали такі перевищення своїх повноважень із видимістю дотримання повного права і ревного відстоювання віри.

Багато що стало іншим відтоді. І все-таки, самозрозуміло, настане час, коли на сьогоднішнє правосуддя оглядатимуться з таким самим жахом, з яким ми сьогодні дивимося на вищезгадані часи, які, з огляду на наші теперішні знання, несуть у собі стільки несправедливості. Такий плін світових подій, і в цьому є певний поступ.

Глибше зазирнувши, однак, з'ясуємо, що уявно великий поступ між тогочасністю і сьогоднішнім проявляється *лише у зовнішніх формах*. На все буття досить багатьох людей надто рішучий вплив всевладдя окремої людини, яка не несе за це особистої відповідальності на Землі, залишається часто ще таким самим. Також люди самі та спонукальні причини їхніх учинків не дуже змінилися. А де *внутрішнє життя* лишилося таке саме, там схожі і взаємодії, що несуть у собі *Божественний Суд*.

Якби людство в цьому раптом стало *видючим*, то лиш єдиний зойк відчаю міг би бути наслідком. Жах запанував би над усіма народами. Ні один не зміг би свою руку з докором підняти проти свого ближнього, *оскільки кожен сам* так чи інакше змушений був би відчутти такий самий тягар провини на собі. Він не має жодного права іншому в цьому докоряти, *оскільки досі кожен* помилково судив лише за зовнішніми проявами і всього *справжнього життя* не помічав.

Багато хто зневірився б у собі, якби перший промінь Світла зненацька проник у них, тоді як інші, котрі досі ніколи не мали часу на роздуми, мусили б відчутти безмежну гіркоту через те, що так довго спали.

Отож тепер доречним буде спонукання до спокійних роздумів і розвитку *здатності виносити власні справедливі судження*, здатності, яка відхиляє кожне бездумне приєднання до чужих думок і тільки за *власним* відчуттям *сприймає, думає, говорить і чинить!*

Ніколи не має права забувати людина, що вона, і *тільки* вона *одна* цілком і повністю має відповідати за все, що *вона* відчуває, думає і робить, навіть якщо беззаперечно перейняла це від інших!

Блажен той, хто досяг цієї вершини і, перевіряючи кожне судження, опирається їм, щоби потім діяти за *власним* відчуттям. Він не стає причетним, отже, до провини тисяч, котрі часто лише через необдуманість і жагу до сенсацій, через упередженість і наклепи звалюють на себе тяжку карму, яка приведе їх у місце страждання та болю, яких їм ніколи не довелося б пізнати. Вони через це вже на Землі часто заважають багато чому по-справжньому доброму і втрачають при цьому не лише багато що для самих себе, але, можливо, й ставлять на карту все, тобто своє все буття.

Так було й тоді, коли спалахнула безглузда ненависть проти Ісуса з Назарету, справжня причина якої була відома лише небагатьом зловмисним крикунам, тоді як усі інші, сповнившись невігласької і сліпої затягості, кричали разом із ними, хоча особисто з Ісусом не зустрічалися. Не менше заслуговують на загибель і всі ті, хто, довірившись хибній думці інших, відвернувся від нього і ні разу не чув його слів, навіть не доклавши зусиль для об'єктивної перевірки, хоча вона в підсумку дала б можливість пізнати їхню цінність.

Лише так могла визріти безумна трагедія, коли *Синові Божому* в *богохульстві* висунули обвинувачення і прибили його до хреста! Єдиного, хто сам безпосередньо від Бога прийшов та Істину їм про Бога і Його Волю проголосив!

Подія настільки гротескова, що в ній із яскравою виразністю проявилася вся обмеженість людей.

І людство відтоді до сьогодні нітрохи у внутрішнього розвитку не пішло вперед, а навпаки, саме в цьому, незважаючи на всі інші відкриття та винаходи, відступило далеко назад.

Пішла вперед завдяки зовнішнім успіхам лише зарозумілість всезнайства, яку породжує і плекає обмеженість, а зарозумілість, власне, і є яскраво вираженою ознакою обмеженості.

І протягом двох тисячоліть на цьому щодалі плодороднішому ґрунті зростали погляди теперішнього людства, впливаючи вирішально та *спустошливо*; тим часом самі люди, не здогадуючись, усе більше заплутувалися в них, прирікаючи себе на жахливу долю.

Хто через хибні погляди часто з найкращих міркувань накликає на себе лихі впливи зворотних течій, тобто порушує Божественні Закони, той досі рідко коли чітко це усвідомлював. Їхня чисельність велика, і багато хто з них у наївній зухвалості навіть пишається цим, аж доки згодом у нестерпних муках буде змушений розгледіти Істину, яка є зовсім іншою, ніж уявлялася в його переконанні.

Тоді, однак, буде вже занадто пізно. Провину, яку вони звалили на себе, доведеться спокутувати часто впродовж десятиліть тяжкої боротьби з самим собою.

Шлях до пізнання далекий і тяжкий, якщо людина втратила сприятливу нагоду земного буття, та ще й при цьому навмисно або через необізнаність обтяжила себе новою провинною.

Виправдання ніколи не беруться при цьому до уваги. *Кожен* може це знати, якщо *захоче!*

Хто після цього відчує потребу в ході взаємодій розпізнати різницю між Божественною Справедливістю і людськими поглядами, той нехай спробує розглянути

який-небудь приклад із земного життя і при цьому з'ясувати, на чієму боці справжня праота, а на чієму неправота. Їх він спостерігає щодня доволі багато.

Незабаром його здатність до відчуття стане сильнішою і живішою, щоби нарешті відкинути всі завчені упередження неповноцінних поглядів. Таким чином з'явиться відчуття справедливості, яке може покластися само на себе, тому що в пізнанні всіх взаємодій воно сприймає Божу Волю, у Ній пробуває і діє.

60. Син Людський

Від часу злочину проти Сина Божого, Приносителя Істини Ісуса із Назарету, немов прокляття, впало на людство те, що воно не розпізнало якраз найважливіше для людей Пророцтво цього найбільшого з усіх Пророків, і, наче зі щільною пов'язкою на очах, іще й сьогодні без розуміння стоїть перед ним. Жахливим наслідком цього стане те, що більша частина людства, невпевнено йдучи, втратить єдину можливість урятуватися від відкидання як непридатних, продовжуючи рухатися назустріч знищенню.

Це Пророцтво про Пришестя Сина Людського, яке Син Божий, перебуваючи під безперервними нападами мас, які, стоячи в темряві, природно, мусили зненавидіти Приносителя Істини, надав як зірку надії і разом з тим як серйозне застереження. Та сама хвиля помилкових почуттів і думок, яка не дала змоги тоді розпізнати Сина Божого як такого, заплутала розуміння важливості цього Провіщення вже під час його виникнення. Дух людський був занадто потьмарений, надміру зайнятий самим собою, щоб зуміти сприйняти такі високі Божі Послання незатьмареними. Послання, які надійшли з Висоти, розташованої над його власним колом виникнення, пролітали безслідно, не досягаючи вух. Для їх розуміння потрібна була віра в усвідомленій переконаності, на яку тоді й послідовники були не здатні. Земля, в яку впали слова Спасителя, надто густо поросла бур'яном. Окрім того, неймовірні переживання та душевні потрясіння оточення Спасителя вквалися всього в кілька років, унаслідок чого всі почуття мусили так щільно зосередитися на його особі, що на його мову про іншу особу з далекого майбутнього як таку не звернули уваги, а знову ж таки віднесли до нього самого.

Так ця помилка проіснувала аж до сьогоднішнього дня в поглядах людства, оскільки невіруючі не турбувалися з приводу слів Спасителя, однак віруючі кожен спробу серйозної критичної перевірки переказів силоміць придушували саме внаслідок своєї побожності, священного трепету, не наважуючись наближатися до цих слів Спасителя. Вони упускали, однак, при цьому, що йшлося не про його справжні первинні та власні слова, але лише про перекази, записані по довгому часі після його земних мандрів. Через це, однак, зазнали вони, звісно, несвідомих змін після втручання людського інтелекту і людських особистих поглядів. Безперечно, й певна велич приховується в цьому благоговійному збереженні чисто людських переказів, а тому нікому за це не можна дорікнути.

Це все, однак, не завадить гальмівним наслідкам виниклих тут через помилки в переказах хибних поглядів, бо Закони Взаємодії і в цьому разі скасувати неможливо. Навіть якщо їхній прояв для людського духу позначиться лише як стримувальні ґрати на шляху дальшого піднесення, то це означає все ж таки фатальний застій і відсутність просування вперед, аж доки визвольне Слово прояснення оживе в ньому.

Тому, хто вірує в Сина Божого та його слова, оживотворюючи їх у собі, тобто несе їх у собі в *правильному* тлумаченні і діє згідно з ними, самозрозуміло, не треба очікувати на обітованого Сина Людського, бо він принесе не що інше, як те саме, що Син Божий уже приніс. Але обов'язково передумова є при цьому, що людина *справді зрозуміла* слова Сина Божого, не чіпляючись уперто за хибні перекази. Якщо вона хоча б у чомусь прив'язала себе до помилок, тоді в неї немає можливості завершити своє сходження, аж доки отримає роз'яснення, залишені Сином Людським, тому що обмежений людський дух не здатен самостійно звільнитися від ліан, котрі тепер густо розрослися навколо Істини.

Ісус означив Пришествя Сина Людського як останню можливість порятунку і вказав на те, що з Пришествям розпочнеться Суд, що ті, хто й тоді не захоче, або, інакше кажучи, буде неготовий через свою власну впертість чи млявість отримати роз'яснення, мають бути остаточно відкинуті. З цього треба зробити висновок, що надалі вже не випадє повторної можливости для роздумів та обрання рішень. Тут закладено також безсумнівне провіщення жорсткого втручання, котре означає кінець терплячого очікування. Це, знову ж таки, свідчить про майбутню боротьбу Світла проти всього темного, яка повинна закінчитися насильницьким знищенням усієї темряви.

Сподіватися на те, що вона розгорнеться згідно з людськими очікуваннями, бажаннями чи поняттями, не варто, бо проти цього говорять *усі* дотеперішні події. Ще ніколи в попередніх подіях людське розуміння не виявляло себе єдиним із проявами Божественної Волі. Завжди дійсність була іншою, ніж уявлялося людям, і лише іноді по тривалому часі поволі наставало усвідомлення події. І цього разу не слід очікувати жодних змін, тому що розуміння людей та їхні погляди нічого не виграли порівняно з тим, що було раніше, а навпаки, стали ще набагато «реальнішими».

Син Людський! Покрив іще лежить над ним та його часом. Якщо навіть у багатьох духів пробуджується невиразне передчуття, томління за днем його Пришествия, то, ймовірно, багато хто зі сповнених томління, не здогадуючись, пройде повз нього, не бажаючи впізнати його, тому що їхнє очікування на нього уявляло інше здійснення. Людині дуже важко дійти до думки, що Божественне на Землі, підкорюючись Закону Божому, зовні не може бути іншим, ніж самі люди. Вона хоче бачити в Божественному неодмінно тільки надземне, однак, на жаль, закувала себе в ланцюги настільки, що була б не здатна побачити надземне *правильно*, тим паче витримати його присутність. У цьому, однак, немає жодної потреби!

Людина, яка в природних Законах усього Творіння шукає Волю свого Бога, незабаром розпізнаватиме Її в них і нарешті дізнається, що Божественне може прийти до неї тільки шляхами цих залізних Законів, не інакше. Вона внаслідок цього стане пильною і все, що зустрінеться на її шляху, ретельно перевірятиме, але тільки з огляду на *Божественні* Закони, а не на погляди людей. Тож вона також у слухну годину розпізнає того, хто принесе їй звільнення у Слові. Завдяки власній перевірці принесеного, не зважаючи на лемент мас.

Кожен, хто здатен мислити, вже сам дійшов до того, що Син Божий і Син Людський не можуть бути однією особою! Різницю в самих цих словах виражено цілком чітко.

Чиста Божественність Сина Божого під час його Місії та втілення в людину, природно, саме внаслідок чистого Божественного несла в собі *умову возз'єднання* з Божественністю. За природою речей, щось інше взагалі неможливе. Це підтверджує і вказівка самого Сина Божого на його «возз'єднання з Отцем», його вислів «повернення до Отця». Отже, Місія Сина Божого як Посередника між Божеством і Творінням мусила тривати *обмежений відрізок часу*. Син Божий, як чисто Божественний, унаслідок сили притягання потужнішого спорідненого, безумовно, знову мусив бути притягнений до Божественного Витоку і після скидання із себе всього, що було поза Божественним, змушений там залишатися, тому не міг бути *вічним* Посередником між Божеством і Творінням укупі з людством. Отже, з поверненням Сина Божого до Отця виникла б нова прірва, і Посередника між чистою Божественністю і Творінням знову бракувало б. Син Божий сам сповістив людству про Пришествя Сина Людського, який потім залишиться *вічним* Посередником між Божественним і Творінням. У цьому прихована безмежна Любов Творця до Свого Творіння.

Відмінність Сина Людського від Сина Божого полягає в тому, що Син Людський хоча й народився з Чисто-Божественного, але водночас був пов'язаний зі Свідомо-Духовним, тож він ніби водночас однією ногою стоїть у Божественному, а другою – в найвищому Свідомо-Духовному. Він пробуває в *кожній* із частин і утворює так неперебутній міст між Божественним і вершиною Творіння. Цей зв'язок, однак, приносить із собою вимогу залишатися відокремленим від Чисто-Божественного, та, попри це, допускає входження в Божественне, навіть зумовлює його.

Духовне доповнення до Божественного перешкоджає лише возз'єднанню, яке інакше було б неминучим. Те, що це є новою жертвою Любови Творця і виконанням Обітувань такої величі, яку може надавати і здійснювати тільки Сам Бог, людство навряд чи колись осягне. *У цьому* відмінність Сина Божого від Сина Людського. Це дає також підставу для визначення поняття Син Людський, бо в ньому здійснилося подвійне народження: перше – як Сина з Божественного, а друга частина – як Сина зі Свідомо-Духовного, з якого походять несвідомі паростки зародка людського духу.

Місія Сина Людського є продовженням і завершенням Місії Сина Божого, оскільки Місія Сина Божого могла бути лише тимчасовою. Вона, отже, з продовженням у завершенні є водночас і її *закріпленням*.

Тоді як Син Божий народився безпосередньо для виконання своєї земної Місії, Син Людський мусив окреслити значно ширше коло мандрів, перш ніж підійти до початку своєї справжньої Місії. Він, як умова для виконання свого, порівняно з Сином Божим, більш земного Завдання, зійшовши з найвищих Висот, мусив також пройти крізь найглибші низини. Не лише потойбічного, але й земного, аби мати можливість «випробувати» на собі все горе, всі страждання людей. Тільки завдяки цьому він зможе тоді, коли настане його година, дієво втрутитись у вади і, надаючи допомогу, здійснити потрібні зміни. З цієї причини він не мав права стояти осторонь переживань людства, але мусив у власному переживанні перебувати серед найгірших сторін людського буття, і навіть від них страждати. Знову-таки тільки заради людей мусив він, отже, пройти цей свій час навчання. Але оскільки для духу людського з його обмеженістю таке високе Керування є незрозумілим, і він здатен судити лише за зовнішніми ознаками, то саме це йому намагатимуться закидати, щоб утруднити йому, як свого часу і Христові, його Завдання. Саме те, що він заради людей мусив страждати, щоб розпізнати найболючіші місця помилок, тобто те, що йому довелося витерпіти або, переживаючи, пізнати задля пізнішого блага людей, захочуть використати вони, як камінь, щоб уразити його цим зі щоразу більшою ненавистю; у страху перед знищенням їх буде підбурювати до цього тремтяча темрява.

Те, що таке неймовірне, попри досвід земних мандрів Сина Божого, може статися ще раз, не є непоясненим, бо насправді більшість людей, котрі наразі мешкають на Землі, взагалі не повинні перебувати на ній, а мусили б дозрівати у значно глибших і темніших регіонах! Лише в тривалому душевному регресі з переважанням чисельности рабів свого власного інструменту – обмеженого інтелекту, прихована причина цього. Обмежений інтелект, як єдиновладний володар, завжди чисто по-земному сприяв усьому матеріальному, через що розросталися суміжні лихі побічні явища. Наслідком цього став занепад вищого осягнення, що утворив пролом і донизу простягнув руку, за яку могли вхопитися для інкарнації душі, котрі інакше зі своїм духовним тягарем через перебування в щільній темряві ніколи б не змогли з'явитися на поверхні Землі. Передусім, це чисто тваринні відчуття при зачатті, а також інші прагнення до земних насолод, які в аморальні часи, що тривають уже протягом століть, призвели до того, що неповноцінні душі можуть підніматися. Потім вони повсякчас кружляють над

майбутніми матерями і при нагоді інкарнуються, тому що перед темрявою все світле досі добровільно відступало, щоб не забруднитися.

Так поступово етерноречовинне оточення Землі ставало дедалі щільніше, темніше і, отже, важче, така важкість навіть саму груборечовинну Землю відводить від шляху, доступнішого вищим духовним впливам. Оскільки ж більшість усіх інкарнованих, власне, належить до регіонів, розташованих значно нижче за саму Землю, то в цьому також полягатиме тільки Божественна Справедливість, коли такі душі буде зметено з неї, щоб опустити їх до місця, якому вони насправді й належать, де серед абсолютно подібних до себе не матимуть більше жодної можливості звалити на себе нову провину, і в результаті швидше дозріватимуть до зароджуваних змін у стражданнях їхньої сфери.

Не людська воля зможе колись обрати Богопосланого Сина Людського, а Сила Божа піднесе його в годину, коли людство, безпорадно скиглячи, благатиме про спасіння. Тоді змовкне огуда, бо жах закриє такі уста, і слухняно буде прийнято всі дари, що їх Творець запропонує своїм створінням через нього. Однак того, хто не захоче прийняти їх від нього, буде відкинуто на віки вічні.

61. Помилки

Перебуваючи в пошуку, так багато людей підводять погляд до Світла та Істини. Їхнє бажання велике, однак у ньому дуже часто не відчувається серйозного воління! Більшість шукачів несправжні. Вони привносять власні усталені думки. Якщо потрібно хоча б щось у них змінити, вони набагато охочіше відхилять усе, що для них нове, навіть якщо в ньому міститься Істина.

Тисячі через це мусять упасти, тому що, заплутавшись у помилкових переконаннях, вони позбавили себе свободи руху, яка потрібна їм для порятунку завдяки злету вгору.

Завжди знайдеться частина тих, хто гадає, що все вже зрозумів правильно. Вони не збираються почуте і прочитане прискіпливо перевіряти *на собі*.

До таких я, зрозуміло, *не звертаюся!*

Не звертаюся також ні до церков та партій, ні до орденів, сект та об'єднань, а лише з усією простотою до самої *людини*. Я далекий від того, аби відкидати щось уже наявне, бо я будую, заповнюючи прогалини невирішених питань, які мусить носити в собі кожен, хто хоч трохи думає.

Обов'язковою для кожного слухача є лише головна передумова: серйозне прагнення до Істини. Він повинен *слова* в собі перевірити та їх оживити, проте не зважати на промовця. Інакше йому не буде жодної користі. Для всіх, хто цього *не* прагне, це від самого початку лише марнування часу.

Неймовірно, з якою наївністю величезна множина людей судомно бажає залишатися необізнаними в тому, звідки прийшли, хто вони, куди йдуть!

Народження і смерть, нероздільні полюси всього земного буття, не повинні бути для людини тасмницею.

Розбіжність полягає в поглядах, якими хочуть роз'яснити ядро людської сутності. Це наслідок хворобливої манії величчя мешканців Землі, котрі наважуються хвалитися, що ядро їхньої сутності є *божественним!*

Придивіться до людей! Чи зможете ви Божественне знайти в них? Це безглузде твердження треба визначити як богохульство, бо воно означає приниження Божественного.

Людина не має в собі ні порошинки Божественного!

Цей погляд є лише хворобливою зухвалістю, причина якої криється в усвідомленні власної неспроможности зрозуміти. Де є людина, яка чесно може сказати, що така віра стала для неї також переконаністю? Той, хто серйозно заглибиться в себе, мусить це заперечити. Він одразу відчує, що це лише прагнення, бажання нести в собі Божественне, але не впевненість! Цілком правильно кажуть про Божу іскру, яку несе в собі людина. Однак ця *іскра* Божа – *дух!* Вона не є частиною Божественности.

Термін «іскра» – досить правильне визначення. Іскра розвивається і вилітає, не беручи з собою та не несучи в собі якоїсь властивості того, хто її породив. Так і тут. *Іскра* Божа сама по собі не є божественною.

Там, де такі помилки щодо *витоку* буття вже допущено, провал усього становлення *неминучий!* Якщо я будував на хибному фундаменті, то неодмінно колись уся будівля захитається і впаде.

Адже витік дає *опору* для всього буття і становлення кожного зокрема! Той же, хто, як це часто буває, намагається піднятися далеко за межі виток, тягнеться до незбагненого для нього, і втрачає з тим у цілком природних подіях будь-яку опору.

Якщо я, наприклад, ухоплюся за гілку дерева, котра через земну властивість має однакову природу з моїм земним тілом, то матиму в ній опору і зможу тому за її допомогою піднятися вгору.

Але якщо я вхоплюся за щось над цією гілкою, то не зможу знайти точку опори в повітрі, що має інші природні властивості, і... не зможу тому й піднятися вище! Це ж очевидно.

Так само відбувається із *внутрішньою* властивістю людини, яку називають душею, а її ядро – духом.

Якщо цей дух бажає мати необхідну опору в своєму виток, то йому не варто намагатися вхопитися за Божественне. Це буде тоді неприродним, адже Божественне лежить занадто далеко від нього, його властивість зовсім інша!

І все-таки він у своїй уяві прагне з'єднання з тим місцем, якого ніколи не зможе досягти, і перериває цим природні події. Наче *гребля*, постають хибні бажання між ним і необхідним йому надходженням сили від виток. Він сам відрізає себе від нього.

Тому – геть від таких помилок! Тоді лише дух людський зможе проявити свою силу в усій повноті, яку ще й сьогодні залишає без уваги, і стане тим, ким може і мусить бути – *господарем у Творінні!* Однак добре зятяте: стоячи лише у Творінні, а не над ним.

Тільки *Божественне* стоїть над усім Творінням. —

Сам Бог, Витік усього Буття і Життя, як говорить уже саме слово, є Божественний! Людину ж, як відомо, створив *Його Дух!*

Людина походить, отже, не безпосередньо від Бога, а від *Його Духа!* Божественне і духовне – не одне й те саме, Дух – це *Воля* Бога. *Перше* Творіння виникло лише з цієї *Волі*, а не з Божественного! Тримаймося ж цього простого факту, він дає можливість кращого розуміння.

Уявімо собі для порівняння хоча б власну волю. Вона є проявом, а не частиною людини, інакше людина мусила б із часом розчинитись у своїх багатьох своїх проявах волі. Від неї взагалі нічого не залишилося б.

Не інакше і з Богом! *Його Воля* створила Рай! Але *Його Воля* є Дух, який іменуємо як «Святий Дух». Рай, знову-таки, був лише *діянням* Духа, а не частиною *Його Самого*. У цьому закладено нову східчастість *донизу*. Творчий Святий Дух, тобто Живлюща Воля Божа, не розчинився у своєму Творінні. Він не віддав йому жодної часточки Себе, залишившись уповні *поза* Творінням. Біблія викладає це цілком зрозуміло й чітко в словах: «І Дух Божий ширяв *над* водами», а не Бог власною персоною! У цьому, зрештою, і є відмінність. Людина не має, отже, також нічого в собі від самого Святого Духа, а тільки від *духу*, який є діянням Святого Духа, одиничним актом.

Замість того, щоб зайнятися цим фактом, тут уже з усіх сил хочуть створити прогалину! Згадайте хоча б усім відоме уявлення про *Перше* Творіння, про Рай! Він обов'язково повинен знаходитися на цій Землі. Маленький людський інтелект таким чином притягнув події, для здійснення яких потрібні мільони років, у своє вузько обмежене в просторі й часі коло та виставив себе за головну точку і стрижень усіх світових звершень. У результаті він одразу загубив шлях до справжньої вихідної точки життя. Замість цього ясного шляху, який він більше не міг розгледіти, треба було знайти заміну в його релігійних уявленнях, якщо він не хотів назвати себе самого

творцем усього буття й життя, а отже, *Богом*. Цю *заміну* надавав йому досі термін «віра»! І на слово «віра» хворіє відтоді все людство! Більше того, непізнане слово, яке мусило заповнити все втрачене, стало для нього рифом, що призвів до повного краху!

Вірою задовольняється лише кожен *ледар*. Віра також є тим, на чому можуть утверджуватися *насмішники*. А *хибно* витлумачене слово «віра» є шлагбаумом, що перегороджує сьогодні людству шлях для подальшого руху.

Віра не повинна бути покривом, який великодушно приховує всю млявість мислення, який, ніби сонна хвороба, приємно паралізуючи, опускається на дух людини! Віра насправді мусить стати *переконаністю*. А переконаність вимагає життя, найретельнішої перевірки!

Де лишається *хоч одна* прогалина, *хоч одна* невирішена загадка, там переконаність неможлива. Жодна людина тому не може мати істинної віри, доки в неї залишається відкритим хоч одне запитання.

Уже в самому вислові «сліпа віра» проглядається щось хворобливе!

Живою мусить бути віра, як того Христос колись уже вимагав, інакше вона не має жодного сенсу. Живість же означає жвавість, обмірковування та перевірку! А не байдуже засвоєння чужих думок. Сліпо ж вірити, поза сумнівом, означає не розуміти. А те, чого людина не розуміє, не може принести їй жодної духовної користі, оскільки незрозуміле не зможе в ній ожити.

Але те, що вона не переживає в собі сповна, ніколи не стане для неї власним! І тільки власне підносить її вгору.

І, нарешті, ніхто не може ні ступити на шлях, ані рухатися вперед, якщо на цьому шляху зяють величезні розколини. Людина змушена духовно залишатися стояти там, де не знає, як просуватися далі. Цей факт беззаперечний і, напевне, легко зрозумілий. Хто, отже, бажає духовно рухатися вперед, – нехай пробудиться!

Уві сні він ніколи не зможе йти своїм шляхом до Світла Істини! Також із пов'язкою чи шорами на очах.

Видючими хоче мати Творець своїх людей у Творінні. Видючим бути, однак, означає бути обізнаним. А знання не сумісне зі сліпою вірою! Млявість лише, лінощі думки закладено в ній, а зовсім не велич!

Привілей здатності мислити покладає на людей також обов'язок *перевіряти!*

Аби всього цього уникнути, для зручності великого Творця просто применшили настільки, що приписали Йому акти сваволі як доказ Всемогутності.

Хто намагається хоч трохи мислити, неодмінно тут знову знайде велику помилку. Акт сваволі передбачає можливість обійти суцї Закони природи. Але там, де таке можливе, відсутня досконалість. Бо там, де є досконалість, жодна зміна відбутися не може. Отже, помилково велика частина людства уявляє Всемогутність Бога в тому, що глибше мислячими має вважатися за доказ недосконалості. І в цьому корінь багатьох зол.

Віддайте Богові шану Досконалості! І тоді знайдете в цьому ключ до невирішених загадок усього Буття. —

Серйозних шукачів привести до цього – моє прагнення. Полегшене зітхання пройде крізь кола всіх шукачів Істини. Вони нарешті з радістю зрозуміють, що в усіх світових подіях немає жодної таємниці, жодної прогалини. І тоді... побачать вони шлях до сходження чітко перед собою. Їм треба лише йти ним. —

Містика* (Таємні вчення) не має жодної правомірності в сукупному Творінні! У ньому зовсім немає місця для неї, бо чітко і без прогалин повинно все лежати перед людським духом – аж до його витoku. І цей обшир охоплює все Творіння. Лише те, що розташоване тоді *над* цим Творінням, Божественне єдино, для кожного людського духу має залишатися найсвятішою Таємницею, тому що Воно стоїть *над* його витокom, який покоїться у *Творінні*. Тому Божественного ніколи він не зможе досягнути. Навіть за найкращого воління і з найбільшими знаннями. У цій нездатності досягнення всього Божественного полягає для людини, одначе, *найприродніша* подія, котру можна уявити, бо ніщо, як відомо, не може вийти за межі складу свого витoku. Так само й дух людини! У складі іншої природи всякчас закладено межу. А Божественне має цілком інші властивості, ніж духовне, з якого походить людина.

Тварина, наприклад, навіть за найповнішого душевного розвитку ніколи не зможе стати людиною. Із її сутнісної здатності за жодних обставин не зможе розквітнути духовне, яке породило дух людський. У складі всього сутнісного відсутня основа духовної природи. А людина, котра вийшла з частини Духовного творіння, ніколи, знову ж таки, не зможе стати божественною, оскільки в духовному немає природи Божественного. Дух людський, напевно, може розвинути до найвищого ступеня досконалості, але, попри це, мусить завжди залишатися *духовним*. Він не може перевершити себе і потрапити до Божественного. Інша властивість і тут створює природну неподоланну межу для руху вгору. Речовинність при цьому нічого не важить, оскільки вона не має ніякого власного життя, а слугує оболонкою, рухомою та сформованою духовним і сутнісним.

Величезний обшир духу простягається крізь усе Творіння. Людина може, повинна і мусить його тому цілком зрозуміти й пізнати! І завдяки її знанню вона буде в ньому панувати. Панувати ж, навіть у найсуворіший спосіб, означає – правильно досягнуте – тільки служити! —

У жодному місці в усьому Творінні, аж до найвищого Духовного, від природного розвитку подій ніщо не відхиляється! Уже ця обставина робить, одначе, кожному все значно ближчим. Нездорова й таємнича боязкість, бажання сховатися від досить багатьох покищо невідомих речей при цьому всі разом самі відпадають. *Природність* пронизує свіжим струменем повітря задушливий світ похмурих мозкових переплетінь тих, хто охоче бажає говорити від власного імені. Хворобливі утворення їхньої фантазії страшні для слабких на посміх сильним, постають смішними та по-дитячому незграбними перед прояснілим поглядом, який нарешті свіжо й радісно охоплює сповнену пишноти природність усіх подій, що завжди рухаються тільки в простих прямих лініях, які чітко розпізнаються.

Однаковими проходять вони крізь усе в строгій закономірності та злагодженості. І це полегшує кожному шукачеві великий вільний огляд аж до точки його власного виходу!

Він не потребує для цього жодних складних досліджень і жодних фантазій. Головне, щоб він тримався осторонь від усіх, хто в безладному прагненні робити з усього таємницю хоче видати своє мізерне часткове знання за щось значно більше.

Усе лежить *так* просто перед людьми, що вони часто саме через простоту не приходять до пізнання, тому що від самого початку вважали, що велике Діяння Творіння мусить бути набагато складнішим, заплутанішим.

На цьому спотикаються тисячі за найкращого воління; в пошуку спрямовують свої очі високо вгору, і не здогадуються, що їм треба лише просто без напруження роздивлятися *перед* собою і навколо себе. Вони при цьому побачать, що завдяки

їхньому земному буттю вони вже стоять на правильному шляху, треба лише спокійно крокувати вперед! Без поспіху і без напруження, проте з *відкритим* поглядом, із вільним, не звуженим розумом! Людина мусить нарешті вивчити, що істинна велич пробуває лише в найпростіших, найприродніших подіях. Що велич зумовлює цю простоту.

Так закладено у Творінні, і в ній самій, котра як частина належить до Творіння!

Тільки *просте* мислення і відчуття можуть дати їй ясність! Таке просте, яке ще мають діти! Спокійне розмірковування дасть їй змогу визнати, що в спроможності осягнення простота рівнозначна ясності, а також природності! Одне без іншого зовсім немислиме. Це тризвуччя, що передає *одне* поняття! Хто візьме його за наріжний камінь своїх пошуків, той швидко проб'ється крізь туманну заплутаність. Усі штучні вимисли перетворюються при цьому на ніщо.

Людина пізнає, що ніде природні події не можуть бути вимкнені, що вони в жодному місці не перериваються! І в цьому відкривається також Велич *Бога!* Непорушна Живильність самочинної Творчої Волі! Адже природні Закони – це залізні Закони Бога, повсякчас видимі очам усіх людей, переконливо до них промовляючи, засвідчуючи Велич Творця, непохитну без винятків закономірність! Без винятків! Бо з насіння вівса, знову-таки, може з'явитися лише овес, із пшениці так само – лише пшениця і так далі.

Так відбувається і в тому Першому Творінні, що, як власне Діяння Творця, стоїть до Його Досконалости найближче. Там основні Закони закріплено так, що, рухаючись від Живильности Волі, вони мусили в найприродніших подіях викликати виникнення дальшого Творіння зрештою аж до цих небесних тіл унизу. Чим грубішим стає Творіння, тим більше воно в наступному розвитку віддаляється від Досконалости Витоку. —

Варто розглянути Творіння спочатку.

Уявіть собі, що все життя в ньому буває лише двох видів, байдуже, до якого з них воно належить. Один вид усвідомлює себе, другий не усвідомлює. Зверніть увагу на ці дві відмінності – це надзвичайно важливо! Це пов'язано з «походженням людини». Відмінності дають також поштовх до подальшого розвитку, до уявної боротьби. Несвідоме є підґрунтям усього свідомого, однак за структурою їхня природа цілком однакова. Стати свідомим – це поступ і розвиток для несвідомого. Воно внаслідок спільного буття зі свідомим повсякчас отримує стимул для того, аби також стати таким свідомим.

Перше Творіння саме, одне за одним розвиваючись донизу, принесло три великі основні відщеплення: верховним і найвищим є *Духовне*, Пратворіння, до якого прилягає щільніше, а отже, і важче наступне – Сутнісне. Останнім, як найнижче і, звісно, як найбільша щільність найважчого, велике царство Речовинного, поступово виділяючись із Пратворіння, опустилося! Внаслідок цього зрештою залишилося як верховне тільки Чистодуховне, тому що воно за своєю чистою природою втілює найсвітліше і найлегше. Це є часто згадуваний Рай, вінець усього Творіння.

При опусканні дедалі щільнішого ми стикаємося вже із Законом Тяжіння, закріпленим не лише в речовинному, але й чинним у всьому Творінні, починаючи від так званого Раю і закінчуючи внизу нашим світом.

Закон Тяжіння має настільки вирішальне значення, що кожна людина повинна втовкмачити його собі в голову, бо він є основним важелем у ході всього становлення і в процесі розвитку людського духу.

Я казав уже, що це тяжіння дійсно не лише для земних властивостей, але так само діє і в тих частинах Творіння, що їх земні люди вже не можуть бачити і тому називають просто Потойбіччям.

Для кращого розуміння мушу я розділити *Речовинність* іще на дві частини. На *етерноречовинне* і *груборечовинне*. Етерноречовинне – це речовинність, яка земним очам не може бути видима через її іншу природу. І все-таки це ще речовинність.

Так зване «Потойбіччя» не можна плутати з жаданим Раєм, який є тільки чистодуховним. Духовне ж не варто розуміти як щось «мислене», навпаки, духовне – це *властивість*, так само, як властивостями є сутнісне й речовинне. Отже, це етерноречовинне називають просто Потойбіччям, тому що воно існує по той бік можливості земного зору. Груборечовинне ж є Цьогобіччям, усім земним, яке стає видимим нашим груборечовинним очам завдяки спорідненості.

Людині варто відучитися вважати невидимі їй речі неосягненими, неприродними. *Усе* є природним – навіть так зване Потойбіччя та ще набагато віддаленіший від нього Рай.

Як тут наше груборечовинне тіло чутливе до свого *спорідненого* оточення, що його завдяки цьому вона може бачити, чути й відчувати, так само це можливо в частинах Творіння, властивість яких не схожа на нашу. Етерноречовинна людина в так званому Потойбіччі відчуває, чує та бачить лише споріднене з нею *етерноречовинне* оточення, вища духовна людина може, знову ж таки, відчувати тільки своє *духовне* оточення.

Трапляється так, що дехто з мешканців Землі то тут, то там своїм уже етерноречовинним тілом, яке він у собі несе, бачить і чує Етерну речовинність, перш ніж відбудеться відокремлення від груборечовинного земного тіла внаслідок його смерті. У цьому зовсім немає нічого неприродного.

Поруч із Законом Тяжіння стоїть, взаємодіючи йому, не менш цінний Закон Спорідненості.

Я торкався вже його у зв'язку з тим, що якийсь рід може завжди розпізнати тільки споріднене. Прислів'я: «Свій свояка вгадає здалека» та «Рід із родом нероздільні» наче списані з цього Празакону. Він вібрує поряд із Законом Тяжіння крізь усе Творіння.

Третій Празакон лежить поряд із цими вже названими у Творінні: це Закон Взаємодії. Він є причиною того, що людина мусить пожати те, що посіяла колись, – неодмінно. Вона не може жати ні пшеницю, якщо сіє жито, і ні конюшину, коли висіває будяки. Так само в Етерноречовинному світі. Вона, зрештою, не зможе пожати ні добро, якщо відчувала ненависть, і ні радість, якщо підживлювала в собі заздрість!

Ці три основні Закони утворюють наріжні камені Божественної Волі! Вони, і тільки вони є тим, що самочинно визначає для людського духу винагороду чи покарання з невблаганною справедливістю! Настільки непідкупні вони у найдивовижніших, найтонших відтінках, що в грандіозних світових подіях думка про найменшу несправедливість стає неможливою.

Дія цих простих Законів приносить кожен людський дух точно туди, куди він належить за своїм внутрішнім налаштуванням. Помилка при цьому неможлива, тому що вплив цих Законів може бути спричинений тільки *найглибиннішим внутрішнім* станом людини, але в будь-якому разі неодмінно буде спричинений! Цей вплив слугує, отже, як важіль для приведення в дію прихованої в людині чистодуховної сили її *відчуттів*! Усе інше лишається для нього несуттєвим. Із цієї причини існує одне тільки справжнє *воління, відчуття* людини, визначальне для того, що розвивається для неї в невидимому їй світі, у який вона мусить увійти після своєї земної смерті.

Там не допоможе жодне удавання, жоден самообман. Вона мусить тоді неодмінно пожати те, що посіяла у своєму *волінні!* Навіть у точній відповідності з силою чи слабкістю своїх волінь вона надає також руху більш або менш спорідненим течіям інших світів – байдуже, ненависть це, заздрість чи любов. Цілком природні події, у найбільшій простоті, однак зі сталевою дією залізної справедливості!

Хто спробує серйозно вдуматися в ці потойбічні події, той пізнає, яка непідкупна Справедливість таїться в цих самочинних діях, побачить уже в них незбагненну Велич Бога. Йому не треба втручатися після того, як Він впровадив у Творіння Свою Волю, тобто Свої досконалі Закони.

Хто, піднімаючись угору, знову приходить до Царства Духу, той очистився, бо мусив перед тим пройти через самочинні млини Божественної Волі. Іншого шляху до близькості Бога немає. А як діють ці млини на людський дух, визначається його попереднім внутрішнім життям, його власним *волінням*. Воно може, благотворно впливаючи, нести його до Світлих Висот, але й так само болісно волокти донизу в ніч жаху, та навіть затягнути до повного знищення. —

Пригадаймо, що при земному народженні дозрілий до інкарнування людський дух уже несе етерноречовинну оболонку, або тіло, якого він потребував у своїй ході крізь Етерну речовинність. Воно лишається йому і в земному бутті, як сполучна ланка до земного тіла. Закон Тяжіння повсякчас проявляє свою головну дію в найщільнішій та найгрубішій частині. Отже, в земному бутті на земному тілі. Коли ж воно відмирає, то етерноречовинне тіло з цієї миті знову стає вільним та незахищеним і як віднині найгрубіша частина підлягає цьому Законові Тяжіння.

Коли говорять, що дух формує собі тіло, то це насправді стосується етерноречовинного тіла. Внутрішня властивість людини, її бажання та її справжнє воління закладають основу для цього. Воління таїть у собі силу формувати етерноречовинне. Через потяг до нічого або лише до насолоди етерноречовинне тіло стає щільним і, отже, важким та темним, тому що виконання таких бажань здійснюється в Грубій речовинності. Людина цим сама прив'язує себе до грубого, земного. Її бажання тягнуть етерноречовинне тіло за собою, а це означає, що воно стає настільки щільним, що за властивістю наближається до земного так близько, як тільки можливо, бо лише в цьому і зберігається шанс брати участь у насолодах і пристрастях, щойно відпаде груборечовинне земне тіло. Хто цього прагне, той мусить опуститися згідно із Законом Тяжіння.

По-іншому, однак, відбувається з людиною, помисли якої, головним чином, спрямовані до вищого та шляхетнішого. Тут воління самочинно робить етерноречовинне тіло легшим і, отже, також світлішим, тож вона може наблизитися до всього того, що ця людина вважає за мету серйозних бажань! Тобто до чистоти Світлих Висот.

Кажучи іншими словами, етерноречовинне тіло в земній людині завдяки відповідній меті людського духу водночас оснащується таким чином, аби після відмирання земного тіла він міг досягати цієї мети незалежно від того, якої вона природи. Тут дух справді формує собі тіло, бо його воління, оскільки воно духовне, несе в собі також силу, яка етерноречовинне робить корисним для нього. Цих природних подій він ніколи не зможе уникнути. Це відбувається при кожному волінні, байдуже, приємне воно йому чи неприємне. І ці форми залишатимуться прикріпленими до нього, доки він підживлює їх своїм волінням і відчуттям. Вони сприяють його руху вперед або затримують, залежно від їхньої природи і згідно Закону Тяжіння. Однак, якщо він змінює своє воління та відчуття, то з цим відразу виникають нові форми, тоді

як попередні внаслідок зміни воління, не отримуючи більше підживлення, мусять відмерти й розпастися. Цим людина змінює і свою долю.

Щойно земне закріплення відпаде внаслідок умирання земного тіла, то звільнене при цьому етерноречовинне тіло опуститься або, наче корок, злетить угору до Етерної речовинності, яку називають Потойбіччям. Він точно під дією Закону Тяжіння міцно затримається на тому місці, яке має однакове з ним тяжіння, бо тоді воно не зможе рухатися далі: ні піднятися, ні опуститися. Тут людський дух, звісно, зустрине всіх із ним споріднених, тобто однодумців, бо його споріднене зумовлює однакове тяжіння, а однакове тяжіння, самозрозуміло, – спорідненість. Залежно від того, яким був сам, серед однодумців йому доведеться або страждати, або він зможе радіти, доки внутрішньо зазнає нової зміни, а з ним і його етерноречовинне тіло, яке під впливом зміненої ваги буде змушене вести його далі – вгору чи вниз.

Людині не треба тому ні скаржитися, ні дякувати, бо якщо вона підноситься до Світла, то це її власна властивість, яка притягує до себе необхідність піднесення; якщо ж падає вона в темряву, то це, знову-таки, її стан, який до цього її змушує.

Проте кожна людина має причину вознести Творцеві хвалу за досконалість, закладену в дії цих трьох Законів. Дух людський завдяки їм, безумовно, стає необмеженим володарем власної долі! Оскільки його справжнє воління, тобто невідомий внутрішній стан, примушує його підноситись або опускається.

Якщо ви спробуєте правильно уявити дію цих Законів, окремо та взаємозв'язаними, то виявите, що в них для кожного міститься якнайточніше відміряна винагорода чи покарання, милість або ж прокляття – залежно від нього самого. Це найпростіша подія, і вона показує рятівний канат, який завдяки кожному серйозному волінню людини ніколи не можна розірвати, ніколи не можна зіпсувати. Це велич такої простоти, яка силоміць примушує тих, хто її пізнав, опуститися на коліна перед грандіозною Величністю Творця!

У будь-якій події, у всіх моїх викладах наштовхуємося ми повсякчас виразно і чітко знову й знову на дію цих простих Законів, дивовижну роботу яких у тісній взаємодії мені ще належить описати окремо.

Коли людина пізнає цю в тісній взаємодії діяльність, то матиме з тим і послідовність сходження до світлого Царства Духу, до Раю. Однак вона побачить тоді також шлях униз, у темряву!

Їй не треба навіть крокувати самій, адже самочинний механізм високо вознесе її або зтягне донизу – цілком у згоді з тим, як вона встановила для себе цей механізм своїм *внутрішнім* життям.

Своїм рішенням вона завжди визначає, яким шляхом прямувати.

Людина при цьому не має права дозволяти собі збентежитися через насмішників.

Сумнів і насмішка, правильно розглянуті, є нічим іншим, як висловленим бажанням. Кожен скептик, сам того не усвідомлюючи, вимовляє те, чого йому б хотілося, і відкриває тим своє внутрішнє ество поглядів дослідника. Бо і в запереченні, і в обороні лежать легко розпізнавані, глибоко приховані бажання. Яка занедбаність, яка бідність інколи тут проглядаються; це сумно, а також обурливо, тому що людина саме через це внутрішньо нерідко зтягує себе глибше, аніж будь-яка нетямуща тварина. Треба мати співчуття до людей, однак не можна бути поблажливим, оскільки поблажливість означала б перевагу млявості над серйозною перевіркою. Той, хто серйозно шукає, із поблажливістю мусить бути обачним, інакше шкодить він зрештою сам собі, не допомігши цим іншому.

Радіючи стоятиме він, однак, із розширеним пізнанням перед дивом такого Творіння, звелівши собі свідомо злетіти вгору до Світлих Висот, які має право назвати Батьківщиною!

62. Сексуальна сила в її значенні для духовного сходження

Я ще раз вказую на те, що все *живе* у Творінні складається з двох різновидів. Свідомого і несвідомого. Свідоме – це поступ усього несвідомого. Тільки в становленні свідомости формується образ і подоба Творця, що ми і розуміємо під формою людини. Формування йде рівномірно пліч-о-пліч зі становленням свідомости.

У *Першому*, справжньому Творінні, яке до Творчого Духа перебуває найближче і може бути тільки духовним, поруч зі спершу створеною свідомою духовною людиною існує також ще *несвідоме* духовне. У цьому несвідомому з тими самими властивостями, що й у свідомого, природним чином закладено порив до подальшого розвитку. Він може відбутися, однак, тільки в піднесенні до самоусвідомлення.

Коли в цьому духовно-несвідомому порив до становлення свідомости досягає певного ступеня, то в найприроднішому розвитку настає подія, рівнозначна земному народженню. Достатньо лише звернути увагу на наше оточення. Тут груборечовинне тіло виштовхує кожен дозрілий плід самочинно. Це стосується і тварини, і людини. Також кожне дерево відштовхує свої плоди. Ця подія є повторенням подальшого розвитку, основні риси якого закладено в *Першому* Творінні, в так званому Раю.

У такий самий спосіб і *там* за визначеної зрілості несвідомого, що прагне становлення свідомости, відбувається самочинне відштовхування, відокремлення від несвідомого, яке ще називається виштовхуванням. *Ці в такий спосіб виштовхнуті духовно-несвідомі частки утворюють зародки духу майбутніх людей!*

Це подія, яку в Біблії також образно відтворено як вигнання з Раю!

Ця подія *мусить* відбутися, оскільки в несвідомому закладено відсутність відповідальності, тоді як зі становленням свідомости рівномірно визріває відповідальність.

Отже, відокремлення несвідомого, яке невпинно зріє, – це потреба для духовного, котре в силу природного пориву хоче розвинути до свідомого. Це поступ, а ніяк не регрес!

Оскільки ці живі зародки не можуть бути виштовхнуті вгору, до досконалости, то для них залишається єдиний шлях – донизу. Але тут вони вступають у царство важчого за вагою Сутнісного, яке не містить у собі нічого духовного.

Унаслідок цього, згідно зі становленням свідомости, спрямований до розвитку духовний зародок раптом опиняється в неспорідненому, тобто в *чужому* оточенні, і відтак виявляється все одно що *непокритий*. Як духовно суцільний, він відчувається в щільнішому сутнісному незахищеному та оголеному. Якщо він хоче залишатися там або рухатися далі, то в нього виникає природна потреба покрити себе сутнісною *оболонкою*, спорідненою з його оточенням. Інакше він не спроможний ні діяти, ні утримуватися в ньому. Він має, отже, не лише потребу на шляху до пізнання покрити свою голизу, як образно відтворює Біблія, але це ще й неодмінний хід розвитку.

Після цього зародок майбутнього людського духу природним шляхом відпроваджується в Речовинність.

Тут навколо нього ще раз змикається необхідна оболонка, що відповідає властивостям його нового речовинного оточення.

Тепер він стоїть біля найзовнішнього краю Етерної речовинности.

Земля, однак, є *тим* груборечовинним пунктом, в якому зосереджується все, що існує у Творінні. Сюди воно стікається з усіх підрозділів, які зазвичай через їхню своєрідність якнайстрогіше розділено. Усі нитки, всі шляхи сходяться до Землі, як до єдиного збірного пункту. З'єднуючись тут і породжуючи нові впливи, в найсильніших спалахах потоки сили вириваються у Всесвіт! Як із жодного іншого місця в Речовинності.

На цій Землі відбуваються найсильніші переживання внаслідок злиття *всіх* родів Творіння, чому сприяє речовинність. Однак це, знову-таки, можливе тільки внаслідок злиття всіх родів *Творіння*, але нічого від Божественного, і нічого від Святого Духа, який стоїть *над* Творінням і поза ним. —

Останні відлуння цих переживань на Землі долинають до зародка духу, щойно він входить до Етерної речовинності. Він омивається цими впливами. Вони є тим, що його приваблює, а також допомагає в пробудженні становлення його свідомості і спонукає до розвитку.

Ще без зв'язування, тобто без провини, стоячи на порозі всього речовинного, він відчуває відгомони вібрацій сильних переживань, які розігруються в становленні та зникненні всього речовинного. При цьому в нього виникає потреба *ближчого* пізнання. Але щойно він у ній сформує бажання, то добровільно налаштовує себе на якусь вібрацію – добру чи лиху. Одразу ж після цього внаслідок дії Закону Притягання Спорідненого він притягується спорідненим, сильнішим за нього. Його жене до місця, де вподобаному спорідненому віддаються з більшою силою, ніж це було його власним бажанням.

Із виникненням такої внутрішньої потреби його етерноречовинна оболонка відразу ущільнюється відповідно до цієї потреби, і під дією Закону Тяжіння він опускається ще нижче.

Справжнє *переживання* наявної в ньому потреби, однак, дасть йому зрештою *тільки* груборечовинна Земля! — —

Його підганяє тому далі, аж до земного народження, бо він хоче перейти від смакування до куштування та насолоди. Чим сильніші під час смакування бажання пробудженого духу до *земних* насолод, тим щільнішою стає його етерноречовинна оболонка, яку він носить. Унаслідок цього вона стає, однак, також важчою і повільно опускаються донизу на земний рівень, де тільки і є можливість для здійснення бажань. Якщо ж він дістався цього земного рівня, то, отже, дозрів і до земного народження.

При цьому *виразніше* проявляється також Закон Притягання Спорідненого. Кожен незрілий дух точно у згоді зі своїм бажанням або схильністю, яку він у собі несе, немов магнітом, притягується до місця, де зміст його бажань земні люди втілюють у життя. Якщо, наприклад, у нього є бажання панувати, то він народжується зовсім не в тих обставинах, де сам міг би жити в здійсненні своїх бажань, а притягується людиною, яка несе в собі сильну жагу влади, тобто відчуває те саме, що й він, і так далі. Він уже частково спокутує таким чином хибне або знаходить щастя в праведному. Принаймні він отримує можливість для цього.

З цієї події роблять помилковий висновок, що властивості характеру або духовні здібності передаються в спадок! *Це неправда!* Зовні може так і здаватися. Насправді ж людина своїм дітям *нічого* не може передати від свого живого духу.

Не буває духовного успадкування!

Жодна людина від свого живого духу не в змозі передати хоча б порошок!

У цьому пункті виплекали помилку, яка, гальмуючи та заплутуючи, кидає тінь на багато що інше. Жодна дитина не може дякувати своїм батькам за будь-яку духовну здібність, так само, як і дорікати за якусь ваду! Це було б неправдою і несправедливістю, що заслуговує на покарання!

Це дивовижне Діяння Творіння не може бути настільки сповненим прогалин та недосконалим, аби допускати акти сваволі або втручання випадку при передачі духовного спадку!

Ця, така важлива при народженні, сила притягання всього спорідненого може виходити як від батька, так і від матері, так само і від будь-кого, хто перебуває поблизу майбутньої матері. *Тому майбутня мати повинна бути обережною з тими, кого допускає до себе.* При цьому треба зазначити, що внутрішня сила таїться переважно в *слабкостях*, а не в зовнішніх проявах характеру. Слабкості приносять важливі моменти внутрішнього переживання, що мають велику притягальну силу.

Земний прихід людини складається із зачаття, інкарнування та народження. Інкарнування, тобто входження душі в тіло, відбувається *в середині вагітності*. Майбутня мати і схильна до інкарнування душа мають обопільний стан зрілості, який поступово зростає, що призводить також до особливого, *більш земного* зв'язку між ними. Це випромінювання зумовлено обопільним станом зрілості, і природним проявом цього стає невимірне прагнення одне до одного. Випромінювання поступово стає щедалі сильнішим, міцніше і вимогливіше приковує душу та майбутню матір одну до одної, доки нарешті при визначеній зрілості тіло, що розвивається в утробі матері, просто втягує цю душу в себе.

Ця мить входження, або втягування природно призводить і до першого потрясіння маленького тіла, що проявляється в здриганнях, яке називають першими рухами дитини. При цьому в майбутній матері дуже часто відбувається переміна у її відчуттях. Залежно від роду втягнутої людської душі – це відчуття щастя або пригніченості. —

Із входженням у маленьке тіло людська душа, що так довго перебувала в розвитку, накидає на себе покрив грубої речовинності, який потрібен, щоб у земній Грубій речовинності все можна було пережити, чути, бачити й відчувати сповна, що є можливим лише за допомогою так само груборечовинної *спорідненої з нею* оболонки, або інструменту. Лише тепер може вона перейти від смакування до справжнього куштування і з тим до винесення *суджень*. Зрозуміло, що душа спершу мусить навчитися користуватися цим новим тілом як інструментом, опанувати його.

Таким, у загальних рисах, є хід становлення людини до її першого земного народження.

Та, оскільки вже тривалий час у природному розвитку подій жодна душа більше не може *вперше* інкарнуватися на Землі, натомість народжуються душі, які вже мандрували *щонайменше* крізь одне земне життя. Унаслідок цього вони вже при народженні з усіх боків щільно обплутані кармою. *Можливість звільнення від неї надає сексуальна сила.*

Завдяки оболонці груборечовинного тіла душа людини впродовж усіх дитячих років відокремлена від течій, які *ззовні* намагаються досягти її. Усе темне, зле, що є на земному рівні, зустрічається з тим, що шлях до душі перегороджено завдяки груборечовинному земному тілу. І через це воно не спроможне ні вплинути на дитину, ні завдати їй шкоди. Однак зло, яке повторно інкарнована душа принесла з собою з попереднього пережитого досвіду, природно, так само зберігається в ній у роки дитинства.

Тіло утворює цю перепону, доки ще не сформувалось і не дозріло. Здається, ніби душа замкнулась у фортеці, піднявши міст. Нездоланна прірва відділяє протягом цих років душу дитини від Етерноречовинного творіння, в якому існують етерноречовинні вібрації провини і спокути. Тож душа перебуває під захистом земної оболонки, дозріваючи до відповідальності, очікуючи миті, коли піднятий міст буде опущено для входження у справжнє життя в Речовинності.

Творець, завдяки природним Законам, вклав у *кожне* створіння *інстинкт наслідування* замість вільної волі там, де ще не діє вільна воля. Його зазвичай називають «юнацькою сприйнятливістю». Інстинкт наслідування повинен забезпечувати підготовку до земного життя, доки воно у тварин спиратиметься на досвід і збагачуватиметься ним, а в людей із вільною волею завдяки духові піднесеться до усвідомленої поведінки!

Духові, інкарнованому в тіло дитини, бракує мосту випромінювань, який може утворитися лише при досягненні тілесної зрілості з пробудженням сексуальної сили. Духові бракує цього мосту для повноцінної та по-справжньому ефективної діяльності у Творінні, яка єдина може забезпечити необмежену можливість випромінювання крізь усі роди Творіння. Бо тільки у випромінюваннях пробуває життя і тільки з них та завдяки їм виникає рух.

Протягом цього часу дитина може сповна і необмежено впливати на навколишній світ лише своєю *сутнісною* частиною, а не духовним ядром, і перед Законами Творіння несе трохи більшу відповідальність, ніж найбільш високорозвинена тварина.

Тим часом юне тіло дозріває, і поступово в ньому пробуджується *сексуальна сила*, яка існує тільки в *грубій речовинності*. Вона є *найетернішою* і *найшляхетнішою квіткою всієї Грубої речовинності*, найвищим із того, що може запропонувати Груборечовинне творіння. У своїй *етерності* вона утворює *вершину всього груборечовинного*, тобто земного, і найближче підходить до Сутнісного, як найбільш зовнішній живий паросток Речовинності. Сексуальна сила – це життя, що пульсує в Речовинності, і тільки вона утворює *міст* до Сутнісного, яке своєю чергою сприяє дальшому просуванню до Духовного.

На цій підставі пробудження сексуальної сили в груборечовинному тілі можна порівняти з подією опускання розвідного мосту до зачиненої досі фортеці. Таким чином мешканець цієї фортеці, тобто людська душа, може вийти з неї при повному озброєнні для битви; однак, до цієї фортеці так само можуть увійти також друзі чи вороги, які її оточили. Цими друзями або ворогами є, насамперед, добрі чи злі етерноречовинні течії, а також потойбічні, які лише чекають, що за допомогою якого-небудь бажання їм простягнуть руку, завдяки чому вони захоплять позиції, міцно зачепляться і чинитимуть вплив згідно своєї природи.

Закони Творця допускають іззовні, однак, у найприроднішому розвої завжди лише такі сили, яким можна протистояти, тож нерівну боротьбу цілком виключено. – Доти, доки при цьому не грішать. Бо кожний неприродний статевий потяг, викликаний штучними подразниками, відчиняє ворота цієї міцної фортеці передчасно, через що недостатньо зміцніла душа виявляється кинutoю напризволяще. Вона змушена стати жертвою злих етерноречовинних течій, які її атакують, і яким би інакше вона неодмінно дала відсіч.

За нормального дозрівання в природному протіканні подій завжди з обох боків можуть бути лише рівні сили. Вирішальне значення, однак, має при цьому воля мешканця фортеці, а не тих, хто взяв її в облогу. Тож за доброго воління він в Етерній речовинності завжди перемагатиме. Це стосується подій потойбічного світу, які

пересічна людина не може бачити, доки вона мандрує по Землі, та які, попри це, пов'язані з нею тісно й значно живіше, ніж її груборечовинне, видиме їй оточення.

Якщо мешканець фортеці, одначе, *добровільно* готовий суцям зовні етерноречовинним друзям чи ворогам і течіям простягнути руку, тобто за власним бажанням або вільним рішенням, то, звісно, це зовсім інше. Оскільки внаслідок цього він налаштується на певні властивості тих, хто, вичікуючи зовні, взяв фортецю в облогу, то вони легко можуть застосувати десятикратну, а то й стократну силу проти нього. Якщо вона добра, він отримає допомогу, благословіння. Якщо ж лиха, – пожеже загибель. У цьому вільному виборі міститься прояв власної вільної волі. Якщо він однораз наважиться на це, то неодмінно підлягатиме наслідкам. Перед цими наслідками його вільна воля усувається. Він облутує себе за власним вибором доброю чи злою кармою, якій, самозрозуміло, підлягатиме, доки не зміниться зсередини. —

Сексуальна сила має завдання, а також здатність по-земному «розпалити» всі *духовні* відчуття душі. Дух тільки завдяки цьому може отримати справжній зв'язок із сукупною Речовинністю і тому стати також по-земному повноцінним. Лише тоді зможе він охопити все, що йому потрібно, щоб у цій Речовинності досягти цілковитої цінності, утвердитися в ній, проникаючи повсюди, маючи захист і при повному озброєнні забезпечуючи переможну оборону.

Є щось грандіозне в цьому зв'язку. *Така головна мета* цього загадкового, неосяжного природного потягу! Він повинен допомогти духовному розгорнутися в цій Речовинності до повної сили прояву! Без цієї сексуальної сили таке було б неможливим, бракувало б переходу для оживлення та опанування всієї речовинності. Дух мусив би залишатися для речовинності занадто чужим, аби зуміти по-справжньому проявити себе в ній.

Із цим отримує, одначе, дух людський тоді й повну силу, своє тепло та живість. Він тільки з цією подією стає по-земному готовим до боротьби.

Тому саме тут розпочинається відповідальність! Серйозний поворотний пункт у бутті кожної людини.

Мудра Справедливість Творця надає людині, однак, у цей знаменний момент не лише можливість, а й навіть природний поштовх до того, щоб вона всю карму, якою й досі обтяжує свою вільну волю, *легко* та *без зусиль* скинула!

Якщо людина змарнує такий час, то це її провина. Задумайтесь однораз: із входженням сексуальної сили передусім пробуджується грандіозна сила піднесення до всього ідеального, прекрасного, чистого! На незіпсованому юнацтві обох статей це виразно спостерігається. Звідси і мрійливість юнацьких років, із якої, на жаль, часто насміхаються дорослі. Тому також у цьому віці виникають непоясненні, ледь сумовиті відчуття.

Години, коли здається, що юнак чи дівчина несе в собі весь біль світу, коли до них підступають передчуття глибокої серйозності, не випадкові. Це відчуття нерозуміння себе, яке виникає доволі часто, насправді несе в собі багато істинного. Часом це розпізнання фальшивих устоїв навколишнього світу, який не хоче, та й ще не може зрозуміти, що таке святий порив до чистого злету у височінь, і що він заспокоїться лише тоді, коли це таке сильне застережливе відчуття в дозріваючій душі буде стягнуто вниз до більш зрозумілого йому «реального» й тверезого, яке, на його думку, для людства підходить краще, і яке він у своєму однобокому інтелектуальному міркуванні вважає єдино надійним!

Тасмниче випромінювання чарівності незіпсованої дівчини або незіпсованого юнака – це не що інше, як відчутий їхнім оточенням *чистий* потяг пробудженої сексуальної сили, зарученої з духовною силою, до Найвищого, найшляхетнішого!

Турботливо та обдумано Творець подбав про те, щоб це відбувалося з людиною лише в тому віці, коли вона може бути цілком свідомою свого воління та своїх дій. Тоді настає момент, коли все минуле в поєднанні з наявною тепер у неї повною силою вона завиграшки може скинути і повинна скинути. Воно б навіть саме відпало, якби людина зберігала воління добра, до якого її в цей час нестримно вабить. Тоді вона змогла б, як цілком правильно підказують їй відчуття, без зусиль піднятися на шабель, до якого вона, як людина, належить! Погляньте на мрії незіпсованого юнацтва! Вони є не що інше, як відчуття пориву, воління звільнитися від усього бруду, палке томління за ідеалом. А неспокій, що підганяє та спонукає, є знаком не гаяти часу та енергійно скинути карму й *розпочати* сходження духу.

Є щось прекрасне в тому, щоб у цій зімкнутій силі стояти, *в ній* і *з нею* діяти! Однак лише доти, доки напрям, обраний людиною, є добрий. Але немає нічого жалюгіднішого, ніж цю силу однобічно змарнувати у сліпому запамороченні почуттів, і таким чином паралізувати свій дух.

Але, на жаль, на превеликий жаль, людина здебільшого втрачає цей, такий дорогоцінний перехідний час, дозволяє «обізнаному» оточенню спрямувати себе на хибний шлях, що її затримує і потім веде донизу. Через це вона *неспроможна* позбутися прилиплих до неї темних вібрацій, навпаки, вони отримують новий приплив споріднених сил, і при цьому вільна воля людини щодалі більше заплутується, аж доки вона вже буде не здатна її розпізнати під всуціль обплетеним непотрібним розростанням. Наче ліани, яким здоровий стовбур спочатку пропонує підтримку та допомогу, і які зрештою позбавляють цей стовбур життя, обплутуючи й душачи його.

Якби людина приділяла більше уваги собі та подіям у всьому Творінні, то жодна карма не могла б бути сильнішою за її наповнений силою дух, щойно вона завдяки сексуальній силі отримає бездоганний зв'язок із Речовинністю, до якої належить адже і карма.

Але якщо людина втрачає час, якщо вона ще більше заплутується, можливо, навіть глибоко опускається, то, попри це, їй і далі надається можливість для сходження: завдяки любові!

Не чуттєвій любові Грубої речовинності, а високій чистій любові, яка нічого іншого не знає і не хоче, окрім блага любої людини. Вона також належить до Речовинності і не вимагає ні самозречення, ні аскетизму, але завжди бажає тільки кращого для іншого. І це воління, яке ніколи *не думає про самого себе*, є найкращим захистом від будь-яких зловживань.

Любов навіть у поважному віці людини знов-таки має за основу відчуття томління за ідеалом незіпсованого юнацтва, які виникають у неї при входженні сексуальної сили. Однак вона проявляється інакше: підстьобує зрілу людину до вияву повної сили всіх її можливостей, аж до героїзму. При цьому немає жодних вікових обмежень. Сексуальна сила продовжує існувати, коли навіть зникає низький статевий потяг, бо сексуальна сила і статевий потяг – не одне й те саме.

Щойно людина дає простір чистій любові чоловіка до жінки або навпаки, також до друга, до подруги, до батьків, до дітей, все одно, якщо вона чиста, то першим її дарунком є слухна нагода позбутися карми, яку можна дуже швидко «символічно» спокутувати. Вона «всихає», оскільки не отримує спорідненого відгуку, більше не

знаходить підживлення в людині. Таким чином вона стає вільною! І тоді розпочинається сходження, звільнення від негодящих кайданів, які тримають її внизу.

При цьому першим пробудженим відчуттям є відчуття своєї недостойности стосовно любої людини. Цю подію можна назвати виникненням скромности і смирення, тобто набуттям двох великих чеснот. До цього додається порив тримати руки над іншим для його захисту, щоб ніхто не зміг завдати йому страждань. «Бажання носити на руках» – це не просто вислів, навпаки, він цілком правильно характеризує це піднесене відчуття. В ньому приховано відмову від власної особистости, велике воління служіння, лише його самого було б достатньо, щоб скинути всю карму за короткий час, щойно це воління закріплюється і не дає місця для чисто чуттєвого потягу. Зрештою, з чистою любов'ю виникає ще й палке бажання здійснити щось посправжньому велике для любої людини у шляхетному розумінні, не зачепивши і не образивши її жодною міною, жодною думкою, жодним словом, тим паче якимось негарним вчинком. Найтонше відчуття такту оживає.

Після цього треба цю чистоту відчуття втримати й поставити понад усе інше. Ніхто в такому стані ніколи чогось поганого не побажає і не вчинить. Він просто на це не здатен, навпаки, отримає у цих відчуттях найкращий захист, найбільшу силу, найдоброзичливішого радника й помічника.

Творець дав у Своїй Мудрості таким чином рятувальний круг, на який не раз у земному бутті наштовхнеться *кожна* людина, щоб вона за нього трималася й підносила у височінь!

Допомога доступна *всім*. Вона не робить жодної різниці ні у віці чи статі, ні в бідності чи багатстві, також ні в знатності чи простоті роду. Тому любов є найвищим Дарунком Бога! Хто це розуміє, той має надійний порятунок із *будь-якої* скрути і *будь-якої* безодні!

Любов здатна з могутністю урагану піднести його до Світла, до Бога, який Сам є Любов. —

Щойно в людині пробуджується любов, яка прагне принести іншому світло та радість, не принижуючи його нечистими жаданнями, а, захищаючи, підносити, то вона *служить* йому, не усвідомлюючи при цьому справжнього служіння, бо вона завдяки цьому щодалі більше стає безкорисливим і радісним дарителем! І це служіння виборює їй свободу!

Аби знайти при цьому правильний шлях, людина завжди зважає тільки на одне. Понад усіма земними людьми вібує велике й потужне бажання: спромогтися перед самим собою *бути* справді такими, якими вони здаються *тим*, хто їх любить. Це бажання і є правильний шлях! Він веде безпосередньо у височінь.

Безліч можливостей надається людям для того, щоб зібратися на силі та піднятися вгору, однак вони їх не використовують.

Сьогоднішня людина нагадує чоловіка, якому даровано царство, а він воліє марнувати свій час у дитячих розвагах.

Цілком самозрозуміло, і нічого іншого не варто очікувати, що грандіозні сили, надані людині, неодмінно *розмелють* її на порох, якщо вона не зрозуміє, куди їх *спрямовувати*.

Також сексуальна сила мусить знищити окрему людину, весь народ там, де зловживають її *головним завданням!* Зачаття є лише її *другорядною* метою.

А який допоміжний засіб надає сексуальна сила кожній людині, щоб вона розпізнала головне завдання і *жила* ним!

Подумайте про відчуття тілесної сором'язливості! Воно пробуджується водночас із сексуальною силою і надається для захисту.

І тут, як у всьому Творінні, наявне тривуччя, і в низходженні можна також розпізнати дедалі більше огрубіння. Відчуття сором'язливості, як перший наслідок входження сексуальної сили, як перехід до статевого потягу, повинне утворювати *стримування*, щоб людина на своїй висоті не віддавалася по-тваринному статевим зносинам.

Горе народу, який на це не зважає!

Сильне відчуття сором'язливості дбає про те, щоб людина ніколи не змогла піддатися чуттєвому запамороченню! Воно оберігає від пристрастей, бо в цілком природний спосіб ніколи не допустить, щоб вона забулася хоча б на якусь мить.

Силоміць лише спроможна людина за своєю волею цей прекрасний дар відтиснути вбік, аби потім зрівнятися з *твариною*! Таке насильницьке втручання у світовпорядкування Творця *мусить*, одначе, прокляттям стати для неї, бо ставши нестримною, звільнена в такий спосіб сила тілесного статевого потягу вже не є для неї природною.

Якщо в людині відсутнє відчуття сором'язливості, то вона з володаря перетворюється на слугу, сходить зі свого людського шабля й опускається нижче за тварину.

Людина має пам'ятати, що тільки сильне відчуття сором'язливості перешкодить її падінню. Їй у такий спосіб надано найпотужніший захист.

Чим більша сором'язливість, тим *шляхетніший* потяг, і тим вище стоїть людина духовно. Це найкраще *мірило її внутрішньої духовної цінності*! Таке мірило безпомилкове, і кожна людина його легко розпізнає. Із придушенням або відтисканням зовнішнього відчуття сором'язливості водночас завжди придушуються також найетерніші та найцінніші душевні властивості, і таким чином внутрішня людина стає нічого не вартою.

Безпомилковою ознакою глибокого падіння й невідворотного занепаду є те, коли людство під личиною поступу хоче «піднятися» над цим у всіх відношеннях дорогоцінним відчуттям сором'язливості, яке сприяє просуванню вперед! Байдуже, чи відбувається це під прикриттям спорту, гігієни, моди, виховання дітей, чи під багатьма іншими придатними для цього приводами. Низходження та падіння тоді неминучі, і тільки величезний страх іще може привести декого до тями.

І все ж земній людині можна легко прокласти шлях, що веде до Висот.

Їй треба лише стати «природнішою». Бути природною не означає, однак, у напівоголеному вигляді ходити повсюди або розгулювати босоніж у чудернацькому вбранні! Бути природною означає пильно стежити за внутрішніми відчуттями та не ухилятися силоміць від їхніх застережень! Аби лише не сприйматися несучасною.

Однак більшість усіх людей сьогодні зайшли, на жаль, уже так далеко, що занадто отупіли для того, щоб іще розуміти природні відчуття. Вони вже стали для цього занадто обмеженими. Волення страху та жаху стане кінцем для них!

Блажен той, у кому тоді відчуття сором'язливості знову зможе ожити! Воно буде йому щитом і опорою, коли все інше розлетиться в друзки.

63. «Я воскресіння і життя, до Отця не приходять ніхто, якщо не через мене!»

Ісус, прийшовши з Божественного, по праву вживав ці слова, тому що він єдиний міг усе оглянути і по-справжньому пояснити. Його Послання, невід'ємне від нього самого, серед плутанини хибних уявлень вказує *ясний* шлях угору, до Світла. Це означає для всіх людських духів постання, або *воскресіння з Речовинного*, в яке вони занурилися для свого дальшого розвитку. Таке воскресіння для кожного є *життям!*

Прошу вас, послухайте уважно: все нище і все зле, тобто все, що називають темрявою, існує тільки в Речовинності, у Грубій та Етерній речовинності! Хто *це* правильно осягнув, той із цим уже багато досяг.

Щойно людина замислить зле або ж нище, вона завдає *сама собі* величезної шкоди. Головна сила її воління, наче посланий магнетичний промінь, спрямовується тоді назустріч нищому, притягує там унаслідок його важкості все щільніше і через його щільність, знову ж таки, й темніше етерноречовинне, через що людський *дух*, від якого виходить воління, огортається цим щільним родом речовинності. Також коли людські думки головним чином спрямовані на земне під впливом якоїсь пристрасти, яка не обов'язково має бути аморальністю, іграми та пияцтвом, але й виразним надмірним захопленням чимось земним, то етерноречовинна оболонка більшої чи меншої щільності змикається навколо духу в такий самий спосіб, як я вже згадував.

Ця щільна і, отже, темна оболонка позбавляє дух будь-якої можливості сходження та залишається доти, доки цей дух не змінить природи свого воління.

Тільки серйозне воління й серйозне прагнення до *високого, духовного* може зменшити щільність такої оболонки і зрештою зовсім її розсіяти, оскільки вона тоді не отримує припливу споріднених сил, поволі втрачає стійкість, і врешті-решт зовсім зникає, щоб духові цим звільнити шлях до сходження.

Під Етерною речовинністю треба розуміти ніяк не етерність цієї видимої грубої речовинності, навпаки, вона цій грубій речовинності цілком *чужа* за природою, має *інші* властивості, але, попри це, її можна назвати речовинністю. Вона є переходом до Сутнісного, з якого походять душі тварин.

Якщо люди залишаються в Речовинності, то, природно, колись разом із усім речовинним будуть примусово зтягнуті у розпад, якому вони підлягають, тому що через свою оболонку вже не зможуть своєчасно звільнитися від речовинності.

Вони, занурившись у Речовинність для розвитку за власним бажанням, *без збереження правильного шляху* залишаються в ній зв'язаними! Вони не спроможні вийти з неї, тобто воскреснути назустріч Світлу. — —

Аби вам було зрозуміліше, зазначу, що *кожен* розвиток до особистісної свідомості, якої прагне духовний зародок, зумовлює занурення в Речовинність. *Тільки в переживанні в Речовинності зможе він до неї розвинути.* Жоден інший шлях не надасть йому такої можливості. Це відбувається, однак, не з чийогось примусу, але лише тоді, щойно в ньому пробуджується *власна потреба* до цього. Власне бажання спонукає його відтак рухатися назустріч необхідному розвитку. Назовні з так званого Раю несвідомого, і таким чином назовні звідти, де немає відповідальності.

Якщо люди в Речовинності через хибні бажання втрачають правильний шлях, який знову веде вгору, до Світла, то вони залишаються в Речовинності, блукаючи в ній.

Тепер спробуйте розглянути події в *Грубій речовинності*. Становлення і зникнення у вашому найближчому та видимому вам оточенні.

Ви спостерігатимете в зародженні, зростанні, дозріванні та тлінні формування, тобто з'єднання основних елементів, дозрівання і знову повернення до основних елементів унаслідок розпаду, тобто внаслідок розкладання сформованого в тлінні. Ви побачите це чітко на прикладах із водою, з камінням при так званому вивітрюванні, з рослинами і також із тілами тварин та людей. Але точно так само, як тут у малому, відбувається й у великому, зрештою, так само у всіх світових подіях. Не лише в Грубій речовинності, *видимій* земній людині, але також і в Етерній речовинності, в так званому Потойбіччі, яке адже ще не має нічого спільного з Раєм. — —

Уся Речовинність висить, як велетенський вінок, як найнижча частина Творіння, і рухається грандіозним колом, обіг якого охоплює багато мільонів років. Отже, в подіях великого Творіння все не лише обертається довкола себе, але ціле невтримно рухається зокрема ще у величезному кругообігу. Щойно цей великий обіг від першого з'єднання і до нинішнього завершення *пройдено*, то продовжується він у *такий самий спосіб і далі* – неухильно, аж до початку розкладання й згодом до перетворення на первісну речовину. Коло рухається потім, незважаючи на це, з цією первісною речовиною спокійно далі, щоб надалі в наступному новому з'єднанні знов утворити нову частину Всесвіту, яка матиме в собі незайману невтрачену силу.

Таким є велике становлення, що вічно повторюється як у найменшому, так і в найбільшому. А *над* цим кругообігом стоїть непорушно Перше духовно чисте Творіння, так званий Рай. Він, на противагу сформованій Речовинності, *не* підлягає розкладанню.

У цьому вічному, осяйному розташованому над кругообігом Чистодуховному міститься вихідний пункт несвідомого духовного зародка людини. Духовним є також те, котре в Речовинності стало свідомим і, отже, *особистісним* людським духом, що і є його *кінцевою метою*. Як несвідомий та позбавлений відповідальності зародок виходить він звідти. Як справжня, свідома і, отже, відповідальна особистість повернеться він туди знову, якщо... у своєму необхідному шляху крізь Речовинність не заблукає, і через це не застрягне в ній, а святкуватиме воскресіння з неї як людський дух, котрий став цілком свідомим. Радісне піднесення з Речовинності назустріч цій світлій вічній частині Творіння.

Доки дух людський перебуває в Речовинності, він здійснює частину цього вічного великого кругообігу, звісно ж, сам того не помічаючи. І таким чином дні врешті-решт наближаються до тієї межі, де частина Всесвіту, в якій він перебуває, поволі входить у розпад. Тоді, однак, для кожного людського духу, котрий іще перебуває в Речовинності, настає найвищий час, аби поквипитися стати *таким*, щоби піднятися до надійної світлої Пристані вічного Царства, тобто знайти правильний і, насамперед, *найкоротший* шлях, аби вийти із зони в Речовинності, де на нього чатують небезпеки, перш ніж вони зможуть його зачепити.

Якщо він не встигне, то зробити це ставатиме для нього дедалі важче, і зрештою навіть занадто пізно!

Його разом з усіма іншими тоді буде зтягнуто в поступове розкладання, і при цьому набуте ним *особистісне* «Я» перестане існувати. Після незліченних мук він таким чином знову перетвориться на несвідоме духовне сім'я. Найжахливіше, що може спіткати дух, який став особистісно свідомим.

Це чекає на всіх, хто свою особистість розвивав у хибному напрямі. Вони мусять її тому знову втратити як непридатну й шкідливу. Розкладання, варто зазначити,

ніскільки не рівнозначне знищенню. Ніщо не може бути знищено. Це лише повернення в первісний стан. У таких пропащих знищується набуте ними дотепер особистісне «Я», яке загине після величезних мук.

Таким чином ці пропащі, або прокляті більше не існуватимуть для того, щоб стати зрілими людськими духами, тим часом інші як свідомі духи матимуть право ввійти до вічного Царства радості й Світла, свідомо насолоджуючись усією його красою. —

Як поле, засіяне однаковим насінням, із року в рік дає дедалі нижчий урожай, і тільки завдяки сівозміні отримує свіжі сили, не інакше відбувається і в сукупній Речовинності. Вона також однораз виснажитья і завдяки розпаду й оновленому з'єднанню муситиме отримати нові сили. Такі події потребують, одначе, мільонів років. Проте і в подіях багатьох мільонів років однораз настане *один визначений рік* як вирішальна межа відокремлення всього придатного від непридатного.

І ця часова точка для нас тепер у великому кругообігу вже настала. Людський дух, що пробуває в Речовинності, *мусить* нарешті наважитися на сходження, інакше Речовинність затримає його й затягне в пізніший неминучий розпад... який є вічним прокляттям, і з якого духовне особистісно-свідоме постання і сходження до піднесеної світлої вічної Частини Творіння, розташованої над таким розпадом, більше ніколи не буде можливим. —

У природному розвитку цілого вже давно немає жодної можливості для того, щоб духовні зародки, які прагнуть стати свідомими, змогли інкарнуватися на цей перезрілий земний рівень, оскільки вони потребували б надто багато часу, щоб духами з дозрілою самосвідомістю ще своєчасно вийти з цієї Речовинності. У природних подіях шлях духовного зародка досягає лише *такої частини Всесвіту*, яка має з ним спорідненість у *тому*, щоб її розвиток для свого завершення потребував такого самого часу, як і розвиток найповільнішого духовного зародка. Тільки споріднений ступінь розвитку відкриває вільний шлях духовному зародку, тоді як більша зрілість частини Всесвіту для недозрілого духовного зародка утворює цілком нездоланну межу. І тут закиди в несправедливості та недосконалості цілком неможливі. *Кожен* людський дух може тому разом із найвищою зрілістю свого речовинного оточення, в якому він рухається, одночасно зрілим стояти на тій межі, що й частина Речовинності, в якій ми наразі мешкаємо.

Немає ні *одного*, хто не зміг би стати зрілим! Нерівність серед людей є лише необхідним наслідком їхнього власного вільного воління. Нині Речовинність із перезрілості переходить у розкладання, рухаючись таким чином назустріч новому народженню.

Для колосистого поля людських духів, одначе, настають жнива, збирання врожаю, і отже, відбір. Дозріле підніметься до Світла завдяки дії природних Законів, що дасть змогу поступово відпасти етерноречовинній оболонці, щоб вільний від неї дух свідомо злетів у Царство спорідненого, всього вічно-духовного. Непридатне ж буде затримано в Речовинності через бажану ним самим щільність його етерноречовинного тіла. На долю таких тоді випаде те, що їхнє етерноречовинне тіло зазнає змін, що розпочинаються тепер у Речовинності, в якій їм доведеться тисячоліттями страждати в найбільчшому розкладанні. Ці безмірні муки зрештою охоплять людський дух настільки, що він утратить набуту ним свідомість. Услід за цим також розкладеться набута в свідомості форма образу й подоби Божої, людська форма. Після повного розкладання речовинного знов у первісну речовину також і те, що тепер стало *несвідомо*-духовним, знову звільниться та, згідно зі своєю природою, піднесеться вгору. Однак воно тоді повернеться не як свідомий людський дух, а як несвідоме сім'я, яке колись розпочне свою всю ходу з пробудженням бажання у новій частині Всесвіту від самого початку.

Оглядаючи все з цієї високої позиції, тобто *згори* вниз, Христос, як завжди, підбирав відповідні слова і таким чином описував цілком природну подію у воскресінні з Речовинности, в яку занурилося духовне сім'я.

Уявіть собі хоч раз, що ви самі стоїте *над* Речовинністю.

Під вами, як зоране поле, простяглася сукупна Речовинність у її незліченних різновидах. Духовні зародки, приходячи зверху, занурюються в Речовинність. І поступово через тривалий час із неї з різними інтервалами постають зрілі людські душі, які в речовинному переживанні набули самосвідомости і з прагненням високого зможуть тепер скинути все речовинне, залишивши його позаду. Вони святкують у такий спосіб воскресіння з Речовинности!

Але не всі зародки піднімаються дозрілими на поверхню. Дуже багато з них залишається в землі, і змушені будуть у ній загинути як непридатні. —

Усе відбувається точно так, як на ниві.

Як у пшеничного зерна все сповнене *тайни справжнє* становлення відбувається в необхідній для цього землі, так і основне становлення духовного зародка здійснюється в сукупній Речовинності. —

Христос роз'яснює кожною своєю фразою завжди *образно* якусь природну подію у Творінні. — —

Чи він сказав: «Ніхто не приходить до Отця інакше, як через моє Послання», чи «через моє Слово», чи «через мене», – це одне й те саме. Це означає так само багато, як: «Ніхто не знайде шлях інакше, ніж через те, що я кажу». Одне означає те саме, що й інше. Все одно, чи він каже: «Я приніс вам у моєму Посланні можливість воскресіння із Речовинности, і таким чином життя», чи «я з моїм Словом для вас є воскресіння і життя».

Люди повинні осягнути *зміст*, але вони через своє буквоїдство знову й знову самі себе заплутують. — — —

64. Що відокремлює так багато людей сьогодні від Світла?

Немов глибока ніч, залягла етерноречовинна темрява над цією Землею! Дуже давно вже. Вона тримає Землю в задушливих лабетах так щільно й міцно, що кожне відчуття Світла, яке підносить дух, схоже на полум'я, що без кисню втрачає силу і, швидко меркнувши, згасає. Жахливий цей етерноречовинний стан, який наразі проявляється в найгірший спосіб. Хто однораз лише п'ять секунд зміг би споглядати ці події, той від жаху втратив би всю надію на порятунок! —

І це все викликано провинною самою людей. Провинною схильності до нищого. Найбільшим ворогом самому собі стало людство при цьому. Нині навіть для тих небагатьох, котрі знову прагнуть до Висот, є небезпека *разом* з іншими зірватися в безодню, до якої ті мчать тепер із лиховісною швидкістю.

Це відбувається на кшталт обволікання, за яким неодмінно настає смертоносне засмокування. Засмокування в задушливе в'язке болото, в якому беззвучно все тоне. Немає більше боротьби, а є лише тихе, безмовне страхотливе задушення.

І людина цього не усвідомлює. Духовна млявість змушує її бути сліпою перед згубними подіями.

Болото ж випускає повсякчас свої отруйні випромінювання, які повільно виснажують іще сильних, бадьорих, щоб і вони, засинаючи, безсило потопали разом з усіма.

Такий вигляд має теперішня дійсність на цій Землі. Це не картина, яку я зображую в такий спосіб, а *життя!* Оскільки все етерноречовинне носить форми, створені й підживлені відчуттями людей, то відбуваються такі події насправді повсякчас. І це оточення, яке очікує на людей, коли вони змушені будуть відійти з цієї Землі і не зможуть бути проведені до світліших і прекрасніших полів.

А темрява щодалі *згущується*.

Наближається тому пора, коли цій Землі на деякий час доведеться залишитися під пануванням темряви, не отримуючи безпосередньої допомоги від Світла, тому що людство добилося цього своїм волінням. Наслідки воління більшості *мусили* призвести до такого кінця. — Це час, що його колись зміг споглядати Іван: коли Бог сховає Своє лице. —

Ніч навкруги. Однак у найвищій скруті, коли всьому, в тому числі й кращому, загрожує затоплення, водночас сходить і ранкова зоря! Та ранкова зоря приносить спершу біль великого очищення, який є неминучим, перш ніж може розпочатися порятунок усіх серйозних шукачів, бо всім тим, хто прагне низького, *не* може бути простягнуто руку допомоги! Вони повинні впасти до тієї страшної безодні, де тільки й зможуть іще сподіватися на пробудження через муки, які мусять викликати в них огиду до самих себе. Ті, хто дотепер, знущаючись і, напевно, безкарно міг створювати перешкоди тим, хто прагне вгору, стануть мовчазними, замисленими, аж доки нарешті почнуть благально, ридаючи молити про Істину.

Так легко для них це тоді не буде; їх без зволікань проведуть крізь жорна залізних Законів Божественної Справедливості, доки вони в *переживанні* дійдуть до усвідомлення своїх помилок. —

У моїх подорожах міг я переконатися, що вогненним факелом серед млявих людських духів летіло моє Слово, пояснюючи, що жодна людина не вправі вважати

себе божественною, тоді як саме тепер докладається багато зусиль, аби відкрити Бога в собі, і таким чином зрештою й самій стати Богом!

Занепокоєння тому часто викликає моє Слово – людство, обурюючись, хоче від нього захиститися, бо воліє чути лише заспокійливі слова, які його заколисують і здаються йому *приємними!*

Ті, хто дуже обурюється, – всього лиш боягузи, які найохочіше ховаються самі від себе, аби тільки залишатися в сутінках, у яких їм так приємно і спокійно мріється собі на втіху.

Не кожен може витримати, вражений Світлом Істини, яке чітко й безжально виявить хиби та плями на вбранні.

Насмішками, глузуванням або ворожнечею хочуть такі перешкодити наближенню прийдешнього дня, який дасть змогу чітко розгледіти глиняні ноги спорудженого ними хисткого ідола «Я». Такі дурні лише розважають самих себе маскарадом, за яким невідворотно настане Великий піст. Вони хочуть у своєму хибному уявленні обожнювати, одначе, тільки себе, і в ньому почуваються по-земному добре, затишно. Вони розглядають одразу ж як ворога *того*, хто порушить їхній млявий спокій!

Однак усе їхнє обурення їм *цим разом* нічим не допоможе!

Самообожнювання, яке проявляється у твердженні, що Божественне пробуває в людині, є брудним обмацуванням Величі та Чистоти вашого Бога; *таким чином ви опоганюєте* Найсвятіше для вас, яке споглядаєте в найблаженнішій довірі! —

Всередині у вас є вітвар, призначений для шанування вашого Бога. Цей вітвар – ваша здатність до відчуття. Якщо вона чиста, то має безпосередній зв'язок із Духовним і завдяки цьому – з Раєм! Тоді бувають миті, в які ви можете сповна відчутти близькість вашого Бога, як це часто трапляється при найтяжчому болю і найвищій радості!

Ви відчуваєте Його близькість тоді так само, як її повсякчас переживають вічні Чистодуховні в Раю, з якими ви тісно пов'язані в такі миті. Потужна вібрація, викликана хвилюванням як від великої радості, так і від важкого болю, відтискує все земне, низьке на кілька секунд далеко назад, і завдяки цьому звільняється чистота відчуття, наводячи таким чином міст відразу до спорідненої чистоти, яка живить Рай!

Це найвище щастя для людського духу, цього вінця всього Творіння. Вічні в Раю живуть у ньому повсякчас. Воно приносить прекрасну впевненість у захищеності буття. Вони цілком усвідомлюють тоді близькість свого великого Бога, стоять у Його Силі, але при цьому усвідомлюють як самозрозуміле, що вони пробувають на своїй найвищій висоті й ніколи не будуть здатні споглядати Бога.

Це їх, одначе, не пригнічує – навпаки, в пізнанні Його недосяжної Величі вони знаходять палку радісну вдячність за Його невимовну Милість, яку Він усякчас проявляв до самовпевненого створіння.

І цим щастям може вже насолоджуватися земна людина. Цілком слушно говорять, що в сповнені святости миті земна людина відчуває близькість свого Бога. Але це блюзнірство, коли за допомогою цього дивовижного мосту усвідомлення Божественної близькості намагаються стверджувати, що вона сама має іскру Божества в собі.

Пліч-о-пліч із цим твердженням іде пониження Божественної Любови. Як можна вимірювати Любов Божу мірилом любови людської? Більше того, щодо цінності ставити її навіть *нижче* за цю людську любов? Погляньте на людей, котрі вважають за найвищий ідеал для себе Божественну Любов, яка цілком спокійно терпить, і до того ж, усе прощає! Вони хочуть вбачати Божественне *в тому*, що Воно дозволяє собі терпіти всю грубість від набагато нижчих *створінь*, як це буває лише з найслабкішою,

найбоягузливішою людиною, яку через це зневажають. Задумайтеся ж над тим, яку величезну ганьбу приховано в цьому!

Люди хочуть безкарно грішити, щоби потім нарешті все-таки порадувати свого Бога тим, що дозволяють Йому прощати їхні провини без їхнього спокутування! Припускати таке можна або від безмірної обмежености, від лінощів, які заслуговують на покарання, або від усвідомлення безнадійної слабкості власного доброго воління до прагнення вгору, – але і те, й інше варте осуду.

Уявіть собі Божественну Любов! Кришталево ясну, сяючу, чисту і велику! Чи зможете ви при цьому припустити, що Вона може бути такою солоденько-слабкою, принижено поступливою, як того дуже хотілося б людям! Вони хочуть спорудити хибну велич там, де *бажають* слабого, створити хибний образ, аби лише самих себе при цьому ще чимось обманути, заспокоївшись щодо власної помилковости, яка робить їх слухняними прислужниками темряви. Де ж тут свіжість і сила, безумовно притаманні кришталевій чистоті Божественної Любови? Божественна Любов невід’ємна від найбільшої строгости Божественної Справедливости. Вони навіть тотожні. Справедливість є Любов, а Любов, знову-таки, міститься тільки в *Справедливості*. У цьому єдиному полягає Божественне Прощення.

Церкви правильно проголошують, що Бог прощає *все!* І прощає *насправді!* На відміну від людини, яка навіть того, хто спокутував якусь маленьку провину, повсякчас вважає негідним і такого роду думками звалює на себе подвійну провину, тому що в цьому чинить не за Волею Божою. Тут людській любові бракує справедливости.

Дія Божественної Творчої Волі очищає кожен людський дух від його провини у власному переживанні або в добровільному виправленні, якщо він спрямовує свій рух угору.

Коли він із жорен у Речовинності повернеться до Духовного, то стане чистим у Царстві свого Творця, попри те, *що* колись провинився. Так само чистим, як і той, хто не провинився ні разу. Адже крізь дію Божественних Законів його шлях пройде *раніше*, і саме в *цьому* факті полягає запука Божественного Прощення, Його Милости!

Чуємо не від сьогодні багаторазово сповнене жаху запитання: «Як могли настати часи такої скрути з Божої Волі? Де ж тут любов, де справедливість?» Запитує *людство*, запитують *нації*, а часто – сім’ї та окрема людина! Чи не повинно це стати для них доказом того, що Любов Божа *все ж таки*, напевно, є *іншою*, ніж хотілося б думати досить багатьом? Спробуйте все-таки однораз уявити всепрощену Божественну Любов *цілком такою*, якою Її судомно намагаються виставити! Без власного спокутування, все терплячою і, зрештою, ще й великодушно всепрощеною. Мусимо отримати жалюгідний підсумок! Невже людина здається собі такою дорогоцінною, що її Бог повинен страждати від цього? Тобто навіть ціннішою за Бога? Що ще всього приховано в цій самовпевненості людини. —

При спокійному обмірковуванні ви обов’язково наразитеся на тисячу перешкод і зможете лише *тоді* дійти висновку, коли применшите Бога, уявивши Його недосконалим.

Він же був, і є, і залишиться досконалим, незалежно від того, як до цього ставляться люди.

Його Прощення закладено в *Справедливості*. Не інакше. І в цій непорушній Справедливості, тільки в ній, полягає велика, досі настільки невизнана Любов!

Відучіться міряти при цьому земними мірками. Божа Справедливість і Божа Любов стосуються людського *духу*. Про речовинне тут аж ніяк не йдеться. Адже його *сформував* сам людський дух, і без духу в ньому немає життя.

Навіщо ви так часто мучите себе чисто земними дрібницями, відчуваючи через них провину, якої зовсім немає.

Тільки те, що *дух бажає* при вчиненні дії, є вирішальним для Божественних Законів у Творінні. Ця духовна воля, однак, не мислиннева діяльність, а найглибше внутрішнє відчуття, справжнє воління в людині, яке єдине може надати руху Законам Потойбіччя, та самочинно й надає їм руху.

Божественна Любов не дає людям змоги принизити себе, тому що в Ній закладено також залізні у Творінні Закони Його Волі, яка принесена Любов'ю. І ці Закони діють відповідно до поведінки людини в ньому. Вони можуть з'єднати її навіть із близькістю її Бога або утворити непроникну стіну, яку неможливо зруйнувати, хіба що людина нарешті пристосується до них, що рівнозначно слухняності, в чому єдиному вона зможе знайти своє благо, своє щастя. Це *єдиний* злиток – велике Діяння не виявляє жодної вади, жодної тріщини. Кожен дурень, кожен бовдур, який бажає іншого, розіб'є при цьому собі голову. —

Божественна Любов творить у цьому тільки те, що кожному людському духові *корисне*, а не те, що його на землі радує і здається йому приємним. Вона *значно* вища за це, тому що панує в усьому Бутті. —

Так багато людей думають наразі дуже часто: якщо варто очікувати горя, знищення, щоб відбулося велике Очищення, то Бог мусить бути таким справедливим, щоб перед тим послати проповідника покаяння. Людина мусить бути адже завчасно попереджена. Де ж Іван, що провіщує прийдешнє?

Ці злочасні уявляють себе великими у своїх пустих думках! Лише самовпевненість великої порожнечі приховується за таким волянням. Вони б його адже бичували, кинули б до в'язниці!

Відкрийте ж очі та вуха! Хіба наростаючого скупчення явищ природи і катастроф недостатньо, щоб бути серйозними застереженнями? А становище в Росії та Китаї не проголошує серйозною мовою? Навіть німці з близьких прикордонних районів скаржаться досить часто на утиски їхніх, *наших* ворогів! Однак, безтурботно *танцюючи*, ніхто не звертає уваги на всю нужденність і страх свого ближнього. Не *хочуть* ані бачити, ані чути! —

А проповідник покаяння ще 2000 років тому прийшов перед втіленням у людину Словом, яке йшло слідом за ним. Однак люди доклали всіх зусиль, аби знову стерти, затемнити чисте сяяння Слова, аби поступово пригасити притягальну силу його світильника. —

І всім, хто хоче звільнити Слово від ліан, що його обплутують, незабаром доведеться відчути, як посланці темряви судомно намагаються затримати кожне радісне пробудження!

Проте сьогодні не повториться жодна подія з часів Христа! Тоді прийшло Слово! Людство, маючи власну вільну волю, обрало тоді в більшості своїй відмову, відхилення! Відтоді воно стало підвладне Законам, самочинно в такий спосіб приведеним у дію вільно обраним рішенням. Люди знайшли на самостійно обраному шляху згодом усі плоди свого воління.

Незабаром коло замкнеться. Ці плоди невпинно щодалі більше накопичуються і нагромаджуються, наче вал, що незабаром обрушиться на людство, яке в духовному отупінні, нічого не підозрюючи, нині бездумно існує. Під кінець, на час здійснення, в людей, звісно, більше не залишиться вільного вибору!

Вони змушені будуть віднині пожати те, що в ті часи й пізніше на хибних шляхах посіяли.

Сьогодні для розрахунку знову на цій Землі інкарновано всіх, хто колись, за часів Христа, відкинув Слово. Вони не мають сьогодні вже права на завчасне попередження і на повторне рішення. За дві тисячі років у них було достатньо часу, аби роздумати! А хто сприймає Бога та Його Творіння в хибному тлумаченні і не намагається осягнути їх чистіше, той *узагалі* їх *не* сприйняв. Це навіть іще гірше, бо хибна віра заважає осягнути Істину.

Однак горе тому, хто *фальшує* або *підмінює* Істину, щоб у такий спосіб збільшити число прибічників, тому що для людей це зручніша й приємніша форма. Він звалює на себе не лише провину фальшування, введення в оману, але ще й несе відповідальність за тих, кого зміг привабити до себе в зручніший та прийнятніший для них спосіб. Йому тоді ніщо *не* допоможе, коли настане час відплати. Він зірветься в безодню, звідки неможливо повернутися, і це справедливо! – Ось що дозволено було побачити Івану і в своєму Об'явленні застерегти від цього.

І якщо однораз розпочнеться велике Очищення, то в людей цього разу вже не залишиться часу обурюватись або навіть опиратися цим подіям. Божественні Закони, які людина так охоче уявляє собі в хибному вигляді, проявляться тоді неблаганно.

Саме в час найбільших страхіть, які коли-небудь переживала Земля, людство нарешті згадує, що Любов Божа дуже далека від м'якотілості та слабкості, які їй наважувалися приписати.

Більше ніж половині всіх людей сучасності взагалі не місце на цій Землі!

Уже за останні тисячоліття людство так опустилося, живе *так* уперто в темряві, що у своєму нечистому волінні спорудило безліч мостів до темних сфер, розташованих значно *нижче* за земний рівень. Там живуть глибоко занепалі, етерноречовинна вага яких ніколи не давала їм змоги піднятися до земного рівня.

У цьому полягав *захист* для всіх, хто живе на Землі, так само, як і для самих цих темних. Їх відокремлено силою природного Закону етерноречовинного Тяжіння. Там, унизу, вони можуть угамувати свої пристрасті, всю ницість, не завдаючи цим шкоди. Навпаки. Їхня невтримна розбещеність уражає там тільки споріднених, так само, як і ті нападають на них, даючи волю своїм пристрастям. Вони страждають таким чином обопільно, що сприяє дозріванню, а не подальшій провині. Бо через страждання може колись пробудитися огида до самого себе, і з огидою також бажання вибратися з цього царства. Це бажання з часом призводить до болісного відчаю, який врешті-решт може притягнути до себе найпалкіші молитви і з ними серйозне воління до виправлення.

Так повинно відбуватися. Однак через хибне воління людей вийшло інакше!

Люди своїм *темним* волінням спорудили міст до зони темряви. Вони простягли таким чином руку тим, хто там живе, надавши їм за допомогою сили притягання спорідненого можливість піднятися на Землю. Тут вони, звісно, знайшли нагоду для відновленого інкарнування, яке для них за нормальних світових подій іще не було передбачено.

Бо на земному рівні, де за посередництва груборечовинного можуть жити *разом* зі світлішими і кращими, вони завдають лише шкоди і звалюють тим *нову* провину на себе. Це неможливо в їхніх низовинах, бо їхня ницість приносить подібним до них тільки користь, тому що в ній вони зрештою все-таки лише пізнають самих себе і навчаються огиди до неї, що сприяє виправленню.

Цьому нормальному шляху всього розвитку *завадила* людина ницим застосуванням своєї вільної волі, якою сформувала етерноречовинні мости до зони темряви; тож ті, хто туди опустився, змогли зграєю кинутися на земний рівень, більшу частину якого тепер із радістю населяють.

Оскільки світлі душі змушені відступити там, де надійно зікріпилася темрява, то темним душам, які несправедливо проникли на земний рівень, було досить легко досягти інкарнування інколи навіть там, де інакше втілилася б лише світла душа. Темна душа знаходила при цьому опору в будь-кому з оточення майбутньої матері, що давало їй можливість утвердитися й відтиснути світле, хоча мати чи батько й належали до світлих.

Цим пояснюється також загадка, чому так часто «паршива вівця» могла приходити до добрих батьків. Але якщо майбутня мати зверне більше уваги на себе і на своє близьке оточення, на свої взаємини, то цього може *не* статися.

Отже, тільки *Любов* можна углядіти в тому, що кінцеві наслідки Законів цілком справедливо нарешті зметуть із земного рівня тих, кому тут *не* місце, щоб вони звалилися вниз до того царства темряви, до якого й належать за своєю природою. Вони не зможуть завдяки цьому більше заважати світлішому в сходженні та звалити на самих себе нову провину, і, можливо, все-таки ще дозріють в огиді власних переживань. — —

Самозрозуміло, настане час, який залізними лещатами стисне серця *всіх* людей, коли зі страшною неблаганністю в кожному людському створінні з корінням буде вирвано духовну гординю. Тоді відпаде й кожен сумнів, який заважає людському духові пізнати, що Божественне знаходиться не *в* ньому, а високо *над* ним. Що Воно може стояти на вівтарі його внутрішнього життя лише як Найчистіший *Образ*, до якого він підводить очі в смиренній молитві. —

Це не помилка, а провина, коли людський дух заявляє, що також хоче бути божественним. Таке зухвальство неодмінно зіштовхне його донизу, бо це рівнозначно спробі вирвати скіпетр із руки свого Бога, стягнути Його до того шабля, який призначено для людини і якому досі вона ні разу не відповідала, тому що хотіла бути *більшою* і спрямовувала погляд до Висот, яких, однак, ніколи не зможе ні досягти, ні разу й пізнати. Тож вона не звертала уваги на всю дійсність, зробивши саму себе не лише зовсім непотрібною в Творінні, але й навіть значно гірше – *шкідником!*

Насамкінець через її власну хибну позицію їй буде з моторошною ясністю показано, що у своєму нинішньому настільки глибоко занепалому стані вона не варта навіть тіні Божественного. Усі скарби земних знань, які вона тяжко здобула впродовж тисячоліть, перед її сповненими жаху очима перетворяться на *ніщо*; безпорадно вона переживе на собі самій, як плоди її однобічних земних прагнень виявляться непотрібними, інколи навіть стануть їй прокляттям. *Нехай тоді спробує згадати про свою божественність, якщо зможе!* — —

Невмоливо їй назустріч прогримить: «Опустись на коліна, створіння, перед твоїм Богом і Господом! Не намагайся зухвало підносити себе до Бога!» — —

Дивацтву ледачого людського духу настане кінець. — —

Лише тоді зможе це людство подумати про сходження. Це буде саме той час, коли впаде все, що не стоїть на правильній основі. Уявне існування, лжепророки та об'єднання, утворені навколо них, у собі самі зруйнуються! При цьому стануть тоді очевидними й попередні хибні шляхи. Дуже багато благодущних тоді, напевно, з жахом усвідомлять, що стоять перед прірвою і під хибним керівництвом швидко сповзають донизу, тоді як у гордині їм здавалося, що вони, підносячись, уже наближаються до Світла! Що відчинили захисні ворота, не маючи без них повносилового захисту. Що

притягли до себе небезпеки, які за природного перебігу подій вони б легко подолали.
Блажен той, хто тоді знайде правильний шлях до повернення!

65. Волання за Провідником

Придивімося однораз ближче до всіх тих людей, які сьогодні особливо енергійно шукають духовного Провідника і з внутрішнім піднесенням чекають на нього. На їхню думку, вони самі вже духовно ґрунтовно підготовлені, щоб його впізнати й слово його почути.

Те, що ми помічаємо при спокійному спостереженні, – це безліч неузгодженостей. Місія Христа, наприклад, на досить багатьох людей подіяла дивно. Вони створили собі з неї хибну картину. Причиною цього, як завжди, була неправильна самооцінка, зарозумілість.

На місце попереднього благоговіння та збереження самозрозумілої прірви й чіткого розмежування між ними і Богом, з одного боку, прийшло плаксиве випрошування – бажання завжди лише отримувати, але самим при цьому нізачо нічого не робити. «Молися», напевне, вони приймають, але що при цьому ще «і працой» існує, «працой сам над собою», того вони не хочуть знати.

З іншого боку, знов-таки, уявляють себе такими самостійними, такими незалежними, що все самі можуть робити і за деяких зусиль навіть стати божественними.

Є також багато людей, котрі лише вимагають і чекають, що Бог має бігати за ними. Оскільки Він адже вже однораз послав Свого Сина, то тим довів, що для Нього дуже багато важить, аби людство наблизилося до Нього, що Він, імовірно, навіть їх потребує!

Хоч куди подивися, скрізь покищо знайдеш лише гординю, а не смиренність. Відсутня правильна самооцінка. —

Насамперед потрібно, аби людина спустилася вниз зі своєї штучної висоти, щоб зуміти стати *справжньою людиною*, щоб *такою* почати своє сходження.

Вона сидить сьогодні, духовно набундючившись, у підніжжя гори на дереві, замість того, щоб твердо і надійно обома ногами стояти на земному ґрунті. Тому вона ніколи не зможе зійти на гору, якщо спочатку з дерева не злізе або не впаде.

А тим часом, імовірно, всі ті, хто спокійно та розсудливо на землі під її деревом крокує своєю дорогою і на кого вона з пихою дивиться згори, вже до вершини дійдуть.

Та їй при цьому допоможе розвиток подій, бо дерево *обов'язково* впаде, навіть найближчим часом. Можливо, тоді людина ще й схаменеться, коли так грубо з хисткої висоти впаде на землю. Тоді буде, одначе, для неї останній час – ані години при цьому на марнування не залишиться.

Нині багато хто думає, що можна й далі йти второваною стежкою, як це тривало тисячоліттями.

Затишно розвалившись у своїх кріслах, вони сидять і чекають на сильного Провідника.

Як же уявляють вони собі цього Провідника! Насправді гірше нікуди.

Насамперед вони чекають від нього або, кажучи точніше, *вимагають* від нього, щоб *він* кожній окремій людині приготував цей шлях угору до Світла! *Він* має потурбуватись, аби для послідовників *кожного* віросповідання навести мости до шляху Істини! *Він* має зробити це таким легким і зрозумілим, аби кожен міг без зусиль зрозуміти. Його слова мусять бути підібрані таким чином, щоб їхня правильність відразу переконала великих і малих усіх станів.

Якщо ж людина сама при цьому мусить турбуватися і сама думати, то це не справжній Провідник. Бо коли він покликаний вказувати своїм словом, виводячи правильним шляхом, то мусить, звичайно, також турбуватися про людей. *Його* справою є переконати людей, пробудити! Христос адже навіть віддав своє життя.

Отже, хто сьогодні так думає, а таких ще багато, той не вважає за потрібне, перш за все, завдавати собі клопоту, бо вони подібні до нерозумних дів, які вийшли назустріч «занадто пізно»!

Провідник їх, звісно, *не* пробудить, а залишить і далі зовсім спокійно спати, доки ворота зачиняться і вони не зможуть знайти вхід до Світла, оскільки не зуміли вчасно визволитися з терену речовинности, хоча слово Провідника їм шлях указувало.

Бо людина не така цінна, як вона це собі уявила. Не Бог потребує її, а вона свого Бога!

Оскільки людство у своєму так званому поступі сьогодні вже не знає, чого воно, власне, *хоче*, йому врешті-решт доведеться дізнатися, що воно *мусить!*

Люди такого ґатунку, шукаючи і самовпевнено критикуючи, пройдуть мимо, так само, як багато подібних до них тоді вже пройшли повз *того*, до чийого Приходу завдяки Одкровенням усе було підготовлено.

Як можна *таким* уявляти собі духовного Провідника!

Він не зробить людству *ані кроку* для поступок, і *вимагатиме* всюди, де чекають, щоб він дав!

Однак та людина, яка може мислити серйозно, відразу визнає, що *саме в суворій, нещадній вимозі* уважного мислення полягає якнайкраще з того, чого так глибоко вже втягнуте у свою духовну млявість людство потребує для порятунку! Саме тим, що Провідник для розуміння свого слова, перш за все, вимагає духовної бадьорости, *серйозного* воління, наполегливості, він завиграшки відокремлює половину від пшениці вже від початку. У цьому проявляється самочинна дія, як і в Божественних Законах. Люди тут також отримують точно згідно з тим, чого вони справді хочуть. —

Але є ще один ґатунок людей, котрі вважають себе особливо активними!

Вони створили собі з Провідника, звісно, зовсім інший образ, як можна прочитати в повідомленнях. Він, однак, не менш гротесковий, бо вони чекають на нього, як на... духовного акробата!

Адже так чи інакше тисячі людей уже припускають, що яснобачення, ясночуття, ясновідчуття тощо є великим поступом, що насправді таким, однак, *не* є. Такі навчені, вишколені, навіть за наявності вроджених здібностей, ніколи не зможуть піднятися над цими земними дивами, рухаються, отже, лише в низьких межах, ніколи не зможуть сягнути Висот і тому майже нічого не варті.

Невже людству хочуть допомогти у сходженні *тим*, що йому показують етерноречовинні речі того самого рівня або навчають бачити їх і чути?

До справжнього сходження духу це не має жодного стосунку. Так само мало придатне воно й щодо земних подій! Це духовні фокуси, не більше, цікаві для окремих людей, *але без жодної цінности* для всього людства!

Те, що всі люди такого штибу бажають собі подібного до них Провідника, який насамкінець вміє це робити краще за них, досить легко зрозуміло. —

Однак є ще величезна множина таких, котрі в цьому йдуть іще далі, аж до смішного. І, попри все, сприймають це досить серйозно.

Вони вважають справжнім доказом Провідництва, наприклад, як і головною умовою, те, що Провідник... не може застуджуватися! Хто може застудитися, той не підходить відразу, бо, на їхню думку, це не відповідає образу ідеального Провідника. Сильним мусить бути він у всьому і, перш за все, своїм духом повинен неодмінно піднятися над такими дрібницями.

Це звучить, можливо, трохи роблено та смішно, але це лише окремі факти і означають слабе відлуння давнього вигуку: «Якщо ти Син Божий, то допоможи собі сам і зійди з хреста». — — Кричать сьогодні вже, ще до того, як такий Провідник взагалі з'явився в полі зору!

Бідні, необізнані люди! Той, хто своє тіло виховує так *однобічно*, що воно час від часу під владою духу стає нечутливим, аніскільки не є надзвичайно великим. Ті, хто ним захоплюється, подібні до дітей минулих століть, котрі з розкритими ротами та сяючими очима спостерігали за трюками мандрівних клоунів, причому в них прокидалося палке бажання вміти робити таке саме.

І якими діти були тоді в такій цілком *земній* царині, не далі є також дуже багато так званих шукачів духу або Бога тепер у *духовній* царині!

Продовжимо ж нашу думку: мандрівний народ давніх часів, що про нього я щойно згадував, розвивався щонайбільше, ставши зрештою акробатами в цирку та вар'єте. Їхнє вміння зросло до неймовірного, і щодня тисячі розбалуваних людей і сьогодні зі щоразу новим здивуванням, а часто і з внутрішнім здриганням дивляться на ці виступи.

Та чи мають вони при цьому *для себе користь* від того? Що отримують вони від таких годин? При тому, що так багато акробатів під час своїх виступів ризикують життям. Зовсім нічого, тому що навіть за найвищої досконалості всі ці речі *завжди* повинні залишатися лише в межах вар'єте і цирку. Вони завжди слугують лише для розваги, проте ніколи не принесуть користі для людства.

І в *такого роду* акробатизмі в *духовній* царині, однак, шукають тепер мірило для великого Провідника!

Залишмо таких людей із духовними клоунами! Вони незабаром достатньо переживуть, куди таке приводить! Вони також не знають, *чого*, власне, цим добиваються. Їм здається: великий лише той, чий дух так панує над тілом, що воно вже не знає хвороб!

Кожен вишкіл такого роду є *однобічним*, а *однобічність* призводить лише до нездорового, хворобливого! Такі речі не *зміцнюють духу*, а *лише послаблюють тіло!* Необхідна для здорової гармонії рівновага між тілом і духом втрачається, і кінцем стане те, що зрештою такий дух набагато раніше звільниться від понівеченого тіла, яке вже не буде здатне забезпечувати йому повноцільний здоровий резонанс для земних переживань. Їх же *бракує* духові в такому разі, і він приходить *незрілим* у Потойбіччя. Він своє земне буття *ще раз* прожити мусить. Це духовні фокуси, не більше, котрі відбуваються за рахунок земного тіла, яке насправді повинне *допомагати* духові. Тіло *належить* до часового проміжку розвитку духу. Якщо ж воно стало слабким і пригнобленим, то вже не може бути духові дуже корисним, оскільки його випромінювання занадто мляве для того, щоб надавати останньому в Речовинності повноту сили, якої він потребує.

Якщо людина хоче придушити хворобу, то вона мусить духовно тиском екстазу на тіло досягти стану, дещо подібного до страху перед зубним лікарем, здатного витиснути біль. Такий високий стан збудження тіло витримає неушкодженим, напевно, однораз, можливо, навіть кілька разів, але не подовгу – інакше без серйозної шкоди не обійдеться.

І якщо Провідник *це* робить або радить робити, то він не гідний бути Провідником, бо порушує цим природні Закони Творіння. Земна людина повинна берегти своє тіло як довірене їй добро і намагатися досягти здорової гармонії між духом і тілом. Якщо ж вона через одностороннє пригноблення спотворюється, то це зовсім не поступ, зовсім не сходження, а незаперечна велика перешкода у виконанні її завдання як на Землі, так і взагалі в *Речовинності*. Повнота сили духу, з огляду на його діяльність у *Речовинності*, при цьому пропадає, тому що він для цього щоразу потребує сили не поневоленого, а гармонійного з духом земного тіла! Той, кого на підставі таких речей називають майстром, насправді менший за школяра, який зовсім не знає завдань людського духу та необхідності його розвитку! Він є навіть шкідником для духу.

Вони незабаром досить болісно усвідомлять свою дурість.

А кожен лжепровідник змушений буде отримати *гіркий* досвід! Його сходження в Потойбіччі зможе розпочатися лише *тоді*, коли *останній* із усіх тих, кого він своїми духовними забавами затримав або навіть увів в оману, прийде до пізнання. Доки його книги, його твори тут, на Землі, й далі впливатимуть, на тому світі він буде міцно затриманий, навіть якщо він тим часом прийшов там до кращого усвідомлення.

Хто радить окультне навчання, той подає людям камінь замість хліба і доводить цим, що він не має жодного уявлення про *справжні* події в Потойбіччі, не кажучи вже про весь механізм Світобудови! — —

66. Груба речовинність, етерна речовинність, випромінювання, простір і час

Надійшло багато запитань щодо розуміння моїх висловів «груба речовинність» і «етерна речовинність». Груба речовинність – це все те, що людина може бачити своїми *земними* очима, що вона *по-земному* відчуває та чує. Сюди ж належить і те, що вона за посередництва земних допоміжних засобів бачить і з дальшими винаходами буде ще бачити. Як, наприклад, усе видиме крізь мікроскоп. Груборечовинне – це лише *визначений* вид Речовинности. Величезний обшир *сукупного* Творіння складається, однак, з *кількох* видів, які між собою докорінно різняться, і тому *ніколи один з одним не змішуються*.

Різноманітні види речовинности розташовані один над одним у самому низу, або в кінці Творіння. Знов-таки, як і в усьому Творінні, починаючи вгорі з найлегшого виду, вони йдуть донизу, закінчуючись найважчим та найщільнішим видом. Ці всі види речовинности слугують лише допоміжним засобом для розвитку всього духовного, що занурюється в них, наче в родючу ниву як зародок. Точно так, як зерно потребує землі для пророщування та зростання.

Речовинність сама по собі у своїх окремих шарах цілком бездіяльна, безсила. Лише тоді, коли розташоване над нею сутнісне проникне та зв'яже її, вона отримає тепло і живість, слугуючи оболонками або тілами для різноманітних форм та видів.

Як я вже казав, різноманітні види речовинности *не* дають змоги *змішуватися*, але завдяки сутнісному можуть зв'язуватись і навіть неодноразово з'єднуватись. У цьому зв'язуванні та з'єднанні виникає тепло й випромінювання. Кожен окремий вид речовинности породжує при цьому своє визначене власне випромінювання, яке змішується з випромінюваннями інших зв'язаних із ним видів і разом вони утворюють вінок випромінювань, який сьогодні вже відомий і, коротко кажучи, називається флюїд, або випромінювання. Отже, кожен камінь, кожна рослина, кожна тварина має своє випромінювання, яке можна спостерігати, і яке залежно від *стану* тіла, тобто оболонки, або форми, є зовсім різним. Тому можна спостерігати розлади у вінку випромінювань і розпізнавати хворі місця оболонки.

Вінок випромінювань надає, отже, кожній формі особливе оточення, прикриття в обороні, але й водночас утворює міст до більш віддаленого оточення. Також діє він, окрім цього, ще на внутрішнє єство, щоби брати участь у розвитку сутнісного ядра в *найгрубішому* розумінні, бо насправді до справжньої діяльності у Творінні додається ще багато речей, які я лише зовсім повільно, крок за кроком, можу розгорнути, щоби серйозним шукачам полегшити проникнення в Закони Творіння.

Не пронизана сутнісним, речовинність перетворюється на ніщо. Те, що ми тепер розглянули, є лише зв'язок сутнісного з різноманітними видами речовинности. І знов-таки, це, перш за все, *родюча нива для духу!* Сутнісне зв'язує, з'єднує та оживляє речовинне, дух же володарює як над речовинним, *так* і над сутнісним. Щойно дух, тобто духовне, занурюється для свого розвитку в оживлене сутнісним поєднання, останнє відразу, за природою речей, підпорядковується йому, тобто разом із сутнісним.

Влада духовному пропонується таким чином у найприродніший спосіб. Сумно, якщо воно використовує її погано або хибно! *Справжнє спорядження духу* для його розвитку в Речовинності *становлять випромінювання*, про які ми щойно говорили. Ґрунт для розвитку духу перед його зануренням завдяки сутнісному вже ретельно підготовлено. Оболонки навколо нього самочинно змикаються, захищаючи його, і його

завдання – правильно застосувати надане йому таким чином спорядження для свого блага та сходження, а не для шкоди й падіння.

Неважко зрозуміти, що *той* вид речовинності, який представлено як найсильніший в оболонці духу, також мусить бути вирішальним для суміші випромінювань, бо в ньому, природно, завжди переважає випромінювання наявного найсильнішого виду речовинності. Те, що при цьому переважає, одначе, знову-таки чинить найбільший вплив як усередину, так і назовні.

Суміш випромінювань має, проте, набагато більше значення, ніж людство донині змогло про це дослідити. Воно не здогадувалося ще й про десяту частину його справжнього завдання!

Властивість вінка випромінювань є вирішальною для потужності хвиль, на яких мають сприйматися вібрації із системи випромінювань сукупного Всесвіту. Слухачеві й читачеві не варто легковажно це обминати, навпаки, йому треба заглибитися в думку, і він тоді раптом побачить перед собою всі нервові розгалуження, розташовані у Творінні, які він повинен навчитися визначати й використовувати.

Він уявляє собі променисту Прасилу, що виливається на Діяння Творіння! Вона струменить крізь кожну його частину й кожен вид. А кожна частина й кожен вид змінюють її і, випромінюючи, передають далі. Різноманітні властивості частин Творіння приносять таким чином у Правипромінювання зміни, що змінюють кольори цього випромінювання. Тож усе Творіння становить собою дивовижну картину найпрекрасніших кольорових випромінювань, яку не здатен відтворити жоден художник. І кожна частина Творіння сама по собі, і кожна зірка, навіть кожне окреме тіло, хай воно й зовсім мале та крихітне, подібні до тонко відшліфованої призми, яка кожен промінь, сприйнятий нею, випромінюючи, передає далі в розмаїтті змінених кольорів. Ці кольори, своєю чергою, притягують до себе дзвінки звуки, які лунають гучним акордом. Не звуки мають кольори, а кольори мають звуки. Це значить – кольори випромінювань, а не зображені людською рукою мертві кольори. Мертві порівняно з кольорами випромінювань.

Перед цим грандіозним царством випромінювань стоїть людський дух зі своїм спорядженням із випромінювань, наданим йому його оболонками. До пробудження сексуальної сили він подібний до немовляти. Речовинні оболонки за допомогою випромінювань всмоктують лише те, що їм потрібне для дозрівання. Із входженням сексуальної сили, одначе, стоїть дух цілковито спорядженим, ворота до нього таким чином відчинено, безпосередній зв'язок утворено. Він отримує всебічний посилений контакт із могутністю випромінювань у великому Всесвіті!

Як людина, тобто дух, розвиває кольори своїх випромінювань та керує ними, так налаштовує вона, ніби в радіоприймачі, свої хвилі на схожі кольори і приймає їх тоді із Всесвіту. Це приймання можна ще назвати притягуванням або силою притягання спорідненостей. Байдуже, як це називається, подія сама по собі залишається тією самою. Кольори визначають адже тільки вид, а вид зумовлює колір. Тут міститься втрачений у минулому ключ до *істинного* королівського мистецтва, астрології, а також ключ до дієвого зцілення лікарськими травами, так само до спірного мистецтва тілесного та духовного лікувального магнетизму, ключ до мистецтва жити, а також до щаблів духовного сходження. Бо під цими щаблями сходження, тобто так званими сходами на Небо, мається на увазі не що інше, як простий *інструмент*, яким треба скористатися. Чарунки цієї мережі випромінювань у Творінні є приступками цих сходів. Усе приховано в цьому – сукупне знання і остання таємниця у Творінні.

Шукачі, вхопіться за чарунки цієї мережі випромінювань! Свідомо, але з *добрим волінням* і в сповненому смиренності визнанні вашого Бога, який дав це дивовижне Творіння, яким ви можете оволодіти як у дитячій грі, коли нарешті однораз *чесно* захочете й відкинете всю зарозумілість всезнайків. Спершу вам треба скинути фальшивий тягар із ваших плечей, із вашого духу – інакше ви не зможете випростатися й вільно піднятися.

Також у суміші випромінювань людського тіла неодмінно мусить панувати гармонія, щоби сповна забезпечити дух усіма необхідними для захисту, розвитку і сходження засобами, призначеними для нього в нормальному розвитку Творіння. Саме через вибір їжі, активність тіла, а також через усілякі обставини життя в багатьох речах виникають однобічні зрушення в цих випромінюваннях, які потім необхідно вирівняти, щоби сходження стало можливим. *Сьогодні хворе при цьому все*. Нічого не можна назвати здоровим. —

Людина може собі уявити, який вплив має лише вибір харчування на цю систему випромінювань. Завдяки вибору харчування для підтримки тіла вона спроможна вирівняти ці випромінювання, підсилюючи одне, послаблюючи інше та замінюючи щось превалююче залежно від того, діє воно сприятливо чи заважає, тож *це* випромінювання стає тоді головним, *сприятливим* для неї, а отже, і нормальним, бо тільки сприятливе є нормальним станом.

Однак це все нітрохи не може зумовити, забезпечити саме сходження, а лише забезпечує здоровий ґрунт для повноцінної діяльності духу, *воління якого* дає йому право визначати шлях угору, вбік чи навіть вниз.

Тіло мусить, одначе, зміцнитися, як і дух, щойно люди спроможуться це зауважити. Тепер, одначе, майже повсюдно через необізнаність тяжко в цьому грішати. —

Коли я кажу про грубу речовинність і про етерну речовинність, то маю на увазі, що не можна припускати, що етерна речовинність має означати витончену форму грубої речовинності. Етерноречовинне має цілковито *іншу природу*, інші властивості. Воно ніколи не зможе стати груборечовинним, але утворює перехідний щабель на шляху вгору. І під етерною речовинністю, точно так само, як і під грубою речовинністю треба розуміти лише *оболонку*, яка мусить бути пов'язана із сутнісним, аби воно могло її оживити.

Переходячи до цих Законів, я мушу згадати про те, що розподіл цим іще далеко не вичерпано. Тому хочу сьогодні вже повідомити, що, крім свідомого та несвідомого духовного і сутнісного, для оживлення видів речовинності ще й *силові течії* різноманітних видів пронизують Творіння і, згідно з їхньою різноманітною природою, вони так само беруть участь у розвитку та русі вперед. Силкові течії, знову-таки, є лише найближчим, що приєднується до діяльності духовного і сутнісного, або, краще сказати, передуючи їм, готують для них поле діяльності. Чим далі ми йдемо, тим більше й більше розчленовуємо та вникаємо в подробиці.

Рухаючись далі, одне послідовно йде за іншим, щоби у зв'язку з попереднім щоразу породжувати нові градації. Усе, одначе, можна логічно пояснити, бо після Першого Творіння могло виникнути лише те, що логічно витекло з нього. Іншого не буває. І в цьому факті міститься безумовна запорука для обрання бездоганного рішення, для ясного огляду. У моїх доповідях я пропоную *ключ!* Відімкнути тоді сукупне Творіння кожен слухач зможе сам.

Але при викладенні всього відразу вийшов би твір, багатогранність якого могла б заплутати людей. Якщо ж я спокійно, як і досі, виводитиму одне з іншого впродовж прийдешніх десятиліть, то вам легко буде йти слідом за мною і зрештою також

спокійно та свідомо з повною ясністю все оглядати. Легко буде це для тих, хто бажає йти слідом за мною. Для початку я хочу лише роз'яснити найважливіші основні підвалини Творіння, перш ніж торкнутися всіх тонкощів.

Слухач і читач, напевне, почувався б якимось створінням, котрому я спершу показав би скелет людини і потім біля нього поставив живу людину в її повній силі та дієвості. Якщо воно не має жодного уявлення про людину, то в живій людині не розпізнає скелета, можливо, навіть скаже, що вони взагалі не пов'язані одне з одним, або ж, що це не одне й те саме. Точно так це здаватиметься тим, хто у моїх викладах не йде спокійно слідом за мною до самого кінця. Хто від початку з серйозною старанністю не намагається все осягнути, той не зможе пізнати сукупне Творіння *тоді*, коли я підійду до останніх роз'яснень. Він *повинен* лише намагатися в цьому крок за кроком йти слідом за мною. —

Оскільки я мусив говорити в загальних рисах, тепер переходжу *поволі* до *нових* речей. Інакше я був би занадто стрибкоподібний. Мені й так уже часто говорили, що я в усьому пропоную лише ядро, яке широкій громадськості не так легко зрозуміти. Я, однак, не можу інакше, якщо хочу подати все, що маю сказати. Інакше ми мусили б закінчити на четвертій частині, оскільки при ширшому роз'ясненні нам навряд чи вистачило б земного часу для чогось більшого. Прийдуть інші, котрі на основі кожної моєї доповіді зможуть написати одну і навіть кілька книг. Я не можу зараз на цьому затримуватися. — —

Оскільки етерна речовинність, як я казав, має *іншу* природу, ніж груба речовинність, то з цього випливає щось, чого я досі ще не торкався. Щоб нікого не заплутати, я досі в багатьох речах потребував загальноновживаних висловів, які відтепер мушу розширити. До них належить, наприклад, вислів: «*Стояти над простором і часом!*»

Це завжди стосувалося позаземного. Зважаючи на даліше просування мусимо від сьогодні говорити: «життя в Етерній речовинності «стоїть над земними поняттями простору та часу»», бо в Етерній речовинності також є поняття простору та часу, але, знову-таки, *іншого* роду, який пристосовано до Етерної речовинності. Поняття простору та часу закладено навіть у сукупному Творінні, однак воно завжди прив'язане до певного роду! Саме Творіння має власні межі, тож і для нього ще дійсне поняття простору.

Також усі основні Закони, які одностаїно проходять крізь сукупне Творіння, у своїх *діях* завжди перебувають під впливом того виду Творіння, від особливостей якого залежать! Тому наслідки *певних законів* у різноманітних підрозділах Творіння повинні проявлятися також *різноманітно*, що призводить до серйозних непорозумінь, суперечностей, сумнівів у єдності Законів Творіння або Божественної Волі, а також до віри в акти сваволі Творця. В основі цього ж лежала й досі лежить, однак, всього лиш необізнаність людей щодо самого Творіння.

Про ці речі я, однак, значно пізніше докладніше розповім, оскільки сьогодні вони відвернули б увагу слухачів та читачів і затемнили роз'яснення. Я це зроблю, щойно виникне потреба для подальшого розуміння. Жодної прогалини не залишиться. —

67. Помилки в яснобаченні

Яснобачення! Яким блиском його оточено, скільки насмішок лунає з одного боку, тоді як з іншого промовляє боязка цікавість; решта ж зберігає благоговійне мовчання. Самі ясновидці гордо виступають, як павичі в курнику. Вони вважають себе осипаними Божими милостями і в пихатій смиренності почуваються в ньому високо піднесеними над іншими. Аж занадто охоче дозволяють вони собі захоплюватися тим, що їм насправді чуже так само, як і їхньому цікавому до всього оточенню. Свою фактичну необізнаність вони приховують усмішкою, яка ні про що не говорить, і за допомогою якої намагаються здаватися обізнаними. Одначе, мабуть-таки, це вже звичний для них вияв їхньої безпорадності в питаннях, що вимагають їхніх власних знань про те, що відбувається.

Вони знають насправді не більше, ніж молоток і зубило, за допомогою яких рука скульптора надає форму якому-небудь витвору. Але й тут знову-таки винні тільки самі люди, які хочуть зробити зі своїх обдарованих яснобаченням ближніх щось таке, чим вони насправді не є, і тим завдають їм великої шкоди. Це нездоровий стан, який сьогодні можна знайти повсюдно. «Яснобачення» існує адже в багатьох випадках *насправді*, проте в цьому зовсім немає нічого особливого, чому варто було б дивуватись, а тим паче такого, чого треба було б лякатися, тому що, власне кажучи, воно повинне бути цілком природним. Природним воно є, одначе, лише тоді, коли приходить само собою і спокійно довіряється безпосередньому розвитку без сторонньої або власної допомоги. *Допомога* в цьому так само гідна прокляття, як і допомога при тілесному вмиранні.

Цінності яснобачення набуває, одначе, тільки за наявності справжнього *Знання*. Тільки Знання спроможне перетворити цю природну здібність на впевненість і таким чином забезпечити їй *правильну* позицію в досягненні праведної мети. В тому, що цього бракує, одначе, величезній більшості всіх ясновидців, можна відразу переконатися, прослідкувавши, як запал надмірного честолюбства призводить до зухвалости, а також за тим, як неприховано виставляється на огляд і в яких висловах охоче передається зарозумілість усезнайків.

І це уявне знання є саме тим, що затримує таких людей, не лише не просуває їх уперед, а, навпаки, стає для них просто-таки загибеллю через те, що в їхніх зусиллях виводить їх на хибні шляхи, що *донизу* ведуть, а не вгору, а ті, хто вважає себе всезнайками, при цьому нічого не помічають. Для таких великою допомогою іноді може стати лише те, що їхнє яснобачення і ясновчуття поступово послабне й зникне. Це їхній порятунок! Завдяки виникненню будь-яких сприятливих для них обставин, які можуть бути різноманітними.

Придивімося тепер до людей, обдарованих яснобаченням, і до їхнього хибного переконання, яке вони передають іншим людям. Вони самі винні в тому, що всю цю царину, як хибну та ненадійну, досі можна було змішувати з брудом.

Те, що ці люди бачать за найсприятливіших обставин та найбільшого просування в цій царині, є другий щабель так званого Потоїбиччя, якщо ми захочемо поділити його на щаблі (які не треба вважати сферами), причому щабель Світла був би приблизно двадцятий – це сказано для хоча б якогось уявлення про різницю. Але люди, справді здатні бачити другий щабель, вважають, що здійснюють щось грандіозне при цьому. Ті ж, хто здатен розгледіти лише перший щабель, найчастіше уявляють себе чимось іще набагато більшим.

Треба врахувати, що людина у своєму найвищому обдаруванні завжди насправді може бачити лише до тієї межі, яка відповідає її власній внутрішній зрілості. *Вона при цьому прив'язана до власного внутрішнього стану!* За природою речей, вона просто не здатна бачити, насправді *бачити*, щось інше, крім того, що є спорідненим із нею. Тобто лише в межах царини, в якій вона може безперешкодно рухатися після відокремлення від свого земного тіла. Не далі, бо в мить, коли б вона в Потойбіччі здолала межу, продиктовану станом її власної зрілості, це відразу примусило б її втратити будь-яку спроможність свідомо сприймати своє оточення. Самостійно вона все одно не змогла б перейти цю межу.

Але якби її душу, яка тимчасово покинула тіло, в Потойбіччі підхопив той, хто перебуває на вищому щаблі, то в його руках при переході межі до вищого щабля вона б одразу знепритомніла, тобто заснула. Повернувшись, вона змогла б, у кожному разі, попри її дар яснобачення, згадати лише те, що, з огляду на її власний рівень зрілості, могла розгледіти, перебуваючи в стані бадьорости. Тобто не отримала б від цього жодної користі, але, напевно, зашкодила б своєму етерноречовинному тілу.

Якщо вона уявляє собі, ніби бачила те, що виходить поза всі межі – чи то ландшафти, чи то особи, – слід зауважити, що насправді вона сама ніколи наживо цього не переживала й особисто не бачила, а йдеться при цьому лише про *образи*, які їй показали, так само помилково вона вважає, що чула їхню розмову. Насправді це неможливо. Ці образи, очевидно, настільки живі, що вона сама не в змозі розрізнити, що їй було показано, а що вона насправді переживала, тому що актом волі сильнішого духу можна створювати такого роду живі образи. Тож і виходить, що багато ясновидців і ясночутців уявляють, що у своїх потойбічних прогулянках вони побували значно вище, ніж це було насправді. І через це виникає так багато помилок.

Хоча дехто й уявляє, що бачив або чув Христа, та це велика помилка, бо через наявність величезної прірви, спричиненої відсутністю спорідненості, згідно з Законами Творіння Божественної Волі це абсолютно неможливо! Син Божий не може, ніби на філіжанку кави, завітати до спиритичного гуртка, щоб ошчасливити там особливою увагою присутніх; те ж саме стосується й великих пророків або вищих духів.

Настільки безпечно і впевнено почуватися, однак, в Потойбіччі під час земного життя, щоб усе ясно бачити й чути і, можливо, так спритно підніматися вгору щаблями, ніяк неможливо, перебуваючи ще зв'язаним людським духом у плоті й крові. Такі речі просто нездійсненні, попри всю природність. Вони зв'язані законами, обійти які неможливо.

І якщо ясночутець або ясновидець нехтує тим свої земні обов'язки, бажає лише проникнути в Потойбіччя, то він більше втрачає, ніж здобуває. Бо, коли прийде його час для потойбічної зрілості, він принесе з собою прогалину, яку можливо заповнити *тільки на Землі*. Через це він не зможе продовжити підніматися вгору, залишиться прив'язаним до певного місця і змушений буде повернутися назад, щоб надолужити втрачене, перш ніж зможе подумати про серйозне дальше сходження. І тут усе просто й природно: завжди лише необхідний наслідок минулого, який ніяк і ніколи неможливо обійти.

Кожен щабель людського буття треба проживати по-справжньому, з повною серйозністю, з повною здатністю сприйняття поточного сьогодення. Недостатність у цьому призведе до ослаблення, яке на подальшому шляху змушене буде ставати щоразу відчутнішим і на завершення спричинить розрив зв'язків, а потім і наступне руйнування, якщо своєчасно не повернутися і не виправити за допомогою ще одного переживання неповноцінне місце, щоб воно стало міцним та надійним. Так відбувається в усіх подіях. Але, на жаль, людина виробила в собі хворобливу звичку,

завжди намагаючись перевершити саму себе, тому що їй здається, що вона більша, ніж є насправді.

68. Різновиди яснобачення

Довго зволікав я з відповіддю на різноманітні запитання про яснобачення, бо кожна людина, яка *правильно* прочитала моє Послання Граля, мусить бути цілком обізнаною про нього. За умови, звичайно, що вона читала Послання не як літературу для збавляння часу або з упередженням, а, навпаки, серйозно заглибившись у нього і сприймаючи як важливу кожен фразу, глибокий зміст якої, як і її безумовну приналежність до всього Послання, вона вже мусить *намагатися* дослідити, бо так бажано чинити від самого початку.

Дух мусить бути при цьому бадьорим. Поверхові люди внаслідок цього повинні самочинно відсторонитися.

Я неодноразово повторював, що якийсь *рід* завжди може бути розпізнаний тільки *подібним родом*. Під цим родом, звісно, треба розуміти рід Творіння.

Знизу вгору розташовані рід *груборечовинного*, рід *етерноречовинного*, рід *сутнісного* і, як найвищий, рід *духовного*. Кожен такий рід розпадається, знову-таки, на багато щаблів, тож легко виникає небезпека переплутати щаблі етерної Грубої речовинності з щаблями грубої Етерної речовинності. Зовсім непомітні між ними переходи, які в діяльності та в розвитку подій не досить міцно пов'язані, але лише перебувають у тісній взаємодії.

На кожному з цих щаблів проявляється життя іншого роду. Людина ж має в собі оболонки від кожного з родів Творіння, які стоять *під* духовним. Саме її ядро є духовним. Кожна з оболонок рівнозначна тілу. Людина є, отже, духовним ядром, яке в розвитку самоусвідомлення набуває людської форми, яка у висхідному розвитку до Світла щодалі більше вдосконалюється, аж до довершеної краси, при розвиткові донизу, однаке, щодалі більше набуває протилежного до цього, аж до найгротесковішого спотворення. Щоб уникнути при цьому помилок, хочу я, зокрема, зазначити, що груборечовинна оболонка, або тіло, не проходить цей шлях розвитку. У неї замало часу для цього, на груборечовинному земному рівні вона може зазнати лише зовсім незначних змін.

Людина на Землі, тобто в Грубій речовинності, несе в собі оболонки *всіх* родів Творіння *водночас*. Кожна оболонка, тобто кожне тіло окремого роду, має також власні органи чуттів. Груборечовинні органи, наприклад, можуть діяти *тільки в подібному роді*, тобто в груборечовинному роді. Витончений розвиток у ньому за найсприятливіших обставин надає можливість бачити лише до певної міри етернішу грубу речовинність.

Цю етернішу грубу речовинність люди, зайняті її дослідженням, назвали «астральною» – поняттям, про яке нічого справді суттєвого тим, хто встановив це визначення, не відомо, не кажучи вже про тих, хто повторює його вслід за ними. Я вживаю назву цього поняття, тому що вона вже відома. Щоправда, використовують цю назву, як і в окультних дослідженнях, зазвичай лише як певне сукупне поняття всього того, про існування чого знають достеменно або здогадуються, але все-таки ще не змогли правильно осягнути, тим паче обґрунтувати. Усе, що досі створено прагненням окультистів до знань, є не що інше, як величезний саморобний лабіринт незнання, купа сміття домагань інтелектуального мислення, недостатнього для таких речей. Попри це, хочу я залишити широко вживане визначення «астральне». Але те, що люди розглядають як «астральне» і розуміють під цим, належить ніяк не до Етерної речовинності, а лише до етерної Грубої речовинності.

Сповнені людських фантазій дослідники на цих рівнинах усе ще не вийшли за межі Грубої речовинності, а перебувають у *найнижчому роді* Подальшого Творіння і піднімають тому такий великий галас із якомога «гучнішими» іноземними словами! Вони споглядають ніяк не етерноречовинними очима, а лише *сприйняттям, перехідним* від груборечовинних очей до очей етерноречовинних. Його можна назвати перехідним або половинчастим спогляданням.

Коли людина внаслідок земної смерті залишає груборечовинне тіло, то вона при цьому, звісно, залишає з ним і груборечовинні органи чуттів, тому що вони належать лише до цієї оболонки. Тобто земне вмирання є не що інше, як скидання найзовнішньої оболонки, або шкаралупи, яка надавала їй можливість споглядати та діяти в Грубій речовинності. Відразу після цього скидання вона опиняється в так званому іншому світі, або, точніше кажучи, на рівні Етерної речовинності. Тут вона, своєю чергою, зможе діяти за допомогою лише органів чуттів найзовнішньої для неї тепер шкаралупи наявного етерноречовинного тіла. Тобто вона бачить очима етерноречовинного тіла, чує його вухами і т.д.

Це природно, що людський дух при входженні в Етерну речовинність мусить навчитися правильно, відповідно до неї, застосовувати органи чуттів етерноречовинної оболонки, раптом у такий спосіб примушеної до діяльності, як це було колись із органами груборечовинного тіла в Грубій речовинності. Відповідно до речовинності іншого роду, яка не така повільна, і навчання правильному застосуванню органів відбувається в швидший, легший спосіб. І так відбувається з кожним наступним родом.

Для полегшення цього звикання до різноманітних родів надається перехідне або половинчасте бачення на проміжних рівнях. Груборечовинне око при деякому напруженні через незвичний стан тіла в передчутті здатне розгледіти з'єднувальний рівень між грубою та етерною речовинністю, тоді як етерноречовинне око на початку своєї діяльності, озираючись за допомогою половинчастого споглядання, так само дістанеться такого рівня, де етерна груба речовинність простягає руку грубій етерній речовинності. Це половинчасте споглядання надає людському духові під час його переходу певну опору, тож він ніколи не відчуває себе кинутим напризволяще. Так відбувається на *кожній* межі двох різних родів. Про те, щоб обидва різні роди речовинності змогли триматися один біля одного і не утворювали між собою прірву через те, що вони ніколи не зможуть змішатися, дбають *сутнісні* силові хвилі, які у своїй подібній до магнетичної здатності притягання, діють утримуючи та зв'язуючи.

Коли людина після проходження крізь різноманітні підрозділи Етерної речовинності скидає етерноречовинне тіло, то вона входить до *Сутнісного*. Для неї відтепер найзовнішнішою оболонкою стає *сутнісне* тіло, очима якого їй доведеться бачити і вухами якого слухати, доки вона зможе скинути й сутнісну оболонку та увійти до Царства Духу. Тільки тут *вона* стане *сама собою*, без оболонок, і їй доведеться своїми *духовними* органами бачити, слухати, розмовляти і т. д.

Ці мої повідомлення читачам треба ґрунтовно обдумати, щоб вони змогли виробити собі правильне уявлення про них. Матеріалізація тих, хто вже покинув Землю, є не що інше, як подія, в ході якої через посередництво медіума ці душі, котрі несуть у собі етерноречовинне тіло, накладають на себе ще й оболонку етерної грубої речовинності. Напевно, це єдиний виняток, коли сучасні люди своїми груборечовинними очима здатні однораз *чітко* споглядати етерну грубу речовинність, а також осягати її своїми іншими груборечовинними органами чуттів. Вони спроможні на це, тому що, попри всю етерність, завжди йдеться про речовинність, споріднену з їхніми органами чуттів, тобто про грубу речовинність.

Людина мусить, отже, мати на увазі, що грубу речовинність можна «осягнути» лише за допомогою грубої речовинности, етерну речовинність – лише за допомогою етерної речовинности, сутнісне – лише за допомогою сутнісного і духовне – лише за допомогою духовного. У цьому ніколи не буває змішування.

Але буває одне: земна людина може іноді споглядати як груборечовинними очима, так і під час свого земного буття вже відкривати й свої етерноречовинні очі, принаймні час від часу. Тобто не якимось чином одночасно, а по чергово. Коли вона споглядає етерноречовинними очима, груборечовинні очі або зовсім, або частково залишаються заплещеними, – і навпаки. Вона ніколи не зможе груборечовинними очима посправжньому споглядати етерноречовинне, так само як і етерноречовинними очима – груборечовинне. Це неможливо. Протилежні твердження ґрунтуються лише на помилках, які виникають через незнання Законів Творіння. Це ілюзії, в які поринули такі люди, коли вони стверджують, що груборечовинними очима можуть пізнати етерноречовинне або етерноречовинними очима – духовне.

Хто це все правильно обміркує, намагаючись чітко уявити, той усвідомить, який неописаний безлад панує зараз у судженнях яснобачення, що просто-таки неможливо отримати правдиві повідомлення в них, доки не стануть відомі закони про те, що *не* може відбутися завдяки натхненню або осяянню в спиритичних гуртках, тому що ті потойбічні, які сприяють натхненню, а також осяянню, самі нітрохи не володіють усеосяжним баченням, навпаки, кожен із них змушений завжди рухатися в межах, що відповідають стану його власної зрілості.

Справжній лад у роз'ясненнях про дивовижну тканину Подальшого Творіння може запанувати лише тоді, коли постане всеосяжне *Знання*. По-іншому неможливо. Але люди у своєму всім відомому хворобливому бажанні бути всезнайками ніколи не визнають цього – навпаки, вони від самого початку вороже налаштовані проти повчань.

Охочіше гордо крокують вони далі, пихаті у своєму жалюгідному пошуку, і саме тому ніколи не досягнуть ні єднання, ні справжнього успіху. Якби вони хоча б *однораз* проявили таку велич і, здолавши свою зарозумілість, сприйняли Послання Граля як роз'яснення Всесвіту *по-справжньому серйозно* і без упередження, звільнившись від бажання самостійно про все дізнатися при його вивченні, то їм незабаром відкрилися б перспективи, які в логічній послідовності роз'яснили б усі незрозумілі події, і тоді б у великому злеті було прокладено шлях до досі не відомого.

Але ж відомо, що саме впертість є *лиш єдиною* найбезсумнівнішою ознакою справжньої дурости та обмежености. Усі ці люди не здогадуються, що вони саме цим накладають на себе тавро своєї необмеженої непридатности, яка вже ближчим часом палитиме їх, як згнатьблених і відсторонених, тому що тоді вже не вдасться ні сховатися від неї, ні заперечити її.

Для оцінювання яснобачення основою мусить бути обізнаність, якими очима щоразу споглядає ясновидець, до якої ділянки, отже, поширюється його споглядання, і наскільки далеко він у ній розвинувся. Лише тоді можна робити дальші висновки. При цьому сам керівник такого обстеження, безумовно, мусить бути цілком чітко обізнаний про окремі щаблі різноманітних родів, так само про наявні в них різнобічні прояви та діяльність. І на це хворіє теперішній час, у якому вважають себе знавцями саме такі люди, котрі взагалі нічого не розуміють.

Сповнюється жалю, коли читаєш потік публікацій у брошурах і книжках про найрізноманітніші окультні спостереження і дослідження з більш або менш нелогічними та необґрунтованими спробами роз'яснень, які в більшості своїй іще й самовпевнено ставлять печатку безсумнівного знання, тоді як вони завжди не лише

перебувають далеко від фактів, а й навіть стверджують *протилежно*. А з якою ворожістю лютує армія таких розумників, коли в простій послідовності їм змальовують справжню побудову Подальшого Творіння, яка насправді легко піддається перевірці, і без точного знання якої вони взагалі нічого не зможуть зрозуміти. Про Пратворіння ми при цьому не хотіли б навіть говорити.

Хто хоче судити про ясновидців або ж засуджувати їх, той мусить знати все Творіння, по-справжньому знати! Доки таке неможливе, треба про це мовчати. Такою ж самою мірою це стосується й ревних прибічників існування яснобачення, котрі висувають твердження, які без точного знання Творіння є необґрунтованими. Такі згубні помилки про всі події зовні Грубої речовинності настільки поширені, що настав час нарешті дати цьому лад і визначити в них закономірність. На щастя, вже недалеко час, коли в цій настільки серйозній окультній ділянці відбудеться здорове очищення в середовищі просто-таки сміховинних персонажів, котрі, як відомо, найбільше кричать і найбільш настирливо лізуть уперед зі своїми теоріями. Але, на жаль, саме такі базіки своєю поведінкою багатьох шукачів уже ввели в оману. Відповідальність за це не забариться і зі страшною силою впаде на всіх, хто так легковажно намагається ставитися до найсерйозніших ділянок, але заблудлі та введені в оману матимуть від цього мало користи, навпаки, їм самим доведеться також зазнати шкоди за те, що так легко змогли спокуситися на хибні погляди. Загалом можна спокійно сказати, що саме в окультній ділянці покищо красивим словом «дослідження» визначається базікання, і, отже, більшість дослідників є лише базіками.

Серед ясновидців, отже, є такі, котрі споглядають етерну грубу речовинність, етерну речовинність і сутнісне. Усе – відповідними спорідненими очима. Духовне споглядання, однак, людям недоступне – для цього мусить бути вже особливо покликаний, обдарований цим із певною метою, щоб він свої духовні очі зміг відкрити ще в земному бутті.

Поміж безлічі теперішніх ясновидців, однак, такого *немає*. Більшість із них загалом спроможні розпізнати лише *один* із різноманітних шаблів Етерної речовинності, і з часом, можливо, вони охоплять більше шаблів. У них відкриті, отже, етерноречовинні очі. Лише зрідка трапляється, що й очі сутнісного тіла вже бачать.

Якщо в окремих земних випадках, наприклад, під час розслідування кримінальної або іншої справи, виникає потреба використати здібного ясновидця, то зацікавлений у цьому мусить знати таке: ясновидець споглядає своїми етерноречовинними очима, отож *не* може бачити справжню *груборечовинну* подію, яка вже відбулася. Кожна груборечовинна подія має, однак, водночас власні етерноречовинні сукупні явища, які часто бувають спорідненими з груборечовинною подією або ж принаймні схожі на неї. Отже, ясновидець при скоєнні вбивства споглядатиме перебіг одночасної з убивством *етерноречовинної* події, а не справжню груборечовинну, яка, згідно з чинними сьогодні земними законами, є єдино вирішальною для правосуддя. Ця етерноречовинна подія може, однак, у деяких деталях від груборечовинної події більше або менше відрізнятися. Отож хибно тоді поспішно говорити про провал яснобачення або про помилкове бачення.

Зупинімося наразі на скоєнні вбивства або крадіжки. Залучений до розслідування ясновидець споглядатиме його почасти астрально, почасти етерноречовинно. Астрально, тобто в етерній грубій речовинності, він побачить місце вчинку, а в етерній речовинності – сам вчинок. До цього додається те, що він може при цьому також бачити різноманітні мислеформи, які виникали в ході думок убивці, вбитого або крадія. Той, хто керує розслідуванням, мусить уміти це розрізнити! Тоді лише буде правильний результат. Таких обізнаних у цьому керівників розслідування, однак,

покищо немає. Хоч як гротескно це може прозвучати, оскільки не має прямого відношення до сказаного, та я хотів би все-таки навести допоміжний приклад щодо діяльності поліцейського собаки, якого також використовують для розкриття злочину. Поліцейський керівник цього поліцейського собаки мусить, цілком зрозуміло, точно знати природу діяльності собаки і безпосередньо з ним співпрацювати, навіть бути дуже активним при цьому, як відомо втаємниченим. Такого роду роботі потрібно надалі надати лише шляхетнішої форми, оскільки маємо справу зі спільною працею слідчого з ясновидцем у розкритті злочину. І при цьому слідчий мусить бути активним працівником та уважним спостерігачем, який бере на себе більшу частину діяльності, тоді як за ясновидцем залишається лише неактивна праця допоміжної сили. Тривале навчання такої діяльності повинен пройти кожен суддя, перш ніж він зможе займатися нею. Це навчання значно важче, ніж навчання правознавства.

69. У царстві демонів та примар

Аби підійти до роз'яснення цього питання, треба знати, що земна людина перебуває не в Пратворінні, а в Подальшому Творінні. Пратворіння є одне і єдине Справжнє, суще саме по собі *Духовне Царство*, знане людьми як Рай, вершину якого утворює Замок Граля з воротами до поза Творінням розташованого Божественного. Подальше Творіння, навпаки, є так званий «Всесвіт» із його вічним кругообігом *під* Пратворінням, окремі сонячні світи якого підлягають становленню та зникненню, тобто дозріванню, старінню й розпаду, тому що вони не були породжені безпосередньо Божественним, як непроминує Пратворіння, Рай. Подальше Творіння виникло завдяки волінню Першостворених і підлягає впливу людських духів, які розвиваються і шлях розвитку яких веде крізь це Подальше Творіння. З цієї причини в ньому є недосконалість, якої немає в Пратворінні, що підлягає безпосередньому впливу Божественного Святого Духа.

На втіху Першоствореним, котрі впали в цілковитий відчай через недосконалість Подальшого Творіння, яка щодалі більше зростала і ставала чимдалі відчутнішою, пролунало тому зверху, з Божественного: «Чекайте на того, якого Я послав... вам на допомогу!» Як це в легенді про Граля більш-менш зрозуміло відтворено завдяки переказу із Пратворіння. —

Вернімося ж до безпосередньої теми: *кожну* земну дію можна розглядати лише як зовнішній вияв внутрішньої події. Під «внутрішньою подією» слід розуміти духовне воління у відчутті. Кожне воління у відчутті є духовною *дією*, яка стає вирішальною для буття людини, тому що воно дає хід сходженню або низходженню. Його в жодному разі не можна ставити на один щабель із волінням у думках. Воління у відчутті стосується ядра справжньої людини, а воління в думках – лише слабшого зовнішнього кола. Одначе обом, попри їхній безумовний вплив, не обов'язково завжди бути по-земному видимими. Для того, щоб звалити на себе карму, не потрібен земний груборечовинний вчинок. І навпаки, немає жодної земної груборечовинної дії, якій би неодмінно не передувало воління в думках або воління у відчутті. Тому по-земному видима дія залежить або від воління в думках, або від воління у відчутті, але не навпаки.

Справді вирішальне для буття людського духу, для його сходження чи низходження, одначе, *найміцніше* закріплено у *волінні у відчутті*, на яке людина хоч і звертає найменше уваги, та безумовного невідворотного впливу якого, проте, неможливо уникнути, воно також не піддається прикрашанню чи підміні. У цьому єдиному приховано справжні «переживання» людського духу, бо *воління у відчутті* – *це єдиний важіль, що спричиняє дію духовних силових хвиль*, які містяться в Діянні Творіння і лише чекають на поживлення воління у відчутті людського духу, щоби тоді, багаторазово підсиливши, негайно привести до його прояву. Саме цією такою важливою, навіть найважливішою подією людство досі ледь цікавилось.

З цієї причини я знову й знову вказую на здавалося б, простий, але головний пункт, який таїть у собі *все*: духовна *Сила*, яка пронизує Діяння Творіння і входить у зв'язок *тільки* з *волінням у відчутті* людського духу; все інше до цього зв'язку не має жодного стосунку!

Уже воління в думках жодним чином не може встановити цей зв'язок, а ще менше – *якесь породження* цього воління. Цей факт виключає *будь-яку* надію на те, що *справжню* головну Силу у Творінні коли-небудь можна було б застосувати за допомогою якогось «винаходу»! Проти цього поставлено нездоланний бар'єр. Людина

не знає цієї головної Сили, так само – її проявів, але, попри це, вона стоїть у ній. Що таке Прасила, не здогадується жоден мислитель чи винахідник! При цьому всякчас ідеться лише про досить другорядні енергії, яких іще можна знайти багато з їхніми приголомшливими проявами, але в такий спосіб не вдається ні на крок наблизитися до справжньої Сили, якою дух людський несвідомо користується щодня. На жаль, – ніби граючись, не усвідомлюючи жахливих наслідків цієї безмежної легковажності! Відповідальність за наслідки він у своєму абсолютному незнанні завжди намагається злочинно перекласти на Бога, що його, однак, не звільняє від великої провини, яку він через своє небажання знати... звалює на себе.

Я хочу спробувати тут наразі дати чітку картину подій. Людина *відчуває*, наприклад, заздрість. Зазвичай говорять: «У неї спалахнула заздрість!» Спочатку це загальне відчуття, що його людський дух часто навіть чітко не усвідомлює. Це відчуття, однак, іще зовсім не втілилось у певні думки, тобто ще не «піднялося» в мозок, але є вже тим, що має в собі *ключ*, *єдино* здатний забезпечити з'єднання з «живою Силою», утворивши міст до неї. Відразу вливається тоді в дане відчуття стільки наявної у Творінні «живої Сили», скільки воно здатне прийняти, що визначається відповідною силою відчуття. *Завдяки цьому* тільки *людське*, тобто «*одухотворене*» відчуття стає в собі живим і набуває грандіозної здатності породження (а не сили творення) в Етерноречовинному світі, яке робить людину володарем усіх створінь, верховним створінням у Творінні. Ця подія дає їй, однак, також змогу здійснювати величезний вплив на все *Подальше Творіння* і накладає разом із тим... особисту відповідальність, якої, окрім неї, не може мати жодне створіння в Подальшому Творінні, тому що тільки людина володіє вирішальною здатністю, закладеною у властивості *духу*.

І тільки *вона* єдина в усьому Творінні несе у своєму найглибиннішому ядрі дух і отримує *як така* тому також єдина зв'язок із суцєю у Творінні *верховною живою Силою*. Першостворені в Раю є, знову-таки, *іншими* духами, ніж мандрівники світами, так звані земні люди, і тому їхня здатність до утворення зв'язків поширює інші, вищі та значно потужніші силові хвилі, які вони свідомо використовують і таким чином, природно, можуть творити зовсім інші речі, ніж мандрівники світами, до яких належать земні люди, найвищою з сил, хвилями якої вони можуть користуватися, є лише градація наявної в Пратворінні Сили, як і самі земні люди є лише градацією Першостворених.

Чого людському знанню досі головним чином бракувало – це знання про численні градації, які поступово слабшають, ідучи донизу від усього того, що розташоване в Пратворінні, і усвідомлення того, що самі люди належать лише до цих *градацій*. Щойно це розуміння однораз по-справжньому пошириться, то зникне колишня гордіня, і шлях до сходження завдяки цьому стане вільним.

Безглузда вигадка, що людина є верховним створінням і навіть несе в собі Божественне, зазнає тоді жалюгідного краху, і залишиться насамкінець лише рятівний сором. У значно вищих, цінніших Першостворених немає такої зарозумілості. Вони лише поблажливо усміхаються, спостерігаючи за цими заблудлими земними хробаками, як чимало батьків усміхаються з приводу фантастичного белькотіння своїх дітей.

Однак повернімося до відчуття. В такий спосіб зміцнене відчуття людини в подальшій градації безпосередньо та самочинно породжує утворення, яке цілком точно втілює *рід* відчуття! В даному разі, отже, заздрість. Це утворення спочатку перебуває в ньому, потім поблизу свого породжувача, з яким воно пов'язане через підживлювальний шнур. Але водночас самочинно відразу під дією Закону Притягання Спорідненого воно вступає в контакт із місцем збору подібних до нього утворень і

отримує звідти потужне підсилення, яке разом із юним утворенням складає тепер етерноречовинне оточення даної людини.

Тим часом відчуття піднімається вище, до мозку і пробуджує в ньому споріднені думки, які чітко визначають ціль. Так думки стають каналами, або шляхами, по яких утворення спрямовуються до цілком визначеної цілі, щоб завдати там шкоди, якщо знайдуть ґрунт для цього. Якщо ж людина, котра повинна стати враженою як ціль, має в собі лише чистий ґрунт, тобто чисте воління, то вона цим утворенням не надасть жодного місця для нападу, жодної точки для закріплення. Проте з цим вони не стають зовсім нешкідливими, а продовжують блукати поодиноці або з'єднуються з подібними до себе в місцях збору, які можна назвати «рівнями», бо вони підлягають Закону духовного Тяжіння і тому мають утворювати певні рівні, які завжди можуть допускати в себе та втримувати тільки споріднене. Але при цьому вони залишаються, безумовно, небезпечними для тих людських духів, які не мають у собі достатньої чистоти потужного воління добра, і зрештою приносять своїм породжувачам загибель, оскільки вони завжди перебувають у зв'язку з ними і через підживлювальний шнур повсякчас дають змогу надходити новій енергії заздристі, яку самі утворення отримують із центрів зосередження. Через це такому породжувачеві буде нелегко знову віддатися чистим відчуттям, тому що спрямований до нього зворотний потік енергії заздристі дуже цьому заважає. Це знову й знову відриває його назад. Він змушений докладати для сходження значно більше зусиль, ніж люський дух, якому не заважають перешкоди такого роду. І тільки завдяки повсякчасному чистому волінню підживлювальний шнур зла поступово втрапить силу, доки нарешті, засохлий та безсилий, відпаде. Це стає звільненням для породжувача такого зла за умови, що його утворення досі не завдало жодної шкоди, бо *тоді* відразу набувають сили *нові* зв'язки, від яких також треба звільнитися.

Для розплутування таких ниток неодмінно потрібно, щоб його шлях повторно перетинався в Цьогобіччі або в Потойбіччі зі шляхом постраждалої від скоєного зла особи доти, доки буде потрібно для усвідомлення провини та прощення. Внаслідок цього сходження породжувача таких утворень не може відбутися раніше за сходження вражених ним осіб. Нитки зв'язування, або нитки долі затримуватимуть його до часу, коли їх буде розплато завдяки відшкодуванню збитків та прощенню.

Однак це ще не все! Це воління у відчутті, зміцнене живою «Силою», чинить значно більший вплив, бо воно не лише наповнює своїми утвореннями Етерноречовинний світ, а й спрямовує долю сукупного Подальшого Творіння, до якого належить Земля і всі зірки, що її оточують! Воно втручається, отже, також у Грубу речовинність. Будуєчи або спустошуючи! При цьому людина повинна нарешті усвідомити, яких дурниць уже накоїла, замість того, щоб на благо цього Подальшого Творіння і всіх створінь виконувати свої обов'язки, надані їй здібностями її духу. Людина часто запитує, чому боротьба з'явилася в природі, і не розуміє, що в Подальшому Творінні сутнісне керується... способом дій людини! За винятком Першостворених сутнісних. – Але ходімо далі:

Породження воління у відчутті людського духу, вищезгадані утворення не зникають, однак, після відокремлення від їхнього породжувача, а існують *самостійно* доти, доки отримують підживлення від людських духів зі спорідненими переконаннями! Це не обов'язково має бути сам породжувач. Вони шукають нагоду приліпитися до тієї чи іншої готової до цього людини або ж принаймні до слабо захищеної людини. У злому наповненні це *демони*, породжені заздристю, ненавистю та всім схожим. У доброму наповненні це, однак, доброзичливі істоти, які встановлюють мир у любові та сприяють сходженню.

У всіх цих випадках у земній видимій дії людини зовсім немає потреби – вона лише додає нові ланцюги, або нові нитки, які мусять бути спокутувані на груборечовинному рівні, а це потребує повторного інкарнування, якщо спокутування не змогло відбутися в одному земному житті.

Ці утворення людського воління у відчутті мають у *собі* силу, тому що вони виникли з *духовного* воління в поєднанні з «неутральною головною Силою» і, що найважливіше, тому що *завдяки цьому* під час свого виникнення приймають у себе *сутнісне*, яке є *тією* фактурою, з якої розвинулися гноми і т. п. Воління тварини не може цього досягти, тому що душа тварини не має в собі нічого духовного, а лише сутнісне. Тобто це подія, яка відбувається *тільки* під час виникнення утворень людського воління у відчутті, і тому мусить приносити велике благо з *добрим* волінням, але – незліченні нещастя через зле воління, оскільки сутнісне ядро такого утворення несе в собі *власну рушійну силу*, яка володіє здатністю впливу на все груборечовинне. І тому зростає відповідальність людського духу надзвичайно. Його воління у відчутті, залежно від своєї природи, утворює як *добррозичливих істот*, так і наділених життям *демонів*.

І ті, й інші є лише продуктами здатності людського духу в Подальшому Творінні. Їхнє самочинно рушійне і тому непередбачуване у своїх діях ядро походить, однак, *не від сутнісного зі здатністю прояву волі*, з якого походять душі тварин, а від *його нижчої градації*, яка *жодною власною здатністю прояву волі не володіє*. Як у Сутнісному, так і в розташованому над ним підрозділі Духу є багато градацій та особливих видів, про які я ще мушу поговорити окремо* (Доповідь №49 «Відмінність у походженні людини і тварини»).

Подальшого роз'яснення потребує і те, що сутнісне *також* знаходить контакт із наявною у Творінні живою Силою, яка, однак, не є такою самою, до якої під'єднується воління людського духу, а лише її градацією.

Саме різноманітні можливості з'єднання та неможливості з'єднання є найпильнішими стражами порядку в Подальшому Творінні і вибудовують міцну, непохитну структуру в усьому становленні й зникненні.

Так далеко, отже, сягає прояв людського духу. Подивіться на людей сьогодні після цього, взявши це до уваги, і ви зможете уявити собі, якого лиха вони вже накоїли. Особливо, якщо при цьому обміркувати далішні наслідки діяльності цих живих утворень, які адже випущені на всіх створін'я! Це наче камінь, кинутий рукою, який не піддається контролю та волі того, хто його кинув.

Поруч із цими утвореннями, для описання далекосяжної діяльності і впливу яких знадобилася б ціла книга, існує інший вид, який тісно пов'язаний із ними, але утворює *слабший* підрозділ. Однак і він іще досить небезпечний, бо обтяжує багатьох людей, затримує їх і навіть призводить до падіння. Це утворення думок. Тобто мислеформи, примари.

Воління у думках, тобто продукт земного мозку, на противагу волінню у відчутті не здатне отримувати безпосереднє з'єднання з наявною у Творінні неутральною головною Силою. Через це таким формам бракує самочинного ядра утворень у відчутті, які ми, порівнюючи з душами тварин, могли б назвати лише «сутнісними *тінями* душ». Мислеформи, безперечно, залишаються залежними від свого породжувача, з яким вони пов'язані в подібний спосіб, як і утворення воління у відчутті. Тобто через підживлювальний шнур, який водночас є каналом для зворотноплинної взаємодії. Про цей рід я, однак, вже докладно розповідав у доповіді «Мислеформи»* (Доповідь №22). Тому в цьому місці я не можу повторюватися.

Мислеформи в Законі Взаємодії є найслабшою градацією. Але, попри це, вони діють іще доволі згубно і можуть призвести до загибелі не лише окремих людських духів, але навіть великих мас, а також спричинити спустошення цілих частин Всесвіту, щойно надмірно підживляться від людей та розростуться і завдяки цьому отримують надзвичайну могутність, як це відбувалося впродовж останніх тисячоліть.

Тож усе зло виникло *тільки* через самих людей. Через їхнє нестримне хибне воління у відчутті та воління в думках, так само, як і через їхню легковажність у цьому!

Обидві ці ділянки – царство утворень людського воління у відчутті і царство форм людського воління в думках, де, природно, змушені жити й справжні людські духи, – утворюють, цілком єдині, поля праці та споглядання найбільших «магів» і «майстрів» усіх часів, які заплуталися в них і зрештою, при переході в Потойбіччя, їх також буде затримано в них. А сьогодні?

«Великі майстри окультизму», «просвітлені» з усіляких сект і лож... у них справи не кращі! Майстрами вони є лише в *цих* царствах. Вони живуть серед власних утворень. Лише *там* можуть бути «майстрами», а не в *справжньому потойбічному житті!* Так далеко їхня могутність та майстерність не сягає.

Це гідні жалю люди – байдуже, визнають вони себе прихильниками чорного чи білого мистецтва (залежно від роду злого чи доброго воління)... вони вважали і вважають себе могутніми в силі духу, але насправді є меншими, ніж *необізнана* в цьому людина. Вона у своїй дитячій наївності пробуває *над* низькими, по суті, полями праці таких необізнаних «князів духу», тобто в душі стоїть *вище* за них.

І було б це все просто пречудово, якби вплив та діяльність таких великих у зворотній дії вражав би *лише* їх самих, але такі «майстри» своїми зусиллями та діями роблять малозначні самі по собі низовини рухливішими, копірсаючись у них без потреби і таким чином збільшують небезпеку також для всіх слабких в обороні. Для інших, на щастя, це не становить небезпеки, бо безневинний людський дух, який по-дитячому радіє своєму буттю, без зволікань піднесеться *над* цими низовинами, в яких копірсаються обізнані, котрих насамкінець затримують у них форми та утворення, що їх вони самі ж підсилили. Хоча це все і треба сприймати серйозно, та якщо дивитися згори, то воно справляє невимовно сміховинне та водночас сумне враження, не гідне людського духу. Тому що набундючені своєю хибною уявою, вирядившись у мішуру, вони старанно повзають і копірсаються, аби в такого роду царство вдихнути життя. Царство тіней в найістиннішому розумінні, цілий світ *видимости*, здатний удавати все можливе й неможливе. І той, хто це спершу викликав, зрештою, не може знову його позбавитися, – він мусить стати жертвою! Старанно багато хто з них досліджує ці низовини вздовж і впоперек та з гордістю думає, яких неосяжних висот досяг при цьому. Ясний і простий людський дух, одначе, залишить без зволікань ці низовини без уваги, йдучи далі й не маючи потреби якимось чином затримуватися в них.

Що повинен я тут іще сказати про таких «великих»? Жоден із них не став би нічого слухати, оскільки вони у своєму царстві видимости певний час можуть удавати з себе те, чим у справжньому бутті *живого духу* ніколи не зможуть стати, бо там для них це означає: «служити». Там воління бути майстром швидко зникне. З цієї причини вони й борються проти цього, оскільки через Істину багато що втрачають! Бракує мужности витримати таке. Хто погодиться дозволити, щоб уся будівля, утворена його уявою та марнославством, завалилася? Це вже мусить бути *праведна* і справді *велика людина!* А така людина просто не заплуталася б у цих тенетах марнославства.

При цьому одне засмучує: як багато, або, точніше кажучи, як мало є людей внутрішньо ясних та стійких, як мало хто з них іще має таку дитячу світлу наївність, щоб, *не наражаючись на небезпеку*, зміг пройти ці рівні, легковажно утворені та повсякчас підсилювані людським волінням. Для всіх інших, однаке, при цьому повсякчас виникає небезпека, яка стає щодалі більшою.

Коли ж люди врешті-решт стануть *по-справжньому видючими* в цьому! Багато лиха можна було б відвернути. Завдяки більш чистим відчуттям, чистому мисленню кожної людини всі потойбічні похмурі й темні рівні незабаром мусили б стати настільки ослабленими, що самі втримувані там у боротьбі людські духи звільнилися б швидше, тому що могли б легше вирватися з оточення, яке б щодалі слабшало. —

Як доволі багато великих «майстрів» тут, на Землі, точно так і в Потойбіччі людські духи переживають усе як цілком *справжнє* в різноманітних оточеннях, формах та утвореннях, байдуже, в низьких похмурих чи в етерноречовинних – уже вищих привітніших рівнинах... будь то страх, а також радість, прощення як рятівне спасіння... і все ж таки вони перебувають при цьому аж ніяк не в царстві справжнього життя, *а єдиними по-справжньому живими при цьому є лише вони самі!* Усе інше, тобто їхнє доволі розмаїте й мінливе оточення, може існувати лише завдяки їм самим і їхнім одnodумцям тут, на Землі.

Саме пекло навіть є породженням людських духів, воно справді існує та приховує в собі серйозну небезпеку, завдаючи жахливих страждань, однак цілком залежить від воління всіх тих людей, відчуття яких підживлюють пекло силою, потрібною для його існування, і черпають вони її з неутральної Божої Сили, що міститься у Творінні для того, щоб нею користувалися людські духи. Пекло є, отже, жодним чином не встановленням Бога, а лише діянням людей!

Хто *це* правильно пізнає і це пізнання потім свідомо використовує, той допоможе багатьом, а також легше сам піднесеться до Світла, *єдино в якому міститься все справжнє Життя*.

Коли ж люди принаймні хоча б однораз відкриються *настільки*, щоби бути здатними передчути, який скарб покоїться для них у цьому Творінні! Скарб, який повинен відшукати й здобути кожен людський дух, що означає: *повинен свідомо скористатися ним* – так часто згадуваною мною неутральною головною Силою. Вона не знає різниці між добром і злом, а перебуває поза цим поняттям, є просто «живою Силою».

Кожне воління у відчутті людини діє, як ключ до кімнати зі скарбами, вступає в контакт із цією високою Силою. Як добре воління, так і зле. Обидва зміцнюються та оживляються цією «Силою», тому що вона відразу входить у воління у відчутті людського духу. І *тільки* в нього – ні в що інше. *Рід* воління задає людина, він цілком у її руках. Ця Сила не керує ні добром, ні злом, а є просто «Силою» й оживляє те, що забажала людина.

Важливо при цьому, однаке, знати, що людина не має в собі цієї оживляючої Сили, *а лише володіє ключем до неї у здатності свого відчуття*. Вона, отже, є керівником цієї формотворчої Сили, яка працює згідно з її волінням. З цієї причини вона має надати звіт про свою керівну діяльність, яку виконує щогодини. Несвідомо, однак, грається вона при цьому з вогнем, як необізнана дитина, і завдає тому, як і остання, великої шкоди. Людині не годиться, однак, необізнаною бути! *Це її вада!* Усі пророки і, зрештою, Син Божий у притчах і Вченні намагалися внести ясність у цей пункт, указати шлях, яким повинні йти люди, як вони мусять відчувати, мислити, чинити, щоби при цьому *правильно* йти!

Та це було марно. З цією надзвичайною довіреною людям владою вони й далі граються лише на власний розсуд, не слухаючи застережень та порад від Світла, і таким чином призводять урешті-решт до руйнування, знищення своїх діянь і навіть самих себе, бо ця Сила працює цілком нейтрально, підсилюючи як добре, так і зле воління людських духів, але через це вона без зволікань розбиває колісницю і візничого спокійно вцент, як це відбувається з автомобілем, керованим неправильно. Картина, зрештою, досить зрозуміла. Своїм волінням та мисленням люди керують долею сукупного Подальшого Творіння, а також власною, і нічого не знають про це. Вони сприяють розквіту або відмиранню, можуть досягти сповненого гармонії створення або ж цього дикого безладу, що *тепер* панує! Замість того, щоби будувати розумно, вони лише без потреби марнують час і сили на незчисленні марнославні дрібниці. Розсудливі називають це покаранням і судом, що в певному розумінні правильно, і все-таки люди *самі* призвели до всього того, що нині відбувається.

Не раз мислителі та спостерігачі про це все вже здогадувалися, однак вони помилялися, виходячи з хибного припущення, що ця влада людського духу є ознакою їхньої власної божественності. Це помилка, яка виникає через одностороннє, зовнішнє спостереження. Людський дух не є ні Богом, ні божественним. Такі всезнайки бачать лише шкаралупу подій, а не їхнє ядро. Наслідок вони плутають із причиною. Через цей недогляд, на жаль, виникає багато лжевчень та перебільшень. Тому наголошую я ще раз: Божа Сила, яка всякчас пронизує Творіння та покоїться в ньому, *надається* всім людським духам *лише в борг*. *Користуючись нею*, вони можуть її *спрямовувати*, однак не мають її в собі – *вона їм не притаманна!* Божественному тільки ця Сила притаманна. Воно використовує її, однак, тільки на добро, тому що Божественне зовсім не знає темряви. Людські ж духи, які беруть її в борг, готують собі таким чином могилу!

Тому закликаю я всіх іще раз наполегливо: тримайте вогнище вашого воління та мислення чистим, ви встановлюєте цим мир і будете щасливі! Подальше Творіння стане нарешті таким чином схоже на Пратворіння, в якому панують тільки Світло і радість. Це все – в руках людини, в умінні кожного свідомого себе людського духу, який більше не буде залишатися чужинцем у цьому Подальшому Творінні! — —

Доволі багато моїх слухачів і читачів мають невисловлене бажання, щоб для роз'яснення я описав якусь точну картину таких подій, показав живу перспективу для кращого розуміння. Але іншим це завадило б. Можливо, будуть і такі, хто скаже, що я таким чином послабив би серйозність викладеного, тому що відтворення живих подій у цих рівнях можна легко сприйняти за фантазії чи яснобачення. Схоже мені навіть уже довелося почути, коли я опублікував мої доповіді «Святий Граль» і «Люципер». Однак люди, які досліджують глибоко, духовні вуха яких іще не закриті, відчують при цьому, навіщо я це кажу. Вони лиш оцінять картину, яку я хочу запропонувати на доповнення, бо знають, що це не фантазії, не яснобачення, а щось більше.

Отже, розгляньмо приклад: утопившись, мати позбавила себе життя і при цьому також затигла з собою свою дворічну дитину в земну смерть. Під час потойбічного пробудження вона виявить себе потопельницею в похмурих мулистих водах, бо остання жахлива мить душі оживе в Етерній речовинності. Це місце, де всі подібні до неї разом із нею терплять те саме в безперестанних муках. Вона при цьому тримає на руках свою дитину, яка в смертельному переляку вхопилася за матір, хоча в земному вчинку вона, *перш ніж* утопитися, кинула дитя в потік. Ці жахливі миті вона, залежно від її душевних властивостей, має переживати коротший чи довший проміжок часу, мусить, отже, повсякчас бути потопельницею, без кінця, залишаючись при цьому при свідомості. Це може тривати десятиліттями, і навіть довше, доки в її душі пробудиться справжнє воляння по допомогу, що виникає в чистому смиренні. А це не так легко, бо

навколо – лише все споріднене з нею, але зовсім немає світла. Вона чує жахливу лайку та прокльони, брутальні слова, бачить лише бездушну грубість.

Із часом, можливо, у неї спершу пробудиться порив принаймні захистити від цього свою дитину або вивести її з цього страхітливого оточення та повсякчасної небезпеки і мук. Сповнена жаху, вона тому, потопаючи сама, тримає її над смердючою в'язкою поверхнею, тоді як багато хто з тих, що перебувають поруч, намагаються вхопитися за неї та затягти її в глибину.

Ці важкі свинцеві води, що ожили етерноречовинно, ще не набули чітких обрисів думок самогубців-потопельників, як і всіх тих, хто ще перебуває на Землі та виношує в собі схожі думки. Їхні думки вступають у зв'язок між собою та, обопільно притягуючись, щоразу взаємно підсилюються, при цьому муки нескінченно поновлюються. Ці води неодмінно висохли б, якби замість такого підживлення потекли хвилі свіжих, відрадних, життєрадісних думок від Землі.

Турбота про дитину, яка з материнського інстинкту з часом може вирости до турботливої і трепетної любові, віднайде достатньо сили, щоб утворити для матері перший щабель на сходах порятунку, що виведуть її з цих мук, які вона створила для себе через такого роду передчасне припинення свого земного буття. Бажаючи вберегти дитину від мук, до яких сама ж і призвела, вона підживлює в собі шляхетне, яке зрештою спроможеться піднести її до найближчого, не настільки похмурого оточення.

Дитина на її руках, однак, не є насправді живою душею дитини, яку вона, вбивши, затягла з собою в потік. Така несправедливість неможлива. У більшості випадків *жива* душа дитини грається на сонячній галявині, тоді як дитина на руках матері, яка бореться за неї, лише... примара, ожиле утворення відчуття убивниці, а також... дитини! Це може бути утворення провини, яке виникло під гнітом усвідомлення власної провини, або утворення відчаю, утворення ненависти, утворення любові, все одно, матері здається, що це сама жива дитина, бо це утворення цілком схоже на неї і навіть так само рухається, кричить і т. д. На таких подробицях та численних варіантах я зупинятися не хочу.

Можна описати незліченні події, природа яких завжди точно пов'язана із вчинками, що їм передували.

Але одну хочу я навести для прикладу, як вона з Цьогобіччя переходить у Потойбіччя.

Припустимо, що жінка або дівчина всупереч своєму бажанню опинилася в становищі, коли має стати матір'ю, і, на жаль, як це дуже часто трапляється, намагається якось цьому запобігти. Хоча в особливо сприятливому випадку все й відбулося без *тілесного* ушкодження, та все одно тим це не спокутувано. Етерноречовинний світ як оточення після земної смерті все точно відзначає, і вплинути на нього неможливо. У мить, коли це сталося, етерноречовинне тіло майбутньої дитини чіпляється за етерноречовинну шию матері, яка скоїла протиприродний вчинок, щоб не відриватися від цього місця, аж доки вчинок буде спокутувано. Цього не помічає, звичайно, згадана дівчина або жінка, доки вона в груборечовинному тілі живе на Землі. Як наслідок тут нею щонайбільше зрідка оволодіває дещо прикре почуття, тому що маленьке етерноречовинне тіло дитини співвідносно з груборечовинним тілом легке, як пір'їнка, а сьогодні більшість дівчат надто отупіли, щоб відчувати цей маленький тягар. Це отупіння, однак, аж ніяк не поступ і також не ознака міцного здоров'я, а навпаки, воно означає регрес, є ознакою душевного очерствіння.

У мить земного вмирання, однак, важкість та щільність тільця дитини, що повисло на шії матері, стануть *однорідними* з відтепер етерноречовинним тілом матері, яке

вийшло із земного тіла, і, отже, безумовним тягарем. Це стане для етерноречовинного тіла матері відразу такою ж самою незручністю, як це було б на Землі, якби груборечовинне тіло дитини вчепилося за її шию. Залежно від роду того, що відбулося раніше, це може зрости до муки задушення. Мати мусить у Потойбіччі носити це тіло дитини з собою, і не звільниться по-справжньому від нього доти, доки в ній пробудиться материнська любов і вона турботливо, докладаючи всіх зусиль, намагатиметься забезпечити тілу дитини весь потрібний догляд, відмовившись від власної зручності. До цього, однаке, дуже часто лежить довгий тернистий шлях!

Ці події не позбавлені, звичайно, також певної трагікомічності. Лише уявімо собі, що якась людина, для якої зникла перегородка між Цьогобіччям і Потойбіччям, приходять у родину або товариство. Там, мабуть, сидять дами за жвавою розмовою. Одна з жінок або «дівиць» під час бесіди з моралізаторським обуренням кидає зневажливі судження стосовно своїх ближніх, тоді як відвідувач бачить, що саме на шиї цієї такої ревної та гордої захисниці суспільної моралі висить одне або навіть кілька дитячих тілець. І не лише це, але навіть на *кожній* іншій людині висять чітко видимі діяння її справжнього воління, які часто перебувають у гротесковій суперечності до її слів і до того, ким вона намагається здаватись і в який спосіб утверджує себе перед світом.

Як часто судді бувають значно більше обтяжені провиною, ніж ті, кому вони виносять вирок. Як швидко сплинуть скороминущі земні роки, і тоді стоятимуть вони перед *своїм* Суддею, для якого діють інші Закони. І що тоді?

Груборечовинний світ може людину, на жаль, у більшості випадків легко ввести в оману, натомість в Етерноречовинному світі таке неможливе. Там *мусить* людина, на щастя, справді пожати те, що посіяла. Тому нікому не треба впадати у відчай, якщо тут, на Землі, ще тимчасово переважає несправедливість. Жодна зла думка не залишиться неспокутуваною, навіть якщо вона не стала груборечовинним вчинком.

70. Окулътне навчання, м'ясна їжа чи рослинна їжа

У своїх прагненнях шанувальники окулътного навчання і так званої реформи життя поставили перед собою високу мету, досягнення якої означатиме подальший етап у розвитку людства. Настане час, коли цієї важливої *мети* буде досягнуто. Тепер бурхливе наростання зусиль у цьому напрямку належить, одначе, лише до процесу бродіння цього нового часу.

Тоді ж як провідники окулътних прагнень, маючи найкращі наміри, у цій їм самим невідомій царині проклали абсолютно хибний шлях і не досягли нічого іншого, крім того, що темряві утворили вільну дорогу та збільшили для людства потойбічні небезпеки, так звані реформатори життя для досягнення своєї вартої схвалення мети заходять надто далеко вперед, із огляду на *теперішній час!* Обом сторонам треба розпочинати свою діяльність по-іншому. Духовні вправи вимагають основи *вищого роду*, ніж це було раніше. Тут треба прокласти зовсім інший шлях, аби зуміти дійти до вершини. Теперішній шлях веде лише в глибокі нетрі Потойбіччя, в яких більшу частину прибічників окулътизму охоплює темрява, затягуючи їх у безодню.

Правильний шлях мусить уже *від початку* вести *вгору*, він не повинен спершу загубитися в неповноцінному оточенні щонайбільше тієї самої сходинки. Обидва шляхи не мають між собою нічого схожого, вже за своєю основною природою вони зовсім різні. *Правильний* шлях одразу внутрішньо підносить угору, отже, вже від початку йде у височінь, не стикаючись із рівноцінним етерноречовинним оточенням, тим паче з неповноцінним, бо це не потрібно, оскільки в нормальному розумінні має бути тільки прагнення вгору від землі. Тому ще раз серйозно застерігаю від усілякого акробатизму духу.

Дух під час свого земного існування для *повного* досягнення своєї мети буття потребує, безперечно, здорового сильного тіла в нормальному з земної точки зору стані. Якщо цей стан тіла буде порушено, то таке порушення завадить конче потрібній гармонії між тілом і духом. *Лише така* гармонія забезпечує здоровий сильний розвиток духу, який не допускає хворобливих збочень.

Здорове, нічим не пригнічене тіло завдяки своєму нормальному стану в цілком природний спосіб завжди перебуває в гармонії з духом, надаючи йому таким чином тверду основу в Речовинності, в якій дух перебуває не безцільно, і завдяки цьому до нього надходить найкраща допомога, з якою він може цілковито досягти своєї мети саморозвитку, водночас сповна сприяючи просуванню Творіння вперед.

Кожне тіло породжує певні випромінювання, які, безумовно, потрібні духові для його діяльності в Речовинності. Це, передусім, така таємнича сексуальна сила, яка існує незалежно від статевого потягу. При порушенні гармонії між тілом і духом ця сила пронизує його і випромінюється в іншому напрямку, і таким чином послаблюється її дія для досягнення справжньої мети. Це затримує або паралізує виконання завдання духу в речовинному бутті. Наслідком цього є те, що й дух не може досягти нормального розвитку, і тому, безумовно, в якійсь пізнішій точці свого бажаного сходження, втомившись, мусить опуститися назад, аби велику частину свого становлення, за природою речей, бути змушеним надолужити ще раз. Бо те, що він змарнував у Грубій речовинності, в Етерній речовинності йому надолужити не вдасться, тому що там для цього бракує випромінювань груборечовинного тіла. Йому доведеться повернутися назад, аби заповнити цю прогалину.

Також у цих випадках закладено настільки зрозумілу доцільність, настільки природний та простий перебіг подій, що інакше й не може бути. Кожна дитина сприйме

це як ясне й самозрозуміле, якщо однораз правильно осягне основні Закони. Мені ж треба ще написати цілу низку доповідей, аби змалювати грандіозне Творіння для людей якомога зрозуміліше, щоб вони самі змогли оглядати в ньому всі події, як минулі, так і прийдешні, в їхній найприроднішій послідовності, в незрівнянній прекрасній закономірності.

Це відхилення сексуальної сили, потрібної духу в Речовинності, може відбуватися багатьма способами. Через надмірність у статевих зносинах або ж лише через спонукання до них. Так само через окультні навчання або хибні духовні вправи, у яких дух силоміць оволодіває цією силою дозрілого тіла, щоб змарнувати її в хибному, непотрібному виді своєї діяльності. В обох випадках це помилкове застосування, яке з часом мусить призвести також до ослаблення тіла. Ослаблене тіло тоді, своєю чергою, не зможе випромінювати так потужно, як цього справді потребує дух, і так одне спричиняє захворювання іншого щодалі більше й більше. Це призводить таким чином до односторонності, яка *завжди* існує за рахунок правильної мети і тому завдає шкоди. Я не хочу тут торкатися інших помилкових шляхів, на яких дух потребує забагато сексуальної сили для хибної мети, і таким чином для головної мети її залишається надто мало, як і читання безглузких книжок, яке робить можливим виникнення фальшивого світу у фантазіях, і ще багато чого.

Дух у всіх цих випадках приходить *недозрілим* в Етерноречовинний світ і бере з собою так само *слабке* етерноречовинне тіло. Наслідки таких земних гріхів втручаються настільки вирішально в усе буття, що кожна людина по-різному мусить тяжко поплатитися за них. Такі упущення, такого роду неправильні вчинки земного часу повисають на ній, затримуючи її, і стають для неї щодалі важчими, доки вона, як уже сказано, в якійсь точці свого сходження просуватися далі не зможе і тоді спуститься назад, туди, де було започатковано хибний вчинок. Аж до тієї межі, де вона ще володіла гармонією.

Сила виплеканого духу, яка внаслідок окультного навчання виникла за рахунок тіла, є лише *уявною*. Дух при цьому *не сильний*, а наче теплична рослина, ледь спроможна витримати вітер, а тим більше ураган. Такий дух *хворий*, він не просунувся вперед. Стан, схожий на штучно викликану лихоманку. Хворий на лихоманку інколи може володіти надзвичайною силою, щоби потім ще більше ослабнути. А що для хворого на лихоманку триває лише секунди і хвилини, те для духу рівнозначно десятиліттям і тисячоліттям. Настане мить, коли за це все доведеться гірко поплатитися. Я застерігаю тому від цього ще раз! —

Гармонія є всюди єдино правильним станом. А гармонію надає тільки *золота середина* в усьому. Красу й силу гармонії, одначе, так часто оспівують. Чому ж не хочуть її цінувати тут і намагаються неодмінно порушити?

Усе окультне навчання в дотеперішньому вигляді – хибне, якщо навіть його мета висока й потрібна. —

Зовсім по-іншому – в очільників та прибічників так званої реформи життя. Тут шлях, напевно, правильний, але вони хочуть уже *сьогодні* робити *те*, що буде доречним *лише через покоління*, і з цієї причини сьогодні для більшості людей це за остаточними наслідками є не менш небезпечним. *Бракує необхідного переходу*. Час для його початку настав! Не варто, одначе, відразу галопом бігти вперед – треба людство підвести до цього *поступово*. На це не вистачить десятиліть! Те, як це впроваджується сьогодні, навіть при, здавалося б, покращенні стану тіла, насправді є його ослабленням через швидкий перехід. А отже, ослаблене тіло ніколи не зможе знову зміцніти!

Рослинна їжа! Вона справді приводить до більшої етерности людського тіла, його ушляхетнення, зміцнення та міцного здоров'я. При цьому і дух ще більше підноситься. *Однак це все станеться не відразу для нинішнього людства.* Цим прагненням і боротьбі бракує розважливого керівництва. Тілу сьогодні за жодних обставин недостатньо лише рослинної їжі, якщо на неї перейти раптово, як досить часто намагаються робити. Це дуже добре, якщо тимчасово і, можливо, однораз вона роками буде вживатися під час хвороби, навіть стане потрібною, щоб дещо вилікувати або однобічно зміцнюючи, десь допомогти, але не назавжди. Треба після цього повільно знову повернутися до настільки звичної для сьогоднішніх людей їжі, щоб тіло одержало свою повну силу. Гарне самопочуття оманливе. Звісно, це дуже добре, якщо і здорові люди протягом якогось часу вживатимуть лише рослинну їжу. Вони тоді, без сумніву, добре почуватимуться і відчують також вільний злет свого духу. Це приносить із собою, однак, *переміна*, а кожна переміна освіжає, в тім числі й духовно.

Якщо ж одностороннього режиму харчування вони раптом дотримуватимуться тривалий час, то не помітять, що насправді стали слабшими і багато в чому значно чутливішими. Спокій і врівноваженість у більшості випадків аж ніяк не сила, а слабкість цілком певного роду. Вона проявляється приємно і не пригнічуючи, тому що її походження не пов'язане з хворобою.

Ця врівноваженість схожа на врівноваженість іще здорової, хоча вже слабнучої тілом *старости*. Вона до цього роду слабкості принаймні значно ближча, ніж до слабкості хворого. Тіло при цьому через раптовий брак того, до чого звикло впродовж тисячоліть, перестас набувати сексуальної сили, якої потребує дух для повного досягнення своєї мети в Речовинності. —

Багато презавзятих вегетаріанців помічають це в легкому стримуванні статевого потягу, що вони радісно вітають як поступ. Однак це зовсім не ознака ушляхетнення їхнього духу завдяки переходу на рослинну їжу, а *зниження* сексуальної сили, яке такою самою мірою мусить призвести до зменшення їхнього духовного злету в Речовинності.

Тут помилки нагромаджуються на помилки, тому що людина вперто повсякчас бачить перед собою лише найближче. Звісно, це можна вітати, і це поступ, якщо завдяки ушляхетненню духу низький статевий потяг стає більш стриманим, ніж досі. І це правда, що споживання м'яса підвищує низький статевий потяг, але ми не маємо права підходити до цього з міркою нинішнього людства, бо його статевий потяг *однобічно й хворобливо підвищився*, він сьогодні повсюдно неприродний. Однак це не варто записувати лише на рахунок споживання м'яса.

Стимування статевого потягу зовсім не залежить від зменшення сексуальної сили. Навпаки, вона здатна допомогти людському духові у *просуванні вперед, звільнити* його від яскраво вираженої нині залежності від цього грубого потягу. Сексуальна сила навіть є *найкращим засобом* для цього. —

Очільники нинішньої реформи життя, як піонери, вже готові углядіти у своїх прагненнях найближчий прийдешній великий час дальшого розвитку людства, що настане за будь-яких обставин і нестримно, переможно підганятиме вперед, навіть коли все звужене й старе відчайдушно войовничо протистоятиме йому. *Однак ці піонери мусять спершу стати очільниками!* Очільник не має права нехтувати наявну сучасність. Він мусить водночас якомога далі зазирати в майбутнє, навіть ще й підносячись над усім груборечовинним. І тоді він розпізнає, що в цьому застосовуваному тепер методі всякчас мусить залишатися прогалина, яка стане ще відчутнішою, призводячи врешті-решт найкращу будівлю до руйнування. Бракує

мосту! Для того, щоби тіло нинішніх людей могло рухатися разом із духом без шкоди для його діяльності.

Першим шаблем переходу є обмеження лише *білим м'ясом*. Це означає: птиця, яловичина, баранина і таке інше при збільшенні кількості рослинної їжі. Лише так: поволі, крок за кроком – можна підійти до іншого роду харчування. Доки нарешті в спокійному переході тіло настільки при звичається, що зберігатиме для себе повну силу при рослинній їжі.

«Не занедбуйте свого тіла», – хотів би я застережливо закликати одну частину! Другій сказав би якраз навпаки: «Пам'ятайте про дух!» І тоді правильне таки визріє за сум'яття нинішнього часу.

До розгляду переконання, що жодну тварину не можна вбивати, я тепер взагалі не переходжу, бо рослини також мають душу. Так думати – значить лише показувати відсталість, нездатність до проникнення в дотеперішні таємниці Творіння. —

71. Лікувальний магнетизм

Лікувальний магнетизм посідає одне з чільних місць у подальшому розвитку людського роду.

Коли я говорю про магнетопатів, то маю на увазі лише серйозних майстрів, які з чесним волінням уже готові допомогти людству. А зовсім не юрбу тих, хто уявляє, що за допомогою ледь помітного внутрішнього випромінювання, багатослів'я і таємничих жестів творить щось велике.

Нервовий неспокій проходить, щоправда, сьогодні й крізь лави тих сміливців, котрі вже впродовж років у дуже багатьох випадках приносили своїм ближнім найкращий земний дар: видужання від досить багатьох хвороб за допомогою так званого магнетизму своїх тіл або завдяки перенесенню схожих течій із Етерної речовинності, з Потойбіччя.

На жаль, не припиняються спроби визначити категорію магнетопатів неповноцінною, якщо навіть не гірше, заважати їм і гнобити їх. Здіймають величезний галас у окремих винятках, роздмухуючи його до неймовірних розмірів, коли ті керувалися ницим прагненням до збільшення своїх доходів нечесного характеру, або коли вже від самого початку в основі лежав шахрайський намір, якщо у виконувача взагалі не було цього прекрасного дару.

Однак озирніться навкруги: де *немає* ошуканців, шахраїв! Їх можна знайти всюди! В інших професіях їх навіть значно більше. З огляду на це кожному зрозуміло, що в такому ворожому ставленні часто приховується *зумисна* несправедливість.

Але заздрість, а ще більше страх спонукають тепер до зростання числа супротивників і ворогів магнетопатів. За кухлем пива і чаркою вина, звісно, *цим* мистецтвом зцілення *не* оволодіти.

Воно потребує серйозних і, передусім, міцних та здорових людей!

У цьому, напевно, приховано найглибший корінь усієї заздрости, яка є головною причиною ворожого ставлення, бо відповідати вимогам такого роду сьогодні нелегко. І те, що в цьому однораз було втрачено, відновити неможливо.

Крім того, неможливо й навчитися *справжньої* могутньої сили зцілення. Вона є даром, який зумовлює, що обдарованого призначено стати покликаним.

Хто хоче гнобити таких людей, доводить цим, що він не має добра для людства ні в своїх очах, ні, тим більше, в своєму серці. Він звалює на себе провину, яка неминуче стане для нього лихою долею.

Маленькій родині сміливців не варто боятися. Вони – провісники нового часу. Перешкоди лише уявні, незначні, тимчасові. Насправді вони є надійною ознакою близького радісного і гордого сходження.

72. Живіть теперішнім!

Придивившись до людей, можна виявити різноманітні їх угруповання. Одна частина живе лише минулим. Це означає, що вони починають щось розуміти тоді, коли воно вже минуло. Тож виходить, що вони не можуть ні по-справжньому радіти чомусь, що відбувається зараз, ні відчувати всю тяжкість якоїсь події. Лише згодом починають про неї говорити, мріяти або сумувати за нею. Повсякчас розмовляють тільки про минуле і в ньому відчують втіху або шкодують про нього, пропускаючи знову й знову теперішні події. Лише тоді, коли вони застаріли, відійшли в минуле, починають їх цінувати.

Інша частина, знову ж таки, живе майбутнім. Вони чогось хочуть від майбутнього та завжди покладають надії тільки на нього й забувають при цьому, що теперішнє пропонує їм досить багато, забувають також поворухитися настільки, щоби багато їхніх мрій про майбутнє могли стати дійсністю.

Обидві частини, до яких належить більшість людей, насправді все одно що зовсім не жили на Землі. Вони марнують свій земний час.

Є також люди, які під закликом «живіть теперішнім» розуміють щось зовсім хибне; можливо, вони гадають, що цим я бажаю захопити повною мірою користуватися та насолоджуватися кожною миттю, спонукаю до певного легковажного способу життя. Адже є ще достатньо й таких, хто вештається по життю в такому безглуздому життєствердженні.

Напевно, цим закликом я вимагаю неодмінно використовувати кожну хвилину, але *внутрішньо* – не поверхово, не лише зовнішньо. Кожна година теперішнього мусить стати справжнім переживанням для людини! Як страждання, так і радість. Вона повинна всіма своїми почуттями й думками, відчуттями відкритися всьому теперішньому і, таким чином, бути *пильною*. Тільки *так* матиме людина від земного буття ту користь, яку для неї тут передбачено. Ні в думках про минуле, ні в мріях про майбутнє не знайде вона справжніх переживань, настільки сильних, аби вони змогли накласти на її дух відбиток, який вона візьме з собою в Потойбіччя як здобуток.

Якщо вона не *живе дійсністю*, то не зможе також *дозрівати*, а дозрівання залежить тільки від переживань.

Якщо вона в земному бутті не всякчас переживає в собі *теперішнє*, то повертається в Потойбіччя з порожніми руками і мусить знову ще раз промандрувати крізь змарнований таким чином час, тому що при цьому не була *пильною*, нічого не засвоїла для себе завдяки переживанню.

Земне життя – наче сходінка в цілому бутті людини, настільки велика, що перестрибнути її людина не зможе. Якщо вона не ставить свою ногу впевнено та надійно на сходінку, то зовсім неспроможна зійти на наступну, тому що потрібна попередня як основа для цього. Якщо людина уявляє собі ціле своє буття спрямованим угору від цієї Землі назад до Світла по сходінках, то вона має зрозуміти, що до наступної сходінки зможе піднятися лише тоді, коли, правильно освоївши попередню, впевнено стоятиме на ній. Варто навіть висловитися ще сильніше: тільки з повного безумовного засвоєння того, що знаходиться на пережитій сходінці, може розвинутися наступна, більш висока. Якщо людина не засвоїла в переживанні те, що єдино може слугувати їй для дозрівання, тобто сходінку, на якій вона перебуває, то нову сходінку їй не вдасться побачити, тому що для цього їй потрібне переживання попередньої

сходинки. Тільки збагачена цими переживаннями, здобуде вона силу, щоб розпізнати наступну вищу сходинку та зійти на неї.

Так рухається людина вперед – від одної сходинки до іншої. Якщо вона хоче бачити *лише* високу мету і не приділяє достатньо уваги окремим сходинкам, які ведуть її до цього, то ніколи не досягне мети. Сходинки, які вона сама мусить будувати для сходження, стали б тоді надто неміцними та легкими, і при спробі сходження вони б зруйнувалися.

Цієї небезпеки можна, однак, уникнути завдяки природним подіям, оскільки наступна сходинка може розвинути лише при повному освоєнні теперішньої сходинки. Отже, хто не хоче половину свого буття стояти на одній сходинці та знову й знову повертатися на неї, тому треба постаратися повсякчас цілком належати теперішньому, по-справжньому осягнути його в собі, пережити, щоб мати духовну користь від нього.

Йому при цьому вдасться не втратити й земної користі, бо його першою вигодою від цього стане те, що він очікуватиме від людей і часу лише на те, що вони йому *справді* можуть дати! Завдяки цьому він ніколи не буде розчарований, до того ж перебуватиме в гармонії зі своїм оточенням.

Якщо ж він лише минуле і мрії про майбутнє несе в собі, то у своїх сподіваннях дуже легко виходить за рамки теперішнього і мусить при цьому опинитися в розладі з теперішнім, через що страждає *не лише він, але також його найближче оточення*. Напевно, треба думати й про минуле, щоб учитися на ньому, і також мріяти про майбутнє, щоб отримати насагу, однак *жити* треба цілком свідомо лише теперішнім!

73. Велика Комета

Обізнані вже багато років говорять про прихід цієї сповненої особливого значення Зірки. Число тих, хто на неї чекає, повсякчас збільшується; щодалі більше частішають знамення, тож справді незабаром, напевно, слід її чекати. Однак, *що* вона насправді означає, що принесе, звідки прийде – це ще як слід не з'ясовано.

Сподіваються, що вона принесе вирішальні перевороти. Проте ця Зірка означає більше.

Вифлеємською Зіркою *можна* її назвати, тому що вона цілком того самого роду, як і та. Її сила здійсмає води високо вгору, приносить кліматичні катастрофи та ще більше. Земля тремтить, коли промені цієї Зірки обхоплюють її.

Із часу події у Вифлеємі подібного не відбувалося. Як і Вифлеємська Зірка, вона також відокремилася від вічного Царства Чистого Духовного в такий час, щоби прийти до цієї Землі точно перед здійсненням, коли повинні настати роки духовного просвітлення для всього людства.

Зірка звершує свій шлях по *прямій* лінії від вічного Царства аж до цієї частини Всесвіту. Її ядро сповнене високої духовної сили; воно закутане в речовинність і тому стане видимим і земним людям. Упевнено та неухильно прямує Комета своїм курсом і з'явиться в потрібну годину, згідно з планом, як уже визначено за тисячоліття до цього.

Перші безпосередні впливи останніми роками вже розпочалися. Хто цього не хоче ні бачити і ні чути, а все, що вже сталося *надзвичайного*, вважає за повсякденне чи навіть кумедне, тому, звісно, допомогти нічим. Він або від страху хоче грати роль страуса, або обтяжений найгіршою обмеженістю. Обом таким треба дати змогу йти своїми шляхами, з приводу ж їхніх легко спростовуваних тверджень можна лише усміхнутися. Обізнаним же можна було б сказати, куди влучать перші *потужні* промені. Але, оскільки промені поступово обіймуть усю Землю, то немає жодної потреби докладно про це повідомляти. Минуть роки до цієї миті та роки, допоки Комета відпустить Землю з-під свого впливу. І *тоді* вона стане *очищеною* та *освіженою* у *всіх відношеннях* на благо і на радість її мешканців. Ніколи не була вона прекраснішою, як стане потім, тому кожен віруючий повинен зі спокійною впевненістю дивитися в майбутнє, не боячися, хоч би що сталося найближчими роками. Якщо він зможе підвести до Бога сповнений довіри погляд, його не торкнеться жодне страждання.

74. Що має робити людина, щоб зуміти увійти до Царства Божого?

Було б неправильно, відповідаючи на це запитання, яке часто виникає, сказати за цілком визначеним правилом: роби те і те! *Такий спосіб іще жодного шляху не вказав!* У цьому не було б нічого живого, і тому з цього не виникло б нічого живого, яке, безперечно, потрібне для злету вгору, бо тільки *життя* зберігає в собі необхідний ключ для сходження.

Якби я ж сказав: «Роби це і те, позбудься цього», – то запропонував би цим лише слабкі зовнішні милиці, на яких ніхто правильно і самостійно не зміг би йти, тому що милиці йому не слугують також водночас для того, щоби «бачити». А він же мусить чітко *бачити* перед собою «шлях», інакше милиці йому нічим не допоможуть. Такий шкутильгає, блукаючи, наче сліпець, незнайомим йому шляхом. Ні, це неправильно, це знову призвело б до нової догми, яка перешкоджала б кожному сходженню.

Людина міркує: якщо вона хоче потрапити до Царства Духу, то мусить, звісно, до нього йти. *Вона* мусить іти – воно не прийде до неї. Воно розташоване, однак, у найвищій точці Творіння, оскільки само є найвищою точкою.

Людський дух, однак, перебуває покищо в низовинах Грубої речовинності. Тому кожному, напевне, зрозуміло, що спершу він мусить пройти шлях від цих низовин аж до жаданої Висоти, щоб досягти мети.

Аби він не заблукав, йому також обов'язково треба *точно знати* всю трасу, якою йому доведеться мандрувати. І не лише цю трасу саму, але й усе, що він на ній може ще зустріти, які небезпеки йому при цьому загрожують і яку допомогу знайде на ній. Оскільки ця вся траса лежить у *Творінні*, є Творінням, то мандрівник, вирушаючи до Духовного Царства, заздалегідь мусить *точно пізнати* Творіння, яке його приведе туди. Адже він хоче пройти крізь нього – інакше він не дістанеться до мети.

Досі ще не було жодної людини, яка б змогла так описати Творіння, як його треба знати для сходження. Інакше кажучи, немає нікого, хто міг би зробити чітко видимим *шлях до Замку Граля*, до найвищого пункту Творіння. Шлях до того Замку, який стоїть у Царстві Духу як Храм Всевишнього, єдино в якому відбувається чисте Богослужіння. Не лише в образному розумінні, але відбувається в усій дійсності.

Послання Сина Божого вказало вже однораз цей шлях. Але через мудрування людей воно неодноразово *застосовувалося хибно*, внаслідок чого, вводячи в оману, не давало людському духові змоги підніматися вгору. —

Проте нині настає година, коли *кожен* людський дух сам *мусить* обрати для себе рішення – Так чи Ні, день чи ніч, сходження до Світлих Висот чи низходження, – повинен вирішити остаточно і безповоротно, без пізнішої можливості щось іще раз змінити. Тому приходять повторно Послання зі Світлого Замку. Послання хибно застосовані дороговкази знову встановлює *правильно*, щоб *серйозні* шукачі розпізнали правильний шлях. Це Послання Граля, Євангелія Граля!

Блаженні всі ті, хто керується ним із відкритим розумом, вільним серцем! Вони в ньому пізнають у Творінні *те*, побачать *ті* сходинки, які дух повинен використати для сходження, щоб увійти до Царства Духу, до Раю.

Кожна особа знайде в ньому те, чого *вона* потребує, щоб зі здібностями, якими *вона* володіє, піднятися до Світла.

Це лише дає *життя*, свободу для піднесення, розвитку необхідних для цього здібностей кожної особи, а не нав'язує такого однакового для всіх ярма в жорсткій догмі, яка робить із них безвільних рабів, пригнічуючи самостійний розвиток і, отже, не лише стримує сходження, а для багатьох робить його цілком неможливим. —

Людина, яка знає Творіння в його такій закономірній діяльності, зрозуміє в ньому також незабаром велику Божу Волю. Коли вона правильно пристосовується до нього, тоді Творіння, тобто і шлях, служить їй *тільки* для радісного сходження, бо ж вона стоїть завдяки цьому також правильно в Божій Волі. Її шлях та життя мусять тому бути приємні Богові! —

Це не благочестиве підведення очей догори, не покаянне підлабузництво, не стояння навколішки, не моління, а *здійснена*, впроваджена в життя молитва у бадьорому, радісному, чистому діянні. Це не означає зі скигленням випрошувати шлях, але *бачити* його сповненим вдячності поглядом і радісно ним *іти*.

Цілком інакший, ніж думали досі, має вигляд, отже, все життя, яке можна назвати приємним Богові. Набагато прекрасніший, вільніший! Це значить *правильно* стояти у *Творінні* – так, як бажає цього ваш Творець за посередництва Творіння! Образно кажучи, вхопитися за Божу руку, яку Він у такий спосіб простягнув людству.

Ще раз закликаю я тому: прийміть усе нарешті *як факт, як дійсність*, уже не образно, і ви самі станете справжніми, позбавившись нинішніх мертвих схем! Пізнайте Творіння *в його Законах* правильно!

У цьому полягає шлях угору, до Світла!

75. Ти бачиш скалку в оці брата твого, а в своєму колоди не помічаєш

Кожен вірить у те, що він цілком розуміє ці прості слова, але насправді небагато знайдеться таких, хто зрозумів їхній справжній зміст. Це однобічно й хибно, якщо ці слова тлумачать так, ніби їх сказано лише для того, щоб людина вчилася поблажливо ставитися до свого ближнього. Поблажливості до свого ближнього при переживанні цього вислову виникає цілком однозначно та самозрозуміло, однак лише другою чергою. Хто знаходить такий сенс у словах Христа, той досліджує їх недостатньо глибоко і свідчить тим, що далекий від того, щоб зуміти оживити в собі слова Сина Божого, або ж він від самого початку недооцінює мудрість у його висловах. Так само ці слова у викладах багатьох проповідників, як і все інше, підлаштовані під м'якотілість та млявість *мієї* любови, яку церква так охоче намагається виставити за християнську любов.

Людина може, однак, *і повинна* застосовувати цей вислів Сина Божого тільки як мірило своїх власних вад. Якщо вона уважно подивиться довкола себе і спостерігатиме при цьому також водночас за собою, то незабаром усвідомить, що саме ті вади, які в її ближніх дратують її якнайбільше, у ній самій виражені особливо яскраво і докучають іншим.

Аби навчитися правильно спостерігати, для початку просто якнайуважливіше зосередьтеся на ваших ближніх. Серед них навряд чи буде хоча б один, хто не знаходив би тих або інших вад у інших і не висловлювався б про це відкрито або приховано. Щойно це станеться, одразу включіть таку людину, яка критикує чи обурено засуджує вади інших, у поле свого пильного спостереження. Не довго чекаючи, ви здивовано виявите, що саме та вада, яку зазначена особа так суворо огуджує в інших, її самій притаманна значно більшою мірою!

І цей факт, який вас спершу приголомшить, проявлятиметься *постійно*, без винятків. При судженні про людей на майбутнє ви можете спокійно прийняти його як усталений, не боячись при цьому помилитися. Надалі виявлятиметься, що людина, котра нервується через якісь вади інших, неодмінно сама несе в собі саме ці вади значно більшою мірою.

Влаштуйте однораз спокійно таку перевірку. Завершивши її, ви відразу розпізнаєте істину, тому що ви самі при цьому не є учасником і, отже, для жодної зі сторін не намагатиметеся нічого прикрасити.

Візьмімо тепер людину, яка виплекала в собі невихованість, переважно буркотливу та нечемну, в якій зрідка буває привітне лице, яку зазвичай намагаються уникати. Саме такі люди вимагають особливо привітного ставлення до себе і дратуються (дівчата й жінки – навіть до сліз), коли наштовхнуться однораз лише на справедливо докірливий погляд. Це діє на серйозного спостерігача настільки несказанно смішно і сумно водночас, що він навіть забуває, що можна цим обурюватися.

І таке буває в тисячах різноманітних варіантів. Вам буде легко це вивчити й розпізнати. Якщо ж у цьому напрямі міркуватимете далі, маєте також набратися мужности, щоб визнати, що ви самі в цьому не є винятком, оскільки доказ ви знаходили у всіх інших. І таким чином вам тоді нарешті відкриються очі на самих себе. Це рівнозначно великому кроку вперед, можливо, навіть найбільшому у вашому розвитку! Ви розрубуєте в такий спосіб вузол, який сьогодні, наче зашморг, душить усе людство! Звільніться і допомагайте з радістю тоді іншим у такий самий спосіб.

*Ось що хотів сказати Син Божий цими простими словами. Такі виховні цінності дав він у своїх невігядливих фразах. Люди, однак, не шукали чесно в них. Вони хотіли, як завжди, піднявшись над ними, вчитися лише поблажливого ставлення до інших. Це лестило їхній огидній гордині. Уся нікчемність їхнього хибного мислення в дотеперішніх викладах повсюдно проривається назовні, – це неприховане лицемірне фарисейство. Воно незмінним перейшло до християнства. Бо ті, хто називає себе шукачами, сприймали і сприймають усе аж надто легковажно у звичній для них ілюзії, гадаючи, що вони справді з читанням неодмінно розуміють і зміст, оскільки таким чином змушують себе вірити, цілком покладаючись на власний розсуд. Ніякий це не чесний пошук. Тому й не можуть вони знайти справжній скарб. Тому й не могло це також принести поступу. Слово залишилося мертвим для тих, хто повинен *оживити* його в собі, щоб здобути в ньому для себе цінності, які підносять у височінь.*

І кожен вислів, що його Син Божий дав людству, приховує такі цінності, яких не знаходили лише тому, що ніколи в них по-справжньому не шукали!

76. Боротьба в природі

Ви, дурні, хто знову й знову запитує, чи праведною є боротьба у Творінні, хто відчуває її лише як жорстокість, хіба ви не знаєте, що таким чином визначаєте себе як слабовільних людей, як шкідників для будь-якої *сьогоднішньої* можливості сходження?

Пробудіться нарешті з цієї нечуваної м'якотілості, яка дає змогу тілу та духу лише повільно *опускатися*, але ніколи не підноситися!

Озирніться ж навколо, прозрівши, пізнаючи, і ви будете змушені *благословити* велику рушійну силу, яка пориває до боротьби і з тим до захисту, до обачності, до *пильності* і до *життя*! Вона захищає створіння від обіймів убивчої млявості!

Хіба може художник досягти висоти майстерності та втриматися на ній, якщо він повсякчас не вправляється і не бореться за це? Байдуже, в чому він проявляє себе, наскільки розвинуті здібності, якими володіє. Голос співака незабаром би ослаб, утратив упевненість, якби він не зміг перебороти себе, щоб знову й знову вправлятися та вчитися.

Рука може зміцніти лише за умови, що вона повсякчас працює. При зменшенні зусиль вона мусить ослабнути. Так само й кожне тіло, кожен дух! Але добровільно жодна людина на це не згодиться. Потрібен якийсь примус!

Якщо хочеш бути здоровим, *підтримуйся* про свої тіло і дух. Це означає – підтримуй його в напруженій діяльності!

А те, що людина сьогодні і з давніх-давен розуміє під «підтриманням», є неправильним. За «підтримання» вона або вважає солодке неробство, в чому одному вже приховано розслаблення та безсилля, або займається «підтриманням», як і будь-яким спортом, лише однобічно, тобто підтримання перетворюється на «спорт», на *однобічне перебільшення* і таким чином – на легковажне марнославне спотворення, яке просто не пасує образу серйозної людини. Справжня людина повинна перед очима мати, одначе, *кінцеву мету*, якої не можна досягти за допомогою стрибків у висоту, плавання, бігу, їзди верхи, безглузких автоперегонів. Людство і все Творіння не мають жодної користи від таких особистих досягнень, на які так багато людей дуже часто жертвують велику частину своїх думок, свого часу та свого земного життя!

Виникнення таких спотворень показує, наскільки хибним є шлях, яким іде людство, і як воно, знову ж таки, й цю велику рушійну Силу у Творінні штовхає на хибну путь і тим марнує її в непотрібних ігрищах, якщо навіть не на шкоду через заважання здоровому поступові, для якого вже є всі засоби у Творінні.

Плин потужних течій духу, який повинен сприяти силі піднесення, викривляється через людську зарозумілість настільки, що замість бажаного просування вперед виникають застої, котрі проявляються як перешкоди й у зворотній дії розпалюють інстинкт боротьби та, врешті-решт прорвавшись, затягують усе з собою в глибину.

Саме цим сьогодні переважно займається людина у своїх беззмістовних псевдонаукових ігрищах та честолобстві. Як *порушник спокою* в будь-якій гармонії Творіння!

Вона б давно поринула у млявий сон неробства, що неодмінно переходить у гниття, якби, на щастя, у Творінні не було закладено інстинкт боротьби, який *примушує* її *всетаки* ворухитися! Інакше вже давно у неї б виникли домагання, що Бог за допомогою Свого Творіння мусить турбуватися про неї, наче у мріях про казкову країну. І якщо

вона висловить за це свою вдячність у бездуховній молитві, то зі своїм Богом щедро вже розплатилася, а є ж багато таких, котрі Йому взагалі за це не дякують!

Такою є людина, і нітрохи не іншою!

І вона говорить про жорстокість у природі! Думка, що насамперед саму себе однораз треба перевірити, не виникає у неї при цьому. Вона хоче завжди тільки осуджувати.

Також у боротьбі між тваринами є лише благо, а не жорстокість.

Достатньо лиш уважно поспостерігати за будь-якою твариною. Наприклад, за собакою. Чим делікатніше ставляться до собаки, тим ледачішим, млявішим він стає. Якщо собака перебуває в робочому кабінеті свого господаря і той ретельно стежить, аби на тварину не наступили або ж не штовхнули її, хоча вона й лежить у такому місці, де повсякчас є небезпека ненавмисного ушкодження – скажімо, біля дверей тощо, – то це тварині лише *зашкодить*.

Собака за зовсім короткий час утратить пильність. «Добродушні» люди «із замилюванням» прикрасять це, можливо, навіть будуть зворушені і скажуть, що він тим виявляє невимовну «довіру»! Він знає, що йому ніхто не зробить боляче! Насправді ж це не що інше, як істотне зниження здатності «*пильнування*», значний регрес душевної діяльності.

Якщо тварина, однак, повсякчас мусить бути насторожі та в готовності до оборони, то не лише завжди залишається душевно пильною, але й її розумові здібності всякчас зростають, тобто вона *виграє* в усьому. Вона залишається живою в усіх відношеннях. Це і є поступ! Так відбувається з *кожним* створінням! Інакше воно загине, бо й тіло при цьому поступово слабшає, легше вражається захворюваннями, не маючи вже здатності до опору.

Те, що людина і тут стосовно тварини займає цілком хибну позицію і неправильно впливає на неї в багатьох відношеннях, уважного спостерігача не дивує, оскільки людина зайняла абсолютно хибну позицію щодо *всього*, в тому числі щодо самої себе і цілого Творіння, – всюди духовно вона завдає тільки шкоду, замість того, щоби приносити користь.

Якби сьогодні у Творінні зник інстинкт боротьби, який так багато ледарів називають жорстоким, то Речовинність дуже давно перебувала б уже в стані гниття та розкладання. Він сприяє *збереженню* душі і тіла, а зовсім не знищенню, як здається при поверховому спостереженні. Інакше нічим іншим ця млява Речовинність уже не підтримувалася б у русі і, завдяки цьому, в стані здоров'я та свіжості після того, як насправді призначена для цього наснажливу дію *духовної сили*, що струменить крізь усе, людина через свої помилки так ганебно викривила, що вона не може діяти *так*, як повинно бути насправді! (Зіставте з попередніми доповідями.)

Якби людина так прикро не провалилася у своєму призначенні, то багато що, *все* сьогодні мало б інший вигляд! І так звана «боротьба» не набрала б *тієї* форми, в якій вона *тепер* проявляється.

Інстинкт боротьби ушляхетнився б, одухотворився завдяки спрямованій у височінь волі людей. Первісний грубий його прояв, замість посилюватися, як це відбувається тепер, завдяки духовному *правильному* впливу з часом перетворився б на спільний радісний порив взаємної підтримки, який потребує таких самих зусиль, як і найзапекліша боротьба. З тією лише різницею, що в боротьбі настає втома, а в підтримці ж, у взаємодії – ще вище піднесення. Урешті-решт, завдяки цьому також і в подібні Творіння, в якій *духовна* воля людей володіє найпотужнішим впливом, для *всіх* створінь запанував би райський стан, як у Справжньому Творінні, де більше не було б

потреби ні в боротьбі, ні в чомусь схожому на жорстокість! Райський стан, одначе, зовсім не є неробством, навпаки, він рівнозначний найсильнішій *активності*, справжньому, повноцінному особистісно свідомому життю!

У тому, що цього не сталося, винен людський дух! Я при цьому знову й знову повертаюся до вирішальної події гріхопадіння, яку я докладно описав у доповіді «Було колись...»* (Доповідь №80)

Тільки повний провал у Творінні людського духу та *зловживання* довіреною йому духовною силою через викривлення її дії та спрямування *донизу*, а не до Світлих Висот, призвели до сьогоднішніх несправедливих спотворень!

Навіть здатність бачити власну помилку людина вже легковажно втратила, упустила. Тож я лише *марнував би слова*, не хочу більше про це говорити. Хто справді *хоче* «почути» і *може* серйозно шукати, той знайде в моєму Посланні *все*, чого він потребує! Повсюди в ньому містяться також роз'яснення про великий провал, що притягнув до себе настільки невимовно тяжкі наслідки в таких різноманітних формах. Одначе *духовно глухі*, а таких дуже багато, лише заходяться безликим сміхом нерозуміння, що має *здаватися* сміхом *обізнаних*, але насправді свідчить лише про легковажну поверховість, рівнозначну щонайбільшій обмеженості. Той, на кого сьогодні ще справляє якесь враження недоумкуватий сміх духовно звуженого, сам нічого не вартий. *Тут* доречне слово Христа: «Зостав мертвим ховати мерців своїх!» Бо того, хто *духовно* глухий та сліпий, вважають духовно мертвим!

Людський дух за своїми здібностями спроможний земний світ – як подобу Творіння – зробити Раєм! Він цього не виконав і бачить світ тому нині *таким*, на який він його перетворив своїм неправильним впливом. *У цьому приховано все!* Тому не паплюжте в хибній м'якотілості таке важливе явище, як боротьба в природі, яка за необхідности ще врівноважує дещо з того, що людина пропустила! Не насмілюйтеся вашу солодкувату чуттєву м'якотілість визначати як «любов», до якої людина так охоче намагається долучити свої слабкості! За брехливість та лицемірство доведеться гірко поплатитися!

Отож горе тобі, людино, прогнила халтуро власної уяви! Ти викривлене відображення того, чим ти *повинна* бути!

Роздивіться спокійно однораз те, що ви звикли називати природою: гори, моря, ліси, поля! У всі пори року ваші очі можуть сп'яніти від краси всього того, що вони бачать. А тепер поміркуйте: те, що вміє вас так радувати й дарувати вам відпочинок, є плодами діяльності всього *сутнісного*, яке у Творінні стоїть *під* духовним, чия сила притаманна і вам!

А тепер відшукайте плоди *вашої* творчости, ви, які є духовними і через те вбачаєте наявність у себе значно більших здібностей, а тому й мали б звершити щось вище, ніж сутнісне, що йде перед вами.

То що ж ви бачите? Лише холодний відбиток усього того, що вже виробило сутнісне, але без дальшого розвитку до ідеальних висот у всьому живому, і таким чином у Творінні! Зі своїми лише занепалими творчими інстинктами людство намагається безживно копіювати форми, причому в найпримітивнішому вигляді, тоді як із вільним та свідомим духом із поглядом, зверненим до Божественного, воно було б здатне формувати зовсім інше, набагато величніше!

Величі, яка виникає тільки за наявности *вільного* духу, позбавили себе поблизнірські люди і можуть тому, крім дитячих копіювань, лише виробляти ще... машини, конструкції, техніку. Усе, як і вони самі, прив'язане до Землі, розташоване на низькому щаблі, порожнє та мертве!

Такими є плоди, що їх люди, як духовні істоти, можуть протиставити діяльності сутнісного. *Так* вони виконали завдання духу в дарованому їм для цього Подальшому Творінні!

Як же збираються вони вистояти при підбитті підсумку? Хіба можна при цьому дивуватися, що для людей зі схильністю до низького високий Рай *мусить* залишатися зачиненим? Чи може бути дивом, якщо після всього цього сутнісне під кінець у зворотній дії повністю зруйнує роботу, настільки хибно проведену людським духом? —

Якщо тепер через виявлену вами недієздатність над вами все впаде, затуліть своє лице, визнайте із соромом нечувану провину, яку *ви* на себе звалили! Не намагайтеся вже знову звинувачувати в цьому вашого Творця або називати Його жорстоким, несправедливим!

Але ти, шукачу, перевір себе серйозно, нещадно, а потім спробуй твоє все мислення і відчуття, навіть твоє все буття *заново* налаштувати на *духовну* основу, яка більше не захитається, як колишня – інтелектуальна, і отже, надзвичайно обмежена! Хто на це не спроможний, того буде відкинуто навічно! —

77. Вилив Святого Духа

Описана в Біблії подія Виливу Святого Духа на учнів Сина Божого для багатьох людей усе ще є непоясненим явищем і часто її розглядають як надзвичайну, що сталася тільки цього одного разу, і отже, як свавільну.

Саме в цьому помилковому баченні й полягає, однак, причина уявної «непоясненности».

Ця подія не була винятковою, не призначалася окремо для учнів – навпаки, впродовж існування всього Творіння це явище *регулярно повторюється!* Із цим усвідомленням відразу зникає його непоясненність, і для серйозних шукачів, які читають Послання Грала, воно стане зрозумілим, не втративши при цьому своєї величі, а навпаки, набувши ще більшої Грандіозности.

Той, хто уважно вивчав моє Послання Грала, міг уже знайти й рішення в ньому щодо цієї події, бо прочитав роз'яснення в доповіді «Святий Граль». У ній згадував я про щорічно *регулярно повторюване* Оновлення Сили для сукупного Творіння. Це мить, о котрій у Святий Граль струменить нова Божественна Сила для підтримки Творіння!

При цьому на кілька миттєвостей над Гралем з'являється «Святий Голуб» – духовно видима форма присутності Святого Духа, яка безпосередньо належить до «форми» Святого Духа, тобто утворює частину його «форми».

Як Хрест є духовно видимою формою Божественної Істини, так «Голуб» є видимою формою Святого Духа. Він фактично є формою, а не лише мислимий як форма! Оскільки я про це вже докладно розповідав, то знову відсилаю до згаданої доповіді* (Доповідь №44 «Святий Граль»).

Це Оновлення Сили Святим Духом, тобто Живою Божою Волею, яка і є Силою, відбувається щороку в цілком визначений час у Святині Святинь найвищого Замку, або Храму, який зберігає Святий Граль і є єдиним пунктом зв'язку Творця з Творінням, а тому його й називають *Замком Грала*.

Оновлення можна також визначити як Вилив Сили, тобто Вилив Святого Духа, або ще точніше, Вилив Сили *за посередництва* Святого Духа, бо сам Святий Дух зовсім не виливається, а виливає Силу!

Оскільки учні зібралися в цей день на спомин свого Господа, який піднісся у височінь і пообіцяв, що пошле їм Дух, тобто Живу Силу, то в цій спогадці було закладено основу *для того*, щоби здійснювана в цей час у Чистодуховному подія певним чином та відповідною мірою проявила безпосередній вплив на учнів, що в благоговінні зібралися на Землі та налаштувалися на це! Головним чином, тому, що шлях до цих учнів завдяки земному буттю Сина Божого було второвано, і він легко надавав таку можливість.

І з цієї причини сталося чудо, зазвичай неможливе на Землі, переживання якого відтворено в Біблії. *Переживання* могли описати євангелісти, а не справжній перебіг події, якого вони самі не знали.

Свято Трійці відзначають християни на згадку про цю подію, не здогадуючись про те, що фактично приблизно в цей час у Замку Грала щоразу настає День Святого Голуба, тобто День Оновлення Сили для Творіння за посередництва Святого Духа! Звісно, не завжди точно в розрахований за земним календарем день свята Трійці, але приблизно в цей час.

Тоді ж зібрання учнів *точно* збіглося з фактичною подією! Вона й пізніше тут, на Землі, регулярно і *своєчасно* святкуватиметься як Верховне та Найсвятіше свято людства, в якому Творець щоразу заново дарує Творінню Свою підтримувальну Силу, як «День Святого Голуба», тобто День Святого Духа, як велика молитва вдячності Богові-Отцю!

Його святкуватимуть *ті* люди, котрі нарешті *свідомо* стоятимуть у цьому Творінні, котрі його правильно пізнали у всіх проявах. Завдяки їхній сповненій благоговіння налаштованості вони своєчасно зможуть відкритись, і жива Благодать у взаємодії зійде на Землю, вилившись у спрагли душі, як це колись сталося з учнями Христа.

Мир і радість принесе тоді цей час, якого вже недовго чекати, якщо люди не захочуть допустити провал і згинуть навічно.

78. Стать

Більшу частину земних людей тяжко гнітить думка про стосунки між обома статями: чоловічою і жіночою. Винятком у цьому, напевно, є лише легковажні особи, яких взагалі ніщо не гнітить. Усі інші, маючи різноманітні погляди, намагаються відкрито або подумки якимось чином вирішити для себе це питання. На щастя, існує багато людей, котрі з нетерпінням чекають, аби саме в цьому їм показали правильний дороговказ. Чи керувалися б вони тоді ним, залишається, щоправда, під питанням. Факт, однак, в тому, що вони дуже цим переймаються і більшість із них пригнічені усвідомленням того, що вони необізнані в цьому питанні.

Його намагалися вирішити в рамках шлюбу чи звести до нього, але в такий спосіб покищо не вдалося наблизитися до задовільної основної думки, оскільки тут, як і всюди, перш за все, людині треба з'ясувати, з чим вона має справу! Інакше вона ніколи цього не вирішить. І це її непокоїтиме.

При цьому багато хто вже від початку дуже часто має неправильне розуміння самого слова «стать». Його сприймають узагальнено, тоді як справжній зміст набагато глибший.

Якщо ми хочемо мати правильне уявлення про нього, нам не варто бути настільки однобічними, обмежуючи його визначеннями, які можуть слугувати інтересам лише чисто земного громадського устрою і часто цілковито суперечать Законам у Творінні. У таких суттєвих речах треба заглибитись у Творіння, аби збагнути *основну думку*.

Ми називаємо поняттями «жіноче» і «чоловіче» просто дві різні статі. Слово «стать», однак, вводить більшість людей від початку вирішальним чином в оману, оскільки мимоволі в думках часом виникає зв'язок із продовженням роду. А це неправильно. Поділ на жіноче і чоловіче в *цьому* сенсі, з точки зору великої ідеї Творіння, має деяке значення лише для найбільш зовнішньої, найщільнішої грубої речовинності. Що ж до *головних* подій – жодного.

Що таке стать? Духовний зародок під час свого виходу з Духовного Царства безстатевий. І немає жодного розщеплення, як багато хто припускає. Розщеплення є окремим винятком, про який я розповім у кінці цих міркувань. У своїй основі духовний зародок завжди залишається завершеним у собі. Зі становленням свідомости в своїх мандрах крізь Подальше Творіння, тобто самочинну подобу Справжнього Творіння, він, як уже я багато разів казав, залежно від ступеня його свідомости, набуває відомих нам людських форм, які є наслідуванням образу та Подоби Божої – Першостворених.

При цьому вирішальним є *характер діяльності* духовного зародка. Це означає, в якому напрямі такий духовний зародок під час становлення свідомости переважно прагне розвивати закладені в ньому здібності – чи в позитивному, сповненому сили й енергії, чи в негативному, спокійно підтримувальному. Залежно від того, куди вабить його головне бажання.

Обидва може він використовувати відповідно до свого походження, бо духовний зародок несе в собі *всі* здібності – як одні, так і другі, без обмежень. Він у собі цілком завершений. Усе залежить лише від того, *які з них* він у собі розвине. І внаслідок здійснюваної ним діяльності – навіть якщо ця діяльність спочатку полягає лише в потужному бажанні, що підноситься до пориву, – *утворюється форма*. Позитивне утворює чоловічу форму, негативне – жіночу. Тут уже проявляється чоловіче і жіноче назовні через їхню видиму форму. Обидва у своїй формі є визначеним вираженням *роду* їхньої діяльності, який вони для себе обирають або бажають.

Жіноче і чоловіче, отже, із загальноприйнятими поняттями статі не мають нічого спільного, а визначають лише *рід діяльності у Творінні*. Лише в так добре відомій людям Грубій речовинності утворюються із форми органи продовження роду, які ми розрізняємо як чоловічі та жіночі. Тільки груборечовинне тіло, тобто земне тіло, для продовження роду потребує цих органів.

Рід діяльності у Творінні утворює, отже, форму справжнього тіла, чоловічу або жіночу, а груборечовинне земне тіло своєю чергою є лише його грубо припасованим відображенням.

Таким чином, і статеві зносини ставляться на щабель, до якого вони належать, тобто на найнижчий щабель, що є у Творінні, на чисто груборечовинний, якнайдалі розташований від Духовного.

Тим сумніше, коли людський дух під ярмом цієї цілком належної до найбільш зовнішньої шкаралупи діяльності схиляється настільки, що стає її рабом! І це сьогодні стало, на жаль, таким поширеним, що складається картина, котра показує, як безцінне та високо розташоване духовне під прикриттям найгрубішої речовинності добровільно дозволяє себе топтати й гнобити.

Самозрозуміло, що такий протиприродний розвиток подій мусить призвести до лихих наслідків. Протиприродний, тому що, у згоді з природою, духовне є найвищим у всьому Творінні, і гармонія в ньому можлива доти, доки духовне, як найвище, панує, а все інше, однак, *під* ним лишається, також у зв'язку з груборечовинним земним.

Мені тут, напевно, не має потреби особливо вказувати на те, яку нікчемну роль у цьому відіграє людина, котра свій дух підкорила верховенству найгрубішої речовинної оболонки. Оболонки, яка тільки завдяки йому набуває своєї чутливості і зі скиданням тіла знову мусить її втратити; вона, як інструмент у руках духу, напевно, потребує догляду, аби бути корисною, але завжди все-таки повинна залишатися лише підвладним інструментом, бо в устрої Творіння немає комунізму! Там, де виникає ця загроза, настає крах як неодмінний наслідок, оскільки така частина мусить бути відтятою як хвора, щоб дисгармонія не поширювалася далі. Таким крахом взаємодія виправляє у Творінні пошкоджені місця.

Духовна, сутнісна та етерноречовинна форми тіла змінюються, щойно духовний зародок змінює свою діяльність. Якщо він переходить від негативної переважно до позитивної діяльності, то жіноче формування повинне перетворитися на чоловіче, і навпаки, бо *переважний* рід діяльності вибудовує форму. За цією зміною, однак, шкаралупа земної грубої речовинності не може так швидко встигати. Вона не настільки здатна до перетворень, тому саме й розрахована лише на зовсім короткий час. Зміна в ній стане помітною при *нових інкарнуваннях*, яких здебільшого буває багато.

Тож і виходить, що дух людський дуже часто *навперемінно* мандрує то в чоловічому, то в жіночому тілі крізь свої земні життя, залежно від того, як змінюється його внутрішня позиція. І це *потрібно* для того, аби поступово розвинулися *всі* здібності духовного зародка.

Я казав уже, що *панівне* в бажаній діяльності є вирішальним для виникнення форми, оскільки духовний зародок не буде займатися неодмінно цілком позитивним або неодмінно цілком негативним.

При цьому невикористані здібності залишаються тоді в дрімотному стані, але в будь-який час можуть бути пробуджені.

Якщо ж усе-таки однораз станеться так, що духовний зародок розвине *всі позитивні* частини, то вплине це настільки потужно на негативні нерозвинуті здібності, що може статися їх витискування, і при цьому відторгнення, через що відбудеться

розщеплення. Такі відторгнуті таким чином частини іншого роду змушені тоді внутрішньо пробудитись і, самозрозуміло, у своїй замкнутості набути протилежної форми, тобто жіночої. *Це* тоді розщеплений зародок, який себе знову мусить знайти, щоб стати цільним. Така подія в цілому є, одначе, неприйнятною.

Людське уявлення, що для кожної людини існує душа, яка її доповнює, саме по собі правильне, але не в сенсі попереднього розщеплення. Парна душа – це щось зовсім інше. Я це вже підкреслював у моїй доповіді «Шлюб»* (Доповідь №25). Парна душа є лише *підхожою* до іншої душі. Це означає, що одна душа розвинула саме *ті* здібності, яким інша душа дала змогу дрімати в собі. Завдяки цьому настає тоді цілковита доповнюваність, наявна спільна робота загальних здібностей духу, всіх негативних і всіх позитивних. Такі доповнюваності в житті трапляються, одначе, не один, а багато разів, тож людина, яка бажає знайти для себе підхожу душу, може зустріти не одну цілком визначену іншу людину. Вона у своєму земному бутті може зустріти їх багато, щойно лише триматиме свою здатність до відчуття в чистоті та бадьорості.

Умови для життя у щасті виконати, отже, зовсім не так важко, як здається на перший погляд напівобізнаним. Мати щастя значно легше, ніж багато хто гадає. Людство мусить тільки спершу пізнати Закони, закладені у Творінні. Якщо воно житиме згідно з ними, то *неодмінно* стане щасливим! Сьогодні воно, однак, ще дуже далеке від цього, і тому покищо ті, хто наблизиться до Істини у Творінні, здебільшого змушені почуватися самотніми, що, одначе, зовсім не робить їх нещасливими, а несе в собі глибокий мир.

79. Чи може вік стати перешкодою для духовного сходження?

Між бажанням правоти, згідно із земними поняттями, і бажанням добра часто буває велика відмінність! Земна правота не завжди є також і *добротом*!

Сьогодні для людини вже недостатньо просто бажати правоти! Щось таке могла вона чинити у своєму *першому* інкарнуванні. Тепер *більшого* від неї вимагається! Якщо вона примусово не збереться на силі, щоб духовно нарешті обізнаною піднятися вище, то неодмінно пропаде. Вік – зовсім не перешкода, а стимул, оскільки з віком година переходу в інший світ відчутно наближається! Це лише мною вже часто згадувані як найлютіші вороги млявість і зручність, якими обтяжують себе ті, хто зволікає і через це гине.

Час духовного блукання скінчився, як і час зручності й приємного очікування. З моторошною жадливістю і жорстокістю протягом короткого часу в соньків та ледарів ударить так, що й найглухіший тоді пробудиться.

Вивчення моїх доповідей обумовлює, одначе, від початку власні зусилля, примусове опанування всіх почуттів, і разом із тим духовну жвавість і *невпинне* пильнування! Лише в *такий спосіб* удасться заглибитись у мої слова, по-справжньому їх осягнути.

І саме так бажано чинити! Я відкидаю кожного млявого духом.

Якщо люди, одначе, хоча б зернятко Істини з батьківщини Духовного Царства в собі *не* загубили, то *мусить* досягти їх Слово, як заклик, за умови, що вони докладуть зусиль однораз прочитати його без стороннього впливу і з повною серйозністю. Якщо не відчують вони *тоді* нічого такого, що пробудило б у них відгук, то й у потойбічному світі навряд чи можна буде їх пробудити, тому що й там вони не зможуть отримати *нічого іншого*. Вони залишаться стояти там, куди самі себе поставили власною волею. Ніхто не примушуватиме їх зрушити, але, разом із тим, вони не вийдуть вчасно з цієї Речовинности, щоб уберегтися від розпаду, тобто від вічного прокляття.

«Небажання чути» вони візьмуть, звісно, з собою при переході від цієї Землі до Етерної речовинности і там поводитимуться не інакше, як робили це тут. Як вік якимось чином може стати перешкодою! Це поклик вічності, який досягає їх зі Слова, якого вони, одначе, не хочуть чути, тому що їм так зручніше. Зручність же врешті-решт їх знищить, якщо вони вчасно не захочуть сповнитися життям. Запитання, одначе, що зручність виявляє дуже чітко. У такий спосіб поводитьсь досить багато людей, котрі повсякчас хочуть обманювати самих себе під будь-яким більш-менш прийнятним приводом. Вони належать до половини, яка в майбутніх очищувальних бурях не зміцніє, а розвіється, тому що непридатна для серйозности справжнього буття.

Вони б завжди від Творця вимагали додаткового часу на обмірковування, не наважуючись на сходження, у якому їм треба духовно зібратися на силі. З цієї причини немає жодного сенсу довго займатися ними. Вони вічно хочуть, але ніколи внутрішньо не наважуються на здійснення. І тому вони приречені. — — — —

80. Було колись!..

Двоє слів лише, однак діють вони як заклинання, бо несуть у собі своєрідний зміст, одразу викликаючи в кожній людині якесь особливе відчуття. Рідко коли ці відчуття бувають однорідними. Щось схоже на вплив музики. Так само, як музика, ці двоє слів знаходять свій шлях безпосередньо до духу людини, її справжнього «Я». Звісно, лише в тих, хто не тримає в собі дух цілком замкненим, а тому справжню людяність тут, на Землі, вже втратив.

Кожна людина, одначе, при цих словах мимоволі відразу повертається до якогось давнього переживання. Воно оживає перед нею, а з картиною виникає також відповідне відчуття.

Сповнена туги ніжність в одного, щемливе щастя, а також тихі нездійснені бажання. В іншого ж гордість, гнів, страх або ненависть. Завжди людина замислюється над чимось, що колись пережила, що справило на неї надзвичайне враження, яке вона, проте, вже давно вважала в собі згаслим.

Однак ніщо в ній не згасає, ніщо не втрачається з того, що вона по-справжньому колись внутрішньо *пережила*. Усе це вона може назвати своїм власним, як справді набутиим і тому нетлінним. Однак тільки пережите! Інше не може виникнути при цих словах.

Якщо людина однораз пильно й добросовісно зосередиться саме на цьому, то незабаром усвідомить, що є справді живим у ній, а що може бути визначене як мертво, як бездушна шкаралупа безцільних спогадів.

Доцільним і корисним для людини, під якою не варто розуміти тіло, є лише те, що впродовж її земного життя досить глибоко вплинуло на неї, щоб накласти на *душу* непроминутий відбиток, який неможливо стерти. Лише такі відбитки мають вплив на формування людської душі, впливаючи також на подальше формування духу для його невинного розвитку.

Отже, по-справжньому пережитим і тому особистим стає лише *те*, що залишає такого роду глибоке враження. Усе інше проминає безслідно або слугує щонайбільше допоміжним засобом для того, аби створити події, здатні викликати настільки великі враження.

Блажен той, хто багато таких сповнених сили переживань може назвати власними – байдуже, радість це чи страждання, – бо залишені ними враження стануть колись найціннішим, що візьме з собою людська душа на шляху в Потойбіччя. —

Чисто земна інтелектуальна творчість, яка сьогодні є загальноприйнятою, корисна лише *за доброго застосування* для полегшення *тілесного* земного буття. Що є, якщо поміркувати критично, справжньою кінцевою метою *кожної* дії інтелекту! В кінцевому рахунку, вона ніколи не дає іншого результату. У *всій* шкільній премудрості, незалежно від галузі, а також у *всій* праці, чи то державна діяльність, чи сім'я, кожна окрема людина чи нація, як, зрештою, і ціле людство. *Все*, одначе, на жаль, цілком беззаперечно підкорилося лише інтелекту і тому перебуває у важких кайданах земної обмеженості спроможності осягнення, що, самозрозуміло, мусило мати, та й ще матиме згубні наслідки для всієї діяльності та розвитку подій.

Тільки *один* виняток у цьому є тут, на всій Землі. Виняток пропонує нам, однак, зовсім не церква, як багато хто думає і як це й повинно бути, а *мистецтво*! У ньому інтелект відіграє неминуче *другу* роль. Там, де все ж інтелект при цьому бере гору, мистецтво відразу знижується до *ремесла*; воно опускається безпосередньо та

невідворотно глибоко вниз. Це той наслідок, який у своїй простій природності аж ніяк не може бути іншим. У цьому неможливо виявити виняток.

Такий же самий наслідок, samozрозуміло, поширюється й на все інше! Невже це не спонукає людину замислитися? Це змусить адже полуду впасти з її очей. Тим, хто думає та порівнює, це говорить цілком чітко, що в усьому іншому, де панує інтелект, можна отримати лише заміник, неповноцінність! На прикладі цього факту людина повинна зрозуміти, яке місце відводить інтелекту природа, коли має з'явитися щось правильне й повноцінне!

Мистецтво – єдине, що народжувалося досі з діяльності живого духу, з відчуття. Воно єдине має природне, отже, нормальне і здорове начало та хід розвитку. Дух *виявляє* себе, однак, не в інтелекті, а у *відчуттях* і проявляється лише в тому, що так узагальнено називається «душевність». Саме те, що в собі така безмірно горда людина інтелекту сьогодні охоче висміює і з чого глузує. Вона насміхається таким чином із найціннішого в людині, так, саме з того, що взагалі робить людину людиною!

З інтелектом дух не має нічого спільного. Якщо людина захоче нарешті однораз виправити все, мусить звернути увагу на слова Христа: «По їхніх ділах ви пізнаєте їх!» Настав час, коли це здійсниться.

Тільки діла духу несуть у собі від його витоку до нас *життя*, а отже, тривалість і сталість. А все інше мусить саме по собі зруйнуватися, коли мине час його розквіту. Щойно з'являться плоди від нього, стане порожнеча видимою!

Подивіться ж лишень на історію! Тільки діло духу, тобто мистецтво, пережило народи, які вже зруйнувалися в собі через діяльність свого неживого, холодного інтелекту. Їхні високі, достославні знання не змогли запропонувати їм від цього жодного порятунку. Єгиптяни, юдеї, греки, римляни пройшли цим шляхом, пізніше також іспанці та французи, тепер німці, – *однак діла справжнього мистецтва пережили їх усіх!* Вони ніколи й не можуть загинути. Ніхто, проте, не розгледів строгої закономірності в повторенні цих подій. Жодна людина не замислилася над тим, аби дослідити справжнє коріння цього тяжкого зла.

Замість того, щоб його шукати і покласти знову й знову повторюваному занепаду край, скорилися сліпо йому і з плачем та скаргами підпорядкувалися цій великій «невідворотності».

Тепер уразить це нарешті все людство! Багато лиха лежить уже позаду нас, іще більше стоїть перед нами. І глибока печаль проходить щільними лавами тих, хто частково вже тепер від цього постраждав.

Згадайте всі народи, що вже мусили впасти, щойно вони дійшли пори розквіту, найвищої точки інтелекту. Достиглі плоди їхньої пори розквіту були *всюди однакові!* Аморальність, безсоромність і розбещеність у різноманітному вигляді, за якими неминуче наставав занепад і руйнування.

Безумовна подібність для кожного цілком очевидна! І так само кожна мисляча людина мусить віднайти цілком визначений характер і послідовність найсуворіших Законів у цих подіях.

Ці народи один за одним мусили зрештою визнати, що їхня велич, їхня могутність і пишнота були уявними, трималися лише на владі та насильстві, а не на міцній, здоровій основі.

Відкрийте ж свої очі замість впадати у відчай! Озирніться довкола, навчайтеся на минулому, порівняйте його з Посланнями, які з Божественного вже тисячоліття тому

надходили до вас, і ви *обов'язково* знайдете корінь зла, що, роз'їдаючи зсередини, одне-єдине створює перешкоду для сходження всього людства.

Тільки коли зло остаточно буде викорінено, відкриється шлях до загального сходження, – не раніше. І відтоді це буде постійним станом, бо він може нести в собі животворність духу, що раніше було виключено. —

Перш ніж ми докладніше зупинимося на цьому, хочу я пояснити, чим є дух як єдине справді живе в людині. Дух – не дотепність і не інтелект! Дух – також не вивчене знання. Помилково було б називати тому людину «духовно багатою», якщо вона багато вивчала, читала, спостерігала і вмів гарно говорити про це. Або якщо вона виблискує гарними ідеями та дотепністю інтелекту.

Дух – це щось зовсім інше. Він є самостійною *властивістю*, що вийшла зі спорідненого з нею світу, який є іншим, ніж частина, до якої належить Земля, а разом із нею й людське тіло. Духовний світ лежить вище, він утворює верхню, найлегшу частину Творіння. Ця духовна частина в людині внаслідок своєї властивості несе в собі завдання повернутися до Чистодуховного, щойно всі речовинні оболонки від неї відокремляться. Поривання до нього вивільняється на цілком визначеному ступені зрілості і веде її відтак угору до спорідненого з нею, підносить завдяки своїй силі притягання* (Доповідь №6 «Я воскресіння і життя!..»).

Дух із земним інтелектом не має нічого спільного, а тільки з якістю, яку визначають як «душевність». Духовно багатий, отже, рівнозначний «задушевному», а не інтелектуальному.

Аби легше виявити цю різницю, людині достатньо скористатися фразою: «Було колись!» Дуже багато шукачів уже завдяки цьому знаходять пояснення. Якщо вони спостерігатимуть за собою уважно, то зможуть розпізнати, що з минулого їхнього земного життя їхнім *душам* корисне або слугувало для цього, а що лише полегшувало умови існування та їхню роботу в земному оточенні. Що, отже, має не лише земну, а й потойбічну цінність, а що слугує лише для земних цілей, але не має цінності для Потойбіччя. Одне людина може взяти з собою, інше ж при відході залишить як необхідне лише тут, оскільки надалі воно їй не може бути корисним. Те, що вона залишає, – це ж лише інструмент для земних подій, допоміжний засіб для використання впродовж *земного часу*, більше нічого.

Якщо інструмент використовується не лише як такий, а встановлено його значно вище, то він не може бути достатній, звісно, для цієї висоти, він на хибному місці, що призводить, природно, також до різноманітних неполадок, які з часом матимуть цілком згубні наслідки.

До цих інструментів, як найвищий, належить *людський інтелект*, що, як продукт людського мозку, мусить нести в собі обмеженість, якій повсякчас підлягає все тілесно-груборечовинне внаслідок своєї властивості. І продукт не може бути іншим, ніж джерело його походження. Він завжди зв'язаний із природою свого походження. Так само діла, що виникають завдяки продукту.

Це означає для інтелекту, природно, вужчу, лише земну спроможність осягнення, тісно прив'язану до простору та часу. Оскільки він походить від самої по собі мертвої Грубої речовинності, яка не несе в собі *власного* життя, він також позбавлений живої сили. Ця обставина поширюється, самозрозуміло, так само на всю діяльність інтелекту, який через це не спроможний у свої діла закласти щось живе.

У цьому неухильному природному розвитку подій міститься ключ до похмурих подій упродовж людського буття на цій маленькій Землі.

Ми мусимо нарешті навчитися відрізняти дух від інтелекту, живе ядро людини від його інструменту! Якщо цей інструмент ставить себе *над* живим ядром, як відбувалося досі, це приносить щось нездорове, що вже при виникненні має нести в собі зародок смерті, і живе, найвище, найцінніше таким чином задушується, зв'язується, відрізається від необхідної для нього діяльності, доки, звільнившись у неминучому краху мертвої будівлі, незрілим піднесеться з руїн.

Поставмо собі замість «Було колись» тепер запитання: «Як було в колишні часи?» Наскільки іншим є вплив. Помітно відразу велику різницю. Перше запитання промовляє до відчуття, пов'язаного з духом. Друге запитання, одначе, звертається до інтелекту. Зовсім відмінні образи виникають при цьому. Вони від самого початку обмежені, холодні, без життєвого тепла, тому що інтелект нічого іншого дати не може.

Найбільша провина людства, одначе, від початку полягає в тому, що цей інтелект, спроможний створювати лише неповноцінне безживне, воно поставило на високий постамент і просто-таки танцює навколо нього в поклонінні. Йому віддали місце, яке мало залишатися *тільки за духом*.

Такий початок у всьому суперечить визначенням Творця, а отже, природі, бо їх закріплено в подіях природи. Тому ніщо не може привести до істинної мети, але мусить усе зазнати краху в пункті, де почнеться збирання врожаю. Інакше й бути не може, адже це природні передбачувані події.

Лише в *чистій техніці* відбувається інакше, в кожній індустрії. Вона завдяки інтелекту досягла великої висоти, а в майбутньому просунеться ще набагато далі! Цей факт слугує, одначе, доказом істинності моїх пояснень. Техніка є і залишиться в *усьому* завжди лише чисто земною, мертвою. Оскільки інтелект так само належить до всього земного, то він у техніці спроможний проявляти себе блискуче, здійснюючи посправжньому велике. Він стоїть у ній на правильному місці, при своєму справжньому завданні! Однак там, де й «живе», тобто чисто *«людське»* треба взяти до уваги, інтелект виявляється неспроможним за своєю природою і *мусить* тому не справлятися, якщо ним при цьому не керує дух! Бо тільки дух є життям. Успіх цілком певного роду може принести завжди тільки діяльність подібного роду. Ніколи земний інтелект тому в дусі діяти не зможе! З цієї причини тяжкою провинною цього людства стало те, що воно інтелект поставило над життям.

Людина *перевернула* таким чином своє завдання всупереч творчому, тобто цілком природному призначенню, поставила його, так би мовити, з ніг на голову, коли інтелектові, розташованому на другій, і лише земній, позиції, віддала найвище місце, яке належить живому духові. Через це, знову ж таки, цілком природно, що відтепер вона змушена з великими зусиллями шукати віднизу доверху; причому поставлений над нею інтелект із його обмеженою спроможністю осягнення перешкоджає будь-якій подальшій перспективі, замість того, щоб завдяки духові мати можливість дивитися згори вниз.

Якщо вона захоче пробудитися, то змушена буде спершу «перевести стрілки». Те, що тепер зверху – інтелект, – поставити на відведену йому від природи позицію, а дух знову повернути на його вище місце. Ця необхідна перестановка для сьогоденної людини не така вже й легка. —

Тодішній вчинений людьми переворот, настільки кардинально спрямований проти Волі Творця, тобто проти Законів природи, був справжнім *«гріхопадінням»*, наслідки якого не залишили нічого, крім жаху, бо воно переросло потім у «прабатьківський гріх», тому що піднесення інтелекту до статусу самодержця своєю чергою мало природним наслідком те, що таке однобічне плекання та діяльність із часом однобоко

зміцнили й мозок, тож розвинулася лише частина, яка має керувати роботою мозку, а інша мусила занепасти. В результаті занепадала через це нехтування частина спроможна сьогодні покищо діяти лише як ненадійний сонний мозок, який при цьому перебуває ще й під повноним впливом так званого денного мозку, що спонукає інтелект до дії.

Частина мозку, що повинна утворити міст до духу або, точніше, міст від духу до всього земного, отже, цим паралізується, зв'язок припиняється або ж дуже послаблюється, через що людина не здатна до будь-якої діяльності духу і з тим позбавляється також можливості зробити свій інтелект «одушевленим», одухотвореним та ожилим. Обидві частини мозку мали бути цілком *пропорційно* розвинуті для спільної гармонійної діяльності, як і все в тілі. Керівник – дух, виконавець же тут, на землі, – інтелект. Те ж, що через це і вся діяльність тіла, й навіть воно саме ніколи не можуть бути такими, якими повинні бути, є самозрозумілим. Природно, що ці події позначаються, однак, на всьому! Тому що при цьому головного в усьому земному бракує!

Те, що з розривом водночас також стануться пов'язані з ним віддаленість і відчуження від Божественного, є легко зрозумілою подією. Не лишилося аде до Нього вже жодного шляху.

Це має зрештою, знову ж таки, негативні наслідки, оскільки вже протягом тисячоліть кожне народжене дитяче тіло через щоразу примножене успадкування приносить із собою на Землю настільки великий передній інтелектуальний мозок, що кожна дитина від самого початку через цю обставину легко знову підкорюється інтелекту, щойно цей мозок розвине повну діяльність. Прірва між обома частинами мозку нині стала настільки великою, співвідношення працездатності настільки нерівним, що для більшості всіх людей без катастрофи виправлення вже недосяжне.

Сучасна людина інтелекту вже не є *нормальною* людиною, їй бракує будь-якого розвитку головної частини її мозку, чого потребує повноцінна людина у зв'язку з тривалим недорозвитком упродовж тисячоліть. Кожна людина інтелекту без винятку має лише *скалічений* нормальний мозок! *Каліки мозку* панують тому протягом тисячоліть на Землі, розглядають нормальних людей як ворогів та намагаються їх гнобити. Вони уявляють у своїй недорозвинутості, що можуть зробити дуже багато, і не знають, що нормальна людина здатна здійснити *вдесятеро більше*, виконуючи діла, які мають *довговічність*, які є досконалішими за плоди їхніх теперішніх зусиль! Аби досягти цих здібностей, для кожного справді серйозного шукача лежить вільний шлях!

Людині інтелекту, однак, буде не так легко стати більш здібною, щоб зуміти осягнути щось, що належить до діяльності цієї недорозвиненої частини її мозку! Вона просто *не може*, якби навіть хотіла; і лише через свою звуженість висміює все, що для неї недосяжне, і через свій справді *відсталий* ненормальний мозок ніколи вже й не буде сприймати за його допомогою. У цьому саме й полягає найжахливіша частина прокляття такого неприродного відхилення. Безумовно потрібну для нормальної людини гармонійну співпрацю обох частин людського мозку в сьогоднішніх людях інтелекту, яких називають матеріялістами, остаточно виключено. —

Бути матеріялістом – аж ніяк не похвала, а свідчення недорозвиненого мозку.

Панує, отже, й досі на цій Землі *неприродний* мозок, діяльність якого зрештою, самозрозуміло, мусить призвести до невідворотного краху в усьому, бо все, що він хоче принести, через недорозвинутість, природно, приховує в собі дисгармонію та нездоров'я вже від початку.

У цьому тепер неможливо щось змінити – навпаки, треба спокійно дочекатися, доки природний хід подій призведе до краху. *Тоді, однак, настане день воскресіння*

для духу, а також нове життя! Протягом тисячоліть слово керівного раба інтелекту з цим припиниться назавжди! Ніколи вже не зможе він піднятися, тому що докази та власні переживання зрештою змусять його визнати себе самого хворим і духовно бідним, остаточно добровільно скорившись *тому*, чого він не зміг зрозуміти. Можливості виступити проти духу ніколи не буде йому надано – ні з насмішками, ні з видимістю права за допомогою насильства, що було застосовано також до Сина Божого, який мусив боротися проти цього. Тоді ще був час, щоб відвернути багато нещастя. Тепер, однак, його вже немає, бо відтоді розірваний зв'язок між обома частинами мозку вже неможливо відновити.

Знайдеться багато людей інтелекту, котрі знову захочуть насміхатися з пояснень у цій доповіді, але при цьому, як завжди, крім порожніх гасел не зможуть навести жодного *справді об'єктивного контраргументу*. Однак кожен серйозний шукач і мислитель мусить сприйняти такі засліплені намагання лише як новий доказ того, що я тут пояснив. Ці люди просто не *можуть*, хоча й силуються. Розглядаємо ми їх тому від сьогодні як хворих, котрі незабаром потребуватимуть допомоги, і... ми спокійно зачекаємо на це. Не потрібно жодної боротьби й жодного насильства, щоб домогтися необхідного поступу, бо кінець настане сам собою. Також тут позначаються природні події в непорушних Законах усіх взаємодій цілком невблаганно й неухильно. —

«Новий рід людський» повинен тоді постати згідно з такими численними проголошеннями. Він складатиметься, однак, не лише з новонароджених, як тепер уже спостерігаємо в Каліфорнії, а також в Австралії, обдарованих «новим почуттям», а головним чином із *уже живучих людей*, котрі найближчим часом стануть «видючими» внаслідок багатьох грядущих подій. Тоді матимуть вони те саме «почуття», що й теперішні новонароджені, бо воно є не що інше, як здатність стояти у Всесвіті з відкритим нескутим духом, який більше не дозволить придушувати себе обмеженістю інтелекту. *Прабатьківський гріх таким чином буде нарешті стерто!*

Це все, проте, не має нічого спільного з властивостями, що досі визначалися як «окультурні здібності». *Це відтоді буде лише нормальна людина, якою вона і повинна бути!* «Стати видючою» не має нічого спільного з набуттям «яснобачення», але означає «осягнення», пізнання.

Люди будуть тоді в змозі все бачити без стороннього впливу, що означає не що інше, як оцінювати. Вони побачать людину інтелекту такою, якою вона є насправді, з такою небезпечною для неї та для її оточення обмеженістю, що водночас спричиняє самовпевнену жагу влади та непоступливість, які фактично їй притаманні.

Вони також побачать, як протягом тисячоліть зі строгою послідовністю то в одній, то в іншій формі все людство страждало під цим ярмом; і як ця ракова виразка, наче успадкований ворог, завжди спрямовувалася проти розвитку вільного людського духу, головної мети людського буття! Ніщо від них не приховується, в тому числі й гірка впевненість, що горе, *всі* страждання, кожне падіння мусили статися через це зло і що виправлення ніколи не могло відбутися, бо кожне усвідомлення від самого початку було виключено через обмеження спроможності осягнення.

Із *цим* пробудженням, однак, будь-якому впливу, будь-якій владі цих людей інтелекту буде покладено край. На *всі* часи, бо тоді розпочнеться нова, краща епоха для людства, в якій старе вже не зможе втриматися.

З цим настане жадана вже сьогодні для сотень тисяч необхідна перемога духу над неспроможним інтелектом. Багато тих, хто досі належав до введених в оману мас, зможуть при цьому ще усвідомити, що досі вони слово «інтелект» тлумачили цілком хибно. Більшість сприймала його просто як ідола, зовсім неперевіреного, лише тому,

що таким його виставили інші і тому, що всі його шанувальники повсякчас уміли видавати себе за безгрішних необмежених володарів за допомогою насильства та законів. Багато хто не доклав тому навіть жодного зусилля, щоб виявити його справжню порожнечу та приховані за ним вади.

Щоправда, є чимало й таких, хто протягом десятиліть веде боротьбу проти цього ворога з величезною енергією та переконаністю – таємно, а почасти й відкрито, інколи зазнаючи також найтяжчих страждань. *Однак вони борються, не знаючи самого ворога!* А це утруднювало, самозрозуміло, досягнення успіху. Робило його від самого початку неможливим. Меч борців був не добре загострений, тому що вони повсякчас зазубрювали його, завдаючи удари по другорядних подіях. Через цю другорядність, однак, поціляли вони також повсякчас навсібіч у порожнечу, марнували власну силу та вносили в середовище своїх однодумців лише роздробленість, яка сьогодні стає щодалі більшою.

Насправді ж є лиш *один* ворог людства по всій лінії: *як і раніше, необмежене панування інтелекту!* Це було велике *гріхонадіння*, найтяжча провина людства, що потягнула за собою все зло. Це стало *прабатьківським гріхом*, і це є також *Антихрист*, про якого проголошено, що він підніме свою голову. Точніше висловлюючись, панування інтелекту є його знаряддям, через яке люди стали йому підвладними. Йому, ворожому до Бога, самому Антихристові... Люциперу!* (Доповідь №89 «Антихрист»)

Ми стоїмо посеред цього часу! Він живе сьогодні в *кожній* людині, готовий її занепасти, бо його діяльність негайно призводить до відвернення від Бога як цілком природний наслідок. Він витісняє дух, щойно здобуває змогу панувати.

Тому нехай людина пильно стоїть насторожі. —

Свій інтелект не повинна вона тому нітрохи применшувати, однак зробити тим *інструментом*, яким він є, а не визначальною волею. Не господарем!

Людина прийдешнього покоління зможе дивитися на минулі часи лише з огидою, жахом і соромом. Приблизно так, як це відбувається з нами, коли ми входимо до старовинної катівні. І там ми бачимо погані плоди холодного господарювання інтелекту. Бо, це є, напевно, беззаперечним, що людина, котра має *хоча б якусь душевність* і живе у згоді з діяльністю духу, ніколи б не додумалася до такого роду страхіть! У цілому сьогодні, щоправда, відбувається не інакше, лише дещо прикрашено, і злиденність має є таким самим гнилим плодом, як і тодішні катування окремих людей.

Якщо людина тоді озирнеться назад, то лише вражено похитає головою. Вона себе запитас, як можна було мовчки зносити цей обман протягом тисячоліть. Відповідь, самозрозуміло, проста: через насильство. Хоч куди поглянь, це можна цілком чітко розгледіти. Не кажучи вже про часи сивої давнини, нам варто лиш увійти в згадані вже катівні, які ще й сьогодні повсюди можна бачити і які застосовувалися не так уже давно.

Ми здригаємося, коли розглядаємо ці давні знаряддя. Скільки холодної жорстокості приховано в них, яке звірство! Навряд чи людина сьогоднішньої доби сумніватиметься в тому, що в тих тодішніх діях лежав найтяжчий злочин. Проти злочинців у такий спосіб скоєно ще більший злочин. Але серед позбавлених родини та свободи було так багато безневинних, яких брутально кинули в ці підземелля. Які стогони, які крики болю тамували там ті, кого цілком беззахисним було віддано на поталу катам. Люди мусили терпіти речі, лише при згадці про які може виникнути жах та огида. Кожен мимоволі себе запитас, чи це справді було можливе серед людей,

оскільки все, що сталося з цими беззахисними, здійснювалося ще й із видимістю цілковитого дотримання права. Права, яке, однак, колись примусово встановилося лише за допомогою насильства. І знову ж таки, заподіянням фізичного болю примушували до визнання себе винними підозрюваних, щоби їх потім спокійно можна було замордувати. Якщо ті, хто визнав себе винним, робили це з примусу лише задля того, щоб позбутися жахливих тілесних мук, то суддям цього, попри те, було достатньо, оскільки їм потрібно було задовольнити «букву» закону. Невже вони, ці обмежені, справді гадали, що завдяки цьому зможуть відмитися дочиста і перед Божественною Волею? Що звільняться від невблаганно працюючого основного Закону Взаємодії?

Або всі ці люди були покидьками з середовища закоренілих злочинців, які насмілилися віддавати інших під суд, або в цьому дуже чітко проявилася хвороблива обмеженість земного інтелекту. Чогось середнього тут бути не може.

Згідно з Божественними Законами Творіння, жоден посадовець, жоден суддя – байдуже, яку посаду тут, на Землі, він обіймає, – у своїх *вчинках* ніколи не повинен бути під захистом цієї посади, навпаки, він єдиний має нести й чисто *персональну, незахищену*, як і кожна інша людина, повну відповідальність *сам* за все, що робить на своїй посаді. Не лише духовну, але й земну. Тоді кожен ставитиметься до цього набагато серйозніше, сумлінніше. І так звані «помилки», наслідки яких ніяк неможливо виправити, напевно, буде не так легко повторити. Не кажучи вже про фізичний і душевний біль постраждалих від цього та їхніх родичів.

Однак розгляньмо далі також приналежний до цього розділ – щодо процесів над так званими «відьмами»!

Хто хоча б однораз мав доступ до судових документів таких процесів, той міг би під навалюю пекучого сорому побажати собі ніколи не бути зарахованим до цього людства. Якщо в той час людина лише мала знання про лікарські рослини в результаті практичних дослідів або завдяки успадкуванню і тим допомагала стражденним, які їй про це просили, то за це підпадала вона невблаганно під катування, від яких зрештою звільнялася лише смертю у вогні, якщо її тіло ще до того не було знищене цими жорстокостями.

Сама тілесна врода могла в той час стати приводом для цього, особливо цнотливість, яка не піддавалася нічій волі.

І тоді – страхіття інквізиції* (суд за ересь)! Відносно небагато років відокремлюють нас від «тих часів».

Як ми сьогодні вважаємо це несправедливим, точно так само відчував у той час і народ. Бо він був іще не настільки пригноблений «інтелектом», у ньому ще тут і там проривалося відчуття, дух.

Хіба не є очевидною сьогодні цілковита обмеженість у цьому всьому? Безвідповідальна дурість?

Про це говорять зверхньо та знизуючи плечима, однак по суті ніщо в цьому не змінилося. Обмежена самовпевненість щодо всього незрозумілого лишається все ще точнісінько такою, як і тоді! Тільки замість цих катувань тепер вдаються до публічних глузувань з усього, чого не розуміють через власну обмеженість. Однак багатьом, покаючись б'ючи себе в груди і не шкодуючи себе, варто було б серйозно замислитися над цим. Кожну людину герої інтелекту, тобто не зовсім нормальні люди, від самого початку вважають за шахрая – можливо, й перед судом, – якщо вона має здібність знати щось, що іншим недоступне; скажімо, етерноречовинними очима споглядати

Етерноречовинний світ, що є природною подією, в якій за короткий термін уже не будуть сумніватися, тим паче запекло з нею боротися.

І горе тому, хто сам зовсім не знає, що з цим діяти, але з усією простодушністю розповідає про те, що він бачив і що чув. Йому треба остерігатися цього, як першим християнам за Нерона з його повсякчас готовими до вбивства помічниками.

Якщо ж він має ще й інші здібності, яких *ніколи* не зможуть досягнути люди з вираженими ознаками інтелекту, то його неодмінно піддають безжальному цькуванню, зводять наклепи, виганяють, коли не скоряється будь-чій волі; за першої ж можливості «знешкоджують», як вони за звичай красиво висловлюються. І ніхто при цьому не відчуває найменших докорів совісті. Така людина сьогодні все ще вважається вільною дичиною для кожної іноді внутрішньо дуже неохайної людини. Чим вона обмеженіша, тим більша в неї ілюзія розсудливості та схильність до зухвальства.

На цих подіях давніх часів із їхніми тортурами та спалюваннями і такими сміховинними судовими процесами нічого не навчилися! Бо кожен може й сьогодні все незвичайне та незрозуміле безкарно паплюжити й кривдити. У цьому нічого не змінилося, все залишилось, як і було раніше.

Ще гірше, ніж у юстиції, було в інквізиціях, які зародилися в церкві. Тут волення мучеників заглушались благочестивими молитвами. Це був глум над Божественною Волею у Творінні! Тодішні представники церкви довели цим, що вони не мали жодного уявлення ні про істинне Вчення Христа, ні про Божество та Його Творчу Волю, Закони якої, непорушно закладені у Творінні, діють там, усталені вже від початку і до кінця всіх днів.

Бог наділив людський дух його властивістю вільної волі в обранні рішення. У *ній* тільки може він дозрівати так, як *повинен*, відшліфовуючи себе та сповна розвиваючись. Тільки це дає йому таку можливість. Коли ж перешкоджають цій вільній волі, то це – затримування, якщо не примусове відкидання назад. Однак християнські церкви, як і багато інших релігій, поборювали в той час це Божественне призначення, виступаючи проти нього з величезною жорстокістю. Каткуванням і, зрештою, навіть смертю хотіли вони примусити людей обирати такі шляхи, робити такі визнання, що суперечили їхнім переконанням, тобто *їхній волі*. Цим порушували вони Божественну Заповідь. Однак не лише це – вони заважали людям у просуванні їхнього духу вперед і відкидали їх на століття назад.

Якби при цьому проявилася хоча б іскра справжнього відчуття, тобто духу, то таке було б недопустиме і неможливе! Отож, спричинив це лише холод нелюдськості інтелекту.

Чимало навіть римських пап, що історично задокументовано, розпоряджалися діяти отрутою та кинджалом, аби досягти своїх чисто земних бажань, своїх цілей. *Це* могло статися тільки під пануванням інтелекту, який у своїй переможній ході поневолив *усе*, не зупиняючись ні перед чим. —

Та понад усім містилася і міститься в невідворотних подіях залізна нашого Творця Воля. При переході в Потойбіччя кожна людина позбавляється земної влади та її захисту. Її ім'я, її стан – усе лишається позаду. Лише бідна людська душа переходить, щоби там отримати, сповна відчути те, що вона посіяла. *Жоден* виняток тут неможливий! Її шлях веде її крізь усі колеса механізму безумовної взаємодії Божественної Справедливості. Там немає ні церкви, ні держави, а лиш окремі людські душі, котрі особисто мають розрахуватися за кожну помилку, яку вони вчинили!

Хто діє проти Божої Волі, тобто грішить у Творінні, той підлягає наслідкам цього порушення. Байдуже, хто це є і під яким приводом воно сталося. Чи то окрема людина,

чи під прикриттям церкви, юстиції... злочин проти тіла або проти душі є і лишається злочином! Це не може бути змінено нічим, навіть видимістю права, яке зовсім не завжди є правом, бо, самозрозуміло, закони також встановлено лише людьми інтелекту, і мусять тому нести в собі земну обмеженість.

Розгляньмо право досить багатьох держав, зокрема в Центральній та Південній Америці. Людина, яка сьогодні керує урядом і при цьому має всю пошану, може вже завтра як злочинець потрапити до в'язниці або бути страченою, якщо супернику пощастить захопити цей уряд за допомогою акту насилля. Якщо йому це не вдається, тоді його замість визнання керівником, вважають злочинцем і переслідують. І всі органи влади з готовністю служать як одному, так і іншому. Навіть турист часто змушений змінювати свою совість, ніби одяг, коли він потрапляє з однієї країни до іншої, заради того, щоб усюди його вважали за порядну людину. Те, що в одній країні вважається злочином, в іншій дуже часто дозволяється, більше того, можливо, навіть схвалюється.

Таке, природно, можливе лише в досягненнях земного інтелекту, але ніяк не там, де інтелект має посісти свій природний щабель як інструмент живого духу, бо той, хто чує голос духу, ніколи не знехтує Закони Божі. І там, де їх беруть за основу, немає жодної вади, жодної прогалини, а є тільки єдність, яка має наслідками щастя й мир. Прояви духу всюди у своїх основних рисах завжди можуть бути тільки цілком подібними. Вони ніколи не суперечитимуть один одному.

Також мистецтво правознавства, лікування, ведення державних справ мусить залишатися лише неповноцінним ремеслом там, де за основу взято лише інтелект, а духовне відсутнє. Інакше просто не може бути. При цьому, звісно, завжди треба виходити зі справжнього поняття «дух». —

Знання – це продукт; дух же – це життя, цінність і сила якого визначаються лише його зв'язком із джерелом духовного. Чим глибший цей зв'язок, тим цінніша, могутніша породжена джерелом частина. Чим крихкіший же цей зв'язок, тим віддаленішою, відчуженішою, самотнішою та слабкішою мусить бути і породжена частина, тобто відповідна людина.

Це все настільки просто й самозрозуміло, що не можна збагнути, як заблудлі люди інтелекту знову й знову, ніби сліпі, проходять мимо. Бо стовбур, квітка і плід отримують те, що дає корінь! Але й тут проявляється ця безнадійна самообмеженість в осягненні. З великими зусиллями спорудили вони собі мур, і не можуть тепер поглянути за нього, тим паче крізь нього.

Перед усіма духовно живими вони, з їхніми гордовито-зверхніми іронічними посмішками, із самозвеличенням та поглядом згори вниз на інших, не так глибоко поневолених, іноді повинні постати як бідні хворі дурні, яких, попри все співчуття, треба залишити в їхній ілюзії, тому що межа їхнього осягнення самої наявності протилежних доказів змушує їх проходити повз них, не помічаючи. Кожне зусилля щось у цьому змінити на краще незмінно нагадує лише марне намагання зцілити хворе тіло, накинувши на нього нові, осяйні шати.

Уже тепер матеріалізм проминув свою найвищу точку і, виявляючись усюди неспроможним, мусить незабаром у собі зруйнуватися. Не без того, щоби при цьому зтягнути з собою багато доброго. Його прихильники вже на краю своїх можливостей, незабаром вони заплутаються у своїх ділах, а потім у самих собі, не усвідомлюючи безодні, що розверзлася перед ними. Як отара без пастуха, стануть вони незабаром; не довіряючи один одному, кожен ітиме власним шляхом, та ще й, попри це, гордовито вивищуючись над іншими. Не замислюючись, дотримуючись лише колишньої звички.

Разом з усіма ознаками зовнішнього блиску своєї пустоти вони зрештою наосліп упадуть у безодню. Вони все ще вважають за дух лише продукт власного мозку. Але як може мертва матерія породити живий дух? У багатьох речах вони пишаються своїм точним мисленням, та в головному цілком безсовісно лишають найбезвідповідальніші прогалини.

Кожен новий крок, кожна спроба виправлення знову й знову мусять нести в собі всю хирлявість діла інтелекту, а отже, зародок невідворотного руйнування.

Усі мої міркування такого роду – зовсім не провіщення, зовсім не безпідставні прогнози, а незмінні наслідки Творчої Волі, яка все живить і Закони якої я вже роз'яснював у багатьох моїх попередніх доповідях. Хто разом зі мною в душі прямує чітко вказаним у них шляхом, той мусить також побачити і розпізнати необхідний кінець. І всі його ознаки вже тут.

Скаржаться й волають, спостерігаючи з огидою, як сьогодні спотворення матеріалізму проявляються у формах, у які важко повірити. Благають і моляться про звільнення від мук, про виправлення, видужання від безмежного занепаду. Деякі, хто зміг урятувати хоч якийсь рух свого душевного життя з бурхливого потоку неймовірних подій, хто духовно не задихнувся посеред загального занепаду, який, уводячи в оману, гордо несе на чолі наймення «поступ», почуваються гнаними та відсталими, і такими їх вважають, і з них як таких насміхаються бездушні попутники нового часу.

Вінець із лавра всім тим, хто має мужність не приєднатися до основної маси! Хто гордо лишився позаду на круто нахиленій дорозі!

Сновида той, хто сьогодні через це ще хоче вважати себе нещасним! *Розплющіть очі!* Хіба ви не бачите, що все, що вас пригнічує, уже є початком стрімкого краху тепер лиш уявного панування матеріалізму? Ціла будівля вже готова до падіння, без сприяння тих, хто під її гнітом страждає і мусить іще страждати. Інтелектуальне людство мусить відтепер пожати те, що воно тисячоліттями породжувало, підживлювало, плекало і звеличувало.

На людський розсуд це довгий час, для Божих же самочинних млинів у Творінні – короткий термін. Хоч куди ви поглянете – всюди наявна неспроможність. Відкочується назад та нагромаджується загрозливо, наче високий важкий вал, щоб незабаром, набігаючи один за одним і падаючи, глибоко поховати під собою своїх приборників. Це неблаганний Закон Взаємодії, який при такому прояві мусить спрацювати жажливо, тому що тисячоліттями, попри багатющий досвід, ніколи не здійснювалися зміни до вищого, а навпаки – той самий хибний шлях ставав ще більш уторованим.

Зневірені, час настав! Вище голову, яку ви часто мусили опускати від сорому, коли несправедливості та безглуздю вдавалося завдавати вам такого важкого страждання. Роздивіться сьогодні спокійно супротивника, який хотів вас так пригнобити!

Колишнє розкішне вбрання аж надто вже зношене. Крізь усі дірки визирає нарешті фігура у своїй істинній формі. Невпевнений, однак не менше хвалькуватий, дивиться звідти виснажений продукт людського мозку – інтелект, який дозволив собі звеличитися до духу... нетямущий зовсім!

Зніміть лишень упевнено з очей пов'язку і роздивіться пильніше. Лише перегляд у цілому досить гарних газет повідомляє незатьмареному поглядові багато про що. Бачимо судомні зусилля все ще триматися всіляких застарілих видимостей. Самовпевненістю і часто дуже незграбними дотепами намагаються прикрити нетямущість, яка проявляється щодалі чіткіше. Недолугими висловлюваннями людина часто хоче оцінювати щось, про що вона, однак, насправді цілком очевидно взагалі не

має жодного уявлення. Навіть люди з цілком добрими задатками рятуються сьогодні безпорадно на нечистих шляхах, аби лише не визнати, що так багато речей проходять поза спроможністю осягнення їхнього особистого інтелекту, єдино на який вони досі хотіли покладатися. Вони не відчувають сміховинности поведінки, не бачать своєї голизни, якій лише таким чином допомагають збільшуватися. Заплутані, засліплені стоятимуть вони незабаром перед Істиною і з сумом оглядатимуть своє невідале життя, при цьому нарешті з соромом усвідомивши, що безглуздя містилося саме там, де вони вважали себе мудрими.

Наскільки далеко це вже зайшло сьогодні? *М'язиста людина – оце козир!* Хіба серйозний дослідник, який протягом десятилітніх пошуків винайшов сироватку, котра щороку сотням тисяч людей – великих і малих – дарує допомогу та захист від смертельних хвороб, зміг святкувати такий тріумф, як боксер, котрий із чисто земною грубою жорстокістю звалив свого ближнього? Або як літун, котрий із найменшою мужністю, не більше, яку мусить мати кожен воїн на полі бою, завдяки своїй чудовій машині здійснив великий переліт? Це почасти стало офіційною церемонією. Однак чи має від цього хоча б одна людська *душа* якусь користь? Лише земне, все земне, що означає *нище* в усьому Діянні Творіння! Цілком у згоді з золотим тільцем інтелектуальної діяльності. Як тріумф цього такого зв'язаного земним глиняного лжекнязя над звуженою людяністю! — —

І ніхто не бачить цього стрімкого сповзання до страшної глибини!

Хто це відчуває, покищо усамітнюється в мовчанні, сором'язливо усвідомлюючи, однак, що буде висміяний, якщо заговорить. Це вже величезне зрушення, з якого, проте, проростає усвідомлення неспроможности. А з передчуттям *цього* усвідомлення все лише ще більше збурюється, вже через упертість, марнославство і не востаннє через страх і жах перед прийдешнім. Уже за жодну ціну не *хочуть* думати про кінець цієї великої помилки! Це схоже на судомне чіпляння за гордовиту будівлю минулих тисячоліть, яка цілком подібна до вежі у Вавилоні і кінець якої буде таким самим!

Донині незломний матеріалізм несе в собі передчуття смерти, яке з кожним місяцем проявляється щодалі чіткіше! —

Однак воно ворушиться в численних людських душах – у всіх місцевостях, на всій Землі! Над сяйвом Істини ще простилається лише тонкий шар старих хибних поглядів, що його змете перший порив вітру очищення, щоб звільнити ядро, світильники якого з'єднаються з багатьма іншими, аби розгорнути сніп променів, що підніметься як вогонь вдячності до Царства світлої радості, до Ніг Творця.

Це буде час довгожданого Тисячолітнього Царства, що лежить перед нами, як велика Зірка надії у променистому Обітуванні!

І таким чином нарешті буде спокутувано великий *гріх* усього людства *проти духу*, яке за допомогою інтелекту тримало дух ув'язненим на Землі! Тільки *в цьому* правильний шлях повернення до природного, шлях Волі Творця, який бажає, щоб діла людей були великими і пронизаними живими відчуттями! Перемога духу, однак, буде водночас і перемогою найчистішої Любові!

81. Отче, прости їм, бо не знають, що чинять вони!

Хто не знає цих сповнених значення слів, які вигукнув Ісус із Назарету, висячи на хресті. Це одна з найвеличніших заступницьких молитов, промовлених коли-небудь. Чітка і зрозуміла. Однак, попри те, люди дві тисячі років стояли без розуміння перед цими словами. *Однобічно* їх тлумачили. Лише в *тому* напрямі, який здавався людям приємним. Не було нікого, хто підніс би свій голос в ім'я їхнього справжнього змісту, з усією переконливістю волаючи про нього до людства, особливо до християн!

Однак не лише це. *Усі* приголомшливі події в земному бутті Сина Божого через однобічність у подальших переказах були подані у фальшивому світлі. Та це помилки, якими хибує не лише християнство, – їх знаходять у *кожній* релігії.

Коли учні чисто особисте з життя Вчителя і Майстра ставлять понад усе і висувають на чільне місце, то це можна зрозуміти, особливо якщо цього Майстра було грубо та нагло вирвано з їхнього середовища, щоби потім цілком безневинному завдати найтяжчих страждань, водночас найбільших знущань і наостанок мученицької смерті.

Таке закарбовується глибоко в душах тих, хто міг пізнати свого Вчителя з найідеальнішого боку в спільному з ним житті, і сприяє тому, що особисте потім виходить на чільне місце всіх спогадів. Тож таке є цілком зрозумілим. Але святою *Місією* Сина Божого було його *Слово*, принесення Істини із Сяючих Висот, аби цим указати людству шлях до Світла, який для нього доти був закритий, тому що духовний стан людства в його розвитку раніше не давав йому змоги *йти* цим шляхом!

Цьому великому Приносителю Істини при тому завданні людством страждання стоять самі по собі!

Те, що в учнях було, однак, самозрозумілим і природним, у пізній релігії переросло в багато великих помилок. *По суті* Боже Послання відійшло далеко на задній план перед культом особи Приносителя Істини, якого Христос ніколи не прагнув.

З цієї причини в християнстві проявляються упущення, які призводять до небезпеки руйнації, якщо своєчасно помилок не розпізнати і, відкрито визнавши їх, мужньо не виправити.

Не залишається нічого іншого, крім очікувати, що найменший серйозний поступ неодмінно виявить такі прогалини. Однак тоді, безсумнівно, краще не проходити повз них, а енергійно взятися до роботи! Чому б очищенню не виходити від самого керівництва – бадьоро та радісно, з вільним поглядом до Великого Божества! Із вдячністю величезні юрби людей, наче звільнені від гніту, який вони досі, напевно, відчували, однак ніколи не усвідомлювали, підуть за покликом, який поведе їх до світла радісної переконаності! —

Наслідуючи всі звички *тих* людей, котрі сліпо підкоряються необмеженому пануванню власного інтелекту і таким чином суттєво звужують свою спроможність осягнення, визначили однакову цінність і земного життя Христа, і його Місії. Цікавилися його сімейними обставинами і всіма земними подіями при цьому навіть більше, ніж головною метою його Приходу, яка полягала в тому, щоб дозрілим людським духам надати роз'яснення про всі *справжні* події у Творінні, в чому єдиному знайдуть вони Божу Волю, вплетену в нього і таким чином достеменно підтверджену для них.

Принесення цієї до того ще невідомої Істини, *одне-єдине*, зробило Прихід Христа на Землю необхідним. Ніщо інше. Бо без правильного пізнання Божої Волі у Творінні

жодна людина не спроможна знайти шлях до сходження у Світле Царство, тим паче ним іти.

Замість того, щоб просто прийняти ці факти як такі, заглибитись у *Послання* і жити згідно з ним, як повторював і наполегливо вимагав цього Приносітель Істини, засновники християнських релігій та церков узяли за найголовнішу основу культ *особи*, що змусило їх зі страждань Христа зробити щось зовсім інше, ніж те, чим вони були насправді.

Вони потребували цього заради культу! Через це, зрештою, цілком природно в його подальшому розвитку одна велика помилка додавалася до іншої, що взагалі унеможливило справжнє розпізнання *правильного шляху*.

Хибна побудова своєю *необ'єктивністю* призвела до накопичення спотворень усіх подій. Чисто об'єктивна неупередженість мусила адже вмить зникнути, щойно головний культ було поставлено на чисто особисту основу! При цьому виникло прагнення Місію Сина Божого закріпити, головним чином, у його *земному житті*. Навіть, власне, склалася потреба в цьому.

Те, що це, однак, було *хибно*, сам Христос довів усією своєю позицією. Неодноразово він чітко і зрозуміло відкидав особистісне ставлення до нього. Завжди указував він на Бога-Отця, Волю якого виконував, у Силі якого стояв і діяв кожним своїм словом та кожним вчинком. Він роз'яснював, як люди відтепер повинні вчитися підводити очі до *Бога-Отця*, ніколи не говорив, проте, при цьому про себе самого.

Оскільки ж за його словами в цьому не пішли, то зрештою скінчилося тим, що *земні страждання* Христа почали вважати за *необхідні* та бажані Богом, їх навіть було визначено як головне завдання його *Приходу* на Землю! Він згідно з виниклим на цій підставі уявленням зійшов зі Світлих Висот лише для того, щоб постраждати тут, на Землі!

Оскільки він сам *жодної* провини на себе не звалив, для обґрунтування цього зостається тільки один шлях: тоді це мусять бути гріхи чужих людей, які він звалив на себе, щоб спокутувати їх замість них!

Адже не залишалось нічого іншого, як продовжувати будувати *в такий самий спосіб* на закладеній основі.

Живильну силу та добрий ґрунт для цього надала не менш відома внутрішня перебільшена самооцінка, на яку хворіє все людство. Наслідок того великого гріхопадіння, яке було спрямовано проти духу і яке я вже багато разів докладно роз'яснював. Надаючи занадто великого значення інтелекту людина знає лише себе, а не свого Бога, до якого вона таким чином усі мости зруйнувала. Лише небагатьом то тут, то там відомі зовсім занедбані містки до Духовного, котрі, одначе, дають змогу лише здогадуватися про дещо, але *ніколи* не можуть дати *знання*.

Тому ніхто не дійшов правильної природної думки – *земні страждання Христа як окрему подію цілком відокремити від Божого Послання*. Усі напади на нього, переслідування та катування визнати тяжким, найбільшим злочином, якими вони насправді й були. Це нова велика несправедливість – прикрашати їх як необхідність!

Певна річ, ці страждання і мученицька хресна смерть заслуговують на променисте світло найвищої слави, тому що Син Божий не злякався їх, хоча знав наперед, що після гріхопадіння на нього чекатиме такий зловбий прийом із боку владолюбних та мстивих людей, але, попри це, заради небагатьох добрих людей він приніс своє таке потрібне Послання Істини на Землю.

Його вчинок заслуговує якнайвищої оцінки, оскільки насправді йдеться лише про малу частину людства, яка завдяки цьому хотіла врятуватися.

Але це нове блюзнірство проти Бога, якщо тодішній злочин цього людства через хибне припущення повинен стати таким пом'якшеним, коли люди начебто були при цьому лише знаряддям необхідного виконання.

Через це *перекручення* виникає адже також у багатьох *мислячих* людей невизначеність щодо наслідків вчинку Юди Іскаріота! З повним правом. Бо якщо хресна смерть була необхідністю для людства, то Юда зі зрадою Христа став необхідним знаряддям для цього, отже насправді не може бути покараний за це в духовному сенсі. Істина про справжні події усуває, однак, усю цю роздвоєність, яка лише дає підставу для виникнення підтвердження того, що виплекане раніше припущення насправді мусить бути хибним. Бо там, де є *правда*, немає місця для таких нез'ясованих питань, навпаки, можна з *будь-якого* боку спертися на цілком природні події, не нашттовхуючись при цьому на перешкоди.

Треба все-таки врешті-решт тепер набратися мужности, щоб у прикрашанні розпізнати боягузтво, яке прикривається лише тямовитістю прив'язаного до Землі інтелекту, найбільшого ворога всього того, що може підвестися *над* ним, як це завжди чітко проявляється в кожного нижчого підмайстра. Або як приховане самозвеличення, що витікає з того самого джерела! Адже так чудово уявляти себе настільки дорогоцінним, що Божество, борючись за тебе, приймає на Себе всі страждання, тільки щоб людинці потім у Божественному Царстві радості можна було запропонувати почесне місце!

Такими є фундаментальні погляди *насправді*, кажучи відверто й суворо! Вони виявляться не інакшими, коли ви твердою рукою однораз зірвете мішуру з форми!

Про те, що такі погляди могли виникнути лише через найвужчу обмеженість осягнення всіх позаземних подій, напевно, мені навряд чи треба ще раз нагадувати. Це знову-таки один із тяжких наслідків прославлення земного інтелекту, що перешкоджає будь-якому вільному далекоюсяжному оглядові. Поклоніння цьому ідолові інтелекту після гріхопадіння, цілком природно, повсякчас зростало, доки він розвинувся до земного сильного Антихриста, або, говорячи ще точніше, до всього *антидуховного*! Це ж сьогодні чітко можна розпізнати, хоч куди подивися. Для цього не потрібно гострого погляду.

І оскільки *тільки* духовне може прокласти міст до наближення й розуміння всього Божественного, то поступка верховному пануванню земного інтелекту, яке сьогодні гордо визнають усі науки, є не що інше, як *відкрите оголошення боротьби проти Бога!*

Та не лише науки, а *все людство* рухається сьогодні під цим знаком! Навіть кожен, хто називає себе серйозним шукачем, несе цю отруту в собі.

Тому немає нічого неприродного в тому, що й церква мусить мати в собі багато чого від цього. І тому у відтворення й тлумачення всіх слів Спасителя прокралося багато того, що має свій початок єдино в земній тямовитості інтелекту!

Це і є той змій, який знову й знову спокушає людей і від якого застерігає запис у Біблії! Цей змій інтелектуальної тямовитості, один-єдиний, ставить кожну людину перед оманливим вибором: «*Чи справді Бог сказав?..*»

Щойно ви йому, тобто інтелектові єдиному, даєте змогу обирати кожне рішення, то він щоразу, як правильно зазначено в Біблії, обирає *вороже* до Бога або *відвернене* від Бога, чисто земне, значно нижче, до якого належить і сам інтелект, як його розквіт. Тому й неспроможний він осягнути більш високе.

Інтелект надано людині для того, щоб вона в кожному *земному* житті *мала скеровану донизу противагу* спрямованому вгору *чистодуховному*, щоб людина на землі не лише витала в духовних висотах, а й при тому не забувала про свої земні завдання. Інтелект повинен їй також слугувати для полегшення та впорядкування всього земного життя. Передо всім же і для того, щоб закладене в душі *як його споконвічна властивість* потужне поривання до високого, чистого й досконалого перенести в маленьке земне, в речовинне для по-земному видимого здійснення. Як підсобник живого духу, як його слуга! Не як той, хто обирає рішення, не як керівник у всьому. Він повинен допомагати створювати земні, тобто речовинні можливості для впровадження духовних прагнень. Він повинен бути інструментом і слугою духу.

Якщо ж *єдино* йому дати змогу обирати кожне рішення, як це зараз і відбувається, то він більше не буде ні противагою, ні помічником, а покладе на шальки терезів обрання кожного рішення *тільки свою власну вагу єдино*, і, цілком природно, в результаті це муситиме призвести *лише до низходження*, тому що він тягне донизу. Щось інше при цьому відбутися не може, адже він належить до Речовинности і лишається міцно прив'язаним до неї, тоді як духовне приходить згори. Замість того, щоб духовному тоді простягнути руку, допомагаючи йому, аби самому зміцнитися і стати великим, він відштовхує простягнуту йому духовним сильнішу руку і відкидає її, щойно йому буде все дозволено. Він не може інакше, діючи лише згідно із законами власної природи.

Однак зауважте, що земний інтелект лише *тоді* є ворогом духу, коли вивищиться *над* ним! Не раніше. Бо він стоїть *під* верховенством духу, як це влаштовано від природи згідно з Волею Творця, залишається вірним слугою, якого можна *цінувати* як такого. Але якщо всупереч Законам природи йому надати верховне місце, яке йому не належить, то найближчим наслідком буде те, що він придушить усе, що може йому в цьому заважати, щоб утримувати себе на захопленому троні. Він зачиняє самочинно ворота, крізь які у відчиненому стані мусило би пролитися світло на його вади та вузьку обмеженість.

Подібно до поведінки *тих* людей, котрі у впорядкованих умовах і під добрим керівництвом відчують, що їхнє вміння зросло, переоцінюють його, а отримавши владу внаслідок перевороту, через неспроможність прагнення до високого кидають народ у скруту й біду. Як вони ніколи не зможуть дійти до усвідомлення своїх помилок і всю провину за власну неспроможність завжди намагаються звалити лише на минуле, щоб виправдатися перед самими собою та іншими, точно так і людський інтелект нездатний усвідомити, що він ніколи не зможе діяти на місці вищого за нього духу, не завдаючи найтяжчої шкоди, і зрештою призводить до загибелі. У всьому – однакова картина, однакові події у вічному повторенні.

Людині треба лиш однораз спокійно і тверезо вдуматися самій у ці події. Їй швидко все стане зрозумілим, і мусить також видатися найкориснішим.

Ця обставина для засновників церков та релігій утворила завісу над такою великою простотою Божественної Істини, розстелила поволоку над будь-якою можливістю правильного осягнення.

Людство не могло звалити на себе нічого страшнішого, ніж ця добровільна звуженість, неспроможність осягнення всього того, що розташовано зовні від земного, тобто значно більшої частини всіх подій. Воно розташовано ж буквально через це *над* настільки звуженим горизонтом.

Нехай однораз людина спробує подолати непроникність цього муру. Вона дуже швидко усвідомить, наскільки мав рацію поет, сказавши, що проти дурости *безсилі* навіть боги!

Цей твердий мур зможе проламати тільки окрема людина сама для себе зсередини, тому що його було споруджено зсередини. *Але люди цього не хочуть!*

Через це сьогодні самі невдачі повсюди. Хоч куди подивися – картина найбезнадійнішої плутанини та багатьох нещасть!

А над купою руїн, упиваючись своєю пустотою, стоїть гордо призвідник цього дикого безладу... «сучасна людина», як вона має звичку сама себе кохану визначати. «Прогресивна», яка насправді повсякчас регресувала! Вимагаючи захоплення, вона називає себе ще й «тверезим матеріалістом». —

Болить голова, виникає огида, коли це все переживаєш, коли бачиш, як пропадає разом із цим так багато доброго, такого, що в праведному навколишньому світі прекрасно б розквітло, коли бачиш, як безмірно багато іншого від цього страждає, і щиро виникає молитва: «Поклади *Ти* цьому край, Господи! *Ми* не можемо!»

До всього додаються ще й численні розколи, щодалі посилюється ненависть один до одного, попри єдність їхнього добровільного поневолення! Не роботодавці й не наймані робітники несуть провину за це, не капітал і не його нестача, не церкви та держави, не різноманітні нації, а тільки хибна позиція окремої людини, єдино-одна, завела це так далеко!

Навіть так звані шукачі Істини тепер зрідка виходять на правильний шлях. Дев'ять із десяти з-поміж них перетворюються на фарисеїв, які, критикуючи, з пихою дивляться на своїх ближніх, при цьому ще й затято ворогуючи один із одним. Усе хибне! Мусить спершу неминуче здійснитися страхотливий кінець, перш ніж лише деякі зможуть пробудитися з цього сну.

Повернення ще можливе. Для кожного! Однак незабаром настане зрештою «занадто пізно» назавжди, всупереч усім сподіванням дуже багатьох віруючих, які шанують свої помилкові погляди, що вони впродовж більшого чи меншого часу, напевно, мають право на необхідне очищення, залежно від самої людини, що врешті-решт її шлях усе-таки знову мусить привести до Світла, до вічної радості, до щастя буття поблизу Божественного!

Ця думка є приємною втіхою, однак вона хибна і не відповідає Істині. —

Огляньмо ще раз спокійно, уважно, але в загальних рисах ходу великого становлення Творіння і людей, які належать до нього. Зверніть при цьому особливу увагу на *Празакон Споріднености*, який я багато разів роз'яснював, з усім, що він таїть у собі в непорушних, необхідних наслідках у розвитку подій:

Речовинність подібна до великого поля, що в гігантському кругообігу рухається на *найнижчому* краю сукупного Творіння як найважча його частина. Від прасім'я повсякчас розвиваючись у собі в безперервному русі, щодалі більше об'єднуючись, утворюючи видимі нам небесні світила, до яких належить і ця Земля. Тобто, дозріваючи до найвищого розквіту й плодів, які відповідають нашому часу, щоби потім при настанні перезрілості знову, згідно із Законами Творіння, повністю саморозкластися, розпадаючись на прасім'я, котре в дальшій ході знову й знову матиме нагоду для свіжого об'єднання та нового формування. —

Такою є загальна картина, якщо спокійно розглядати її з Висоти.

Речовинне саме по собі є не що інше, як матерія, що слугує для формування, для утворення оболонок і пробуджується до життя, щойно розташоване *над* нею неречовинно-сутнісне прониже її і, поєднавшись із нею, розпалить.

Зв'язок цього речовинного з неречовинно-сутнісним утворює основу для подальшого розвитку. Із сутнісного утворюються також усі душі тварин.

Над обома основними підрозділами – речовинним і сутнісним, – як найвищий підрозділ Творіння, розташовано ще *духовний*. У нього особлива властивість, як уже знають мої слухачі. Із цього духовного виходять сімена зародків, котрі хочуть розвинутися до свідомих себе людських духів.

Тільки на полі речовинности таке сім'я духу дозріває до свідомого себе людського духу – подібно до пшеничного зерна в ріллі, що стає дозрілим колосом.

Його проникнення в речовинну ріллю, одначе, лише тоді можливе, коли вона досягне певного рівня розвитку, що відповідатиме властивості духовного, яке стоїть в усьому Творінні найвище.

Це *той* час, коли Творіння породжує найвисокорозвинутіше тіло тварини, коли подальше піднесення за посередництва душі тварини, яка походить із Сутнісного, вже неможливе.

Малий відбиток, повторення цієї великої світової події, дає, наприклад, пізніше знову й знову повторюване земне народження людської душі, як і взагалі в людині як вінці Творіння, тобто найвищій створеній істоті, відображаються всі світові події. Так само людська душа може проникнути в тіло майбутньої дитини в утробі матері лише тоді, коли це тіло досягне цілком визначеної зрілості. Не раніше. Лише необхідний стан зрілості надає душі вільний шлях для такого проникнення. Цей час припадає *на середину* вагітності.

Тож у великих світових подіях час найвищого розвитку тіла тварини також збігається з серединою, тобто з половиною кругообігу всієї речовинности! Слухачу, зверни на це особливу увагу.

Оскільки на той час *сутнісне* душі тварини в розвитку тіла з речовинности досягло *найвищої* точки, то за цієї обставини спочатку автоматично надається вільний шлях для проникнення *духовного*, яке стоїть *над ним!*

Сім'я духу, як найменше серед спорідненого з ним духовного, змогло знову ж таки увійти тільки в наймайстерніший витвір сутнісного, яке стоїть під ним, тобто в найвище розвинуте ним тіло тварини.

При цьому проникненні, завдяки своїй вищій властивості, певна річ, відразу воно бере кермо влади у свої руки і може відтепер обжито тіло, а також усе своє земне оточення вести до ще дальшого розвитку, на що сутнісне було б не спроможне. При цьому, цілком зрозуміло, і духовне розвивається водночас.

Такою є побіжна картина всіх подій у Творінні, точні подробиці якої я ще подам у наступних доповідях, аж до найменших деталей.

Ми належимо до *найпершої* частини цього кола речовинности, першими стоїмо на передньому краї на вістрі її обігу. До нас нічого подібного ще не було, однак після нас це буде тривати вічно.

Отже, всі події тієї частини, до якої належимо і ми, відбуваються раніше за всі інші частини, тобто вперше. Тому й відіграє Земля цілком особливу велику роль, адже на ній, як на найдозрілішому груборечовинному космічному тілі, мають розігратися всі вирішальні світові події.

Тобто це жодним чином не повторення, те, що ми тепер переживаємо, і те, що перед нами лежить. Такого ще не було в перебігу світових подій! —

Повернімося до першого входження зародків людського духу в цю Речовинність, тобто до середини обігу Речовинности. Тодішні найвище розвинуті тварини, яких сьогодні помилково вважають за первісних людей, вимерли. Лише ушляхетнилися їхні тіла, в які замість сутнісних душ тварин проникли *духовні зародки*. Духовні зародки дозріли в них у різноманітних переживаннях, піднесли тіла тварин до нині відомих нам людських тіл, повиокремлювалися в раси та народи. — Велике гріхопадіння вже сталося. Воно було першим діянням на основі добровільного рішення після самоусвідомлення духовних зародків, яке полягало в піднесенні інтелекту *над* духом, що дало змогу вирости здатному викликати наслідки прабатьківському гріхові, який дуже швидко дав пусті плоди верховенства інтелекту, чітко й легко розпізнавані. Прабатьківський гріх — це однобічно розвинутий через однобічну діяльність інтелекту мозок, що як такий повсякчас передається у спадок. Я цей факт уже багато разів згадував* (Доповідь №9 «Прабатьківський гріх»), і з часом ще набагато докладніше про нього розповім. Напевно, ще знайдуться й інші люди, які керуються вказаним тут напрямом, і які залюбки зможуть допомогти у великій справі роз'яснення.

Невпинно рухався кругообіг своїм шляхом. Але заблудле людство внесло в необхідний поступ перебої та плутанину. Серед цього сум'яття народ юдеїв підпав під відомий тяжкий гніт єгиптян. Скрута й сильне томління за звільненням дали душам змогу дозрівати швидше. Вони духовно випередили завдяки цьому всіх інших, тому що завдяки такому сильному зворушенню, яке звільняло цілі покоління, вони лиш однораз по-справжньому вгледілися в самих себе, а також у душі своїх гнобителів! Після цього вони чітко відчували, що все земне, а також найвигадливіша тямовитість інтелекту більше не зможуть їм допомогти, причому вони з цим розпізнали також порожнечу своїх душ, навчилися бачити духовними очима гостріше, і поступово піднеслося нарешті поняття про справжнє Божество, більш істинне та високе, ніж було в них досі. І молитви, сповнені болем та глибокої щирости, знову піднеслися увись.

Завдяки цьому народ юдеїв зміг стати покликаним, духовно йдучи попереду всіх інших народів, тому що до того мав найчистіше уявлення про поняття Божества. Наскільки це було в той час можливо при тому стані зрілості людської душі.

Я прошу духовну зрілість не змішувати з вивченим знанням, а завжди пам'ятати, що *одухотворений* рівнозначний *душевному*!

Тодішніх юдеїв найбільша духовна зрілість дала їм також можливість отримати через Мойсея чітко висловлену Божу Волю у формі Законів, які для подальшого розвитку становили найвищий скарб, найкращу та повносили опору.

Як світові події цілком природно завжди будуть зосереджуватися тільки в найдозрілішому місці, так у той час вони поступово з'єдналися в цьому духовно щодалі дозрілішому народі юдеїв. —

Але тут знову ж таки не можна плутати світові події із земною світовою історією, яка є далекою від справжніх світових подій, і здебільшого відтворює лише вплив так часто хибно застосовуваної *вільної волі* людського духу, який завжди вставляє палиці в колеса справжніх подій, і таким чином це часто призводить до тимчасових викривлень і земного безладу.

Народ юдеїв стояв у той час попереду інших у своєму релігійному культі, а з тим у своїх поглядах і найближче до Істини.

Природним наслідком цього було те, що у взаємодії Обітування інкарнування зі Світла мусило прийти тільки цим шляхом, тому що він, як найбільш правильний, міг

пройти у найближчій близькості до Істини. Інші шляхи через їхню істотну віддаленість від Істини не могли дати такої можливості, тому що вони загубилися в помилках.

І знову-таки, згідно із Законом, за яким для будь-якої дії обов'язково потрібна спорідненість, аж ніяк немає іншої можливості, крім щоби Приноситель Істини міг прийти зі Світла тільки *тим* шляхом інкарнування, який до цієї Істини, безумовно, пролягає якнайближче, якнайбільше відповідаючи їй своєю схожістю. Лише це дає необхідну опору, притягує її, тоді як хибні погляди відштовхують і просто-таки закривають шлях проникненню й приходу зі Світла.

Закон Взаємодії та Закон Споріднености і тут мусять проявитися повною мірою. Празакони відкривають або закривають шлях у своїх урівноважених неухильних впливах.

Ця обставина наводить водночас самочинно доказ того, що *той* народ, у якому було інкарновано Христа як великого Приносителя Істини, мусив мати найчистіше уявлення про Божественне та Його діяльність, тобто всі інші в той час суцї релігії *не* були настільки близькі до Істини. Буддизм, наприклад, стояв і стоїть до Істини *не* настільки близько, а в багатьох випадках іде хибним шляхом. Бо Закони у Творінні обдурити неможливо. По деякому спокійному розмірковуванні мусить кожен, із огляду на це, вийти на правильний шлях і позбутися незабаром своїх вагань. —

Тим часом, однак, і серед юдеїв у релігії знову отримав верховенство інтелект, породивши нечистий кар'єризм, але тут знову-таки допоміг важкий кулак римлян, аби ще залишилася купка з правильною свідомістю, щоби Слово змогло виконатися.

Мої слухачі мусять постаратися глибше і якомога повніше дослідити вплив Закону необхідної Споріднености на кожную діяльність, так само, як і Закону Взаємодії та Закону Тяжіння, розмірковувати у всіх напрямках, намагаючись вникнути у всі їхні тонкощі. Незабаром вони розпізнають усеохопність і підтримку, так само й живе в них. Озброєні цим ключем, вони швидко зорієнтуються в будь-якій події. Вони повинні побачити, що це фактично універсальний ключ, яким зможуть відчинити будь-які ворота. Без допомоги фантастичности і непотрібної містики, але з ясним поглядом пізнання без жодних прогалин. —

Так само, як духовний зародок може проникнути лише в ту частину Всесвіту, яка перебуває у правильному співвідношенні з його ще не сформованою, але все-таки вищою духовною природою, проте ніколи в іще не дозрілу для нього, як і в перезрілу, якою є сьогодні наша частина Всесвіту, в якій можуть жити лише вже багаторазово інкарновані душі; не інакшим є випадок інкарнування Приносителя Істини зі Світла. Його Прихід може відбутися тільки в найбільш дозрілій для цього частині людства. *Якнайретельніше* мусять при цьому бути дотримані умови всіх Законів, коли йдеться про Посланця з *Божественного*. Він міг, отже, народитися лише в середовищі *таких* поглядів, котрі якнайбільше відповідали Істині.

Як зародок духу може проникнути в Речовинність лише *тоді*, коли сутнісне у своїй діяльності досягне найвищої точки, де без проникнення духовного зародку мусив би статися застій, а потім регрес, так і перед Приходом Христа тут, у речовинності, було досягнуто точки, в якій духовне у *втраті шляху* через прабатьківський гріх *не могло просуватися далі!* Наявна в духовному вільна воля замість того, щоби все суще просувати вперед, *перешкоджала* бажаному в Творінні розвиткові вгору, до Висот; усі свої здібності через звеличення інтелекту вона *однобічно* спрямувала тільки на речовинне. Це був момент найвищої небезпеки!

Сутнісне *без* володіння вільною волею здійснювало розвиток Творіння цілком природно, тобто *правильно*, згідно з Божественною Волею Творця. Духовне ж *зі* своєю

вільною волею через гріхопадіння зробило себе нездатним на це, внесло лише плутанину та затримку в подальший розвиток речовинного. Хибне застосування наданої йому влади до спрямування Божественної Сили Творця на необхідне підняття в дозрілій речовинності мусило навіть призвести до *низходження* замість найвищого розвитку. Людський дух через гріхопадіння силоміць стримує будь-який *справжній* дальший розвиток, бо земні технічні досягнення жодним чином не є справжнім поступом у сенсі бажаних Богом світових подій! *У найшвидшій допомозі, втручанні Самого Творця виникла тому потреба!*

З кожним наступним століттям нещастя множилися б настільки, що можливість прокласти шлях для Божественної Допомоги з часом було б цілком втрачено, оскільки верховенство інтелекту поступово остаточно відрізало б людей від будь-якого розуміння всього справді духовного, тим більше від Божественного. Для інкарнування зі Світла тоді не залишилося б анітрохи ґрунту!

Тож *треба було діяти швидко*, бо ще не настав час Сина Людського, який у той час уже перебував у розвитку для свого Завдання.

Із цієї скрути виникла велика Божественна Містерія, щоби Бог приніс Творінню таку Жертву, пославши Частину Божественности на Землю, аби Світло принести заблудлим!

Цей Прихід Христа спочатку не було передбачено!

Лише хибне застосування вільної волі людством у гріхопадінні та його наслідки призвели до потреби Божественного втручання всупереч Своїй початковій Волі! *Сутнісне* в Речовинності в подальшому розвитку Творіння своє завдання *виконало*, вище *духовне*, одначе, через провину людей цілком *провалило!* Навіть іще гірше, бо надану йому можливість обрання рішень воно застосувало з точністю до навпаки, і таким чином поставилося до Божественного Воління *вороже*, спираючись на Його власну Силу, довірену духовному для застосування. Наскільки великою є ця провина, людина може сама уявити.

Народження Христа, отже, *не* було здійсненням Обітувань та Одкровенень, обіцаним людським духам як Божий Дар вічного Посередника! Проте це був Божественний *Акт необхідности* для всього Творіння, яке опинилося перед загрозою пошкодження з боку заблудлого людського духу.

Це є також підставою для того, що в той час в Ісусі з Назарету інкарнована Божественна Частина знову цілком мусила повернутися до Отця, до Божественного, як сам Христос неодноразово наголошував. Він мусив знову стати з Ним єдиним. Цей факт доводить також, що він не може бути обітованим вічним Посередником між Богом і Творінням, не може бути обітованим для цього Сином Людським!

Він є останнім етапом поступу для Творіння, від початку передбаченим для завершення першої частини речовинности, після чого Творіння в гармонії має здійснювати свій обіг із Сином Людським як вічним Посередником на чолі, який при цьому водночас є і залишиться Верховним *Служителем* Бога. Христос, Син Божий, був Частиною Божественного, і мусив тому знову цілком увійти в Божественне. Син Людський є виконавчим Служителем Бога, якого послано з Божественного, однак він ніколи не зможе знову *цілком* увійти до Божества, оскільки прийняв до своєї невід'ємної власности, крім Божественного походження, також чистодуховне. Це утримує його від довічного повернення до Божественного. *Таким чином* здійснюється *цим* перше те Одкровення про *вічного* Посередника між Богом і Його Творінням, до якого також належить людство. —

Таким є перебіг світових подій аж до самого кінця. Одне витікає цілком природно з іншого. Якщо зрозуміти правильно перше гріхопадіння та безпосередньо із ним пов'язаний не визначений наперед Прихід Христа як необхідний акт, то осягнення іншого буде не важким, а всі прогалини заповняться самі собою. Невирішені питання відпадають.

Ворота до Раю для *дозрілих* людських духів відкрилися тільки завдяки Христовому Посланню. Здатности правильно зрозуміти шлях, що вів туди, доти бракувало. Він мусив, однак, при зволіканні знову пропасти через помилки людських духів, якби негайно не надійшла допомога. Це Послання призначалось як для земних людей, так і для тих, хто відійшов у інший світ, як і *кожне* Боже Послання, кожне Слово Світлої Істини!

Люди почули в ньому після строгости Законів також про Любов, яку досі ще не спроможні були осягнути, яку вони, однак, відтепер повинні були розвинути в собі. Але завдяки цьому Посланню Любови Закони не було повалено, а лише доповнено. Вони мають залишатися міцною основою, чий вплив і таїв у собі таку Любов. —

Цим Словом Сина Божого намагалися керуватися пізніше, та при цьому виникали помилки через численні хибні припущення, на що я вже вказав на початку моєї доповіді. —

Розгляньмо ще раз християнську історію. З неї можна отримати найкорисніші уроки і таким чином освітити променями відразу *всі* релігії. Ми знайдемо повсюди ті самі помилки.

Кожен малий і великий Приносітель Істини, без винятку, мав страждати від глузувань і насмішок, переслідувань і нападів любих ближніх, які ще й сьогодні повсякчас вважають себе занадто тямущими та мудрими, щоб через Посланців їхнього Творця приймати роз'яснення Його Волі, особливо якщо ці Посланці фактично ніколи не приходили з вищих навчальних закладів цього людства!

Роз'яснення Божественної Волі – це, по суті, завжди є лише тлумаченням ходу подій у Його Творінні, в якому живуть люди і до якого вони належать. Знати Творіння, однак, означає знати все! Якщо людина його знає, то їй дуже легко використати все, що воно в собі приховує і пропонує. Уміння користуватися ним своєю чергою принесе їй *усіляку* вигоду. Таким чином вона незабаром розпізнає та здійснить справжню мету буття і, сприяючи розвитку всього, підніматиметься до Світла – на радість самій собі, на благо свого оточення.

Однак люди глузували з кожного Посланця, і отже – із самого Послання. Жодного разу не сталося так, аби він був для них бажаний, навіть якщо чинив їм тільки добро. Завжди він завдавав неприємностей, що, звичайно, легко пояснюється так вороже налаштованим стосовно Бога інтелектом і само по собі є доказом факту їхньої ворожості до Бога. Христос узагальнює подію чітко в розповіді про те, як господар послав слуг до всіх своїх орендарів, щоб отримати від них орендну плату. Замість виконання справедливої вимоги, однак, його слуг лише висміяли, розігнали, після чого, глузуючи, із порожніми руками відіслали назад.

Прикрашаючи, знов-таки, називають це *притчею*. Зручно вмоцнюються самі повсякчас *обіч* цього факту, ніколи не відносячи його до себе! Або мають потребу в поясненні, що це *відзнака* Бога, якщо Його Посланці мусять страждати, замість того, щоб розглядати це як небажаний для Бога злочин цього людства.

Оскільки інтелект потребує прикриття своєї аж надто очевидної обмежености мішурою та брязкальцями, він намагається майже судомно, неодмінно зі зневагою дивитися на простоту Істини, тому що *вона* може стати для нього небезпечною. Йому

самому потрібні такі дзеленькотливі бубонці на ковпаку, який він носить. Багато великих слів, щоб на нього звертали увагу. І сьогодні – більше, ніж будь-коли. Однак зневага до неприкрашеної простоти Істини сьогодні змінилася на страх. Підвішують до цього необхідного барвистого ковпака блазня щодалі більше дзеленькотливих бубонців, які при судомних кривляннях і стрибках повинні звучати щодалі голосніше й голосніше, щоб утримувати його ще якийсь час на позиченому троні.

Однак ці стрибки останнім часом уже перетворилися на танець відчаю, готовий незабаром стати останнім танцем смерті! Зусилля стають більшими, *мусять* ставати більшими, тому що крізь дзеленчання щодалі виразніше проступає порожнеча. І при натужному найбільшому стрибку барвистий ковпак нарешті впаде з його голови!

Тоді піднесеться променисто й заспокійливо вінець неприкрашеної Істини на місце, що пасує тільки їй.

Серйозні шукачі, котрі цілком заплуталися через у всьому так гротесково набрану важкодоступну для розуміння висоту, отримують у ній нарешті для погляду точку опори, підтримку. Вони без напруження сповна зможуть досягнути *всю* Істину, тоді як досі їм доводилося докладати великих зусиль, аби знайти хоча б її маленьку часточку.

Назад до простоти у мисленні! Інакше ніхто не зможе *цілком* досягнути велике, і тому ніколи не досягне його. Просто думайте, як діти! У цьому полягає сенс великих слів: «Коли не станете, як ті діти, не ввійдете в Царство Боже!»

Шлях до нього із сьогоднішнім таким ускладненим мисленням ніколи не можна знайти. Також у церквах та релігіях не інакше. Якщо там кажуть, що *страждання* допомагають *сходженню*, що вони тому є помилюванням Бога, то цим сприйнято маленьке зернятко Істини, але таким прикрашанням грубо спотворене. *Тому що Бог не бажає жодних страждань своєму народові.* Він бажає тільки радості, любові, щастя! Шлях у Світлі аж ніяк не може бути іншим. На шляху до Світла може бути каміння лише тоді, коли його людина спершу туди покладе.

Зернятко Істини у вченні страждання міститься в тому, що стражданнями можна спокутувати якусь провину. Це відбувається, однак, лише там, де людина *усвідомлює*, що страждання вона заслужила! Подібно до розбійника на хресті, який просив про помилювання.

Безглуздо живе сьогодні весь світ. Навіть ті, хто так розумно говорить про спокутування карми. Вони помиляються, тому що це значно важче, ніж уявляють собі такі всезнайки. Бо *зворотна дія* карми не завжди є також і *спокутуванням!* На це повинна звернути особливу увагу кожна людина. З нею можна, навпаки, при цьому дуже часто *ще глибше впасти!*

Сходження, попри зворотну дію провини, залежить тільки від внутрішньої позиції кожної людини. Як вона встановлює в собі велике стерно – вгору, прямо чи донизу – *так*, і не інакше, вона й рухатиметься, незалежно від усіх її переживань!

Це свідчить про те, що вона не є і не може бути іграшкою долі, а *мусять спрямовувати* власний шлях єдино силою своєї *вільної* волі. *Тут ця воля завжди залишається вільною – аж до останньої миті!* У цьому кожна людина справді є вільним володарем, ось тільки мусять вона неодмінно рахуватися зі... спорідненими наслідками своєї позиції, які ведуть її вгору або вниз.

Якщо ж своє стерно вона встановить *вгору* завдяки усвідомленню і твердому волінню, то лихі зворотні дії досягатимуть її щодалі менше, зрештою навіть впливатимуть на неї лише символічно, тому що вона вже віддалилася від низовин лихих зворотних дій завдяки прагненню вгору, хоча й перебуває ще на цій Землі. Вони

проходять під нею. Зовсім не обов'язково, що людина мусить *страждати*, якщо вона прагне Світла.

Тому зірвіть з очей пов'язку, накладену, щоб не тремтіти від страху перед прірвою, яка вже давно розверзлася. Тимчасове заспокоєння не додає сили, воно означає лише втрату часу, якого вже ніколи не вдасться повернути.

Досі ще ніколи не вдалося дати правильне роз'яснення та обґрунтування земного страждання. Тому в ролі наркотиків підносилися прикрашання, що знову й знову бездумно передавалися стражденним із більш чи менш спритно підібраними словами. Така однобічність є великою помилкою всіх релігій!

А якщо у повному відчаї шукач однораз вимагає *аж надто* чіткої відповіді, то все незрозуміле просто відсовують у царство Божественної містерії. У ньому, мов у рятівній гавані, мусять сходитися всі шляхи невирішених питань. Однак цим виявляють вони себе виразно як *хибні* шляхи!

Бо кожен правильний шлях має ясний кінець, він не може вести в нетрі. Там притулок безсумнівного невігластва, де «Шляхи Господні незбагненні» має слугувати поясненням.

Людині у Творінні не потрібні *жодні* містерії, їх не повинно бути, тому що Бог хоче, аби Його Закони, що діють у Творінні, людині були добре *відомі*, – вона зможе керуватися ними і завдяки їм легше завершить і здійснить свою ходу крізь Всесвіт, не впадаючи в невігластво.

Одним із найтрагічніших, проте, залишається сприйняття жорстокого вбивства Сина Божого *за необхідну спокутну жертву* заради людства!

Як можна думати, що це брутальне вбивство Сина повинно примирити Бога з людством!

Оскільки для цього дивного уявлення немає жодного логічного пояснення, прослизують збентежено знову ж таки під так часто потрібний для них захисний мур Божественної містерії, тобто події, яку людина не може зрозуміти!

Це при тому, що Бог такий зрозумілий в усьому, що Він чинить. Він – сама зрозумілість! Він створив адже й природу зі Своєї Волі. Тобто природне якраз і мусить бути правильним! Бо Воля Бога абсолютно досконала.

А хресна спокутна жертва для кожного, хто при здоровому глузді, мусить бути *неприродною*, тому що це несправедливо стосовно безневинного Сина Божого. Хоч як крути і хоч як верти. Людині все-таки краще було б однораз відверто визнати, що таке припущення насправді є незбагненне! Вона може докладати яких завгодно зусиль, та не дійде при цьому жодного висновку і в такому разі більше не зможе розуміти свого Бога. *Бог же хоче бути зрозумілим!* І Він може бути зрозумілим, бо прояви Його Волі чітко виражені у Творінні і ніколи не суперечать один одному. Це лише люди намагаються у своїх релігійних дослідженнях привнести щось незрозуміле.

З натужними зусиллями споруджена будівля для обґрунтування хибної думки про *необхідність* спокутної жертви у хресній смерті розвалюється вщент уже від слів самого Спасителя під час його розп'яття.

«*Отче, прости їм, бо не знають, що чинять вони!*» Хіба ця заступницька молитва була б потрібна, якби хресна смерть була необхідною жертвою примирення? «Не знають, що чинять вони!» – це ж найтяжче обвинувачення. Чітка вказівка, що те, що вони чинять, *хибне*. Що цей вчинок був лише звичайним злочином.

Хіба Христос у Гетсиманії молився б за те, щоб чаша страждання обминула його, якби його смерть на хресті була потрібна як спокутна жертва? Ніколи! Цього б Христос

не робив! Але він знав, що ця мука, яка його очікує, є *лише наслідком вільної волі людей*. І *тому* така його молитва.

Засліплено проходять люди впродовж двох тисяч років повз це, бездумно сприймаючи неможливе.

Боляче слухати дуже часто висловлювану думку, що привілейовані серед сьогоднішніх учнів та учениць Ісуса завдяки тілесним стражданям, наприклад стигматам* (шрами від ран), осипані милостями!

Це все відбувається, звісно, лише через хибне тлумачення земних страждань Христа. Згідно з ним, це може бути саме так, а не інакше. Які тяжкі особисті наслідки, однак, може це потягнути за собою, хотів би я ще нагадати.

Яке велике недоумство потрібне для цього і яке нище рабське розуміння, щоби Всемогутнього Творця неба та землі уявляти собі в такий спосіб, припускаючи, що Він міг би таке вчинити! Адже це, без жодного сумніву, найгріховніше приниження величного Божества, для уявлення про якого найпрекрасніша Сутність може бути ще недостатньо прекрасна, найкраще недостатньо гарне для того, щоб хоч трохи наблизитися до дійсності! І цього великого Бога вважати здатним вимагати від створеної Ним людини, аби вона корчилася перед Ним від болю, коли Він її осипає милостями?

Яке після цього може бути сходження!

Люди формують свого Бога таким, яким *вони* Його хочуть мати, *вони* задають Йому напрям Його Воління! І горе Йому, якщо Він не такий, як вони собі уявляли, тоді Його без вагань відкидають, так само на доказ цього відкидають і поборюють *тих*, хто наважується бачити значно величнішого та піднесенішого Бога. Величі немає в людських дотеперішніх поглядах. Вони свідчать, навпаки, лише про непохитну віру у *власну* цінність, аби їхньої прихильності мав випрошувати Бог, приймаючи із їхніх закривавлених рук Свого Сина, якого Він їм послав із рятівним Посланням колись на допомогу, з якого насміялися й познущались і якого закатували й замучили!

І сьогодні намагаються все ще стверджувати, що це все було потрібно для Бога жертвою примирення? Коли Христос під муками сам уже в повному відчаї від цієї сліпоти вигукнув: «Не знають адже, *що* чинять тим вони!»

Чи є після цього взагалі ще можливість спрямувати людей на правильний шлях? Найбільш вражаюча подія є адже ще надто слабкою для цього. Коли ж людина нарешті усвідомить, як глибоко вона, власне кажучи, опустилася! Які пусті й порожні уявлення, створені нею!

Щойно ж копнемо хоча б трохи глибше, то знайдемо зосереджений на собі егоїзм у найчистішій формі. Навіть коли звідусюди тепер лунають гучні слова про пошуки Бога, то це *знову ж* велике лицемірство звичайного самовдоволення, якому цілковито бракує будь-якого по-справжньому серйозного пориву до чистої Істини. Шукають лише самообожествлення, нічого іншого. Жодна людина не докладає серйозних зусиль, аби *зрозуміти Бога!*

З гордовитою посмішкою відсовують вони простоту Істини швидко вбік, залишаючи її поза увагою, бо вважають себе аж занадто вже обізнаними, занадто вже величними та значущими, щоби *своєму* Богові дозволити займатися ще простотою. Він мусить бути адже значно складнішим, аби вони віддавали Йому шану. Інакше й не варто вірити в Нього! Бо як можна, на їхню думку, визнавати те, що легко зрозуміло кожному неукові. Щось таке не слід вважати *великим*. Цим сьогодні взагалі не варто займатися, інакше ганьби не оберешся. Дозвольте це дітям, старим жінкам та неукам. Це ж не для людей із таким розвинутим інтелектом, не для інтелігентности, яку тепер

знаходять у освічених. Цим може займатися *народ!* Освіченість і вченість можуть ставити своїм мірилом величі тільки *важке для спроможности осягнення!* —

Невігласи ж ті, хто так думає! Вони не варті того, щоби хоча б краплину води прийняти із рук Творця крізь Творіння!

Через власну звуженість вони позбавили себе можливості розпізнати сліпучу велич у простоті Божественних Законів! Вони в буквальному розумінні не здатні на це, зовсім відверто кажучи, надто дурні через свій однобічний, такий занепалий мозок, із яким вони вже від години народження і до сьогодні носяться як із свідченням тріумфу найбільших досягнень.

Це стане актом милости Творця, якщо Він дозволить їм занепасти в будівлі, яку вони спорудили, бо хоч куди поглянь, — усе вороже до Бога, спотворене через хворобливу манію величі всіх людей інтелекту, нездатність яких поволі виявляється повсюдно.

І це, розростаючись, уже триває впродовж тисячоліть! Це принесло отруєння з собою неминуче в церкві та релігії, бо воно — наче всероз'їдаюче лихо невідворотного наслідку того гріхопадіння, в якому людина обрала рішення про необмежене верховенство інтелекту.

І це хибне верховенство вводило в оману поневолених ним людей повсякчас у всьому, що стосується Божественного! І навіть у всьому духовному.

Хто не зруйнує в собі цей трон і завдяки цьому не стане вільним, змушений буде разом із ним загинути!

Нині вже не можна говорити про *бідне* людство, бо люди *свідомо* звалили на себе таку провину, на яку тільки здатне спромогтися створіння! Слова «Прости їм, бо не знають, що чинять вони!» для сьогodнішнього людства вже *недоречні!* Вони неодноразово мали нагоду розкрити очі та вуха. Вони діють цілком свідомо, і вся зворотна дія мусить їх тому повною мірою уразити, без поблажок! —

Коли тепер замкнеться коло всіх минулих подій, то для цієї в усьому Творінні *вперше дозрілої частини Всесвіту* настане час жнив, збору врожаю та розділення. Ще ніколи впродовж існування сукупної Речовинности цього досі не ставалося, бо наша частина Всесвіту рухається у вічному кругообігу попереду всіх інших як перша, що має це пережити!

З цієї причини дві тисячі років тому Сина Божого було інкарновано на цій Землі. Це була світова подія, що розігралася в найдозрілішій першій частині всієї Речовинности, але яка ніколи не повториться, бо те, що відбулося *тут*, у наступних частинах продовжує діяти всякчас далі. Отже, ця частина, як *перша*, входить у нову подію, якої ще ніколи не було, але яка після нас завжди повторюватиметься. Це розпад сформованої речовинности, що приносить із собою перезрілість у природних подіях. —

Звершилося! Шлях до Світла і з тим до вічного життя в духовно-особистісному вказано! Людські духи можуть тепер у цю для обрання рішення останню годину самі поміркувати, яким шляхом вони бажають іти: до вічного прокляття чи до вічної радості, бо, згідно з Божественною Волею, вони мають у цьому вільний вибір!

82. Боги – Олімп – Валгалла

Як же давно намагаються отримати правильне тлумачення відомих богів минулих часів і пов'язати їх із сьогоденням. Покликані та вчені голови шукають рішення, що внесе повну ясність.

Це буде можливо, однак, лише тоді, коли таке рішення водночас дасть загальний, без прогалин, огляд *усіх* часів! Від початку людства і до сьогодні. Інакше він знову залишиться незавершеним. Немає жодного сенсу просто розглядати час, коли всім відомі культу богів греків, римлян і германців досягли свого розквіту. Доки роз'яснення не охоплюють водночас усього становлення та зникнення як самодостатнього, як чогось цілком природного, вони хибні. Дотепер, попри виявлену велику тямовитість, здійснювані спроби щоразу закінчувалися безуспішно, не могли вистояти перед глибшими відчуттями, повисали в повітрі без зв'язку з попереднім і наступним відрізком часу.

І вже тим більше не варто чекати чогось іншого, якщо пильно простежити за ходом становлення людини. —

Слухачі й читачі мого Послання Іраля і самі вже можуть дійти до того, щоби, власне, розібратися в цих речах, які почасти навіть відійшли вже в царство сказань і легенд або сприймаються як фантастичні витвори релігійних уявлень, сформованих і вигаданих на основі спостережень за природою та з огляду на щоденні події.

Мислитель і дослідник без зусиль може знайти у вченні про давніх богів *більше*, ніж просто *сказання* про богів. Він мусить навіть чітко побачити *справжні події!* Хто хоче, нехай іде за мною. Я поведу його до розуміння.

Я повертаюся тут до моєї доповіді «Отче, прости їм, бо не знають, що чинять вони!»* (Доповідь №81) У ній описав я коротко історію людства на Землі від початку до сьогодні. Змалював також перспективу дальших наслідків. При цьому показав, як посередині кругообігу Творіння сутнісне, розташоване глибше духовного, здійснило в Речовинності, котра лежить іще глибше, найвище своє уміння і в цьому здійсненні утворило вільну дорогу для проникнення вищого духовного в Речовинність, – події, що у Творінні повторюється повсякчас. Також я пояснив, як завдяки сутнісному цьому найвище розвинутому тілу тварини, названому первісною людиною, *тоді вперше* в момент його найвищого розвитку було надано можливість для проникнення духовного зародка, що і відбулося, і в цій точці розвитку Творіння завжди буде знову й знову надаватися. У тодішнє найвище розвинуте тіло ввійшло в такий спосіб, отже, щось нове – духовне, якого доти в ньому не було.

Із цього факту в жодному разі не можна робити поспішних висновків, припускаючи, що така подія повсякчас повторюється в *тій самій* частині Творіння в його подальшому розвитку, – бо це не так! Навпаки, це відбувається *лише одразу* у *тій самій* частині.

Закон Притягання спорідненого зводить тут при подальшому розвитку нездоланну перепону проти повторення цієї події в тій самій частині Всесвіту. Притягання спорідненого в такому разі рівнозначне *допущенню* того, що протягом цілком визначеного періоду розвитку, коли завдяки певному стану середньої зрілості Речовинності духовне сім'я, яке блукає на межі, може, наче зорепад, зануритися в готову його прийняти Речовинність, щоб стати там усмоктаним, обхопленим готовим до приймання місцем, тобто поміщеним в оболонку і міцно втримуваним – у даному разі тогочасним високорозвиненим тілом тварини. Точно так само відбувається в

малому, як спрощене відображення хімічної реакції, коли з'єднання чужорідної речовини з масою, що її приймає, можливе тільки за цілком визначеного ступеня тепла, або нагріву, після того як це тепло, або нагрів зумовило цілком особливий, лише за визначеного ступеня досяжний особливий стан маси. Найменше відхилення в цьому знову-таки робить злиття неможливим, і речовини, відштовхуючись, неприступно протистоять одна одній.

Тут спорідненість полягає у визначеному стані обопільної зрілості, яка лише *здається* великою протилежністю, тому що вони підтримуються в рівновазі завдяки відмінності високого і низького рівнів обох поєднаних частин. Найнижча точка духовного за зрілістю схожа з найвищою точкою розташованого під ним сутнісного. Тільки в місці цього *точного* збігу можливе поєднання. І оскільки Речовинність у своєму розвитку повсякчас рухається великим кругообігом у проростанні, розквіті, дозріванні та розпаді перезрілого, тоді як Духовне розташоване над нею, то лише в одному, цілком визначеному місці може відбуватися запалювальний зв'язок із Речовинністю щоразу, коли вона пропливає повз нього. Духовне запліднює жагучу Речовинність, яка задля цього під дією сутнісного налилася соками йому назустріч.

Коли частина Всесвіту у своєму поступальному русі проминає цю точку, то для неї втрачається можливість духовного запліднення *духовними зародками*, тим часом на її місце приходить частина, яка йде слідом за нею, і вже для неї розпочинається нова стадія, коли дозріваючі духи зможуть отримати доступ до неї, і так далі. Щоб розгорнути всю картину Всесвіту, мені не вистачить місця в цій доповіді. Однак, напевно, серйозний дослідник може цілком точно уявити собі дальший хід подій. —

Духовне завдяки своїй вищій властивості із входженням у Речовинність відразу здійснило відчутний живлючий вплив на все інше, перебуваючи навіть у своєму тодішньому *несвідомому* стані, почало з цим входженням панувати в Речовинності. Як це духовне потім поступово підносило тіло тварини до нинішнього людського тіла, кожному слухачеві добре зрозуміло* (Доповідь №7 «Створення людини»).

Тіла тварин, одначе, на той час найбільш високорозвиненої породи, в які не занурилися духовні зародки, дійшли у своєму розвитку до застою, оскільки сутнісне в них уже досягло найвищого, а для подальшого поступу бракувало сили духовного, і цей застій швидко призвів до перезрілості, за якою настали регрес та розкладання. Для цієї породи були лише дві можливості: або піднесення завдяки духу до людського тіла, або вимирання, розпад. І таким чином цей зрілий вид тварин зовсім припинив своє існування. —

Простежмо однораз за поступовим *становленням самосвідомості* цього спочатку несвідомого духовного зародка до людського духу, і *станьмо в дусі співучасниками його поетапного проникнення в зімкнені навколо нього оболонки та в навколишнє середовище*.

Це не так важко, тому що хід розвитку цілком виразно проявляється назовні.

Треба лише простежити за людськими расами, які *сьогодні ще* є на Землі.

Дух найпримітивніших людей, наприклад, до яких слід віднести так звані дикі народи, а також бушменів, готентотів та інших, мав нітрохи не менше часу в Речовинності, але вони дещо затрималися в розвитку *або після вже здійсненого сходження в Цьогобіччі чи Потойбіччі знову пішли назад так далеко*, що могли інкарнуватися *лише* в такого роду *нижчому* оточенні! Вони, отже, через *власну провину* згідно з природними подіями *ще* знаходяться або *знову* перебувають на дуже низькому щаблі, внаслідок чого їхній погляд на *негруборечовинне* оточення може бути не дуже піднесений.

Духовний порив споглядати більше, ніж власний щабель, закладений уже в духовному сімені як невід'ємна частина його властивості, виявляє себе тому вже на найнижчому щаблі розвитку потужно. Це жива рушійна сила *в духові*, те особливе, чого бракує іншим властивостям або родам у Творінні. Можливість же цього воління передчуття або споглядання завжди поширюється лише на *один* щабель *над* відповідним власним щаблем, не далі. З цієї причини відбувається те, що ці розташовані на нижчому щаблі людські душі, які свій розвиток настільки знехтували або згрішили в ньому, також можуть передчувати або споглядати в яснобаченні лише *низьких* істот.

Схильні до медіумізму чи ясновидці існують адже серед *усіх* рас, байдуже, до якого щабля вони належать!

Тут хочу я ще раз особливо нагадати, що під «спогляданням» або «передчуттям» при цьому роз'ясненні завжди розумію лише те, що насправді «споглядає *сам*» ясновидець. Але «видючі» всіх часів завжди самі споглядали *щонайбільше* лише четверту частину того, що вони бачили. А це знов-таки міг бути лише щабель, розташований над рівнем їхньої внутрішньої зрілості, не більше. Інакше не може бути. Ця обставина означає ж водночас великий природний захист кожного ясновидця, про що я вже багаторазово згадував. Слухачі не повинні, отже, медіумів та ясновидців неодмінно вважати внутрішньо аж настільки дозрілими та високорозвинутими, що вони описують «побачене» таким, яким воно є насправді; адже духовні керівники та вищі створіння лише *показали* їм чистіші й світліші висоти, події та духів у *живих картинах!* Ясновидці ж помилково вважають, що все це переживають насправді, і вводять самих себе в оману. Тому так часто виникає велике здивування з приводу численних проявів неповноцінності характеру багатьох медіумів, котрі описують як нібито пережиті та бачені речі, котрі аж ніяк не відповідають їхньому власному характеру або відповідають зовсім мало. —

Тут кажу я, отже, лише про вузький діапазон *справжнього споглядання самих* медіумів і ясновидців. Інше при цьому не розглядається.

Ясновидці та медіуми *всіх* часів повинні, власне, служити людству, своїм даром допомагати йому підніматися вище й вище, бути для нього якщо не керівниками, то принаймні знаряддям. Медіумічні люди ніколи не змогли б стати керівниками, оскільки вони надто вже залежні від потоків випромінювань та інших речей. Вони повинні час від часу бути відчиненими ворітьми на шляху подальшого розвитку. Щаблями драбини сходження.

Якщо подумати, що раси, які перебувають на нижчому щаблі розвитку духу, можуть бачити лише споріднене низьке оточення з малим кутом погляду вгору, то не важко зрозуміти, що у *нижчих* людських рас ми можемо знайти переважно лише страх перед демонами та поклоніння демонам. Це те, що вони спроможні споглядати й передчувати.

Таким є поверховий розгляд. Однак у роз'ясненнях я хочу заглибитися більше, попри те, що ми таким чином відхилилися від чіткого огляду.

Нерозвинений або знову занепалий дух нижчих людських рас, природно, ще або знову є *духовно сліпим* та *глухим*. Така людина не спроможна споглядати духовними очима, досягти *чого, на жаль, іще й сьогодні не вдалося жодній людині*.

Але ті, хто ще перебуває на низькому рівні розвитку, не спроможні споглядати ні сутнісними очима, ні етерноречовинними, а лише груборечовинними очима, які в умовах дикої природи стають щодалі пильнішими в боротьбі з ближніми, з тваринами й стихіями, поступово починаючи розрізняти *етерну* та *найетернішу грубу речовинність*.

При цьому вони насамперед помічають *примар!* Утворення, які *набувають форми* лише через переляк та жах людини і ними ж утримуються. Ці примари *не мають власного життя*, тож цілком залежать від відчуттів людей. Вони їх притягують або відштовхують. Тут проявляється Закон Притягання всього спорідненого. Переляк притягує ці утворення переляку та жаху повсякчас, тож здається, що вони просто-таки накидаються на переляканих людей.

Оскільки примари пов'язані зі своїми породжувачами, тобто із дуже переляканими людьми, через розтяжні підживлювальні нитки, то кожен боязливий повсякчас опосередковано вступає у зв'язок із масою боягузів і страхопудів, отримуючи від них новий приплив подібних відчуттів, що лише збільшує власний переляк та жах і врешті-решт може навіть призвести його до відчаю, до безумства.

Зате безстрашність, тобто мужність, неодмінно у природний спосіб відштовхує таких примар. Тому безстрашний, як добре відомо, завжди у вигазі.

Хіба тоді дивно, що у нижчих рас з'явилися знахарі та чаклуни, касту яких заснували *ясновидці*, оскільки вони були здатні спостерігати, як такі утворення, помилково сприйняті за справжніх живих істот, можна було «прогнати» шляхом певної внутрішньої зосередженості, поборення страху за допомогою стрибків та корчів або концентрації чи підбадьорливих заклинань, що додають мужности?

Якщо вони при цьому підпадають під вплив неможливих для нас ідей, які видаються нам смішними, то це нічого не змінює у факті, що вони, з огляду на *свій кругозір* і свою спроможність осягнення, чинять щось *цілком правильне*, а ми є лише тими, кому бракує у цьому розуміння через наше незнання.

Серед послідовників цих чаклунів і шаманів, звісно, є чимало й таких, хто не має ні медіумічних здібностей, ні якогось яснобачення; зокрема й тому, що з цією посадою пов'язані вплив та прибутки, безсоромна гонитва за якими притаманна як людям найнижчих щаблів розвитку, так і представникам високої білої раси. Ці невидючі просто безглуздо наслідували всі дії своїх попередників, додавали навіть ще якусь нісенітницю, щоби справити більше враження, бо для них цінність становила лише прихильність їхніх ближніх, і таким чином ставали меткими шахраями, які шукають тільки власної вигоди, а про справжнє значення своєї діяльності самі не мають жодного уявлення; саме через них сьогодні намагаються оцінювати та сприймати всю касту.

Тож виходить так, що у нижчих рас ми можемо виявити насамперед лише страх перед демонами та поклоніння демонам. Це те, що вони спроможні споглядати й боятися як чужорідних істот. —

Перейдімо тепер до трохи вищих щаблів розвитку, які дають змогу споглядати більше, чи то за допомогою яснобачення, чи лише несвідомого передчуття, що так само належить до внутрішнього споглядання. У цих більш високорозвинених щодалі більше пробуджується дух і в прагненні вгору він одну за одною пробиває зсередини оболонки, в яких утримується.

Вони бачать тому вже більш доброзичливих істот або знають про них у передчутті, і з тим поступово звільняються від поклоніння демонам. Таким чином це рухається далі. Щоразу вище. Стає щодалі світліше й світліше. Дух за нормального розвитку завжди підштовхує вперед.

Греки, римляни та германці, наприклад, бачили тоді ще більше! Їхнє внутрішнє споглядання проникало за межі Речовинності аж до залягаючого вище Сутнісного. Вони у своєму подальшому розвитку могли зрештою споглядати й *повелителів сутнісних і стихій*. Деякі медіумічні люди у своєму обдаруванні навіть змогли входити

в ближче спілкування з ними, оскільки ті, створені як свідомо-сутнісні, все-таки мали спорідненість із *тим* сутнісним, частину якого, крім духовного, несе в собі й людина.

Здатність споглядати, передчувати і чути сутнісних було для *тодішнього* розвитку народів найвищим, чого вони могли досягти. Самозрозуміло, що тоді ці народи розглядали могутніх повелителів стихій з їхньою діяльністю іншого роду як щось найвище і називали їх богами. А їхню високу, схожу на замок оселю, яка справді існує, – Олімпом і Валгаллою.

Внутрішнє споглядання і чуття людей при наданні їм зовнішнього вираження, проте, завжди пов'язані з їхньою відповідною *особистою* спроможністю осягнення та вираження. Із цього випливає, що греки, римляни й германці описували *однакових* повелителів стихій і всього сутнісного у формах та поняттях, які відповідали поглядам їхнього тогочасного оточення. Однак всі вони, попри деякі відмінності в описах, були тими самими!

Якщо сьогодні, наприклад, разом зберуться п'ять чи більше тих, хто справді добре ясно чує, і всі вони водночас сприймуть цілком визначену фразу, *промовлену в Потойбіччі*, то при відтворенні однаковий буде лише *зміст* почутого, а не самі слова! Кожен відтворює слова інакше та й чує інакше, тому що при сприйнятті на шальки терезів уже кладеться багато *особистісного*, точно так, як і музику слухачі відчувають зовсім по-різному, але в основному відчуття все-таки спрямовуються в одному напрямі. Про всі ці важливі побічні явища зв'язку земної людини із Всесвітом я з часом розповім докладніше. Сьогодні це відхилило б нас занадто далеко від теми. —

Коли згодом *покликані* народи, тобто внутрішньо найвище розвинуті (розвиток інтелекту при цьому *не* враховується), дозрівши, змогли подолати цю межу Сутнісного завдяки переживанню, їхнє споглядання або передчуття проникло аж до *порога Духовного Царства*.

Природним наслідком було те, що таким чином їхні колишні боги як такі мусили впасти і поступитися місцем більш високому. Вони ж при цьому, попри це, на жаль, *не* просунулися так далеко, щоб оволодіти здатністю *духовного споглядання*.

Тож Духовне Царство лишилося для них *недослідженим*, оскільки нормальний хід розвитку із цього місця не продовжився рухатися вперед – він затримався через щодалі більше зростання зарозумілості інтелекту.

Лише деякі виняткові особистості змогли вберегти себе від цього застою, як наприклад, Будда та ще інші, котрі шляхом зречення світу змогли продовжити свій розвиток у нормальний спосіб і навіть духовно до певного ступеня стати видючими!

Це зречення світу, тобто відхід від людей із метою подальшого розвитку духу, було вчинено лише через усеохопне щодалі більш панівне вороже до духу одностороннє плекання інтелекту. Це був природний самозахист від щодалі більшого духовного збідніння, який при нормальному *загальному* розвитку зовсім би не знадобився. Навпаки, якщо людина в духовному розвитку досягла визначеної висоти, то, діючи на ній, мусить знову зміцнюватися, інакше стане млявою і з тим швидко втратить можливість дальшого розвитку. Виникне застій, який легко призведе до регресу.

Попри це, дальший духовний розвиток Будди та інших дійшов лише до цілком певного ступеня, себто не найвищого, та з цим усе ж стався між ними та людьми розрив великий, тож таких нормально розвинутих людей розглядали вже як Божих посланців, тоді як усе-таки завдяки їхньому дальшому просуванню духу цілком природно виникло лише нове сприйняття.

Ці люди, які вирізнялися з духовно заскнілої та почасті деградованої людської маси, стояли все-таки лише біля відчинених дверей до Духовного, вони могли, напевно,

при цьому сприйняти щось розпливчате, *одначе без чіткого бачення!* Проте передчували та відчували вони виразно могутнє свідоме *єдине* керування, яке виходило Зверху, зі світу, споглядати в якому вони були не здатні.

Переживши це відчуття, вони сформували поняття *єдиного невидимого Бога!* Без ближчого знання про нього.

Тому зрозуміло, що вони передчули Бога як найвищу *духовну* істоту, оскільки Духовне було новим регіоном, на *порозі* якого вони все ще стояли.

Тож вийшло, що це нове сприйняття невидимого Бога правильно відображало лише факт, *а не поняття*, бо їхнє поняття про це було хибне! Людський дух *ніколи* не уявляв Бога *таким, яким Він був насправді!* Навпаки, Він здавався йому лише *найвищою* духовною істотою. Ця вада нестачі дальшого розвитку проявляється ще й сьогодні в тому, що багато людей неодмінно хочуть триматися думки, що несуть у собі *споріднене* з Тим, кого вони відчувають як свого Бога!

Помилка полягає в *застой* духовного розвитку.

Якби він *продовжився*, то дозріваюче людство в переході від старих богів із Сутнісного не відразу б уявило цього Бога як невидимого, але спершу знов-таки змогло б над відомими як боги повелителями всіх стихій споглядати *духовних Першостворених, оселею яких є Замок Граля як найвищий Замок Духовного!* І спочатку розглядали б їх як богів, аж доки зрештою *внутрішньо* стали б *такими*, що змогли б не лише в передчутті споглядати Першостворених, справжній *Образ та Подобу* Божу, але й духовно *чути* їх. Від них вони б отримали звістку про існування поза Творінням *«Єдиносущого Бога»!*

Якби вони в такий спосіб свої відчуття потім спрямували на це, то зрештою духовно *внутрішньо* дозріли б до здатності в подальшому розвитку з радістю прийняти від Посланця Бога *Божественне Послання* зі справжнього Божественного! Тобто з-поза Творіння, а отже, з-поза їхньої можливості споглядання.

Це був би нормальний шлях!

Та проте їхній розвиток уже зупинився на порозі Духовного, пішов навіть знову через помилки людей швидко назад.

Таким чином настав час, коли як *необхідний акт* мусив бути інкарнований сильний Посланець Божий в Ісусі з Назарету, щоби роз'ясненням Послання з Божественного надати ще недозрілому для цього людству допомогу, аби шукачі у своїй незрілості *покищо принаймні вірою* могли за нього триматися.

З цієї причини в посланого на допомогу гинучому людству Сина Божого не залишалось нічого іншого, як вимагати покищо лише *віри* та *довіри* до його Слова.

Відчайдушне завдання. *Христос не міг сказати навіть усього того, що хотів сказати.* Тому він *не* говорив про багато речей – як, приміром, про земні повторні інкарнування та інше. Щодо цих речей він зіткнувся з надто великою духовною незрілістю. І сумно говорив він сам своїм учням: *«Багато що я б вам іще сказав, однак ви б цього не зрозуміли!»*

Тобто не зрозуміли б навіть учні, які його в багатьох речах розуміли неправильно. І якщо самого Христа вже в його земному часі *учні* не розуміли, то очевидно ж, що при передачі його Слова пізніше виникли численні помилки, за які ще й тепер, на жаль, намагаються вперто триматися. Попри те, що Христос вимагав від тодішніх незрілих людей лише *віри* в його Слово, та проте тим, хто виявляв серйозне воління, він велів, щоб вони цю початкову віру неодмінно в собі *«оживили»!*

Це означає, що вони в ній мають дійти до переконаності. Бо в тому, хто пішов за ним, довірившись його Слову, духовний розвиток знову пішов уперед, і він мусив при цьому в поступовому розвитку перейти від віри до переконаності в сказаному ним!

Тому Син Людський вимагатиме *переконаності* замість віри! Також і від усіх тих, хто бажає нести в собі Христове Послання і вдає, що йде за ним! Бо хто не може замість віри нести в собі *переконаність* у істині Божественного Послання Христа, котре є *єдиним* із Посланням Граля і невід'ємним від нього, той не досяг і зрілості свого духу, яка потрібна для входження до Раю! Такого буде відкинуто! Цілком безповоротно!

Тут йому не допоможе й жодна лазівка найбільшого інтелектуального знання! Він, природно, неодмінно залишиться позаду і згине назавжди. — —

Нині людство цієї частини Всесвіту у своєму розвитку все ще стоїть на *порозі* Духовного Царства, а більша його частина навіть ще нижче *під* ним, і причина цього полягає лише у власному небажанні, у зарозумілості інтелекту всезнайок. Через це здійснення нормального розвитку мусило зазнати повної невдачі, як це, напевно, дуже багатьом тим часом уже стало зрозумілим. —

Релігійні культу людства з їхньою різноманітністю жодним чином не є витвором фантазії, навпаки, в них проявляються численні підрозділи *життя* в так званому Потоїбиччі. Навіть існування знахаря негритянського або індіанського племені цілком виправдане з огляду на *низький щабель* розвитку його народу. Те, що серед них трапляються шахраї та ошуканці, не дає підстави саму їхню справу втоптувати в багно.

Демони, лісові та повітряні істоти, а також так звані давні боги ще й сьогодні незмінно мешкають у тих самих місцях, займаючись тією самою діяльністю, що й раніше. І найвища твердиня цих великих повелителів усіх стихій, Олімп чи Валгалла, ніколи не була казкою, навпаки, її справді споглядали. Ті ж, кого люди, які затрималися в розвитку, *вже не* могли споглядати, — це чистодуховні Першстворені за Образом та Подобою Божою, які також мають розташовану у високості твердиню, і вона називається Замком Граля, найвищим Замком у Чистодуховному, а отже, в усьому Творінні! Звістку про існування цього Замку люди, що зупинилися на порозі всього Духовного, змогли отримати тільки в натхненні, оскільки духовно вони не дозріли настільки, щоб і *це* споглядати в передчутті.

Усе є життям! Лише люди, які вважають себе прогресивними, замість того, щоби просуватися вперед, звернули вбік, а потім назад, у глибину. —

Нині вже ніяк не можна очікувати, що в ході подальшого розвитку поняття Бога, якого вчить Христос і моє Послання Граля, знову зміниться! Воно відтепер залишиться існувати, оскільки далі немає нічого. Із входом до Духовного, який сьогодні ще зачिनено, і вдосконаленням у ньому кожен людський дух може піднятися настільки, що нарешті здобуде беззаперечну переконаність у цьому факті завдяки своєму внутрішньому переживанню. Тоді він, свідомо стоячи в Божественній Силі, може звершити те велике, до якого його було покликано ще від самого початку. Але тоді він більше ніколи не уявлятиме, що несе в собі Божественність. Ця безглузда вигадка є всього лише штампом і тавром його теперішньої незрілості!

У *правильному* усвідомленні, одначе, лежала тоді б велика смиренність, виникло б рятівне служіння, чого всякчас *вимагало* чисте Вчення Христа.

Тільки коли місіонери, проповідники та вчителі розпочнуть свою діяльність на основі знання природного розвитку в усьому Творінні і з тим також точного пізнання Законів Божественної Волі, уникаючи стрибків та прогалин, вони зможуть досягти справжніх *духовно живих* успіхів.

Наразі кожна релігія, на жаль, є не що інше, як застигла форма, що ледь утримує млявий зміст. Після ж необхідних змін цей досі млявий зміст оживе й сповниться сили, і розірве холодні, мертві, застигли форми, і, тріумфуючи та клекочучи, розіллється над усім світом, серед усіх народів! —

83. Покликаний

Німці мають бути покликані, аби в духовному і світському стати провідним народом! Безліч книг указують на це, і багато добрих Пророцтв та видінь, які не можна відразу відкинути як породження фантазії, повторюють знову й знову з великою чіткістю той самий зміст. А втім, про це написано багато книг для того, щоб знову підбадьорити німців у великій скруті, аби не дати цілком заглушити добро у відчаю від жахливих новин такого скрутного становища: однак той, хто серйозно намагається зайнятися майбутнім цього народу, якому спершу треба піднятися з руїн теперішніх обставин, визнає також, що зернятко мудрости або істини мусить міститися в цих натяках на велике майбутнє.

Я кажу, однак, цілком свідомо: «З руїн теперішніх обставин!», – бо з теперішніх обставин є лиш один шлях: подальший занепад і падіння!

Придивіться до людей однораз спокійно, якими вони є *тепер!* Пошукайте серед зрілої молоді хоча б однораз дуже уважно майбутню сім'ю, найближче *німецьке* покоління. Вона отруєна вже, по суті, як тілом, так і душею. Деякі винятки, які ще зустрічаються, впадають в очі як диваки, але для цілого народу це все одно що нічого.

Ці винятки настільки різко виділяються з-поміж оточення, яке опускається щодалі нижче, що вони починають здаватися гротесковими і близькими до того, щоби заслужувати на загальне глузування, маючи славу ненормальних, хворих, нікому не потрібних мрійників і дурнів!

Гротескове перебільшення знаходиться, однак, не в цьому похвальному винятку, а в оточенні, яке поринає у прірву і щодалі більше віддаляється від більш-менш нормального душевного стану в своєму безнадійному падінні. Воно вже не помічає цього власного падіння, яке віддаляє його від здорового твердого ґрунту, на якому стоять лише деякі, але у нього виникло хибне відчуття, ніби такі хворі витають у хмарах дитячих фантазій, аби щохвилини потрапляти під глузування, яке їх незабаром витверезить.

Однак уже зовсім скоро з їхніх очей зникне глумливість, натомість їх охопить жах, коли нарешті їм доведеться визнати, що раніше осміювані іншими мають правильну й *міцну* внутрішню позицію, тоді як вони, поступово занурюючись, захлинаються в найогиднішому багні. У багні, яке вони самі собі приготували і яке тепер невимовно зімкнеться над їхніми головами!

Найгірше при цьому те, що ця вада притаманна не ворогам Німеччини, а самим німцям.

Однак як при кипінні весь бруд піднімається догори, так відбувається і в цей час великого бродіння. Де все тепер із шаленою швидкістю мчить назустріч могутнім очищувальним подіям; зовні видно лише кружляння брудної піни на поверхні, або накипу справжнього німецького народу, який уже не дає змоги розпізнати його здорову основу і вводить в оману, ніби *все* вже цілком та безповоротно загублено. Це, однак, не так! Чим щільніше змикається шар нечистої піни зверху, тим яснішою й чистішою стає під нею *основна* частина. І коли у протверезінні внаслідок жахливих подій настане охолодження після кипіння, що спричинилося теперішніми обставинами та наступною скрутою, тоді знизу крізь щілину в цьому затверділому накипі прорветься прошарок, який раптом виявить чистоту і ясність, що утворилися під шаром заплутаних брудних та виснажених почуттів.

Тоді ж увірветься з надзвичайною могутністю очищене переможно і змете накип, який чимраз більше зсихатиметься й надалі більше не буде перешкодою між розвитком подій та істинним ядром народу!

Переможцем стане, одначе, не нове, тобто прийдешне покоління, не теперішня настільки хвора душею та жалюгідна німецька молодь, яка дозволила себе отруїти і при першому свіжому пориві вітру повинна розвіятись, як полова, тому що скоростигло прийшла хибними шляхами і виснажилась на них аж до знищення будь-якої власної опори. *Переможцем стане старе, колишнє*, яке, наче очищена сталь, раптом підніметься із дикого безладу як непорушний блок, лише на якому єдиному можна звести нову будівлю!

Вдивіться в самих себе, ви, зрілі німецькі чоловіки, зрілі жінки, не дивіться на молодь, яка може і мусить учитися тільки у вас. *Ви* несете майбутнє в собі, *ви єдині*, ви, як основу для нього, ще переживаєте минуле!

Не розуміючи, ви лише протистояли цьому своєю безглуздою на той час поведінкою, і не втручаєтесь тому все ще в хід подій! Допоможіть же нарешті доведений до нервового виснаження молоді *старою німецькою силою*, яка не знає жодної поблажливості і яка могутньо палає строгістю до себе та інших, позбувшись фальші, м'якотілості і слабкості!

Лише надмірне здивування від можливості теперішніх подій було тим, що тимчасово настільки паралізувало ваше непереможне та здорове воління, а не згода на занепад тіла і тим більше душі або радість від цього.

І ви, котрі самих себе разом із прийдешніми поколіннями дозволили так міцно закувати в ланцюги, – у вас є обов'язок знову *самим* їх розбити, не очікуючи на це дозволу від спадкоємців!

Але ви, хто спокійно чекає на здійснення високих Пророцтв, розраховуючи таким чином на них, не дуріть себе! Де не буде дій, там не можуть здійснитися найкращі Пророцтва! Саме «очікування» ставить перепону перед можливістю здійснення.

І ваші суперечки щодо тлумачення й часу їх можливих здійснень також небезпечні та згубні для майбутнього Німеччини, як і німецьке лихо вічного розбрату у внутрішній політиці, в якій мусимо бачити, що досі ще ніяк справжній дух німецького народу не проявився. Він завжди виявлявся лише в *окремих випадках!* Тільки за найбільшої небезпеки маси інколи воєдино згуртувалися, і то не завжди. Де ж справжній німецький народ, окрилений *вільним, гордим духом?* Будь-який інтриган міг дуже легко для злочинної гри знайти тут завжди добрий ґрунт.

Безтурботно розважаючись танцями, слухають, знизуючи плечима, сповнені відчаю скарги цілих частин *німецького* народу, які щоденно страждають від ненависти ворогів.

Обітування та Пророцтва говорять, одначе, про *вибраний* народ! Чи може, з огляду на це, взагалі йти мова про німецький народ, такий, яким він є *сьогодні?* Чи виявляє він себе *вибраним?* Від відповіді на це я можу утриматися.

Бути покликаним – суто особиста справа. Уже Христос, попереджаючи, казав: «Багато бо покликаних, але вибраних мало!» Це означає, що з покликаних зовсім мало досягає факту здійснення, тому що це здійснення вони *самі* мусять провести залізним прагненням, надзвичайною діяльністю та старанною працею. І як при цьому відбувається з окремими людьми, так і з народами! Бути покликаним означає лише нести в собі здатність здійснення, а не те, що покликаному це здійснення саме впаде до рук. Якщо тільки покликаний, тобто здатний, робить *усе можливе*, використовує всі до крихти свої здібності із залізним, непохитним старанням, твердою спрямованістю і стійкою боротьбою, тоді зверху до нього надходить надзвичайна допомога, яка

приводить його до перемоги, тобто до здійснення його покликання. Це не можна, однак, знову ж таки, розуміти хибно, оскільки *прихильність* позаземної і сильної допомоги не варто сприймати образно. Сила доконечної перемоги завжди стоїть напоготові. Покликаний мусить лише працювати й зі своїм прагненням та дорученим йому вмінням настільки просуватися вперед, щоб він у них наштовхнувся на цю силу, яка тоді з'єднається з ним!

Отже, це зовсім інше, ніж часто думає багато хто з покликаних. Бути покликаним зобов'язує! Покликаний отримує меч переможця в руки для *битви* завдяки своїм здібностям. Володіти ж і завдавати ним ударів мусить він завжди *сам*. Отже, не змарнуйте часу, в якому вам уже визначено діяти у Великому, часу, що єдиний дасть вам змогу перемогти, якщо ви себе *спонукаєте*. Це може статися й «занадто пізно», через що запізнїла перемога дістанеться в десять, навіть у сто разів тяжче.

Оскільки кожен бачить, що такий німецький народ, яким він є тепер, не можна розглядати як «вибраний», а Обітування все-таки постійно вказують на *можливість* здійснення, то стає зрозуміло, що з німецьким народом перед цим мусить відбутися багато змін. Добровільно він не зміниться, що вже виявлено останніми роками, коли замість угору німецький дух униз пішов, до чого долучився кожен німець своєю часткою. Отже, наслідок такий, що тільки з примусу станеться так, що виникне для цього ґрунт і рілля, щоб із великої скрути зміг нарешті прорости необхідний німецький дух. Те, чого не досягли спокій і радість, напевно, здобуде зрештою страждання. А якщо колишніх страждань для цього ще недостатньо, то мусять відбутися ще більш тяжкі, більш жорстокі, ніж досі, щоб однораз досягти точки, де кожен упертий спротив або зруйнується, або йому доведеться скоритися неминучому. Між руйнуванням і покорою окрема людина завжди має вільний вибір, оскільки потім їй доведеться збирати врожай від обох, залежно від того, яким буде її рішення.

Чим ближче здійснення, тим більшого, отже, відтепер страждання треба очікувати. Блажен той, чиє рішення приведе до його щастя.

Вибраний народ, самозрозуміло, не може бути обмежений у світових подіях лише однією нацією. Тому *не* йдеться про німецький народ у найвужчому розумінні, як і взагалі не ставиться питання про *одну націю* як таку у світових подіях, але нація, напевно, може в них відіграти *роль*, аби впливати на багато подій. Рід і велич своєї ролі вибудовує кожна нація самостійно.

У прийдешньому світовому відрізку часу єдине є вирішальним – це раса, а не нація. Біла раса найвища з-поміж усіх у розвитку при обранні рішення. Те, що Азія та інші частини Землі раніше вже випереджали тодішню Європу, в цьому вже нічого не означає. У часі, куди відтепер має бути притягнена остаточна розплата не лише для цих земних людей, але для цілої частини Всесвіту, до якої належить ця Земля. Тогочасний стан у *годину обрання рішення*, тільки він один є вирішальним, і ніщо інше. І наразі на Землі біла раса посідає чільне місце. З цієї причини Європа по-земному розглядається як поле боротьби. Я вказував уже чітко в доповіді «Боги, Олімп, Валгалла»* (Доповідь №82) на те, що кожне повторне інкарнування здійснюється в стані, який є однаковим і для інкарнованої душі, і для її оточення. Тобто білий при значному відступі духовними сходами може інкарнуватися в одному з нижчих негритянських племен, так само, звичайно, і навпаки. Під білою расою відтепер як найвищою треба розуміти *справжній німецький дух!* Німецький дух у всій його чистоті й величі. Злет до цього розпочинався вже багато разів, однак іще ніколи не досягав справжньої висоти, за винятком окремих особистостей, які адже завжди мусять іти попереду. Окремі особистості лише проявляли здібності своєї раси. Німецький дух повинен стати зразком і провідником в останньому сходженні земного людства. Дух, не такий, яким він є тепер, а яким

повинен стати, яким, згідно з його здібностями, може стати і в прийдешньому переживанні неодмінно й *стане!*

При цьому йдеться, однак, *не* про якусь *виняткову націю*, що зветься *німецькою*. Кожне поняття у світових подіях проникає значно далі, і не настільки звужено. Задатки цього бажаного німецького духу може нести в собі також кожен представник іншої нації. Він, по суті, пробуває в його здібностях, а зовсім не в національній приналежності. Однак належні до німецької нації несуть у собі всі *найважливіші* необхідні основні риси для цього майбутнього духу, який обумовлює неодмінну перемогу та керівництво в людстві.

Бережіть себе тому, ви, німці, вкладіть усю силу, щоб ви завдяки вашим задаткам стали покликани, а також *вибрані*. Вибраний *народ* складатиметься з вибраних окремих людей, для чого у вас є всі підстави. Тому він складатиметься не з самих німців, але також із частин інших націй, котрі духовно заслуговуватимуть належати до нього. Це не обмежується кордоном німецької землі.

Не змарнуйте високого завдання, яке вас очікує! Вирвіться з цієї поверховости теперішніх думок усього нинішнього життя і станьте тим, ким ви можете й повинні бути: *одним духом, одним народом*, який повинен іти попереду як зразок і вести за собою інших. Якщо ви згаєте точно визначений для цього час, у якому діятиме підтримка всього Космосу, то замість сходження на вас чекає падіння з такою жахливою силою, що ви, як остаточно відкинуті, ніколи вже не зможете воскреснути! Бути покликаним зобов'язує до прояву найвищої сили! Тримайте це застереження в пам'яті повсякчас!

84. Людина як створіння

Знову й знову виникають хвилі обурення, що розходяться колами по країнах та континентах, викликані моєю заявою, що людство не має в собі нічого Божественного. Це свідчить про те, яке глибоке коріння пустила в людських душах зарозумілість і з якою неохотою вони не бажають її позбутися, навіть якщо їхнє відчуття вже час від часу застережливо спалахує та спонукає їх усвідомити, що, попри все, зрештою так і має бути.

Спротив же не змінює, по суті, нічого. Людські духи навіть *іще* менші, ще незначніші, ніж вони гадають, навіть якщо внутрішньо вже дійшли до переконаності, що в них немає ніякої Божественності.

Тому хочу я піти далі, ніж досі, розсунути Творіння ще трохи, щоби показати, до якого щабля належить людина. Адже навряд чи можливо, щоб вона змогла розпочати своє сходження, якщо від самого початку не знатиме, що вона *є* і що вона *може*. Коли вона однораз це зрозуміє, то дізнається нарешті ще також, що вона *повинна!*

Це, однак, дуже відрізняється від усього, що вона хоче сьогодні! І як відрізняється!

Співчуття не пробуджує це вже в тих, кому дозволено чітко споглядати. Я маю на увазі під «спогляданням» не споглядання ясновидця, а споглядання обізнаного. Замість співчуття та жалю мусить сьогодні виникнути тільки *гнів*. Гнів і зневага з приводу обурливої зухвалості стосовно Бога, яку сотні тисяч знову виявляють у своїй зарозумілості щоденно, щогодинно. У зарозумілості, в якій немає й натяку на Знання. Шкода праці марнувати на це хоча б одне слово.

Те, що я скажу далі, стосується небагатьох, хто в чистій смиренності ще здатен досягти якогось ступеня пізнання, перш ніж вимушено стати цілком виснаженим, як це, згідно з Божественними Законами, незабаром неодмінно станеться, щоб нарешті отримати доступ до Його *істинного* Слова, підготувавши для цього родючий ґрунт!

Уся порожня й багатослівна халтура земних всезнайок разом із теперішнім зовсім безплідним ґрунтом водночас перетвориться на руїну!

Це також найвищий час для того, щоб цей порожній потік слів, що діє, як отрута, на все спрямоване вгору, у своїй цілковитій порожнечі сам по собі знесилився. —

Ледве я встиг установити відмінність між Сином Божим і Сином Людським як між двома особистостями, — одразу з'явилися статті, які в теолого-філософських ускладненнях намагаються *роз'яснити*, що це не так. Замість того, щоб об'єктивно взяти до уваги мої вказівки, намагаються відкрито триматися старих помилок, *за будь-яку ціну*, навіть ціною логічної об'єктивності, туманно виправдовуючи колишні догми. Уперто чіпляються за окремі фрази старих рукописів, уникаючи будь-якої власної думки, і таким чином висувають невисловлену умову, щоб і слухачі, й читачі так само не мали права нітрохи думати, ще менше відчувати, бо інакше швидко усвідомлять, що багатослів'я ще нічого не доводить, тому що ні в прямому, ні у зворотному напрямі дійти правильного висновку неможливо. Ще очевиднішим є те, що багатьом словам, однак, бракує зв'язку зі справжніми подіями.

Той, хто при цьому нарешті спроможеться відкрити свої вуха та очі, мусить без зволікань розпізнати нікчемність таких «повчань»; це останнє судомне зусилля, яке вже не можна назвати й спробою вчепитися за колишню опору, котра незабаром у наступних подіях перетвориться на *ніщо*.

Єдиним обґрунтуванням у них є фрази, правильність відтворення яких не доведено, але які, навпаки, через неможливість логічної прив'язки до світових подій цілком чітко вказують на те, що їхній зміст людський мозок спотворив при передаванні. Жодна з них не збігається бездоганно ні з подіями, ні з відчуттями. І тільки де все змикається в суцільне коло без фантазій і без слів, породжених сліпою вірою, там усі події роз'яснюються *правильно!* —

Однак навіщо старатися, якщо людина *не бажає* позбутися такої затягості! Тому нехай спокійно відбувається те, що й *мусить* відбуватися за теперішніх обставин. Лише кілька років змінять усе це остаточно й невідворотно. —

З жахом відвертаюсь я від віруючих і всіх, хто у своїй фальшивій смиренності від абсолютного всезнайства не розпізнає простої Істини, – вони навіть насміхаються з неї або ще й доброзичливо хочуть її покращити. Як же швидко саме вони стануть такими маленькими, зовсім маленькими і втратять будь-яку опору, тому що ні у вірі, ні в їхньому знанні такої не мали. Вони *оберуть* собі шлях, якого вперто хотіли триматися і яким більше не зможуть повернутися до життя. Права вибору їх ніколи не позбавляли. —

Ті, хто досі йшов слідом за мною, знають, що людина походить із найвищого підрозділу Творіння – Духовного. Однак чимало відмінностей є в царині Духовного. Земна людина, якій хочеться вважати себе великою, часто не лякається й того, щоб свого Бога, як найвищого, стягнути вниз до *того* щабля, до якого *вона* належить, інколи навіть насмілюється Його заперечувати чи навіть ганити, насправді вона аніскільки не є й тим, чим у кращому розумінні уявляють себе багато смиренних. Земна людина *не створена*, а лише *розвинута*. Це різниця, яку людина не спроможна осмислити. Різниця, вільно осягнути яку вона ніколи не буде готова.

Прекрасні та приємні для багатьох слова, що виходять із вуст численних учителів задля збільшення числа їхніх прибічників. Однак ці необізнані вчителі навіть самі ще вірять у всі помилки, які вони поширюють, і не знають, наскільки великою є шкода, якої вони при цьому завдають людям!

До *сходження* може вести лише впевненість у відповіді на велике запитання: «*Що я таке?*» Якщо його спочатку цілком безкомпромісно не розв'язати, не усвідомити, то *сходження* буде гірким і тяжким, бо *добровільно* люди не зважаться на таку смиренність, яка допоможе їм вийти на правильний шлях, яким вони справді зможуть іти! Це чітко довели всі події до теперішнього часу. Саму смиренність ці люди зробили або рабською, що так само є хибною, як і зарозумілість, або ж у цій смиренності вони виходили далеко за межі справжньої мети й ступали на шлях, до кінця якого ніколи не зможуть дійти, тому що для цього бракує властивостей духу. Вони тому падають у прірву, в якій розбиваються через те, що до того хотіли бути занадто високими. —

Тільки *створені* є Образом і Подобою Бога. Це Першостворені чистодуховні в тому Справжньому Творінні, з якого змогло розвинути все інше. У їхніх руках знаходиться головне керівництво всім духовним. Вони ідеали, взірці для всього людства. Земна людина ж лише з цього готового Творіння, наслідуючи їх, могла розвинути. Від несвідомого духовного зародочка до самосвідомої особистості.

Ставши досконалою завдяки дотриманню правильного шляху у Творінні, вона буде лише відображенням образу та Подоби Бога! Сама ж вона ніяк не є справжнім Образом і Подобою! Між ними лежить ще величезна безодня – від них до людини вниз!

Але й від справжніх образу та Подоби відстань не складається в один крок до Бога. Тому земна людина повинна нарешті однораз усвідомити, яка прірва лежить між нею та

Величністю Божества, яку вона так силкується привласнити. Земна людина вважає себе в досягнутій завершеності божественною або ж частиною Божества, тоді як вона у своїй найбільшій висоті стане, однак, лише *відображенням Образу та Подоби* Бога! Її може бути допущено в передній двір, у притвор справжнього Замку Граля, і це буде найвища відзнака, котру здатен заслужити дух людський. —

Позбавтеся нарешті цієї зарозумілості, яка може вам лише заважати, адже ви таким чином втрачаєте світлий шлях. Потойбічні, які у спиритичних колах хочуть давати доброзичливі настанови, *не* знаються на цьому, бо їм самим іще бракує необхідного для цього пізнання. Вони б зраділи, якби тільки змогли почути про це. І серед них не стихатиме великий плач, коли вони усвідомлять, що в забавах та норовливості згаяли свій час.

Як у Духовній царині, так само відбувається і в Сутнісній. Тут повелителями всіх стихій є сутнісні *Першостворені*. Усі сутнісні, котрі стають свідомими, такі як русалки, ельфи, гноми, саламандри та інші, *не* створені, а лише розвинуті з Творіння. Вони розвинулися, отже, з Сутнісної частини від несвідомого *сутнісного* сімені до свідомих сутнісних, завдяки чому в ході становлення свідомості набувають також людської форми. Це відбувається повсякчас пропорційно до становлення свідомості. Та сама градація наявна тут, у Сутнісному, як і вище в Духовному. Першостворені стихій є в Сутнісному, так само як Першостворені в Духовному, залежно від роду їхньої діяльності – в чоловічій і жіночій формі. Звідси – виниклі в давні часи поняття *богів і богинь*. Це те, на що я вже вказував у моїй доповіді «*Боги – Олімп – Валгалла*»* (Доповідь №82). —

Великий єдиний рух проходить крізь Творіння і Всесвіт!

Слухач і читач моїх доповідей нехай повсякчас працює над собою, зондує та наводить мости від однієї доповіді до іншої, а також виходить назовні у великі та малі світові події! *Тільки тоді* зможе він зрозуміти Послання Граля і виявити, що з часом воно укладеться в досконале ціле без прогалин. Знову й знову повертатиметься читач у розвитку подій до основних рис. Усе зможе він з'ясувати, зробити всі висновки, не примушуючи себе до зміни хоча б однієї фрази. Хто бачить у Посланні прогалини, тому бракує повного розуміння. Хто не усвідомлює його величезної глибини, всеосяжності, той виявляє свою поверховість, і ніколи не намагався живо проникнути в дух викладеної тут Істини.

Він може приєднатися до тих мас, які в самовдоволенні та своїй уяві вважають, що вже володіють найбільшим знанням, бредучи широким шляхом. Уявне знання утримує таких пропавших від того, щоби побачити в сказаному іншими живість, якої ще бракує їхньому вигаданому знанню. Хоч куди вони дивляться, хоч що чують, всюди виставляють перед собою власну вдоволеність тим, що вони начебто міцно тримають у руках. Лише тоді, коли дійдуть до межі, яка невблаганно відкине все неправдиве і все вдаване, вони виявлять, що їхні руки порожні, що не тримають *нічого* такого, чим можна було б скористатися для продовження шляху і тим, зрештою, для входження в Царство Духу. Тоді буде, однак, уже занадто пізно, щоби повернутися й сприйняти відкинуте і те, на що вони не звертали уваги. На це вже забракне часу. Вхідні ворота зачинилися. Останню можливість втрачено. —

Доки людина не стане *такою*, якою вона *повинна* бути, а все ще продовжуватиме чіплятися за те, чого бажає, не може бути й мови про істинне людство. Їй треба завжди пам'ятати, що вона походить лише з *Творіння*, а не безпосередньо з Руки Творця.

«Буквоїдство, – адже по суті йдеться про одне й те саме, тільки інакше висловлене», – скажуть погордливі та ледачі, зогнілі плоди цього людства, тому що

вони взагалі не здатні відчуті величезну розпадину, приховану в цьому. Простота слів знову вводить їх в оману.

Лише той, хто живе внутрішнім життям, не пройде безтурботно повз них, а відчує безмірну відстань і строге розмежування.

Коли б я вже тепер захотів показати *всі* розпадини у Творінні, то багато сьогоднішніх великих «у собі» людей від усвідомлення того, що ці слова містять Істину, незабаром у відчаї впали б долілиць. Розчавлені осягненням своєї нікчемності й малости. Це ті, хто так часто справедливо виправдовує вживаний вислів «земний хробак» для теперішніх «духовно піднесених», які все ще вихваляються своєю тьмовитістю і яким скоро, дуже скоро доведеться стати найнижчими у всьому Творінні, якщо не потраплять до числа зовсім відкинутих. —

Настав час правильно пізнати Всесвіт як такий. Небезпідставно відокремлюється мирське від духовного, так само і в земному житті. Ці визначення, напевно, виникли з правильної здатності до передчуття деяких людей, бо в них, як у дзеркалі, відбивається наявна у всьому Творінні відмінність. Також Творіння ми можемо поділити на Рай і Всесвіт, тобто на духовне і мирське. І при цьому духовне в мирському не виключається, але мирське в духовному неможливе.

Всесвіт ми мусимо називати Речовинністю, крізь яку також пульсує духовне. Духовне є Духовним Царством Творіння, це Рай, у якому немає нічого речовинного. Ми маємо, отже, Рай і Всесвіт, духовне і речовинне, Пратворіння і розвиток, який можна також назвати його самочинним наслідуванням.

Справжнім Творінням є тільки Рай, сьогоднішнє Духовне Царство. Усе інше — лише *розвинуте*, тобто вже не створене. І *розвинуте* треба визначити словом *Всесвіт*. Всесвіт минулий, він розвивається з виливань Творіння, образно наслідуючи його, приводиться в рух та підтримується за допомогою духовних виливань. Він дозріває, щоби потім у перезрілості знову розпастися. Духовне, однак, не старіє разом із ним, а лишається вічно юним, або, інакше кажучи, вічно тотожним собі.

Лише у *Всесвіті* можливі провина і спокута! Це витікає з неповноцінності наслідувального розвитку. Провина будь-якого роду в Царстві Духу взагалі неможлива.

Хто серйозно прочитав мої доповіді, тому це цілком зрозуміло. Він знає, що ніщо з усього духовного, яке струмує крізь увесь Світ, не спроможне повернутися в Чистодуховне, доки в цьому духовному залишається хоча б *порошинка* чужорідного, яка причепилася до нього в мандрах. Найменша порошинка робить перехід межі Духовного неможливим. Вона затримує дух, хоча він і проник аж до порога Духовного. З цією останньою порошинкою він не зможе увійти, тому що ця порошинка через свою інакшу ніжчу властивість не допускає його до входу, доки вона ще міцно тримається на духовному. Тільки в мить, коли така порошинка відокремиться й відпаде від нього, дух стане зовсім вільний, отримавши таким чином ту саму легкість, яка притаманна *найнижчому* шару Духовного, а отже, існує для цього найнижчого шару, згідно із Законом, і тоді він не лише *зможе*, а й *повинен* переступити поріг, за яким його досі ще затримувала остання порошинка.

Цю подію можна розглядати й описувати з багатьох боків, образно відтворювати якими завгодно словами — вона залишиться незмінною. Я можу прикрасити її в найфантастичніших оповіданнях, можу, щоб зробити зрозумілою, скористатися багатьма притчами, факт сам по собі, однак, звичайний, зовсім простий, зумовлений дією трьох Законів, про які я часто згадував.

Можна, зрештою, з повним правом також сказати, що в Раю, тобто в Чистодуховному, зовсім неможливий гріх, немає жодного стикування з провинною, тому

що він створений самим Святим Духом. Отже, тільки створене є повноцінним, тоді як у тому більш пізньому, що розвивається з нього як наслідування Божественного Творіння і є цілком довіреним людському духові для його вдосконалення та зміцнення як ігровий майданчик, через хибне воління цих м'явих людських духів може виникнути провина, яка в спокутуванні мусить бути врівноважена, перш ніж духовне зможе повернутися. Коли з Творіння, тобто з Раю, прямуючи за обраним ними самими поривом, виходять духовні сімена, щоб здійснити подорож крізь Всесвіт, то, самозрозуміло, образно можна сказати, що діти лишають рідну домівку, щоби навчатися, а потім, досягши повної зрілості, повернутися додому. Це порівняння виправдане, якщо сприймати його образно. Адже все мусить повсякчас лишатися образним – не можна його перетворювати на особистісне, як це намагаються робити повсюдно. Оскільки людський дух лише у Всесвіті звалює на себе провину, позаяк щось таке в Духовному є неможливим, то він, самозрозуміло, зможе знову повернутися додому в Духовне Царство не раніше, ніж позбудеться провини, що його обтяжує. Я міг би скористатися для цього тисячами образів, але всі вони мали б лише один основний зміст, який вказує на дію часто згадуваних мною трьох простих основних Законів.

Для багатьох звучить доволі незвично, коли я описую цю подію *об'єктивно*, тому що образне лестить їхній зарозумілості й самолюбству. Вони воліють краще перебувати у своєму світі фантазій, бо в ньому чують багато прекраснішого, видаються в ньому самі собі значно більшими, ніж є насправді. При цьому роблять помилку, не бажаючи споглядати в ньому об'єктивно, поринають у фантастичне, втрачають із цим шлях та опору, і, охоплені жахом, можуть навіть обуритися, коли я з усією простотою тверезо показую їм, *яким* є Творіння і яку вони в ньому, власне кажучи, відіграють роль. Це для них є таким переходом, як для малої дитини, котра в ніжних руках матері чи бабусі з сяючими від захоплення очима та розпашілими щоками, щаслива, слухала казки, а потім зрештою побачила світ і людей такими, якими вони є насправді. Зовсім іншими, ніж у прекрасних казках, і все-таки при пильнішому й повторному розгляді цих казок, виявиться по суті те саме. Ця мить гірка, але необхідна, інакше дитина не змогла б просунути вперед і в тяжких стражданнях загинула б, як «чужа в цьому світі».

Не інакше відбувається й тут. Хто хоче рухатися далі вгору, той мусить нарешті пізнати Творіння в його цілковитій *дійсності*. Він мусить твердо крокувати ногами, йому не можна витати у відчуттях, допустимих, напевно, для безвідповідальної дитини, але не для зрілої людини, сила воління якої проникає у Творіння, сприяючи або заважаючи, і внаслідок цього її саму або підносить, або знищує.

Дівчата, котрі читають романи, які неправдиво зображують справжнє життя, завуальовуючи його, і які викликають мріяння, дуже швидко зазнають у житті гіркого розчарування, дуже часто навіть почуваються покинутими на все своє земне буття, стаючи легкою здобиччю безсоромного обману, до якого вони довірливо наблизилися. Не інакше відбувається при становленні людського духу у Творінні.

Тому – геть усе образне, якого людина ніколи не вчилася розуміти, тому що воно було занадто вже зручним для серйозності правильного тлумачення. Настав час, аби поволока спала і вона чітко побачила, звідки прийшла, що її завдання покладає на неї обов'язки і куди вона знову мусить іти. *Їй потрібен для цього шлях!* І цей шлях вона побачить у моєму Посланні Граля чітко означеним, за умови, що *захоче* його побачити. Слово Послання Граля живе, тож Воно дасть змогу знайти щедрі дари лише тим людям, які несуть справді чесне бажання у своїх душах! Усіх інших Воно самочинно відштовхує.

Послання для гордовитих і просто поверхових шукачів залишиться книгою за сімома замками!

Лише той, хто готовий розкритися, сприйме Його. Якщо він від самого початку з щирими непідробленими почуттями підступить до читання, то для нього розквітне все, що він шукає, у прекрасному здійсненні! Однак тих, у кого не зовсім чисте серце, буде відсторонено від цього Слова, або ж Воно закрийється перед хибними поглядами. Вони нічого не знайдуть! Тож судження кожного цілком залежатиме від того, як він ставиться до цього Слова. —

Час мрій минув. *Слово приносить Суд*. Воно розділяє людських духів самочинно за різномаїтістю їхнього сприйняття. Ця подія знов-таки є настільки простою і природною, що для більшості людей вона стане занадто простою, тож вони не розпізнають у ній великого і грандіозного Суду, який розпочнеться таким чином.

Суд закладено *в дні цього першого розділення* всіх людських духів, із яких кожна особа засвідчує відповідне сприйняття нового Божого Слова! Його закладено не лише в пізніші наслідки, що долучаються до розділення тоді, коли кожен муситиме завершити шлях, на який він наважився і на якому знайде свою винагороду чи покарання.

Аби всіх людей, одначе, спочатку *ще раз* струсонати, надати можливість для серйозних роздумів, у яких досить багато хто, можливо, все-таки ще вхопиться за *той* рятівний канат, що єдиний виведе з цих низовин, настануть події настільки тяжкі, що очерствілому людству, напевно, не могло навіть приснитися, що вони так близько. Як легко багатьом можна було б їх іще уникнути! Однак тепер уже надто пізно. Можуть для багатьох виснажливі події ще стати благом, якщо вони при цьому нарешті розглянуть нікчемність лжепророків та керівників, на яких вони тепер так безмірно покладаються – бо прийдешній час переможно переживе тільки Істина, – і незабаром розпізнають визначеного Богом Керівника, якому єдиному надано Силу допомогти у сповненні відчаю духовній і земній скруті! —

85. І тисяча років як один день!

Хто з людей уже осягнув зміст цих слів, у якій церкві їх правильно тлумачать? У багатьох випадках їх сприймають лише як поняття життя поза часом. Однак у Творінні нічого немає поза часом і нічого поза простором. Уже поняття слова «Творіння» мусить суперечити цьому, бо те, що створено, є діянням, а кожне діяння має межу. Але те, що має межу, не є поза простором. А те, що не є поза простором, не може бути й поза часом.

Існують різноманітні світи, що слугують місцеперебуванням для людських духів, залежно від їхньої духовної зрілості. Ці світи більш або менш щільні, до Раю ближчі або від нього віддаленіші. Чим більше вони віддалені від нього, тим щільніші і, отже, важчі.

Поняття простору і часу звужуються із щодалі більшою щільністю, із міцнішою зімкнутістю речовинності, із більшою віддаленістю від Духовного Царства. Тож Земля належить до *мієї* частини Всесвіту, що посідає друге місце за щільністю. Тобто є частини Всесвіту, які ще щільніші, тому й ще вужче обмежені в поняттях простору та часу.

Різнманітне поняття простору та часу виникає відповідно до більш або менш розтяжної здатності сприйняття переживань людським мозком, яка, своєю чергою, визначається ступенем щільності відповідного оточення, тобто родом частини Всесвіту, в якій перебуває тіло. Тож виходить, що ми мусимо говорити про різноманітність поняття для простору і часу в різноманітних частинах Всесвіту.

Є частини Всесвіту, які до Раю, тобто до чистодуховної частини Всесвіту, розташовані значно ближче, ніж ця, до якої належить Земля. Ці ближче розташовані частини складаються з речовинності іншого роду, вони легші та не так міцно зімкнуті. Наслідком цього є більш розтяжна можливість переживання при повній свідомості. Тут ми називаємо це переживаннями денної свідомості.

Речовинності іншого роду належать як до етернішої грубої речовинності, так і до грубої етерної речовинності, навіть до абсолютної етерної речовинності, тоді як ми наразі перебуваємо у світі абсолютної Грубої речовинності. Чим етерніша речовинність, тим вона проникніша. Чим проникніша ж речовинність, тим ширше та розтяжніше для людського духу, який живе в тілі, поле можливості свідомого переживання, або назвемо його можливістю отримання вражень.

Людський дух, який живе у грубішому, щільнішому тілі з відповідно щільнішим мозком як передавальним пунктом зовнішніх подій, природно, замкнений та замуrowаний міцніше, ніж у проникнішому, менш щільному роді речовинності. Він у щільнішому оточенні може, отже, лише у вужчих межах сприймати події або отримувати враження від них.

Чим меншу щільність, одначе, має речовинність, тим вона, природно, також легша і, таким чином, тим вище мусить перебувати, будучи так само просвічуванішою, а отже, і сама стаючи яснішою. Чим ближче вона внаслідок своєї легкості розташована до Раю, тим світлішою, сонячнішою буде завдяки цьому, бо пропускає випромінювання, які виходять із Раю.

Чим ширшу можливість живого відчуття отримує людський дух за допомогою свого тіла завдяки легшому, менш щільному оточенню, тим більше здатен пережити в собі, і, отже, за час одного земного дня у своєму оточенні він може сприйняти значно більше переживань, ніж земна людина зі своїм щільним мозком у своєму важчому і,

таким чином, міцніше зімкненому оточенні. Залежно від роду проникності, тобто від легшого, світлішого роду оточення людський дух за час одного земного дня спроможний пережити стільки, скільки він переживає за *один рік* земного життя завдяки легшому сприйняттю, а в самому Духовному Царстві за час одного земного дня стільки, скільки за тисячу земних років!

Тому кажуть: «Там тисяча років – як один день». Тобто за багатством переживань, яке примножується відповідно до зрілості людського духу, що повсякчас зростає.

Людина може якнайкраще це собі уявити, коли згадає про свої *сни!* У них вона часто буває спроможна за одну-єдину хвилину земного часу відчутти ціле життя людини, по-справжньому переживаючи в душі! Вона переживає при цьому як найрадісніші, так і найболючіші речі, сміється й плаче, переживає своє старіння, затративши на це все, однак, лише одну-єдину хвилину часу. У земному житті на такі самі переживання їй би знадобилося багато десятиліть, тому що час та простір земного життя надто вузько обмежені, і внаслідок цього просування кожним окремим щаблем відбувається повільніше. І як людина на Землі так швидко може переживати лише уві сні, тому що при цьому з духу завдяки сну частково скидаються пута мозку, так і в світліших частинах Всесвіту, вже не настільки обмежена цими путами, вона має такі можливості, а пізніше зовсім вільний дух *завжди* перебуває в цьому жвавому та швидкому переживанні. Він для своїх фактичних переживань у тисячу земних років потребує часу не більше, як один день!

86. Відчуття

Кожне відчуття відразу формує образ. У цьому формуванні образу бере участь мозочок, який повинен бути мостом душі до її володіння тілом. Це *та* частина мозку, за посередництва якої ви бачите сни. Ця частина, своєю чергою, пов'язана з переднім мозком, завдяки діяльності якого виникають більше прив'язані до простору та часу думки, з яких зрештою складається інтелект.

Зверніть особливу увагу на перебіг процесу! Ви можете при цьому чітко розрізнити, коли відчуття до вас промовляє через дух чи коли почуття через інтелект!

Діяльність людського духу викликає в сонячному сплетінні відчуття і при цьому водночас приводить у дію мозочок. Це *вплив* духу. Тобто це хвиля сили, що *виходить* від духу. Цю хвилю людина відчуває природно там, де дух у душі перебуває у зв'язку з тілом, у центрі так званого сонячного сплетіння, що передає рух далі до мозочка, на який чиниться вплив. Цей мозочок, залежно від визначеного роду різноманітних вражень, подібно до фотографічної пластини формує образ події, яку побажав дух або яку дух сформував потужною силою свого воління. *Образ без слів!* Передній мозок приймає цей образ і намагається описати словами, внаслідок чого відбувається породження думок, які потім відображаються в мові.

Уся подія насправді дуже проста. Я хочу ще раз повторити: дух за допомогою сонячного сплетіння чинить вплив на наданий йому міст, тобто закріплює у хвилях сили визначене воління на наданий йому для цього інструмент мозочка, який сприйняте відразу передає далі – в передній мозок. При цьому передаванні вже відбуваються невеликі зміни через ущільнення, оскільки мозочок примішує до нього власні риси. Як зчеплені одна з одною ланки єдиного ланцюга, працюють у людському тілі інструменти, надані духові в розпорядження для використання. Вони всі діють, однак, *лише формуючи* – інакше вони не можуть. Усе передане їм вони формують згідно з особливостями власної природи. Тож і передній мозок приймає пересунутий йому від мозочка образ і втискує його відповідно до свого дещо грубішого роду вперше у вужче поняття простору та часу, при цьому ущільнює і приносить його таким до вже відчутного етерноречовинного світу мислеформ. Услід за цим він формує, однак, також уже слова і фрази, які потім завдяки органам мовлення проникають у етерну Грубу речовинність у вигляді сформованих звукових хвиль, аби знову ж таки породити в ній новий вплив, який викличе рух цих хвиль. Промовлене слово є, отже, проявом образів за посередництва переднього мозку. Він спроможний скерувати напрям впливу, однак, також замість органів мовлення на органи руху, внаслідок чого замість слова виникає напис або дія.

Це нормальний перебіг бажаної Творцем діяльності людського духу в Грубій речовинності.

Це *правильний* шлях, який мав би привести до здорового подальшого розвитку у Творінні, причому людство взагалі не змогло б заблукати.

Людина, проте, добровільно зійшла з цієї дороги, встановленої для неї природою її тіла. Норовливо втрутилася вона в нормальний перебіг діяльності ланцюга інструментів, зробивши інтелект своїм ідолом. Цим кинула вона всі сили на плекання інтелекту, однобічно зосередившись тільки на цьому пункті. Передній мозок, як породжувач думок, порівняно з усіма іншими інструментами, що беруть участь у цьому процесі, непомірно напружувався. Це помстилося за себе, звісно. Рівномірну спільну роботу всіх окремих ланок було зірвано та порушено, а разом із цим і будь-який правильний розвиток. Велике навантаження *лише* переднього мозку впродовж

тисячоліть призвело до його надмірного розростання порівняно з усім іншим. Наслідком є відтиснення на задній план діяльності всіх знехтуваних частин, які мусли залишатися слабшими через недостатнє використання. До них, насамперед, належить мозочок, який є інструментом духу. З цього випливає, що діяльність справжнього людського духу наштовхувалася не лише на серйозні перешкоди, але часто зовсім переривалась і зводилася нанівець. Можливість правильного сполучення з переднім мозком по мосту мозочка втрачено, тим часом зв'язок людського духу безпосередньо з переднім мозком цілком виключено, оскільки його природа взагалі не придатна для цього. Він цілковито залежить від повноцінної роботи мозочка, в *послідовності* за яким стоїть згідно з Волею Божою, якщо хоче правильно виконувати призначену для нього діяльність. Приймати вібрації духу – ось для чого потрібна природа мозочка. Без нього взагалі не можна обійтися, бо передній мозок повинен своєю діяльністю підготувляти перехід до Етерної речовинності та етерної Грубої речовинності, і тому зовсім інша, значно грубіша його властивість.

В однобічному надмірному плеканні переднього мозку полягає прабатьківський гріх земних людей проти Бога, або, точніше кажучи, проти Божественних Законів, які лежать в основі правильного розподілу діяльності всіх тілесних інструментів, так само як і в усьому Творінні. Дотримання *правильного* розподілу принесло б із собою правильний і прямий шлях сходження для людського духу. Однак людина у своїй честолюбній зарозумілості втрутилася в ланки здорової роботи, піднесла одну частину і виплекала її осібно, не звертаючи уваги на все інше. Це *мусли* призвести до нерівномірності та перебоїв. Якщо ж перебіг природних подій наштовхується на перешкоди такого роду, то неодмінним наслідком мусить бути захворювання і невдача, а наостанок – дикий безлад і крах.

Тут, одначе, мається на увазі не лише тіло, а передусім дух! Із цим зловживанням волею в нерівномірному плеканні двох мізків задній мозок упродовж тисячоліть через нехтування поступово занепадає, таким чином дух у своїй діяльності затримується. Це був *прабатьківський гріх*, тому що однобічне надмірне плекання переднього мозку з часом уже передавалося кожній дитині як груборечовинний спадок, через що духовне пробудження та подальше зміцнення для неї неймовірно затруднилося від самого початку, бо потрібний їй для цього міст заднього мозку вже не був так легко прохідним і дуже часто навіть ставав відрізанним.

Людина навіть не здогадується, яка потужна осудлива на її ж адресу іронія прихована в утворених нею висловах «великий мозок» і «мозочок»! Неможливо висунути страшнішого звинувачення в її зловживанні Божественними Установленнями! Вона відзначає цим точно найтяжче зі своєї земної провини, оскільки вона тонкий інструмент груборечовинного тіла, який повинен їй допомагати на цій Землі, у блюзнірській норовливості настільки скалічила, що він їй не лише не міг служити *так*, як було передбачено Творцем, а навіть *мусли* зтягнути її в безодню загибелі! Люди провинилися цим значно тяжче, ніж п'яниці або ті, хто руйнує своє тіло, стаючи рабом усіх пристрастей!

А нині оволоділа ними, крім того, ще й самовпевненість, що Бог повинен зробити Себе зрозумілим для них *настільки*, щоб вони у навмисно викривленій оболонці свого тіла змогли Його розуміти! При цьому вже вчиненому блюзнірстві – ще й *така* вимога!

Людина в ході природного розвитку могла б легко та радісно підніматися щаблями до Світлих Висот, якби не втрутилася блюзнірською рукою в Діяння Боже! Прокляття їй, якщо нині вона із вдячністю не вхопиться за останній якір порятунку! Погибель на неї, щоб не могла ще більше затівати й поширювати нещастя та гріхи, завдаючи страждань ближнім, як відбувалося досі! Немає іншої можливості, як дозволити таким

калікам мозку деградувати в божевільній манії величі, яка ще й сьогодні оволодіває великими масами! Людина майбутнього матиме *нормальні* мізки, які, рівномірно працюючи, лише гармонійно підтримуватимуть один одного. Задній мозок, названий мозочком через те, що він занепав, тепер зміцніє, бо досягне правильної діяльності, доки перебуватиме в правильному співвідношенні з переднім мозком. Тоді знову буде гармонія, а все судомне й нездорове мусить зникнути!

Однак повернімося до *подальших* наслідків досі такого хибного способу життя: цей непропорційно надто вже малий задній мозок робить сьогодні для істинних серйозних шукачів також важким розпізнання, що в них є справжнє відчуття, а що лише просто почуття. Як я казав уже раніше, почуття породжується переднім мозком, коли його думки впливають на нерви тіла, які у зворотному випромінюванні нав'язують передньому мозку спонукання до так званої фантазії.

Фантазія – це образи, що їх породжує передній мозок. Їх не можна прирівняти до образів, які формує мозочок під тиском духу! Тут маємо відмінність між проявом відчуття як наслідком діяльності духу і результатом виниклого в тілесних нервах почуття. Обидва утворюють образи, які необізаному важко або взагалі неможливо розрізнити, попри таку величезну відмінність між ними. Образи відчуття справжні й приховують у собі живу силу, а образи почуття, тобто фантазії, є вимислами із запозиченої сили.

Цю відмінність, одначе, легко виявить той, хто знає хід становлення в сукупному Творінні, а потім уважно спостерігає сам за собою.

При утворенні образів відчуття, результату діяльності мозочка як мосту для духу, *спершу* безпосередньо виникає образ, і потім лише переходить у думки, причому через думки він чинить тоді вплив на життя почуттів тіла.

При породженні образів переднім мозком, одначе, відбувається навпаки. Тут думки повинні *йти першими*, щоб закласти для них основу. Це відбувається, однак, усе так швидко, ніби зливається воедино. За певних навичок у спостереженні, проте, зможе людина дуже скоро точно розпізнати, якого роду ця подія.

Дальшим наслідком цього прабатьківського гріха є плутанина у снах! Із цієї причини люди сьогодні вже не можуть покладатися на *ту* цінність снів, яка їм справді повинна належати. Нормальний мозочок під впливом духу надавав би сні чітко й не заплутано. Це означає, що то взагалі були б не *сні*, а *переживання* духу, сприйняті й відтворені мозочком, доки передній мозок відпочиває у сні. Нині величезна сила переднього, або денного, мозку, одначе, чинить ще й протягом ночі свій вплив, випромінюючи на досить чутливий задній мозок. Він у своєму сьогоднішньому послабленому стані сприймає потужні випромінювання переднього мозку одночасно з переживаннями духу, внаслідок чого виникає мішанина, як при подвійному експонуванні фотографічної пластини. Що призводить потім до теперішніх нечітких снів.

Кращим доказом цього є те, що часто уві сні трапляються також слова та фрази, які походять *тільки* з діяльності *переднього* мозку, який одноосібно формує слова та фрази, оскільки він тісніше прив'язаний до простору і часу.

Тому людина нині вже недоступна або ж лише недостатньо доступна для духовних застережень та повчань через задній мозок, і внаслідок цього значно більше наражається на небезпеки, яких інакше вона могла б уникнути завдяки духовним застереженням!

Отже, крім цих названих лихих наслідків, є ще багато інших, до яких призвело втручання людини в Божественні Установлення, бо насправді *все* зло постало лише з

цього одного, однак для кожного сьогодні настільки очевидного прогріху, який суто був плодом марнославства, яке виникло внаслідок постання жінки у Творінні.

Людина нехай вирветься тому нарешті з наслідків прабатьківського зла, якщо не хоче загинути.

Зусиль потребує, звісно, все, – і це також. Людина *повинна* адже пробудитися зі свого затишку, щоб нарешті стати тим, чим вона повинна була стати вже від самого початку! Покровителем Творіння та посередником Світла для всіх створінь!

87. Учитель Всесвіту

Учителем Всесвіту є Син Людський. Учителем Всесвіту він зветься зовсім не тому, що повинен навчити Всесвіт, можливо, заснувавши релігію, яка Всесвіт, у вужчому розумінні Землю, або ще краще, земне людство, об'єднає чи запанує над ним, а Вчителем Всесвіту він названий тому, що *роз'яснює* «Всесвіт», приносить учення про Всесвіт. Те, що людина справді мусить знати! Він учить пізнавати «Всесвіт» у його самочинних діях, аби людина могла ними керуватися, і завдяки цьому для неї стало можливим свідоме сходження в пізнанні справжніх Законів Всесвіту!

Йдеться, отже, про вчення Всесвіту, навчання про Всесвіт, Творіння.

За цим *істинним* Учителем Всесвіту, як колись і за Христом, стоїть видимий *чистим ясновидцям* променистий великий *Хрест Спасителя!* Можна також сказати: «Він несе Хрест!» Це, однак, не має жодного стосунку до страждання і мучеництва.

Це буде один із Знаків, «живе сяяння» якого не спроможний підробити жоден навіть найвправніший фокусник чи маг і за яким розпізнають безумовну істинність його Місії!

Ця позаземна подія зовсім не позбавлена взаємозв'язку, не самовільна, отже, не є неприродною. Взаємозв'язок розпізнається відразу, щойно стає відомим дійсне значення справжнього «Хреста Спасителя». Хрест Спасителя не рівнозначний хресту страждання Христа, за допомогою якого людство адже і не могло спастись, як я вже в доповіді «Хресна смерть»* (Доповідь №55) докладно описав та багаторазово повторював. Це щось зовсім інше, знов-таки уявно просте, та однак грандіозно велике!

Хрест адже був уже відомий до земного часу Христа. Це Знак Божественної Істини! Не лише Знак, але й жива форма для неї. І оскільки Христос був Приносителем Божественної Істини, яка є непідробною, і прийшов з Істини, перебував із нею в безпосередньому зв'язку, частину її ніс у собі, то вона також закріпилася живою в ньому та на ньому! Вона *видима* в живому, тобто сяючому, самочинно променистому Хресті! Можна сказати, вона сама є Хрестом. Там, де є цей променистий Хрест, також є Істина, тому що цей Хрест не відокремлений від Істини, але обоє є єдиним, *тому що цей Хрест виявляє видиму форму Істини.*

Хрест променів, або променистий Хрест *є*, отже, Істиною в її первісній формі. І оскільки людина може піднятися єдино завдяки Істині, і не інакше, то дух людський тільки в пізнанні, або знанні Божественної Істини знаходить справжнє *спасіння!*

Оскільки знов-таки єдино в Істині полягає спасіння, то з цього випливає, що Хрест, отже Істина, є спасенним Хрестом, або *Хрестом Спасителя!*

Це Хрест Спасителя! *А Спаситель є Істиною* для людства! Тільки знання Істини і з цим пов'язане використання наявного в Істині або ж в Істині виявлені шляхи можуть вивести людський дух із його теперішнього затьмарення та облуди вгору до Світла, врятувавши, звільнивши з нинішнього стану. І оскільки посланий Син Божий і нині прийдешний Син Людський є *єдині* Приносителі *незатьмареної* Істини, несуть її в собі, обидва повинні, звісно ж, нерозривно нести в собі й на собі Хрест, тобто бути Носителями Хреста променів, Носителями Істини, Носителями Спасіння, яке для людей полягає в Істині. Вони приносять спасіння в Істині тим, хто її приймає, тобто хто йде вказаним шляхом. – Чого варті порівняно з цим усі мудровані людські промови? Вони поблякнуть у годину скрути.

Тому говорив Син Божий людям, що вони повинні прийняти Хрест і йти за ним, що означає, отже, прийняти Істину і жити згідно з нею! Вписатися в Закони Творіння,

навчитися точно їх розуміти й використовувати їх у їхніх самочинних впливах тільки на благо.

А що ж зробило обмежене людське розуміння знову з цього простого й природного факту! Ні Богом, ні Сином Божим, Його Посланцем, не бажане вчення страждання! І таким чином було прокладено *хибний* шлях, який з указаним шляхом не має нічого спільного, а, навпаки, далеко відводить від Божої Волі, яка хоче вести тільки до радості, а не до страждання.

Звичайно, для людства це жахливий символ, що Сина Божого люди тоді прибили та замучили до смерті саме на втіленому в земну форму зображенні Істини, тобто на символі Істини, яку він приніс, загинувши по-земному! Церковний хрест страждання, однак, *не є* Хрестом Спасителя!

«Суший у Силі та Істині», – сказано про Сина Божого. Сила – це Воля Божа, Святий Дух. Його видимою формою є Голуб. Видимою формою Істини є самочинно променистий Хрест. Обидві форми бачили живими на Синові Божому, тому що він перебував у них. Це було, отже, в ньому природним та самозрозумілим явищем.

Те саме побачать і на Синові Людському! Голуба над ним та Хрест Спасителя за ним; бо він знов-таки нерозривно з ними пов'язаний, як Приноситель Істини, «Суший у Силі та Істині»! *Це безпомилкові Знаки його справжньої Місії у здійсненні Обітувань.* Знаки, які неможливо підробити, які є незнищенними, застережливими і, попри жахливість серйозності, також провіщими! Перед ними лише єдиними мусить відступити вся темрява!

Подивіться вгору! Щойно з'являться невблаганні провісники його Пришестя, які розчистять для нього шлях від перешкод, нагромаджених людською зарозумілістю, *спаде пов'язка з очей багатьох*, кому даровано розпізнати його *таким чином!* Голосно вони *мусять* тоді свідчити, примушені Силою Світла.

Жоден зі ще таких численних сьогодні лжепророків і вождів не спроможний встояти *перед цим*, бо в обох високих Знаках, які не може нести ніхто, крім Сина Божого й Сина Людського, промовляє Сам Бог за Свого Слугу, і все людське мудрування мусить перед ними оніміти. —

Чекайте на годину – вона настане швидше, ніж *усі* гадають.

88. Чужинець

Темрява знову залягла над Землею. Триумфуючи, затьмарила вона людей і перегородила шлях до Чистодуховного Царства. Світло Боже від них відступило. Тіло, яке слугувало йому оболонкою, покалічене і стікаючи кров'ю, повисло на хресті, як жертва протесту тих, кому він хотів принести щастя і святий мир.

На вершині сукупного Творіння, у променистій близькості до Бога стоїть Замок Граля – як Храм Світла. У ньому запанував великий сум за заблудлими в глибині людськими духами, котрі в сліпій претензії на краще знання вороже замкнулися від Істини та опустилися аж до злочину, дозволивши сповненій ненависти темряві бичувати Сина Божого. Тяжко лягло породжене людством у такий спосіб прокляття на весь світ і втиснуло його в ще більшу обмеженість осягнення. —

Із серйозним подивом дивився із Замку Граля на жахливу подію юнак... майбутній Син Людський. Він був на той час уже в процесі навчання, що потребувало тисячоліть, бо мусив добре спорядитися, щоб зійти до низовин, де панувала темрява за сприяння людського воління.

Тут лягла замріяному ніжно жіноча рука на плече. Першостворена Цариця Жіночності стояла біля нього й промовила зі сповненим любови смутком:

«Дай змогу події впливати на тебе, любий сину. *Таким є поле боротьби, через яке ти маєш пройти в годину здійснення, бо на прохання замордованого Спасителя дозволяє Бог Отець, щоб ти перед Судом відступникам ще раз проголосив Його Слово, аби врятувати тих, котрі ще хочуть Його почути!*»

Мовчки опустил юнак голову і пішов до щирої молитви про Силу, бо відгомін такої великої Божої Любови могутньо здіймався в ньому!

Швидко розлетілася звістка про останню, ще одну можливість Милости по всіх світах, і багато душ благали Бога про дозвіл допомогти у великому діянні спасіння всіх тих, котрі ще хочуть знайти шлях до Бога. Любов Бога-Отця дозволила це багатьом душам, яким це могло бути корисним при сходженні. У сповненій вдячності радості гурт таких обдарованих, триумфуючи, склав обітницю вірності для здійснення наданої можливості служити.

Так було підготовлено *тих* покликаних, котрі пізніше повинні були виконувати розпорядження Божого Посланця, коли настане його година здійснення на Землі. Ретельно їх було розвинуто для цього завдання і в слушний час інкарновано на Землі, щоб вони могли бути готові, щойно до них долине клич, *прислухатися до якого було першим їхнім обов'язком.*

— — —

Тим часом Заповіт замордованого Сина Божого, його Живе Слово, на Землі було використано лише для власних цілей. Люди не мали при цьому жодного уявлення про істинні Христові принципи. Навпаки, вони вжилися в настільки хибне, чисто земне прислужництво любові, що зрештою відхилили все інше як таке, що йде не від Бога, і сьогодні ще відхилиють та вороже ставляться до всього, що не проявляється в цій бажаній ними огидній м'якотілості, що так само не відповідає нездоровому рабському культу людства. Усе, де як основи бракує визнання людського верховенства, визначається просто як помилкове і таке, що не стосується Божого Слова. Під цією манірністю приховується, однак, насправді не що інше, як боязке занепокоєння, що вже давно відчутна порожнеча хибної будівлі може стати очевидною.

Ось що зробили зі Святого Заповіту Сина Божого! За таких принизливих передумов його зрозумілі слова, розтлумачені занадто по-людському, передавали далі. Плекаючи людські слабкості, вербували прибічників, доки змогли розгорнути дешицу земної влади, яка завжди залишалася кінцевою метою. Тоді, одначе, дуже швидко зі звірячою жорстокістю показали, як далеко відійшли носії невизнаного Христового принципу від його справжнього розуміння, як мало вони ним жили. Повсякчас і щодалі гостріше наводилися докази, що саме охочі бути носіями Христового принципу були найзлішими ворогами та найбільшими кривдниками справжнього Христового принципу, безсоромно і непросто! Уся історія після земного буття Христа з виникненням церков у нетлінно вирізьблених і випалених рунах виявила ці факти настільки чітко, що їх ніяк неможливо ні заперечити, ні пом'якшити. Ганебне тавро свідомого лицемірства неприховано засвідчено за довгу історію окремих і масових убивств під злочинні заклики до Бога, причому ще сьогодні в багатьох місцях це продовжується, лише в зміненій, пристосованій до сучасності формі.

Тож темрява щодалі більше згущувалася – аж до чорноти – завдяки послужливості всіх людських духів, чим ближчим ставав час, коли Син Людський мав бути інкарнований на Землі.

Радісне пожвавлення стихій проголосило його земне народження. Ангели, сповнені любови, провели його на цю Землю. Першостворені огородили міцною стіною його та його земне дитинство. Сонячною мала стати його земна юність. Як привітання Бога-Отця бачив він увечері над собою променисту Комету, яку вважав за щось самозрозуміле, що належить до небесних світил, доки йому було накладено пов'язку, яку він мав носити у своєму гіркому навчанні.

Чужим здавалося тоді все навколо нього, тільки його душу наповнювало високе невтолиме томління, що піднімалося аж до неспокою, до безупинних нервових пошуків. Його не можна було вгамувати нічим, що пропонувала Земля.

З етерноречовинною пов'язкою на очах на ворожій території протистояв він тепер темряві, на полі боротьби, де вся темрява могла мати твердішу опору, ніж він сам. Тому це було в природі речей, що всюди, де він намагався до чогось братися, не могло пролунати жодного відгуку і не розвинулося жодного успіху, а лише завжди вороже сичала темрява. Доки час здійснення для нього не настав, темрява завжди могла залишатися сильнішою і завдавала йому земної шкоди там, де він впроваджував будь-що земне, все одно, чи це відбувалось у приватному, торговельному чи державному житті, бо все земне, цілком природно, *мусило* тільки вороже протистояти Посланцеві Бога, тому що все людське воління сьогодні спрямовано *проти* істинної Волі Божої, попри вдаване прагнення до Істини, за яким завжди приховується лише зарозумілість у різноманітних проявах. Легко знаходила темрява всюди слухняних істот, аби затримати Посланця Світла, завдати йому відчутних болісних втрат.

Так час його земного навчання став шляхом страждань.

— — —

Як духовне з великою силою, наче магніт, притягуючи та втримуючи, діє на сутнісне, етерноречовинне і груборечовинне, так само, і навіть іще потужніше мусить впливати й те, що має свій початок над духовним у Подальшому Творінні, на *все* розташоване нижче. Як природна подія, що не може бути іншою. Це в дії бачиться силою притягання, – одначе, це лише подібність. Силу притягання у відомому розумінні мають тільки спорідненості навзаєм. *Тут* йдеться, одначе, про наявність *влади сильнішого* в чисто об'єктивному найшляхетнішому розумінні! Не по-земному, по-людському мислиму, бо в Грубій речовинності цей Закон, як і все інше, у своєму

впливі через втручання людини огрублений. Природний вплив цієї панівної влади проявляється в її зовнішній формі як магнетичне притягнення, з'єднання, втримування, панування.

За цим Законом люди також відчували магнетичне притягання до цього огорнутого покровами, сильнішого Чужинця з Висот, хоча й часто вороже чинили йому опір. Щільні покрови, які він мав навколо себе, не могли цілком стримати проникнення цієї чужої на землі Сили, тоді як вона знов-таки ще не спроможна була вільно випромінювати, щоб виявити *ту* нездоланну могутність, яка притаманна їй після спадання накладених покровів у годину здійснення. Це призвело до розладу у відчуттях людей. Саме буття Чужинця, одне-єдине, пробуджувало вже в них при зустрічі найрізноманітнішого роду сподівання, які, на жаль, за їхнього способу мислення завжди втілювалися лише в земні бажання, які вони в собі підживлювали та примножували.

Чужинець, однак, не міг взагалі звертати уваги на такі бажання, оскільки його година ще не настала. Тому багато хто у своїй уяві вважав себе часто тяжко ошуканим, почувався навіть дивним чином розчарованим. Вони не задумувалися ніколи, що насправді не здійснилися, не збулися *лише їхні власні* егоїстичні очікування, і в своєму розчаруванні, обурені цим, перекладали відповідальність за це на Чужинця. Але ж він їх не кликав, а навпаки – вони нав'язувалися йому і повисали на ньому, згідно з цим невідомим їм Законом, і були для нього часто тяжкою ношею, з якою йому довелося подорожувати крізь *ті* земні роки, що були передбачені для його земного навчання.

Земні люди відчували в ньому таємниче, невідоме, таке, чого вони не могли пояснити, вгадували приховану могутність, якої не розуміли, і тому у своєму незнанні зрештою, звісно, підозрювали лише зумисне навіювання, гіпноз та магію, згідно з родом їхнього нерозуміння, тим часом як насправді нічого з усього цього не було. Початкова прихильність, усвідомлення незвичного притягання перетворювалися тоді дуже часто на ненависть, що проявлялася в моральному побитті камінням та спробах забруднити того, від кого вони занадто рано багато чого очікували.

Ніхто не доклав зусиль для справедливої самоперевірки, яка б мала показати, що Чужинця, який керується в житті іншими поглядами та ідеалами, використовували ті, хто до нього примазався, а сам він нікого не використовував, як намагалися вони переконати себе та інших у гіркоті за нездійсненість бажання зручного життя. Сліпо відповідали на прояви дружелюбності безглуздою ненавистю й ворожістю – так само, як це чинив Юда.

Але Чужинець на Землі мусив усе терпляче зносити, адже це було лише цілком природним наслідком його буття, доки людство жило в облуді. Таке переживання принесло, однак, водночас для нього й необхідне загартування, що поступово лягло як броня на його повсякчасній готовності допомогти – і так розверзлася прірва між ним та людством... через завдані йому душевні рани, які роз'єднали його з людьми, – і тільки цілковита зміна людства може їх загоїти. Ці завдані йому рани утворили відтоді прірву, навести міст через яку спроможна лише *та* людина, яка *цілковито* прямує дорогою Божих Законів. Вона єдина може слугувати мостом. Кожна інша мусить розсипатися на друзки у прірві, бо для переходу немає жодного іншого шляху. А зупинка перед ним призведе до знищення.

У точно визначену годину вже перед закінченням цього важкого часу навчання відбулася зустріч із *тією* супутницею, котра, як частина його, разом із ним повинна подорожувати крізь земне життя, аби, згідно з Божественним Призначенням, співпрацювати у великому Завданні. Вона, сама чужинець на Землі, у власному пізнанні радісно пішла за Божою Волею, щоб вдячно розкритися у Ній.

Тоді лише настав час для покликаних, які на служіння Богові склали колись свою обітницю вірності! Задоволення їхнього прохання було старанно виконано. Вчасно здійснилося інкарнування на Землі. Під надійним керівництвом їх було по-земному споряджено для цього завдання всім, чого потребували для його здійснення. Це було їм піднесено, даровано так очевидно, що вони не могли це розглядати інакше як дар, як запоруку для години здійснення їхньої колишньої обіцянки. Своєчасно встановили вони з Посланцем контакт через його Слово, потім також особисто... але багато хто з них хоча й передчував клич, відчував незвичне в душі, однак у своїй земній ході дозволив так обплутати себе чисто земним і частково навіть темрявою, що не зміг знайти сил перебороти себе для істинного служіння, задля якого йому й було дозволено перебувати в цей великий час на Землі. Деякі, напевно, проявили слабку волю до здійснення, все-таки земні помилки утримали їх від нього. Були, на жаль, і такі, котрі ступили на шлях призначення, однак від самого початку для себе при цьому шукали *насамперед* земної вигоди. Навіть дехто із серйозно охочих очікував, що той, кому *вони* мали служити, їм мусив прокласти шлях до здійснення, а не навпаки. Лише декотрі, окремі, виявилися справді такими, що були здатні вrostи у своє завдання. Цим у годину здійснення було надано десятикратну силу, тож прогалини вже не залишалися відчутними, і вони у вірності своїй були здатні зробити навіть більше, ніж на те був би спроможний великий гурт. —

Із сумом дивився Чужинець на Землі на спустошення в лавах покликаних. *Це був один із найгіркіших досвідів для нього!* Скільки він навчився, скільки через людей сам вистраждав... перед цим останнім фактом він стояв, не розуміючи, бо не знаходив для відмови жодного виправдання. На його думку, покликаний, якого на задоволення його прохання було умисно ведено та інкарновано, не міг бути здатний ні до чого іншого, як до найрадіснішого відданого виконання свого завдання! Для чого ж прийшов він інакше на Землю! Навіщо був надійно захищений аж до години, коли його потребуватиме Посланець! Усе йому було тільки даровано заради його необхідного служіння. Тому сталося так, що Чужинець, коли зустрів першого з покликаних, цілком йому довіряв. Він бачив у них тільки друзів, які взагалі не могли мислити, відчувати і діяти інакше, як у найнепохитнішій вірності. Це було адже найвищим, найціннішим, що могло випасти на долю людини. Йому не спадала на думку можливість, що й покликані за час їхнього очікування можуть стати нечистими. Для нього було незбагненним, що людина за такої Милости спроможна по-блюзнірськи втратити й змарнувати справжню мету свого земного буття. Вони з притаманними їм помилками здавалися йому такими, що лише дуже потребують допомоги... Тож уразив його жах усвідомлення якнайжорстокіше, коли він мусив пережити, що людський дух і в таких надзвичайних випадках ненадійний і виявляється не гідним найвищої Милости навіть за найвідданішого духовного керування!

Приголомшений, побачив він раптом перед собою людство в його невимовній неповноцінності, гріховності. Воно стало йому огидним.

— — —

Ще гнітючіше лихо впало на Землю. Щодалі чіткіше проявлялася нестійкість хибних споруд усієї попередньої діяльності людей. Очевиднішим ставало свідчення їхньої неспроможності. Все при щораз більшій заплутаності поступово ставало хистким, окрім лиш одного: людської зарозумілості у претензії на власне уміння.

Саме вона розквітла пишніше, ніж будь-коли, що було навіть природним, оскільки зарозумілість усякчас потребує ґрунту обмеженості. Зростання обмеженості мусить призвести до пишного розростання зарозумілості.

Пристрасть до значущости розрослася до гарячкової судомности. Чим менше могла дати людина, чим дужче в неї перелякано волала про звільнення душа, яка занадто добре передчувала падіння, тим настирливіше в хибній потребі врівноваження прагнула вона *зовнішньої земної мішури*. Людських відзнак. Якщо ж люди часто в годину спокою нарешті відчували сумнів у самих собі, то бажали лише тим ревніше хоча б як обізнаними *прославитися*. За *будь-яку* ціну! Так рухалося це стрімко донизу. У страхітливому усвідомленні прийдешнього краху зрештою намагалися одурманити себе – кожен за родом своїм – і давали змогу нечуваному бігти так, як воно й бігло. Він заплющував очі перед загрозовою відповідальністю.

«Мудрі» люди, проте, віщували час пришестя сильного Помічника у скруті. Більшості з них хотілось, одначе, аби таким Помічником визнали його самого або, якщо йому була притаманна скромність, когось із їхнього найближчого кола.

«Віруючі молилися до Бога про допомогу у звільненні від безладу». Але виявилось, що ці земні люди вже у своєму проханні в очікуванні здійснення внутрішньо намагалися ставити Богові умови, за яких вони хотіли мати *такого* Помічника, який би відповідав *їхнім поглядам*. Так далеко заходять плоди земної обмежености. Люди могли вірити, що Посланець Божий має за потребу наряджатися в земну мішуру! Очікують, що він мусить зважати на їхні такі обмежені земні думки, аби завдяки цьому стати визнаним ними, здобувши таким чином їхню віру, їхню довіру. Яка нечувана зарозумілість, яка самовпевненість прихована вже в одному цьому факті! Зарозумілість у годину здійснення буде доценту розтросено разом з усіма тими, хто в душі віддавався такій ілюзії! —

Тоді закликав Господь Свого Слугу, котрий як Чужинець ішов по землі, щоб він заговорив, передав Послання всім, хто його жадає!

І ось знання «мудрих» виявилось хибним, молитви віруючих несправжніми, бо вони не відкрилися Голосу, який прийшов з Істини, і тому він міг бути розпізнаний лише там, де в людині краплина Істини не була засипана через земну помилковість, владу інтелекту і все те, що здатне відтіснити дух людський від правильного шляху та призвести до падіння.

Він міг пробудити відгук лише там, де прохання надходило від справді смиренної чесної душі.

Клич пролунав. Куди він досягав, там спричиняв неспокій, розбрат. Однак у місце, де на нього серйозно чекали, він приніс мир і щастя.

Темрява прислухалася, неспокійно заворушилась і згустилася ще щільніше, важче, чорніше навколо Землі. Вороже шипіла вона вже тут і там угору й сичала з ненавистю на лави тих, хто хотів відгукнутися на поклик. Щодалі вужчими й вужчими колами кружляла вона навколо *тих* покликаних, котрі через відмову мусили зануритися в темряву, якій вони таким чином добровільно простягли руку. Їхня колишня обітниця прив'язала їх духовно міцно до Посланця, притягнула до нього в годину здійснення, яка вже наближалася, тим часом їхні помилки, одначе, діяли затримуючи і відштовхували від нього, бо через них *будь-який* зв'язок зі Світлом став неможливим.

Із цього знов-таки міг виникнути лише міст для ненависти, для суцільної ненависти темряви до всього Світлого. І так зробили вони ще тяжчим шлях страждання Посланця Світла – аж до Голоти, занадто ускладнили цей шлях за участі більшої частини людства, яка аж надто охоче приєдналася, особливо ті, котрі гадали, що самі шлях Світла вже знають і йдуть ним, як колись фарисеї та книжники. Це все створило становище, в якому людство ще раз змогло довести, що воно сьогодні знову вчинило б точно те саме, що колись уже скоїло стосовно Сина Божого. Цього разу лише в новітній

формі – розп'яття символічне за допомогою спроби *морального вбивства*, яке, згідно з Божими Законами, *карається не менш суворо, ніж тілесне вбивство*.

Це було здійснення після останньої легковажно втраченої можливості Милости. Зрадники, лжесвідки та наклепники прийшли з гурту покликаних. Щодалі більше гадів темряви наважувалося підходити ближче, оскільки вони почувалися в безпеці, тому що Чужинець на Землі у здійсненні замовкав перед брудом, як йому було велено, – так само колись і Син Божий чинив перед волаючою юрбою, яка хотіла, щоб його, як злочинця, розіп'яли на хресті. Однак коли віроломним відступникам у їхній сліпій ненависті вже марилося перемога, а темрява знову вирішила, що Діяння Світла знищено, оскільки сподівалася на цілковито досягнуту нездатність Носителя цього Діяння в земних умовах, – і тут проявив Бог цього разу *із Всемогутністю Свою Волю!* І тоді... затремтівши, й насмішники впали на коліна перед Його Величчям, але... це було для них занадто пізно!

89. Останнє слово

Бережися, духу людський, бо твоя година настала! На блюзнірство лише змарнував ти час, наданий тобі для розвитку, якого ти так пристрасно жадав!

Остерігайся у своїй такій зухвалій зарозумілості інтелекту, що кинув тебе в лапи темряви, яка сьогодні, тріумфуючи, вп'ялася своїми пазурами в тебе! За твоїм власним волінням!

Підведи очі! Твій Господь близько! Ти стоїш у Божественному Суді!

Людство, пробудися з отупіння, із запаморочення, яке, паралізуючи, вже охопило тебе смертельним сном. Пробудись і здригнися. Я накликаю біду на вас! Ви, відступники, ви в обмеженості й звуженому погляді роїлися навколо золотого тільця земної минушости, наче метелики, приваблені фальшивим блиском. Через вас розбив Мойсей колись у гніві розчарування ті скрижалі Законів вашого Бога, які мали допомагати у сходженні до Світла. Це розбивання скрижалей було живим символом того, що все людство не заслужило знання цієї Божої Волі, Волі, яку воно відхилило легковажною поведінкою та земним самозвеличенням, аби танцювати навколо саморобного ідола і тим догоджати власним бажанням! Нині, одначе, настає кінець в останній зворотній дії, у наслідках, у відплаті! Бо об цю колись так легковажно відкинуту Волю *ви* тепер розіб'єтеся!

Тому пробудіться, Суд – над вами! Тут більше не допоможе ні плач, ні прохання; адже тисячоліттями вам надавався час для роздумів! Ви, одначе, ніколи не мали часу для цього! Ви цього не хотіли, і сьогодні ще в невірній зухвалості вважаєте себе надто мудрими. Що *саме в цьому* виявляється найбільше безглуздя, того ви не хочете розуміти. Таким чином ви стали в цьому світі зрештою набридливими гадами, які не вміють більше нічого, крім як зятято паплюжити все Світле, тому що вперто копірсаючись лише в темряві, ви втратили будь-яку можливість вільно спрямувати погляд угору в пошуку, щоб розпізнати або витримати Світло.

Цим ви віднині затаврували самих себе!

Засліплені, ви тому відсахнетесь, щойно знову засяє Світло, і при цьому без вороття зануритеся в провалля, що позаду вас нині вже розверзлося, аби поглинути потім відкинутих!

У неминучих лабетах ви повинні бути зв'язані в ньому, щоби всі, хто намагається рівнятися на Світло, знайшли шлях до Нього у блаженному пізнанні, вільними від вашої самовпевненості й вашого бажання приймати мішуру за чисте золото! Упадіть донизу в смертоносний жах, який ви собі приготували в найупертішому прагненні! У майбутньому ви ніколи не зможете затьмарювати Божественну Істину!

З яким запалом намагаються вони, нікчемні людиці, проштовхнути своє сміховинне псевдознання на чільне місце і як заплутали через це так багато душ, котрі були б урятовані, якби не дісталися духовним лицарям плаща й кинджала, які, мов запеклі розбійники, спочатку ще прокрадалися узбіччям праведного шляху, при цьому *вдаючи*, що тримаються саме тієї дороги. Але чим насправді є те, що вони пропонують? Із величними жестами й затертими словами гордо й розлого виступають вони з тлумаченням переказів, справжнього змісту яких вони ніколи не розуміли.

Народна мудрість має для цього гарне прислів'я: переливають із пустого в порожнє! З пустого, тому що вони не зберегли справжнього зерна – для цього їм бракує розуміння. З такою обмеженістю доводиться зустрічатися повсюди; з тупоумною

впертістю б'ються вони над фразами інших, тому що самі не можуть щось додати до них.

Тисячі таких, кого це стосується, – і ще тисячі тих, хто уявляє, що *тільки* вони володіють істинною вірою! Сповнені смирення, з внутрішнім задоволенням застерігають вони від зарозумілості там, де є щось, недоступне для їхнього осягнення! *Це наймерзєнніші!* Саме вони вже тепер відкинуті, тому що їм у їхній заскнілій вірі вже ніщо не допоможе. Не зарадить тоді вже ні жах, ні плач, ні прохання, коли вони однораз визнають, що це була помилка. Вони не бажали нічого іншого, втратили свій час. За ними не варто печалитися. Кожна мить занадто цінна, щоб марнувати її ще й на таких всезнайків, бо вони, одначе, ніколи вже не пробудяться з їхньої впертості, а сліпо йтимуть із нею до загибелі! З їхніми огидно улесливими словами та запевненнями у вірі в Бога, з їхнім лише уявним пізнанням Христа!

Не кращі за них маси тих, хто своє служіння Богові виконує з регулярністю і повинністю іншої роботи, як потрібну й корисну, доцільну. Почасти за звичкою або тому, що це є «звичаєм». Можливо, і з наївної обачності, тому що, зрештою, «все-таки неможливо знати, як це згодиться в кінцевому підсумку». *Як подих на вітрі, зникнуть вони!* —

Тут, швидше за все, варто поспівчувати дослідникам, які у справді серйозних дослідженнях втратили нагоду піднятися з нетрів, у яких вони невтомно риють і при цьому припускають, що *в них* можуть знайти шлях до витоків Творіння. Це марнота, попри все, і нітрохи не заслуговує на вибачення! До того ж, їх мало, дуже мало. Переважна частина тих, хто називає себе дослідниками, марнують себе у беззмістовних марних справах.

Велика решта людства, проте, *не має часу* для «вслуховування в себе». Вони здаються дуже засмиканими земними людьми, надто перевантаженими роботою задля досягнення здійснення земних бажань, повсякденних потреб, а вже насамкінець того, що виходять за ці межі. Вони не помічають, що зі здійсненням бажань і бажання примножуються, через що кінцевої мети не видно, отже, той, хто прагне цього, *ніколи* не зможе отримати спокою, ніколи не знайде часу для *внутрішнього* пробудження! Зовсім позбавлений високої мети для вічності, поспішає він крізь своє земне буття, поневолений земними жаданнями.

Виснажений цими діяннями, змушений він нарешті також задовольнити тіло спокоєм, різноманітністю, розвагою. Тож, самозрозуміло, у нього геть не залишається часу на позаземне, на духовне! Якщо ж подекуди однораз відчуття зовсім тихо спитає, що ж буде «після смерті», він трохи замислиться на мить, але ніколи не дозволить собі розчулитися через це і пробудитися, а найімовірніше, навпаки, грубо та швидко віджене всі відчуття такого роду з плачем, що він же нічого не може, навіть якби справді захотів! Йому на це *зовсім* бракує часу!

А багато хто бажає, щоб таку можливість для них створили навіть *інші*. Трапляються нерідко також при цьому нарікання на долю та ремствування на Бога! На всіх таких, звісно, витрачено намарно кожне слово, тому що вони *ніколи не захочуть* визнати, що тільки від них самих залежало, щоб це склалося інакше!

Для них є лише *земна* необхідність, яка разом із успіхами повсякчас зростає. Вони ніколи *серйозно* чогось іншого не бажали. Завжди створювали вони проти цього всілякі перешкоди. Легковажно відсували його на п'яте, шосте місце, – як таке, до чого черга доходить тільки в найтяжчій скруті або при смерті. Воно залишилося для всіх аж до сьогодні несуттєвим, таким, що може зачекати!

А якщо все-таки однораз випадала *чітко розпізнавана нагода* для того, щоб серйозно за це взятися, відразу виникали нові особливі бажання, які означали не що інше, як відмовки на кшталт: «Я хочу *перш за все* ще це і те зробити, а тоді охоче підготуюся до цього». Точно так, як Христос колись уже сказав!

Ніде не знайдеш серйозности, яка, безумовно, потрібна в ставленні до цієї найнеобхіднішої з усіх речей! Це здається їм занадто далеким. Із цієї причини їх *усіх* нині відкинуто, всіх! Жоден із них не отримає дозволу на вхід до Царства Божого!

Гнилі плоди для сходження, що лише поширюють гниття навколо себе. Поміркуйте самі, хто ж *тоді* ще може залишитися! Сумна картина! Однак, на жаль, аж надто правдива. —

І коли нині Суд людство знесилить, то люди дуже швидко впадуть у пил на коліна! Однак подумайте *сьогодні* вже однораз, як вони тоді впадуть на коліна: у всій нікчемності, однак, водночас знову самовпевнено, знов-таки лише скаржачись, *прохаючи про допомогу, яку повинні їм надати!*

Важкий тягар, який вони на себе звалили і який врешті-решт загрожує їх розчавити, *повинен бути з них знятий!* Це буде їхнім проханням тоді! Ви чуєте добре? Прохання про відвернення мук, але не думка при цьому про власне внутрішнє виправлення! *Жодного* чесного бажання для добровільної зміни минулих хибних помислів, чисто земні прагнення! *Жодного* воління пізнання і мужнього визнання минулих помилок та вад.

І якщо Син Людський тоді у цій великій скруті з'явиться серед них, то, напевно, всі простягнуть до нього руки, стогнучи, благаючи, однак знов-таки лише у сподіванні, що він їм *допоможе згідно з їхніми бажаннями*, тобто припинить їхні муки, поведе їх до нового життя!

Він, однак, більшість цих прохачів відштовхне від себе, як отруйних гадів! Бо всі такі благаючі, отримавши допомогу, відразу знову повернулися б до старих помилок, отруїли б оточення. Він прийме *лише тих*, хто просить його допомогти врешті-решт знайти силу до невпинного виправлення, хто, сповнений смирення, намагається скинути всю колишню заскнілість, радісно вітаючи Слово Істини зі Світла як спасіння!

—

Син Людський! Уже сьогодні людство самовпевнено хоче мати його лише згідно зі своїми бажаннями і гадає, що може своєю земною інтелектуальною критикою порівнювати його з собою! Що може наблизитися до нього, забираючи час базіканням про власні погляди.

Дурні, саме *це* завдасть вам страшних ран! Саме тому ви першими будете відкинуті, оскільки ви точно так само виступили і проти Сина Божого, якого ще й до сьогодні *правильно* не пізнали. Син Людський приносить нині в годину Суду не пояснення, про які ви довго ще можете обмінюватися думками, – в його Слові закладено *настанови*, які ви мусите виконати цілком неухильно, якщо не хочете загинути! —

Це для *сьогодення* останнє Слово. Нині *переживання* може засвідчити Істину мого Послання!

Людські духи від самого початку поставили себе на хибну основу. Тому нині пересічно є хибним та викривленим усе, що вони мислять або чинять.

Розуміння Послання Граля, так само, як раніше Послання Сина Божого, з цієї причини можливе для них лише тоді, коли дух людський відкине *все*, що він дотепер вибудував собі в уявному розумінні, *і почне цілковито спочатку!* Немає жодного

іншого шляху! Вони мусять раніше знову стати в цьому, як діти! Вивести їх із теперішніх помилок неможливо. Треба стати цілковито *новими* від основи, яка виростає і зміцнюється з простоти й смиренности. Хто цього не може або не хоче, той разом з іншими безповоротно втрачений. —

Якби людям допомогли так, як вони просять у годину небезпеки та скрути, то все б швидко забулося, щойно їх було б звільнено від жаху. Безсоромно вони б знову з їхньою нерозсудливістю почали критикувати, замість того, щоб обмірковувати, і таких до порятунку вже не допущено! Час уже сплив.

Таке марнування часу, як досі, в майбутньому зовсім неможливе, оскільки існування цієї частини Всесвіту добігає свого кінця. Віднині для кожного людського духу це означає: або – або! Порятунок із створених ним самим тенет або загибель у них! Вибір вільний, однак його не можна відтермінувати, – все мусить бути здійснено *негайно*. Наслідки ж рішення визначені й незмінні! А зволікання є тим самим, що й вибір загибелі! Усе буде стерто, крім справжнього добра, яке можна розпізнати, до якого сьогодні ті, хто вважає себе добрим, *не* належать!

Наче звільнені від тяжкого гніту зітхнуть і зрадіють тоді врятовані, після того як огидна брудна темрява разом зі створіннями, які їй охоче віддалися, під ударами меча Світла впаде нарешті туди, де їй і належить бути!

Тоді нарешті Земля, вільна від усіх чумних помислів, постане первісно чистою і мир розквітне для всіх людей!

90. Антихрист

Люди! Коли настане година, о котрій, згідно з Божественною Волею, мусить відбутися очищення і розділення на Землі, зверніть увагу на обіцяні вам почасти надприродні Знаки на небі!

Не дайте тоді ввести себе в оману *тим* людям, а також церквам, які давно вже віддалися Антихристу. Сумно, що церкви досі так і не дізналися, *де* вони мають шукати цього Антихриста, який, проте, вже досить тривалий час діє поміж усіх людей. Трохи пильності – і вони б неодмінно його розпізнали. Хто ж ще може діяти більш антихристиянськи, ніж ті, котрі тоді боролися з *самим Христом* і якого, врешті-решт, убили! Хто міг мерзенніше, а також виразніше виявити себе як противників Христа!

Це були носії та представники земної релігії, для яких істинне Вчення Бога, уособлене в Синові Божому і принесене ним, не підходило їхній власній будові. Істинне Боже Послання не могло адже підходити їй, тому що будова носіїв земних духовних звань, насамперед, була спрямована на земний вплив, земну владу та їх поширення. Цілком чітко довели вони цим, що були слугами людського інтелекту, спрямованого лише до земного знання, до земної влади і вороже, перешкоджаючи, постає проти всього, що лежить ззовні людського сприйняття! Оскільки Бог цілком залишається ззовні земного інтелектуального знання, а також духовне, то саме інтелект є єдиною справжньою перешкодою на шляху до них! Він за своєю природою є тому також противником усього Божественного і всього духовного! І тому логічно, що разом із ним усі люди, які свій інтелект визнають головним і вищим, прагнуть покладатися тільки на *нього*!

Тодішні носії релігії боялися втратити свій вплив серед народу через роз'яснення Сина Божого. *Це* було, як сьогодні всі знають, основною причиною наклепів, які вони намагалися розповсюджувати у виступах проти Христа, і зрештою навіть страти Сина Божого. Вони прибили до хреста як богохульника того, кого було послано на роз'яснення від того самого Бога, за слуг якого вони себе видавали!

Так мало знали вони насправді *того* Бога та Його Волю, що, бажаючи спонукати людей повірити в те, що служать Йому, для Його слави, Його земного захисту, вони того Сина Божого, Посланця Господа... убили!

Так виявився згубний наслідок того, що вони були рабами свого земного інтелекту, який у такий спосіб боровся лише за свій вплив. Вони надали себе як знаряддя ката Антихристу, якому в собі таємно спорудили трон. Бо в цьому знайшли вони вдоволення таким людським слабкостям, як зарозумілість, гордіня, марнославство.

Хто чекає переконливіших доказів, тим допомогти вже неможливо, бо немає нічого, що більш вороже протистоїть Христові, Сину Божому та його словам! Антихрист означає адже борець *проти* Христа, проти спасіння людини в Божому Посланні. Земний інтелект довів їх до цього! Саме він, як отруйна рослина *Люципера*, є його інструментом, який для людства став найбільш небезпечним! Тому колись непомірно перебільшене плекання людського інтелекту виросло до прабатьківського гріха для людей! Позаду ж цього стоїть сам Люципер, як Антихрист у власній персоні! *Він* – той, хто свою голову зміг підняти завдяки людям! Він, єдиний справді ворожий до Бога! Ім'я Антихриста він отримав у запеклій боротьбі проти Місії Сина Божого. Ніхто інший не володів достатньою силою та могутністю, щоб стати Антихристом.

І Люципер на Землі у своїй боротьбі проти Волі Божої послуговується не лише *поодинокими* людьми, але майже всім людством, якому він таким чином також

приносить загибель від прояву гніву Божого! Хто не може збагнути *цього*, само собою найзрозумілішого, що тільки *сам Люципер* міг бути *Антихристом*, який наважився протипоставити себе Богові, той ніколи анітрохи не зможе зрозуміти з того, що розігрується ззовні Грубої речовинності, тобто ззовні чисто земного. Такий мусить пропасти вже сьогодні.

І як це було тоді, *так воно є й сьогодні ще!* Навіть набагато гірше. Сьогодні також багато релігійних представників хочуть цілком озлоблено боротися, щоби зберегти й досі дотримувані земні інтелектуальні правила у храмах та церквах.

Саме цей людський інтелект, що обмежує всі шляхетні почуття, для людства є найнебезпечнішою виплеканою Люципером рослиною, яку він зміг поширити серед людей. Усі раби інтелекту, однак, є насправді *слугами Люципера*, які разом із ним є винуватцями того жахливого краху, якого через них мусить зазнати людство!

Оскільки жодна людина не шукала Антихриста під покривом інтелекту, його лиховісне поширення відбулося аж надто вже легко! Люципер тріумфував, бо таким чином замкнув він людство від будь-якого уявлення про все, що лежить поза Грубою речовинністю. Від *справжнього життя!* Від місця, з якого тільки починається єднання з Духовним, що веде до зближення з Богом!

Він утвердився таким чином на цій Землі як володар Землі та головної частини людства!

Тож не варто дивуватися, що він зміг проникнути аж до віктарів і що представники земних релігій, і також християнських церков мусили впасти його жертвою. І вони чекали адже Антихриста лише перед обіцяним Судом. Велике Одкровення в Біблії у цьому місці, як і в багатьох інших, досі ще лишається незрозумілим.

Одкровення говорить, що цей Антихрист перед Судом *свою голову підніме!* Однак не сказано, що він лише прийде! Якщо в ньому сказано, що він свою голову підніме, то це означає, однак, що він уже мусить бути тут, а не що лише ще прийде! Він *має досягти вершини свого панування* невдовзі перед Судом, ось що повинно бути цим сказано!

Ви, хто ще не зовсім духовно оглух і осліп, почуйте цей крик застереження! Зробіть зусилля, *самі* однораз цілком серйозно задумайтеся, бо це відтепер вимагається від вас! Якщо ви залишитеся при цьому й надалі в зручності, то вважайте самих себе пропашими!

Коли з лігвища отруйної змії знімається його захисне прикриття і вона через це раптом виявляє, що її викрито, то, самозрозуміло, спробує стрибнути на цю нещадну руку, щоб укусити.

Не інакше і тут. Побачивши себе виявленим, Антихрист почне швидко заперечувати за посередництва своїх слуг, при викритті кричати й намагатися робити все можливе, щоб утриматися на троні, який йому слухняно запропонувало людство. Це все може він робити, однак, тільки за посередництва тих, хто перед ним схиляється. Тому зверніть відтепер особливу увагу на ваше оточення, коли розпочнеться боротьба! Саме по криках ви тим упевненіше розпізнаєте їх – кожного, хто йому належить! Бо вони *знову*, як і колись, тремтітимуть від страху перед чистою Істиною, сповнені ворожості!

Антихрист знову гарячково намагатиметься утримати свій вплив на Землі. Зверніть увагу на його необ'єктивність як у захисті, так і в нападі, бо знову він діятиме, лише зводячи наклепи, сіючи підозру, тому що його послідовники нічого іншого робити не можуть. Постати перед Істиною та спростувати її неможливо.

Тож слуги Люципера цього разу захочуть виставити Посланця Бога як Антихриста, як богохульника, – точно так само, як колись Сина Божого! А втім, кожен повинен у цьому розгледіти лише слабку позицію тих, кому бракує всякої послідовності. Як можна виставити Антихристом того, хто викрив Люципера і розвінчав його інтриги. Це лише нова форма того, щоб *Сина* Божого виставити *богохульником* тільки тому, що його роз'яснення не збігалися з людською думкою. Де трапляються такі спроби, там будьте пильні, бо таким чином ці люди хочуть лише захищати Люципера, щоб утримувати його панування на Землі. Там осередок темряви, навіть коли люди зовні звикли носити світле земне вбрання, навіть коли вони є служителями церкви.

Не забувайте про події земного часу Сина Божого, а також зважте, що й сьогодні *той самий* Антихрист зі ще примноженим числом людських прихильників намагається зберегти земне панування, уникнути знищення і далі затемнювати істинну Волю Божу.

Зверніть тому особливу увагу на всі знаки, обіцяні вам. Для кожної окремої людини це стосується її *останнього* рішення. Порятунком чи загибеллю! Бо цього разу є Божою Волею, щоби пропало все, що ще раз наважиться повстати проти Нього та Його Посланця!

Кожна недбалість у цьому стане для вас Судом! – Не над церквою стоятимуть Знаки Божі, жоден носій земних духовних звань не зможе засвідчити, що він Посланець Божий! А лише той, хто неподільно пов'язаний зі Знаками, їх тому так животворно сяючими несе з собою, як колись Син Божий, коли він перебував на цій Землі. Це Хрест Істини, що животворно сяє в ньому, і Голуб над ним! Стаючи видимими всім тим, кому даровано узріти духовне, аби засвідчити про це всім людям на Землі, бо серед усіх народів будуть ті, котрі цього разу зможуть «бачити» – остання Милість Божа! — — —

Ніколи ніхто не зможе підмінити ці високі Знаки Святої Істини. Нездійснимо це й для Люципера, змушеного тікати від них, а ще менше – для людини. Тому той, хто себе все ще хоче протиставляти цим Посвідченням Божим, відтепер виступає проти Бога як Його ворог. Він свідчить цим, що він не Божий слуга і ніколи ним не був, байдуже, за кого досі на Землі видавав себе. Він є слугою Люципера, Антихриста – як раб інтелекту, котрий разом із ним нині, згідно з Волею Божою, потрапляє під Суд.

Бережіться, щоб і ви не опинилися серед них!

91. І це здійснилося!..

Високо здіймалися хвилі несправедливості в часи фараонів. Аморальність, злочинність святкували тріумф, і поневолення Ізраїля досягло найвищої точки.

Тоді ступив на цю Землю Абдрушин! Перший крок до порятунку тих людських душ, які жадали долучитися до Світла, було цим від Світла зроблено! Велика скрута юдеїв настільки їх очистила, їхні душевні здібності в муках гноблення досягли такого серцеворушного стану розвитку, що серед людей того часу вони стали єдиними, спроможними сприйняти вібрації, що зі Світлих Висот приходили до глибин.

Вібрації були завжди і тепер є, однак на Землі не було жодної людини, яка б намагалася їх сприйняти. Тільки найболісніша скрута протягом тривалого часу потрясла і розворушила душі поневолених юдеїв настільки, що вони нарешті змогли відчутти тонкі вібрації в Космосі, і при цьому виникло відчутне бажання наблизитися до Бога, яке врешті-решт піднеслося в палкому пориві гарячого благання.

При цьому пристрастному воланні про допомогу до Світла також не обійшлося без взаємодії. Доки ці люди утримували свої думки й відчуття зверненими до Землі, самозрозуміло, у взаємодії нічого іншого до них і не могло потекти. Щойно ж нарешті вони спрямували свій погляд угору до Світла в серйозному, по-справжньому смиренному волінні, тоді також у взаємодії лише потужніше зміг политися потік Світла в їхні душі. Волання про скругу стражденного народу було таким чином почуто. Рятівник прийшов!

Він прийшов для здійснення Божественної Волі, з якої вийшов. Тому залишається також непохитним закон, що всюди, куди він ступає, ворожість *мусить* виникнути в тому місці, де щось спрямовано *проти* справедливої Волі Божої, але найчистіший мир і щастя – там, де праведність у *справжньому* розумінні утворює частину життя.

Оскільки Абдрушин як тоді ніс, так і тепер несе в собі живу Волю Божу, від якої виходять Закони у Творіння, оскільки він є втілена в людину Божественна Воля, тому спроможний він завдяки факту свого буття вже розв'язувати всі кінцеві дії Духовних Законів у Творінні.

Розв'язка при цьому і для кожної особи, і для кожного цілого народу завжди буде *такою*, якою є кінець самостійно обраного шляху, тобто точно узгоджуватиметься з родом, до якого вони вже добровільно визначили напрям. Якщо вони схиляються до темряви, то цілком невідворотно прямують до жаху, якщо ж спрямовані до Світла, то це принесе щастя й радість. І коли шлях до цього кінця простягається ще так далеко перед усіма людськими душами, що їм здається, нібито вони ще мають час, багато часу для обрання остаточного найважливішого в бутті рішення..., з'являється Абдрушин як Частина живої Волі Божої серед них, – то самочинно без будь-якого переходу швидко притягується кінець усіх шляхів, як природний закон, і в цьому полягає останній Суд!

Кінець прискорено завдяки променистій магнетичній могутності Абдрушина наближається до розв'язки, тож людська душа не може, як досі, йти своїм шляхом, а негайно мусить прийняти плоди того, що посіяла раніше, і дії всіх душ також підпадають при цьому під Суд. Вони розквітають, якщо узгоджуються з Волею Божою, або саморуйнуються, якщо *не* перебувають із Нею в цілковитій згоді. До них належать *усі* справи, починаючи з сім'ї та шлюбу і закінчуючи професійною діяльністю, чи то в ремеслі, індустрії, торгівлі, економіці, чи державній діяльності, все одно, вони підпадають негайно під швидке розв'язання Духовних Законів згідно з Божественною Справедливістю. Людина не спроможна нічого в цьому зупинити або відхилити, нічого

прикрити або приховати. Мусить безсило підкоритися тому, чого вимагає *істинне* право, навіть коли воно й не узгоджується з її земними переконаннями!

Втілена в людину Божественна Воля – наче живий контакт, що дає змогу виникнути займистій іскрі розв'язання, де завжди Вона у своєму земному бутті зачіпає як людину, так і цілий народ. Її буття примушує до звіту, і повсюди Вона мусить спонукати до обрання рішення – останнього рішення, яке ще можливе для всього суцього.

Тож Абдрушин стає Судом там, куди приходить, не маючи при цьому потреби особисто спрямовувати його. Завдяки своєму походженню він є ніби самочинним ключем для завершення будь-якої події, ніби мечем, що має встановитися у світі, щоб кожен і кожна розійшлися своїм шляхом! —

Оскільки несправедливість єгиптян у ті часи в стражданні юдейського народу просто-таки до Світла волала, прийшов Абдрушин у відповідь на стогін, передуючи Синові Божому, щоби принести єгиптянам Суд, аби народ юдеїв звільнився та, очищений в муках, колись зміг виконати покликання, прийнявши, як найдозріліший тоді народ, Сина Божого, щойно час для цього настане! —

Тож в особі князя наймогутнішого сусіднього з єгиптянами народу для Суду Божого прийшов Посланець на Землю. Як князь арабів, мав він ім'я Абдрушин. Це за змістом рівнозначно з «Син Святого Духа».

До палацу фараона він часто входив та виходив із нього, і єдино внаслідок лише цього приніс розв'язання Духовних Законів для цілого народу. Тільки завдяки цьому стало можливим, аби Мойсей тоді міг проголосити всі покарання, які *швидко* здійснювалися! Це здійснення відбулося за посередництва Абдрушина, котрий, як Частина живої Волі Божої, мусив принести врівноважливу справедливість у самочинному розв'язанні Духовних Законів, наслідки яких проявляються також у Грубій речовинності.

Так єгипетський народ за його несправедливість та аморальність було жорстоко покарано і засуджено Волею Божою, а народ юдеїв при цьому звільнився для сходження і для здійснення покликання, щоб у своєму колі підвищенням зрілості підготувати ґрунт для прийняття Сина Божого на Землю.

Це був початок кола, яке приховувало в собі грандіозні події і яке з Поверненням Абдрушина на цю Землю мусить замкнутися! Людству цим було вручено можливість сходження до небувалих Висот. —

Абдрушинові в ті колишні часі серед інших був підвладний також один високорозвинений народ, індійський за походженням. Серед цього народу був ясновидець, якому саме завдяки присутності Абдрушина були доступні високі Одкровення. Завдання ясновидця полягало в тому, щоб оголошувати ці Одкровення, бо вони мали допомагати людям легше та швидше здійснювати духовне сходження. Він же замість цього цілком усамітнися, жив, відгородившись від ближніх, і опрацьовував свої надзвичайні знання лише для себе, як це й сьогодні ще багато хто чинить. Також і сьогодні обізнані або ті, хто став обізнаним, незрідка замикаються в самих собі або відгороджуються навіть від усіх людей за будь-якої можливості, тому що вони бояться, що їх не зрозуміють або й взагалі насміхатимуться з них. Часто ще й заради того, щоб використовувати свої знання для самих себе й насолоджуватися ними.

Така поведінка є, однак, *хибною*. Той, хто отримав велике Знання, повинен його передати далі, щоби цим допомогти іншим, бо і йому самому його було даровано. Він не міг його здобути. Особливо ж отримання Одкровення зобов'язує. Але зазвичай ті, хто бачить лише незначне, розголошують на весь світ те, що не має жодної цінності для

інших, і, отже, шкодять тим, хто справді обізнаний, оскільки тоді їх від самого початку скидають в одну купу й зовсім не цінують. Також через це мовчать багато обізнаних, котрі інакше заговорили б.

Тож і цей ясновидець того часу також не справився зі своїм справжнім завданням. Він був присутній, коли земна мертва оболонка Абдрушина лежала в домовині. Тоді ж прийшло могутнє осяяння до нього, і в найвищому натхненні видовбав він на великому камені в гробниці всі події, починаючи з Божественного походження Абдрушина, його Завдання під час мандрів світами аж до возз'єднання з Божественним та його кінцевого Завдання. Запис на камені охоплює також сьогоднішній час із усіма подіями.

Надгробний камінь Абдрушина сьогодні ще приховано від поглядів доскіпливих людей, на ньому нанесено такий самий знак, як і на надгробному камені, який накриває останки, котрі належали Синові Божому на Землі. Відкриття цього факту для людських очей покищо затримує година земного здійснення. Однак час для цього вже близький.

Початок кола ввійшов у вібрацію. Події покотилися. Як вінець, прийшов Син Божий для бажаного Спасіння людства та всього Творіння на Землю.

Проте люди не прийняли цього Спасіння. З початком земного благополуччя знову взяло гору духовне недбальство, яке позбавило відчуття всієї тонкості, і як найближчий наслідок зросла людська пиха, яка, мов тернові шипи, що все заглушують, дедалі щільніше розросталася довкола людських душ, відрізаючи їх від усіх вібрацій, котрі виходили зі Світлих Висот.

Тож Послання зі Світла, принесене Сином Божим, знайшло лише незначний відгук у знову настільки звужених та обмежених людських душах. Великого Приносителя Світла, як незручного для них, було вбито. —

У цей час також індійський ясновидець, який був сучасником Абдрушина, отримав нагоду виправити свій тодішній провал. Із Милости він знову народився на Землі як один із трьох царів східних країн на ім'я Каспар; усі вони розпізнали Зірку й розшукали Дитя. Завдяки цьому він отримав можливість спокутувати долю, яку звалив на себе своїм мовчанням у час Абдрушина, тому що Місія Абдрушина перебуває в найтіснішому зв'язку із Завданням Сина Божого. Але й тут він провалився знову разом з іншими двома царями. Їхнє завдання полягало не лише в тому, щоби прибути до Вифлеєму, піднести Дитяті *однораз* дари і після цього знову повернутися. Їх було обрано та визначено для того, щоби у розпізнанні Синові Божому *завжди* допомагати, аби полегшити йому земний шлях у всіх чисто земних речах! Протягом *усього* його земного буття. Вони повинні були *по-земному* підтримувати його своєю владою та своїм багатством. Заради цієї цілком єдиної мети вони народилися в тих умовах, іще до народження визначені для цього й потім обдаровані яснобаченням, щоби легко могли здійснити те, про що раніше просили.

Та вони провалилися в цьому, і серед них також колишній ясновидець удруге. —

Високе Послання Сина Божого із Істини, тоді вже зрозуміли неправильно, пізніше ж, духовними провідниками щодалі більше спотворюване та багаторазово хибно тлумачене, воно втрачало чисте сяяння. Темрява знову розстелилася над усім людством, над усіма землями. —

Але, невтримно розростаючись, вібрало це відкрите коло і приносило цим щораз ближче світову годину, коли з поверненням втіленої в людину Божественної Волі мусило також відбутися неминуче замикання цього кола. Кінець з'єднається з

початком. У цьому полягає, одначе, розв'язання та врегулювання всіх подій! Воно приносить великий Світовий Поворот!

Світовий Поворот! Украй потрібний, аби світ через хибні уявлення людей цілком не було затягнуто до загибелі. І Абдрушин прийшов знову на цю Землю, щоб замкнути коло, розв'язати всі Духовні Закони, які хибним волінням людей були туго зв'язані у вузол, і таким чином здійснити те, що вже від тисячоліть було провіщено, застерігаючи, попереджуючи:

«Суд!»

Терпляче очікував він, уважно відслідковуючи в людях їхні хибні дії, багато з них переживаючи в собі самому, знову пробуджуючи ворожість там, де щось не перебувало у згоді з Божественною Волею, і приносячи мир туди, де була правильна позиція щодо Волі Божої. Він очікував, доки його досяг Заклик Бога до Початку.

Та оскільки темрява тим часом просочилась уже у все, що виникло внаслідок діяльності людей, то це завдало йому переважно тільки страждань і зумовило безнадійну боротьбу, доки він залишався зв'язаним і не міг іще розгорнути свою могуть. Випромінювання в ньому були щільно згорнуті, щоб занадто рано вони не спричинили потужних розв'язань, котрі належать до Світового Суду. Лише в годину, що принесе Світовий Поворот, можуть повільно і поступово з нього спасти оболонки.

До того часу, одначе, зміг він іще раз проголосити Слово Істини – неспотвореним, як Його вже приносив Син Божий, – аби справді серйозно спрямовані до Світла шукачі отримали нагоду врятуватися при Суді, бо людські душі, котрі справді серйозно шукають Істину, котрі жадають *духовного* сходження, а не лише земного під приводом духовних пошуків, знайдуть також у цьому Слові Істини якір свого порятунку! Усім іншим, одначе, він недоступний. Вони залишаються сліпими та глухими до цього згідно Закону безумовної Взаємодії, бо вони не заслуговують на порятунок. Вони адже і в Потойбіччі після земної смерті залишаються сліпими та глухими, попри те, що вони муситимуть продовжувати жити.

Аби вказати на початок цього кола подій, яке з цим Світовим Поворотом мусить замкнутися, дав він людству Боже Слово Істини знову під своїм тодішнім іменем Абдрушин! Воно призначене для тих, хто при своєчасному усвідомленні ще переживе Суд.

Вказівка для полегшення пізнішого огляду! Розуміння цього прийде до людей *після* очищення, коли заблудлі й облудні душі буде відсторонено, а для всіх інших розпочнеться сходження в оновленому розквіті. —

І раптом година здійснення Обітування для великого Світового Повороту пробила! Нібито несподівано, як це тоді було в Єгипті. Тільки учасники знали про це, тим часом як людство спокійно спало. Велике підготувалося таким чином, і Абдрушин після довгого земного часу вступив у Місію, якою його було протиставлено людству як Сина Людського, котрого обітовано, щоб людство в ньому себе судило! У ньому, бо як уже роз'яснено, він є Суд, але він не судить. —

Якщо до Світового Повороту на Землі його й дуже стримували щільні оболонки, та впливав Абдрушин усе-таки на події вже під час свого навчання, розв'язуючи Духовні Закони, хоча й слабо, завжди лише там, де *особисто* входив у контакт, але, попри те, безперечно, як із окремими людьми, так і з їхніми ділами, в результаті самочинно, однак не особисто караючи або винагороджуючи все, що йому при цьому зустрічалося, – лише завдяки самому своєму буттю! Цьому живому Закону природи неможливо цілком перешкодити в його впливі. З того, що було нездоровим і хибним, не могло завдяки йому визріти здорове та правильне – це лицемірство або лукавий самообман, у

яких так багато людей живе дуже часто – тож, природно, не варто очікувати й жодної користі, а всякчас лише шкоди в неминучому розв’язанні взаємодій.

Було ж знов-таки самозрозуміло, що марнославні люди через великий брак у них самопізнання не бачили при цьому справедливих наслідків їхнього *власного* внутрішнього життя, а хотіли оцінювати лише зовнішні події, що нібито виходили від Абдрушина; і з такою люттю нападали на нього, лаяли та підозрювали його, що в першу половину свого земного шляху йому часто доводилося бути пригніченим. Тоді, одначе, він приніс Творінню Суд!

Як Цар Імануїл у Всесвіті, як Парцифаль Першостворених у Духовному Царстві, нарешті як Син Людський у Грубій речовинності на цій планеті Земля. Три Частини в Одному, що діють водночас як Божественна Містерія. Подія, яку не можуть досягнути розвинуті людські духи, в якій, однак, Першостворені вже беруть участь, бо вони також спроможні діяти тут, на Землі, водночас здійснюючи вгорі, в Замку Граля, своє служіння.

Зі Світовим Поворотом відпали стримувальні оболонки від Абдрушина. Наслідком цього стала надзвичайна сила, яку Абдрушин відтепер може і повинен свідомо надсилати в напрямках, вказаних йому Божою Волею, щоб знищити все нездорове і таким чином звільнити здорове від шкідливого тиску, який його придушує та перешкоджає вільному сходженню назустріч Світлу.

Так вреші-решт буде встановлено жадане багатьма Царство Боже на Землі, яке праведникам колись було обітовано як Тисячолітнє. Його буде примусово впроваджено надземною і надлюдською владою, наданою Посланцеві Божому для здійснення Обітування!

Ще раз отримав індійський ясновидець, пізніше цар Каспар зі східної країни, можливість спокутувати нині свій подвійний провал. Йому було надано останню можливість, цього разу, щоправда, не на Землі, та все-таки духовно співпрацювати в останніх подіях.

І здійснюється відтепер *кожне* Обітування – нестримно, неминуче, як це й закладено в Приписах Божих! Ніщо з цього не залишиться незавершеним, бо коло починає вже повільно змикатися! А з Частиною Абдрушин-Парцифаль з’єднується тепер у земному тілі самому також іще його Божественна Частина, тож у цій Грубій речовинності нині постав Імануїл, якого всьому людству вже обітував пророк Ісайя! Те, що люди намагалися уявити Обітування Імануїла, Сина Людського, як тотожне Обітуванню Ісуса, Сина Божого, свідчить лише про недостатність людського осягнення, навіть усупереч найчіткішим та найзрозумілішим записам Біблії. Якщо вже було зроблено помилку у визначенні понять Сина Божого і Сина Людського як бажання вбачати в них одну особу, тому що не розібралися в цьому, а віруючі були занадто боязкі, щоби при цьому осягнути думку про двох осіб, та все-таки чітка вказівка двох зовсім різних імен в Обітуванні мусила б неодмінно привести до висновку про двох осіб. Блаженні тому всі люди, котрі в останню годину ще зможуть прийти до пізнання!

Амінь!

ЗАКЛЮЧНЕ СЛОВО

Абдрушин своє Послання для людства нині завершив. У ньому після його завершення тепер постав Богом посланий Син Людський

І М А Н У Ї Л

який був обітований самим Сином Божим Ісусом для Суду і для Спасіння, після того як давні пророки вже вказали на нього. Він несе Знаки своєї високої Місії: живий Хрест Істини, що сяє з нього, і Божественного Голуба над ним, як ніс їх і Син Божий.

Людство, пробудися зі сну твого духу!

Додаток

Десять Заповідей Божих

Перша Заповідь

Я Господь, Бог твій! Нехай не буде в тебе інших богів, крім Мене!

Хто ці слова може прочитати правильно, той у них, напевно, вже побачить вирок для багатьох, котрі не дотримуються цієї найголовнішої із усіх Заповідей.

«Нехай не буде в тебе інших богів!» Багато людей сприймають ці слова занадто поверхово. Вони їх для себе занадто спростили! Ідолопоклонників уявляють вони, напевно, насамперед лише як тих людей, котрі стоять навколішки перед рядом дерев'яних фігур, кожна з яких зображує окремо визначеного бога, можливо, думають також про шанувальників диявола та подібних заблудлих, про яких у кращому разі згадують із жалем, однак не думають при цьому про себе. Подивіться лишень спокійно однораз на себе і перевірте себе – можливо, й ви також належите до них!

Один має дитину, яка для нього фактично дорожча за все, заради якої він готовий на будь-яку жертву і через яку забуває все інше. Другий ставить понад усе земну насолоду, і зрештою навіть із кращим волінням ніяк не здатен відмовитися від цієї насолоди заради чогось іншого, якби йому висунули таку вимогу, залишаючи за ним добровільне обрання рішення. Третій, знову-таки, любить гроші, четвертий – владу, п'ятий – жінку, ще інший – земні нагороди, і всі знову в цьому всьому насамкінець люблять тільки... самих себе!

Це ідолопоклонство в найістиннішому сенсі. Від цього застерігає перша Заповідь! Забороняє його! І горе тому, хто її не дотримується буквально! Розплатою за це порушення негайно стане те, що така людина завжди буде змушена залишатися прив'язаною до Землі, коли вона перейде в Етерноречовинне царство. Насправді вона ж себе сама прив'язала до Землі через схильність до чогось, що є на Землі! Вона таким чином затримується у своєму подальшому сходженні, втрачає відведений їй для цього час і наражається на небезпеку не встигнути вчасно вийти з Етерноречовинного царства у воскресінні з нього до Світлого Царства вільних духів. Тоді її затягне в неминуче розкладання всієї Речовинності, що слугуватиме очищенням для її відродження та її нового утворення. Це, однак, для людської душі є етерноречовинною та духовною смертю всієї набутої нею особистої самосвідомості, а отже – й знищенням як її форми, так і її імені навечно!

Від таких жахів має захистити дотримання цієї Заповіді! Це найголовніша Заповідь, тому що вона для людини найпотрібніша! Вона згодна, на жаль, занадто вже легко піддатися якій-небудь схильності, котра її врешті-решт поневолить! Але те, чому вона дозволяє стати схильністю, перетворюється на золотого тільця, якого вона ставить на найвище місце, і таким чином на ідола або кумира біля свого Бога, навіть дуже часто ще й *над* Ним!

На жаль, існує занадто вже багато «схильностей», які собі людина створила, і яким вона з величезною безтурботністю охоче віддається! Схильність – це пристрасть до будь-чого земного, як я вже вказував. Їх, звичайно, існує ще дуже багато. А хто піддається схильності, той «схиляється», як правильно передає слово. Він схиляється через це до Грубої речовинності, коли приходиться у Потойбіччя для свого дальшого розвитку, і не може легко знову звільнитися від неї, тобто він загальмовується,

затримується! Можна назвати це також прокляттям, яке тяжіє над ним. Подія та сама, байдуже, якими словами вона позначається.

Якщо він, однак, у земному бутті ставить Бога понад усе, не лише у своїй уяві або лише на словах, а у відчуттях, тобто істинно і по-справжньому, у сповненій благоговіння любові, що прив'язує його як у схильності, то завдяки зв'язку в такій дії відразу спрямується далі вгору, коли прийде в Потойбіччя, бо він бере з собою пошану й любов до Бога, що його підтримують і приводять зрештою до Його близькості, до Раю, до Пратворіння, обителі чистих, вільних від усіх тягарів духів, зв'язок із якими веде тільки до Божої світлої Істини!

Зверніть тому особливу увагу на дотримання цієї Заповіді. Завдяки цьому ви будете захищені від *багатьох* несприятливих ударів долі, на спокутування яких у вас уже не залишилося б достатньо часу!

Друга Заповідь

Не зловживай Ім'ям Господа, Бога твого!

Ім'я пробуджує та створює в людині поняття. Хто ім'я ганьбить і наважується його знецінювати, той знецінює таким чином поняття! Пам'ятайте про це повсякчас!

На цю зрозумілу Заповідь Господа, однак, із-поміж усіх із десяти Заповідей найменше звертають увагу, тобто її найбільше порушують. Існують тисячі різновидів такої неповаги. Якщо людина й уявляє, що численні її порушення цілком безвинні, лише прості мовні звороти, то залишаються вони, незважаючи на це, порушеннями цієї чітко наданої Заповіді! Саме ця тисячоразова, нібито лише безвинна неповага є тим, що принижує Святе Ім'я Боже і таким чином – поняття про Бога, яке завжди тісно пов'язане з Ім'ям, перед людьми, навіть перед дітьми позбавляють його Святости, його недоторканність забруднюють через повсякденне вживання, пониження Його до загального мовного звороту! Людей не відлякує й те, що вони при цьому перетворюються на посміховисько. Я не хочу наводити ні одного з багатьох висловлювань, бо це Ім'я надто високе і величне! Але кожній людині варто лише *одного* дня звернути на це увагу, і вона напевне буде вражена жахливим нагромадженням порушень другої Заповіді людьми обох статей, від великого до малого – аж до дітей, ледь здатних правильно скласти фразу. Бо як співають старі, так щебече й молодь! З цієї причини саме багаторазове применшення Бога є першим, чому вчиться молодь у лише здавалося б таких безневинних порушеннях Божих Законів!

Наслідок із цього, однак, є найгіршим із усіх порушень! Він фактично спустошливо поширився серед усього людства, не лише в християн, а й у магометан, юдеїв і буддистів – повсюди чується те саме, аж до пересичення! Що ж тоді для людини може ще означати ім'я «Бог»? Його знецінено, йому не приділено навіть стільки уваги, скільки приділяється найдрібнішій монеті! Значно менше, ніж зношеному одягові. І ця земна людина, яка претендує бути такою тямущою, вважає це безвинним, і грішить у цьому більше, ніж сотню разів за день! Де ж тут розважливість! Де найменший порух відчуття! І ви також зовсім отупіли щодо цього, спокійно слухаючи, коли найсвятіше з усіх понять настільки втоптують у бруд повсякденности! Не вводьте себе, однак, в оману! Рахунком боргів у Потойбіччі таким чином безжально обтяжений кожен, хто в цьому згрішив! І не так легко спокутувати саме цей гріх, бо він тягне за собою далекосяжні погані наслідки, за які доведеться розплачуватися до третього і четвертого покоління, якщо в цьому ланцюзі поколінь однораз не з'явиться людина, котра візьметься за розум і покладе край цьому зловживанню.

Намагайтеся тому боротися з цією шкідливою звичкою в близьких до вас колах. Передовсім, проте, відріжте спочатку свої власні нитки карми з усією ще наявною у вас енергією, щоб рахунок боргів не ставав більший, ніж є наразі. Не сподівайтесь на легке спокутування на тій підставі, що досі ви при цьому нічого лихого на думці не мали! Шкода завдається тому точно та сама! І гріх проти Заповіді, безумовно, залишається! Ви її адже точно знали. Якщо ви не намагалися правильно уяснити собі її значення, то це *ваша* провина! Вона тому вам жодним чином не може бути відпущена! Слухайте і чиніть так, аби ще на Землі ви багато що змогли спокутувати.

Страхітливим інакше буде болото, що чекає на вас, коли ви прийдете в Потойбіччя, і стане перешкодою на шляху, що веде вгору.

Однак не лише окрема людина, але й органи влади відкрито чинили опір цій Заповіді та Божому Слову протягом багатьох тисячоліть, примусово вимагаючи від людей присяги, силоміць підштовхуючи їх до її порушення під загрозою тяжких

земних покарань, коли ті не підкорялися їхнім вимогам. Потойбічне покарання, однак, є набагато тяжчим, і воно впаде на всіх тих, хто вимагав присяги, а не на тих, хто під тиском змушений був давати її. Також Христос ще сказав однораз виразно: «Нехай слово ваше буде: так – так, ні – ні, а що зверху цього, те від лукавого!»

І органи влади мали, однак, силу надати цьому «так» чи «ні» вирішальної ваги, караючи за брехню перед судом так само, як і за неправдиві свідчення під присягою! Цим вони могли б піднести цінність слів перед судом на той щабель, який їм потрібен для винесення вироку. Не було тому потреби примусово доводити людей до порушення Заповіді Божої! Тепер їм за це дістанеться вирок у Потойбіччі. Жорстокіший, суворіший, ніж коли вони з насмішкою сприймали взаємодію. Від неї немає жодного уникнення!

Ще гірше, однак, чинили церкви та їхні представники, які під заклики до Бога своїх ближніх піддавали найстрашнішим тортурам, і їх, зрештою, знов-таки під заклики до Бога спалювали, якщо вони раніше не підлягали мукам. Загальновідомий своєю жорстокістю горезвісний римський імператор Нерон у його мордуваннях християн не був таким поганим, таким гідним прокльонів, як католицька церква з її величезним списком гріхів проти Законів Божих! По-перше, він уже й не так багато замордував та замучив і, по-друге, не під такими лицемірними закликами до Бога, які в цьому способі треба віднести до найбільшого богохульства, що в змозі скоїти людина!

Немає нічого корисного, якщо ці самі церкви сьогодні засуджують те, що колись, на жаль, занадто довго скоювали, бо не добровільно вони відмовилися від цього!

І сьогодні ще чинять не набагато інакше у взаємній, лише стишеній ворожості та в іншій, більш сучасній формі! З часом змінилася лише її *форма*, а не живе ядро! І це ядро, яке так охоче приховують, – єдине, що має значення перед Судом Божим, ніколи зовнішня форма!

І ця теперішня форма, що лише здається безвинною, виникла з тієї самої невимовної пихи духу представників *усіх* церков, як це було й досі. А де немає гідної прокляття пихи, там є пуста зарозумілість, що спирається на земну владу церков. Ці пороки досить часто спричиняють найбільш невідповідну ворожість, яка ще переплітається із земними розрахунками на поширення впливу, якщо навіть не з прагненням до великого політичного значення.

І це все коїться з Ім'ям «Бог» на їхніх вустах, тож я ще раз як і Син Божий міг би вигукнути: «Ви своєю поведінкою доми мого Отця, які повинні бути *вам* на пошану, перетворили на кубла вбивць! Служителями Слова Божого називаєте ви себе, однак ви стали служителями вашої пихи!»

Кожен католик вважає себе перед Богом значно кращим за протестанта, не маючи на те жодної підстави, а кожен протестант вважає себе обізнанішим, просунутішим і з *тим* до свого Бога ближчим за католика! І це всі ті, хто стверджує, що хоче бути послідовником Христа, зростати згідно з його Словом.

Дурнями є обидві частини, які спираються на те, що перед Божою Волею взагалі не має значення! Саме вони грішать значно більше проти другої Заповіді, ніж послідовники інших релігій, бо вони зловживають ім'ям Бога не лише на словах, але у вчинках, своїм усім способом життя, навіть у своєму так званому Богослужінні. Вони дають кожному мислителю і уважному спостерігачеві лише жахливий приклад беззмістовних форм, пустого мислення. Саме в безмежній зарозумілості, воліючи запевнити себе та довколишніх у тому, що попереду чужовірців уже забезпечили собі місце на небі, вони якнайбільше ганьблять поняття Бога! Зовнішні церковні обряди, хрещення і багато що інше тут ні до чого! Внутрішнє єство людини єдино має постати

перед Судом! Це відзначте собі, ви, пихаті, яким уже провіщено, що в день Суду, уявляючи себе попереду гордої ходи з прапорами, вони будуть у пишному вбранні, щоб радісно отримати свою винагороду. Однак вони не досягнуть ніколи Царства Духу біля підніжжя Престолу Божого, тому що отримають винагороду, яка їм належить, перш ніж дійдуть до нього. Крижаний подув змете їх, як полову, що не має жодної цінності, бо їм бракує чистої смиренності *в собі* та істинної любови до ближнього!

Вони за своєю природою є найзлостивішими паплюжниками імени «Бог», найгрубішими порушниками другої Заповіді!

Вони всі служать Люциперу, а не Богові! І глумляться таким чином із усіх Заповідей Божих! Від першої до останньої! Переважно, одначе, з оцієї другої, порушення якої є найчорнішим забрудненням поняття Бога в імені!

Остерігайтеся надалі легковажно оминати цю Заповідь! Зверніть увагу відтепер особливо на себе та своє оточення! Поміркуйте, якщо ви сумлінно дотримуетесь дев'яти Заповідей, а на одну з них не зважаєте, то ви *все-таки* зрештою пропадете! Якщо Заповідь надана Богом, то в цьому вже полягає доказ, що до неї не можна ставитися легковажно, що дотримуватися її неухильно конче потрібно! Інакше її ніколи не було б вам надано.

Не наважуйтеся молитись, якщо ви всією душею не здатні вібрувати разом зі словами, й остерігайтеся стати бездумними базіками перед вашим Богом, бо ви через зловживання іменем Бога будете перед Ним винні. Обміркуйте точно, перш ніж просити Його про щось, чи це справді вкрай потрібно! Не заплутайтесь у формальних молитвах, бубоніти які у визначені часи стало поганою звичкою в проведенні *всіх* релігійних дійств. Це не лише зловживання, але й осквернення Божого імени! У радості чи скруті палке відчуття без слів є набагато ціннішим, ніж тисяча словесних молитов, хоча це відчуття й триває лише частку миті. Бо таке відчуття тоді завжди справжнє і нелицемірне! Тому воно ніколи не зловживатиме поняттям Бога. Це *свята* мить, коли дух людський, благаючи або дякуючи, хоче розпростертися перед сходами Божого Престолу! Це ніколи не може бути бубонінням за звичкою! Також це стосується служителів церков!

Людина, готова вживати ім'я Бога в усіх можливих і неможливих щоденних випадках, не має ні найменшого передчуття про поняття Бога! Вона тварина, а ніяк не людина! Бо як людський дух, *мусить* вона володіти здатністю несвідомо відчувати Бога в собі, хоча б лише однораз у своєму земному житті!

Але цього єдиного разу було б достатньо, щоби безумовно позбутися будь-якого бажання легковажного порушення другої Заповіді! Вона тоді вічно матиме в собі потребу вимовляти ім'я «Бог» тільки стоячи навколішки в найвищій чистоті всього свого внутрішнього ества!

Хто цього не має, той дуже далекий від того, щоби бути гідним лише Слова Божого, а ще менше – щоби увійти в Царство Боже! Аби насолоджуватися Його блаженною близькістю! З цієї причини також заборонено виготовляти *зображення* Бога-Отця згідно з розумінням людини! Кожна така спроба мусить призвести лише до жалюгідного применшення, оскільки ані людський дух, ані людська рука не здатні споглядати хоча б найменшу частку дійсності у видінні та по-земному закріпити її в зображенні! Найвеличніший твір мистецтва у цьому міг би означати лише глибоке пониження. Око, одне-єдине, у своєму невимовному сяянні натякає на все. – *Отже*, піднесеною є для вас незбагненна велич, яку ви вкладаєте в слово «Бог», котре з легковажною зухвалістю ви часто насмілюєтеся вживати як найповсякденніше в порожніх та бездумних мовних зворотах! Ви маєте надати звіт за таку вашу поведінку!

Третя Заповідь

Ти повинен освячувати святковий день!

Хто докладає зусиль, аби сповна відчуту Заповідь? Поглянувши на дітей, на дорослих, як легковажно вони ставляться до Заповідей свого Бога, кожна серйозно мисляча людина могла б, мусила б жажнутися. Заповіді у школі вивчають і поверхово обговорюють. Людина задоволена, якщо вона завчила текст і певною мірою може надати підходящу відповідь, доки існує небезпека, що її про це запитають. Коли вступає вона тоді зі школи в практичне життя, то незабаром забуває цей текст, а з ним і його значення. Це найкращий доказ того, що її взагалі насправді не цікавило те, що її Господь і Бог від неї вимагає. Але Він не *вимагає* аніскільки цим чогось, а *дає* в Любові всім людям те, чого вони вкрай потребують! Було адже зі Світла помітно, як дуже заплуталися люди. Тож указав їм Бог, як Вихователь, правильно шлях, який приведе їх до вічного буття у світлому Царстві Духу, тобто до їхнього щастя. Тоді як недотримання Заповідей неминуче приведе до людей нещастя та загибель! Саме тому, власне, неправильно, коли говорять про *Заповіді*. Це радше доброзичливі поради, дороговкази правильного шляху крізь Речовинність, пізнати яку було бажанням самих людських духів. Але й ця така прекрасна думка не справляє жодного враження на людину. Вона занадто часто тримається власного ходу думок, буквально твердолобо, і не бажає нічого іншого ні бачити, ні чути, крім того, що сама собі спорудила у своїх поглядах, які дали їй змогу вибудувати її мале земне знання. Вона не відчуває, як Речовинність усе далі й далі відносить її до межі, де для неї востаннє постане «або-або», як *те* рішення, що стане вирішальним для всього її буття, згідно з яким вона муситиме пройти свій обраний шлях до самого кінця, не маючи змоги ще раз повернутися назад. Навіть якщо вона врешті-решт ще прийде до пізнання. Воно тоді буде занадто запізнаним і призведе лише до того, що її муки збільшаться.

Аби в цьому допомогти, щоб вона, попри заблукання, могла прийти ще до *вчасного* пізнання, Бог дав людям *третю* Заповідь, пораду – освячувати святковий день! При виконанні цієї Заповіді в кожній людині з плином часу поступово вже виникло б томління прямувати до Світла, і з цим томлінням урешті-решт було б також указано шлях, що привів би до здійснення її бажань, які, зростаючи на силі, перетворилися б на молитву. Тоді б людина сьогодні, при Світового Повороту, була *іншою!* Одухотвореною, *зрілою* для *того* Царства, яке нині мусить настати.

Отже, почуйте, *ви*, і дійте так, щоб виконання Заповіді підготувало вам шлях. Ти повинен освячувати святковий день! *Ти!* Стоїть цілком чітко в словах, що *ти* святковому дню повинен надавати освячення, його *для себе* *святим* мусиш зробити! Святковий день є святковою годиною, тобто такою, коли ти відпочиваєш від роботи, яку покладає на тебе твій шлях на Землі. Ти не даєш святковій годині, святковому дню, однак, жодного освячення, якщо при цьому хочеш опікуватися лише своїм тілом. Так само, якщо шукаєш розваги в іграх, у питві чи танцях. Святкова година повинна спонукати тебе до того, щоб ти в спокої заглиблювався у свої думки й відчуття, оглядав своє дотеперішнє земне життя, передусім, минулі робочі дні *останнього* тижня, та з цього робив корисні висновки для свого майбутнього. Шість днів завжди можна оглянути; що триває довше, – легко забувається. При цьому станеться не інакше, як твоє відчуття поволі піднесеться вище і ти станеш шукачем Істини. Якщо ж ти виявишся справжнім шукачем, тобі буде вказано і шлях. І як ти тут, на Землі, подорожуєш новим, поки невідомим тобі шляхом, тільки перевіряючи, досліджуючи його, так повинен ти і на нових для тебе духовних шляхах, які тобі відкриваються, старанно ступати крок за кроком, аби завжди мати твердий ґрунт під своїми ногами. Ти не повинен стрибати, оскільки тоді зростає небезпека падіння. Завдяки таким думкам і

відчуттям у святковій годині твого земного буття ти ніколи нічого не втрапиш, а тільки здобудеш.

Ходінням до церкви ніхто не освятить святкову годину, якщо він водночас у час спокою не хоче подумати про те, що там почув, аби це правильно в себе прийняти і в ньому жити. Священник не може замість тебе освятити твій день, якщо ти сам цього не робиш. Зважуй завжди, чи перебуває справжній зміст Божого Слова в цілковитій відповідності з твоїми вчинками. Лише в *такий* спосіб святковий день буде освячений тобою; адже за допомогою твого спокійного самозаглиблення він досягає *тієї* мети, заради якої його було встановлено. Кожний святковий день стає таким чином віхою на твоєму шляху, що зворотною дією надає дням твоєї груборечовинної діяльності *ту* цінність, яку вони повинні мати для дозрівання твоєї душі. Тоді вони прожиті не дарма, і ти повсякчас просуваєшся вперед. Освячувати – означає не марнувати. Якщо ти це втрачаєш, то втрачаєш свій час, що його було відведено тобі для дозрівання, а після Світового Повороту, що тепер повільно охоплює вас своїми променями, надається ще лиш короткий час, щоб надолужити втрачене, за умови, що ви при цьому застосуєте всю силу, яка ще залишилася у вас. Освячуйте тому святковий день! Хай це буде у вас удома або, ще краще, на природі, яка вам допоможе стати пильними в думках та відчуттях! Виконуйте таким чином Заповідь Господа. Це слугує для *вашої користі!*

Четверта Заповідь Шануй батька й матір!

Цю Заповідь Бог дав людству колись через Мойсея. Невимовну душевну боротьбу, однак, вона спричинила. Як багато дітей, як багато дорослих тяжко боролися, щоб у найгрубіший спосіб не порушити саме цю Заповідь. Як може дитина шанувати батька, котрий принизився до того, що став п'яницею, або матір, котра гірко отрує години життя батькові та всьому дому через свої примхи, нестримний темперамент, вади самовиховання і багато чого іншого, цілком унеможливаючи настання спокійного настрою! Хіба може дитина шанувати батьків, коли вона чує, як вони одне з одним жорстоко лаються, обдурюють одне одного чи навіть б'ються? Численні подружні події часто перетворювали цю Заповідь на муку для дітей, роблячи неможливим її виконання. Зрештою це було б лише лицемірством, якби дитина хотіла стверджувати, що шанує матір, якщо та значно привітніше поводить з чужими, ніж зі своїм чоловіком – батьком дитини. Коли помічає у ній схильність до поверховости, бачить, як та в сміховинному марнославстві опускає себе до безвільної рабині будь-якої модної дурниці, що так часто не поєднується з поняттям серйозного високого материнства, позбавляє материнську гідність усієї краси та величності... і після цього повинна дитина ще віднайти добровільну повагу до матері? Як багато закладено вже у слові «мати»! Як вимагає воно, однак, також. Дитина, ще не отруєна оточенням, *мусть* несвідомо в собі відчувати, що людина зі зрілим серйозним духом ніколи не наважиться лише заради моди оголити своє груборечовинне тіло. Як може мати тоді для дитини залишатися святою! Природна повага імпульсивно опускається до порожньої форми обов'язку за звичкою або, залежно від виховання, до самозрозумілої суспільної ввічливости, тобто до лицемірства, без жодного високого душевного пориву. Саме *того* високого пориву, що містить у собі тепло життя! Того, який дитині потрібен і при підросанні, і при входженні в життя, супроводжуючи її, як надійний щит, захищаючи від спокус усякого роду, і який в глибині її душі залишиться міцною опорою та притулком, якщо однораз виникнуть які-небудь сумніви. Аж до похилого віку! Слово «мати» чи «батько» має повсякчас пробуджувати гаряче щире відчуття, з якого поставав би *гідно* образ у повній чистоті перед душею, застерігаючи або схвалюючи, як провідна зірка, впродовж усього земного буття!

А якого скарбу позбавляється кожна дитина, якщо вона свого батька чи свою матір *не може* шанувати всією душею!

Однак приводом для цих душевних мук знову-таки є лише хибне розуміння людьми цієї Заповіді. Хибним був дотеперішній погляд, що обмежував зміст і робив його однобічним, тоді як, однак, нічого однобічного не може бути в тому, що послано Богом. Ще більш неправильним, однак, було те, що цю Заповідь спотворили, намагаючись виправити її на людський розсуд, сформувавши ще певніше за допомогою доповнення: «Шануй *твого* батька і *твою* матір!» Унаслідок цього вона стала особистісною. Це мусило призвести до помилок, адже Заповідь у правильній формі каже тільки: «Шануй батька й матір!»

Не йдеться, отже, про окремих, визначених осіб, *властивості* яких від *самого початку* не можуть бути встановлені та передбачені. Таке безглуздя ніколи не трапляється в Божественних Законах. Бог не вимагає в жодному разі шанувати щось, що не заслуговує бути безумовно шанованим!

Ця Заповідь, навпаки, замість особистости спрямовується на *поняття* батьківства і материнства. Отже, вона стосується, передусім, не дітей, а самих *батьків*, вимагаючи від *них* шанування батьківства і материнства! Заповідь покладає на батьків безумовний

обов'язок повсякчас бути цілком свідомими свого високого завдання, а також враховувати наявну в ньому відповідальність.

У Потоїбіччі й у Світлі живуть не словами, а поняттями.

З цієї причини трапляється, що при відтворенні словами легко відбувається обмеження самого поняття, як це сталося в даному разі. Однак горе тим, хто не дотримувався цієї Заповіді, не намагався її правильно усвідомити. Не може бути виправдань те, що вона досі багаторазово лише хибно тлумачилась і хибно відчувалася. Наслідки недотримання Заповіді даються взнаки вже при зачатті та входженні душі в тіло. Зовсім по-іншому було б на цій Землі, якби люди цю визначальну Заповідь розуміли й виконували. Тоді могли б інкарнуватися зовсім інші душі, які не допустили б занепаду етики й моралі настільки, як це є сьогодні! Подивіться лишень на вбивства, подивіться на розпусні танці, подивіться на оргії, в яких сьогодні все воліє розростися. Як вінець тріумфу задушливих течій темряви. І подивіться на безтямну байдужість, з якою цей занепад сприймають як щось правильне або ж таке, що повсякчас існувало, і навіть йому сприяють.

Де людина, яка намагається правильно пізнати Волю Бога, яка у злеті до високого намагається досягнути всеохопну Велич, замість того щоб знову й знову цю велику Волю вперто втискувати в жалюгідну обмеженість земного мозку, з якого вона зробила храм інтелекту? Вона таким чином опускає сама погляд донизу, наче раб, що йде в кайданах, замість того, щоб, розширивши його блиском радості, підвести у височінь назустріч променю пізнання.

Бо ви не бачите, якими жалюгідними виставляєте себе в *кожному* сприйнятті всього, що до вас приходить зі Світла! Чи то Заповіді, Обітування, Послання Христа, чи сукупне Творіння! Нічого не хочете ви бачити, нічого не хочете пізнавати! Ви не намагаєтеся взагалі щось *по-справжньому* зрозуміти! Ви не сприймаєте їх такими, якими вони є, проте намагаєтеся судомно знову й знову все переробити згідно з ніцими поглядами, яким ви віддавалися протягом тисячоліть. Зробіть себе ж нарешті вільними від цих традицій. Сила для цього перебуває адже у вашому розпорядженні. Кожної миті. І не треба вам приносити жодних жертв. Але *одним ривком, одним* актом волі треба їх із себе скинути! Без утримання чогось вами вподобаного. Якщо ви намагатиметеся знайти *перехід*, ніколи не звільнитесь від колишнього – воно тягтиме вас знову й знову вперто назад. Легко це може відбутися для вас лише тоді, коли ви *одним* рухом відріжете все старе, і таким чином без старого тягара постанете перед новим. Лише тоді вам відчиняться ворота, інакше вони залишаться міцно замкненими. А для цього потрібне тільки справжнє серйозне воління. Це подія однієї миті. Точно така, як пробудження зі сну. Якщо ви одразу не підніметеся з ліжка, знову станете стомленими, і радість від нової денної праці послабиться, якщо зовсім не зникне.

Шануй батька й матір! Це для вас нині свята Заповідь. Віддавай шану батьківству і материнству! Бо хто сьогодні ще знає, яку велику гідність закладено в цьому. І яку могутність, аби ушляхетнити людство! Це повинні однораз чітко усвідомити люди, які поєднуються тут, на Землі, і тоді кожен шлюб стане справжнім шлюбом, закріпленим у Духовному! І всі батьки, матері за Божественними Законами будуть *гідні шанування!*

Для дітей же ця Заповідь завдяки їхнім батькам стане святою і живою. Вони взагалі не зможуть інакше, як батька й матір шанувати всією душею, незалежно від того, якими є самі діти. Вони вже будуть примушені до цього фактом поняття батьківства. І горе тоді *тим* дітям, які не цілковито виконують Заповідь. Це ляже на них тяжкою кармою, адже підстава для цього буде досить вагома. А її дотримання незабаром у взаємодії стане самозрозумілою обставиною, радістю, потребою! Тому йдіть і

дотримуйтеся Заповідей Божих серйозніше, ніж досі. Це означає: зважайте на них та виконуйте їх! Щоб ви стали щасливими! —

П'ята Заповідь

Не вбивай!

Бий же себе в груди, о людино, та вихваляй голосно, що ти не вбивця! Бо вбивати означає позбавляти життя, і на твоє переконання ти цієї Заповіді Господа ніколи не порушував. Гордо можеш ти постати перед Ним, і без страху й тривоги, сповнений надії, очікувати оголошення саме цієї сторінки твоєї Книги Життя.

Чи ти, одначе, однораз при цьому замислювався, що для тебе існує також умертвіння і що «умертвляти» – те саме, що вбивати?

Немає ніякої різниці. Ти створюєш її лише сам своїм способом висловлювання, своєю мовою, бо Заповідь не каже однобічно: Не вбивай жодного груборечовинного земного життя! Проте велично, всеосяжно, коротко: Не вбивай!

Наприклад, у батька був син. Батька підштовхувало дрібне земне честолюбство, щоб син неодмінно отримав вищу освіту, за будь-яку ціну. У цьому синові, однак, покоїлися дари, які спонукали його до іншої діяльності, причому освіта не могла йому принести жодної користі. Цілком природно, що син до цієї примусової освіти не відчував жодного бажання, не був здатен також радісно віддавати їй силу. Син робив це з послуху. Він намагався ціною власного здоров'я виконати волю свого батька. Оскільки це, одначе, було проти природи сина, проти дарів, які він мав у собі, то цілком зрозуміло, що тіло також від цього страждало. Я не хочу тут розглядати далі цей випадок, який у земному бутті так часто повторюється, що відбувається сотні тисяч і навіть ще більше разів. Незаперечним, однак, є те, що батько тут у цьому синові через своє честолюбство чи впертість намагався вбити щось таке, що синові на Землі було надано для розвитку! У багатьох випадках це справді вдається вбити, оскільки розвиток у пізніший час тоді навряд чи можливий, тому що здорову головну силу для цього в найкращий час було надламано, легковажно змарновано на чужі для природи хлопчика справи.

Батько цим згрішив тяжко проти Заповіді: Не вбивай! Не кажучи про те, що він своїм вчинком позбавив людей чогось, що, дуже імовірно, могло принести їм велику користь завдяки хлопчикові! Одначе він мусить обміркувати те, що хлопчик, напевно, має чи може мати духовну спорідненість із ним чи матір'ю, та попри це перед Творцем усе ж залишається самостійною особистістю, котра *зобов'язана* отримані з собою для Землі дари розвивати задля власного блага. Можливо, таким чином йому з Божої Милости навіть було дано спокутувати тяжку карму тим, що він повинен був винайти щось таке, що в певному розумінні принесло б людям велику користь! Тяжко лягає ця провина перешкоджання ще цілком особливо на батька чи матір, котрі свої дріб'язкові земні погляди ставлять вище великих ниток долі, й таким чином зловживають своєю владою батьківства.

Не інакше відбувається й тоді, коли у батьків при укладанні шлюбу своїх дітей переважають дріб'язкові земні розрахунки їхнього інтелекту. Як часто при цьому безцеремонно придушується найшляхетніше відчуття їхньої дитини, внаслідок чого дитина, напевно, отримає земну безтурботність, але водночас і душевне нещастя, що залишиться для буття дитини більш вирішальним, ніж усі гроші та земне майно.

Звичайно, батьки не повинні поступатися будь-якій мрії та бажанню дитини. Це не було б виконанням їхнього батьківського обов'язку. Але потрібна серйозна перевірка, яка ніколи не повинна бути по-земному однобічною! Саме цю, проте, безкорисливу перевірку батьки застосовують рідко або взагалі не застосовують. Таких випадків – тисячі варіантів. Немає потреби, аби я більше про це говорив. Поміркуйте над цим самі,

щоб ви не грішили проти цього настільки вагомого Слова Божого в цій Заповіді! Вам при цьому відкриються непередбачені шляхи!

Однак дитина також може придушувати справедливі сподівання батьків! Коли вона не розвиває дари в собі як слід, аби в них досягти великого, якщо батьки, йдучи їй назустріч, дозволили обрати бажаний для неї шлях. Тоді також відбувається умиртвіння шляхетних відчуттів її батьків, і ця Заповідь грубо порушується!

Також коли людина зраджує так чи інакше істинну дружбу або довіру, що їй хтось виказує. Вона вбиває і ображає цим у іншому щось таке, що справді містить у собі життя! Це – порушення Божого Слова: Не вбивай! І це принесе їй лиху долю, яку вона мусить спокутувати.

Ви бачите, що всі Заповіді є лише найкращими друзями для людей, аби надійно вберегти їх від зла та страждань! Тому любіть їх і поважайте як скарб, збереження якого принесе вам тільки радість! —

Шоста Заповідь

Не чини перелюбу!

Уже те, що є ще Заповідь, яка говорить: «Не пожадай жінки ближнього твого!», свідчить про те, як мало узгоджується з цією шостою Заповіддю те, що визначає щодо цього земний закон.

«Не чини перелюбу!» може також говорити: «Не порушуй мир шлюбу!» Під словом «мир», звичайно, розуміють також гармонію. Це обумовлює водночас, *яким* узагалі повинен бути шлюб, бо там, де нічого не можна зламати чи порушити, також Заповідь не має жодного значення, вона керується не земними поглядами і визначеннями, а Божественною Волею.

Шлюб існує, отже, тільки там, де панують гармонія та мир як щось samozрозуміле. Де один завжди намагається жити тільки для іншого і радувати його. Односторонність і така зваблива вбивча нудьга при цьому від самого початку цілком і назавжди виключаються, як і небезпечна пристрасть до розваг або вигадка, що тебе не розуміють! Це знаряддя вбивства будь-якого щастя! Саме це зло *не може* взагалі виникнути в правильному шлюбі, де один справді живе для іншого, бо претензія, що тебе не розуміють, і пристрасть до розваг є виключно наслідком вираженого егоїзму, коли намагаються жити лише для себе, а не для іншого!

При істинній душевній любові, однак, обоюстороння радісна самовідданість є чимось цілком samozрозумілим, і в ній у взаємодії недоотримання однією зі сторін цілковито виключається. За умови, що й у рівні освіти поєднаних немає занадто великої прірви!

Це умова, дотримання якої вимагає Закон Притягання спорідненого у великому Всесвіті, і яку треба виконати, якщо щастя повинно бути повним.

Але де немає миру, там немає гармонії, і шлюб не заслуговує називатися шлюбом, бо він тоді таким не є, а є лише земним співмешканням, що як таке перед Богом не має жодної цінності, і тому також не може принести благословіння в *тому* сенсі, як цього можна очікувати в істинному шлюбі.

У шостій Заповіді, отже, справжній шлюб згідно з Волею Божою є строгою передумовою! Будь-який інший – не захищений. Однак горе тому, хто *істинний* шлюб у будь-який спосіб наважиться порушити! Тому що тріумф, який він гадав отримати від цього тут, на Землі, чекає на нього в етерноречовинному світі у зовсім іншому вигляді! Сповнений жаху, він захоче втекти від наслідків своїх дій, коли змушений буде перейти в царство, де вони на нього чекатимуть.

Перелюб у найширшому розумінні є навіть уже там, де робиться спроба роз'єднати двох по-справжньому душевно люблячих людей, як це дуже часто чинять батьки, коли та чи інша земна обставина при цьому не відповідає їхнім бажанням! І горе також жінці, горе чоловікові, чи то молодим, чи старим, котрі через заздрість або дурість свідомо сіють розбрат чи навіть розрив у такій парі! Чиста любов між двома людьми має бути освячена перед кожним, повинна вселяти йому пошану та повагу, але не жадання! Бо вона стоїть під захистом Божої Волі!

Якщо ж зароджується почуття такого нечистого жадання, то хай людина відвернеться і спрямує лише ясний погляд на *тих* людей, які душевно ще ні з ким не пов'язані.

І якщо вона шукатиме серйозно й терпляче, то обов'язково знайде людину, котра підійде їй у Богом бажаній вдачі, з якою вона тоді буде щасливою, не обтяжуючи себе провинною, яка ніколи не може принести і забезпечити їй щастя!

Великою помилкою цих людей часто є лише те, що вони піддаються тиску почуття, спочатку завжди слабкого, силоміць зберігають його в собі, штучно плекаючи у фантазіях, доки воно, зміцнившись, захоплює їх і, мучаючи, доводить до гріха! Тисячі людських духів не були б змушені пропасти, якби лиш вони завжди хотіли звернути увагу в цьому на *початок*, який, якщо не викликаний розрахунком інтелекту, витікає виключно з негідних людини дурниць, які своєю чергою походять зі згубних звичок земного родинного і, головним чином, суспільного життя! Саме вони адже є часто справжніми ярмарками шлюбів, не чистішими за неприховану работоргівлю на Сході! У цьому таїться осередок зародження перелюбу.

Ви, батьки, остерігайтесь, аби ви не впали в гріх перелюбу стосовно своїх дітей через надмірні інтелектуальні розрахунки! Незліченна множина таких уже загрузла в цьому! Вони потребують багато чого, щоб знову від цього звільнитися! А ви, діти, будьте обачні, щоб якимось чином не стати порушниками миру між вашими батьками, інакше також будете винні у вчиненні перелюбу! Це обміркуйте сумлінно. Інакше ви зробите себе ворогами вашого Бога, а з-поміж таких ворогів немає жодного, хто зрештою не змушений був би загинути в невимовних муках, Бог же при цьому не ворухне й пальцем! Ти ніколи не повинен порушувати мир і гармонію між двома людьми.

Втовкмач це собі в голову, щоб, застерігаючи, воно завжди стояло перед очима твоєї душі. —

Сьома Заповідь

Не кради!

Крадія вважають одним із наймерзенніших створінь. Крадієм є кожен, хто в іншого бере щось із його власності без його згоди!

У цьому полягає пояснення. Щоби правильно виконувати цю Заповідь, людині не треба робити нічого іншого, крім як завжди чітко розрізняти, що належить іншому! Це не важко, відразу скаже собі кожен. І на цьому для нього все закінчується. Звісно, не важко, як, по суті, не важко дотримуватися всіх десяти Заповідей, якщо тільки цього справді бажаєш. Але умова залишається, однак, при цьому завжди, щоб людина їх справді знала. А *цього* бракує багатьом. Чи замислювалися однораз ви по-справжньому про те, що є власністю іншого, з якої ти нічого не маєш права брати?

Це гроші, коштовності, одяг, можливо, також будинок та подвір'я з худобою і всім, що належить до нього. Але в Заповіді не зазначено, що це стосується лише груборечовинного земного майна! Адже існують цінності, що є набагато коштовнішими! До власності людини належить ще її репутація, громадська повага, її думки, її особистість, а також довіра інших людей, коли не всіх, то принаймні декотрих із них! Якщо ми зайшли так далеко, то деякі горді душі вже стануть трохи боязкішими перед вимогами цієї Заповіді. Бо спитай себе: чи не намагався ти однораз, можливо, з добрим наміром, із метою застереження, похитнути або цілком підірвати довіру, якою користується людина серед інших? Таким чином ти цілком по-справжньому того, кому належить ця довіра, обікрав! Бо ти позбавив її довіри! Або ж спробував це зробити.

Обкрадаєш ти свого ближнього також, коли щось знаєш про його обставини і передаєш ці відомості іншим *без його на те згоди*. Тепер ти можеш усвідомити, як тяжко застрягли в пастці провини всі люди, котрі з таких речей намагаються отримати зиск або цими справами взагалі займаються фахово, як і так звані агенції і тому подібне. Самозаплутовання в них унаслідок цієї діяльності з безперервним порушенням Божих Законів тягнуть за собою такі величезні тенета, що ці люди ніколи більше не зможуть звільнитись і наражаються на прокляття, бо вони *обтяжені більше* за груборечовинних злочинців та крадіїв. Винні й подібні до приховувачів – ті, хто підтримує і заохочує таких «бізнесменів» у їхньому гріховному ремеслі. Кожна прямо й чесно мисляча людина, байдуже, приватна це особа чи бізнесмен, має право та обов'язок вимагати від людини, котра приходиться до неї з якимось проханням, *негайного* пояснення, а якщо треба, то й документів, на підставі яких може вирішити, наскільки потім, довіряючи їй, спроможна виконати її бажання. Все інше – нездорове й непорядне.

Виконання цієї Заповіді водночас іще сприяє тому, що відчуття все більше й більше пробуджується і його здібності зростають, стають вільними. Людина отримує із тим правильне знання людей, яке вона втратила лише через схильність до зручності. Вона поступово перестане бути мертвою, машиноподібною, і сама знову стане живою людиною. Постануть справжні особистості, тоді як теперішня виплекана масова тварина мусить зникнути.

Докладіть зусиль, серйозно задумайтеся над цим і дивіться, щоб усе-таки насамкінець на сторінках вашої книги боргів ви не виявили багато порушень саме цієї Заповіді!

Восьма Заповідь

Не свідкуй неправдиво на твого ближнього!

Якщо ти нападаєш на твого ближнього і б'єш його так, що завдаєш йому ран, і, можливо, притому ще й грабуєш, то знаєш ти, що шкодиш йому і підлягаєш земному покаранню. Ти не думаєш при цьому ще про те, що тим водночас також вплітаєшся в нитки взаємодії, котрі непідвладні жодній сваволі, навпаки, діють справедливо аж до найменших порухів душі, на які ти не зважаєш, яких ти взагалі не відчуваєш. І ця взаємодія не має жодного зв'язку із земним покаранням, проте працює цілком незалежно, спокійно, сама по собі, але настільки неминуче для людського духу, що він у всьому Творінні більше не знайде жодного місця, яке могло б його сховати й захистити.

Коли ви чуєте про такий вчинок із брутальним нападом та насильницьким ушкодженням, ви обурені. Якщо ж від цього постраждали близькі вам люди, ви налякані й нажахані! При цьому вас, однак, мало турбує, коли ви тут чи там чуєте, як відсутню людину хтось інший виставляє в поганому світлі за допомогою вміло підібраних зловмисних слів, а також часто лише доволі виразних жестів, які дають змогу припускати більше, ніж може бути сказано словами.

Однак відзначте собі: наслідки груборечовинного нападу виправити значно легше, ніж наслідки нападу на душу, яка страждає від підриву репутації.

Уникайте тому всіх, хто злісно підриває репутації, так само, як і груборечовинних убивць!

Адже вони винні так само, а дуже часто навіть іще більше! Так мало мають вони співчуття до переслідуваних ними душ, так само мало буде в Потойбіччі тоді простягнуто їм руку допомоги, коли вони благатимуть про це! Холодним та немилосердним є згубний потяг у їхньому внутрішньому естві принижувати інших, часто навіть чужих їм людей, тому холод і безжалісність спіткають їх стократною силою в тому місці, що на них чекає, щойно їм доведеться колись покинути своє земне тіло!

Вони залишаться в Потойбіччі вигнанцями та глибоко зневаженими гірше за грабіжників та крадіїв, бо спільна підступна і гідна зневаги риса притаманна всьому їхньому роду, від так званих пліткарок до зіпсованих створінь, котрі не бояться під добровільною присягою надавати неправдиві свідчення на ближнього, якому в багатьох речах мали б достатньо підстав для подяки!

Поводьтеся з ними як з отруйними гадами, бо іншого вони не заслуговують.

Оскільки всьому людству цілковито бракує високої єдиної мети потрапити до Царства Божого, то їм немає про що говорити одне з одним, коли вони однораз збираються удвох чи втрюх, і тому розмова про інших стала для них улюбленою звичкою, всю ницість якої вони вже не здатні усвідомити, оскільки уявлення про неї через безперервне вживання цілковито втрачено.

Їм доведеться в Потойбіччі й далі сидіти разом і віддаватися своїй улюбленій темі, доки спливе наданий час для останньої можливості сходження, яка, напевно, могла б їм принести порятунок, і їх буде зтягнуто у вічне розкладання, куди потраплять усі груборечовинні та етерноречовинні різновиди матерії для очищення від *усілякої* отрути, яку внесли в неї людські душі, не гідні зберегти своє ім'я!

Дев'ята Заповідь

Не пожадай жінки ближнього твого!

Ця Заповідь строго і чітко спрямована безпосередньо проти тілесно-тваринного потягу, який людина, на жаль, надто вже часто дозволяє собі, щойно трапляється нагода для цього!

Тут ми наразі зачепили дразливу точку, яка створює для людей найбільшу пастку, до якої потрапляють майже всі, щойно лише стикаються з нею: *нагода!*

Потяг пробуджують і спрямовують тільки думки! Людина може дуже легко переконатися на собі, що потяг не прокидається і не може прокинутися, якщо немає притому відповідних думок! Він цілковито залежить від них! Без винятків!

Не кажіть, що відчуття дотику може пробудити потяг, бо це неправда. Це лише омана. Відчуття дотику пробуджує лише думку, а вже вона – потяг! І всесильним допоміжним засобом для пробудження такої думки є слухна нагода, якої людям слід остерігатися! З цієї причини найнадійнішою обороною та найсильнішим захистом для всіх людей обох статей є уникнення таких нагод! Це якір порятунку в теперішній скруті, доки все людство зміцниться в собі настільки, що як здоровий самозрозумілий стан буде здатне *тримати вогнище своїх думок у чистоті*, що сьогодні, на жаль, уже неможливо! Тоді, однак, цілком безумовно, порушення цієї Заповіді виключається.

Багато штормів до того часу має прошуміти над людством, очищаючи його, але *цей* якір триматиме, якщо кожен, хто спрямований увись, строго намагатиметься ніколи не створювати нагоди для спокусливого перебування наодинці осіб різних статей!

Нехай кожен випалить це в собі вогненними літерами, бо не так легко душевно знову зробити себе вільним від такого порушення, оскільки до нього причетна й інша сторона! А для *одночасного* сходження можливість випадає лише зрідка.

«Не пожадай жінки ближнього твого!» Себто мається на увазі не лише заміжня жінка, але жіноча стать взагалі! Отже і дочки! І оскільки чітко сказано: «*Не пожадай!*», то мається на увазі лише тілесний потяг, а ніяк не чесне залицяння!

Помилка при цих зрозумілих словах взагалі неможлива. Тут ідеться про суворий Закон Божий проти спокушання або звалтування. Так само про забруднення через думки потаємного жадання! Уже це, як вихідний пункт вчинку, сповненого зла, є порушенням Заповіді, яке призводить до покарання через карму, що неодмінно має бути спокутувана в той чи інший спосіб, перш ніж душа звільниться від неї. Інколи ця подія, яку помилково люди вважають дрібницею, є навіть вирішальною для характеру найближчого інкарнування на Землі або для майбутньої долі людини в *цьому* земному бутті. Не ставтеся тому занадто легковажно до могутності думок, за якими, природно, також відповідальність рівною мірою наступає на п'яти! Ви відповідальні за найлегковажніше мислення, бо воно в Етерноречовинному світі вже завдає шкоди. У *тому* світі, який має вас прийняти після цього земного життя.

Коли жадання доводить таки до спокуси, тобто до груборечовинного вчинку, то бійтеся відплати, якщо ви вже не здатні на Землі виправити його ні тілесно, ні душевно!

Чи спокуса відбулася шляхом улещування, чи наполегливого домагання, внаслідок якого зрештою було досягнуто згоди з боку жінки, взаємодія не дасть себе ввести в оману, вона вже діє при жаданні, і вся тямовитість, уся вправність призведе лише до загострення. Кінцева згода її потім не скасує!

Тому будьте насторожі, уникайте кожної нагоди і не дозволяйте собі в цьому жодної безтурботності! *Тримайте передусім вогнище ваших думок у чистоті!* Тоді ви ніколи не порушите цю Заповідь!

Також не є виправданням, якщо людина намагається саму себе обдурити, що існувала ймовірність шлюбу! Бо це було б тим паче найгрубішою брехнею подумки. Шлюб без душевної любови перед Богом недійсний. Душевна любов, однак, є найкращим захистом проти порушення цієї Заповіді, оскільки по-справжньому люблячий для любої людини всякчас бажає тільки найкращого і тому ніколи не зможе висунути нечистих бажань або домагань, проти яких ця Заповідь, насамперед, і спрямована!

Десята Заповідь

Не бажай дому ближнього твого, ні двору його, ні худоби його і всього, що належить йому!

Хто чесною працею і чесною торгівлею намагається отримати прибуток, той може спокійно чекати на виклик за цією Заповіддю при великій Розплаті, бо вона промине його, не завдавши йому удару. Власне кажучи, виконувати всі Заповіді легко, і все ж... подивіться лишень на всіх людей *по-справжньому*, і незабаром дійдете висновку, що й це для багатьох людей, по суті, цілком самозрозуміле дотримання Заповідей... не виконується або виконується лише дуже рідко, причому не з радістю, а лише з великими зусиллями.

Як невтолиме бажання, вирує це над усіма людьми – чи вони білі, жовті, коричневі, чорні, чи червоні – почуття заздрости до інших людей щодо того, чим вони самі не володіють. Ще точніше, однак, висловлюючись – почуття заздрости в усьому! У цій заздрості приховано також уже заборонене бажання! Порушення Заповіді, таким чином, уже відбулося і є коренем багатьох бід, котрі швидко призводять до падіння людини, з якого вона часто ніколи вже не піднімається.

Пересічна людина дивним чином не часто цінує те, що називає своєю власністю, але завжди – те, чим вона ще не володіє. Темрява розсіяла старанно пожадливість і, на жаль, людські душі занадто вже охоче пішли на те, щоб створити найродючіший ґрунт для цього безрадісного сімені. Тож із часом основоположним для всіх дій та вчинків більшої частини людства стало жадання володіти майном іншого. Починаючи від простого бажання, яке шляхом хитрощів і мистецтва умовляння підсилилося аж до безмежної заздрости, повсякчасного невдоволення та сліпої ненависти.

Будь-який шлях для отримання задоволення визнавався ще правильним, якщо він занадто вже відкрито не суперечив земним законам. Божа Заповідь у наростаючій гонитві за прибутком лишалася поза увагою! Кожен вважав себе справді чесним, допоки він земним судом не притягався до відповідальности. Уникнення якого, однак, не коштувало йому великих зусиль, оскільки він вдавався до найбільшої обережности та найвигадливішої тямовитости інтелекту, коли мав намір безцеремонно нашкодити своєму ближньому, щойно виникала потреба для того, щоб задешево досягти якоїсь вигоди. Він не думав про те, що йому саме це насправді обійдеться значно дорожче за той зиск, який можуть принести всі земні засоби! Так звана тямовитість стала козирем! Тямовитість, за *сьогоднішніми* поняттями, є, однак, нічим іншим як розквітом хитрости або її примноженням. Дивно лише, що кожен до хитрих людей ставиться з недовірою, а до тямовитих – із повагою! *Загальне основне ставлення* породжує безглуздість. Хитра людина – це халтурник у мистецтві вдоволення своїх жадань, тоді як інтелектуально тямовиті люди ставали в цьому майстрами. Халтурник не може своє воління одягнути в красиві форми, і пожинає за це лише співчутливу зневагу. Умілець же викликає в душ, котрі самі мають подібну схильність, сповнений заздрощів захват! І тут заздрість, бо на ґрунті сьогоdnішнього людства сам захват подібного роду неможливий без заздрости. Люди не усвідомлюють цієї потужної спонукальної причини багатьох негараздів, вони взагалі не знають уже, що ця заздрість у різноманітних проявах у наш час володіє і керує усім їхнім мисленням та їхніми вчинками! Вона сидить як в окремій людині, так і в цілих народах, править країнами, породжує війни, а також партії та вічні сварки там, де лише двом особам потрібно щось обговорити!

Де ж іще лишився послух десятій Заповіді Божій!? – хотілося б *застережливо* вигукнути країнам! Із найбезжаліснішою жадібністю кожна земна країна прагне

захопити власність інших! Вони не зупиняються ні перед убивством окремих осіб, ні перед масовим убивством, ні перед поневоленням цілих народів, аби лише досягти цим власної величі. Красиві промови про самозбереження чи самозахист – це лише підступні виверти, тому що вони самі чітко відчують, що треба щось сказати, аби ці страшні злочини проти Заповідей Божих трохи пом'якшити, виправдати!

Їм, однак, ніщо не допоможе, бо невблаганним є грифель, який недотримання Заповідей Божих вписує в Книгу світових подій, і нерозривними є нитки карми, які при цьому вплітаються в кожного окремо, тож найменший порух його мислення і його вчинків не зможе зникнути без спокутування!

Хто всі ці нитки зможе окинути поглядом, той побачить, який страхітливий суд оцим відтепер накликає! Сум'яття і руйнування дотепер збудованого – це лише перші *легкі* наслідки цього найганебнішого насильства над десятою Божою Заповіддю! Ніхто до вас не зможе бути милостивим, щойно їхній повний вплив почне на вас обрушуватися чимраз більше. Ви іншого не заслуговуєте. При цьому станеться лише те, що ви самі собі нав'язали!

Вирвіть це нечисте бажання остаточно з ваших душ! Врахуйте, що й країна складається лише з окремих осіб! Відкиньте всю заздрість, ненависть до *тих* людей, які, на вашу думку, володіють набагато більшим, ніж ви самі! На це вже є своя причина! За те, що ви, однак, не здатні розпізнати причину, несете *ви єдині* всю провину, коли добровільно спричинили жахливе і *не* бажане Богом звуження вашої спроможності осягнення, що мусило виникнути як наслідок вашої злочасної любови до прислужництва інтелекту!

Хто в новому Царстві Божому тут, на Землі, не захоче вдовольнитися становищем, наданим йому внаслідок впливу власних, створених ним самим ниток карми, той не вартий того, щоб йому з тим трапилася нагода відносно легко спокутувати висячий на ньому тягар старої провини і водночас духовно ще дозріти, щоб знайти шлях до Батьківщини всіх *вільних* духів, туди, де панує тільки світло і радість!

Невблаганно кожного незадоволеного в майбутньому буде зметено як непридатного порушника доконечне бажаного миру, як перешкоду здоровому сходженню! Але якщо в ньому є ще добрий зародок, який надійно гарантує швидке виправлення, то новий земний закон задля *його* блага та його останнього порятунку продовжуватиме його приборкувати доти, доки в ньому відродиться усвідомлення безумовної правильності мудрої Божої Волі; *правильності також для нього*, котрий досі лише через недалекоглядність своєї душі та добровільну дурість не зміг розпізнати, що леже, на якому він *тепер* лежить на Землі, єдино ним для себе було приготовлено як безумовний наслідок *усього* його попереднього буття впродовж *кількох* потойбічних та земних життів, а жодним чином не є сліпим свавіллям випадку! Він нарешті при цьому розпізнає, що для нього потрібне саме те і *лише* те, що він переживає та де він перебуває, а також обставини, за яких він народився, з усім, що з ними пов'язано!

Якщо працюватиме він старанно над собою, то не лише в духовному, але й у земному підніматиметься вгору. Якщо він, однак, вперто хоче торувати собі інший шлях, безцеремонно і завдаючи шкоди своїм ближнім, то йому це ніколи не зможе принести істинної користі.

Він не має права говорити, що йому Бог для цього ще повинен і мусить надати пізнання, щоб він його дотримувався і в ньому змінювався! Зухвалість це і новий гріх лише, якщо він очікує або навіть вимагає, що повинні йому спершу довести, що його погляди помилкові, аби він зміг повірити в це, переконатись у протилежному! Це *він*,

єдино *він* сам для себе це пізнання зробив зовсім неможливим і сам зійшов із правильного шляху, на якому стояв спочатку! Можливості пізнання йому Бог уже надав на шляху, який він випросив, щоб можна було йти! Оскільки у своїй злісній сваволі він його добряче засипав, то повинен Бог нині, напевно, як слуга, йому знову розкопати цей прохід! Дитиняча поведінка! Саме ця самовпевненість, ця вимога стануть для людей найтяжчими для спокутування вчиненого ними богохульства! Я кажу вам: будь-якому розбійникові легше звільнитися від провини, ніж людській душі, котра в очікуванні наважується вимагати, щоб Бог виправив людям їхню власну і найбільшу провину новим даруванням їм пізнання! Саме те, що людина в найзатятішому спротиві Божій Волі сама звалила на себе як найважчий тягар гріхів!

Буде жорстока боротьба за людські душі, перш ніж вони зможуть визволитися від звичних порушень десятої Заповіді Божої, тобто в ній змінитися так, аби нарешті справді згідно з нею жити у своїх думках, мовленні та вчинках! А на всіх, хто на це неспроможний, очікують страждання і знищення тут, на Землі, і в Потойбіччі!

Амінь!

Життя

Уявлення людини про життя було досі хибним. Усе, що вона називала життям, є не що інше, як вимушений рух, який треба розглядати лише як природний наслідок справжнього Життя.

У всьому Творінні існує, отже, формуючи, дозріваючи, підтримуючи та розпадаючись, лише післядія більш або менш потужного руху. Людський інтелект дослідив цей рух як щось найвище і в ньому досяг своєї межі. Далі він у своєму дослідженні просунути не може, тому що сам є продуктом цього руху. Тому назвав він його, як найвище своє пізнання, просто «силою» або «живою силою», або ж «життям».

Але це не Сила і не Життя, а лише його природний неминучий наслідок, бо Сила є тільки в самому Житті, єдина з Ним, невід'ємна від Нього. Оскільки Сила і Життя невід'ємні одне від одного, а Творіння сформувалося, підтримується та розпадається лише з руху, то й усередині Творіння не може бути мови ні про Силу, ні про Життя.

Хто, отже, хоче говорити про відкриття Прасили або навіть про використання Прасили в машинах, той вводить себе в оману, тому що всередині Творіння її взагалі не можна знайти. Він приймає за неї щось інше і через своє сприйняття помилково іменує «Силою». Така людина, проте, цим доводить, що вона не має жодного уявлення про події у Творінні або власне про нього; за це їй, однак, не варто дорікати, бо вона поділяє цю необізнаність з усіма своїми ближніми, вченими чи невченими.

Тому я в моєму Посланні від початку говорив про «Силу», яка струменить крізь Творіння, оскільки я багато що лише в такий спосіб для людей міг зробити зрозумілим.

Інакше вони моїх викладів взагалі б не осягнули. Нині ж можу я в них піти далі й подати картину, що відтворює хід усіх подій у більш доступний спосіб. По-новому представлено цей опис, але це *нічого* не змінить у раніше наданих мною роз'ясненнях, навпаки, все залишається точно таким, як я говорив, і як *є насправді*. Це нове у моєму нинішньому відтворенні таким лише здається, тому що цього разу я по-іншому висвітлюватиму події.

Я надаю таким чином тверду основу, велике вмістилище, в яке людина може помістити все, дотепер сказане в Посланні, як повсякчас рухливу, киплячу начинку, внаслідок чого воно стане єдиним цілим, безумовно взаємопов'язаним, у якому все витікає одне з одного. Унаслідок цього людина отримає для себе невичерпний, гармонійний в усьому загальний огляд досі невідомої їй великої події, що несе в собі її власне становлення та буття.

Слухач і читач нехай спробують образно уявити собі те, що я перед ними розгортаю:

Життя, справжнє Життя є щось цілком самостійне, цілком незалежне. Інакше б воно не могло бути названо «Життям». Це, однак, притаманно лиш єдиному *Богові!* І оскільки, крім Бога, нічого по-справжньому «живого» немає, то Він єдиний володіє Силою, що закладена в Житті. Він, один-єдиний, і є, отже, тією часто згадуваною Прасилою, або взагалі «Силою»! А в Силі своєю чергою міститься Світло! Слово «Прасвітло» для цього так само хибне, як і слово «Прасила», бо є просто тільки одне Світло і одна Сила: *Бог!*

Буття Бога, Сили, Світла, тобто Життя саме обумовлює вже Творіння! Оскільки Живлюче Світло, Живлюща Сила не може не *випромінювати!* І в цих випромінюваннях міститься все потрібне для Творіння!

Випромінювання, одначе. не є Саме Світло!

Отже, все поза Богом суще має своє джерело тільки у випромінюванні Бога! Це випромінювання є, одначе, для Світла самозрозумілою дією. І ця дія була *завжди*, споконвіку.

Сила випромінювання поблизу Світла, природно, є найбільшою, такою, що в ньому не може бути жодного іншого руху, крім безумовного, чітко спрямованого *руху вперед*, який міститься у випромінюванні. Тож іде він від Бога далеко, в казкову далечінь, протяжність якої людський дух не спроможний уявити.

Але там, де цей безумовний порив уперед, рівнозначний невпинному величезному тискові, нарешті дещо слабшає, тоді досі спрямований тільки вперед рух набуває *орбітального типу*. Цей орбітальний тип руху зумовлено тим, що Живлюща Сила водночас діє як притягання, внаслідок чого все, що вийшло за межі повного випромінювання, знову притягується назад до того пункту, де панує лише рух, спрямований уперед. Унаслідок цього виникають орбітальні рухи *еліптичної* форми, тому що *жодного власного* руху немає, навпаки, він зумовлений лише викидом за межі визначеного пункту того, що з наступним втягуванням повертається назад унаслідок притягання, що міститься в Силі, тобто в Богові Самому.

У цих орбітальних рухах величезний тиск безпосереднього випромінювання слабшає, природно, виникає незначне охолодження, а з нього, своєю чергою, утворюється деякий осад.

Осад опускається глибше, або ще далі від найпотужнішого Первісного Випромінювання, одначе завжди втримується всепроникною Силою притягання, але водночас він завжди містить у собі ще достатньо сили пориву випромінювання, внаслідок чого виникають щодалі нові орбітальні рухи, які залишаються в щораз інших, але цілком визначених межах. Так іде слідом осад за осадом, утворюються в них одні рівні еліптичних круглястих рухів за іншими, що призводить до скупчення і зрештою до щодалі стійкіших форм, усе більше й більше віддалених від Початкового Випромінювання та його величезного, спрямованого вперед тиску.

Градації, що виникають при цьому, утворюють рівні, на яких з'єднуються й утримуються певні роди, залежно від ступеня їх охолодження. Ці рівні, або роди я вже описував у моєму Посланні, як великі основні рівні – рівень Духовного на найвищому місці у Творінні, потім Сутнісного, що прилягає до нього, Етерноречовинного і нарешті Груборечовинного зі своїми численними градаціями. Те, що найдосконаліші роди розташовані вище і ближче до Вихідного Пункту, є самозрозумілим, тому що вони більш подібні до нього, оскільки на них притягання Живлющої Сили мусить діяти потужніше. — —

Як я вже сказав, випромінювання Світла, що діє так незбагненно, було завжди, споконвіку.

Однак Бог не дозволив цьому випромінюванню діяти й проникати далі тієї межі, до якої безумовно спрямований уперед потік іще утворював пряму лінію, тому Чисте Божественне Випромінювання без охолодження та без пов'язаного з ним випадання в осад іще залишалося в усій своїй сяючій ясності. Це створена Самим Богом суцільна споконвіку Божественна Сфера! У цій ясності ніколи не могло виникнути жодне помутніння, а отже, й жодне викривлення, жодна зміна. Тільки повна гармонія з Витоком, із Самим Світлом, була можлива. І вона нерозривно пов'язана з Богом, тому що *цього* Випромінювання Живлющої Сили як його природного наслідку уникнути неможливо.

До цієї розташованої під незбагненим для людського духу тиском якнайближче до Живлющої Сили Божественної Сфери як її найбільш зовнішня межа й точка закріплення належить Замок Граля, який можна вважати завершальним протилежним полюсом. Він стоїть, отже, ще в колі Божественного, і тому суцільний споконвіку та на всю вічність перебуває незмінним, хоча Творіння й мусить колись перетворитися на руїни.

Так було споконвіку. Це щось для людського духу незбагненне.

Щойно Бог, за Своїм Волінням, послав назовні велике Слово: «Хай станеться Світло!», – промені пробилися крізь досі бажану межу далі у позбавлений Світла Всесвіт, приносячи рух і тепло. І тим установився початок Творіння, яке, породивши дух людський, змогло стати для нього батьківщиною.

Бог, тобто Світло, не потребує цього Творіння. Якщо Він знову обмежить Випромінювання рамками його невідворотності, внаслідок чого залишиться лише Сфера Божественної Чистоти, в якій ніколи не може виникнути помутніння, як це було вже дотепер, то настане кінець усьому, що вийшло за її межі. З цим припинилося б, однак, й буття людини, яка тільки в ньому може бути свідомою! —

Безпосереднє Випромінювання Світла може породжувати *тільки* досконале. Однак при змінах цього первинного тиску, які виникають унаслідок щораз більшої віддаленості, ця первісна досконалість послаблюється, тому що при наростаючому охолодженні повсякчас відокремлюються й лишаються позаду окремі частини. Чистота в Досконалості зумовлює *тиск Божественного Випромінювання в його найвищій Силі*, можливий тільки поблизу Бога. Тиск породжує рух, який супроводжується теплом, палом, розжаренням. Тиск же є лише наслідком Сили, а не самою Силою, як і Випромінювання виникає лише під тиском Сили, а не від самої Сили. Тому випромінювання у Творінні є лише наслідком відповідного руху, який своєю чергою мусить скеровуватися наявним тиском. Отже, там, де немає випромінювання у Творінні, там немає і руху, або, як помилково кажуть люди, немає «життя». Бо кожен рух випромінює, а стан спокою є ніщо, нерухомість, яку люди назвали смертю. Тож Великий Суд відбудеться також лише внаслідок підвищеного тиску Божественного Променя, який передано через інкарнованого в Грубій речовинності Посланця Божого, якому Бог дав Іскру *Своєї Живлющої Сили*. Перед тиском цієї *Іскри Живлющої Сили*, яка, звісно, не може бути такою потужною, як величезний Тиск Живлющої Сили в Богові-Отцеві Самому, може встояти лише те, що *правильно* вібрує в Законах дії Божої Сили! Адже воно завдяки цьому зміцниться, а не дійде до білого розжарення, бо для цього випромінювання Сили Іскри недостатньо. А все, що при цьому заважає, буде вирвано з корінням, витиснуто з його хибного руху, розмелено й розкладено, для чого випромінювання Сили Іскри цілком вистачить. Тож Великий Суд Божий відбудеться цілком самочинно й ніяк не підлягатиме сваволі Посланця Бога. Він відбудеться просто на підставі Закону Випромінювання, котрий мусив утворитися як наслідок Випромінювання Божої Сили, бо все, що *правильно* рухається в помислах і вчинках, випромінює у Грубій речовинності фіолетовий колір.

А все, що є темрявою, підвладне злу або спрямоване до нього, чи то в помислах, чи бажаннях, має каламутно-жовтий колір. Ці два кольори є вирішальними для Суду! Залежно від сили воління чи вчинку випромінювання також стають слабкими або сильними. З Посланцем Божим Промінь *Божественного Світла* незмінним приходиться у Творіння, а отже, й сюди, на Землю! Божественне Світло зміцнює та підносить добре, тобто все по-земному фіолетове, тоді як усе по-земному каламутно-жовте Воно розкладе та знищить.

Залежно від роду та сили воління або вчинку випромінювання стає сильним чи слабким. І відповідно до цього утворюється тоді рід і сила судячої дії Променя Божественного Світла в непохитній справедливості!

Можна цілком правильно сказати, що Творіння охоплює та пронизує гігантський багатобарвний пучок випромінювань. Ці випромінювання є, однак, лише тиском різноманітних рухів, спричинених тиском Живлющої Сили Бога. Іншими словами, Бог своєю Живлющою Силою підтримує Творіння. Усе це правильно, байдуже, яку форму вираження буде для цього обрано, треба лише точно знати справжнє походження та хід подальшого розвитку, якщо хочемо з цим щось чинити.

Як найвищий ступінь палу мусить розжарюватися *добіла*, так відбувається і в Божественній сфері, тоді як при зменшенні ступеня поступово виникають інші кольори і в охолодженні все щодалі більше ущільнюється!

У цих земних поняттях і далі роз'яснюючи, хочу я сказати, що людський дух ніколи не зможе стати розпеченим добіла, оскільки він постав на рівні, в якому тиск послабився і вже не здатен породити цей найвищий ступінь палу. Таким чином, за своїм походженням він належить до роду, який уже не може свідомо витримати цей найвищий ступінь Сили. Або можна також сказати: тільки за цілком визначеного охолодження постає духовне і може усвідомити себе. Також рід, з якого походить «дух», є лише *осадам* із Божественної Сфери, що мусив утворитися внаслідок незначного охолодження, і так далі.

Це поширюється, однак, ступінчасто далі. Перший осад із Божественної Сфери утворює Чистодуховне, з якого походять Першостворені. І лише їхній осад приносить рід, із якого можуть розвинутися людські духи. Осад від цього роду своєю чергою приносить Сутнісне, з якого випадає Етерноречовинне, яке наостанок приносить Груборечовинне. Однак при цьому є ще дуже багато проміжних щаблів кожного з названих тут основних родів, у тім числі й у Божественному, які при переходах з одного до іншого мусять надавати можливість зв'язку між ними.

Перший осад із Божественної Сфери, легко зрозуміло, є найбагатшим за змістом, і зміг тому відразу усвідомити сам себе, утворивши так звані Першостворені, тоді як із цього першого осаду наступний дальший осад уже не такий потужний, і лише поступово мусив розвинутися до самоусвідомлення. Від нього походять людські духи.

Завдяки багатшому змісту свого роду Першостворені стоять на найвищому місці у Творінні, бо вони утворюють *перший* осад із Божественної Сфери, тоді як людські духи беруть початок лише з подальшого осаду і, самозрозуміло, навіть за повної зрілості не можуть досягти вершини багатших за змістом свого роду Першостворених, а повинні залишатися на вершині власного роду. Для сходження на вершину їм бракує того, чого вони не можуть додати. Хіба що Живлюща Сила Бога безпосередньо надала б їм таке, що аж ніяк не може трапитися за природного проходження шляху, а мусило б надійти від у Творіння зануреної Живлющої Частини Бога, оскільки при переході з Нею, як із власною справжньою *Живлющою Силою*, припинилося б неодмінне за інших умов подальше охолодження випромінювання. Вона єдина тому здатна безпосередньо завдяки власному випромінюванню додати людському духові те, з чим він зможе ступити за межі регіону Першостворених.

При викиді випромінювання за межі Божественної Сфери, тобто при започаткуванні Творіння, в розташованому на найвіддаленішій межі вічному Замку Іраля, на іншому її боці, тобто в найдуховнішій частині Творіння, виникла прибудова, тож і Першостворені можуть зі свого боку відвідувати нову частину Замку в Духовному аж до обумовленої їхнім родом верхньої межі. Один крок за неї, тобто

входження в Божественну Сферу, означав би для них негайну втрату свідомости, зникнення в полум'ї білого розжарення, якби... вони могли зробити цей крок. Але це неможливо, оскільки незвичний для них набагато сильніший тиск Божественної Сфери просто відкидає їх назад, або, інакше кажучи, цей тиск не дає їм змоги увійти. Він у цілком природний спосіб закриває перед ними вхід, не потребуючи, щоб при цьому щось відбувалося.

Схоже трапляється з розвинутими людськими духами при намаганні проникнути на рівень перебування Першостворених.

Тож стоїть Замок Граля зі своєю духовною прибудовою сьогодні як посередник між Божественним і Творінням. Через нього течуть усі потрібні для Творіння випромінювання, і Син Людський, як Цар Граля, є єдиним Посередником, який може переступити межу між Божественним і Творінням завдяки роду свого походження, що пов'язує Божественне з Духовним. Із цієї причини *мусила* відбутися Містерія цього зв'язку.

Далі під цим Заком Граля і регіоном Першостворених розташований уже Рай, як найвищий, найпрекрасніший пункт для духів людських, які досягли повної зрілості в Божественній Волі, підкорилися Законам Його Випромінювання. — —

Тут я не хочу входити в подробиці, аби картина подій не стала занадто розтягнутою. Про це видам я ще книги для земної науки з метою вивчення окремих подій, таких як, наприклад, розвиток на деяких рівнях, взаємодія між ними і так далі. Нічого не можна пропускати, інакше виникне прогалина, яка відразу призведе до зупинки в людському знанні.

Отже, якщо дух земної людини, досягнувши зрілості, після довгих мандрів повертається до визначеної для його роду межі, тобто до початку сильнішого тиску, то він не може розпалитися більше, ніж йому дає змогу його повна зрілість. Вищий тиск іще потужнішої сили мусив би розплавити й спалити рід його властивості, підвищивши ступінь палу, внаслідок чого його «Я» було б утрачено. Він тоді як людський дух перестав би існувати і мусив би згоріти, зникнувши в білому Світлі, тоді як уже в регіоні Першостворених через наявний у ньому вищий тиск втратив би свідомість.

Біле Світло, тобто Боже Випромінювання, в якому може свідомо існувати тільки Божественне, *несе в собі, отже, всі основні складові частини Творіння*, що при повільному охолодженні осідають униз, в русі формуються і, сформовані, з'єднуються, однак більше не розчиняються одна в одній, тому що бракує потрібного для цього тиску. При кожному ступені охолодження утворюється визначений осад і лишається позаду. Передусім, опускається Божественне, пізніше Духовне, потім Сутнісне і нарешті ще далі – лише Етерна та Груба речовинність.

Тож Творіння є, по суті, осадом при щораз більшому охолодженні білого Світла, Випромінювання Живлющого Світла. Духовне, так само, як і сутнісне, може утворитись і стати свідомим за цілком визначеного ступеня охолодження, що рівнозначно зменшенню тиску Божого Випромінювання.

Коли я тут кажу про розплавлення або розчинення людського духу при занадто сильному тиску Випромінювання Світла, то при цьому не треба в тому, що відбувається при перетині цієї межі, вбачати нірвану буддистів, як їм, можливо, дуже хотілося б витлумачити моє роз'яснення. Моє теперішнє роз'яснення стосується подій, спрямованих від Світла донизу, тоді як нірвана повинна бути найвищим пунктом для шляху вгору.

Тут з'явилася б перешкода, бо щоб із цієї Землі піднятися вгору, в Духовне Царство, в Рай, аби знайти на його найвищій межі цей пункт, кожен людський дух, як «свідоме Я», мусить уже досягти найвищої зрілості. Зрілості згідно з Божественною Волею, а зовсім не згідно з людською уявою. Інакше він не зможе увійти в це Царство. Якщо ж він як свідомий самого себе дух дозрів аж настільки, то вищий тиск Божественної Сфери затримає його на межі, відштовхне. Він *не зможе* просунути далі! Та він цього й не захоче. У Божественній Сфері він ніколи не зміг би насолоджуватися радістю, тому що там уже не міг би бути людським духом, а був би розплавлений, тоді як у Духовному Царстві, в Раю, знаходить вічну радість і у вдячності взагалі більше не думає про те, щоби бажати цілковитого розчинення.

Крім того, у своїй повній зрілості він *потрібен* для піднесення та вдосконалення розташованих під ним рівнів, які в дальшому осадженні здатні витримати ще менш потужний тиск, ніж він. Там *він*, людський дух, є найбільшим, тому що він витримує потужніший тиск, навіть потребує його. — — —

Завдання людського духу в цих низовинах полягає в тому, щоб усе, що перебуває під ним, із притаманною йому силою якомога більше відкрити впливові чистих Випромінювань Світла, ставши посередником, через якого може проникати потужніший тиск, і діяти, добровільно надаючи благо всьому іншому, тому що він може сприймати і, розподіляючи, передавати далі цей вищий тиск, який, очищуючи, розкладає все нечисте.

Людина в цьому, на жаль, господарювала погано. Певно, у Творіннях розвинулося все, що до нинішнього часу мусило розвинути, підлягаючи тиску й пориву, але хибно, бо тут людина не лише провалилася, а навіть оманливо повела не вгору, а донизу! З цієї причини все стало лише потворними карикатурами замість природної краси.

Природним же бути означає прямувати вгору, прагнути вгору, відповідаючи притяганню Живлющої Сили. Бо в природності все прагне лиш у височінь, як і кожна травинка, кожна квітка, кожне дерево. Тож, на жаль, те, до чого призвело людське воління, лише зовні має *подібність* до того, чому воно повинне було сприяти.

Багате внутрішнє життя, наприклад, при поверховому зовнішньому розгляді часто можна сплутати з пустотою, що проявляється у великій самовпевненості. Чисте шанування всього прекрасного у своїх виявах спочатку подібне до нищої хтивости, бо обоє виражають певний ступінь мрійности, тільки одне справжнє, а друге фальшиве і слугує лише засобом для досягнення мети. Тож під справжню чарівність підробляється марнославство, істинним служінням прикидається кар'єризм. У такий спосіб це поширюється на все, що виплекала людина. Лише зрідка ведуть її шляхи до Світла. Майже все схиляється до темряви.

Це мусить бути викорінено, щоби з цього Содому та Гоморри постало Царство Боже на Землі! Все нарешті спрямується тоді назустріч Світлу, для чого людина є посередником!

— — —

Про Саме Світло, про Бога я тут не кажу. Це для мене надто святе! Крім того, людина все одно ніколи б не змогла цього досягнути – вона мусить вічно вдовольнятися тим, *що Бог є!*

Черговість доповідей

Передмова

1. Що ви шукаєте?
2. Пробудіться!
3. Мовчання
4. Сходження
5. Відповідальність
6. Доля
7. Створення людини
8. Людина у Творінні
9. Прабатьківський гріх
10. Син Божий і Син Людський
11. Бог
12. Внутрішній голос
13. Релігія Любови
14. Спаситель
15. Таємниця народження
16. Чи радити окультне навчання?
17. Спиритизм
18. Прив'язані до Землі
19. Статева стриманість необхідна чи її можна лише радити?
20. Страшний Суд
21. Боротьба
22. Мислеформи
23. Моральність
24. Пильнуй і молися!
25. Шлюб
26. Права дітей стосовно батьків
27. Молитва
28. Отче Наш
29. Богошанування
30. Людина і її вільна воля
31. Сучасна духовна наука
32. Хибні шляхи
33. Ідеальні люди
34. Перекладіть на нього всю провину
35. Злочинність гіпнозу
36. Астрологія
37. Символіка в долі людини
38. Віра
39. Земні блага
40. Смерть
41. Упокоєний
42. Дива
43. Хрещення

44. Святий Граль
45. Таємниця Люципера
46. Регіони темряви і прокляття
47. Регіони Світла і Рай
48. Світові події
49. Відмінність у походженні людини і тварини
50. Розрив між людством і наукою
51. Дух
52. Розвиток Творіння
53. Я Господь, Бог твій!
54. Непорочне зачаття і народження Сина Божого
55. Хресна смерть Сина Божого і Таємна Вечеря
56. «Зійди з хреста»
57. Це моє тіло! Це моя кров!
58. Воскресіння земного тіла Христа
59. Людське розуміння і Божя Воля в Законі Взаємодії
60. Син Людський
61. Помилки
62. Сексуальна сила в її значенні для духовного сходження
63. «Я воскресіння і життя, до Отця не приходять ніхто, якщо не через мене!»
64. Що відокремлює так багато людей сьогодні від Світла?
65. Волання за Провідником
66. Груба речовинність, етерна речовинність, випромінювання, простір і час
67. Помилки в яснобаченні
68. Різновиди яснобачення
69. У царстві демонів та примар
70. Окулярне навчання, м'ясна їжа чи рослинна їжа
71. Лікувальний магнетизм
72. Живіть теперішнім!
73. Велика Комета
74. Що має робити людина, щоб зуміти увійти до Царства Божого?
75. Ти бачиш скалку в оці брата твого, а в своєму колоди не помічаєш
76. Боротьба в природі
77. Вилив Святого Духа
78. Стать
79. Чи може вік стати перешкодою для духовного сходження?
80. Було колись!..
81. Отче, прости їм, бо не знають, що чинять вони!
82. Боги – Олімп – Валгалла
83. Покликаний
84. Людина як створіння
85. І тисяча років як один день!
86. Відчуття
87. Учитель Всесвіту
88. Чужинець
89. Останнє слово

90. Антихрист

91. І це здійснилося!..

Заключне слово

Додаток:

Десять Заповідей Божих

1. Я Господь, Бог твій! Нехай не буде в тебе інших богів, крім Мене!
2. Не зловживай Ім'ям Господа, Бога твого!
3. Ти повинен освячувати святковий день!
4. Шануй батька й матір!
5. Не вбивай!
6. Не чини перелюбу!
7. Не кради!
8. Не свідкуй неправдиво на твого ближнього!
9. Не пожадай жінки ближнього твого!
10. Не бажай дому ближнього твого, ні двору його, ні худоби його і всього, що належить йому!

Життя